PONSON DU TERRAIL

ROCAMBOLE

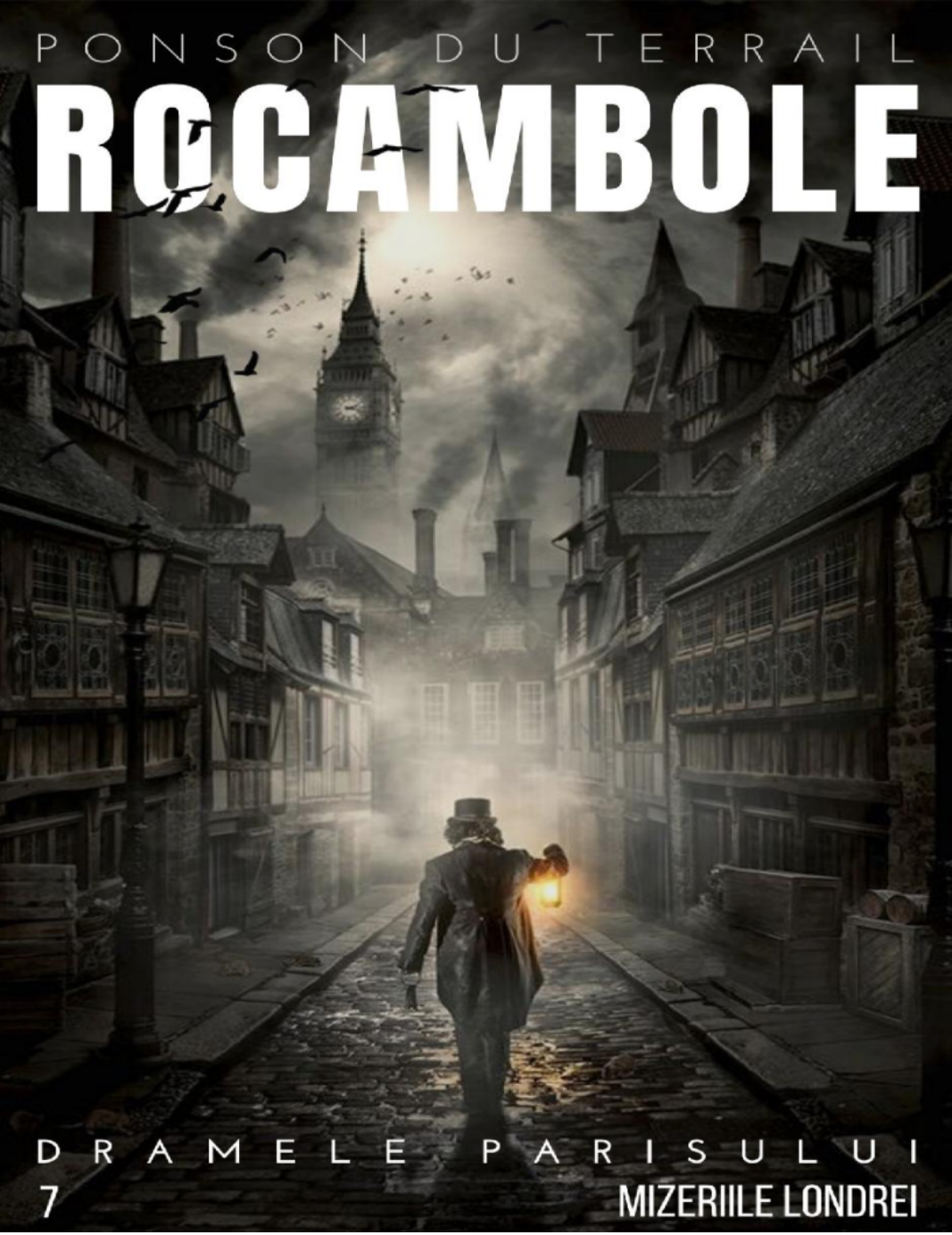

DRAMELE PARISULUI

7

MIZERIILE LONDREI

Partea 1-a – Hoaţa de copii

Capitolul I

Silueta neagră a *penny-boatului* se contura prin ceaţa roşiatică care plutea deasupra Tamisei.

Penny-boatul este un vapor care are ca preţ de transport al călătorilor, după cum o indică şi numele, un penny.

Cincizeci de vaporaşe de soiul acesta brăzdează zilnic imensul fluviu Tamisa, în ale cărui valuri întunecate Londra îşi oglindeşte străzile.

Ca întotdeauna, penny-boatul era plin de lume; gentlemenii şi elegantele lady stăteau din partea în spate, iar oamenii de rând în cea din faţă.

În această parte, bărbaţii şi femeile priveau, unii cu milă, alţii cu curiozitate, o femeie de vreo douăzeci şi patru sau douăzeci şi cinci de ani, care ţinea în braţe un copil de zece ani. Îmbrăcămintea lor era cât se poate de sărăcăcioasă.

Femeia purta o pălărie veche, un şal şi mai vechi, ciorapi albaştri de lână şi nişte papuci rupţi plini de praf. Se vedea bine că femeia făcuse un drum lung.

Copilul era şi el foarte prost îmbrăcat. Pe cap avea o pălărie ponosită, în schimb părul său castaniu şi creţ era aşa de frumos, încât te făcea să rămâi cu ochii fixaţi asupra lui.

Câţiva gentlemeni corect îmbrăcaţi se apropiaseră şi ei de mulţime şi împărtăşeau aceeaşi naivă admiraţie pentru necunoscuta mamă şi pentru copilaşul ei.

De ce oare, amărâţii aceştia atrăgeau atenţia generală, pe puntea plină de lume?

Pentru că, sub zdrenţele sale, mama era mai frumoasă decât cele mai frumoase lady care se plimbă dimineaţa în Hyde-Park în trăsuri elegante, trase de cai superbi. Niciodată un artist înamorat de un ideal n-ar fi putut să viseze o figură de copil mai plină de drăgălăşenie, decât cea a copilului din braţele necunoscutei.

Mama avea faţa albă, buzele roşii, ochii albaştri închis şi părul de abanos.

Copilul avea un semn bizar: în mijlocul părului său castaniu, aproape negru, era o şuviţă de păr roşu, foarte fină, care cobora până pe frunte.

Amândoi, mama şi copilul, priveau plini de nelinişte oraşul, care se înălţa imens de ambele părţi ale râului, cu bisericile sale fără număr, cu gările sale gigantice, cu podurile sale monumentale şi casele sale negre şi afumate.

De unde, din ce loc veneau oamenii aceia? Nimeni nu ştia.

Un vapor ieşea de la staţia Greenwich, unde cei doi sosiseră pe jos.

Mama scoase suspinând dintr-o pungă uzată cele două monede pentru plata biletelor de îmbarcare.

Apoi se aşeză pe punte, luându-şi copilul în braţe. Mult timp stătuse fără să adreseze cuiva vreun cuvânt.

Dar, în cele din urmă, pe când, penny-boatul era aproape să ajungă la staţia de docuri „Inbia", tânăra femeie întrebă dacă oraşul care se desfăşura în faţa ei era Londra.

— Da şi nu, îi răspunse un om gras, cu părul roşu, un negustor de peşte, care mergea până la London-Bridge. Asta depinde, scumpa mea doamnă, Londra e pretutindeni, şi nu se sfârşeşte nicăieri. Unde mergi dumneata?

Tânăra femeie stătu un moment la îndoială.

— Mă duc, zise ea în sfârşit, într-un cartier unde se găseşte o biserică numită Saint-Gilles, pe o stradă numită Lawrence.

— Foarte bine, răspunse scoţianul, eu ştiu unde vine Saint-Gilles. E o biserică catolică, nu-i aşa?

— Da.

— Dumneata eşti irlandeză?

— Da, răspunse tânăra femeie.

Negustorul de peşte era un om de treabă, cam flecar de felul său. O femeie drăguţă nu-i displăcea niciodată şi, mai cu seamă, când nu era nevoit să respecte eticheta, era la largul său şi devenea curtenitor.

— Ai destul drum de făcut, frumoasa mea doamnă, îi zise el. Vei coborî la staţia Charing-Cross. De acolo o vei lua drept înainte. Lawrence e o stradă mică şi e foarte departe. Biserica Saint-Gilles e o biserică sărmană, dar până acolo sunt numai străzi largi şi frumoase. După ce vei străbate şi Piccadilly, vei fi foarte aproape. Te duci, poate, la nişte rude?

— Nu, eu nu cunosc pe nimeni la Londra, dar mi s-a spus că în Lawrence Street locuieşte un irlandez cu numele de Patrik, care mă va găzdui pe mine şi pe copilul meu.

— Mulţi irlandezi se numesc Patrik, buna mea doamnă, răspunse negustorul de peşte, şi dacă nu mai cunoşti şi alte amănunte în privinţa lui rişti să dormi la noapte sub cerul liber.

Irlandeza îşi ridică spre cer ochii ei liniştiţi, cu un aer plin de resemnare.

— Dumnezeu este bun, zise ea, şi nu ne va părăsi.

Scoţianul continuă:

— Vii la Londra să cauţi de lucru, nu-i aşa?

— Nu ştiu, răspunse ea.

Dacă priveai îmbrăcămintea zdrenţăroasă a femeii, figura ei, pe care suferinţa era adânc întipărită, nu se putea ca răspunsul acesta să nu ţi se pară bizar.

— La Londra, răspunse scoţianul, numai lorzii trăiesc fără să

lucreze.

— Sunt purtătoarea unei misiuni, zise irlandeza. Mâine e 27 octombrie, nu-i aşa?

— Da.

— Mâine dimineaţă, la ora opt trebuie neapărat să fiu la biserica Saint-Gilles, lângă altar. Trebuie să-l prezint pe fiul meu preotului care va celebra liturghia.

— Şi pentru ce asta? întrebă cu naivitate scoţianul.

— Tatăl copilului mi-a ordonat pe patul de moarte.

Pe când irlandeza dădea răspunsul acesta plin de mister, fără să bage de seamă că lumea făcuse cerc în jurul ei, al copilaşului şi al negustorului de peşte, şi că în lumea aceasta erau amestecaţi şi doi oameni din lumea bună, un bărbat şi o femeie, care-i priveau cu aviditate, penny-boatul ajunsese la staţia „London-Bridge".

— Mica mea doamnă, zise atunci scoţianul, nevasta mea este o femeie cumsecade şi, dacă vrei să vii la noi, v-am da bucuroşi câte o ceaşcă de ceai şi câte o pereche de sandvişuri. Apoi v-aţi culca la noi şi aţi avea destulă vreme până dimineaţa să vă duceţi la Saint-Gilles.

Scoţianul dorea din toată inima să o ajute şi se vedea pe faţa sa că nu era împins de niciun gând rău.

Irlandeza stătu un moment la îndoială şi îşi privi copilaşul, care era sfârşit de oboseală.

— Nu, nu, zise ea în cele din urmă, îţi mulţumesc foarte mult, dar nu pot primi, pentru că trebuie să mă duc acolo unde am ordin să mă duc.

— Atunci rămâi cu bine, zise scoţianul, şi Dumnezeu să te aibă în pază.

Şi sări pe podul care servea de debarcader.

Penny-boatul îşi reluă cursa mai departe, trecu pe la staţia Cannon Street, apoi pe sub Podul Călugărilor negri, se opri un moment la templul Bar, apoi porni din nou spre sud-vest.

Atunci, sub influenţa unei raze mai puternice de soare, ceaţa se împrăştie şi cei doi dezmoşteniţi ai sorţii începură să contemple grandiosul spectacol ce li se desfăşura înaintea ochilor.

La dreapta era palatul Sommerset, la stânga negrele case din Southwark, în faţa lor podul Waterloo şi puţin mai departe podul Westminster. Pe jumătate acoperite încă de ceaţă, se zăreau vechea catedrală şi parlamentul, care îşi scălda ultimele sale trepte în valuri.

În ochii uimiţi ai celor doi modeşti călători, apărea dintr-o dată Londra bogată, Londra palatelor, oraşul stăpânilor lumii.

Şi cu toate acestea, copilul se strecură binişor din braţele mamei sale şi, făcând câţiva paşi înainte, îşi plimbă asupra imensului oraş privirea lui mândră şi dominatoare.

În atitudinea aceasta, putea fi fără greşeală comparat cu un vultur

tânăr care, din înălţime, contempla cu seninătate vastele întinderi ale cerului, pe care de acum înainte era stăpân desăvârşit.

Gentlemanul, care nu pierduse nicio clipă din vedere pe mamă, nici pe copil, surprinse privirea aceasta şi tresări.

— Oh! murmură el, parcă ar fi privirea înflăcărată a lui sir Edmond.

În acelaşi timp, femeia, care de asemenea îl contemplase cu o curiozitate şi o stăruinţă aproape bizară, se strecură ca o reptilă lângă tânăra irlandeză.

Capitolul II

Femeia care se apropiase de necunoscuta irlandeză era unul din acele tipuri care îţi inspiră dintr-o dată cea mai completă neîncredere.

Îmbrăcămintea ei era cea a unei burgheze fără gust, cu pretenţii de eleganţă. Mulţimea culorilor pe care le avea pe ea, umbrela pe care o ţinea în mâna dreaptă, degetele ei împodobite cu pietre grosolane şi multicolore, te făcea să zâmbeşti.

Ochii ei erau de un albastru spălăcit, buzele înguste, dinţii galbeni şi laţi avea o expresie răutăcioasă şi plină de şiretenie. Faţa roşie şi umflată ascundea ceva bestial, care-ţi amintea într-un mod vag de un animal carnivor.

Femeia aceasta se apropiase de irlandeză. Biata necunoscută se trase la capătul băncii pe care era aşezată, nu atât pentru a-i face loc, cât împinsă de un inexplicabil sentiment de repulsie.

— Draga mea, îi zise femeia aceasta, servindu-se de o expresie comună muncitorilor din Londra, pe cât e de adevărat că eu mă numesc mistress Fanoche, pe cât e de adevărat că mă pot lăuda că fac parte din lumea bună, pe cât e de adevărat că ţin un institut pentru copii în strada Dudley lângă Oxford, la doi paşi de Saint-Gilles, pe cât e de adevărat că sunt catolică la fel ca şi dumneata, pe atât e de adevărat că dumneata ai cel mai frumos copil ce s-a văzut vreodată.

— Dumneata eşti catolică?

— Da, draga mea.

— Poate că eşti chiar irlandeză?

Şi tânăra femeie, care la început se retrăsese neîncrezătoare până la capătul băncii, ascultă în momentul acela de acea nevoie imperioasă pe care o simt toţi exilaţii de a regăsi pe pământ străin pe cineva sau ceva care să le vorbească de patria lor.

— Nu sunt irlandeză din naştere, răspunse mistress Fanoche, dar sunt de origine irlandeză. Bunicul meu a fost irlandez. Noi am rămas catolice şi chiar am suferit mult din cauza aceasta, căci decedatul meu soţ, mister Fanoche, aibă-l Dumnezeu în paza sa, nutrea o deosebită ură pentru tot ce era catolic.

Şi mistress Fanoche îşi duse mâinile sale pline de inele multicolore la ochi, ştergându-şi o lacrimă imaginară.

— Şi spui că te duci la Saint-Gilles? reluă femeia.

— Da, doamnă.

— La nişte irlandezi?

— Da, doamnă, la un oarecare Patrik.

— În Lawrence Street?

— Chiar aşa.

Pe când irlandeza vorbea astfel, nu observă că o altă femeie, înaltă, slăbuţă, tot aşa de ridicol îmbrăcată ca şi mistress Fanoche, se apropiase puţin câte puţin şi schimbase o privire furişă cu pretinsa directoare de institut.

Femeia cea înaltă scoase din buzunar un carnet şi un creion şi, pe când mistress Fanoche îşi continua convorbirea cu irlandeza, absorbind toată atenţia acesteia, ea scrise în grabă cuvintele „Saint-Gilles, Patrik, Lawrence Street".

— Da, draga mea, reluă mistress Fanoche, ai un copil cât se poate de drăguţ.

Mama se înroşi toată de mândrie.

— N-ai de gând să-l dai la un pension?

Un surâs trist flutură pe buzele irlandezei.

— Nu ştiu, răspunse ea, suntem săraci şi poate că vom mai fi multă vreme încă…

— E aşa de drăguţ, urmă mistress Fanoche, încât l-aş lua la pensionul meu, fără nicio plată, numai din dragoste pentru Dumnezeu şi pentru buna noastră Irlandă, adăugă ea, cu un entuziasm prefăcut.

În clipa aceea, copilul, sătul de spectacolul pe care-l contemplase câteva minute, se întoarse şi se apropie de mama sa.

Ca şi ea, văzând-o pe mistress Fanoche, încercă acelaşi sentiment de inexplicabilă teamă, dar mult mai adânc şi mai accentuat.

Apropiindu-se de mama sa, întrebă:

— Cine este femeia aceasta?

— O doamnă care-ţi va da o prăjitură, răspunse mistress Fanoche.

Şi deschizându-şi geanta, scoase o prăjitură şi o întinse copilului.

Deşi micuţul era chinuit de multă vreme de foame, refuză cu o demnitate pe care nimeni n-ar fi bănuit-o la un copil de vârsta lui.

— Mulţumesc doamnă, răspunse, dar nu mi-e foame.

Şi ascultând mereu de acelaşi sentiment instinctiv de neîncredere se depărtă din nou şi începu să privească podurile şi bisericile şi să urmărească prin ceaţa care devenea din ce în ce tot mai deasă, fumul negru al penny-boatului care se culca pe apă, devenind nemăsurat de lung.

— Draga mea, mai zise mistress Fanoche, te asigur că vei fi foarte prost găzduită în Lawrence Street. Îl cunosc pe acel domn Patrik,

despre care îmi vorbeai. E un biet cizmar, care nici pâinea de toate zilele nu şi-o poate câştiga.

— Îl voi ajuta şi eu, căci mai am ceva bani.

— Ţi-am spus, urmă mistress Fanoche, că locuiesc în Dudley Street. E la doi paşi de Saint-Gilles. Te vei putea duce mâine, oricât de dimineaţă vei voi. Îţi voi da mâncare şi te voi găzdui. Vino din dragoste pentru scumpa noastră Irlandă!

Tânăra femeie îşi privi din nou copilul.

Tot aşa îl privise şi când scoţianul negustor îi oferise ospitalitatea în casa sa.

Dar de astă dată copilul oferi el însuşi răspunsul.

Se apropie, se înghesui într-însa ca o păsărică lângă aripa protectoare a mamei sale în momentele de furtună şi îi zise cu o vagă spaimă în voce:

— Să nu ne ducem mamă. Să nu ne ducem!

— Cum vreţi, răspunse cu vioiciune mistress Fanoche şi, schimbând o nouă privire furişă cu tovarăşa sa cea înaltă şi uscăţivă, se îndepărtă de irlandeză.

În acelaşi timp, la o mică distanţă de ei, gentlemanul care-i privise cu atâta curiozitate discuta cu un călător.

Gentlemanul acesta avea îmbrăcămintea corectă a unui om din înalta societate şi toţi fuseseră uimiţi când îl văzuseră trecând în partea de dinaintea vasului şi amestecându-se cu oamenii de rând din jurul irlandezei.

Mirarea aceasta nu putea decât să crească dacă ar fi băgat cineva de seamă cu cine vorbea acum.

Interlocutorul era un om de vreo patruzeci şi cinci de ani care rezuma în persoana sa tot ce are Londra mai mizerabil şi mai hidos.

Pantalonii îi erau sfâşiaţi la genunchi şi în picioare purta nişte ciubote vechi, rupte şi fără tocuri. O zdreanţă de haină neagră, care nu mai avea decât jumătate din spate, închisă până sus, îi acoperea partea de sus a corpului. Pe cap purta o pălărie veche, cenuşie, fără boruri.

Cu toate acestea, omul nostru avea oarecare ţinută. Cu capul adus puţin îndărăt, într-o atitudine de perfectă demnitate, el asculta cu mare gravitate vorbele gentlemanului, care sunau cam aşa:

— Sunt lordul Palmure, locuiesc în Chester Street, şi dacă vei asculta cu atenţie ce-ţi voi spune vei putea să câştigi zece lire.

— Zece lire, înălţimea voastră! exclamă cerşetorul uimit. Pe patronul nostru şi onoarea numelui meu de Barclay, zis şi Shoking, nu pot crede că vorbele dumneavoastră sunt serioase.

— Ba sunt cât se poate de serioase, dragul meu.

— Atunci, vă ascult.

— Vezi femeia şi copilul?

— Da.

— Vreau să-i urmăreşti.

— Prea bine!

— Să-i urmăreşti până când vor intra într-o casă oarecare pentru a-şi petrece noaptea. După care vei veni să-mi raportezi şi-ţi voi da cele zece lire.

— Pe onoarea mea, mi se pare că înnebunesc! zise cerşetorul plin de veselie. Puteţi avea toată încrederea în mine.

În timpul acesta, mistress Fanoche se apropiase de misterioasa sa tovarăşă şi-i spunea:

— Ştii bine că miss Emily ne va cere să-i dăm copilul, şi mai ştii tot aşa de bine că micuţul este ca şi mort. Puteam şti noi de la început că lucrurile vor merge astfel?… Prin urmare ne trebuie un copil, ne trebuie unul cu orice preţ.

— Dar… mama?

— Mama!… Ne vom debarasa noi de prezenţa ei. Wilton îmi va face cu plăcere serviciul acesta.

Pe când mistress Fanoche pronunţa cuvintele acestea, penny-boatul ajunse la staţia Charing-Cross şi călătorii trecură pe punte. Apoi se înfundară pe drumul acela de scânduri, plin de afişe multicolore, care merge de-a lungul clădirilor căilor ferate. Deodată, sărmana irlandeză şi copilul ei se găsiră pierduţi în mijlocul mulţimii imense şi a splendorilor comerciale. Mii de lumini începură să se aprindă în mijlocul ceţii care urma încetişor de-a lungul ţărmurilor Tamisei.

Capitolul III

Mama şi copilul rămaseră un moment uluiţi.

Pe trotuarele largi, trecătorii se încrucişau, se ciocneau, mergeau în şiruri lungi şi iar se încrucişau. Mulţimea aceea semăna cu un furnicar imens.

Trăsurile treceau repede ca fulgerul, încrucişându-se cu tramvaie şi cu omnibuze. Era un zgomot de nedescris.

Tânăra irlandeză fu cuprinsă de un sentiment de groază. Se văzu singură şi pierdută în mijlocul acelei lumi necunoscute, pe care o ghicea ostilă şi începu să regrete că nu primise ospitalitatea binevoitoare a negustorului de peşte sau a aristocratei mistress Fanoche.

Copilul se ţinea strâns de poalele ei şi părea şi el cuprins de acelaşi sentiment de teamă.

Cu toate acestea, micuţul avu curajul să-i şoptească:

— Să mergem, mamă. Nu e bine să stăm aici…

Scoţianul o învăţase ce drum trebuia să urmeze, dar ea nu-şi mai amintea nimic.

De aceea opri un trecător şi-l întrebă:

— Nu ştii, domnule, încotro vine Lawrence Street?

Trecătorul se opri şi se gândi:

— Nu ştiu unde-o fi, zise în cele din urmă.

Irlandeza îl salută şi-şi continuă drumul.

Dar în loc să urmeze direcţia adevărată, o luă spre vest, trecând prin faţa gării Charing-Cross.

Ajunse astfel în piaţa Trafalgar şi intră în Pall-Mall, unde nimeni n-a auzit vreodată de Lawrence Street.

Numai oamenii de rând cunosc această stradă.

Irlandeza opri mai mulţi trecători să-i întrebe, dar nimeni nu ştiu să-i răspundă.

În urmă, opri un domn bătrân şi-l întrebă de Saint-Gilles.

Domnul îi strigă cuvântul „Soho Square" şi trecu înainte.

Sărmana mamă se întoarse înapoi. Dar tocmai când era mai disperată, auzi o voce care o făcu să tresară.

Se întoarse şi recunoscu pe unul dintre călătorii de pe penny-boat.

Era Barclay, zis Shoking, omul pe care lordul Palmure îl însărcinase s-o urmărească şi care nici un singur moment n-o scăpase din vedere.

— Nu ştii încotro s-o apuci, draga mea? o întrebă el.

— Da, răspunse irlandeza, nimeni nu poate să-mi spună unde vine Lawrence Street.

— Apoi, frumoasele doamne şi eleganţii domni nu cunosc strada aceasta, comentă Shoking. Numai oamenii sărmani ca noi au auzit de ea. Dar, nu cumva ai fost pe penny-boat?

— Da, răspunse irlandeza şi dumneata de asemenea?

— Trebuie, răspunse acesta dând din cap, să ne ajutăm unul pe altul, mai ales când suntem oameni săraci. Aşa că în loc să-ţi indic numai drumul, te voi conduce eu însumi până acolo.

Şi, luându-i braţul cu familiaritate, porniră înainte.

Copilul, care la început îl privise pe necunoscut cu neîncredere, se lăsă şi el luat de mână.

Shoking, cu toate că era îmbrăcat în zdrenţe, avea ceva care te atrăgea şi-ţi inspira încredere.

S-ar fi zis că era mândru de sărăcia lui.

Lordul Palmure îl însărcinase s-o urmărească pe irlandeză, făgăduindu-i pentru această muncă fabuloasă sumă de zece lire.

Shoking, îşi spusese că putea foarte bine să lucreze în acelaşi timp şi după îndemnul inimii sale compătimitoare şi după dorinţa nobilului lord.

Era înduioşat de mizeria acelei sărmane femei, pierdută în imensitatea Londrei.

Şi pe urmă care putea să fie cauza pentru care lordul Palmure dorea să afle unde avea să se oprească acea femeie?

Frumuseţea sărmanei irlandeze era suficient pentru a răspunde la această întrebare.

„Asta îl priveşte, îşi spuse Shoking, până atunci când nu fac nicio faptă rea arătând acestei femei drumul.”

Intrară deci din nou în Piccadilly, străbătură Leicester Square, ajunseră în strada Newport şi apoi prin Dudley Street intrară în Lawrence Street, după ce trecuseră mai întâi prin faţa bisericii Saint-Gilles.

Desigur, aveau dreptate toţi cei care susţineau că Lawrence Street era o sărmană stradă, lipsită de perspectivă şi de lumină.

Cea mai mare parte dintre case erau fără uşi, pătrundeai înăuntru printr-o scară lipsită de fereastră.

Lawrence Street este cartierul general al irlandezilor negustori de verdeţuri.

Femeile rămân toată ziua singure acasă, cu copiii, bărbaţii nu se întorc decât seara, împingând căruţa goală.

Când Shoking, tânăra femeie şi copilul ajunseră acolo, nu era nici un singur bărbat pe toată strada.

Shoking se adresă unei fetiţe de vreo paisprezece ani, care stătea cu un copilaş în braţe.

— Îl cunoşti, tu, pe Patrik? o întrebă el.

— Care Patrik? răspunse fata. Sunt mai mulţi pe la noi. Despre care vorbeşti?

O amintire străbătu creierul irlandezei. Ea îşi aduse aminte că omul despre care i se vorbise se numea Patrik Drury.

— Drury! exclamă tânăra fată, Drury nu e aici… Ah! nu-l veţi putea vedea pe omul acesta… Dar dacă voiţi să vorbiţi cu nevasta lui, iată, acolo e casa…

Şi le arătă un fel de vizuină pe partea stângă a străzii.

Irlandeza se înfioră, dar Shoking se apropie de locul arătat şi strigă cu voce puternică:

— Hei! mistress Patrik, vino puţin la lumină, draga mea, v-au sosit nişte prieteni din ţara voastră.

O voce, care semăna mai mult cu un mormânt, ajunse până la ei. Apoi, o umbră se agită în întuneric şi o creatură omenească înaintă spre ieşire.

Era o femeie tânără încă, dar într-o stare de slăbiciune înspăimântătoare. Părul ei lung, negru, atârna despletit pe umeri. Drept orice îmbrăcăminte era înfăşurată într-o bucată de stofă largă. La pieptul ei secat şi pipernicit ţinea un copilaş de şapte sau opt luni.

Mistress Patrik plimbă în jurul ei o privire înspăimântată şi, cu o voce în care se citea nebunia, zise:

— Ce vreţi de la mine? Cine vorbeşte de Patrik? Patrik nu e aici… Poliţiştii l-au luat, l-au dus la închisoare… Patrik nu se va mai

întoarce niciodată…

Shoking se întoarse spre irlandeză:

— Mi se pare, draga mea, că nu veţi putea petrece noaptea aici.

— Dar unde să mergem? murmură sărmana mamă, privindu-şi copilul.

— Nu ştiu nici eu, răspunse eu naivitate Shoking. Ai ceva bani la dumneata?

— Mi-au mai rămas trei şilingi şi jumătate, răspunse femeia.

— Atunci să ne întoarcem în Dudley Street, zise Shoking, cunosc acolo nişte oameni cumsecade, care pentru un şiling vă vor da un pat, precum şi puţină pâine cu jambon.

Nevasta lui Patrik Drury se înfundase din nou în vizuina sa şi se culcase pe grămada de paie murdare care îi ţinea loc de pat.

Shoking luă braţul irlandezei şi porniră îndărăt.

— Mamă, spunea copilaşul, n-am ajuns încă? Mi-e foame… şi sunt aşa de obosit!…

— Vrei să te iau în braţe? zise cerşetorul.

Şi, fără să mai aştepte răspunsul, îl ridică pe umeri.

Se reîntoarseră în Dudley Street. Deodată, pe neaşteptate, irlandeza se simţi atinsă pe umăr.

Întoarse capul şi cu uimire se văzu în faţa aceleiaşi mistress Fanoche, pe care o întâlnise pe vapor.

— Ei bine! draga mea, îi zise mistress Fanoche, nu-ţi spuneam eu că va fi cu neputinţă să găseşti un adăpost în Lawrence Street? Haide, eu sunt o femeie bună şi nu m-am supărat… Vino fără nicio teamă la mine.

Sărmana mamă, îşi privi copilaşul, care-şi încrucişase mânuţele-i obosite pe pieptul lui Shoking.

— Vino, draga mea, repetă mistress Fanoche, cu o voce dulce.

— Iată o doamnă, murmură în sine Shoking, care pare a fi foarte cumsecade!

Copilul închisese ochii şi nu mai spunea nimic.

— Haide, vino, draga mea, repetă pentru a treia oară mistress Fanoche.

Capitolul IV

Irlandeza nu se mai împotrivi.

Imensitatea Londrei o înspăimântase atât de mult încât acum s-ar fi lăsat în voia oricui.

Ea uită neîncrederea pe care i-o inspirase la început mistress Fanoche, uită că această neîncredere era împărtăşită într-un mod şi mai viu încă, de copilul ei.

Sărmana femeie nu mai ştia acum decât un singur lucru: copilul ei

suferea de foame şi de frig.

Mistress Fanoche o luă de braţ şi-i făcu semn lui Shoking să le urmeze.

Cerşetorul nu aşteptă să i se spună de două ori. Distanţa era mică.

Pe la jumătatea străzii Dudley era o casă mică, drăguţă, cu subsol şi grădină.

Mistress Fanoche, scoase o cheie din buzunar, deschise portiţa şi intră cea dintâi.

Vestibulul era curat, cu mobilierul nou.

— Cred că veţi dormi mai bine aici decât acolo unde voiam eu să vă duc.

Irlandeza simţi o mare uşurare, îşi aduse aminte îndată de căsuţele albe şi de grădinile din jurul Dublinului.

Mistress Fanoche deschise o a doua uşă şi o lumină destul de vie luă locul semiobscurităţii din vestibul.

Irlandeza se văzu în pragul unui dormitor drăguţ, în care era un covor înflorat, mobilă de nuc sculptat, o pendulă mare şi vase frumoase de porţelan. În mijlocul încăperii se afla o masă, în jurul căreia îşi lua cina o femeie bătrână, cea de pe penny-boat şi patru fetiţe, care puteau să aibă între şase şi opt ani.

Shoking simţi mirosul plăcut al unor tartine şi al unei fripturi calde, care se aflau pe masă.

Copilul, care se deşteptase din somn, aruncă asupra acestor bucate o privire lacomă şi n-o mai văzu pe mistress Fanoche, de care se temuse aşa de mult la început.

Sărmana irlandeză începu să plângă, atât îi era de mare emoţia.

— Draga mea mătuşă, zise mistress Fanoche adresându-se bătrânei, iată o sărmană femeie şi copilul ei, cărora le-am oferit ospitalitatea.

Bătrâna doamnă uscăţivă îşi îndulci cât putu vocea, de obicei foarte guturală şi răspunse:

— Fie bine veniţi săracii pe care mi-i trimite Dumnezeu!

— Ai mult noroc, draga mea, şopti Shoking la urechea irlandezei, în momentul de faţă, nici chiar un loc în paradis n-ar fi putut avea mai multă valoare decât ospitalitatea ce ţi se oferă.

Mistress Fanoche luă mâinile tinerei femei, care plângea mereu.

— Apropie-te de cămin, buna mea femeie şi încălzeşte-te… E aşa de frig… După aceea te vei aşeza la masă împreună cu noi. Iar tu drăguţul meu, adăugă ea, mângâind copilul, te mai temi de mine?

— Nu, răspunse copilul, aruncând o privire plină de curiozitate celor patru fetiţe.

Atunci mistress Fanoche se întoarse spre Shoking.

— Eşti un om cumsecade, dragul meu. Te-aş opri bucuros la masă, dar trebuie să ştii că niciodată un bărbat nu a fost găzduit în casa mea. Dar te voi ruga să bei un pahar cu bere şi să primeşti de la mine o

jumătate de coroană.

Shoking era cu ochii plini de lacrimi, dar ştiu să-şi stăpânească emoţia. Bău paharul cu bere ce-i fusese oferit, primi de asemenea şi jumătatea de coroană şi murmură cu gravitate:

— Rămâi cu bine, doamnă, şi Dumnezeu să te aibă în pază. Noapte bună, draga mea, adăugă el, întinzând mâna irlandezei. Ai căzut în mâini bune, plec liniştit.

Şi cerşetorul ieşi, înclinându-se cu curtenia unui adevărat gentilom.

Ajuns în stradă, îşi întipări bine în memorie numele bunei mistress Fanoche şi numărul casei.

Apoi, porni mai departe, zicându-şi:

— Iată o zi care se sfârşeşte bine. Am băut un pahar cu bere, am o jumătate de coroană în buzunar şi pe deasupra am mai făcut şi o faptă bună ajutând o femeie şi un copil care n-aveau niciun sprijin. Şi unde mai pui că, dacă nobilul lord nu şi-a bătut joc de mine, peste o oră voi intra în posesia a zece frumoase lire. Niciodată treburile nu ţi-au mers aşa de bine, urmă Shoking, vorbind singur şi dacă lucrurile vor merge tot aşa, cred că vei deveni un mic burghez…

. . . . . .

În timpul acesta, irlandeza mânca vărsând din când în când câte o lacrimă de recunoştinţă.

— Cum te numeşti doamnă? o întrebă cea mai micuţă dintre cele patru fete.

— Jenny, răspunse sărmana femeie.

— Şi acest mic domn? urmă copila, arătându-l pe irlandez.

— Ralph, răspunse băieţelul.

Fetiţa îi sări de gât, şi-i zise:

— Îmi eşti foarte drag!… Vei vrea să te joci cu mine?

— Da, răspunse Ralph.

Cea mai mare dintre fetiţe o învălui într-o privire plină de tristeţe pe necunoscuta mamă şi pe copilaşul ei.

Mistress Fanoche surprinse această privire şi fetiţa îşi plecă îndată ochii şi începu să tremure.

După ce Jenny şi fiul ei terminaseră de mâncat, mistress Fanoche le zise:

— Trebuie să aveţi mare nevoie de somn. Veniţi cu mine, vă voi conduce în camera de culcare.

Şi luă în mână una dintre lămpile care erau pe cămin.

Ralph fu foarte drăgălaş şi se lăsă îmbrăţişat pe rând de cele patru fetiţe.

Cea din urmă, cea mai mare care îl privise mai înainte cu atâta tristeţe, îl îmbrăţişă cu mai multă dragoste decât celelalte şi-i şopti la ureche:

— Nu trebuie să rămâi aici, drăgălaşul meu, nu trebuie…

— De ce?

— Pentru că doamnele acestea sunt foarte rele şi te vor bate.

În clipa aceea, doamna cea bătrână îşi ridică ochelarii pe vârful nasului.

Fetiţa se înroşi şi se dezlipi din braţele lui Ralph, dar îi strânse mâna apăsat, şi micul irlandez o simţi cum tremură.

Mistress Fanoche deschise o uşă şi irlandeza fu introdusă într-o odăiţă drăguţă.

Paturile erau albe ca zăpada şi te îndemnau la somn.

— Draga mea, îi zise mistress Fanoche, nu mi-ai spus dumneata că mâine dimineaţă vrei să te duci la Saint-Gilles?

— Da doamnă.

— La ce oră?

— Trebuie să fim acolo, fiul meu şi cu mine, pentru liturghia de la orele opt.

— Mâine dimineaţă, la şapte, veţi fi treziţi. Noapte bună!

Şi mistress Fanoche, aprinse o lumânare pe care o lăsă pe masă, mângâie încă o dată copilaşul şi ieşi.

Rămasă singură cu el, Jenny irlandeza, îl luă în braţe. Fruntea lui Ralph era încruntată.

— Mamă, întrebă el, vom rămâne aici?

— Da, drăguţul meu.

— Mult timp?

— Până mâine dimineaţă.

— Eşti sigură că vom pleca mâine dimineaţă?

— Va trebui să plecăm, suspină irlandeza.

— Şi de ce n-am pleca chiar acum, îndată?

— Dar, dragul meu, e cu neputinţă…

— Oh! murmură copilul.

Şi un moment rămase tăcut, apoi pe când mama lui îl dezbrăca pentru culcare, murmură;

— Mi-e teamă, mamă.

— De ce ţi-e teamă? întrebă femeia.

— Fetiţa cea mare mi-a spus că nu trebuie să rămânem aici…

— De ce?

— Pentru că femeile acestea sunt rele, şi mă vor bate.

— Dar oare nu sunt eu aici ca să te apăr?

— E adevărat. Dacă e aşa, vom rămâne… dar mâine dimineaţă vom pleca, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci, noapte bună, mamă!

Şi copilul se culcă. Câteva momente după aceea dormea adânc.

Irlandeza îngenunche lângă pat. Voia să se roage şi să mulţumească

lui Dumnezeu că n-o părăsise.

Dar, deodată, simţi o căldură urcându-i-se de la piept spre frunte. Capul i se îngreună şi o nevoie de somn, pe care o crezu rezultatul oboselii, o cuprinse.

Vru să se scoale, dar nu a putut. Încercă să cheme pe cineva în ajutor, dar niciun sunet nu-i ieşi dintre buzele încleştate. Pleoapele i se lăsară peste ochi şi se rostogoli pe covor.

Atunci uşa camerei se deschise şi în prag apăru mistress Fanoche.

Un om cu o figură sinistră o urma.

Capitolul V

Abia intrase irlandeza în camera ei, şi în vorbitor scena îşi schimbă dintr-o dată aspectul.

Mistress Fanoche făcu un semn şi doamna cea bătrână, cu o voce plină de răutate, strigă:

— La culcare, dracilor!

Atunci fetiţele se ridicară tremurătoare de la masă şi fără să mai pronunţe vreun cuvânt se îndreptară spre catul de sus, unde era odaia lor de culcare.

Mistress Fanoche rămase singură. Era adâncită în citirea unei scrisori pe care o scosese din buzunar şi pe care, fără îndoială, n-o citise atunci pentru întâia oară, de vreme ce hârtia era murdară şi mototolită.

Ochii îi străluceau de o bucurie infernală şi pe când citea, murmură:

— Ce noroc că, reîntorcându-mă de la Greenwich, am luat penny-boatul în loc să iau omnibuzul, cum făceam de obicei. Acum sir John Waterley şi miss Emily pot să se prezinte: am de unde să le înapoiez copilul. Numai dacă comisionarul meu l-ar fi găsi pe Wilton.

Abia sfârşise monologul acesta, când cineva bătu la uşă.

— Intră, zise ea.

Un bărbat apăru.

Avea o înfăţişare respingătoare şi era aproape tot aşa de prost îmbrăcat ca şi bunul Shoking. Purta părul lung şi barba nepieptănată.

Părul şi barba ascundeau aproape în întregime o faţă brăzdată de misterioase cicatrice şi luminată de doi ochi plini de sălbăticie.

— Ah! dumneata eşti Wilton? întrebă mistress Fanoche?

— Da, doamnă.

— Eşti beat sau treaz?

Bătrânul îşi încreţi buzele într-un surâs amar.

— Sunt douăzeci şi patru de ore de când n-am mâncat, nici n-am băut.

— Iată un pahar cu bere şi o tartină; dar grăbeşte-te, adăugă

mistress Fanoche, pe când omul se apropia cu lăcomie de masă, căci avem de vorbit serios.

— Despre ce e vorba, milady? întrebă el cu un ton ironic, avem vreo fetiţă sau vreun băieţel de înecat astă seară?

— Nu, dar în schimb va trebui să-ţi aduni bine amintirile.

— Am memorie bună, răspunse bătrânul cu un accent sinistru, aşa de bună, încât noaptea, când foamea nu mă lasă să dorm, mi se pare că văd dansând pe grămada de paie care îmi serveşte drept saltea toate micile creaturi al căror călău am fost.

— E foarte poetic ceea ce spui dumneata, Wilton, zise mistress Fanoche, ridicând din umeri, dar crede-mă că acum nu prea avem timp să vorbim despre asemenea lucruri. E vorba de câştigat două lire pe loc, şi de o pensiune de o liră pe săptămână timp de un an.

— Milady, răspunse Wilton, cine l-a imaginat pe Diavol cu coarne, rău l-a imaginat. Diavolul este o femeie şi această femeie eşti dumneata.

— Fie, zise ea, vorba este: primeşti propunerea?

— Trebuie s-o primesc, răspunse Wilton, ducând paharul la gură. Ce trebuie să fac?

— Mai întâi de toate trebuie să ne întoarcem cu vreo nouă ani înapoi.

— Aşa…

— Îţi aminteşti că acum nouă ani, într-o seară, un gentleman s-a prezentat aici, aducând un copil în mantaua sa?

— O! Au venit pe aici atâţia gentlemeni care au adus copii! exclamă Wilton.

— Fie, dar pe acesta nu cred să-l fi uitat.

— Numele său?

— Se numea sir John Waterley, era ofiţer în armata Indiilor şi trebuia să plece a doua zi spre Calcutta. Era atins de o boală teribilă şi credea că nu se va mai reîntoarce. Copilul era fiul acestui gentleman şi al unei fete nobile, miss Emily Hambury, fiica unui pair al Angliei. Era prin urmare de origine prea înaltă pentru ca tânărul să spere că o va putea lua vreodată în căsătorie. Ne aducea copilul cu misiunea de a-l îngriji, de a-l creşte până la vârsta de cinsprezece ani şi de a face dintr-însul un lucrător onest. Ne anunţa în acelaşi timp că niciodată părinţii săi nu-l vor putea reclama.

— Ah! Îmi amintesc acum, zise Wilton, ducând la gură un al treilea pahar. Sir John ţi-a întins o pungă care conţinea opt sute de lire şi cum dumneata nu prea aveai poftă să cheltuieşti suma aceasta cu educaţia mititelului, îndată după plecarea lui sir John am înecat copilul în Tamisa, în dreptul podului Londrei.

— Da, da, aşa este.

— Dar de ce naiba mă întrebi de toate acestea, milady?

— Pentru că acum mi se cere copilul.

— Cine-l cere?

— Sir John.

— Aşadar, nu a murit?

— Nu. S-a căsătorit la Cannes, în Franţa, cu miss Emily. Tatăl acesteia a murit şi ea s-a aruncat la picioarele fratelui său, i-a mărturisit totul şi a fost iertată.

— Drace! exclamă Wilton. Ei bine, ce vei face acum, adăugă el, după ce citise şi scrisoarea pe care mistress Fanoche i-o pusese sub ochi.

Un surâs flutură pe buzele crescătoarei de copii.

— Toţi copiii mei seamănă între ei, răspunse aceasta.

— Asta cam aşa este.

— Ce vrea sir John? Un copil care trebuie să aibă acum nouă sau zece ani.

— Fără îndoială.

— Ei bine! Îi voi da un copil care să aibă vârsta aceasta.

— Dar… unde vom găsi copilul?

— Aici, zise mistress Fanoche. Vino cu mine…

Luă o lampă şi deschise uşa camerei în care dormea micul Ralph şi unde irlandeza Jenny căzuse fără simţire pe covor.

— O femeie! exclamă Wilton intrând.

— Da, răspunse mistress Fanoche, dar să n-ai nicio teamă. Femeia aceasta nu se va deştepta decât peste trei sau patru ore.

— Oh!

— Am turnat în paharul de ceai pe care l-a băut două picături de opiu şi acum toate clopotele de la Saint Paul n-ar mai deştepta-o. Şi dacă vrei dumneata, Wilton, femeia aceasta nu se va mai deştepta niciodată.

— Ah!… Atunci pentru asta?...

— Pentru asta, răspunse cu cinism mistress Fanoche.

Wilton se apropie de patul unde dormea copilaşul

— Cât e de frumos! exclamă el cu naivitate.

— Nu-i aşa?

— S-ar zice că e un înger adormit.

— Ei bine!… Poate că acest copil e destinat să devină pair, într-o zi…

— Dar, draga mea, zise Wilton, la un lucru nu te-ai gândit… Copilul acesta are zece ani, şi-şi va aduce aminte foarte bine de ţara sa.

— Şi?…

— Şi de mama sa.

— Negreşit.

— Şi aşa fiind, nu-l vei putea înşela pe sir John şi pe miss Emily

nici măcar un sfert de minut.

— Te înşeli, dragul meu Wilton.

— Cum?

— Am avut grijă să pregătesc o mică istorie, foarte simplă şi foarte naturală.

— S-o auzim!

— Eu am încredinţat copilul de mic, unei doici irlandeze.

— Ah! Aşadar femeia aceasta e o irlandeză?

— Da. Le trimiteam bani în fiecare lună şi ea îmi trimitea veşti despre copil. Când am primit scrisoarea nobilei miss Emily, am scris irlandezei şi ea a venit, cu copilul. I-am plătit şi buna femeie s-a reîntors în ţinutul ei.

— Foarte frumoasă poveste exclamă Wilton. Aveam dreptate eu că diavolul este femeia şi că acea femeie eşti dumneata.

— Destulă vorbă, zise mistress Fanoche, femeia aceasta trebuie să dispară…

— Cum?

Mistress Fanoche înălţă din umeri.

— Ai uitat de podul Londrei?

— Aşa este. Dar…

Şi Wilton se scărpină după ceafă.

— Dar?… întrebă mistress Fanoche.

— O femeie nu poate fi dusă sub manta, ca un copil.

— Drace! zise mistress Fanoche, îmi închipui că ai vreun cunoscut birjar.

— Sigur că da.

— Plătesc două lire pentru el.

Wilton mai stătea încă la îndoială.

Mistress Fanoche deschise punga şi scoase două monede de aur.

— Plătesc înainte, zise ea.

— Pe onoarea mea, murmură Wilton, timpurile sunt grele… şi trebuie să trăim şi noi…

Şi ridicând-o pe irlandeză adăugă:

— E grea… va trebui un efort mare pentru a fi aruncată în apă.

— Să nu pierdem timpul, zise mistress Fanoche, să mergem după birjarul tău.

— Nu credeam că am nevoie de el, zise Wilton, dar m-a adus aici. Aşteaptă la poartă.

O rază infernală de bucurie luci în ochii teribilei mistress Fanoche.

Capitolul VI

Mistress Fanoche ridicase din nou corpul irlandezei.

— Haide, zise ea, ia-o pe umăr şi pleacă.

— Un moment, zise Wilton, prea iei repede lucrurile, draga mea.

— Ce vrei să spui?

— Nu ne-am înţeles încă cu birjarul.

— Îl vom plăti.

— Cred şi eu, zise Wilton, dar…

— Dar ce?

— Fără îndoială că omul acesta va cere mai mult pentru o femeie decât pentru un copil.

Mistress Fanoche era o femeie inteligentă… Ea ştia că sunt unele cazuri când trebuie să dea fără să numere. Erau acolo vreo cincisprezece guinee de aur.

— Ia totul, zise ea, şi fă cum ştii cu birjarul. Numai să luaţi femeia aceasta de aici.

Wilton numără banii, îi băgă în buzunar şi după aceea o ridică pe irlandeză în spate.

— Bine! murmură el, dar trebuie să ne păzim de poliţişti.

— Voi ieşi eu prima, răspunse mistress Fanoche.

Şi trecu în vestibul cu o lampă în mână, deschise uşa şi privi cu atenţie în stradă.

De trei ceasuri de când intrase nenorocita irlandeză la mistress Fanoche, ceaţa se îndesise foarte mult.

Nu vedeai nici până la o distanţă de zece paşi şi becurile de gaz păreau că dormitează ori că sunt gata să se stingă.

Englezul nu se amestecă niciodată în afacerile altuia. El trece înainte şi rareori i se întâmplă să se oprească. Numai poliţiştii au dreptul şi timpul să fie curioşi.

Aşadar, mistress Fanoche n-avea să se teamă decât de poliţişti.

Dar ceaţa era deasă şi, apoi, Dudley Street nu e vizitată decât de pungaşi. De aceea şi poliţiştii sunt rari. Birjarul aştepta la poartă.

— Oh! oh! zise acesta văzând-o pe mistress Fanoche, s-ar zice că aveţi nevoie de mine.

— Da, şi preţul cursei va fi foarte bun.

În acelaşi timp se întoarse spre Wilton, care se apropiase cu irlandeza în spate.

— Repede! îi şopti, strada e goală.

Wilton, care poseda o putere extraordinară, se aruncă aşa de repede în trăsură, încât birjarul n-avu timp să vadă de ce natură era povara pe care o purta.

Mistress Fanoche se întoarse în casă şi închise uşa în urma ei.

— London-Bridge! strigă Wilton.

Birjarul îşi biciui calul şi trăsura porni la trap.

Atunci Wilton începu să-şi aranjeze „coletul”. O ridică pe irlandeză, o aşeză într-un colţ al trăsurii şi o susţinu cu braţul.

S-ar fi zis că e un îndrăgostit care ţine înlănţuit mijlocul femeii

adorate.

Trecând prin dreptul unui atelier, faţa irlandezei fu dintr-o dată luminată, ca în plină zi.

Wilton tresări.

Până în momentul acela nu o privise încă pe femeia pe care se însărcinase s-o înece pentru bani.

Acum însă o văzuse şi frumuseţea irlandezei produse asupra lui o impresie bizară.

— Frumoasă fată! zise el, ce păcat că trebuie să moară atât de tânără.

Dar trăsura îşi continua drumul, cercul luminos fu lăsat în urmă şi faţa irlandezei intră din nou în întuneric.

Wilton murmură:

— Drace!… Mi se pare că am avut o clipă de slăbiciune! Dar oare meseria mea e făcută pentru milă?… Aş face mai bine să-mi păstrez toată sensibilitatea pentru ziua când voi fi spânzurat, ceea ce sigur se va întâmpla, mai curând sau mai târziu.

Se apropiau de pod. Deodată, trăsura se opri.

— Hei! Wilton! strigă birjarul.

— Ce vrei? răspunse acesta.

— Vreau să vorbesc puţin cu tine.

— Ei bine, vorbeşte.

— Pe cine transportăm acum?

— O femeie.

— Moartă?

— Nu, adormită.

— Asta nu-mi prea convine, Wilton.

— De ce?

— Pentru că… nu-mi convine… Copii, da, îţi înec câţi pofteşti, dar femei nu.

— Nu-i acelaşi lucru?

— Nu. O femeie înecată îţi aduce totdeauna nenorocire.

— Râzi de mine?

— Şi apoi, femeia aceasta se va deştepta şi va începe să strige.

— Cât despre asta, nu e nicio primejdie. Doamna a băut o cantitate mare de opiu şi e ca moartă.

— Şi cât ţi se dă pentru afacerea asta?

— Cinci guinee.

— Pentru amândoi?

— Nu, pentru fiecare câte cinci.

Birjarul, mai stătea încă la îndoială.

— Urâtă afacere, Wilton, repetă el.

— Am primit banii înainte, zise Wilton, vrei să ţi-i dau?

— Dă-i, răspunse omul suspinând, dar vei vedea că nu ne va merge

bine.

— Cum o fi, zise Wilton, cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla e moartea şi moartea pentru mine…

Birjarul primi banii.

Ceaţa era tot aşa de deasă dar cum nu era trecut de unsprezece, multe magazine erau deschise şi scânteiau de lumină.

Din când în când, câte un val de raze năvăleau în trăsură şi Wilton putea să admire o clipă faţa îngerească a irlandezei.

Atunci banditul tresărea şi inima începea să-i bată cu putere.

Calul mergea repede, iar cu cât se apropia mai mult de fluviu, Wilton simţea că inima îi bate tot mai puternic.

Pe la mijlocul străzii Faringston, strigă birjarului:

— Opreşte un moment.

— Pentru ce?

— Vreau să beau ceva…

Şi sărind la pământ, intră într-un magazin de spirtoase.

Bău două pahare de gin, unul după altul, plăti cu una din guineele darnicei mistress Fanoche şi se urcă din nou în trăsură.

— Înainte! strigă, acum treaba va merge mai bine.

Irlandeza stătea mereu nemişcată, într-un colţ al trăsurii.

Intrară în strada Tamisei şi peste câteva momente la London-Bridge.

Podul Londrei, care în timpul zilei e străbătut de mii de trăsuri şi de aproape o jumătate de milion de pietoni, rămâne cu totul pustiu îndată ce înnoptează.

— Opreşte la mijlocul podului! strigă Wilton.

În acelaşi timp scoase din buzunar o frânghie şi legă strâns mâinile şi picioarele irlandezei, aşa încât, dacă răceala apei ar fi deşteptat-o din letargie, să nu poată face nicio mişcare şi să se scufunde.

Birja se opri.

Atunci Wilton o ridică pe irlandeză în braţe, coborî şi se apropie de parapet.

Capitolul VII

Deodată o lumină roşie apăru la capătul podului, înspre Borughe, adică spre ţărmul meridional.

Lumina era proiectată de lanterna unui camion cu trei cai, care transporta mărfuri de la o gară la cealaltă.

Inima lui Wilton începu din nou să bată cu putere.

Birjarul îi strigă:

— Ia seama!

Wilton se depărtă de parapet şi veni din nou spre trăsură.

Cel mai elementar sentiment de prudenţă cerea să aştepte să treacă

întâi camionul.

Cu cât greoaia trăsură se apropia, lumina felinarului devenea tot mai puternică şi faţa irlandezei se lumina.

Din nou privirile lui Wilton se opriră pe această faţă îngerească şi din nou mizerabilul se înfioră.

Camionul trecu.

Vizitiul care-l conducea, învelit bine într-o manta îmblănită, cu cascheta trasă pe ochi, abia dacă vedea înaintea lui şi somnoros cum era, nu se ocupa de nimic altceva decât de drumul lui.

Poate că zărise trăsura, dar nu dădu nicio atenţie omului acela care părea că ţine o femeie în braţe.

— Ei bine! strigă birjarul, ai de gând să isprăveşti odată Wilton?

Wilton nu răspunse.

— E frig şi-mi îngheaţă mâinile, adăugă birjarul, grăbeşte-te!

Wilton era în prada unei stări ciudate.

— Curios lucru! murmură el, niciodată n-am simţit asemenea senzaţie. Îmi lipseşte curajul şi mi se înmoaie picioarele.

— Haide! haide! repetă birjarul.

Dar Wilton scoase un strigăt.

Irlandeza, care până atunci stătuse ca moartă în braţele sale, suspinase adânc.

Şi Wilton, se îndepărtă din nou de parapet, veni la trăsură şi zise:

— Nu, nu vreau…

— Nu vrei s-o arunci? întrebă birjarul înlemnit.

— Nu, repetă Wilton.

— Dar, nenorocitule... vrei să dai banii înapoi.

— Nu voi da nimic înapoi, răspunse Wilton. Cu atât mai rău pentru mistress Fanoche… Femeia aceasta este prea frumoasă şi nu pot s-o înec.

Birjarul râse cu zgomot.

— Din moment ce nu dăm banii îndărăt, zise el, tot una îmi este. Ba chiar mai mult îmi convine aşa, pentru că eu mă temeam de o nenorocire. Dar, ce vom face acum?

— Nici eu nu ştiu, zise Wilton.

Irlandeza fu din nou urcată în trăsură. Biata femeie păstra mereu aceeaşi imobilitate cadaverică.

— Doza de opiu a fost bună, murmură Wilton. Vom avea destul timp să ne gândim până ce se va deştepta.

Birjarul întoarse calul.

— Unde mergem? întrebă.

— Ştiu şi eu?

— Nu cumva vrei s-o faci doamna Wilton? întrebă celălalt râzând.

Wilton tresări.

— Oh! nu, exclamă el. Dacă aş iubi vreodată o femeie, aş fi pierdut.

Aş face prea multe prostii pentru ea.

Apoi, luând o hotărâre subită, se urcă în trăsură şi zise:

— Ia-o prin strada Regele Wilhem, până la monument, apoi prin strada Vrăjitoarele şi pe lângă docuri, până la Wanstoone. Până acolo mă voi mai gândi.

— Cum vrei…

Şi birja începu să alerge cu repeziciune, lăsând podul Londrei în urmă.

Dincolo de docurile Londrei e o stradă în pantă, care coboară spre Tamisa şi se sfârşeşte la tunel.

Strada aceasta, care descrie un arc, se numeşte Old-Gravelane, ceea ce înseamnă „vechiul drum nisipos". E o stradă pustie în timpul nopţii.

În mijlocul acestei singurătăţi, o singură cantină mai rămâne deschisă încă şi după miezul nopţii.

Proprietarul se numeşte Wanstoone.

E un om discret, care nu se amestecă niciodată în afacerile altuia, nu se amestecă în nicio ceartă şi păstrează pentru el tot ce aude.

La uşa acestei cantine se opri trăsura.

Calul era bine dresat; stăpânul său putea să-l lase ceasuri întregi singur, fără nicio primejdie.

Birjarul, care era un oaspete obişnuit al cantinei, nu se ocupa niciodată de trăsura sa, decât atunci când se temea de poliţişti.

Dar, după orele opt seara, nu întâlneşti picior de poliţist în acea zonă.

Wilton o întinsese pe irlandeză de-a lungul banchetei şi o înveli cu pătura.

Apoi, cei doi intrară în cantină, care era cu totul goală.

Master Wanstoone socotea ceva şi păru puţin supărat când trebui să se scoale pentru a servi cele două pahare pe care le comandase Wilton.

După aceea îşi continuă munca.

— Vezi tu, zise Wilton birjarului, m-am gândit…

— Aşa…

— Care e însărcinarea pe care ne-am luat-o noi? Să facem să dispară o femeie, nu-i aşa?

— Da.

— Şi ne-am luat însărcinarea aceasta pentru ca mistress Fanoche să poată face ce va voi cu copilul acestei femei.

— Aşadar femeia aceasta are un copil?

— Da, îţi voi povesti cum stau lucrurile altădată. Acum n-avem timp. Aşadar, am primit, fiecare câte cinci guinee. Bine! Am luat femeia şi mistress Fanoche nu va mai auzi vorbindu-se de ea.

— Dar dacă femeia aceasta are un copil, va începe, fără îndoială, să-l caute.

— Nicidecum…

— Crezi?

— Femeia aceasta a sosit astă seară la Londra şi nu cunoaşte pe nimeni… Nu ştia nici numele generoasei mistress Fanoche, nici cel al străzii unde a lăsat copilul. Cum vrei să-l găsească atunci?… Şi apoi, Londra e aşa de mare, încât nu se mai sfârşeşte niciodată. Ştii că sunt aproape patru mile de la Dudley Street până la Old-Gravelane.

— Aşadar, vrei s-o lăsăm aici?

— O vom duce în Wellclose Square. O vom culca pe o bancă şi cu asta basta.

— Fie, zise birjarul.

Ieşiră. Fiecare se aşeză la locul său în trăsură.

— Ehei! zise Wilton, să ne grăbim. Cu tot gerul, femeia aceasta arde, ceea ce e un semn că în curând se va deştepta.

Locul despre care vorbise Wilton era la o foarte mică distanţă.

Birja urcă din nou strada Saint-George, cârmi spre stânga şi după zece minute intră în Wellclose Square. Locul era sinistru şi pustiu…

De jur împrejurul unui soi de grădină se înălţa un grilaj vechi de fier. Din loc în loc se aflau câteva bănci de lemn. Casele erau negre şi hidoase, niciun zgomot nu se auzea, nicio lumină nu se zărea.

Străzile tăcute, strâmte, întortocheate, porneau în toate părţile.

O tăcere de moarte domnea în aer.

Cartierul nu se deşteaptă decât după miezul nopţii.

Atunci se deschid taverne fără nume. Teatre, al căror public este format din prostituate şi tâlhari.

Trăsura se opri. Wilton ridică irlandeza în braţe şi coborî.

Se apropie de o bancă, şi o culcă pe ea.

— Stă foarte bine aici, zise el. Poate se va găsi vreun suflet milos care s-o îngrijească.

— O femeie frumoasă găseşte oricând un culcuş, răspunse birjarul.

Şi cei doi bandiţi se îndepărtară, lăsând-o pe nenorocita irlandeză adormită, în mijlocul acelui cartier îndepărtat al Londrei, în care, un gentleman sau o femeie onestă n-ar îndrăzni să pătrundă noaptea.

Se auzea încă în depărtare zgomotul roţilor trăsurii, când miezul nopţii sună la capela Saint-George.

Atunci, câteva lumini tremurătoare se aprinseră, ici şi colo, pe la ferestrele vecine.

Cartierul se deştepta şi irlandeza dormea.

Capitolul VIII

Noaptea era rece şi, după calculele doamnei Fanoche, efectele narcoticului înghiţit de irlandeză trebuiau să dureze trei sau patru ore.

Ne aducem aminte că Jenny suspinase când era încă în braţele lui

Wilton.

Nu trecuse nicio oră de când cei doi mizerabili o depuseseră pe banca din Wellclose Square şi ea începu să se agite.

Membrele îşi regăsiră puţin câte puţin elasticitatea, buzele i se întredeschiseră şi murmură:

— Ralph!

Numele copilului său nu este oare primul cuvânt pe care-l pronunţă o mamă deşteptându-se?

Căci, în timp ce bandiţii îşi puneau problema dacă o vor trimite să doarmă somnul de veci în valurile negre ale Tamisei, sau îi vor dărui viaţa, sărmana mamă visa.

Şi visul îi era dominat de figura copilului ei.

Îl vedea mare şi puternic, păşind spre destine înalte.

În curând biata femeie deschise ochii.

Între timp cartierul se deşteptase şi îşi deschisese casele sale de noapte.

Restaurantele străluceau, cerşetorii şi tâlharii deveniseră foarte numeroşi, muzica unui bal răsuna din adâncimile unei pivniţe.

Irlandeza deschise ochii şi la început se crezu tot în prada visului, dar răceala vântului, care-i biciuia faţa, o convinse în curând că nu doarme.

„Unde mă aflu oare?”

Primul gând îi fu să strige copilul.

— Ralph, unde eşti?

Dar Ralph nu răspunse.

Atunci femeia se sculă speriată şi aruncă o privire rătăcită în jurul ei.

Squarul era sinistru, luminile, răspândite ici şi colo ca nişte faruri pe o mare furtunoasă, erau şi mai sinistre încă.

— Dumnezeule!… Copilul meu… unde sunt oare? zise ea, cuprinzându-şi capul în mâini.

Făcu câţiva paşi înainte, apoi se opri ca şi cum ar fi vrut să-şi adune gândurile.

Şi deodată îşi aduse aminte..

Revăzu salonul, pe cele două dame, pe fetiţele cele mici şi drăguţe. Revăzu camera în care fusese condusă împreună cu fiul ei.

Îşi aduse aminte de spaima copilului, care voia să plece.

Îşi mai aduse aminte că un somn de plumb o cuprinsese pe neaşteptate şi că nici nu mai avusese timp să se aşeze pe pat.

Atunci scoase un strigăt sălbatic, un strigăt de disperare

Fusese adormită pentru a i se fura copilul.

Unde era acum? Cum se numea piaţa în care fusese dusă?

Cum se numea strada unde era casa acelei doamne?

Biata irlandeză nu ştia.

Dar mamele au un curaj de leoaică.

— Voi căuta, îşi zise ea şi voi găsi. Le voi smulge copilul, indiferent în ce mână ar fi căzut.

Şi, nevăzând altceva mai bun de făcut, începu să alerge drept înainte

De unde ar fi putut ea să ştie că fusese transportată adormită pe o distanţă de mai bine de patru mile?

Străbătu, una câte una, străzile care înconjurau Wellclose Square, când, scoţând un strigăt de bucurie şi crezând că a dat peste drumul adevărat, când oprindu-se cu spaimă, căci licărirea de speranţă se întuneca şi nu mai recunoştea nimic.

Bărbaţi îmbrăcaţi în zdrenţe treceau pe lângă ea, şi, când la lumina unui bec îi puteau admira faţa de înger, îi făceau propuneri ruşinoase şi pronunţau cuvinte obscene.

Jenny porni înainte fugind, dar se învârtea în cerc, căci mereu se pomenea tot în Wellclose Square.

La uşa unei bodegi, un grup de femei, ameţite de băutură, se certau între ele.

Jenny avu curajul să se apropie şi să le întrebe:

— Nu ştiţi cumva unde este Saint-Gilles?

Unele începură să râdă, altele o priviră cu gravitate. Dar niciuna nu-i răspunse.

Dar, după o clipă de tăcere, una se desprinse din grup şi înaintând spre irlandeză, o întrebă furioasă:

— Ce cauţi tu aici?… Eşti din cartierul acesta?… Ai venit aici pentru că ai auzit de sosirea unui grup de mateloţi şi ştii că mateloţii au bani… Ai venit să ne furi partea noastră. Pleacă de aici!…

Şi ridică asupra ei pumnii strânşi.

Jenny, înspăimântată, voi să fugă.

Dar femeia o apucă de braţ şi-i strigă din nou:

— Ai putea să-mi spui ce cauţi aici?… Cel puţin cred că nu-l cauţi pe Williams, căci el este amantul meu şi nimeni n-are voie să se atingă de el!…

— Eu îmi caut copilul! răspunse Jenny cu voce sfâşietoare şi încercă să scape din mâinile mizerabilei femei.

Tovarăşele ei râdeau şi-şi şopteau între ele:

— Betty a noastră e mereu geloasă!…

— Ai milă de mine! se ruga Jenny, îţi jur că nici nu-l cunosc pe acel Williams despre care îmi vorbeşti…

— Minţi! strigă femeia ameţită, văd eu bine că pe Williams îl cauţi…

— Cine vorbeşte de Williams? tună deodată o voce bărbătească.

Şi un bărbat înaintă în cercul de lumină în mijlocul căruia se petrecea scena.

Bărbatul acesta este un matelot zdrenţăros, cu umeri largi cu faţa roşie, istovită de băutură, cu părul lung şi blond.

— Eu sunt Williams! zise el.

Şi văzând-o pe Jenny adăugă:

— Cine este femeia aceasta? Nu este din cartier şi n-o cunosc… Dar e foarte frumoasă!…

— Ai milă de mine! se rugă Jenny împreunându-şi mâinile, apără-mă!

— Ah! Ţi se pare că e frumoasă! urlă beţiva… Ei bine îi voi scoate ochii şi nu va mai fi frumoasă…

Dar, în aceeaşi clipă, matelotul o izbi cu pumnul drept în faţă şi nenorocita se rostogoli la pământ, scoţând un geamăt înăbuşit..

— Oh!… Ştiam eu, strigă una dintre femei, Williams când are în mână o femeie frumoasă n-o lasă aşa, cu una cu două.

Williams puse mâna pe braţul irlandezei şi-i zise:

— Vino cu mine!… Nu vei avea a te teme de nimic, draga mea… Sunt cunoscut în întreg cartierul… şi când o femeie trece la braţul meu nu îndrăzneşte s-o atingă nimeni.

— În numele cerului, zise Jenny, ajută-mă să-mi regăsesc fiul… şi te voi binecuvânta…

— Şi mă vei iubi? întrebă el, cu o lăcomie de fiară sălbatică.

Ea nu pricepu adevăratul înţeles al acestor cuvinte şi răspunse:

— Oh! da… dacă îmi vei regăsi copilul, te voi iubi!

— Dar unde este copilul tău?

— Condu-mă la Saint-Gilles!

— Saint-Gilles? întrebă el, dar e cam departe de aici, foarte departe…

— În numele cerului, condu-mă…

— Mai întâi vino să bem câte o înghiţitură, zise el.

Irlandeza vru să se împotrivească, dar bărbatul îi ţinea braţul ca într-un cleşte.

Cu forţa o târî într-o uliţă neagră, în fundul căreia licărea o lumină.

Era cârciuma „La calul negru”, celebră în zonă.

— Iată o nouă amantă a lui Williams, murmurară oribilele creaturi privindu-l depărtându-se, pe când cea care voia să-l păstreze pe Williams numai pentru ea se ridică plină de sânge şi cu ochiul umflat.

Capitolul IX

Wellclose Square are în colţul său de la sud-est o stradă cu o lărgime ceva mai mare de trei metri.

În mijlocul acestei străzi este un teatru.

Dar un teatru cum nu s-a mai văzut, poate, niciodată, în nicio parte a lumii. Un teatru unde lojile de frunte se închiriază cu 5 penny şi

parterul cu 1 penny.

Primul artist este un negru iar în timpul spectacolului se bea şi se mănâncă.

Prostituatele, care stau în balcoane, sunt cu picioarele goale iar parterul găzduieşte numai tâlhari.

În capătul străzii e cantina „Calul negru”.

Bărbaţii după ce beau încep cearta şi de obicei toate aceste certuri se sfârşesc în stradă, cu lovituri de cuţit.

Artista, în zdrenţe, se plimbă adesea mânjită de sânge. Învingătorul, căci lupta a fost pentru ea, îi cuprinde mijlocul plin de dragoste.

O scară cu zece trepte duce la subsol.

Acolo e adevărata tavernă.

De la miezul nopţii şi până în zorii zilei, cincizeci de bărbaţi şi femei, dacă se mai poate da numele acesta unei adunături de adevărate bestii, cincizeci de persoane deci, beau, mănâncă, se ceartă, râd şi cântă.

Se aud răsunând sărutări dezgustătoare pe buzele arse de vicii, la lumina câtorva lămpi fumegânde, se vede spumegând berea neagră sau blondă, în paharele groase şi înalte.

Îndărătul unei tejghele, tronează maiestuoasă, mistress Brandy.

E soţia stăpânului stabilimentului.

Acesta stă în partea de sus a cârciumii, îmbrăcat într-o haină neagră şi purtând o cravată care cu câţiva ani mai înainte fusese albă.

Mistress Brandy avea un alt nume, dar nimeni nu-l mai ştia. Fusese uitat.

În englezeşte „brandy” înseamnă rachiu. Era prin urmare o poreclă.

Era o femeie voinică, înaltă, cu mâinile lungi şi nişte picioare care ar fi putut servi de bază unui monument.

Cu toate acestea, în viaţa ei mistress Brandy nu dăduse decât o singură palmă unui insolent care se purtase prea brutal cu ea.

Dar palma aceasta avusese efectul unei adevărate măciuci.

Nenorocitul căzuse fără cunoştinţă lângă tejghea. Altminteri, mistress Brandy era foarte înţelegătoare şi nu cerea nimic altceva, decât să i se plătească pe loc consumaţia.

Dacă la cârciuma ei tâlharii prădau un matelot, mistress Brandy închidea ochii. Dacă mateloţii se luau la ceartă între ei, scoţând cuţitele, miss Brandy îl chema pe John.

John era un scoţian uriaş, care-i servea de băiat în prăvălie.

John îl ia în braţele sale pe luptătorul căzut, îl duce în stradă şi se întoarce înapoi la lucrul său, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

„Calul negru” este o cârciumă liniştită şi niciodată n-a fost nevoie acolo de intervenţia poliţiei.

De altfel, în zonă nici nu prea sunt poliţişti. Nobilii lorzi care

tronează în parlament au cugetat că poporul se poate apăra destul de bine şi singur.

În seara aceea, toate mesele din pivniţa „Calul negru” erau ocupate.

Dar dintre toate, cea mai zgomotoasă era cea din stânga comptuarului.

Se sărbătorea eliberarea lui Jack zis „Pasărea albastră”, un tunar celebru care ieşise chiar în dimineaţa aceea din închisoarea de la Midlesex, unde făcuse şase luni de carceră.

Jack zicea, ridicând paharul:

— Beau paharul acesta în sănătatea colonelului închisorii, care este un om foarte cumsecade şi un perfect gentleman. Mi-a dat la plecare două coroane şi un shiling şi mi-a ţinut un frumos discurs, recomandându-mi ca pe viitor să fiu om cinstit.

— Şi ştrengarul nostru de Jack, zise o femeie care-şi trecuse mâna în jurul mijlocului acestuia, e în stare să fi făgăduit.

— Desigur, răspunse Jack. Excelenţa voastră, i-am zis, poate fi sigură că voi fi un om cinstit pe viitor. Chiar din seara aceasta mă voi duce să caut de lucru.

Tâlharii şi prostituatele începură să râdă cu hohote.

La o altă masă nişte mateloţi vorbeau liniştiţi între ei.

Puţin mai departe o irlandeză făcea o scenă de gelozie amantului ei.

Mistress Brandy, nepăsătoare, supraveghea totul cu atenţie.

Din când în când numai, îşi îndrepta o privire plină de curiozitate spre un bărbat care stătea retras la o masă şi bea singur un grog.

Era un om de vreo treizeci şi şapte sau treizeci şi opt de ani, de statură mijlocie, purtând favoriţi. Faţa lui netedă şi regulată contrasta cu feţele istovite ale oamenilor care îl înconjurau.

Era scoţian, englez, irlandez sau francez?

Nimeni n-ar fi putut să spună, deşi nu venea pentru întâia oară în cârciuma „Calul negru”. Dar n-avea obiceiul să vorbească. Îşi bea grogul, plătea şi pleca.

Câteodată, se întâmpla să cadă într-o reverie adâncă.

Într-o noapte, voiră să afle cine era, de unde venea, dacă era tâlhar sau matelot, dacă era fugit din închisoare, sau dacă exercita vreo meserie.

Pentru aceasta îi căutară nod în papură.

Dar el nu-şi pierdu deloc sângele rece şi păstră aceeaşi atitudine liniştită. Din trei lovituri de pumni, trei adversari, fură scoşi din luptă.

De atunci toată lumea îl respecta.

De altminteri, omul acesta vorbea o engleză foarte curată, fără cea mai mică intonaţie greşită.

Cum nimeni nu-i cunoştea adevăratul nume, fusese poreclit Omul Gri din pricina unei haine vechi, cenuşii, pe care o purta mereu.

Unul singur dintre muşteriii „Calului negru” găsise audienţă în faţa acestei perfecte indiferenţe.

Era un sărman cerşetor, pe care toată lumea îl iubea pentru filosofia sa şi pentru ilaritatea pe care o provocau pretenţiile sale de om cumsecade.

Desigur că din această sumară schiţă, cititorii l-au recunoscut pe amicul Barclay, zis şi Shoking.

Shoking, care fusese poreclit astfel pentru că găsea întotdeauna că tovarăşii săi de orgie nocturnă nu erau „cum se cuvine”, Shoking care se lăuda că are maniere de gentleman şi pretindea că norocul îi va surâde într-o zi, că va umbla călare în Hyde-Park întocmai ca un fiu de pair, Shoking era singurul om căruia Omul Gri îi oferise, câteodată, un pahar de grog.

În seara aceea, pe când tâlharii beau, pe când mateloţii se certau şi fetele pierdute cântau, pe când mistress Brandy privea la Omul Gri, pe când acesta îşi bea cu cea mai mare linişte grogul, Shoking apăru în tavernă.

— Iată-l pe Shoking! se auzi o voce.

— Trăiască Shoking!

— Bravo Shoking!

Fu o adevărată furtună de voci.

Omul Gri ridică privirea şi trimise cu mâna o salutare lui Shoking.

— Bună ziua, amicii mei, bună ziua, răspunse Shoking, cu tonul protector al unui om fericit.

— Aa! exclamă una dintre femei, Shoking are pantofi noi!

— Şi haină nouă, adăugă un tâlhar.

— Şi o cămaşă… murdară, zise una dintre prostituate.

— Dumnezeule! adăugă mistress Brandy, are şi o pălărie cu boruri.

— Am dat peste un chilipir, răspunse Shoking, dar fiţi fără teamă, am avut grijă să-mi las banii acasă.

— Ce rău îmi pare! zise Jack râzând.

Shoking traversă taverna şi veni să se aşeze la masă lângă Omul Gri.

— De data asta, zise el, voi plăti eu.

Capitolul X

Omul Gri surâse.

— Prietene, zise el, văd că ai bani astă seară şi, cum eşti un om corect, ţi-ai spus că a venit şi rândul dumitale să plăteşti.

— Asta e foarte adevărat, răspunse Shoking.

Omul Gri continuă cu voce mai înceată:

— Departe de mine gândul de a te refuza. Eu nu vreau niciodată să ofensez pe cineva şi ştiu că orice bun englez îşi are mândria şi

demnitatea sa. Dacă vrei să plăteşti, plăteşte, dar lasă-mă să-ţi pun o întrebare.

— Ce întrebare? zise Shoking cu oarecare uimire.

— Ai bani?

— Tăcere, răspunse Shoking cu voce înceată, nu mă trăda, am câştigat zece guinee astă seară.

— Zece guinee?

— Zece… Una am cheltuit-o pentru a mă îmbrăca. Nu-i aşa că sunt bine? adăugă Shoking cu importanţă.

— Un adevărat gentleman, răspunse Omul Gri.

— Ştiam eu…

Şi Shoking începu să enumere cumpărăturile făcute.

— Haina mea costă trei şilingi, zise el, pălăria doi şilingi, pantalonii un şiling şi jumătate. Papucii patru şilingi, dar sunt noi, cămaşa şi cravata doi şilingi. Aveam de gând să-mi cumpăr chiar şi un pardesiu. Sezonul e cam rece şi n-ar fi stricat, dar m-am gândit că mai bine ar fi să-mi închiriez o cameră pentru două săptămâni în Milend Road. Ar fi foarte distractiv pentru mine care n-am fost admis niciodată acolo, decât pe timpul nopţii… Şi încă şi asta cu condiţia ca a doua zi să lucrez două ceasuri. Aşadar, îmi mai rămân nouă guinee. Voi putea să trăiesc un an întreg fără să muncesc. Mă voi duce mâine seară să mă plimb pe Regent Street şi voi cumpăra un bilet la teatru.

Omul Gri surâdea mereu.

— Dar cum ai câştigat aceste zece guinee? întrebă el.

— Oh! Într-un mod foarte simplu, răspunse Shoking.

— Da?

— Am făcut un serviciu unui lord.

— Cum adică?

— Era pe penny-boatul care merge de la Greenwich la Charing-Cross.

— Bine, şi…

— În penny-boat era o femeie foarte drăguţă, o irlandeză cu copilul ei, şi mai era şi un lord, care o privea. Oh, de ai şti cum o privea!…

— Şi după asta? întrebă Omul Gri încruntând din sprâncene.

— Lordul s-a apropiat de mine şi mi-a zis: „O vei urmări pe această femeie şi-mi vei aduce adresa ei. Astă seară, la palatul meu din Chester Street. Vei fi răsplătit cu zece guinee”. Aşa am şi făcut. Vezi prin urmare că nu e deloc greu de câştigat mulţi bani şi într-un mod cinstit…

— Cinstit? murmură Omul Gri.

— Cum?

— Crezi dumneata că ai câştigat banii aceştia într-un mod cinstit, amice Shoking?

Cerşetorul se înroşi uşor şi pentru prima oară, se gândi că lucrase,

poate cu prea multă uşurinţă.

De aceea simţi nevoia să-şi explice îndată purtarea şi se grăbi să-şi povestească aventura până în cele mai mici amănunte.

El povesti cum servise de călăuză sărmanei mame şi copilului ei, pierduţi prin străzile Londrei, cum îi condusese în Lawrence Street şi apoi la mistress Fanoche.

Nu uită nimic, nici chiar amănuntul acela bizar că femeia întrebase de mai multe ori dacă va putea să fie a doua zi la orele opt dimineaţa, în biserica de la Saint-Gilles.

După ce sfârşi, Omul Gri, care-l ascultase cu atenţie, îi zise:

— Eşti cam uşuratic, Shoking, dar în schimb ai o inimă foarte bună.

— De ce? întrebă cerşetorul.

— Ai făcut o faptă bună venindu-i în ajutor acestei femei, dar ai făcut un act blamabil ducându-te să anunţi lordului… cum l-ai numit?

— Palmure.

— Bine! Îţi spuneam că rău ai făcut ducând lordului adresa frumoasei irlandeze.

— Dar…

— Poate oricine vedea, continuă Omul Gri, că un lord care se interesează de adresa unei femei sărace şi frumoase nu poate avea intenţii bune.

— Ai dreptate, răspunse el, rău am făcut.

Apoi, lovindu-se peste frunte, adăugă:

— Dacă m-aş duce s-o înştiinţez pe irlandeză?

Omul Gri n-avu timpul să-i răspundă, căci o mare zarvă se produse la intrarea tavernei.

Aşezaţi aproape în fundul subteranei, Omul Gri şi Shoking erau în umbră, intrarea pivniţei era în plină lumină.

În prag apărură un bărbat şi o femeie. Femeia se abătea şi nu voia să intre. Scotea nişte strigăte sfâşietoare şi se ruga cu voce zdrobită.

— În numele bunului Dumnezeu, lăsaţi-mă.

Bărbatul răspundea cu vocea sălbatică:

— Eu sunt Williams, de pe bordul „Victoriei”, cel mai de frunte dintre toate vasele Majestăţii Sale Regina. Toate femeile sunt nebune după mine, toate femeile din Wapping m-au iubit… şi trebuie să faci şi tu la fel. Haide!

Şi o împinse înaintea lui.

— Trăiască Williams! strigă mulţimea beţivilor.

— Ce proastă! exclamară femeile. Să nu-l vrea pe Williams! E nebună, dragă?

— Williams, cuceritorul inimilor! adăugă o alta.

— Spaima geloşilor! exclamă un tâlhar.

Femeia se agăţă de el, îmbrăţişându-i genunchii şi repetând mereu:

— Lasă-mă!…

Sala întreagă râdea în hohote şi aplauda cu frenezie.

— Ah! Nu vrei să fii doamna Williams, urla matelotul, vom vedea noi îndată.

Şi cu un efort suplimentar irlandeza fu aruncată în mijlocul tavernei.

Deodată, Shoking scoase un strigăt.

Un strigăt pe care nimeni nu-l auzi, căci atenţia generală era concentrată asupra lui Williams şi a noii sale cuceriri.

Nimeni, afară de Omul Gri.

— Ea e! exclamă Shoking.

— Care ea? întrebă Omul Gri.

— Irlandeza.

— Mama copilului?

— Da.

— Cum de-a ajuns aici?

— Nu ştiu, dar ea este.

Omul Gri îşi îndreptă atunci privirea spre femeia necunoscută şi, văzând-o atât de frumoasă, fără de voie tresări.

Irlandeza părea un înger venit din cer într-un colţ de infern. Era acum îngenuncheată şi aruncă în jurul ei o privire rugătoare şi plină de lacrimi.

— Bunii mei domni, spuse ea, bunele mele doamne, aveţi milă de mine. Sunt o sărmană mamă care îşi caută copilul. Scăpaţi-mă şi lăsaţi-mă să plec…

Şi de disperare îşi frângea mâinile.

Bandiţii şi prostituatele se prăpădeau de râs şi repetau mereu:

— Trăiască Williams!

Williams se aşezase în mijlocul tavernei şi striga în gura mare:

— Eu sunt Williams, Williams de pe bordul Victoriei şi totodată am fost iubit de femei.

În acelaşi timp îşi aruncă vesta sa de matelot şi-şi arătă umerii şi braţele de taur, umflându-se în pene de mândrie.

— Eu sunt Williams, repetă el, şi femeia aceasta îmi place. Cine va îndrăzni oare să mi-o ia?

Şi aruncă o privire provocatoare întregii săli. Nimeni nu se mişcă.

Williams îşi scosese cuţitul şi se jucă cu el.

— Şi cu toate acestea e o femeie destul de frumoasă, reluă el cu ironie. Dar pentru ca s-o aibă cineva, ar trebui să ne jucăm cu cuţitul şi nimănui nu-i place jocul acesta…

Irlandeza era mereu îngenuncheată şi se ruga cu ardoare.

— Vezi bine, draga mea, că nimeni nu te vrea, îi zise Williams. Vei fi a mea, trebuie să fii.

Dar, deodată, un om se sculă, străbătu sala ca un fulger şi se plantă în faţa lui Williams.

— Îţi interzic să te atingi de femeia aceasta! zise el.

— Trăiască Omul Gri! urlară beţivii.

Într-adevăr cel care luase apărarea irlandezei era Omul Gri.

Şi irlandeza întinse spre el mâinile-i rugătoare.

Capitolul XI

Acelaşi efect trebuie să-l fi produs şi David când a ieşit din rândurile mulţimii evreilor pentru a se lupta cu gigantul Goliat.

Williams nu era un gigant, dar avea umerii aşa de largi, picioarele atât de solide, încât foarte puţini ar fi îndrăznit să se măsoare cu el.

Şi cel care era acum în faţa lui şi-l privea provocator, era un om de talie obişnuită, slab, cu mâinile mici şi picioarele subţiri.

Ai fi jurat că sub hainele acelea ordinare se ascundea vreun fiu de lord, atâta nobleţe şi eleganţă aristocratică era în întreaga atitudine a acelui om.

O femeie îi strigă:

— Nu te duce mititelule, te va zdrobi!

— Omul Gri a înnebunit! zise unul dintre tâlhari.

Un altul, însă, care-l văzuse aplicând cele trei lovituri de pumn despre care am vorbit mai sus, răspunse:

— Lăsaţi-l în pace! Cine ştie?…

Mateloţii de curând debarcaţi îl priveau cu milă.

— Sărmanul, ziceau ei, se vede bine că nu-l cunoaşte pe Williams.

Williams începu să râdă. Era un râs aşa de sincer, aşa de dispreţuitor, încât toată sala îl imită.

— Du-te de aici, domnişoară, zise el Omului Gri. Vrei să-ţi plătesc un pahar de grog?… Sau, poate vrei mai bine o prăjitură?…

Dar privirea sa întâlni privirea adversarului, tresări şi făcu un pas îndărăt.

Atunci Omul Gri se aşeză între irlandeză şi Williams.

— Îţi interzic să te atingi de femeia aceasta, repetă el.

— Trăiască Omul Gri! strigară mai mulţi bandiţi.

Vocea omului acela era scurtă, hotărâtă şi metalică.

Din ochi îi ţâşneau flăcări.

— Va fi a mea! strigă Williams furios.

Şi-şi ridică pumnul său enorm.

Braţul său şuieră prin aer şi, ca o măciucă, se abătu asupra Omului Gri.

Dar, dintr-o săritură, acesta se trase îndărăt, pară lovitura şi, Williams care îşi pusese toată forţa în această lovitură, se clătină pe picioare şi-şi pierdu un moment echilibrul.

Omul Gri se aplecă şi se repezi cu capul înainte. Izbitura fu aşa de puternică încât Williams se rostogoli la pământ.

Fără îndoială, Omul Gri ar fi putut să profite de victoria sa, ar fi putut chiar să-şi împlânte cuţitul în gâtul adversarului fără ca cineva să aibă vreo obiecţie. Cu toate acestea, Omul Gri nu profită de victorie şi rămase în aşteptare.

Williams se ridică mugind.

De astă dată se hotărî să întrebuinţeze cuţitul.

Omul Gri rămase nepăsător.

Williams se năpusti asupra lui. Omul Gri se trase din nou înapoi, pară lovitura şi apucându-şi adversarul de mijloc, îl ridică şi-l trânti la pământ. Izbitura fu atât de puternică, încât cuţitul îi scăpă din mână şi rămase timp de câteva minute fără mişcare.

Atunci Omul Gri puse piciorul pe cuţit şi privi în jurul lui.

Privirea lui se întâlni cu aceea a lui Shoking.

Cerşetorul, palid, se apropiase de irlandeză şi aceasta, recunoscându-l, scoase un strigăt de bucurie şi i se aruncase de gât.

— Îţi încredinţez femeia aceasta, îi zise Omul Gri, şi toată lumea s-o ştie aici că o iau sub protecţia mea.

Atunci de pretutindeni izbucniră aplauze frenetice, pe când Williams, ruşinat de înfrângere, se scula cu greutate în picioare.

Dar, deodată, aplauzele încetară.

Cei care strigau tăcură şi Williams, care se pregătea să se arunce din nou asupra adversarului său, se opri din drum.

Un nou personaj apăruse în pragul tavernei. Un sentiment de respect, de admiraţie şi de ruşine cuprinse întreaga asistenţă. Hoţii şi prostituatele îşi plecaseră capetele în tăcere.

Un bărbat tânăr, cu faţa rotundă şi palidă, cu părul blond căzându-i în bucle pe umeri, înalt, slab, îmbrăcat în negru, aşa de delicat încât putea fi luat drept o femeie, coborî încetişor treptele şi cu o voce gravă, zise:

— Fraţilor, Dumnezeu a spus că acela care ucide, la rândul său va fi ucis. În loc să se urască, oamenii au datoria să se iubească şi să se ajute între ei.

Şi Williams, matelotul furios, căzu în genunchi, femeile pierdute îşi plecară frunţile ruşinate şi sărmana irlandeză crezu că însuşi Dumnezeu îl trimisese pe unul din îngerii săi pentru a o elibera.

Omul acela tânăr, cu ochii albaştri, care vorbea de dragoste şi de caritate în fundul acelei taverne murdare era un preot.

Un preot catolic irlandez, bine cunoscut în lumea mateloţilor. Căci fusese duhovnic pe un vas, timp în care se remarcase, prin curajul şi energia sa. Focul, furtuna care ameninţa să înghită vasul împreună cu mateloţii şi călătorii, pe el nu-l înspăimântau. Alerga în toate părţile dând poveţe şi silindu-se să-i îmbărbăteze pe toţi prin sângele său rece.

Era de asemenea binecunoscut de toată acea sărmană populaţie a

Wapingului, care-l văzuse în timpul ultimului flagel de holeră dând ajutor şi consolând pe toată lumea, cu toate că parohia sa nu era acolo, ci la Saint-Gilles.

Preotul acesta era abatele Samuel. El merse drept spre Williams care îngenunchease cu umilinţă în faţa lui, şi îi zise:

— Pentru tine am venit aici. Mi s-a spus că maltratai o femeie şi, cum ştiu că în fond nu eşti un om rău, m-am gândit că prezenţa mea te-ar putea readuce pe calea cea bună.

— Iartă-mă, murmură matelotul.

Preotul îşi aruncă privirea asupra sărmanei femei pe care Shoking o ţinea în braţe.

— Cine eşti dumneata, întrebă el.

— Oh! răspunse ea, ai milă de mine, Domnule, salvează-mă… Ajută-mă să-mi regăsesc copilul…

— Copilul dumitale?

— Am fost despărţită de el, răspunse femeia, mi l-au răpit.

— N-avea nicio teamă, scumpo, zise Shoking, copilul dumitale va fi găsit, căci eu ştiu unde este. Oare nu te-am condus eu în casa aceea?… Vor trebui să ţi-l înapoieze!…

Irlandeza scoase un ţipăt de bucurie.

— Copilul meu!…

Şi începu să sărute mâinile preotului.

— Eşti irlandeză, după accent, zise preotul.

— Da, răspunse femeia.

— Şi eu sunt irlandez, zise preotul. Deie Domnul ca Irlanda, mama noastră comună, să fie salvată!…

Apoi îşi îndreptă privirea asupra Omului Gri.

— Şi dumneata, zise el, care ţi-ai primejduit viaţa apărând-o pe această femeie, cine eşti?

Atunci omul acela, care cu câteva clipe mai înainte stăpânise cu privirea toată asistenţa, omul acela în faţa căruia toţi tremuraseră, îşi plecă fruntea în faţa privirii calme şi limpede a tânărului bărbat pe care Dumnezeu şi-l alesese. Se plecă în faţa preotului tânăr şi fraged încă, pe care l-ai fi putut lua drept un copil, şi cu vocea umilă şi tremurătoare de emoţie îi răspunse:

— Voi fi sclavul dumitale, dacă vei binevoi să mi-o îngădui…

Apoi, îşi îndoi un genunchi şi-i sărută cu respect mâna.

Capitolul XII

Ce se întâmplă atunci ar fi greu de povestit. Putem spune numai că, după o oră, taverna era pustie.

Mateloţii, prostituatele, hoţii dispăruseră unul câte unul, înţelegând că prezenţa lor nu mai era posibilă, în faţa acelei persoane.

Mistress Brandy însăşi păstra tăcerea.

Abatele Samuel rămăsese în picioare, contemplând la lumina fumegândă a lămpilor faţa palidă şi frumoasă a irlandezei, pe care Shoking şi Omul Gri o susţineau în braţe. Aşa de mult o afectaseră teribilele scene pe care le-am povestit mai sus.

— Aşadar, zise tânărul preot, din Irlanda?

— Da, răspunse ea.

— Împreună cu copilul dumitale?

— Şi încă ce copil drăgălaş! zise bunul Shoking.

— Nu cumva nevoile te-au făcut şi pe dumneata să părăseşti Irlanda şi să vii la Londra pentru a-ţi căuta norocul?…

— Nu, zise ea, am venit aici împinsă de o datorie sfântă.

Preotul tresări.

— Am venit la Londra, continuă tânăra femeie cu o voce tremurătoare, pentru că mâine, la ora opt, trebuie să fiu de faţă la liturghie, la biserica de la Gilles.

— E vreun jurământ la mijloc? întrebă preotul, tresărind din nou.

Irlandeza îl privi cu o expresie de încredere şi sinceritate:

— Ah! zise ea, eu presimt că dumneata eşti unul dintre acei oameni în faţa cărora îţi poţi deschide inima fără teamă.

— Vorbeşte, zise preotul cu o voce gravă.

— Eu, domnule, sunt o sărmană ţărancă, fiica unui pescar dintr-un mic port situat la nord de Dublin. Nu ştiu nimic sigur în privinţa misiunii pe care bărbatul meu mi-a încredinţat-o în ultimele sale clipe de viaţă, dar îmi voi ţine jurământul pe care i l-am făcut.

— Şi care este acest jurământ?

Ea îşi fixă din nou privirea asupra abatelui Samuel.

— O!… Ca să mă înţelegi trebuie să-ţi spun povestea de la început.

Shoking şi Omul Gri luară loc pe o bancă, preotul cuprinse mâinile tinerei femei şi atunci, în taverna plină de fum, devenită tăcută şi solitară, le povesti următoarele:

— Coliba noastră era pe ţărmul mării. În timpul nopţilor furtunoase, când marea era furioasă, valurile ajungeau până în uşa acelei colibe.

Tatăl meu era văduv şi eu eram singurul lui copil.

El se ducea la pescuit şi eu rămâneam acasă să-i dreg uneltele şi să gătesc.

Câteodată tatăl meu pleca pentru mai mult timp la pescuit. Se ducea la Terra Nova, angajându-se pe un vapor mai mare.

Atunci eu rămâneam singură şi în fiecare dimineaţă cercetam, cu privirea scrutătoare valurile mării pentru a zări vaporul cu care plecase.

Într-o noapte de iarnă furtunoasă, pe când îngenuncheasem şi mă rugam lui Dumnezeu pentru bieţii marinari în primejdie, căci marea

mugea cu furie şi vântul gemea, cineva bătu la uşa colibei mele.

Eram singură de trei luni şi am crezut că tatăl meu s-a întors pe neaşteptate. Am alergat îndată să deschid.

Dar nu era tatăl meu. Un necunoscut, cu fruntea sângerândă, intră, cu vioiciune zicându-mi:

— „În numele Domnului, în numele Irlandei, patria noastră, pentru care a curs sângele meu, ascundeţi-mă, salvaţi-mă!"

Eu nici nu m-am uitat la faţa lui. Nu vedeam decât un singur lucru, că era rănit, pe moarte poate. N-am auzit decât un singur cuvânt: numele patriei noastre. L-am lăsat să intre.

În depărtare, printre mugetele furtunii, se auzea larma unei lupte.

Nu ştiam nimic din câte se petrecuseră în afara portului nostru. Totuşi îmi adusei aminte, că seara trecută, nişte pescari îmi spuseseră că ţara era în plină revoltă.

Ştiam că mai multe sate de la noi se înarmaseră împotriva englezilor; ştiam că trupele regale sosiseră pentru a readuce sărmana Irlandă la tăcere şi la sclavie.

Pe recrut l-am introdus în casă şi l-am culcat în patul tatălui meu. I-am dat să bea, căci murea de sete.

Tot timpul nopţii am rămas îngenuncheată, rugându-mă pentru Irlanda şi tresărind de spaimă la cel mai mic zgomot. Mi se părea că soldaţii regali urmau să sosească din moment în moment pentru a-l aresta pe nenorocitul căruia îi dădusem azil.

Ziua veni în sfârşit. Am ieşit din colibă şi m-am dus până în port.

Aici mi se povestiseră evenimente din timpul nopţii.

Se dăduse o mare luptă între răsculaţi şi soldaţii regali. Aceştia din urmă fuseseră învingători. Răsculaţii, împrăştiaţi, zdrobiţi, descurajaţi, se retrăseseră spre munţi.

Soldaţii englezi străbătuseră oraşul în zori, strigând şi vociferând că, cu toată victoria lor, ziua era pierdută pentru că nu-l putuseră captura pe şeful răsculaţilor.

M-am întors în grabă acasă.

Ceva parcă îmi spunea că acel şef, pe care soldaţii îl căutau, era chiar el.

Timp de mai multe luni omul acela rămase ascuns în sărmana noastră colibă.

Împărţeam cu el bucata de pâine neagră şi cartofii pe care-i aveam şi făceam împreună rugăciuni pentru sărmana noastră Irlandă.

Era tânăr, frumos şi avea privirea imperioasă a omului care a fost deprins să comande.

Irlandeza tăcu şi plecă privirea:

— Cum să nu-l fi iubit? continuă ea, după o pauză. Într-o seară, îmi cuprinse mâinile şi îmi zise:

— „Jenny, tu nu eşti numai îngerul meu salvator, dar poate, că

într-o zi, fără s-o ştii vei fi devenit salvatoarea Irlandei”.

Tatăl meu se reîntorsese. El îl primi pe nenorocitul proscris cu aceeaşi dragoste cu care îl primisem şi eu.

Într-o zi, omul acesta vru să ne părăsească.

— „Sunt sărac, ne spuse el, şi nu vreau să vă fiu o povară”

Când îl văzui că pleacă inima mi se strânse. Mă aruncai la picioarele sale şi-i mărturisii dragostea mea. El mă ridică şi-mi spuse:

— „Şi eu te iubesc, te iubesc de multă vreme şi aş vrea să fiu un sărman pescar, numai ca să pot deveni soţul tău. Dar tu nu ştii cine sunt eu, copilă, tu nu ştii că sunt un proscris, că pe capul meu este pus un preţ şi poate că în chiar a doua zi după căsătoria noastră va trebui să porţi haine de doliu…”

— „Ce-mi pasă că eşti proscris! exclamai eu, te iubesc aşa cum eşti şi vreau să-ţi împărtăşesc soarta. Dacă vei muri, voi şti să mor împreună cu tine.”

Mă cuprinse în braţe, inima sa palpită alături de a mea, buzele noastre se uniră şi, în noaptea aceea friguroasă de iarnă, sub licăririle miilor de stele, Dumnezeul Irlandei ne logodi.

A doua zi un preot ne uni. De atunci soţul meu începu să lucreze împreună cu tata la greaua meserie de pescar şi mai multe luni trecură în linişte.

Soldaţii regali plecaseră ducând vestea că Irlanda era din nou subjugată.

Devenisem mamă.

Când fiul meu se născu, soţul meu îl luă în braţe şi-mi zise:

— „Copilul acesta va fi, poate, într-o zi salvatorul Irlandei…”

Eu credeam în cuvintele lui şi ca şi cum ar fi vorbit însuşi Dumnezeu.

Irlandeza se opri, îşi înăbuşi un suspin şi-şi şterse ochii plini de lacrimi.

— Continuă, copila mea, îi zise abatele Samuel cu vocea sa gravă.

Capitolul XIII

Femeia continuă:

— Părul copilului meu începuse să crească. Avea un păr negru închis, cu toate că în ţara noastră, la vârsta lui toţi copii au părul blond.

Într-o zi observai că în mijlocul acestui păr negru crescuse o şuviţă de păr blond.

Soţul meu scoase un strigăt de bucurie.

— „Ah! scumpa mea soţie, aveam dreptate când îţi spuneam că într-o zi tu vei deveni eliberatoarea Irlandei.”

Şi cum eu nu înţelegeam nimic din aceste cuvinte, el continuă:

— „Jenny, ascultă bine cuvintele mele. Acum eu nu sunt decât un sărman pescar care trăieşte în umbră, fericit lângă tine. Mâine, însă s-ar putea întâmpla să te părăsesc şi să-ţi spun adio."

Îmi împreunai mâinile cu spaimă.

— „Mâine, continuă el, Irlanda va avea poate nevoie de braţul meu. Atunci voi pleca şi voi lua din nou sabia pe care am lăsat-o să cadă pe cel de pe urmă câmp de bătaie. Voi fi oare învingător? Îmi va fi dat oare să-mi salvez patria, sau sarcina aceasta glorioasă este rezervată copilului nostru? Dumnezeu singur o ştie! Dar, orice s-ar întâmpla, ţine minte cuvintele mele: În anul 186… trebuie să părăseşti Irlanda împreună cu copilul tău."

— „Şi unde să ne ducem?", întrebai eu.

— „La Londra, la stăpânii şi apărătorii noştri. Te vei prezenta în ziua de 27 octombrie, la ora opt dimineaţa, la biserica Saint-Gilles, te vei apropia cu fiul tău de sanctuar şi, când preotul va coborî din altar, tu îi vei zice: Vi-l aduc pe cel pe care-l aşteptaţi."

— „Voi face precum îmi ordoni", am răspuns eu cu supunere.

Mai mulţi ani trecură. Era mereu lângă noi, ca un simplu pescar, şi cu toate că era soţul meu, niciodată n-am îndrăznit să-i cercetez trecutul.

Într-o seară, nişte oameni pe care nu-i mai văzusem niciodată, veniră să bată la uşa colibei noastre.

— „A! exclamă soţul meu, în sfârşit vă revăd!"

Cine erau oamenii aceştia, n-am ştiut niciodată. Soţul meu a plecat cu ei, zicându-mi:

— „Irlanda, are nevoie de braţul meu."

Nici lacrimile mele, nici zâmbetul copilului n-au putut să-l reţină. Părăsindu-mă, mă strânse cu foc la pieptul său, zicându-mi:

— „Adu-ţi aminte de făgăduiala pe care ai făcut-o. La Saint-Gilles, pe 27 octombrie 186…"

— „Da", îi răspunsei eu plângând.

Câteva zile după aceea, Irlanda era din nou în flăcări. Satele se răsculară unul câte unul şi trupele regale fură învinse în mai multe confruntări.

Dar Anglia avea bani mulţi şi cu bani se găsesc soldaţi. Cu toate acestea, fraţii mei au rezistat multă vreme. Dar cei care cădeau, nu mai puteau fi înlocuiţi. Şi în scurtă vreme biata Irlandă fu învinsă. Ce se întâmplase cu soţul meu?

Mi-am luat copilul în braţe şi, pe jos, sub bătaia arzătoare a soarelui, prin mijlocul furtunilor şi a primejdiilor de toate soiurile, m-am dus la Dublin.

O mulţime imensă circula pe străzi, tobele băteau, clopotele sunau şi, când am întrebat de ce atâta zarvă, mi s-a spus:

— „Înalta Curte Marţială a pronunţat mai multe sentinţe la moarte

şi executările vor avea loc azi.”

M-am înfiorat, o ceaţă groasă mi s-a pus pe ochi.

Un om din popor a adăugat:

— „Va fi spânzurat şi şeful revoluţiei.”

Inima mi se strânse, tâmplele începură să-mi zvâcnească. Avui o presimţire oribilă.

Eram târâtă de mulţime şi numai cu mare greutate puteam ţine copilul deasupra capului, pentru ca să nu fie strivit.

Chiar dacă aş fi vrut să mă retrag n-aş mai fi putut s-o fac. Am ajuns astfel până în piaţa publică unde se înălţa eşafodul cu hidoasa lui platformă.

Am scos un strigăt. Aş fi vrut să fug. Dar valurile mulţimii mă împinseră până lângă eşafod.

Voiam să închid ochii, dar o forţă misterioasă mă silea să-i ţin deschişi, şi să-i ridic spre platformă. În momentul acela urcară condamnaţii.

Deodată un nou strigăt îmi scăpă.

Oh! cei care au auzit strigătul acela, nu cred că vor mai putea să-l uite, căci sufletul, viaţa mea întreagă, erau în el.

Primul condamnat care urcase pe platformă era soţul meu care mă văzu şi îmi strigă: „Adu-ţi aminte!”

Ce s-a petrecut atunci, n-am mai ştiut. Am închis ochii şi când i-am deschis din nou era noapte şi valurile acelea de lume dispăruseră. Eram departe de locul acela oribil unde el murise pentru Irlanda. Un om pe care nu-l cunoşteam îmi purta copilul în braţe şi mă conducea prin mijlocul câmpiilor pustii.

Eram ca nebună şi mergeam după omul acela fără să caut a şti unde eram şi încotro mă îndreptam. După o oră de mers, un vânt rece îmi biciui faţa şi mi se păru că recunosc drumurile care duceau spre satul meu. Atunci necunoscuta mea călăuză se opri şi îmi zise:

— „Acum nu mai ai de ce te teme. Tiranii Irlandei nu vor veni să-ţi caute copilul în coliba de pe ţărmul mării. Du-te cu Dumnezeu şi «adu-ţi aminte»!”

Şi se depărtă.

Aşadar şi omul acesta cunoştea jurământul pe care-l făcusem celui care murise pe eşafod.

. . . . . .

Irlandeza se opri din nou şi îşi şterse lacrimile care-i inundau faţa.

După aceea se aruncă la picioarele preotului:

— Acum, când ştii totul, în numele lui Dumnezeu, în numele soţului meu mort, în numele Irlandei… ajută-mă să-mi regăsesc copilul, ajută-mă să ajung mâine dimineaţă la biserica de la Saint-Gilles.

Abatele Samuel o opri cu un gest.

— Eu sunt preotul care trebuie să celebreze liturghia mâine dimineaţă la Saint-Gilles, zise el.

— Dumneata! exclamă sărmana femeie.

— Eu, răspunse el, te aşteptam.

— Fiul meu! exclamă nenorocita mamă, unde este fiul meu?

— Îl vom regăsi!

Apoi, întorcându-se spre Shoking şi spre Omul Gri le zise:

— Voi, amicii mei, veţi veni cu mine, nu e aşa? Mă veţi ajuta să regăsim copilul?

— Oh, desigur, zise Shoking şi nici nu va fi prea greu.

— Sunt gata să te urmez, răspunse Omul Gri.

— Copilul pe care-l căutăm, copilul pe care trebuie cu orice preţ să-l regăsim, adăugă preotul, este omul pe care întreaga Irlandă îl aşteaptă!

Dar, pe când se pregăteau să iasă din tavernă, un nou personaj apăru în prag. Preotul tresări văzându-l şi aruncă tovarăşilor săi o privire plină de nelinişte.

Capitolul XIV

Cu toate acestea noul venit n-avea nimic înspăimântător.

Era un om mic de statură, purtând nişte haine uzate, dar foarte bine lucrate.

În degetul de la mâna dreaptă purta un diamant mare şi la cămaşă alte trei diamante.

Obrajii săi roşii, nasul său turtit, buzele sale late, ochii săi mici şi închişi n-aveau nimic sălbatic. L-ai fi luat drept un burghez bogat, retras din afaceri, care nu mai are altă ambiţie decât cea de a deveni membru în vreunul din numeroasele consilii ale imensei Londre.

Şi totuşi, omul acesta care n-avea nimic extraordinar, nici în persoană, nici în înfăţişare şi nici în îmbrăcăminte, nu putea străbate o stradă a Londrei fără să nu fie băgat în seamă. Un fior străbătea corpul tuturor celor care-l vedeau şi deseori auzeai şoptindu-se în urma lui:

— „Dumnezeu să te ferească să ai de-a face cu domnul Thomas Elgin!”

Se spunea că domnul Elgin ar fi un evreu fără de lege. Şi cu toate acestea omul nostru era creştin şi locuia într-o casă destul de confortabilă din Oxford Street, iar nu în vreo comună întunecoasă din cine ştie ce cartier uitat, după cum se zvonea.

Ceea ce nu-l împiedica pe domnul Thomas Elgin să fie un cămătar de cea mai ordinară speţă, spaima oraşului întreg. Vorba lumii: „Să te ferească Dumnezeu de ciumă şi de Thomas Elgin” era cât se poate de justificată. Căci, omul acesta împrumuta mereu. Cei care n-ar fi găsit

un şiling în altă parte erau siguri că vor găsi la dânsul un sac întreg de guinee.

Avea chiar obiceiul să spună:

„Oamenii care pretind că există debitori insolvabili sunt nişte dobitoci! Cu mine toată lumea sfârşeşte prin a fi solvabilă. Eu niciodată n-am posedat creanţe despre care să se poată spune cu drept cuvânt că sunt fără valoare."

Micul comerciant, meseriaşul care avea proasta inspiraţie să se adreseze lui Elgin era un om pierdut.

Putea să plătească mult şi bine tot dator rămânea. Pentru vecie rămânea sclavul lui Thomas Elgin. Astfel era omul care se aventura la ora aceea târzie în taverna „Calul negru" şi la a cărui apariţie tresărise abatele Samuel.

— Ehei! domnule abate, zise Thomas Elgin înaintând spre preot, dacă mi-ar fi spus cineva că te voi găsi aici, şi, încă într-o asemenea tovărăşie, aş fi râs cu hohote.

— Domnule, răspunse preotul cu demnitate, servitorii lui Dumnezeu se duc pretutindeni unde-i cheamă datoria.

— A, iartă-mă dacă te-am jignit cu ceva, domnule abate, reluă Thomas Elgin. N-aveam nicidecum intenţia… Şi apoi, lucrurile acestea nu mă privesc deloc. Rău am făcut că m-am amestecat… Ştii, am venit pentru mica noastră afacere. M-am prezentat de mai multe ori la domiciliul dumitale, dar se pare că preoţii catolici sunt foarte ocupaţi. Niciodată nu-i găseşti acasă.

— Domnule, răspunse abatele Samuel, cam aşa stau lucrurile de vreo cincisprezece zile. Am petrecut două săptămâni la căpătâiul unui muribund, pe care nu-l părăseam decât pentru a mă duce să ţin slujba la biserică.

— Aşa încât, de cincisprezece zile, n-ai mai trecut deloc pe acasă?

— Nu, domnule.

— Şi rău ai făcut, domnule abate, foarte rău…

— De ce?

— Pentru că oamenii legii te-au vizitat în timpul acesta. Şi dumneata ştii că ei nu glumesc.

— Dar, domnule…

Thomas Elgin era fără îndoială obosit, căci fără multe vorbe luă loc pe un scaun, pe când preotul rămase în picioare înaintea lui.

— Haide, reluă cămătarul, să fim sinceri. Te-ai împrumutat de la mine cu o sută de lire pentru nevoile bisericii dumitale, acum un an. Este mai mult de o lună de când a venit scadenţa creanţei dumitale.

— Spui adevărul, domnule, răspunse preotul, dar ţi-am trimis o scrisoare prin care îţi ceream o amânare de două luni.

— Într-adevăr.

— Îţi jur că peste două luni voi plăti. Am dat ordin să se vândă

nişte pământuri pe care le mai posed încă în Irlanda şi vânzarea aceasta se va efectua cât de curând.

— Lasă, lasă!… exclamă domnul Thomas Elgin că ştiu eu bine povestea cu pământul din Irlanda. Niciodată nu se găsesc cumpărători şi chiar dacă găseşti, îi găseşti fără bani. Ai face bine, domnule abate, să-ţi întorci privirile în altă parte.

— Ce-ţi pasă dumitale, de vreme ce vei fi plătit?

— Oh! E adevărat, asta e afacerea dumitale, nu a mea.

Şi se sculă pentru a se retrage.

O rază de bucurie licări în ochii abatelui Samuel. Crezuse că tigrul se lasă îmblânzit.

— Aşadar, zise el, îmi acorzi o amânare de două luni?

— Cine a spus asta? răspunse cămătarul cu un ton batjocoritor.

— Dar, domnule, îţi jur că-ţi voi plăti…

— Sper şi eu, pentru binele dumitale, domnule abate.

— Aşadar… mă refuzi?

— Eu!… Nu refuz nimic!… Mergi de te consultă cu avocatul dumitale, poate că el va găsi mijlocul să mai lungească procedura…

— Eu n-am niciun avocat, răspunse preotul.

— Atunci cu atât mai rău pentru dumneata. E treaba dumitale, nu a mea… Bună seara!

Şi cămătarul plecă.

Abatele Samuel alergă după el.

— Domnule, se rugă el, în numele cerului, acordă-mi o amânare…

Thomas Elgin urca scările liniştit, fără să audă.

Preotul îl urma.

Shoking şi Omul Gri, împreună cu irlandeza urcară şi ei.

Nici nu băgară de seamă că se făcuse ziuă.

Ceaţa care plutea deasupra acoperişurilor era roşie şi transparentă, semn că soarele răsărise.

Preotul cerea mereu o amânare şi Thomas Elgin mergea drept înainte fără să răspundă.

La uşa localului aştepta o trăsură.

În acelaşi timp, doi oameni apărură în faţa lor şi Thomas Elgin zise zâmbind:

— Mi-e teamă că nu vei mai putea să-ţi citeşti liturghia astăzi domnule abate.

Cei doi oameni se apropiară de preot şi îi puseră mâinile pe umeri.

— Conduceţi-l pe domnul la White-Cross, zise Thomas Elgin, procedura este în regulă.

White-Cross era închisoarea pentru datornici.

Atunci, abatele Samuel aruncă o privire plină de disperare lui Shoking şi Omului Gri şi le zise:

— În numele cerului, prieteni, găsiţi copilul!

— Îţi jur că-l vom găsi, răspunse Omul Gri.

— Ah! mizerabile! zise Shoking, arătând cămătarului pumnul.

Thomas Elgin înălţă din umeri şi se îndepărtă, pe când cei doi oameni îl sileau pe abatele Samuel să se urce în trăsură.

Irlandeza îngenunchease şi se ruga.

Capitolul XV

Preotul pleca spre White-Cross, sub escorta celor doi agenţi. Irlandeza rămase singură cu Omul Gri şi cu bunul Shoking.

Sărmana femeie plângea şi se ruga să i se redea copilul.

— N-avem niciun moment de pierdut, zise Shoking, trebuie să ne întoarcem în Dudley Street şi să luăm copilul.

— Fără îndoială, răspunse Omul Gri, dar trebuie să acţionăm cu prudenţă.

— Să luăm o birjă!

— Lucrul va fi cu atât mai uşor, zice Shoking cu cât am bani.

Şi, cu oarecare mândrie, sună guineele din buzunar.

Apoi luă braţul irlandezei şi-i zise:

— Vino, draga mea, peste o oră îţi vei revedea copilul.

— Oh! De ai spune adevărul! exclamă sărmana mamă.

— Vei vedea, răspunse Shoking.

Cei doi bărbaţi şi irlandeza se urcară deci într-o trăsură şi Shoking strigă birjarului:

— Dudley Street!

Atunci Omul Gri îi zise lui Shoking:

— Acum trebuie să gândim rece, să vedem pentru ce a fost despărţită femeia aceasta de copilul ei. Lasă-mă să-i pun câteva întrebări, poate că în cele din urmă voi înţelege ceva.

Şi începu să pună întrebări irlandezei.

Dar nici ea nu ştia mai mult decât Shoking.

Se întâlnise pe penny-boat cu mistress Fanoche, care dezmierdase copilul, apoi se întâlnise din nou cu ea în Lawrence Street şi primise ospitalitatea pe care i-o oferise necunoscuta cu atâta amabilitate.

Ştia numai atâta, că îndată ce-şi urcase copilaşul în pat un fel de greutate i se coborâse în tot corpul şi simţise o nevoie imperioasă de a dormi.

După aceea nu-şi mai aducea aminte de nimic.

— Scoate limba, îi zise Omul Gri.

Irlandeza se supuse.

— Bine! zise el, ţi s-a dat un narcotic şi somnul dumitale a fost atât de adânc, încât ai fost transportată până în Wellclose Square, fără să te trezeşti. Este evident că cineva are interes să te despartă de copilul dumitale. Pentru ce, nu ştim încă, dar sigur vom afla.

— Ah! exclamă Shoking, sunt atât de pornit împotriva acelei femei,

încât cred că o voi lua la palme.

— Fii liniştită, draga mea, reluă Omul Gri, adresându-se irlandezei, e clar că de vreme ce ţi-au furat copilul n-au de gând să-i facă rău. În imensa Londră există oameni bogaţi, care au fantezii aşa de bizare!… Poate că femeia aceea vrea să-ţi adopte copilul…

— Oh! nu, zise irlandeza, ea ţine un pension.

— Ah!

— Am văzut acolo câteva fetiţe care se temeau foarte mult de ea. Una dintre ele i-a spus copilului meu, că dacă rămâne acolo, va fi bătut.

— Ah! I-a spus ea asta?

— Da.

Omul Gri căzu într-o reverie adâncă şi irlandeza continuă să plângă în tăcere.

Birja străbătu cu repeziciune străzile şi, în mai puţin de trei sferturi de oră, după ce traversase mai întâi Leicester Square, ajunse în cartierul irlandez, a cărui stradă principală este Dudley Street. Cea mai întunecoasă, cea mai îngustă şi mai tristă fiind însă Lawrence Street.

Omul Gri zise birjarului:

— Opreşte.

Erau la intrarea în strada Dudley.

— Ce număr are casa? întrebă Omul Gri.

— Treizeci şi cinci, răspunse Shoking, care-şi notase numărul pentru a-l duce lordului Palmure.

— Foarte bine. Aşteptaţi-mă aici.

— Oh! exclamă irlandeza, mă vei părăsi oare?… De ce nu ne iei şi pe noi cu dumneata? Oare nu sunt eu în drept să-mi reiau copilul?

— Draga mea, răspunse Omul Gri, care exercita deja o misterioasă influenţă asupra irlandezei, ascultă ce-ţi spun.

— Vorbeşte, răspunse sărmana femeie,

— Aici, stăpân este acela care are bani. Cei săraci trebuie să tacă şi să se supună.

— Aşa e pretutindeni, zise Shoking, lovindu-şi din nou buzunarul vestei în care erau cele nouă guinee.

Omul Gri continuă:

— Dacă ţi-au răpit fiul, înseamnă că au interes să-l păstreze şi pentru a-l căpăta trebuie să ne folosim mai mult de şiretlicuri decât de forţă. Forţa n-are nicio valoare pentru cei care n-au bani..

— Dar eu am bani, zise Shoking.

— Tu? zise Omul Gri surâzând. Tu, dragul meu, eşti un om foarte bun, dar în acelaşi timp, şi un mare naiv.

Şi, sărind din birjă, ordonă vizitiului să rămână pe loc.

După aceea, fără să se grăbească, Omul Gri înaintă până la nr. 35,

trecu de mai multe ori prin faţa casei examinând-o cu cea mai mare atenţie.

„Sărmana femeie, îşi zise el, cum trebuie să-i bâta inima de nerăbdare!”

Şi din nou, în loc să sune şi să intre la nr. 35, trecu înainte.

Puţin mai încolo, era o crâşmă. Omul Gri intră înăuntru. Ceru un pahar de brandy şi adresându-se fetei care-l servise, o întrebă:

— O cunoşti dumneata pe mistress Fanoche?

— Da, răspunse fata, mistress Fanoche trimite de multe ori la noi, după bere.

— Şi unde locuieşte?

— Acolo… la nr. 35, casa aceea drăguţă… o vezi?

Şi chelneriţa se întoarse spre stâlpul stabilimentului care stătea cu gravitate îndărătul tejghelei. După o clipă acesta se sculă, veni spre Omul Gri şi-l privi cu atenţie.

— Şi totuşi, zise, dumneata ai înfăţişarea unui om cumsecade.

— Cred şi eu, răspunse Omul Gri.

— Ei bine! Dacă vrei să-mi asculţi sfatul, să nu-ţi dai copila la mistress Fanoche, căci bănuiesc că pentru aşa ceva te interesezi de ea.

— Cu toate acestea, mi se pare că mistress Fanoche e directoarea unui pension.

— Nicidecum! E o crescătoare de copii.

— Bine, zise Omul Gri tresărind, înţeleg.

Şi, aruncând o monedă de argint pe masă ieşi.

Ajuns în stradă îşi continuă drumul fără să se întoarcă spre numărul 35.

„Să vedem, îşi zise el, dacă nu cumva, din întâmplare, voi putea culege şi alte informaţii”.

Şi începu să examineze oamenii care treceau pe acolo.

Aproape îndată observă pe trotuarul din stânga un om care se plimba cu mâinile la spate. Era un tânăr înalt, brun, foarte prost îmbrăcat. Se cunoaşte că era lucrător, iar nu cerşetor, după cum ar fi părut să-l arate hainele.

Omul Gri îl privi insistent.

Surprins de această examinare, necunoscutul se opri.

Atunci Omul Gri îşi ridică mâna stângă la frunte şi cu degetul arătător făcu semnul crucii.

Era fără îndoială vreun semn misterios, căci necunoscutul veni îndată spre el şi îi zise:

— Frate, ce doreşti?

Atunci Omul Gri repetă cu mâna dreaptă acelaşi semn pe care-l făcuse cu mâna stângă.

Necunoscutul se înclină şi zise:

— Stăpâne, poţi vorbi, te voi asculta!

Primul semn glăsuia: „Suntem egali cu toţii în faţa aceluiaşi secret”.

Şi al doilea: „În orice asociaţie misterioasă sunt unii oameni care se supun şi alţii care comandă. Eu sunt dintre aceştia din urmă”.

— Ce trebuie să fac? întrebă necunoscutul.

— Să mă urmezi, răspunse Omul Gri.

Şi se îndreptă spre birjă, unde Shoking îşi dădea toată silinţa pentru a o putea reţine pe irlandeză, care îşi cerea copilul cu strigăte şi lacrimi.

Necunoscutul îl urmă fără să mai pronunţe vreun cuvânt.

Capitolul XVI

Omul Gri se apropie de birjă.

— Cum! zise Shoking, care-l văzuse trecând fără să se oprească în faţa numărului 35, n-ai găsit casa?

În loc să răspundă la întrebarea aceasta, Omul Gri se adresă irlandezei.

— Buna mea femeie, te întreb dacă-ţi iubeşti într-adevăr copilul şi dacă ai fi în stare să-ti sacrifici viaţa pentru el.

— Oh! Mi-aş da tot sângele dacă ar trebui.

— Ei bine! reluă Omul Gri, cu un accent aşa de solemn, încât biata mamă tresări, dacă vrei să-ţi regăseşti copilul ascultă-mă bine, ascultă-mă în linişte.

Femeia îşi opri lacrimile şi-şi fixă privirea rugătoare asupra lui.

Acesta reluă:

— Femeia la care ai fost aseară e o criminală. Ea o voit să-ţi fure copilul pentru a-l vinde vreunei familii bogate.

Irlandeza vru să vorbească, dar Omul Gri o opri cu un gest.

— Ascultă-mă, repetă el, fiul dumitale nu este în primejdie. Cei care l-au furat sunt acum foarte liniştiţi. Dacă te-ai prezenta chiar dumneata în persoană pentru a-ţi reclama copilul, în virtutea dreptului englez, care nu îngăduie violarea domiciliului, vei fi dată afară şi nu vei putea să-ţi mai revezi copilul.

— Dumnezeule! gemu sărmana mamă împreunându-şi mâinile.

Omul Gri continuă:

— Ştii bine că am putea să ne adresăm poliţiei şi că o anchetă ar fi ordonată fără întârziere. Dar cât timp va dura această anchetă? La Londra justiţia nu merge tocmai repede.

Irlandeza îşi frângea mâinile de disperare.

— Aşadar, dacă vrei să-ţi revezi copilul… trebuie să mă asculţi orbeşte, să faci orice ţi-aş cere.

— Da, răspunse ea, îţi jur că te voi asculta.

— Trebuie să rămâi aici, în trăsură.

— Singură?

— Cu Shoking, la început, dar e posibil ca eu s-apar la una din ferestrele acestei case.

— Ei bine? întrebă Shoking..

— Atunci, continuă Omul Gri, vei veni la mine. Dar femeia aceasta trebuie să rămână aici.

— Bine, răspunse Shoking, care înţelegea acum că avea de-a face cu un om tot atât de înţelept şi prudent pe cât era de viteaz şi puternic.

Apoi, zărindu-l pe omul din care numai cu un semn Omul Gri îşi făcuse un sclav, zise:

— Ia seama, cineva ne spionează.

Omul Gri surâse.

— Necunoscutul acesta ne este prieten. Aşadar, ne-am înţeles?

— Da!

— Vei veni la prima mea chemare?

— Da!

— Oh! exclamă irlandeza, redă-mi copilul şi te voi binecuvânta…

Omul Gri făcu un semn tovarăşului său şi amândoi se îndreptară spre casa doamnei Fanoche.

Cel dintâi îşi încheiase haina până sus şi îşi dăduse puţin pălăria într-o parte. Necunoscutul îl imitase.

La Londra, ca în toate oraşele mari, sunt două feluri de poliţişti. Cei care poartă uniformă şi poliţia secretă. Pe aceasta din urmă răufăcătorii o pot recunoaşte numai cu mare greutate, pentru că agenţii întrebuinţează cele mai variate deghizări.

După cartier, agentul adoptă costume aristocratice sau populare.

Încheindu-şi haina până sus şi dându-şi pălăria într-o parte Omul Gri îşi luase aspectul unui poliţist.

Proasta îmbrăcăminte a celui care-l întovărăşea întărea şi mai mult această impresie.

Omul Gri se opri la uşa casei cu numărul 35 şi sună.

Timp de câteva minute nimeni nu răspunse. Apoi nişte paşi răsunară înăuntru şi se auzi zgomotul unui zăvor.

Dar uşa nu se deschise. La un fel de ghişeu apăru faţa unei bătrâne.

— Cine e acolo? întrebă o voce răguşită.

— O caut pe mistress Fanoche, răspunse Omul Gri.

— Aici stă, dar nu e acasă.

— Nu-i nimic, deschide.

— Cine eşti dumneata?

— Deschide, repetă Omul Gri.

Accentul său era imperios. Bătrâna doamnă, căci ea era, stătu un moment la îndoială, dar în cele din urmă se hotărî să deschidă crezând că era vorba de o afacere.

Omul Gri se strecură cu grabă înăuntru şi tovarăşul său îl urmă.

Văzând zdrenţele acestuia din urmă, bătrâna se înspăimântă.

Dar Omul Gri închise îndată uşa şi-i zise:

— Ia seama să nu faci niciun zgomot căci ar putea să ţi se întâmple o mare nenorocire.

— Cine eşti dumneata şi ce vrei cu mine? repetă femeia cu spaimă.

Uşa salonului era întredeschisă. Omul Gri o împinse în lături.

Cele patru fetiţe şedeau în jurul unei mese şi lucrau. Pe un scaun se afla biciul cu care bătrâna doamnă le stimula hărnicia.

La vederea celor doi necunoscuţi copilele arătară mai multă curiozitate decât spaimă şi începură să-i privească cu atenţie.

Atunci Omul Gri se întoarse spre bătrână:

— Dumneata nu eşti mistress Fanoche, nu-i aşa?

— Nu.

— Dar ea unde este?

— A plecat în călătorie.

— Ah! Dar irlandeza Jenny unde este?

La auzul acestui nume bătrâna tresări.

— Nu ştiu ce vrei să spui, murmură.

— Doamnă, reluă Omul Gri, aseară un bărbat, o femeie şi un copil au venit aici.

— Te înşeli, răspunse bătrâna.

— Bărbatul a plecat, dar femeia şi copilul au rămas.

Bătrâna rămase nepăsătoare.

— Nu ştiu ce vrei să zici, repetă ea.

Şi aruncă o privire teribilă celor patru fetiţe pentru a le recomanda aceeaşi discreţie.

Dar Omul Gri surprinse această privire.

Trei dintre fetiţe îşi plecaseră capetele, dar cea mai mare dintre ele, cea care se apropiase de micul Ralph şi-i vorbise încetişor, ridică asupra Omului Gri o privire hotărâtă.

Acesta se apropie de ea şi-i zise:

— Nu-i aşa copila mea, că aseară a venit aici un bărbat, o femeie şi un copil?

— Da, domnule, răspunse cu curaj fetiţa.

— Oh! Mincinoasa, exclamă bătrâna doamnă furioasă şi apucând biciul de pe scaun îl ridică asupra copilei.

Dar Omul Gri îi prinse braţul cu atâta putere încât biciul îi căzu din mână.

Ţinând-o mereu la distanţă, Omul Gri se adresă din nou curajoasei copile:

— Vorbeşte, draga mea, spuneai că oamenii aceia au venit aici?

— Da, domnule.

— Şi după aceea?

— I-au dus să se culce.

Şi cu mâna arătă uşa care se deschidea în fundul salonului.

Omul Gri făcu un semn tovarăşului său şi uşa arătată fu deschisă.

Camera era goală.

— Şi unde sunt ei acum?

— Nu ştiu, domnule.

— Nu i-ai văzut în dimineaţa asta?

— Nu.

— Poate că pe femeie n-ai văzut-o, dar nici pe copil?

— Nici pe el.

— Dar mistress Fanoche unde este?

— Nu ştiu, domnule.

— Mizerabilo! urlă bătrâna peste măsură de furioasă, te voi ucide în bătaie.

— Mai bine bagă de seamă să nu pun eu mâna pe dumneata, zise Omul Gri.

Bătrâna fu aruncată pe un fotoliu şi necunoscutul adăugă:

— Dacă vei avea proasta inspiraţie să scoţi un singur strigăt s-a sfârşit cu dumneata!

Apoi, Omul Gri deschise una dintre ferestrele casei şi se aplecă în afară.

Era semnalul convenit cu Shoking.

Capitolul XVII

Câteva momente după aceea, Shoking sosea şi, la un semn al Omului Gri necunoscutul său tovarăş se duse să-i deschidă uşa.

Bătrâna doamnă se gândi că poate un leşin ar scăpa-o din încurcătură şi în consecinţă leşină.

Copilele, înveselite, râdeau cu poftă.

Shoking, intrând, privi de jur împrejur căutând copilul irlandezei. Dar nu-l zări nicăieri.

Omul Gri îi zise:

— Mi se pare că pasărea a zburat din cuib.

Şi adresându-se din nou celei mai mari dintre fetiţe, o întrebă:

— Aşadar, e adevărat copila mea, că azi dimineaţă nu l-ai văzut pe băieţelul de aseară?

— Da, domnule.

— Nici pe mistress Fanoche?

— Nici pe ea…

— Dar pe domnul acesta cred că-l recunoşti? adăugă el, arătându-l pe Shoking.

— Oh! da.

Bătrâna doamnă fusese apucată de convulsii şi, în fotoliul ei, făcea mişcările cele mai fantastice.

— Doamnă, îi zise Omul Gri, te voi lăsa aici sub supravegherea acestui om. Dacă vei scoate cel mai mic strigăt, sau dacă vei încerca să fugi, vei fi strânsă de gât. Voi, adăugă el, întorcându-se spre cele patru fetiţe, dacă veţi fi cuminţi, vă făgăduiesc că pe viitor nu veţi mai fi bătute.

Apoi, făcu un semn lui Shoking, care ieşi împreună cu el din salon, pe când omul cel zdrenţăros se instală lângă bătrâna doamnă, gata să o apuce de gât la cea mai mică mişcare.

Shoking şi Omul Gri începură să cerceteze casa.

Coborâră la subsol, vizitară pivniţa, grădina, dar nu găsiră nimic.

Servitoarea, mistress Fanoche şi copilul dispăruseră.

Atunci se priviră amândoi muţi, consternaţi, cu fruntea inundată de sudoare.

Grădiniţa din spatele casei avea o portiţă care dădea într-o uliţă întunecoasă.

Omul Gri crezu că găsise cheia misterului.

— Fără îndoială că pe aici a plecat cu copilul…

Se reîntoarseră în salon.

Bătrâna doamnă deschisese ochii şi stătea foarte liniştită în fotoliul ei.

Din timp în timp ridica o privire furioasă spre cele patru fetiţe, apoi îşi ridică mâinile părând că ia cerul drept martor pentru această flagrantă violare a domiciliului ei.

Omul Gri le zise fetiţelor:

— Dragele mele, duceţi-vă să vă jucaţi în grădină. Azi aveţi vacanţă.

De vreme ce bătrâna tremura în faţa acelui necunoscut, fără îndoială că el era stăpânul.

Sărmanele fetiţe ieşiră îndată din salon; peste câteva secunde grădina răsuna de strigătele lor.

Atunci, Omul Gri închise uşile şi se întoarse la bătrână:

— O birjă te aşteaptă afară. Te vom conduce la poliţie şi acolo vei fi silită să spui unde este micul irlandez.

— Nu ştiu nimic, răspunse ea.

— Ba ştii!

— Ucideţi-mă dacă vreţi, dar nu voi vorbi… Nu ştiu nimic…

— Dacă am strânge-o de gât? întrebă Shoking.

— Fie! răspunse Omul Gri, care se gândi că ameninţarea aceasta va avea poate ceva mai mult efect.

Shoking îşi desfăşură cravata şi o înfăşură în jurul gâtului bătrânii.

— Strânge! comandă Omul Gri.

Bătrâna scoase un geamăt înăbuşit. Cu toate acestea, repeta mereu:

— Ucideţi-mă, dar nu vă voi spune nimic.

— Strânge! comandă din nou, Omul Gri.

Bătrâna scoase un nou geamăt mai înăbuşit şi mai răguşit decât cel dintâi.

În aceeaşi clipă soneria de la uşa de jos răsună cu violenţă.

Instinctiv, mâna lui Shoking se opri.

Omul Gri şi cei doi tovarăşi ai săi se priviră îngrijoraţi.

— Ajutor! ajutor! strigă bătrâna.

Shoking se aruncă asupra ei şi o apucă de gât.

Soneria răsună din nou.

Atunci Omul Gri alergă la fereastră şi printre storurile lăsate privi în stradă.

Un cupeu se oprise în faţa casei şi un gentleman coborâse din el.

În acelaşi timp, doi poliţişti care treceau pe acolo, văzând că nimeni nu venea să deschidă se apropiaseră.

Omul Gri pricepu primejdia.

— Veniţi, zise, să fugim! şi se repezi în grădină.

Shoking şi omul îmbrăcat în zdrenţe îl urmară.

Portiţa care dădea în uliţa întunecoasă avea cheia în broască. Toţi trei o luară la fugă, spre marea uimire a celor patru fetiţe.

*

* *

Când se văzură în siguranţă, Omul Gri îi zise lui Shoking:

— Astăzi nu vom mai putea să găsim copilul, dar te asigur că-l vom găsi. Poţi să te încrezi în mine.

Şi scoţând din buzunar o bancnotă de zece lire, i-o întinse, adăugând:

— Iată bani pentru a găsi o cameră irlandezei.

— Bine, zise Shoking.

Şi vârî bancnota în buzunar.

— Dumneata nu vii cu mine? întrebă Shoking.

— Nu.

— Dar…

— Trebuie să mă întâlnesc cu abatele Samuel.

— Preotul acela catolic?

— Da.

— Dar e la închisoare.

— Mă voi duce şi eu la închisoare.

— Bine… Dar dacă te vei duce acolo nu vei mai putea să ieşi.

— Îţi dau întâlnire pentru mâine. La ora patru fix, în gara de la Charing-Cross.

— Vei fi acolo?

— Eu am obiceiul să mă ţin întotdeauna de cuvânt.

Şi Omul Gri strânse mâna lui Shoking, adăugând:

— Alergi pe strada aceasta până la capăt şi vei ajunge din nou în

Dudley Street, unde a-i lăsat-o pe irlandeză.

Shoking se îndepărtă murmurând:

— Sărmana femeie! Ce-i voi spune oare?

Omul Gri îşi continuă drumul în direcţia opusă.

Ajunseră astfel în Oxford.

Atunci, adresându-se tovarăşului său care-l urma, zise:

— Frate, te vei întoarce şi dumneata în Dudley Street, acolo unde ai lăsat-o pe irlandeză.

— Da, răspunse necunoscutul.

— Te vei ţine la distanţă şi vei supraveghea trăsura din faţa casei de unde am ieşit.

— Şi după aceea?

— Când trăsura va pleca, o vei urmări.

— Da, răspunse necunoscutul.

— Vei afla astfel numele gentlemanului şi vei veni să mi-l spui.

— Unde?

— Mâine, în gara de la Charing-Cross.

Omul zdrenţăros se înclină şi stăpânul său misterios se pierdu în mulţimea pietonilor şi a trăsurilor care umpleau Oxford Street.

Ce se întâmplase oare cu micul irlandez?

Cititorii noştri vor afla îndată.

Capitolul XVIII

Unde plecase mistress Fanoche cu micul Ralph? Pentru a afla trebuie să ne întoarcem cu câteva ore în urmă.

După plecarea lui Wilton, mistress Fanoche mai rămăsese câteva clipe în uşă, până când birja care o transporta pe irlandeza adormită se pierdu în ceaţă.

Abia atunci intră înăuntru, închizând cu grijă uşile în urma sa.

Apoi, ca tâlharul ce îşi face o plăcere contemplând obiectele furate, se reîntoarse în odaia în care dormea Ralph.

Mistress Fanoche murmură:

— Curios lucru!… Dar mi se pare că copilaşul acesta chiar seamănă cu maiorul Waterley. Iată nişte părinţi pe care-i voi face cât se poate de fericiţi.

În clipa aceea intră în cameră şi bătrâna.

— Ei bine, zise ea, unde este mama?

— A plecat.

— Ah! Ah! Draga mea, lucrezi cu o repeziciune admirabilă.

— Nu-i aşa?

— Şi Wilton acesta este un om preţios, într-adevăr.

— Asta mi-am spus şi eu întotdeauna, răspunse mistress Fanoche. Priveşte, Aron, cât de drăguţ este mititelul acesta!

— Îţi vine să-l mănânci, zise bătrâna, cu o voce ironică şi crudă.

Mistress Fanoche luă lumânarea pe care o pusese pe sobă.

— Vino cu mine, draga mea, zise ea, îndreptându-se spre salon, avem de vorbit.

— E târziu, zise bătrâna, vom vorbi mâine. Acum să mergem la culcare…

Un fulger de mânie licări în ochii energicei mistress Fanoche.

— Bătrână imbecilă! zise ea, crezi oare că te plătesc numai ca să bei, să mănânci şi să dormi?…

— Mulţumesc! răspunse bătrâna înţeleaptă, mă insulţi şi cu toate acestea dacă nu m-ai avea pe mine, nu ştiu, zău, ce s-ar face casa dumitale. Fetiţele nu se tem decât de mine.

— Fie, zise mistress Fanoche, dar ţi-o repet, avem de vorbit serios.

— Ei bine! Vorbeşte atunci!

Şi, cu resemnare, bătrâna luă loc în fotoliul ei, aşteptând ca mistress Fanoche să spună ce avea de spus.

— Acum, draga mea, trebuie să vedem ce vom face cu copilul acesta.

— Ştii dumneata bine ce ai de făcut, mormăi bătrâna.

— Dă-mi voie…

Şi mistress Fanoche păru că stă pe gânduri.

— Draga mea, miss Emily şi soţul ei vor sosi peste cincisprezece zile.

— Foarte bine!

— Abia dacă vom avea destul timp ca să dresăm copilul.

— Am biciul la îndemână, zise bătrâna.

Mistress Fanoche ridică din umeri.

— Nu vei fi niciodată altceva decât o bătrână idioată.

— Da, da, insultă-mă, e dreptul dumitale, la urma urmei, de vreme ce îmi eşti stăpână.

Mistress Fanoche continuă, părând că nici nu auzise vorbele bătrânei.

— Nu te mai deştepţi deloc, draga mea. Că batem o grămadă de copii, pentru care mi se plăteşte pensiune şi care nu vor fi reclamaţi niciodată de părinţii lor, e cu totul altceva.

— Fără bătaie, nu se poate face nimic dintr-un copil, răspunse bătrâna, dar copilul acesta ne va fi cerut peste câteva zile.

— Ei bine?

— În loc să-l batem, în loc să-l maltratăm, trebuie să-i dăm toate îngrijirile, să-l mângâiem, să-l cocoloşim.

— La ce bun?

— Mai întâi, astfel vom face să-şi uite mama.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă, mi se pare că copilaşul acesta posedă o voinţă şi o

energie mai presus de vârsta sa.

— Ah! Într-adevăr! murmură bătrâna.

— Aşa încât, eu sunt de părere că trebuie să ne purtăm faţă de el cu cea mai mare blândeţe.

— Atunci te vei însărcina dumneata cu asta, nu-i aşa?

— Mai mult decât atât, aş vrea să-l duc de aici.

— Pentru ce?

— Mai întâi pentru că deşteptându-se va întreba de mama sa şi va începe să plângă, să strige şi să facă un zgomot atât de mare, încât întreg cartierul va fi deşteptat.

— Dar biciul meu? zise bătrâna, revenind din nou la ideea sa.

— Ah! Ce idioată!… Dar nu ţi-am spus odată că trebuie să fim bune cu el?

— Uitasem… Atunci, cum îl vei face să tacă?

— Îl voi duce de aici…

— Când?

— Chiar în noaptea asta.

— Şi unde-l vei duce?

— La Hampstead unde, după cum ştii, am o căsuţă. E un cartier aproape pustiu, grădina este mare, aerul curat. Îi va fi foarte bine acolo micului Ralph. O voi lua şi pe Mary cu mine. Dacă va fi nevoie, Mary îl va bate. Eu însă îl voi acoperi cu sărutări. Cred că, cu sistemul acesta, o săptămână va fi suficientă pentru ca mititelul să-şi uite mama.

Când va sosi miss Emily va fi un mieluşel şi va sări de gâtul frumoasei doamne, numind-o mamă.

— Într-adevăr, răspunse bătrâna doamnă, va fi o întâlnire foarte emoţionantă. Îmi vine să plâng de pe acum.

— Dumneata, urmă mistress Fanoche, vei rămâne aici şi vei avea grijă de casă, ca şi până acum.

— Ştii că sunt femeie onestă, răspunse bătrâna, căreia nu-i displăcea deloc perspectiva de a rămâne stăpână.

— Acum când ne-am înţeles, sfârşi mistress Fanoche, poţi să te duci la culcare.

— Şi dumneata pleci?

— Chiar acum.

— Foarte bine, răspunse bătrâna şi luând lampa, se înclină în faţa stăpânei sale.

Când ajunse în pragul salonului se întoarse şi zise suspinând:

— Ah! Ce rău îmi pare că nu pot aplica două-trei bice băieţelului acela. Avea un mod de-a mă privi care-mi displăcea foarte mult.

Şi cu vorbele acestea plecă.

Atunci, mistress Fanoche deschise uşa care dădea din vestibul în subsol şi strigă:

— Mary!

— Îndată, doamnă, răspunse o voce.

Peste o clipă, Mary apăru.

— Mergem în Hampstead, draga mea, îi zise mistress Fanoche.

— La ora aceasta?

— Da. Du-te şi fă rost de o trăsură.

Fără să mai obiecteze ceva, servitoarea se îndreptă spre uşa de la stradă şi mistress Fanoche se reîntoarse în camera în care dormea micul irlandez.

Narcoticele au în general un efect cu atât mai puternic, cu cât organismul era mai slab.

Semnul letargic al irlandezei durase aproape patru ore.

Cel al copilului trebuia să fie, fără îndoială, mult mai lung.

Mistress Fanoche calculase de mai înainte toate acestea.

Pe când Mary se dusese după trăsură, ea îl ridică pe copil din pat.

Ralph dormea în continuare.

Mistress Fanoche începu să-l îmbrace şi după ce sfârşi îl culcă din nou aşteptând întoarcerea servitoarei.

Câteva momente după aceea, o trăsură se opri în stradă.

Mary intră. Era o scoţiană robustă, de vreo patruzeci şi cinci de ani, cu privirea rece şi sălbatică. O servea pe mistress Fanoche din interes, dar şi din dragoste.

Crudă de felul ei, simţea o plăcere deosebită văzând chinurile la care erau supuşi bieţii copilaşi pe care-i creştea mistress Fanoche.

Mary completa perfect acel trio de călăi cu fustă, care trăiau în strada Dudley.

Nepăsătoare şi mută când nevoia o cerea, Mary cunoştea toate crimele care se petreceau în acea casă misterioasă.

Dar ar fi putut cineva s-o supună la cele mai groaznice torturi şi n-ar fi mărturisit nimic.

— Îl vom îneca şi pe acesta? întrebă Mary intrând în odaie.

— Nu, răspunse mistress Fanoche. Nu îneci un copil care poate să-ţi aducă un câştig de o mie de lire.

În acelaşi timp mistress Fanoche crezu că era prudent să vorbească puţin cu birjarul.

Când ia cineva o birjă de pe stradă, cu un birjar pe care nu-l cunoaşte, e totdeauna bine să stabilească preţul de mai înainte.

Afară de asta, mistress Fanoche mai avea nevoie să alunge orice bănuială din mintea acestuia, care avea să vadă în trăsură un copil aşa de adânc adormit încât părea mort.

Ea înaintă până în pragul uşii şi strigă:

— Hei!

— Milady? răspunse birjarul

— Ţi-e bun calul?

— Cât se poate de bun.

— Cu atât mai bine, căci noaptea e foarte rece şi copilaşul meu ar putea să răcească dacă ar ţine drumul prea mult.

— Asta depinde de distanţa pe care o avem de străbătut, milady.

— Mergem la Hampstead. Câte mile avem de făcut până acolo?

— Aproape patru mile, milady.

— Care este preţul cursei, dragul meu?… Eu sunt o văduvă săracă şi trebuie să ştiu cât mă costă.

— O coroană şi jumătate, milady. Pentru trei persoane.

— Fie, numai să ne duci repede.

— Nu sunt doi cai ca al meu în întreaga Londră, răspunse birjarul cu mândrie.

Mistress Fanoche se reîntoarse în casă, îşi puse pălăria, se înfăşură într-o blană şi, întorcându-se spre Mary, îi zise:

— Să plecăm!

Scoţiana învelise copilul într-o cuvertură mare, care-i acoperea faţa.

— Sărmanul mititel! zise birjarul privindu-l, cât de bine doarme!

Se instalară toţi trei şi mistress Fanoche strigă birjarului:

— La drum, amice!

— Ce stradă din Hampstead? întrebă birjarul.

— Heath-Mount, numărul 18, răspunse mistress Fanoche.

Trăsura plecă.

Birjarul nu se lăudase. Calul său era excelent.

În mai puţin de o oră ajunseră la destinaţie.

Era o alee largă, cu case rare şi cu grădini mari.

Foarte animat, în timpul verii, acest cartier era aproape nelocuit iarna.

Birjarul opri în faţa grădinii în fundul căreia, printre arbori, se zărea o căsuţă.

Mistress Fanoche coborî cea dintâi şi plăti birjarului. Apoi scoase cheia din buzunar şi deschise portiţa.

Scoţiana se dădu şi ea jos cu copilul în braţe.

— Hei! doamnă, zise ea, pe când străbăteau grădina, mi se pare că mititelul se va deştepta.

— Ah! exclamă mistress Fanoche.

— A început să se mişte.

— Foarte bine, răspunse cealaltă. Acum poate să se trezească şi să strige cât va pofti. Suntem la noi acasă.

— Nu va mai alarma vecinii, zise scoţiana râzând, pentru motivul simplu că aici n-avem niciun vecin.

După ce străbătură grădina, mistress Fanoche scoase o a doua cheie din buzunar şi deschise uşa casei.

Locuinţa de vară a nobilei mistress Fanoche era destul de

confortabilă. Patru odăi bine mobilate, de o curăţenie exemplară.

Abia intraseră cele două femei înăuntru, abia aprinseseră o lumină şi copilul, pe care scoţiana îl purta mereu în braţe, suspină adânc:

— Mamă!

Apoi deschise ochii.

Scoţiana îl întinse pe un pat.

— Mamă! repetă micul irlandez privind în jurul lui.

Salonul casei din Hampstead semăna foarte bine cu cel din Dudley Street şi Ralph crezu la început că era în aceeaşi sală în care cinase în tovărăşia celor patru fetiţe.

Zărind-o pe mistress Fanoche, o recunoscu.

— Unde este mama? întrebă.

— Doarme, răspunse mistress Fanoche.

Ralph se sculă în picioare:

— Atunci, de ce eu sunt îmbrăcat?

Mistress Fanoche nu răspunse.

— Unde este mama? întrebă copilul din nou.

— Mă duc s-o trezesc, răspunse mistress Fanoche.

Şi ieşi schimbând o privire cu scoţiana, care în timpul drumului fusese instruită.

— De ce m-aţi îmbrăcat? repetă din nou copilul

— Mama ta te-a îmbrăcat, răspunse Mary.

— Şi unde e?

— Sus.

— Vreau să mă duc şi eu acolo.

Şi copilul se îndreptă cu hotărâre spre uşă.

Dar scoţiana îi ţinu calea.

— Vei rămâne aici, îi zise ea.

— Dar eu nu vreau! răspunse cu un accent aşa de teribil, încât scoţiana tresări.

— Vei rămâne!

Copilul bătu din picior.

— Vreau să mă duc la mama!

Scoţiana îl dădu la o parte cu brutalitate.

Ralph încercă să lupte, dar două palme zdravene îl aruncară din nou în mijlocul odăii.

— Ah! mugi scoţiana, te învăţ eu minte!

Şi scoţând din buzunarul fustei un bici asemănător cu cel de care se servea bătrâna Ana, îl ridică asupra copilului murmurând:

— Ah! canalie mică. Vei avea de-a face cu mine!

Biciul şuieră şi se lipi pe umerii micului irlandez, care scoase un strigăt de durere.

Capitolul XIX

Să-l lăsăm pentru moment pe Ralph în puterea acestor tirani cu fustă, s-o lăsăm pe irlandeză dezolată, împreună cu Shoking, care-şi dădea toată osteneala s-o consoleze, şi să pătrundem într-o crâşmă binecunoscută în partea locului, sub numele de „Ultima staţie”.

În faţa acestei taverne este un edificiu pătrat, cu înfăţişare tristă, având gratii la toate ferestrele.

Clădirea aceasta înaltă de trei etaje e White-Cross, închisoarea pentru datornici.

Două pavilioane sunt lipite de zidul principal.

Unul dintre ele serveşte pentru intrarea prizonierilor, iar cealaltă este confortabila locuinţă a guvernatorului.

În faţă – după cum am spus – este „Ultima staţie”.

Aici, nenorocitul debitor, care trebuie să-şi dea corpul drept garanţie pentru datoria ce a contractat-o, îşi bea ultimul pahar de bere, ciocnind cu poliţistul care l-a arestat. Aici rudele întristate vin să-şi ia rămas bun de la ai lor.

De aici, miss Penny vine să cumpere jambon şi sandvişuri pentru clienţii săi.

Cine e miss Penny?

Fiica lui master Goldschmid.

Are şaisprezece ani, e mică, subţire, neagră şi agilă ca o maimuţă.

Ea face toate cumpărăturile pentru deţinuţi, având grijă să-şi oprească din suma totală un penny pentru osteneală.

Salariul acesta modest i-a adus porecla miss Penny.

Miss Penny intră de zece ori pe zi la „Ultima staţie”.

Afară de poliţişti şi de rudele deţinuţilor, mai sunt acolo totdeauna o mulţime de gură cască, care nu sunt deloc deranjaţi să afle ce se petrece în White-Cross.

Miss Penny e abilă ca o mierlă, e o cronică vie, o gazetă care apare în şase ediţii pe zi.

Ea ştie să spună poveşti care provoacă hohote de râs, dar aproape totdeauna râsetele sunt urmate de lacrimi.

Miss Penny amestecă o poveste veselă cu una tristă, şi când intră în crâşmă, îndată se face cerc în jurul ei şi master „Colson”, stăpânul stabilimentului, îşi lasă deodată numărul din „Times” sau din „Morning-Post”, pe care-l citeşte cu atâta atenţie.

În ziua în care Omul Gri se despărţise de Shoking, încredinţându-i-o pe irlandeză, miss Penny se pregătea să-şi întristeze auditoriul cu o poveste tragică, pe când nevasta patronului îi umplea panerul cu proviziile cerute.

Ea povesti cum deţinuţii văzuseră sosind printre ei, pe un tânăr aşa de viteaz, aşa de blând, cu privirea atât de inspirată şi resemnată în tristeţea ei, încât părea un înger al bunului Dumnezeu.

Tânărul despre care vorbea fata era preot, nimeni altul decât abatele Samuel.

El nu vorbise nimănui despre motivul încarcerării sale, dar un deţinut care-l recunoscuse făcu o naivă, simplă şi elocventă apologie a tânărului preot.

Dacă omul acesta era dator, era din cauză că se împrumutase pentru biserica sa şi săraci, din dragoste pentru aproapele său şi avusese curajul să se adreseze cămătarului care se numea Thomas Elgin.

Toţi deţinuţii protestaseră, iar acum, cele cincisprezece sau douăzeci de persoane din crâşmă plângeau, ascultând povestea fetei.

Fata făcu o trecere bruscă de la abatele Samuel la sir Cooman, onorabilul guvernator al închisorii.

White-Cross este o închisoare pentru datornici care n-are nimic comun cu statul şi depinde numai de comerţ, în consecinţă şi guvernatorul său este un negustor.

Sir Cooman era un om scund, cu părul creţ, cât se poate de metodic în acţiunile sale.

Umbla totdeauna îmbrăcat în negru.

Sir Cooman avea obiceiul să spună că poporul englez este cel mai mare dintre toate popoarele, că Londra este cel mai frumos oraş din lume, că White-Cross era închisoarea cea mai confortabilă şi frumoasă…

Sir Cooman era discipolul fervent, sclavul tradiţiei.

Ce se petrecuse ieri trebuia să se petreacă şi astăzi şi mâine şi în zilele următoare.

De două ore, după spusele drăgălaşei miss Penny, sir Cooman era omul cel mai nenorocit de pe întregul continent.

Miss Penny adăugă chiar că tatăl ei îl văzuse pe guvernator smulgându-şi părul de disperare.

Care era cauza acestei dureri?

Un fapt fără precedent, un fapt nemaipomenit se produsese la White-Cross.

De când se ţinea minte, fusese în închisoarea de la White-Cross şi câte un francez. Uneori erau şi doi, dar niciodată nu se întâmplase să nu fie niciunul.

Când unul ieşea însemna că un altul intrase cu o zi mai înainte.

— S-a întâmplat, zicea miss Penny râzând, că francezul a ieşit.

— Atunci trebuie să mai fie un francez în închisoare!

— Nu, nu mai este niciunul. Sir Cooman se crede dezonorat. E vorba în mod serios că se va duce să se arunce în Tamisa.

— Chiar aşa?

— Soţia sa, văzându-l într-o asemenea stare, nu l-a lăsat să-şi aranjeze barba azi dimineaţă.,

— De ce?

— Se temea să nu-şi taie gâtul.

— Ah! murmură întreaga sală.

— Francezul a plătit totul? întrebă un om care stătuse până atunci liniştit în fundul sălii, bând un pahar de bere.

— Au plătit alţii pentru el, iar guvernatorul era atât de dezolat, încât nici nu voia să-l lase să plece.

— Aşa încât, adăugă necunoscutul surâzând, dacă nu va fi arestat un alt francez, sir Cooman este în stare să comită cine ştie ce act de disperare?

— Oh! Fără îndoială.

Necunoscutul ceru un nou pahar de bere brună şi nu se mai amestecă în conversaţie, care acum devenise generală şi nu fu întreruptă decât de sosirea unui nou personaj.

Era tot o fată tânără, dar nu o copilă surâzătoare ca miss Penny şi nici îmbrăcată aşa de curat şi de cochet ca aceasta.

Era înaltă şi palidă, îmbrăcată în negru. Avea trăsături frumoase, umbrite de o adâncă suferinţă, ochi albaştri înroşiţi de nesomn şi lacrimi.

Fata aceasta era atât de tristă şi demnă, încât omul cu berea tresări văzând-o şi începu s-o examineze cu atenţie.

Omul acesta, care se afla pentru întâia oară în crâşma „Ultima staţie", era amicul nostru, Omul Gri, care căuta să pătrundă în White-Cross pentru a regăsi pe abatele Samuel.

Tânăra fată intră şi se aşeză tristă pe o bancă. Atunci Omul Gri se apropie de ea şi-i zise:

— Pari foarte supărată, draga mea domnişoară!

Fata tresări şi-şi ridică spre el ochii ei mari, melancolici. O voce interioară îi zise în momentul acela că întâlnise un prieten.

Capitolul XX

Omul Gri cuprinse mâna tinerei fete.

— Pentru ce-ai venit aici? o întrebă.

— Am venit să-l aştept pe tata, răspunse fata.

— E închis acolo şi acum va ieşi?

Şi arătă cu mâna spre zidurile negre ale închisorii.

Fata clătină din cap cu tristeţe.

— Acum intră.

— Ah!

— Poliţiştii l-au arestat azi dimineaţă şi l-au urcat într-o trăsură. Trebuie să sosească peste puţin timp.

Biata copilă era foarte emoţionată, dar plânsese atât de mult până atunci, încât, fără îndoială, nu mai avea lacrimi.

— Cum se face atunci, o întrebă Omul Gri că ai sosit aici înaintea lui?

— Pentru că tatăl meu e plin de iluzii, zise ea. El îşi închipuie că va face rost de bani. De altfel, datorează o sumă aşa de mare: douăzeci şi cinci de lire, domnule. Pentru unii oameni suma aceasta nu înseamnă nimic… dar pentru noi, acum, enorm. Tatăl meu îşi închipuie că mai suntem pe timpurile când aveam prăvălie în Fleet Street şi când eram consideraţi nişte comercianţi de frunte. Când vine nenorocirea vine repede… În trei ani ne-am ruinat cu totul. Toţi ceilalţi creditori ne-au iertat, numai Thomas Elgin nu are milă.

— Ah! zise Omul Gri şi dumneavoastră aţi avut de-a face cu el?

— Da, domnule.

— Şi tatăl dumitale speră să-l înduplece?

— S-a rugat atât de mult de poliţişti, încât aceştia au consimţit să-l conducă la domnul Elgin înainte de a-l aduce aici. Tatăl meu crede că îl va putea înduplеca. Dar eu ştiu bine că-şi pierde timpul în zadar. De aceea am venit aici să-l aştept şi să-l îmbrăţişez încă o dată.

— Cum te numeşti? întrebă Omul Gri.

— Luize, răspunse fata.

— Luize?… Dar acesta e un nume franţuzesc

— Da, domnule.

— Şi tatăl dumitale?

— Se numeşte François Galtier.

— E francez?

— Da, domnule, dar eu m-am născut la Londra. Sunt treizeci de ani de când tatăl meu s-a stabilit aici, împreună cu părinţii săi.

— Şi eşti sigură că poliţiştii îl vor aduce pe tatăl dumitale aici?

— Ah! Da, domnule, poliţiştii au obiceiul să se oprească întotdeauna la crâşma aceasta.

Omul Gri strânse cu putere mâna tinerei fete.

— Nu dispera, îi şopti.

Ea tresări, îl privi din nou şi, văzându-l prost îmbrăcat, clătină din cap şi răspunse cu tristeţe.

— Oh! Dumneata eşti bun, domnule, şi-ţi mulţumesc că încerci să-mi dai speranţe. Dar când fatalitatea apasă asupra oamenilor săraci ce pot ei să facă?

— Cine ştie? murmură Omul Gri.

În momentul acela o birjă opri la uşa crâşmei şi tânăra fată îşi înăbuşi un strigăt de durere.

Erau doi poliţişti şi arestatul, un om îmbătrânit înainte de vreme, care mergea clătinându-se ca un bătrân.

Plângea în tăcere şi se lăsa condus cu docilitatea unui copil.

Tânăra fată se repezi înaintea lui şi i se aruncă în braţe.

— Tu, aici? murmură el cu tristeţe şi cu bucurie în acelaşi timp. De

ce ai venit?

— Pentru că voiam să te mai văd încă o dată, scumpul meu tată, zise ea, acoperindu-l cu sărutări.

— Omul acela n-are inimă, murmură nenorocitul datornic, făcând aluzie la Thomas Elgin. Am îngenuncheat în faţa lui, l-am rugat, am plâns… i-am vorbit de tine.

— Oh! Eu, zise ea, voi lucra, bunul meu tată. Nu te mai gândi la mine; gândeşte-te la tine.

Cei doi poliţişti intrară în local cu brutala familiaritate a unor oameni care veneau de zece ori pe zi acolo.

Unul dintre ei o zări pe miss Penny, care tocmai se pregătea să iasă.

— Ah! Iată-te, mititico, îi zise el. Ei bine, dacă vei intra în închisoare înaintea noastră, poţi să duci o veste bună lui sir Cooman.

— Da? întrebă fata, nu cumva îi aduci un francez?

— Ba chiar aşa, răspunse poliţistul.

Şi ridicând paharul pe care servitoarea îl pusese pe masă fără să mai aştepte comanda, se întoarse spre cel arestat şi-i zise:

— Haide, dragul meu. Să bem câte un pahar. De astă dată vom plăti noi, de vreme ce dumneata n-ai bani.

— Nu mi-e sete, răspunse nenorocitul care îşi ţinea copila la piept.

Atunci interveni Omul Gri.

— Hei! Camarazi, zise el în cea mai curată engleză, de astă dată nu voi veţi plăti, ci eu. Îmi veţi îngădui chiar să vă ofer o sticlă de vin de Porto.

Cei doi poliţişti îşi ridicară spre el privirile uimite.

— Miss Katt, continuă Omul Gri, adresându-se chelneriţei, vei avea bunătatea să ne serveşti în odaia din fund?

Miss Katt îl privi şi ea uimită, la fel ca şi celelalte persoane care se aflau în local.

Porto este o băutură pe care nu şi-o pot permite decât oamenii bogaţi.

— Drace! zise unul dintre poliţişti, ştii că îmi place propunerea dumitale?

— Când vreau să intru în afaceri cu cineva, răspunse Omul Gri ofer totdeauna vin de Porto.

Şi, ca să înlăture orice îndoială din partea negustorului, puse pe tejghea o monedă de aur.

Miss Penny ieşi din prăvălie exclamând:

— Ştiu că va râde cu poftă sir Cooman.

— Aşadar vrei să faci afaceri cu noi? întrebă unul dintre poliţişti, adresându-se Omului Gri.

— Da.

— Ce fel de afaceri?

Omul Gri clipi din ochi.

— Vă voi spune îndată

— Şi de ce nu chiar acum?

— Trebuie să fim mai întâi singuri.

Cei doi poliţişti îşi imaginară că Omul Gri voia să le ceară vreo graţie pentru vreun datornic

— Ei bine! zise unul din ei, aşteaptă să sfârşim cu nenorocitul acesta. Ne întoarcem peste un sfert de oră.

— Nu, nu, răspunse Omul Gri, din contră, domnul acesta va bea împreună cu noi.

Nenorocitul condamnat nu mai vedea, nu mai auzea nimic. Se lăsase târât în odaia din fundul cârciumii, unde miss Katt pusese pe o masă rotundă o sticlă de vin de Porto şi cinci pahare.

După ce intrară cu toţii, patronul îşi reluă jurnalul şi murmură:

— Mare dreptate a avut cine a spus că nu haina face pe om. Cu câteva momente mai înainte aş fi râs cu hohote dacă mi-ar fi spus cineva că omul acesta are măcar o guinee în buzunar.

Capitolul XXI

După ce Omul Gri şi cei doi poliţişti, împreună cu prizonierul şi cu tânăra fată se instalară în jurul mesei, miss Katt ieşi şi închise uşa în urma ei.

— Iată-ne ca la noi acasă, zise Omul Gri. Să vorbim fără nicio teamă.

Şi, desfundând sticla de Porto, umplu paharele.

Apoi se adresă poliţiştilor:

— E vorba să căpătaţi fiecare câte trei guinee, zise el.

— Câte trei guinee?

— Da.

— Şi ce trebuie să facem pentru asta?

— Mai întâi să mă ascultaţi.

— Vorbeşte.

Şi cei doi poliţişti îşi îndreptară privirile asupra Omului Gri, în timp ce prizonierul absent la cele ce se petreceau în jurul său, continua să-şi îmbrăţişeze copila.

— Dumneavoastră ştiţi, reluă Omul Gri, că francezul din White-Cross a plecat azi dimineaţă?

— Da şi dacă n-am fi pus mâna pe acesta cred că bunul şi onorabilul sir Cooman s-ar fi sinucis de disperare.

— Pe cât e de adevărat, zise celălalt poliţist, că numele meu e Edward Northman şi că fac meseria aceasta de aproape treizeci de ani, tot aşa de adevărat este că niciodată nu s-a întâmplat ca închisoarea White-Cross să n-aibă măcar un singur prizonier francez!

— Adevărat!

— Şi eu reluă primul poliţist, pe cât e de adevărat că mă numesc John Clavery, zis şi Omul sensibil cu tot atâta siguranţă pot să afirm că sir Cooman ne va da o frumoasă gratificaţie.

— Ah! Ah!

— Vom primi fiecare câte o guinee, continuă Omul sensibil.

— Poate chiar câte două, adăugă Edward Northman.

— Şi eu spun că nu vi se va da nicio gratificaţie, răspunse cu răceală Omul Gri.

— Nu cred…

— Numai dacă nu cumva vă veţi înţelege cu mine.

— Cum?

— Da, da… căci, să presupunem un lucru…

— Ce lucru?

— Că se găseşte cineva care să plătească datoria omului acesta.

— Glumeşti! exclamă Omul Gri.

El continuă:

— Totul este posibil, chiar şi imposibilul.

— Bine!

— Cât datorează omul acesta?

— Douăzeci şi cinci de lire, adică în monedă franceză, şase sute douăzeci şi cinci de franci. Aceasta este datoria principală.

— Şi procentele?

— Se ridică la aproape tot atâta.

Omul Gri îşi desfăcu haina şi spre marea uimire a celor doi poliţişti, spre marea uimire a debitorului, care şovăi, şi a tinerei fete care nu putea să-şi creadă ochilor, scoase un portofel plin cu bancnote.

Apoi numără, unul câte unul, zece bilete de cinci lire şi, întinzându-le pe masă, zise:

— Aceştia sunt banii datoraţi?

— Dar… dar… bolborosi Omul sensibil, ce faci dumneata?

— Plătesc, răspunse Omul Gri.

— Pentru omul acesta?

— Fără îndoială.

— Aşadar îl cunoşti?

— Îl văd acum pentru întâia oară.

— Atunci dumneata eşti nebun, domnule, zise Edward Northman.

Bătrânul datornic privea bancnotele cu un aer stupid. Tânăra fată, peste măsură de emoţionată, căzuse în genunchi.

Omul Gri se apropie de ea şi-i cuprinse mâinile

— Ridică-te, copila mea şi du-te împreună cu tatăl dumitale, care e bolnav şi slăbit. Ia banii şi nu-mi mulţumi.

În acelaşi timp îi mai puse în mână alte zece bilete de câte zece lire.

Din instinct şi ascultând de acel sentiment de respect, pe care în

Anglia, mai ales, îl inspiră banul, cei doi poliţişti se ridicară în picioare şi, scoţându-şi chipiurile, rămaseră la distanţă.

— Iertaţi-ne, milord, zise Omul sensibil, înclinându-se adânc, ar fi trebuit să ghicim de la început că nu eşti un om din popor, căci, fără îndoială, excelenţa voastră trebuie să fie vreun lord filantrop.

— Filantrop este cuvântul potrivit, zise Omul Gri surâzând. Aşadar, dacă veţi face ceea ce vă cer…

— Ah! milord, exclamă Omul sensibil, puteţi vorbi… simt că aş fi în stare să trec şi prin foc pentru Excelenţa voastră.

— Ceea ce aştept de la dumneavoastră e mult mai simplu, răspunse Omul Gri.

Şi, ca din nebăgare de seamă, lăsă portofelul deschis pe masă.

— Să vedem, reluă el, cum se numeşte omul acesta?

— François Galtier.

— Procedura este în regulă?

— Nu lipseşte nici o singură virgulă.

— În consecinţă, dacă un alt francez ar avea fantezia să viziteze închisoarea White-Cross şi să stea închis acolo câteva zile, v-ar veni foarte uşor să utilizaţi dosarul acesta.

— Da, răspunse Omul sensibil, dar apar două dificultăţi.

— Care?

— Mai întâi, lipseşte francezul.

— Bine!

— Şi pe urmă, e puţin probabil, că s-ar găsi vreunul care să aibă asemenea dorinţă.

— Vă înşelaţi! Omul acesta sunt eu!

— Excelenţa voastră?

— Eu, repetă cu răceală Omul Gri.

— Dar dumneavoastră nu sunteţi francez!

— Cine ştie!?…

— Totuşi, zise Omul sensibil eu am trăit multă vreme la Paris, şi după modul cum vorbeşti dumneata limba engleză…

— Aşadar, dumneata cunoşti limba franceză?

— Fără îndoială.

— Ei bine! ascultă-mă.

Şi Omul Gri începu să vorbească o franceză atât de curată, încât poliţistul se crezu un moment la Paris.

— Aşadar sunteţi francez?

— Da.

— Şi vreţi să intraţi la închisoare?

— Pentru serviciul acesta, vă ofer zece lire.

— Dar atunci nu sunteţi lord?

— Nu.

— Şi cine sunteţi?

— Un francez.
— Dar numele dumneavoastră?
— Dorinţa mea e să mă numesc François Galtier.
— Înţeleg, dar…
— Dar, ai vrea să ştii adevăratul meu nume!
— O simplă curiozitate, Excelenţa voastră.
— Ei bine! zise Omul Gri, ascultă-mă. Îţi făgăduiesc să-ţi spun adevăratul meu nume când voi ieşi din White-Cross.

Cei doi poliţişti se priviră şi murmurară cuvântul acesta care zugrăveşte aşa de bine caracterul naţional englezesc:

„Excentric!”

Apoi întinseră mâinile spre cele două bancnote de câte cinci lire, ceea ce însemna că târgul era încheiat.

Capitolul XXII

Miss Penny nu exagerase deloc când în crâşma „Ultima staţie” vorbise despre durerea profundă a lui sir Cooman.

Domnul guvernator era grozav de supărat.

Din fericire, nu era singur pe lume: avea o soţie şi o fiică.

Femeia lui era o fiinţă înaltă şi uscăţivă, care se plângea de ploaie când ploua, de frig dacă vântul sufla, de soare dacă se întâmpla câteodată ca razele lui să străbată ceaţa şi să ajungă până la ea.

Doamna Cooman primea în fiecare zi vizita a doi medici, care-i prescriau reţete pentru maladia sa imaginară.

Miss Cooman nu semăna deloc mamei sale.

Era scundă, rotundă, grasă, cu ochi mici şi buze cărnoase.

Mama se plângea că slăbeşte şi fata era distrusă că se îngraşă.

De altfel şi ea era mereu supărată.

Domnul Goldschmid avea obiceiul să zică:

„Sir Cooman ar fi un om vesel, dar între aceste două cumetre, traiul trebuie, să-i fi ajuns de nesuferit”.

Master Goldschmid se înşela: cel puţin în ceea ce priveşte starea lucrurilor până în ziua aceea.

De mai bine de douăzeci de ani de când era guvernator la White-Cross era omul cel mai fericit din lume. El râdea din toată inima şi, când vizita vreun nou deţinut, ştia să-l consoleze cu vorbe bune şi se silea să-l convingă că nicăieri nu putea fi mai bine decât acolo. Libertatea, după el, era un lucru de care omul trebuia să fugă ca de ciumă.

Un singur lucru aducea câteodată o umbră de întristare pe fruntea lui sir Cooman.

Pentru a înţelege lucrul acesta, e necesar să facem o scurtă incursiune prin trecutul lui.

Când intrase ca guvernator la White-Cross, urmase unui om cumsecade, fost librar, pe care onorurile municipale îl ridicaseră până la demnitatea de guvernator al închisorii pentru datornici.

Omul acela, prea bătrân pentru a-şi mai putea exercita funcţia, fusese pensionat, dar nu voia să se retragă până când nu-şi instala el însuşi succesorul.

— Tinere, îi zise el, eu am trăit treizeci de ani aici, şi în timpul administraţiei mele totul a mers în cea mai perfectă regulă. N-au fost nici revolte, nici încercări de evadare, nici certuri între deţinuţi, care m-au numit întotdeauna tatăl lor. Şi ştii dumneata de ce s-au petrecut toate lucrurile astfel?

— Nu, răspunse sir Cooman mirat.

— E la mijloc ceva, un fel de predestinare, care apără închisoarea White-Cross şi prin urmare şi pe guvernatorul ei.

— Într-adevăr? zise sir Cooman.

— Totdeauna a fost în închisoarea aceasta şi un francez, şi cât timp se va păstra tradiţia aceasta, vei putea să dormi liniştit. Dar dacă s-ar întâmpla vreodată ca un francez eliberat să nu fie înlocuit cu un altul…

— Ei bine! întrebă sir Cooman.

— În cazul acesta, n-aş mai răspunde de nimic, sfârşi bătrânul. Îmi şopteşte parcă ceva că nenorociri teribile s-ar abate asupra închisorii şi a guvernatorului ei.

Amintirea acestei conversaţii cu predecesorul său avea darul să întunece câteodată fruntea lui Cooman.

Din fericire, până atunci fusese mereu câte un francez în închisoare şi se construise pentru ei chiar o aripă specială.

Căci, trebuie s-o spunem, White-Cross şi celelalte închisori pentru datornici din Anglia nu seamănă deloc cu puşcăriile obişnuite.

Administraţia municipală le-a destinat un teren imens, înconjurat cu ziduri înalte, mărginindu-se să clădească numai un pavilion pentru guvernator şi unul pentru portar!

Între aceste două pavilioane, câteva camere pentru funcţionarii subalterni.

Apoi chemase în ajutor iniţiativa particulară, industria liberă.

Industriaşii au trimis un arhitect şi un antreprenor, care se puseră pe lucru şi clădiră câteva case spaţioase. Erau viitoarele locuinţe ale celor care vor fi închişi pentru datorii.

White-Cross devenise un adevărat târguşor, cu străzi şi uliţe, având chiar şi o piaţă.

Era deci în închisoare şi o casă a francezilor, şi casa aceasta era totdeauna locuită.

Puteţi deci judeca spaima lui sir Cooman când, în dimineaţa aceea, portarul se prezentă în camera lui, şi-i zise:

— Francezul şi-a plătit datoria şi cere să fie eliberat, ceea ce e dreptul său.

Sir Cooman nu înţelesese la început.

— Ei bine! zise el, puneţi-l pe celălalt în locul lui.

— Care celălalt?

— Pe celălalt francez.

— Dar nu mai avem niciunul.

Abia acum înţelesese sir Cooman şi un sunet răguşit îi ieşi din gură. După aceea declară că pentru nimic în lume nu-l va lăsa pe francez să plece, până ce nu se va prezenta mai întâi un altul în locul lui.

Dar portarul înălţă din umeri şi invocă legea.

Înaintea legii, orice englez îşi pleacă fruntea şi sir Cooman fu obligat să se supună.

Dar fu cuprins de un puternic acces de furie şi disperare, încât soţia şi fiica sa, înspăimântate, fură silite să ascundă briciul cu care sir Cooman îşi aranja barba în fiecare după amiază.

Peste puţin timp se aduseră noi deţinuţi.

Sir Cooman, care căzuse acum într-un fel de prostituţie fizică şi morală, nu punea decât o singură întrebare:

— Este vreun francez?

— Nu, răspundea cu tristeţe portarul.

Şi Sir Cooman recădea din nou în tristeţe, uitându-şi curtenia sa obişnuită faţă de deţinuţii noi.

Într-un târziu, portarul veni la el:

— Avem un prizonier de o aşa de mare importanţă, zise el, încât Excelenţa voastră va trebui să-l viziteze măcar pentru câteva momente.

— Cine e prizonierul acesta? întrebă sir Cooman.

— E un preot catolic foarte popular în Londra.

— Ah! murmură sărmanul guvernator, cu cea mai adâncă indiferenţă.

— E abatele Samuel.

— Ah!

Şi sir Cooman căzu din nou pe gânduri.

Soţia şi fiica sa se priveau una pe alta, îngrozite.

Sărmanul om era în stare să moară de supărare.

Dar pe când portarul se pregătea să se retragă, nişte paşi uşori şi repezi se auziră în coridor şi o voce tânără şi sonoră răsună:

— Domnule guvernator!... Domnule guvernator!... Veste bună!… Dumnezeu n-a părăsit închisoarea White-Cross.

Şi în acelaşi timp, miss Penny năvăli înăuntru, cu panerul de provizii pe braţ.

— Ce înseamnă asta, nebuno, îi strigă tatăl ei, plin de severitate.

— Un francez! exclamă miss Penny.

— Un francez!

Sir Cooman sări în sus, dar emoţia îi fu atât de mare încât căzu din nou pe fotoliu.

— Dar vorbeşte odată, nebuno! exclamă portarul, nu vezi că Excelenţa sa moare de nerăbdare?

Şi într-adevăr, sir Cooman era gata să leşine.

Capitolul XXIII

Miss Penny începu să râdă cu hohote. Râdea aşa de zgomotos şi de ironic, încât uscăţiva doamnă Cooman şi rotunjoara miss Cooman se priviră indignate.

Portarul însuşi, încruntă uşor din sprâncene.

Miss Penny, reluă:

— Lucrul nu e atât de extraordinar încât să faceţi asemenea mutre!… Francezul de azi dimineaţă a plecat şi acum se aduce un altul în locul lui. E faptul ce-l mai natural din lume!

Sir Cooman făcu o sforţare supremă. Se ridică în picioare şi, apucând mâinile veselei copile, zise:

— Cel puţin nu mă minţi?

— Oh! Excelenţă…

— Poliţiştii aduc un prizonier?

— Da, Excelenţă.

— Şi e francez?

— Cât se poate de francez.

— L-ai văzut cu ochii tăi?

— Da, Excelenţă.

Sir Cooman suspină adânc şi murmură:

— Oh! Nimeni nu va şti vreodată cât de mult am suferit.

Apoi întrebă din nou:

— Care poliţişti îl aduc?

— Edward Northman şi Omul sensibil.

Sir Cooman îşi recăpăta cu încetul calmul. Văzându-l astfel transformat, mistress şi miss Cooman schimbară o privire plină de satisfacţii.

Master Goldschmid îndrăzni să vorbească la rândul său:

— Acum, Excelenţa Voastră îmi va îngădui o observaţie…

— Vorbeşte, răspunse sir Cooman.

— Un francez are întotdeauna bani la el. Oamenilor acestora le place să trăiască bine şi Excelenţa Voastră ştie ce lux duc dânşii chiar în închisoare. Francezul pe care-l aduc acum poliţiştii le-a oferit o sticlă de vin de Porto.

— Vin de Porto! exclamă sir Cooman.

Însuşi judecătorul nu-şi putea permite luxul de a bea astfel de vin.

— Prin urmare, urmă portarul, oamenii aceştia nu vor sosi aşa de curând. Îi cunosc eu bine pe francezi; vor bea două sticle de Porto, nu una!

— Să-i ia naiba! strigă sir Cooman, care era foarte nerăbdător.

— Mi se pare, continuă portarul, că Excelenţa Voastră ar putea întrebuinţa într-un mod folositor această jumătate de oră.

— Cum?

— Aţi putea să vă duceţi să-l vizitaţi pe preotul catolic.

— Fie, zise sir Cooman.

Era aşa de vesel bunul guvernator, încât ar fi fost în stare să-i îmbrăţişeze pe toţi deţinuţii.

— Cred că Excelenţa Voastră va face ceva pentru omul acela.

— Cum! exclamă sir Cooman.

— Când un creditor îşi pierde respectul pentru debitorul său, urmă master Goldschmid guvernatorul poate interveni.

— Fără îndoială, fără îndoială, despre ce e vorba?

— Nu e bine ca un preot, urmă portarul, să fie găzduit aşa de prost cum a fost abatele Samuel. Creditorul său este Thomas Elgin, care dă numai un shiling pe zi pentru hrana datornicilor săi.

Domnul judecător se silea să asculte ce spunea portarul, dar gândul lui era în altă parte. Era nerăbdător să-i fie adus francezul.

Portarul urmă:

— Ieri, Thomas Elgin a venit el însuşi să reţină o cameră pentru debitorul său. A cerut ce avea mai prost, încât am crezut că e vorba de un om din popor. E vorba de o mansardă care nu costă decât un shiling pe săptămână.

— Ce oroare! murmură sir Cooman.

— Mi se pare, reluă portarul, că Excelenţa Voastră trebuie să intervină.

— Fără îndoială, fără îndoială, murmură guvernatorul, care se gândea mereu la francez.

— Sărmanul preot n-are niciun ban, Excelenţă. De altfel, nici nu se plânge… Deţinuţii sunt peste măsură de indignaţi!

— Într-adevăr?

— Excelenţa Voastră va putea să se convingă cu proprii săi ochi…

În timpul acesta ajunseră în dreptul locuinţei irlandezului.

Urcă treptele şi odată ajunşi sus, portarul bătu în uşă.

— Intră! se auzi o voce liniştită.

Portarul deschise uşa şi sir Cooman se văzu în faţa abatelui Samuel.

Faţa tânărului preot avea o expresie de durere atât de resemnată, încât guvernatorul tresări.

Şi cu toate acestea, sir Cooman cunoştea bine durerile omeneşti.

Dar în momentul acela nu-şi putu opri un fior şi uită chiar şi de deţinutul francez care urma să aducă din nou liniştea la White-Cross.

Capitolul XXIV

Când uşa se deschise abatele Samuel stătea pe murdara grămadă de paie, care-i servea drept pat. Avea o carte în mână şi se ruga.

Camera în care se găsea avea un aspect atât de respingător, încât, fără de voie, guvernatorul făcu un pas înapoi.

Dar, în mijlocul acelei sărăcii lucii, în mijlocul acelei murdării josnice, figura preotului strălucea ca a unui înger.

Preotul se ridică în picioare.

— Într-adevăr, domnule abate, exclamă guvernatorul, sunt foarte indignat de atitudinea domnului Thomas Elgin.

— Şi pentru ce, domnule, întrebă preotul surâzând.

— Dar lucrurile nu vor continua astfel, adăugă sir Cooman.

Şi, întorcându-se spre portar:

— Goldschmid, vei scrie chiar acum domnului Thomas Elgin.

— Da, Excelenţă.

Abatele Samuel, îşi ridică spre guvernator frumoşii ochi albaştri şi zise surâzând:

— Eşti prea bun, domnule, să te superi astfel pentru mine. Te rog nu fi îngrijorat; stau foarte bine şi aici.

— E o locuinţă infectă, domnule abate! exclamă guvernatorul.

— Ce-mi pasă? zise abatele Samuel, sunt mulţi oameni la Londra care n-au niciun fel de locuinţă.

Cu cât vorbea mai mult, abatele Samuel exercita asupra lui sir Cooman o fascinaţie misterioasă.

De treizeci de ani de când era guvernator, sir Cooman nu se interesase niciodată de un prizonier cum se interesa în momentul acesta de abatele Samuel.

— Domnule, exclamă bravul guvernator, nu se poate să rămâi aici.

— Domnule, reluă abatele Samuel, te rog foarte mult să nu te deranjezi pentru mine. Dar dacă vrei să-mi faci un serviciu te rog să îmi dai hârtie şi cerneală pentru a scrie în Irlanda. Sper că în scurtă vreme voi primi bani pentru a mă elibera.

— Oh! O doresc din toată inima; domnule abate! Aşadar, doreşti să rămâi aici?

— Da.

— Dar vei muri de frig.

— Oh! Nu, răspunse cu simplitate tânărul preot.

— Domnule abate, zise Goldschmid, dacă ai binevoi să vii în biroul meu, avem acolo toate cele necesare pentru scris.

— Cu plăcere, răspunse abatele Samuel.

Şi coborâră toţi în curte.

Sir Cooman îşi aduse din nou aminte de francez.

— Omul sensibil trebuie să sosească, murmură.

Şi se îndreptă şi el spre ghişeul portarului.

Abatele Samuel se aşeză la masă şi începu să scrie, în timp ce sir Cooman rămase în aşteptare.

Deodată se auziră bătăi în poartă.

— Iată francezul! exclamă cu veselie sir Cooman.

Erau într-adevăr Omul sensibil, camaradul său Edward Northman şi prizonierul lor.

Dacă miss Penny ar fi fost de faţă ar fi rămas foarte surprinsă, căci nu mai era acelaşi prizonier pe care-l ştia ea.

— Ah! Excelenţă, exclamă Omul sensibil, înclinându-se cu respect în faţa lui sir Cooman, precum vezi, nu ne-am pierdut timpul. Ţi-am adus un alt francez.

— E într-adevăr francez? întrebă guvernatorul cu vocea tremurând de emoţie.

Omul Gri, căci el era, se înclină şi răspunse în franceză:

— Sunt născut în strada Coquenand, din Paris, Excelenţă.

Sir Cooman ştia limba franceză.

— Oh! da… exclamă el, eşti francez.

Şi în bucuria sa întinse mâna francezului.

— Ah! Prietene, dacă ai şti ce serviciu ne-ai făcut lăsându-te arestat!

— Îmi pare şi mie foarte bine, domnule, răspunde Omul Gri, în limba franceză.

Preotul care până atunci îşi văzuse de scris tresări şi ridică privirea.

Omul Gri îşi duse degetul la buze.

Asta însemna:

„Tăcere!… nu mă trăda!”

— Excelenţa Voastră trebuie să recunoască, zise Omul sensibil că avem dreptul la o mică recompensă, camaradul meu şi cu mine.

— Desigur, desigur, răspunse sir Cooman. Veţi primi fiecare câte o liră.

— Dar eu n-am niciun drept la bunăvoinţa dumneavoastră? întrebă Omul Gri.

— Fără îndoială, amicul meu. Ce pot face pentru dumneata?

— Aş vrea să pot locui împreună cu domnul abate, zise Omul Gri. Sunt francez, catolic şi foarte religios.

În acelaşi timp îşi îndreptă asupra abatelui Samuel ochii săi rugători.

— Cu toată plăcerea dacă se învoieşte şi domnul abate, răspunse sir Cooman. Locuinţa francezilor e destul de mare pentru două persoane.

— Mă învoiesc, zise la rândul său abatele Samuel, care nu-şi putea explica modul cum Omul Gri ajunsese la White-Cross.

Capitolul XXV

O oră după aceea, preotul şi Omul Gri erau singuri.

Li se dăduse locuinţa care în White-Cross era cunoscută sub numele de casa francezilor.

Cu două ore mai înainte, abatele Samuel refuzase să primească o cameră mai bună.

Dar Omul Gri apăruse şi schimbase cu preotul un semn de misterioasă înţelegere, ceea ce fusese de ajuns pentru ca preotul să consimtă a-şi schimba locuinţa.

Pentru ce?

Pentru că omul acesta exercita asupra lui o fascinaţie misterioasă şi nu venise la White-Cross decât pentru a vorbi cu el.

Căci datoria nu putea fi decât un pretext.

Cel puţin aşa îşi închipuise tânărul preot catolic când îl văzuse pe Omul Gri.

Master Goldschmid primise de la Omul Gri o jumătate de guinee şi acum nu ştia ce să mai facă pentru a le fi util, atât acestuia cât şi preotului.

Un foc viu ardea în cămin şi preotul se apropiase cu aviditate, căci în mansarda lui îi fusese foarte frig.

— Ei bine! întrebă preotul cu vioiciune, ai găsit copilul?

— Nu, răspunse Omul Gri.

— Atunci, de ce-ai venit aici?

— Voi ieşi când voi crede de cuviinţă.

— Ah! exclamă preotul.

— Voiam să-ţi vorbesc şi pentru asta m-am lăsat arestat.

— Dar cine eşti dumneata? întrebă preotul, dumneata în al cărui ochi citesc dragostea şi devotamentul?

Omul Gri răspunse cu vocea aceea gravă şi tristă, care-ţi mergea drept la inimă:

— Sunt un mare criminal, care de zece ani a fost cuprins de o căinţă şi care încearcă să facă puţin bine, devotându-se celor care urmăresc un scop nobil.

— Ah! exclamă preotul, privindu-l cu atenţie.

Un surâs flutură pe buzele Omului Gri.

Apoi îşi duse mâna la frunte şi făcu acelaşi misterios semn care-l înrobise pe irlandezul zdrenţăros din Dudley Street.

Preotul tresări şi-i întinse mâna:

— Aşadar eşti un fiu al Irlandei?… Te credeam francez.

— Sunt francez într-adevăr, dar toţi cei care suferă sunt fraţii mei.

— Dar cine te-a iniţiat în secretele noastre? întrebă preotul.

— Un om care a murit pentru Irlanda.

— Cine era omul acesta?

— Pentru cei care l-au judecat, pentru Anglia care l-a spânzurat era

un sărman birjar cu numele Fatten.

— Fatten! exclamă abatele Samuel.

— Am locuit împreună cu el la Dublin, timp de şase luni. Era condamnat la moarte şi a reuşit să scape de urmărirea călăilor. Mulţumită mie a evadat din închisoare. Mulţumită mie era gata să părăsească pământul Irlandei şi să-si pună viaţa la adăpost pentru totdeauna. Dar Dumnezeu vrea câteodată ca proiectele cele mai înţelepte şi mai bine chibzuite să cadă…

— Cauzele nobile au totdeauna nevoie de martiri, zise preotul.

— Era iarnă şi ceaţa era deasă. Eu eram sigur de succes pentru că vasul pe care Fatten trebuia să fugă era francez. Fatten, însă îşi pierduse încrederea. „Te vei duce în Anglia, îmi spunea el şi vei găsi în imensul oraş Londra un tânăr preot, abatele Samuel. E şeful nostru suprem. Îi vei vorbi de mine.”

— Şi Fatten a murit? întrebă abatele Samuel.

— Da, răspunse Omul Gri.

— Şi pentru asta ai venit dumneata aici? mai întrebă abatele.

— Da.

— Dumnezeule!… De ce n-ai găsit oare copilul? întrebă preotul plin de nelinişte.

— Oh! răspunse Omul Gri, îţi jur că-l voi găsi.

— Cum? întrebă preotul cu tristeţe.

Un surâs flutură pe buzele Omului Gri.

— Ascultă-mă, zise el, şi vei vedea.

Capitolul XXVI

Atunci Omul Gri povesti abatelui Samuel ce se petrecuse în dimineaţa aceleiaşi zile, în casa doamnei Fanoche.

— Ei bine, zise abatele Samuel, după ce ascultase totul cu atenţie, şi acum dumneata eşti liniştit?

— Fără îndoială.

— Zici că dacă s-a furat acest copil, asta-i cu scopul de a-l substitui altuia.

— Fără îndoială.

— În locul unui copil mort, sau bolnav, sau desfigurat… şi-ţi mai vine să zici că mistress Fanoche îl va îngriji bine şi că a găsi urma unui copil, nu-i decât o jucărie pentru nişte oameni care aparţin marii familii irlandeze?

— Cel puţin asta-i părerea mea, zise Omul Gri cu un ton supus şi plin de respect.

— Ei bine! la rândul dumitale ascultă-mă, zise abatele Samuel, cu o emoţie crescândă.

— Vorbeşte!

— Acum o sută de ani, Irlanda era, ca şi azi, vasală Angliei. Era pământul unde curgea mult sânge şi multe lacrimi şi pe care învingătorii puneau piciorul cu cea mai mare obrăznicie. Un om, sau mai bine zis odată cu acest om o întreagă rasă, se ridică făcând să fâlfâie steagul independenţei şi vorbind de libertate. În jurul acestei rase se adunară luptătorii şi timp de un sfert de secol Irlanda luptă când la lumină, când în umbră încă fără a se odihni o clipă! Şi toate astea după porunca a doi oameni. Aceşti doi oameni erau fraţi, vlăstare din foştii noştri regi, după vechea legendă a lui Erin, care zice că fiul acestei rase va fi eliberatorul Irlandei. Dintre cei doi fraţi unul a murit în luptă. Celălalt a fost un laş. S-a supus Angliei şi aceasta i-a dat un scaun în Parlament. Acest om a avut şi el la rândul lui doi feciori. Unul a rămas un nobil lord, este englez şi şi-a renegat patria lui, Irlanda. Celălalt însă şi-a amintit de sângele care curgea în vinele lui. Acesta se numea sir Edmond. El a trecut în Irlanda şi îi ştiţi sfârşitul.

— Este tatăl copilului, nu-i aşa? zise Omul Gri.

— Da.

— Ah! Înţeleg acum totul.

— Nu, dumneata nu înţelegi acum încă nimic, zise preotul. Fratele lui sir Edmond, în loc să-i întindă mâna, l-a urmat cu ura lui şi-a rămas englez aşa după cum celălalt a rămas irlandez.

— Şi apoi?

— Apoi cine-ţi spune că nu-i el cel care a luat copilul?

— El!

— Da. Şi nu pentru a-l substitui altuia, ci pentru a-l face să dispară pentru vecie. Cei care au ucis acvila îi omoară şi pe puişori. Doar ştii că Tamisa rostogoleşte valuri aşa de negre, că ţi-e greu să vezi ce s-a aruncat în ea.

Omul Gri tresări. Îşi aduse aminte ce povestise Shoking despre acel gentilom care dăduse zece lire unui cerşetor ca să-i aducă adresa irlandezei.

— Stăpâne, zise el luând în faţa tânărului preot acea atitudine supusă care şi-o impusese, îmi permiteţi o întrebare?

— Vorbeşte!

— Cum se numeşte fratele lui sir Edmond?

— Lord Palmure.

Omul Gri scoase un strigăt:

— Ah! zise el, trebuie să ies imediat! Trebuie să găsesc copilul…

Preotul clătină din cap:

— Să ieşi, dar cum?

Cum Omul Gri nu răspundea nimic, preotul continuă cu un ton înfierbântat:

— Dacă Thomas Elgin s-a arătat nemilos, asta nu-i decât consecinţa

faptului că este un instrument al persecutorilor noştri, căci aceştia ştiu că băiatul trebuie să sosească şi că în această dimineaţă eu trebuie să celebrez liturghia la Saint-Gilles în prezenţa a patru oameni, care sunt ca şi mine, patru şefi ai asociaţiei noastre. Aceşti patru oameni veneau unul din Irlanda, altul din Scoţia, al treilea din comitatul de Galles şi cel de-al patrulea tocmai din America. Eu eram, ca să zic aşa, liantul care trebuia să-i unească, căci nu ne cunoşteam între noi. Eu trebuia să binecuvântez copilul pe care o sărmană mamă mi-l aducea şi aceşti patru oameni pierduţi în mulţime ar fi recunoscut în acest copil pe cel pe care întreaga Irlandă îl aşteaptă. Inamicii noştri însă n-au vrut aceasta, zise tânărul preot, lăsându-şi capul în piept şi, vai, cine ştie, în acest moment copilul este mort poate.

— Nu, nu, zise Omul Gri, aceasta nu se poate întâmpla!

— Şi eu sunt la puşcărie! zise abatele Samuel cu disperare.

— Vom ieşi când vei dori.

— Să fie cu putinţă?

— Da.

— Ca să ieşim de aici, trebuie să plătim şi eu n-am bani… Şi dumneata, de asemenea, nu ai! zise preotul privind sărăcăcioasele veşminte ale Omului Gri.

Acesta n-avu timp să răspundă căci se auzi un ciocănit uşor în uşă.

Era sir Cooman, guvernatorul din White-Cross.

În spatele lui se aflau Goldschmid şi vesela miss Penny. Miss Penny ducea o tavă mare pe care se aflau două sticle şi trei pahare.

Erau trei pahare de cristal cu picior şi două mari sticle acoperite de praf şi de pânză de păianjen.

— Domnilor, zise bunul guvernator, vin aici, după vechiul obicei, ca să vă fac mica mea vizită, căci un guvernator care se respectă, totdeauna trebuie să se poarte astfel cu deţinuţii săi. Sunt atât de încântat, onorabilii mei domni, continuă sir Cooman, încât vă rog să-mi faceţi deosebita cinste de a bea împreună câte un pahar cu vin de Porto.

Omul Gri începu să râdă.

— Primesc cu mare bucurie, zise el.

Master Goldschmid destupă cele două sticle şi începu, să toarne în pahare.

— Domnilor, zise sir Cooman ridicând paharul, beau în sănătatea voastră, a Franţei şi a Irlandei.

— În sănătatea reginei! zise Omul Gri.

— În sănătatea voastră, adăugă abatele Samuel.

— Beau şi pentru White-Cross, zise Omul Gri şi pentru fericirea celor de aici. Cu toate că nu mai am de stat decât câteva ore şi cu toate că momentul plecării mele s-a apropiat…

— Ce ai spus? întrebă sir Cooman.

— Onorabile guvernator, eu şi domnul abate vom avea durerea de a vă părăsi. Domnul abate datorează două sute de lire şi eu douăzeci şi cinci.

În acelaşi timp scoase din buzunar un portofel şi din acesta un bilet de bancă în valoare de patru mii de lire.

Sir Cooman scoase un strigăt şi scăpă paharul din mână.

Atunci Omul Gri se plecă la urechea abatelui Samuel.

— S-a spart un pahar alb, ăsta-i un semn bun. Să ştii că vom găsi copilul!…

Sir Cooman leşină în braţele portarului, demnul lui paznic de temniţă.

Capitolul XXVII

Din cauza traiului în comun cu guvernatorul său, master Goldschmid începuse să-i împărtăşească superstiţiile în ceea ce priveşte prezenţa francezului care ar proteja White-Cross.

El scoase un adevărat strigăt de durere, în timp ce sir Cooman îşi pierdea într-adevăr cunoştinţa.

Omul Gri ajută să-l întindă pe sir Cooman în pat.

Miss Penny îl stropi cu apă.

Master Goldschmid zicea cu o voce plângătoare:

— Nu, nu, nu vei ieşi astăzi… Dacă nu vrei să rămâi ca prizonier, trebuie să rămâi cel puţin ca amic…

Omul Gri surâdea:

— Aş face-o cu plăcere, dar atât eu, cât şi abatele, avem astăzi afaceri în Londra.

— O, Doamne! strigă din nou paznicul, părăsiţi deci White-Cross?

Apa pe care miss Penny o arunca pe faţa lui sir Cooman, îl făcu să se trezească.

După ce suspină, deschise ochii şi scoase un strigăt de bucurie, văzându-l din nou pe francez. Omul Gri surâdea.

— Ah! Excelenţa Voastră e foarte impresionabilă, zise el.

Sir Cooman sări din pat, îl apucă pe Omul Gri de braţ şi îi zise:

— Nu vei pleca…

— Dar… Onorate…

— Nu, asta nu se poate… nu puteţi pleca… Cred că nu doriţi pieirea mea, nici dezonoarea, nu este aşa?

— Nu, sigur că nu, zise Omul Gri.

— Dacă plecaţi, toate nenorocirile vor cădea pe capul meu.

— Permiteţi-mi să nu cred, onoratul meu domn. Dacă însă eu şi domnul abate n-am fi grăbiţi să plecăm…

Sir Cooman lovi cu putere pământul cu piciorul.

— Şi cine mă asigură, zise el, că acest bilet de bancă este valabil?

Şi puse mâna pe mandatul care era pe masă.

— La dracu! Doar n-ai să te apuci acum să negi semnătura Băncii, zise Omul Gri.

Deodată o licărire de speranţă se aprinse în mintea lui sir Cooman…

— Scumpul meu gentilom, zise el, cu vocea cea mai amabilă posibil, lasă-mă să-ţi spun! Eu nu neg semnătura Băncii, dar…

— Dar ce? zise Omul Gri.

— Aş putea să vă cer să achitaţi datoria în numerar.

— Ah!

— În cazul acesta va trebui să completaţi cecul şi să-l daţi pazniculuі…

— Fie, zise Omul Gri.

Sir Cooman avu un zâmbet de triumf pe buze.

— Astăzi însă, afacerea aceasta nu se mai poate rezolva.

— De ce?

— Pentru simplul motiv că s-a închis Banca, zise guvernatorul, scoţându-şi ceasul. Nu veţi putea ieşi deci decât mâine şi poate că până atunci va veni un alt francez.

Omul Gri surâdea.

Sir Cooman, care-şi mai veni puţin în fire, continuă:

— Deoarece, însă, din acest moment eu nu vă mai pot considera deţinuţi, vă invit, pe domnul abate şi pe dumneata, să veniţi astă seară la mistress Cooman, care va fi foarte încântată să vă cunoască.

Omul Gri surâdea mereu.

— Excelenţa Voastră este foarte amabilă, zise el, dar, repet, noi trebuie să ieşim imediat.

— Dar n-am spus că asta nu se poate?

— Ah! Crezi dumneata asta?

— Nu pot să vă primesc cecul!

— Aşa! Atunci cred că veţi primi bancnote.

La această propunere sir Cooman se cutremură.

— Bancnote? zise el.

— Da.

— Vreţi să plătiţi în bancnote?

— Fără îndoială…

— Oh! dar sunt sigur că nu aveţi o sumă aşa de mare la voi… asta n-o cred… asta-i imposibil… nu este aşa?

Şi vocea lui sir Cooman tremura din nou. Drept orice răspuns, Omul Gri îşi desfăcu din nou haina cea veche şi scoase din nou la lumină portofelul.

Deschizându-l, o ploaie de bancnote începu să curgă.

Sir Cooman scoase un ţipăt:

— Sunt pierdut!

Dar în acest moment, se auzi un zgomot şi imediat după aceasta Goldschmid ieşi din cameră.

— Cine ştie?

Zgomotul era cel al clopotului şi clopotul lovise de două ori.

Acest clopot, nu suna decât o dată, când venea vreun simplu vizitator la White-Cross.

Dacă suna de două ori, însemna că se aduce un prizonier.

Goldschmid zisese: „Cine ştie?”

În aceste două cuvinte era o întreagă lume de speranţe.

Sir Cooman nu mai zise nimic şi căzu, cu inima bătând, pe un scaun.

Atunci Omului Gri şi preotului li se făcură milă de acest om. Doreau şi ei ca prizonierul să fie un francez.

Trecură zece minute de zăpăceală fără margini pentru sir Cooman şi de curiozitate enormă pentru abatele Samuel şi Omul Gri.

Apoi, deodată, miss Penny, care ieşise în urma tatălui ei, reapăru strigând:

— Un francez! Un francez!

Emoţia care-l cuprinse pe sir Cooman fu atât de mare, încât Omul Gri trebui să-l ia în braţe ca să-l împiedice să cadă.

În acelaşi timp, paznicul sosi împingând înaintea lui un frumos tânăr, cu ochelari, îmbrăcat într-un costum elegant, cu o pălărie mică şi cu favoriţi. În fine, tipul unui israelit, care zise:

— Pe onoarea mea, este de necrezut! Uită cineva să-şi plătească datoriile la bursa din Paris, n-are decât să vină direct de la Paris la Londra, trecând prin Baden şi prin Bruxelles. Debarcând la Hay-Market se poate crede omul cel mai liniştit din lume. Dar iată că deodată apare un individ, care te arestează pentru o datorie de una sută lire. Şi când te gândeşti că aş fi putut să mă plimb liniştit prin piaţa operei dacă nu mi-ar fi venit gândul acestei călătorii!

Şi după ce noul venit spuse toate acestea fără să răsufle, sir Cooman întinse mâna Omului Gri şi-i zise:

— Domnule, dacă crezi de cuviinţă, dă-mi cecul dumitale şi eşti liber.

După câteva momente, Omul Gri şi abatele Samuel ieşeau din White-Cross urmaţi până la poartă de sir Cooman, care le ură drum bun.

Dar în momentul în care treceau pragul închisorii, un om ieşi din crâşma „Ultima staţie”.

Era poliţistul John Clavery, supranumit Omul sensibil.

El veni drept la Omul Gri şi scoţându-şi pălăria de la distanţă, se înclină respectuos şi zise:

— Excelenţa Voastră se va ţine de făgăduială?

— Ce făgăduială?

— Excelenţa Voastră mi-a făgăduit să-mi spună adevăratul său nume când va ieşi din închisoare.

— E adevărat, răspunse Omul Gri, dar n-ai vrea mai bine să-ţi dau un bilet de cinci lire?

— Oh! Desigur.

— Atunci iată cele cinci lire, zise Omul Gri şi puse o bancnotă în mâna poliţistului.

— La urma urmei, murmură Omul sensibil, ce câştig aş avea eu dacă aş afla numele omului acestuia.

Şi înclinându-se până la pământ, se depărtă.

Capitolul XXVIII

Londra îşi aprindea luminile în momentul în care Omul Gri şi preotul irlandez se depărtau de White-Cross.

Ceaţa îşi recăpătase culoarea roşiatică şi frigul era destul de puternic.

— Unde vrei să te duci acum? întreabă Omul Gri?

— La Saint-Gilles, răspunse preotul.

— Azi dimineaţă, zise Omul Gri, i-am încredinţat-o pe irlandeză lui Shoking. Şi nu i-am dat întâlnire acestuia din urmă decât pentru mâine.

— De ce?

— Pentru că nu ştiam că voi putea intra cu atâta uşurinţă la White-Cross.

— Ai dreptate. Şi pe urmă?

— Mai prost este că până mâine nu vom putea avea nicio ştire, nici despre irlandeză, nici despre fiul ei…

— Fiul ei?

— Fără îndoială. L-am însărcinat pe unul dintre fraţii noştri să ia urma gentlemanului care pătrunsese în casa lui mistress Fanoche şi i-am dat şi acestuia întâlnire tot pentru mâine.

— În ce loc?

— În gara de la Charing-Cross.

— Atunci să ne continuăm drumul spre Saint-Gilles, zise preotul, poate că cei pe care-i aşteptam pentru azi dimineaţă vor fi lăsat vreo urmă despre trecerea lor.

Ajunseră astfel în Dudley Street, care coboară direct din Oxford în squarul Saint-Gilees.

Trecând pe dinaintea casei cu numărul treizeci şi cinci, Omul Gri atinse braţul preotului.

— Aici e, zise el.

— Aici?

— Da. Aici au fost conduşi mama şi copilul.

Casa părea pustie, nicio lumină nu se vedea la fereastră.

Dar, deodată, Omul Gri tresări.

Zărise la o mică distanţă de casă, pe trotuarul opus un om înalt care se plimba în lung şi în lat.

Îl recunoscu îndată pe cerşetorul căruia îi dăduse misiunea de a-l supraveghea pe gentleman.

Omul Gri merse drept spre dânsul. Cerşetorul îl recunoscu şi-i arătă cu mâna casa.

— E acolo! zise el.

— Cine?

— Gentlemanul.

— De azi dimineaţă n-a plecat deloc?

— O! Ba da. A plecat de dimineaţă cu trăsura. Şi numai cu mare greutate l-am putut urma.

— Unde locuieşte?

— În Chester Street.

— Numele său?

— Lordul Palmure.

Atunci preotul irlandez se apropia cu vioiciune.

Omul în zdrenţe îl recunoscu şi se plecă înaintea lui.

— Vorbeşte, zise Omul Gri.

— Precum mi-ai ordonat, reluă irlandezul, după ce am aflat numele şi adresa gentilomului, am alergat din nou aici şi am rămas în observaţie. În timpul zilei nu s-a petrecut nimic deosebit. Bătrâna doamnă n-a ieşit nicăieri. Dar acum o oră am zărit un om cu pălăria trasă pe ochi, care se strecura încetişor pe lângă zid. Era el.

— Lordul Palmure?

— Da.

— Şi e şi acum tot în casă? Domnule abate, zise Omul Gri, trebuie cu orice preţ să pătrund în casa aceasta.

— Cum? întrebă preotul.

— Nu ştiu, dar voi intra. Probabil că mă voi servi de portiţa care dă în uliţa din spate. Numai că trebuie ca dumneata şi omul acesta să rămâneţi aici.

Abatele Samuel începuse să aibă o încredere oarbă în Omul Gri.

— Fie, zise el, dar noi ce vom face?

— Dacă gentlemanul iese înainte de a mă întoarce eu, îl veţi urmări;

— Foarte bine!

Şi abatele şi omul zdrenţăros se ascunseră lângă o casă vecină.

Atunci Omul Gri porni în fugă spre uliţa din spatele casei cu numărul 35.

Când fu însă pe la mijlocul ei, i se păru că cineva îl urmăreşte.

Întoarse capul imediat.

O umbră neagră se profila în întuneric. Omul Gri recunoscu îndată în această umbră un poliţist.

Se opri. Umbra făcu acelaşi lucru.

„Ehei! ia să vedem noi ce înseamnă asta”, îşi zise Omul Gri.

Şi porni înainte. Poliţistul îl urmă.

Pe când trecea prin faţa portiţei secrete a grădinii, ridică ochii şi văzu o lumină care se proiecta pe crengile arborilor stufoşi.

Această lumină părea că vine de la subsol.

Şi cum el se oprise, poliţistul îşi iuţi paşii şi se apropie.

„Bine! îşi zise Omul Gri. Am priceput. Dar n-avea grijă, sunt şi eu destul de şiret!”

Şi se opri în faţa unei alte uşi, la o distanţă de zece metri, şi începu să bată.

Apoi porni înainte, repetă acelaşi lucru la alte trei uşi.

După aceea traversă drumul şi făcu acelaşi lucru şi la alte uşi, fără să pară a se preocupa de omul poliţiei care-l urmărea mereu.

Trebuie să spunem că în Londra poliţiştii de noapte au misiunea de a se asigura din când în când dacă uşile sunt sau nu bine închise.

Când se găseşte vreuna deschisă, proprietarul e deşteptat îndată şi silit s-o închidă.

Aşa încât, pipăind rând pe rând uşile caselor, Omul Gri avea aparenţa unui poliţist sau mai bine zis a unui sergent de noapte.

Poliţistul căzu în cursă; el străbătu strada şi veni drept spre Omul Gri.

— Hei, camarade, îi zise el, mi se pare că ai uitat că nu eşti în uniformă.

— E adevărat, răspunse Omul Gri; dar forţa deprinderii…

— Ah! Ai dreptate… dar ce faci pe aici?

Omul Gri clipi din ochi.

— Dar tu ce faci?

Poliţistul începu să râdă.

— Văd bine, zise el, că eşti unul dintre cei patru pe care lordul i-a cerut astă seară de la Scotland-Yard.

— Da, răspunse Omul Gri.

— Bizară fantezie şi la lordul ăsta! murmură poliţistul; să părăsească dânsul cartierul său aristocratic pentru a se înfunda în străzile acestea periculoase. Pe aici locuiesc numai irlandezi, şi de-ar şti ei că au de-a face cu un membru al camerei…

— Tăcere! şopti Omul Gri.

— La urma urmei, zise poliţistul, asta nu ne priveşte pe noi.

— Dar mi se pare că este mai mult de o oră de când gentlemanul a intrat în casa aceasta.

— E adevărat.

— Şi eu am început să fiu neliniştit.

Şi zicând aceasta se apropie de portiţa grădinii. Omul Gri îşi aducea aminte că dimineaţă, când ieşise prin portiţa aceea, o trăsese după el. Şi dacă bătrâna doamnă nu venise în urmă s-o închidă, era probabil că avea s-o găsească deschisă.

Omul Gri nu se înşela. Portiţa era deschisă.

— Ce faci acolo? întreabă poliţistul mirat.

— Mă duc să văd dacă nu cumva i s-a întâmplat vreo nenorocire patronului.

Şi zicând aceasta, Omul Gri pătrunse în grădină, având grijă să închidă uşa cu cheia în urma lui.

Apoi, călăuzit de lumină, se îndreptă fără zgomot, spre casă.

Lumina venea într-adevăr din subsol. Şi Omul Gri aplecându-se, zări printre geamurile unui mic vorbitor pe bătrâna şi pe gentlemanul de dimineaţă.

Amândoi stăteau jos şi vorbeau.

Omul Gri îşi încordă atenţia.

Capitolul XXIX

Pentru a explica prezenţa lordului Palmure la mistress Fanoche trebuie să ne întoarcem cu câteva ore înapoi.

Lordul Palmure, căruia Shoking îi comunicase numărul casei şi numele străzii, venise în mijlocul zilei, fără nicio teamă, cugetând că nimic nu era mai uşor decât a se întâlni cu irlandeza şi cu fiul ei, şi a le zice:

„Acela pe care-l plângeţi, soţul dumitale şi tatăl dumitale, era prietenul meu, şi eu am venit să vă ofer ospitalitatea”.

În modul acesta suprima din faşă încă pe vulturaşul aşteptat de întreaga Irlandă.

Lordul Palmure fusese foarte uimit când trebuise să aştepte un sfert de oră la uşă.

Sunase cel puţin de patru ori, când, în cele din urmă, bătrâna se hotărî să-i deschidă.

Bătrâna nu-şi pierduse timpul: închisese uşa care dădea spre grădină şi apoi alergase să deschidă.

Ea presimţea că de vreme ce ceilalţi fugiseră, noul venit nu putea fi decât un auxiliar pe care cerul i-l trimitea.

— Iertaţi-mă, Excelenţă, zise ea, când se văzu în prezenţa lordului Palmure, eram în grădină cu copiii şi din pricina zgomotului n-am auzit soneria.

În acelaşi timp ea se înclină cu umilinţă în faţa vizitatorului.

— Doamnă, zise lordul Palmure, dumneata ţii un pension, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Ai şi o asociată?

— Da, domnule, dar este la ţară.

— Puţin îmi pasă. Ieri aţi oferit ospitalitatea unei tinere femei şi unui copil, nu-i aşa?

Bătrâna doamnă tresări, crezând că acela care se afla în faţa ei nu era altul decât soţul nobilei miss Emily.

— Nu cumva am onoarea să vorbesc cu sir John Waterley?

— Nu!… Eu sunt lordul Palmure.

— Ah!

Şi bătrâna îşi muşcă buzele şi-şi zise că trebuia să fie prudentă.

Lordul Palmure continuă:

— Am venit s-o caut pe femeia aceea şi pe copilul ei, căci îmi sunt puţin rudă.

— Au plecat amândoi, milord, zise bătrâna.

— Când?

— Astăzi dimineaţă.

— Şi unde s-au dus?

— Asta nu pot s-o spun.

Lordul Palmure o învălui într-o privire scrutătoare.

— Spui adevărul, doamnă? murmură el.

— Da, milord; şi cu toate acestea…

— Ei bine?

— Asociata mea ar putea să vă spună poate ceea ce eu nu ştiu…

— A!… Şi unde aş putea-o găsi pe asociata dumitale?

— E la ţară; dar poate că se va reîntoarce în timpul zilei şi dacă Excelenţa Voastră ar putea să mai vină pe aici, înspre seară…

Lordul Palmure simţea bine că femeia ascundea ceva. El crezu că sunase momentul pentru a pune în acţiune obiectul acela care te scoate din impas, adică „banul”.

— Doamnă, zise el, îi făgăduiesc o recompensă de o sută de lire dacă îmi vei spune diseară unde o pot găsi pe irlandeză şi mai cu seamă pe copil.

— A! Excelenţa voastră se interesează mai mult de copil?

— Da, doamnă.

Bătrâna doamnă poseda mult sânge rece şi o prezenţă de spirit admirabilă.

— Ei bine, milord, vino diseară; îţi făgăduiesc că-ţi voi da toate informaţiile pe care le ceri.

După plecarea lordului Palmure, bătrâna doamnă îşi făcu raţionamentul următor:

„Mistress Fanoche are absolută nevoie de copil; oamenii care au venit aici voiau să mă strângă de gât pentru că nu le spuneam unde este copilul; şi acum iată că un lord, al cărui nume l-am citit deseori în gazeta „Times” şi care, desigur, trebuie să fie membru al Parlamentului, se interesează de acelaşi copil. Afacerea devine

serioasă; şi trebuie să deschid bine ochii pentru că de aici ar putea să iasă o mică avere…”

Bătrâna doamnă se afundă în gânduri şi uită cu totul de furia ei împotriva copiliţelor, care fură lăsate să se joace în voie.

Ziua i se păru nemăsurat de lungă.

În fine, veni şi seara.

Mistress Fanoche nu apăruse deloc şi bătrâna doamnă raţionase astfel:

„Dacă păstrez secretul, dacă refuz adică banii lordului Palmure, fără nicio îndoială că mistress Fanoche, mişcată de frumoasa mea purtare, îmi va da în dar un şal şi o pereche de papuci noi. Atât va însemna generozitatea ei. Femeia aceasta m-a tratat întotdeauna ca pe o servitoare.”

Şi hotărâtă să-şi trădeze stăpâna, îşi mai zise:

„Dar în cazul acesta va trebui să părăsesc Londra; mistress Fanoche e mai răzbunătoare decât o italiană. Femeia aceasta ar fi în stare să mă gâtuie prin intermediul lui Wilton sau al unui alt complice al ei. Dacă lordul Palmure vrea să afle unde este copilul, va trebui să-mi dea banii înainte şi să-mi asigure viaţa.”

Pe la orele opt seara, lordul Palmure se reîntoarse… Nobilul personaj cugetase şi el foarte mult de dimineaţă şi până atunci.

Asemănarea micului irlandez cu fratele care murise, după ce toată viaţa purtase armele împotriva Angliei, nu-i mai lăsa îndoială, mai ales când îşi aducea aminte de misterioasele cuvinte pe care le pronunţase irlandeza pe penny-boat; căci el o auzise foarte bine pe aceasta declarând că avea întâlnire pentru a doua zi dimineaţa la orele opt, în biserica de la Saint-Gilles.

În dimineaţa aceea, lordul Palmure se dusese la Saint-Gilles şi nevăzând-o nici pe irlandeză şi nici pe copil, venise să sune la uşa casei din Dudley Street.

Micul irlandez era deci fiul lui sir Edmond, fratele acela care murise pe o grămadă de paie, luptându-se pentru Irlanda.

Şi pe copilul acesta îl aştepta întreaga Irlandă cu o nerăbdare febrilă.

Prin urmare, cu orice preţ, trebuia să pună mâna pe el.

Lordul Palmure îşi mai spunea încă:

„Dudley Street e în mijlocul cartierului irlandez şi ar fi o imprudenţă din partea mea să mă duc acolo cu trăsura.”

Aşadar, după ce ceruse mai întâi de la prefectura poliţiei o escortă de patru oameni, se îndreptă pe jos spre cartierul irlandez.

Bătrâna culcase fetiţele şi când lordul Palmure sosi, o găsi singură. Ea veni să-i deschidă fără nicio lumânare în mână şi îi zise încetişor:

— Urmează-mă, milord, acolo; şi cu mâna îi arătă subsolul, vom avea răgazul de a putea vorbi în linişte.

Lordul Palmure nu făcu nicio obiecţie. Era din ce în ce mai convins că bătrâna doamnă ştie cât de mare importanţă avea copilaşul acela.

Ajunşi în subsol, bătrâna închise uşa.

— Milord, zise dânsa, ştiu unde este copilul. Dar nu voi declara-o Excelenţei Voastre, decât dacă veţi binevoi să acceptaţi unele condiţii…

— Vorbeşte…

— Eu îmi pun în joc viaţa…

— Da?… Ce sumă îţi trebuie? întrebă cu răceală lordul Palmure.

— Îmi trebuie atât cât să pot trăi liniştită restul zilelor.

— O sută de lire sterline pe an ţi-ar ajunge?

— Fie, zise ea; dar nu e numai atâta…

— Ce mai este încă?

— Va trebui să părăsesc Londra şi să fac astfel încât oamenii pe care îi voi trăda să nu-mi poată da de urmă

— Vrei să pleci din Anglia?

— Nu, dar m-aş duce să locuiesc în Brighton.

— Vei putea să te duci ori unde vei voi.

Pe când lordul Palmure pronunţa aceste ultime cuvinte, bătrâna doamnă se sculă cu vioiciune.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Mi se pare, răspunse ea, că am auzit zgomot în grădină.

Şi alergă afară.

Capitolul XXX

Zgomotul pe care-l auzise bătrâna fusese provocat de către Omul Gri, după cum se va vedea îndată.

L-am văzut pe acesta din urmă apropiindu-se de fereastra luminată a subsolului.

Se culcase pe burtă şi vedea bine tot ce se petrecea înăuntru; dar nu putea să audă ce se vorbea şi acesta era tot interesul său.

Un arbore se înălţa aproape de fereastră.

Deasupra ferestrei şi drept în faţa acelui arbore, Omul Gri observă un ventilator. Când vremea e friguroasă, se aprinde un bec cu gaz, care e aşezat în mijloc. Ventilatorul atrage lumina şi sunetele.

Omul Gri, zărind acest ventilator, îşi zise:

„Cred că am rezolvat afacerea”… Şi se agăţă de crengile arborelui şi-şi lipi urechea de ventilator; dar una dintre ramuri pârâi sub picioarele sale şi produse zgomotul care atrăsese atenţia bătrânei doamne.

Altul ar fi căzut la pământ.

Omul Gri însă, uşor ca o veveriţă, se agăţă de ramurile superioare şi rămase atârnat.

Bătrâna doamnă inspectă cu atenţie grădina, fără să-i vină în minte să privească în sus.

— Fără îndoială că zgomotul s-a produs în stradă, îşi zise ea.

Şi veni din nou lângă lordul Palmure.

Atunci, Omul Gri căută un punct de sprijin pe o altă ramură; cu urechea lipită de ventilator, rămase în ascultare:

— Ei bine! zise lordul Palmure, ce s-a întâmplat?

— Ah! Mi-a fost atât de frică! exclamă bătrâna.

— Da?

— Milord, reluă ea, cred că mai bine aş face să te las să pleci…

— Dar scumpa mea doamnă…

— Dacă îmi voi trăda asociata, aceasta mă va ucide.

— Ce nebunie!

— Eu sunt o sărmană femeie, milord, şi nu am avut multă bucurie în viaţă; cu toate acestea n-aş voi încă să mor.

Bătrâna tremura şi părea cu totul tulburată.

— Dar, scumpă doamnă, reluă lordul Palmure, dacă te iau sub protecţia mea, de ce mai ai a te teme?

— A!… răspunse bătrâna, eu nu voi vorbi decât după ce mă voi vedea pe drumul Brightonului.

— Cum?… Nu-mi vei spune astă seară unde este copilul?

— Nu.

Era în răspunsul acesta atâta încăpăţânare încât lordul Palmure nu mai insistă.

— De altfel, reluă bătrâna, fii liniştit; copilul nu trece prin nicio primejdie… Vei putea să-l găseşti şi mâine tot aşa de bine ca şi astăzi…

— Îmi juri?

— Uite, milord, reluă bătrâna. Vă voi face o propunere…

— Vorbeşte…

— Mâine, la orele şapte seara, îmi vei aduce contractul de rentă.

— Bine!

— Şi treizeci de lire pentru primele cheltuieli de instalare.

— Şi pe urmă?

— Mă vei lua în trăsura dumitale şi te voi conduce acolo unde este copilul.

— Fie, zise lordul Palmure.

Şi se ridică.

Atunci Omul Gri coborî din pom şi fugi spre ieşire zicându-şi: „Nu lordul Palmure va avea copilul, ci noi…”

În stradă, poliţistul se plimba în lung şi în lat.

— Ei bine! zise el alergând spre Omul Gri.

— Totul merge bine, zise acesta.

Şi alergă spre piaţa celor şapte cadrane.

După câteva momente îl zări pe lordul Palmure coborând Dudley Street.

La zece paşi în urma lui mergea abatele Samuel şi omul zdrenţăros.

Omul Gri merse drept spre ei.

— Ei bine? întrebă abatele Samuel cu nelinişte.

— Nu mai e nevoie să-l urmăreşti pe omul acesta, zise Omul Gri.

— Ah!

— Mâine, la ora aceasta, vom avea copilul.

— Adevărat?

— Vei vedea dumneata însuţi, domnule abate.

Şi Omul Gri povesti preotului tot ceea ce auzise.

— Ah! Dacă aş şti unde a condus-o Shoking pe irlandeză, m-aş duce s-o consolez. Trebuie să aşteptăm până mâine dimineaţă.

— Mâine? întrebă preotul, dezolat.

— Să sperăm, zise Omul Gri. Acum unde vrei să te duci domnule abate?

— La Saint-Gilles.

— Să mergem, zise Omul Gri.

Şi toţi trei porniră.

Mica biserică Saint-Gilles este situată la doi paşi de piaţa celor şapte cadrane.

În Londra, ca şi în tot restul Angliei, cultul catolic nu este recunoscut, ci numai pur şi simplu tolerat.

Credincioşii sunt obligaţi să cotizeze pentru a subvenţiona biserica şi a plăti salariul preotului.

Biserica era închisă, dar abatele Samuel avea o cheie la el.

Un om, îngenuncheat în faţa altarului, auzind zgomotul uşii, se ridică cu vioiciune.

Era un bătrân înalt, cu barba căzându-i în valuri ondulate pe piept.

El îl recunoscu pe abatele Samuel şi cu tot locul sfânt unde se aflau, nu-şi putu stăpâni un strigăt:

— Dumnezeule! exclamă el alergând spre preot, de unde vii? Ai uitat de ziua de douăzeci şi şapte octombrie? O mulţime imensă te-a aşteptat aici; şi te-a aşteptat multă vreme…

— Vai! răspunse preotul, eram în închisoare.

— În închisoare?

Şi bătrânul îşi îndreptă o privire plină de nelinişte asupra Omului Gri şi a celuilalt tovarăş.

— Sunt nişte prieteni, zise abatele Samuel.

Atunci bătrânul continuă:

— Mulţimea s-a împrăştiat, obosită de atâta aşteptare. Fără îndoială că printre ei erau şi cei patru pe care îi aşteptam. Mă gândesc cum îi vom mai întâlni.

— Da, repetă abatele Samuel, cum îi vom mai regăsi?…

Un surâs flutură pe buzele Omului Gri:

— Îi vom regăsi foarte lesne, zise el.

— Ah!

Bătrânul şi tânărul preot îl priviră cu atenţie pe cel care avea puterea să rămână rece în faţa celor mai grele situaţii.

— Ascultaţi-mă, zise el. La Londra apar două sute de ziare, citite în fiecare zi de milioane de oameni.

— Ei bine?

— Putem publica următoarele două rânduri: *„Abatele de la Saint-Gilles previne pe toţi credincioşii că ceremonia religioasă, care trebuia să aibă loc în ziua de 27 octombrie, a fost amânată pentru ziua de 3 noiembrie, la aceeaşi oră”*. E important ca aceste rânduri să cadă şi sub ochii celor patru, care vin, unul din Irlanda, altul din America, al treilea din Scoţia şi al patrulea din comitatul de Galles.

— Dar copilul? întrebă bătrânul.

— Ştim acuma unde-l găsim, răspunse Omul Gri.

— Dar, interveni abatele Samuel, pentru a face ceea ce spui dumneata, ne trebuiesc mulţi bani.

— Am eu destui bani, zise Omul Gri.

Şi cu un surâs adăugă:

— Voi pune milioane întregi în serviciul Irlandei.

Capitolul XXXI

Ce se întâmplase cu sărmana irlandeză?

Când Shoking venise să-i spună că fiul ei nu mai era în casa doamnei Fanoche, sărmana femeie plânsese cu lacrimi amare.

Shoking era un om hotărât. El înţelesese că irlandeza trebuia dusă cât mai repede de acolo şi strigă cabmanului[1]:

— Du-ne în Great Newport Street!

Shoking îşi aduse aminte că în strada aceasta era un local liniştit, ţinut de văduva unui negustor ruinat.

După câteva momente trăsura opri în faţa micului hotel.

Shoking o sili pe irlandeză să coboare, ceru o cameră, se instală împreună cu ea şi-i zise:

— Să vedem, draga mea, să raţionăm puţin; în loc să plângi ascultă-mă…

— Daţi-mi copilul! murmură sărmana femeie.

— Fii fără nicio teamă, îl vom găsi.

— Oh! Îmi spuneţi toate acestea pentru a mă consola; dar văd bine că nu-mi spuneţi adevărul.

— Aşadar, n-ai încredere în Omul Gri?

Irlandeza clătină din cap.

— Nici în preot?

Nefericita mamă tresări. Într-adevăr, abatele Samuel – gândi ea – nu era preotul care în dimineaţa aceea trebuia să spună liturghia la Saint-Gilles?

Sărmana irlandeză, care plângea mereu, suspină printre lacrimi:

— Dar preotul este în închisoare!

— Va ieşi de acolo.

— Când?

— Poate mâine. Poate chiar astăzi, căci Omul Gri mi-a spus-o şi tot ce spune Omul Gri e adevărat.

În cele din urmă, bunul Shoking reuşise să-i insufle puţină speranţă.

La urma urmei n-aveau de petrecut singuri decât o zi şi o noapte, de vreme ce a doua zi se întâlneau din nou cu Omul Gri şi cu abatele Samuel.

Irlandeza păru că se resemnează. Toată ziua Shoking rămase lângă ea.

În spiritul sărmanei mame se ciocneau nişte raţionamente ciudate.

Avea acum credinţă în Shoking şi n-ar mai fi vrut să-l părăsească; dar în acelaşi timp, nutrea o idee fixă: să se reîntoarcă în strada unde era copilaşul ei.

— Mi se pare că îl voi regăsi! spunea ea, căci femeile acelea nu vor mai îndrăzni să-l ascundă când mă vor vedea.

Se aşeză în pat cu speranţa că Shoking va pleca undeva.

Într-adevăr, peste puţin timp, cerşetorul se strecură afară şi irlandeza îl auzi coborând treptele.

Ea alergă la fereastră şi privi în stradă.

Shoking mergea repede, de-a lungul străzii îndreptându-se spre Leicester Square.

De douăzeci şi patru de ore, Shoking se putea lăuda că are aur în buzunar, ceea ce nu se mai întâmplase, poate, niciodată. Şi tot de douăzeci şi patru de ore Shoking nu pusese pic de băutură în gură, lucru care, iarăşi, nu i se prea întâmpla.

De aceea coborî să bea câteva halbe de bere, încredinţat că irlandeza, zdrobită de oboseală şi emoţie, dormea dusă.

Shoking se înşela.

Irlandeza, în cămaşă şi cu picioarele goale, îl urmări cu privirea până ce îl văzu dând colţul străzii.

Atunci se îmbrăcă în pripă şi deschise uşa fără zgomot.

Stăpâna casei stătea în catul de jos şi după orele opt seara nu se mai ocupa deloc de chiriaşii ei, care intrau şi ieşeau în voie, fiind bine ştiut de toată lumea că în Londra faci orice pofteşti.

Irlandeza străbătu în fugă coridorul, deschise uşa şi se avântă. Începu să alerge drept înainte, pe Newport Street.

Drumul pe care îl făcuse dimineaţa îi rămăsese în memorie.

La început merse cam la întâmplare, dar tot bătând aceleaşi străzi

ajunse în Saint-Martin Lane. Acolo îşi aduse aminte bine de drum.

— Oh! zise ea, iuţind paşii, vor trebui să-mi redea copilul!…

Şi pe când mergea precipitat se lovi piept în piept cu un om care străbătea strada în sens invers.

Respectivul scoase un strigăt şi irlandeza însăşi lăsă să-i scape o exclamaţie de uimire şi de bucurie totală.

Recunoscuse pe gentlemanul din penny-boat, acelaşi care făgăduise zece guinee lui Shoking dacă îi va da adresa irlandezei; îl recunoscu, în fine, pe lordul Palmure, care se întorcea de la mistress Fanoche, cu care încheiase micul contract pe care-l cunoaştem.

Shoking uitase să vorbească irlandezei despre lordul Palmure sau mai bine zis, nu îndrăznise să-i spună ce misiune îi fusese încredinţată, aşa încât irlandeza n-avea niciun motiv să se teamă de gentleman.

I se părea chiar că toţi oamenii pe care-i întâlnise pe penny-boat trebuiau să-i fie prieteni.

— Dumneata! exclamă lordul Palmure; dumneata, scumpa mea!

Omul acesta avea o înfăţişare impunătoare, pe lângă care Shoking nu era, la urma urmei, decât un simplu cerşetor.

Irlandeza simţi un sentiment de încredere oarbă în lordul Palmure; nenorocita asculta, fără îndoială, de vocea fatalităţii.

— Oh! zise Jenny, cerul mi te-a scos în cale.

— Dar dumneata plângi, exclamă lordul Palmure.

— Fiul meu!… murmură dânsa cu vocea înăbuşită.

— Ei bine!

— Mi l-au furat!…

Şi, împreunându-şi mâinile, adăugă rugătoare:

— O, dumneata, care eşti nobil şi bun, dumneata care, fără îndoială, eşti puternic, redă-mi copilul… te rog în genunchi.

Lordul Palmure nu ştia că mama fusese separată de copil.

O luă pe irlandeză de braţ şi, cu tonul cel mai liniştit din lume, opri trăsura care tocmai trecea pe acolo.

— Urcă-te, zise el irlandezei; dacă ţi-a furat cineva copilul, eu ţi-l voi reda, sunt pair al Angliei şi am puteri mari.

Apoi, strigă vizitiului!

— Chester Street, Belgrave Square.

De acum înainte irlandeza era în puterea lordului Palmure.

În timpul acesta bunul Shoking bea foarte liniştit în taverna Evans, din strada Covent-Garden.

Capitolul XXXII

Irlandeza nu auzise decât un singur cuvânt din tot ceea ce-i spusese lordul.

— Sunt pair de Anglia!

Nenorocita femeie, care de douăzeci şi patru de ore de când era în Londra, trecuse prin atâtea întâmplări, fusese înconjurată şi disputată de atâţia oameni îmbrăcaţi în zdrenţe, încât începea acuma să respire mai uşurată când se vedea în tovărăşia unui om care declara că aparţine clasei de sus a societăţii.

Toţi ceilalţi nu se ţinuseră de cuvânt. Îşi pusese toată speranţa în omul care aparţinea societăţii înalte şi a cărui înfăţişare şi ţinută aristocratică erau o dovadă vie a puterii de care dispunea.

— Copila mea, zicea lordul Palmure, pe când trăsura înainta cu repeziciune, vrei să-ţi vorbesc cu inima deschisă? Eu nu te-am întâlnit din întâmplare! Sunt douăzeci şi patru de ore de când te caut prin imensa Londră.

— Mă cauţi pe mine? întrebă ea mirată.

— Da…

— Dar… pentru ce?

— Pentru că copilul dumitale, copilul pe care-l plângi şi pe care ţi-l voi înapoia, îmi aminteşte de un alt copil pe care l-am cunoscut în tinereţea mea… un copil pe care l-am iubit, care a fost prietenul meu cel mai bun.

Vocea lordului Palmure era plină de emoţie pe când vorbea astfel.

— Amicul acesta dispărut, amicul acesta mort pentru o cauză sfântă…

Irlandeza tresări; lordul continuă:

— Scumpul meu Edmond.

— Edmond! exclamă irlandeza.

— Da…

— Se numea Edmond?

— Fără îndoială. Ei bine, el ar fi putut să fie tatăl copilului dumitale…

Lordul Palmure se oprise şi o privea.

Jenny tremura din tot corpul.

— Sărmanul Edmond, adăugă el, a murit pentru Irlanda…

De astă dată irlandeza scoase un strigăt.

— Omul pe care l-ai cunoscut, zise ea, omul pe care l-ai iubit…

— Oh! Cât de mult l-am iubit!…

— Spui că omul acesta, urmă irlandeza, se numea sir Edmond şi… a murit pentru Irlanda?

— Da, a murit pentru Irlanda!… Şi omul acesta era fratele meu! adăugă lordul Palmure cu un suspin adânc.

— Era soţul meu, exclamă irlandeza; era tatăl copilului meu.

— Ah! De ce n-am ghicit asta de ieri, exclamă lordul Palmure.

— Copila mea, sora mea, adăugă, cuprinzând-o pe irlandeză în braţe, nu mai plânge… copilul dumitale va fi găsit!… Copilul meu, sânge din sângele meu!

Şi obrajii lordului Palmure fură inundaţi de lacrimi.

— Ai spus că fiul meu a fost găsit? Oh!… Nu mă înşeli oare?

— Nu, ţi-o jur.

— Dar unde este acum?… La dumneata?…

— Da; în unul din castelele mele, la o distanţă de treizeci de leghe de Londra… Îţi voi spune îndată totul.

— Vorbeşte, murmură femeia sfârşită de atâta emoţie.

— Dumneata ai încăput ieri pe mâinile unei bande de tâlhari şi ai fost despărţită de copilul dumitale, nu-i aşa?

— Da, am fost adormită…

— Şi ai fost dusă în stradă…

— Când m-am trezit, m-am văzut într-un loc pustiu, necunoscut…

— Continuă, copila mea, continuă, zise lordul, care voia să afle toate aventurile prin care trecuse irlandeza.

Atunci, încrezătoare, Jenny îi povesti tot ce se petrecuse în Wellclose Square, primejdia prin care trecuse şi din care o scăpase Omul Gri, sosirea preotului şi arestarea sa şi, în sfârşit, expediţia aceea pentru regăsirea copilului, care nu dăduse niciun rezultat.

Această povestire aruncă o lumină cu totul nouă asupra evenimentului dispariţiei copilului. Era evident că cei care-l căutau erau amicii irlandezi şi ştiau cine era copilul.

Tâlharii însă, răpitorii, nu mai erau decât nişte hoţi ordinari, care furaseră copilul pentru vreo negustorie.

Şi lordul Palmure regreta făgăduielile pe care le făcuse bătrânei doamne, căci dânsul crezuse sincer că bătrâna trăda marea cauză a Irlandei.

În momentul acela trăsura se opri.

Se aflau la poarta palatului Palmure. Lordul coborî cel dintâi şi întinse mâna irlandezei.

Aceasta aruncă în jurul ei o privire rătăcită. Era în Chester Street, în mijlocul lui Belgrave Square, în Londra bogată, în Londra palatelor nobilimii. Nu mai erau străzile acelea întunecoase şi colibele acelea prost luminate; nu mai erau nici cantinele murdare şi zgomotoase. Erau numai palate, palate!

— Iată unde s-a născut sir Edmond! exclamă lordul Palmure, apăsând butonul soneriei.

— E posibil oare? murmură irlandeza, împreunându-şi mâinile.

„Recunosc caracterul sălbatic, dispreţuitor şi mândru al lui sir Edmond”, cugeta lordul Palmure. „S-a căsătorit cu femeia aceasta şi nu i-a vorbit niciodată de persecuţiile la care era supus de către familia sa. A crezut că se înjoseşte, acuzându-ne, şi… dânsa nu ştie nimic.”

Poarta se deschise. Jenny se văzu în pragul unei vaste curţi.

Ea, ţăranca irlandeză, cu hainele sale sărăcăcioase, trecu, la braţul

lordului Palmure, prin mijlocul unui dublu rând de lachei, galonaţi cu aur.

Lordul Palmure o conduse astfel până într-un vestibul splendid luminat. Apoi deschise o uşă în stânga. Irlandeza, care credea că visează se văzu într-un salon magnific.

— Vino, să stai aici, copila mea, îi zise nobilul lord, conducând-o spre canapea.

Irlandeza tremura de emoţie.

Niciodată, chiar în visele sale, nu-şi imaginase atâta splendoare.

Lordul Palmure sună.

Un lacheu apăru.

— Miss Ellen e acasă? întrebă el.

— Da, milord.

— Roag-o să coboare, şi spune-i că persoana pe care o căutam a fost găsită.

După câtea momente, uşa se deschise şi o tânără fată intră.

Era aşa de frumoasă, încât irlandeza se dădu înapoi, surprinsă, fascinată şi fără de voie îşi privi sărmana sa îmbrăcăminte şi roşi toată.

Era aşa de frumoasă încât frumuseţea irlandezei pălea lângă ea.

Şi această tânăra fată aşa de frumoasă veni spre ea şi-i întinse mâna.

— Miss Ellen, zise lordul Palmure, iată văduva iubitului meu frate, sir Edmond.

Şi întorcându-se spre irlandeză, adăugă:

— Fiica mea.

Capitolul XXXIII

Bunul Shoking îşi petrecuse întreaga noapte în tavernă, mâncase o omletă scoţiană cu brânză, băuse un pahar de gin şi fumase două ţigări.

Shoking nu-şi mai refuza nimic acum.

Când se gândi să se ducă la culcare erau orele unu după miezul nopţii; îşi oprise o cameră alături de cea a irlandezei.

Ieşind din tavernă se cam clătina puţin pe picioare.

Lumina becurilor i se părea nespus de slabă şi uneori le vedea chiar prinzându-se unul de altul şi jucând un dans, nebun.

În sfârşit, şchiopătând puţin, ajunse la micul hotel.

După cum am spus, din hotelul acesta ieşeau toţi, când şi cum pofteau.

Cu toată ameţeala sa, Shoking urcă scările cu cea mai mare precauţie ca să nu facă zgomot.

Pentru ca să ajungă la camera sa, trebuia să treacă prin dreptul uşii

irlandezei.

— Ce fel de om sunt şi eu, îşi zicea el; în timp ce sărmana femeie plânge, eu m-am dus să mă îmbăt. Sunt un om fără inimă.

Se apropie de uşă şi-şi lipi urechea de ea.

Se temea să n-o audă pe irlandeză plângând încă şi acum.

Dar cea mai adâncă tăcere domnea în cameră.

— Doamne, se gândi Shoking; sărmana femeie!…

Şi în vârful picioarelor intră în camera lui şi se aşeză în pat.

Shoking adormi adânc şi începu să viseze cele mai plăcute vise.

Londra, de altfel, nu este deloc un oraş matinal. Dimineaţă nimic nu se mişcă înainte de orele nouă sau zece.

E un oraş care trăieşte mai mult în timpul nopţii.

Shoking dormi deci până pe la orele zece şi jumătate.

Deşteptându-se, suspină adânc, atât de departe era realitatea de frumoasele vise cu care se desfătase.

Apoi se gândi la irlandeză.

Într-o clipă cerşetorul se îmbrăcă, îşi puse cravata cea albă şi se duse să bată la uşa irlandezei. Dar nimeni nu-i răspunse. Bătu a doua oară. Aceeaşi tăcere. Atunci băgă de seamă că cheia era în uşă. Cuprins de o vagă nelinişte deschise şi intră. Camera era goală, fereastra deschisă, patul neatins. Shoking alergă în fugă pe coridor.

— Unde este femeia pe care am adus-o aseară aici? întrebă el oprindu-se în faţa stăpânei hotelului.

— Eu n-am văzut-o, răspunse onorabila doamnă.

— Nu s-a culcat aici?

— Nu ştiu.

Shoking vorbea aşa de tare şi cu un aer de om disperat, încât mai mulţi locatari intrară în vorbă.

O doamnă bătrâna afirmă că o văzuse pe irlandeză ieşind în stradă, pe la orele opt sau nouă seara.

Ar fi greu să descriem disperarea nenorocitului.

Alergă în stradă, o străbătu de câteva ori, colindă şi prin cele vecine şi întrebă în toate părţile dacă nu cumva văzuseră o femeie săracă, dar remarcabilă prin deosebita sa frumuseţe.

Nimeni nu putu să-i răspundă.

Irlandeza era pierdută, ca şi copilul ei.

— Mizerabil ce sunt! îşi zicea Shoking. Mizerabil!… Funesta patimă pentru băutură mi-a cauzat nenorocirea aceasta… Ce va spune abatele Samuel? Ce va spune Omul Gri?

Şi Shoking, în prada celei mai mari disperări, după ce-şi petrecuse o parte din zi în cercetări zadarnice, avu un moment gândul de a se arunca în Tamisa, spre a se pedepsi.

Dar îşi aduse aminte că Omul Gri îi dăduse întâlnire pentru orele patru seara, în gara de la Charing-Cross.

— Oh! îşi zise el, omul acesta are puteri mari. El va regăsi-o pe irlandeză. Ce îmi pasă că mă voi expune mâniei sale, de vreme ce o merit?

Shoking ajunse la Charing-Cross. Îl zări plimbându-se alături de abatele Samuel.

Aşadar, preotul era liber şi asta fără îndoială, numai mulţumită misterioasei puteri a Omului Gri.

Shoking merse drept spre ei şi îngenunche.

Avea ochii plini de lacrimi şi gestul său era rugător.

— Ce ai? îl întrebă Omul Gri.

— Ei bine! Irlandeza… bolborosi Shoking. E pierdută. Şi ea ca şi copilul…

Omul Gri îl sili pe Shoking să se ridice. Niciun muşchi de pe obrazul său nu tresări. O uşoară paloare numai îi acoperi fruntea.

— Dar vorbeşte odată, îi zise el şi sileşte-te să fii liniştit!… Vorbeşte şi spune ce s-a întâmplat.

Şi porniră toţi trei spre un colţ mai retras, pentru a nu atrage atenţia lumii.

Atunci Shoking povesti cum dispăruse irlandeza.

Omul Gri îl ascultă cu răceală.

— Şi nu-ţi închipui deloc unde poate fi ea? întrebă el.

— Dacă aş fi avut vreo bănuială, zise Shoking, aş fi acţionat eu însumi.

Omul Gri înălţă din umeri.

— Adu-ţi aminte, zise el, nu mi-ai vorbit tu însuţi de lordul Palmure?

Shoking tresări.

— Cine altul decât el ar fi avut interes s-o facă să dispară? Nu era el la poarta casei din Dudley Street, ieri, la orele opt dimineaţa?

— Ai dreptate.

— Aşadar, interveni şi abatele Samuel, dumneata crezi asta?

— Da, cu siguranţă!

— Ah!

— Dacă irlandeza a dispărut, aceasta înseamnă că e în mâinile lordului Palmure.

Shoking strânse pumnii.

— Oh! exclamă el, lordul Palmure e puternic, iar eu nu sunt decât un cerşetor. Cu toate acestea, va trebui să mi-o redea.

Voi să facă un pas înainte, dar Omul Gri îl opri.

— Unde te duci? îl întrebă.

— La lordul Palmure, exclamă el.

— Nu, nu astăzi…

— De ce?

— Pentru că trebuie să găsim copilul mai întâi, răspunse cu răceală

Omul Gri.

— Dar vom reuşi noi oare? întrebă Shoking.

— Da, astă seară.

— Ah!

— Şi avem nevoie de tine, adăugă Omul Gri.

Apoi, luând braţul abatelui Samuel îi zise:

— Să mergem… Timpul e scurt şi avem multe lucruri de făcut.

Şi toţi trei ieşiră din gară.

Capitolul XXXIV

Pe la orele şapte seara, lordul Palmure discuta cu fiica sa. Despre miss Ellen se putea spune că era una din acele femei coapte înainte de vreme.

La şaisprezece ani se ocupa de politică.

Demnă fiică a tatălui său, ea cunoştea de minune istoria contemporană a regatului unit, aspiraţiile Irlandei şi, ca şi lordul Palmure, avea un sentiment de ură faţă de ţara aceea, care era leagănul familiei sale. Se ştie că aceia care şi-au trădat patria, devin cei mai cruzi duşmani ai ei.

Lordul Palmure îşi găsise deci în fată un auxiliar docil şi inteligent pentru îndeplinirea proiectelor sale tenebroase.

Cu toate acestea, miss Ellen nu asculta orbeşte; încerca să pătrundă ordinele tatălui său şi-i zicea:.

— Nu înţeleg bine care este scopul dumitale…

— E foarte simplu: să punem mâna pe copil.

— Fie.

— Să-l răpim, să-l smulgem din mâinile acelor oameni care vor să şi-l facă într-o zi şef.

— Înţeleg foarte bine asta, dar…

— Îţi ghicesc gândul, Ellen, zise lordul. Tu te întrebi: la ce bun să luăm copilul în casa noastră, să-i creştem fiul mizerabilului care ne-a dezonorat numele?

— Tocmai aşa tată.

Un surâs flutură pe buzele lordului Palmure.

— Ascultă-mă bine, zise el; ascultă-mă cu atenţie. Am convingerea că copilul n-a fost furat de către cei care se gândesc la libertatea Irlandei, ci de către nişte răufăcători… Copilul a fost furat pentru a fi substituit altuia; şi, desigur, ocazia ar fi fost foarte nimerită să dăm o mână de ajutor oamenilor acelora, pentru ca urma nepotului meu să fie pierdută pentru totdeauna.

— Tocmai gândul acesta mă frământă şi pe mine, tată.

— Eu însă, în loc să las copilul acesta să urmeze un destin obscur, pun mâna pe el şi pe mama sa şi-i instalez pe amândoi în unul din

castelele noastre.

— Foarte bine, zise miss Ellen.

— Copilul va fi crescut bine, iar mamei îi spun: N-avea nicio grijă de Irlanda. Eu şi fraţii mei lucrăm în umbră; dar n-a sunat încă ora acţiunii generale.

— Foarte bine.

— Oamenii aceia săraci, care până atunci trăiseră mâncând numai cartofi, se vor vedea deveniţi dintr-o dată mari seniori. Omul se deprinde foarte lesne cu bogăţia, Ellen.

— Continuă tată, căci deocamdată nu înţeleg nimic.

— Aşteaptă, Ellen, aşteaptă. Fiul va creşte, în mijlocul acestui lux…

— Şi mama sa îl va creşte insuflându-i dragostea pentru Irlanda… observă Ellen cu ironie.

Un surâs misterios flutură pe buzele lordului Palmure

— Mama poate să moară, zise el. E aşa de uşoară trecerea de la viaţă la moarte!… Un fruct, un pahar cu apă… Cine ştie?…

— Şi după asta? întrebă cu răceală miss Ellen.

— Să presupunem că copilul rămâne orfan la doisprezece sau la treisprezece ani; socotesc că va avea destulă vreme să uite cu totul de scumpa sa Irlanda.

— Bine!

— Îl vom creşte ca pe un bun englez, care trebuie să troneze într-o zi în Parlament; îl voi creşte ca pe fiul meu, căci copilul acesta trebuie să-mi urmeze într-o zi…

— Ce spui, tată?

— Vreau să-l fac soţul tău, Ellen.

— Te-ai gândit dumneata la una ca asta? exclamă tânăra fată înfiorându-se de indignare… Eu să mă căsătoresc cu vagabondul, cu cerşetorul acesta…

— E sânge din sângele tău, Ellen…

— Ce-mi pasă?

— Şi pe urmă. Nu ţi-am spus încă totul.

— Vorbeşte, tată, răspunse cu răceală miss Ellen.

Lordul Palmure reluă:

— Tatăl meu, după cum ştii şi tu Ellen, a păzit cauza Irlandei. Anglia i s-a arătat recunoscătoare. Ea ne-a donat nişte ţinuturi întinse, în cea mai mare parte confiscate de la răzvrătiţi. Tatăl meu a devenit unul dintre cei mai bogaţi seniori din regatul Unit. El nu avea cum să prevadă că fratele meu Edmond va îmbrăţişa într-o zi cauza Irlandei; el ne-a reunit pe amândoi când eram copii şi ne-a zis:

„Cu multă greutate, dragii mei, am obţinut de la parlament dreptul de a-mi împărţi averea în două părţi egale; sunt destul de bogat pentru a-mi putea îngădui luxul acesta”.

— Ah! Într-adevăr? exclamă miss Ellen, care devenea din ce în ce

mai atentă.

— Eu sunt bogat, copila mea, foarte bogat. Şi, cu toate acestea, nu posed decât jumătate din averea tatălui meu.

— Ce s-a făcut cu cealaltă jumătate?

— Partea lui sir Edmond?

— Da.

— Anglia a confiscat-o.

— Ah!

— Şi de aceea, crescându-l pe fiul lui sir Edmond şi insuflându-i dragostea pentru Anglia, sper ca averile tatălui său să-i fie înapoiate. Acum înţelegi de ce m-am gândit să-l fac soţul tău?

— Da, tată.

— Şi mai eşti indignată?

— Nu, tată; dar ce vârstă are copilul?

— Zece ani.

— Eu am şaisprezece.

— Soţul tău va fi mai tânăr decât tine. Ce ne pasă!… În cercurile aristocratice în care trăim noi căsătoria nu este unirea a două persoane, ci a două nume şi a două averi.

— Fie, tată, zise miss Ellen. Acum pleci?

— Da…

Şi într-adevăr, nobilul lord se ridică şi-şi învălui trupul în blana sa largă.

— Te duci să cauţi copilul?

— Da.

— Unde?

— Nu ştiu nici eu, dar doamna cea bătrână ne va călăuzi.

Miss Ellen se apropie de fereastră şi privi în curte.

— Trăsura nu este încă gata, zise ea.

— Nu mă voi duce cu echipajul meu, zise lordul; aş face o imprudenţă, mai ales că, desigur, bătrâna mă va conduce într-un cartier îndepărtat.

— E probabil.

— De aceea, am reţinut un birjar, care mă aşteaptă în colţul străzii.

— Tată, mai zise miss Ellen, te duci singur?

— Nu. Doi agenţi mă vor întovărăşi.

— Atunci, noroc bun!… Voi fi mai liniştită.

— Adio, copila mea, zise lordul Palmure. Nu ştiu exact când mă voi reîntoarce. Ai grijă de irlandeză.

— Oh! zise miss Ellen, de când i-am arătat portretul lui sir Edmond, pe care l-am aşezat în galeria familiei noastre, are cea mai deplină încredere în noi.

— Răspunzi de ea?

— Ca de mine însumi.

— Foarte bine, Ellen. La revedere.

Şi lordul Palmure, îşi sărută fiica pe frunte.

Cinci minute după aceea, ieşea pe jos din palatul său. La extremitatea de nord a străzii Chester găsi un birjar care aştepta acolo de multă vreme.

Lordul Palmure se urcă în trăsură.

Birjarul avea faţa aşa de bine acoperită, încât lordul Palmure, chiar dacă ar fi fost ziuă, nu l-ar fi putut recunoaşte pe bunul Shoking.

— Dudley Street! îi strigă lordul Palmure, închizând portiera.

Şi trăsura plecă în goană. Shoking fusese birjar în tinereţe.

Capitolul XXXV

Trăsura străbătu Calea Victoriei, trecu prin faţa catedralei Westminster şi intră în strada Parlamentului.

Lordul Palmure strigă birjarului:

— Vă opriţi la Scotland-Yard.

— Bine, răspunse Shoking.

Trăsura trecu prin faţa Amiralităţii şi putu după aceea opri.

Doi oameni care aşteptau lângă zid se apropiară. Lordul Palmure îşi scoase capul afară din trăsură.

— Noi suntem aceia pe care îi aşteptaţi, seniore, zise unul dintre ei.

— Atunci urcaţi-vă, răspunse lordul Palmure, deschizând el însuşi uşa trăsurii.

Cei doi oameni se urcară şi se aşezară pe bancheta de vis-à-vis, căci trăsura avea patru locuri.

Apoi Shoking dădu bice calului.

În mai puţin de un sfert de oră trăsura se opri din nou la poarta casei mistressei Fanoche.

Nu fu nevoie să sune de două ori.

Bătrâna doamnă era gata şi aştepta foarte nerăbdătoare.

— În fine, îşi zise ea, pentru a douăsprezecea oară, în intervalul a câtorva minute, în fine, voi putea să trăiesc liniştită pe viitor, fără ajutorul nimănui.

Fetiţele fuseseră culcate devreme; de altfel puţin îi păsa bătrânei doamne ce se alege de bietele copile după plecarea ei.

Îşi adunase în grabă câteva lucruri într-o geantă uşoară, îşi pusese pălăria pe cap, un şal scoţian pe umeri, şi aştepta.

— Ah! milord, zise ea, văzându-l pe lordul Palmure intrând, mă temeam că nu vei veni… În acelaşi timp, o spuneam…

— Pentru ce?

— Mi-e teamă…

— Şi de ce ţi-ar fi teamă?

— Ah, dumneata nu ştii ce fel de oameni sunt aceia pe care-i voi

trăda. Ar fi în stare să mă ucidă…

— Scumpa mea doamnă, zise cu răceală lordul Palmure, intrând într-o încăpere unde era aprinsă o lampă şi scoţând din buzunar un portofel, iată aici contractul dumitale de rentă.

Inima bătrânei doamne bătu cu putere.

— Iată şi cele o sută de lire pentru cheltuielile dumitale de drum. Şi un bilet de clasa I, până la Brighton. Trenul pleacă la amiază.

Bătrâna doamnă întinse mâna pentru a lua în stăpânire contractul, biletul şi bancnotele.

Lordul Palmure o opri.

— Nu, zise el, nu încă. Îndată ce voi avea copilul toate acestea vor trece în proprietatea dumitale. Te voi conduce eu însumi la gară.

Bătrâna doamnă rămase puţin decepţionată.

— Nu cumva mă înşeli? zise ea.

— Mă numesc lordul Palmure şi numele meu trebuie să fie garanţie pentru dumneata.

— Fără îndoială, dar…

— Dar?…

— Ce vrei dumneata să faci cu copilul?

— Să-l redau mamei sale.

— Mamei sale!

— Da, mamei sale, care este acum în casa mea, după ce a scăpat de moarte ca prin minune, răspunse cu răceală lordul.

Bătrâna se îngălbeni.

— Haide, continuă lordul, coborându-şi vocea, vezi bine că eu ştiu o mulţime de lucruri, nu-i aşa? Să nu pierdem timpul în zadar. În trăsură mă aşteaptă doi poliţişti, care mă vor întovărăşi. Sau, peste o oră, voi avea copilul, şi atunci dumneata vei pleca la Brighton, sau mă vei fi înşelat, şi atunci te voi conduce la Scotland-Yard.

Bătrâna îşi împreună mâinile.

— Milord, zise ea, îţi jur că te voi duce acolo unde este copilul.

— Ei bine, să plecăm…

Şi luă braţul bătrânei. Ea stinse lampa şi închise uşa.

Urcându-se în trăsură îi văzu şi dânsa pe cei doi oameni; dar trăsurile din Londra n-au lanterne; afară de asta, Dudley Street e foarte slab luminată. Pe urmă, cei doi oameni aveau pălăriile trase pe ochi, aşa încât cu greu i-ar fi putut cineva recunoaşte.

Bătrâna se aşeză în fundul trăsurii, alături de lordul Palmure.

— Unde mergem?

— La Hampstead.

— Bine. Ce stradă?

— Heath-Mount.

— Foarte bine. Ce număr?

— Optsprezece.

— Acolo e copilul?

— Acolo.

Lordul Palmure repetă această adresă birjarului.

— *All right!* răspunse Shoking.

Şi-şi biciui calul.

Douăzeci de minute după ce plecaseră din Dudley Street, erau în Heath-Mount.

Lordul Palmure şi bătrâna doamnă nu schimbaseră niciun semn sau cuvânt în tot timpul drumului, socotind că nu era nevoie să iniţieze şi pe poliţişti în secretele lor.

Aceştia, la rândul lor, stătuseră cu dinţii strânşi.

Când trăsura se opri, lordul Palmure scoase capul pe uşiţă şi întrebă:

— Am ajuns?

— Iată strada căutată, răspunse Shoking, şi iată numărul 18.

Lordul Palmure văzu un grilaj, o grădină mare şi, în fund, o căsuţă care avea câteva ferestre luminate.

— Aici e? întrebă el, adresându-se bătrânei.

— Da, răspunse aceasta.

— Atunci hai de-mi arată drumul.

— Dar, milord, zise femeia, cu vocea plină de nelinişte, vrei ca oamenii aceia să mă asasineze?

— Ei bine, răspunse lordul Palmure, dacă ţi-e teamă, rămâi aici.

Şi cum contractul şi bancnotele sunt în buzunarul meu, cred că mă vei aştepta.

Şi adresându-se celor doi poliţişti:

— Veniţi, domnilor şi fiţi gata pentru orice situaţie.

Lordul Palmure coborî cel dintâi şi merse drept spre grilaj; el nu putea vedea pe unul dintre cei doi poliţişti luând un pachet din mâna lui Shoking.

Nobilul lord voi să apese butonul soneriei, dar acela căruia Shoking îi dăduse misteriosul pachet îl opri.

— Nu suna milord, zise el.

— Cu toate acestea, trebuie să intrăm…

— Am prevăzut cazul.

Şi scoase de sub mantie o legătură de chei.

— În Londra, zise el, toate broaştele uşilor sunt făcute aproape după acelaşi model.

— Eşti un om abil, domnule, zise lordul Palmure.

Cel lăudat astfel încercă rând pe rând mai multe chei. În sfârşit, una dintre ele se potrivi şi porţile se deschiseră.

— Intră, milord, zise poliţistul.

Şi se dădu la-o parte pentru a face loc nobilului lord.

Dar, în clipa aceea, acesta simţi cum cineva îl apucă de gât.

Şi până să fi putut scoate un singur strigăt sau să facă o singură mişcare de împotrivire, fu rostogolit la pământ şi legat fedeleş.

— Acum, zise Omul Gri, căci el era, să mergem să căutăm copilul.

Capitolul XXXVI

Acum să ne întoarcem puţin înapoi şi să vedem ce isprăvi mai făcu mistress Fanoche.

L-am lăsat pe micul Ralph în momentul în care bruta Mary ridicase biciul asupra lui. Copilul scoase un strigăt, unul singur. După care rămase mut. Încrucişându-şi braţele pe piept, îşi privea călăul cu dispreţ.

Scoţiana îl lovi din nou.

Din fericire, pe când ridica biciul pentru a treia oare, uşa se deschise şi mistress Fanoche apăru.

Ea scoase la rândul ei un strigăt, se aruncă asupra scoţienei şi-i smulse biciul.

Apoi, cu un get impetuos, îi arătă uşa.

Scoţiana plecă fără să obiecteze ceva.

Atunci mistress Fanoche voi să ia copilul în braţe.

— Unde este mama mea? întrebă acesta, încruntând sprâncenele.

— Mama ta a plecat într-o mică călătorie, dragul meu, îi răspunse, şi eu i-am făgăduit că voi avea grijă de tine.

Ralph o fixă cu privirea lui adâncă şi scrutătoare.

— Mă înşeli, zise el.

— De ce te-aş înşela, dragul meu? Mama ta a plecat, dar se va reîntoarce…

— Când?

— Mâine.

— Mă înşeli, repeta copilul. Vreau să plec.

— Cum?

— Vreau să plec de-aici, răspunse el, cu vocea imperioasă.

— Şi unde să pleci? întrebă îngrijitoarea de copii.

— S-o găsesc pe mama mea.

— Ştii bine că asta nu se poate. Pentru că mama ta a plecat…

Copilul bătu din picior.

— Vreau să plec! repetă el cu îndârjire.

Şi se îndreptă spre uşă.

Dar mistress Fanoche îl apucă de braţ.

— Dragul meu, îi zise ea, când un copil vrea să nu fie bătut, trebuie să fie cuminte; căci dacă…

— Bate-mă, dar lasă-mă să plec.

Mistress Fanoche era exasperată. Ea o chemă din nou pe scoţiană. Mary se reîntoarse cu teribilul ei bici.

De astă dată mistress Fanoche nu mai surâdea.

— Culcă-mi pe tâlharul acesta, zise ea scoţienei.

Mistress Fanoche ieşi şi Ralph rămase din nou în puterea teribilei servitoare.

Aceasta îl luă în braţe şi-l împinse cu violenţă înaintea ei; şi cum copilul părea că vrea să-i reziste, îl lovi din nou.

Apoi deschise uşa unei încăperi. Ralph se văzu într-o cameră mică, în care era un pat. Camera aceasta semăna puţin cu aceea în care adormise în braţele mamei sale. Un moment fu legănat de o iluzie dulce şi începu să strige:

— Mamă! Mamă!

Un hohot de râs al scoţienei fu singurul răspuns.

— Mamă! mai repetă copilul.

Dar acum biciul căzu pe umerii săi fragezi.

Atunci, învins de durere, copilul începu să plângă.

Scoţiana îl dezbrăcă în linişte şi Ralph nu se mai opuse.

Sărmanul copil plânse multă vreme, neîntrerupându-şi suspinele decât pentru a pronunţa numele adorat al mamei.

După slăbiciunea morală, urmă lâncezeala fizică, în cele din urmă copilul adormi.

Când se deşteptă, era ziuă şi soarele îi inunda camera.

Ralph aruncă o privire în jurul său.

Era singur.

Din nou o chemă pe mama sa.

Mistress Fanoche fu aceea care apăru în locul ei. Femeia era din nou surâzătoare şi voi să-l îmbrăţişeze. Dar copilul o respinse.

— Redă-mi-o pe mama, zicea el.

— Nu ţi-am spus că se va reîntoarce?

— Când?

— Mâine.

Copilul păru a crede în cuvintele ei. Aşa că în momentul acela nu mai plânse, nu mai puse nicio întrebare.

— Eram sigură, îşi zicea mistress Fanoche, că în cele din urmă mititelul se va linişti.

Copilul fu tratat cât se poate de bine; el nu le mai respingea acum pe cele două femei, dar le primea observaţiile cu indiferenţă..

La început nu voise să mănânce; dar spre seară foamea fu mai puternică şi-l învinse.

Mistress Fanoche avusese grijă să amestece puţin opiu în alimentele sale, aşa încât adormi brusc şi scoţiana putu să-l dezbrace.

A doua zi, Ralph întrebă iarăşi de mama sa.

— Mâine, îi răspunse din nou mistress Fanoche.

Copilul nu făcu nicio obiecţie.

Erau douăzeci şi patru de ore de când un gând îi chinuia mintea.

Îşi amintea de toate evenimentele care-i atrăseseră atenţia de când sosise la Londra.

Fetiţa care-i spusese că va fi bătut, nu rostise decât adevărul. Doamna cea bătrâna dispăruse şi n-o mai vedea acum decât pe mistress Fanoche.

Apoi, Ralph era convins că locuinţa în care se găsea acum nu era aceea în care fusese condus împreună cu mama sa de către cerşetorul Shoking.

Prin urmare, Ralph făcu raţionamentul că dacă voia s-o găsească pe mama sa, trebuia să fugă din casa aceea.

Copilul nu-şi dădea tocmai bine seama de intensitatea Londrei. Cu toate acestea se întreba dacă va putea el singur să găsească drumul.

Aşadar, Ralph se gândea mereu la fugă.

Şi când copiii îşi pun ceva în minte, sunt capabili de tot atâta răbdare şi putere de disimulaţie ca şi oamenii mari.

Ralph se arătă aşa de ascultător la un moment dat încât mistress Fanoche îl acoperi de mângâieri şi sărutări.

El n-o mai respingea acum şi părea convins că într-adevăr mama sa avea să se întoarcă a doua zi.

Ca să-l răsplătească pentru atâta supuşenie mistress Fanoche îi îngădui să se joace în grădină.

Grădina aceasta era înconjurată de toate părţile de un gard înalt de scânduri, aşa încât nu era nicio primejdie: copilul n-ar fi avut pe unde să fugă.

Seara, mistress Fanoche nu mai amestecă în alimente nicio substanţă menită să-i forţeze somnul.

Copilul mâncă foarte puţin.

Când scoţiana veni să-l anunţe că ora culcării sosise, el nu se împotrivi deloc.

Servitoarea îl dezbrăcă ca de obicei, îl aşeză în pat şi luă lampa cu ea.

Atunci, copilul se sculă fără zgomot şi în picioarele goale veni să-şi lipească urechea de broasca uşii.

Mistress Fanoche şi scoţiana vorbeau cu voce înceată.

Ralph se apropie de pat şi se îmbrăcă.

Numai papucii nu şi-i puse.

Apoi, pe dibuite, se îndreptă spre fereastră.

Ralph deschise fereastra fără cel mai mic zgomot; se opri pentru a trage cu urechea.

Cele două femei vorbeau în continuare.

Fereastra era la o înălţime foarte mică; săritura nu prezenta nicio primejdie, căci picioarele aproape îi atingeau pământul.

Ralph nu stătu mult pe gânduri şi sări în grădină.

Capitolul XXXVII

Pe când micul irlandez fugea din camera sa, mistress Fanoche, cu toate pretenţiile sale de aristocrată, stătea de vorbă cu Mary, umila servitoare scoţiană. Puterea complicităţii era mai mare decât mândria rangului.

Ca şi bătrâna doamnă, care o trădase lordului Palmure pentru bani, şi scoţiana Mary cunoştea toate crimele misterioase comise de mistress Fanoche.

Aceasta din urmă era într-adevăr stăpâna reală a stabilimentului; şi dacă lucrurile prosperau, prosperau numai şi numai pentru ea. Afacerea din care bătrâna se alegea cu un şal sau cu o rochie şi Mary cu cine ştie ce alt fleac îi aduceau inteligentei mistress Fanoche pumni întregi de guinee.

Cu toate acestea, oricât de sigură ar fi fost mistress Fanoche de cele două femei, tot credea că trebuie să le supravegheze; afară de asta întrebuinţase cu ele şi un alt sistem foarte eficace. Ea încurajase din umbră gelozia pe care bătrâna doamnă şi servitoare o nutreau una pentru alta.

De douăzeci de ori în fiecare zi, bătrâna doamnă afirma că scoţiana era o tâlhăriţă şi că argintăriile şi lenjeria nu trebuiau lăsate pe mâna ei.

Din contră, Mary spunea adeseori:

— Rău faci, doamnă, că-ţi încredinţezi toate secretele bătrânei. Femeia aceasta are privire de trădătoare, seamănă cu Iuda. Dacă i s-ar oferi vreodată prilejul de a te vinde, n-ar sta nicio clipă la îndoială.

În seara aceea, după ce culcase copilul, Mary intră în vorbitor, unde mistress Fanoche stătea la o masă brodând.

În loc să se îndrepte spre bucătărie, se aşeză şi ea la masă.

Mistress Fanoche nu se supără deloc.

Cu toate acestea, adresă o privire întrebătoare servitoarei:

— Ce este?

— Doamnă, răspunse Mary, aş dori să-ţi pun o întrebare!

— Vorbeşte…

— Bătrâna maimuţă ştie că noi am venit aici?

Bătrâna maimuţă era – după cum lesne se înţelege – doamna cea bătrână.

— Desigur, răspunse mistress Fanoche.

— Rău ai făcut doamnă, că i-ai spus.

— Pentru ce?

— Pentru că s-ar putea foarte bine să fim trădate.

Mistress Fanoche înălţă din umeri.

— Şi pentru ce crezi tu că vrea să ne trădeze.

— Pentru bani.

— Fie. Dar cine îi va da banii.

— Aceia care ar avea interes să regăsească copilul.

— Tu eşti nebună, Mary.

— Şi pentru ce, doamnă?

— Pentru că, nu este decât o singură persoană care ar putea să se intereseze de copilul acesta: mama lui… Şi mama aceasta… ştii tu bine…

— Da, răspunse Mary, cu un surâs sălbatic, frumoasa irlandeză trebuie să fie acum…

— Şi chiar de-ar fi încă în viaţă, cum era cu totul lipsită de bani…

— Tot una e, urmă scoţiana, călăuzită de sentimentul său de adâncă ură; eu am ideea mea fixă.

— Taci! zise cu asprime mistress Fanoche.

— Ce se întâmplă, doamnă?

— Mi se pare că am auzit zgomot.

— Poate că mititelul se mişcă în pat.

Şi Mary se ridică pentru a se apropia de uşa camerei în care fusese culcat copilul.

— Nu, zise mistress Fanoche; nu dintr-acolo venea zgomotul… din grădină.

Se ridicase în picioare şi trăgea cu urechea.

— Portiţa e bine închisă, zise Mary.

— Şi eu îţi spun că aud paşi… îţi spun că…

Mistress Fanoche nu-şi sfârşi vorba. Devenise palidă de emoţie, căci o cheie fusese vârâtă în broasca uşii de la intrare.

Cele două femei se priviră mute de spaimă, cu fruntea înecată în sudoare.

Cu toate acestea, robusta scoţiană îşi recăpătă energia şi exclamă:

— Dacă sunt pungaşi, vor avea de-a face cu mine!

Deodată uşa vorbitorului se deschise şi doi bărbaţi apărură în prag. Şi nu erau alţii decât Omul Gri şi tovarăşul său irlandez, acela pe care cu un singur semn îl făcuse sclavul său.

Omul Gri avea un revolver în mână.

Îndreptându-l asupra scoţienei zise:

— Pe tine te rog să rămâi liniştită.

Mistress Fanoche voi să strige.

— Doamnă, îi zise cu răceală Omul Gri, eu nu sunt tâlhar; fii pe pace. Dar vreau să vorbesc ceva cu dumneata. Te rog să mă asculţi.

— Cine eşti dumneata? Ce vrei de la mine? întrebă mistress Fanoche.

Scoţiana ţinută la respect de revolver, îşi plimba privirea rând pe rând de la Omul Gri la irlandez şi invers.

Omul Gri continuă:

— Îl cunoşti dumneata pe lordul Palmure, doamnă?

Mistress Fanoche se simţi puţin în siguranţă când auzi pronunţându-se numele acesta, pe care-şi amintea că-l citise adesea în ziarul „Times”.

— Nu, răspunse ea.

— Lordul Palmure este în căutarea nepotului său.

Mistress Fanoche făcu un pas înapoi.

— Un mic irlandez, pe a cărui mamă aţi făcut-o să dispară şi pe care îl ascunzi aici, adăugă Omul Gri.

Mistress Fanoche se sili să fie îndrăzneaţă:

— Nu ştiu ce vrei să spui, răspunse ea.

— Aşteaptă puţin, reluă Omul Gri. Dumneata ţii un pension în Dudley Street. Ai ca asociată pe o bătrâna care seamănă foarte bine cu o maimuţă.

Scoţiana Mary, mânată de eterna ei ură, exclamă:

— Ah! Bătrâna maimuţă ne-a trădat! Îţi spuneam eu, doamnă, că aşa se va întâmpla.

— Servitoarea aceasta, zise cu răceală Omul Gri, a spus curatul adevăr, doamnă. Asociata dumitale a spus curatul adevăr, doamnă. Asociata dumitale a vândut lordului Palmure, pentru o sumă considerabilă, secretul retragerii dumitale şi, prin urmare şi al copilului.

— Oh! Mizerabila! exclamă scoţiana.

— Dar taci odată! exclamă mistress Fanoche, tremurând de ciudă.

Omul Gri adăugă:

— Din fericire, lordul Palmure nu i-a dat încă banii.

Mistress Fanoche scoase un ţipăt.

— Înapoiaţi-ne copilul şi banii vor fi ai dumneavoastră.

Mistress Fanoche avu o mişcare de bucurie care o trădă. Fără voie îşi îndreptase ochii spre camera în care fusese culcat copilul.

Omul Gri surprinse această privire.

— Ah! zise el, de astă dată ştim unde este copilul!

Şi îndreptându-se spre încăperea alăturată, deschise uşa, lăsându-le pe cele două femei în paza irlandezului. Dar ajuns în prag, se opri. Camera era goală.

Era acolo într-adevăr un pat şi acesta era desfăcut; pernele păstrau încă urma formelor unui copil.

Omul Gri se apropie şi pipăi cu mâna; pernele erau calde.

Atunci alergă la fereastră care era deschisă. Grădina era tăcută.

În acelaşi timp, mistress Fanoche şi scoţiana scoaseră câte un strigăt.

Omul Gri îşi dădu seama că copilul fugise şi cele două femei nu ştiau nimic.

El sări pe fereastră în grădină.

Începu să alerge în toate părţile, urmat de cele două femei, care se

văitau într-una şi de irlandez.

Lordul Palmure sta aşa de bine ascuns după un arbore, încât cele două femei trecură pe lângă el fără să-l vadă

Shoking însuşi, auzind atâta zgomot, sărise de pe capră şi alerga.

Făcură înconjurul grădinii, căutară pretutindeni, dar copilul nu era nicăieri.

Deodată, Omul Gri se opri în faţa unui arbore care se înălţa lângă zid.

O ramură ruptă îi indica drumul pe care-l urmase fugarul.

— Din fericire, reluă Omul Gri, nu e mult timp de când a fugit. Hampsteadul este aproape pustiu, astfel că-l vom găsi în cele din urmă.

Şi alergă afară din grădină, urmat de Shoking şi de irlandez.

Toţi trei uitaseră de bătrâna doamnă care tremura de spaimă în trăsură şi de lordul Palmure ascuns după un copac.

Capitolul XXXVIII

Miss Ellen aşteptase reîntoarcerea tatălui său, lordul Palmure.

La miezul nopţii, lordul nu se întorsese încă; cu toate acestea, miss Ellen nu era încă neliniştită, căci îşi spunea că, desigur, copilaşul fusese transportat departe de Londra.

În spatele palatului Palmure se întindea o grădină mare, plantată cu arbori bătrâni.

Apartamentul frumoasei Ellen, situat în catul de jos, avea ferestrele deschise către acea grădină.

După ce aşteptase în zadar până târziu, miss Ellen se hotărî, în fine, să se culce.

Dar înainte de asta, credincioasă promisiunii făcute, mândra fată voi să se asigure că irlandeza era acolo unde o lăsase.

Pentru mai multă siguranţă se dăduse sărmanei mame o cameră care n-avea altă ieşire decât prin camera frumoasei fete.

Dar aceste precauţii erau inutile, Jenny, de când văzuse portretul lui Edmond la vârsta de douăzeci de ani, de când îl recunoscuse pe soţul ei, se ştia în propria ei familie şi nu numai că nu se temea de lordul Palmure şi de fiica sa, dar avea cea mai deplină încredere în ei.

Miss Ellen o găsi în picioare, cu ochii secaţi de lacrimi, pradă unei nelinişti teribile.

Văzând-o pe miss Ellen, veni spre dânsa cu braţele deschise.

— Ei bine, exclamă sărmana femeie, tatăl dumitale s-a întors?

— Încă nu.

— Dumnezeule! Dar dacă nu va găsi copilul?

Un surâs plin de încredere flutură pe buzele frumoasei fete.

— N-avea nicio teamă, zise ea; tatăl meu se ţine întotdeauna de

făgăduială. S-a dus după fiul dumitale şi va veni cu el.

— Dar când?

— Poate că astă noapte chiar; poate că mâine dimineaţă. Copilul e în afară din Londra, la ţară; pentru a face drumul acesta, trebuie un timp destul de lung.

— Oh! De-ar fi adevărate vorbele dumitale, murmură irlandeza, împreunându-şi mâinile.

— Draga mea, reluă miss Ellen, crede-mă, toate emoţiile prin care ai trecut de două zile te-au zdruncinat. Ai nevoie de odihnă; aşează-te în pat şi aşteaptă cu răbdare şi curaj reîntoarcerea tatălui meu.

— Voi face tot ce vei voi, frumoasa mea domnişoară, răspunse irlandeza cu supunere.

— Mi-o făgăduieşti?

— Da.

— Atunci, bună seara, draga mea, şi ai încredere în noi.

Miss Ellen depuse o sărutare pe fruntea irlandezei. Sărmana mamă îngenunche la picioarele patului, pentru a se ruga înainte de culcare.

Miss Ellen ieşi.

Se reîntoarse în camera sa şi se gândi dacă să cheme cameristele pentru a fi dezbrăcată; dar apoi, ascultând de nu ştiu ce capriciu, se apropie de o fereastră pe care o deschise.

Noaptea era răcoroasă, dar plăcută.

Când ceaţa nu apasă asupra Londrei, atmosfera este caldă chiar în timpul toamnei.

Miss Ellen se sprijini pe fereastră, îşi cuprinse capul între mâini şi începu să viseze.

Deodată tresări. O umbră se agita în grădină.

Era un om sau un animal?

Miss Ellen nu putu să-şi dea seama la început.

Umbra se apropie. Atunci, fata văzu licărind în întuneric două puncte luminoase. S-ar fi zis că sunt ochii unei fiare sălbatice în mijlocul unei păduri.

Lucru bizar, miss Ellen nu se retrase, nu închise fereastra nici nu apăsă butonul soneriei pentru a chema vreun servitor.

Ca prinsă în puterea unei vrăji, ea privea ochii aceia care înaintau mereu spre dânsa şi îi văzu oprindu-se lângă trunchiul unui arbore care se înălţa în faţa ferestrei. Abia atunci miss Ellen văzu că avea de-a face cu un om.

Omul acesta începu să se prindă de crengi şi să urce de-a lungul arborelui.

Miss Ellen voi să scoată un strigăt, dar gâtul îi rămăsese încleştat.

Ar fi vrut să fugă şi să închidă fereastra.

Dar o forţă necunoscută o ţintuia pe loc.

Omul urca mereu.

Cu uşurinţa unei maimuţe, ajunse până la o ramură situată la nivelul ferestrei.

Poate că, dacă ar fi întors o clipă capul, dacă ar fi încetat să-şi fixeze privirea strălucitoare asupra tinerei fete, farmecul ar fi fost rupt şi miss Ellen ar fi avut puterea să cheme pe cineva în ajutor. Dar ochii aceia dominatori rămaseră mereu fixaţi asupra ei şi fiica lordului Palmure, ca în transă, putu să-l vadă pe omul acela făcând un salt şi sărind în odaie.

Avea un pumnal în mână şi cu cea mai mare răceală zise:

— Dacă scoţi un singur strigăt, eşti moartă!

Miss Ellen făcu un pas înapoi.

Dar se mişca cu încetineală, cu ochii în ochii aceluia care îndrăznea s-o ameninţe cu moartea.

Cine era acesta? Niciodată până atunci nu-l mai văzuse.

Ţinuta sa era aceea a unui gentleman iar faţa avea distincţia unui aristocrat.

Privirea sa fascina şi de aproape, cum fascina de departe.

Cu toate acestea, miss Ellen făcu o sforţare şi rupse pe jumătate farmecul care o învăluia.

— Cine eşti dumneata? întrebă ea. Ce vrei?

— Miss Ellen, răspunse necunoscutul, cu o voce dulce şi gravă, am venit să-ţi vorbesc în numele tatălui dumitale.

— În numele tatălui meu?

— Da.

Şi cum ea îl privea cu o mirare crescândă, îi puse sub ochi un inel, zicând:

— Cunoşti inelul acesta?

Miss Ellen tresări şi-şi înăbuşi un strigăt. Era inelul lordului Palmure.

— Tatăl dumitale, zise necunoscutul este prizonierul meu. Viaţa sa depinde de mine.

— Dar cine eşti dumneata?

— Numele meu nu-ţi va spune mare lucru, răspunse! Mă numesc Omul Gri.

Capitolul XXXIX

Omul Gri, căci el era, se apropie şi mai mult de tânăra fată:

— Miss Ellen, zise, aveţi ascunsă aici o femeie, numită Jenny irlandeza?

— Ce-ţi pasă?

— Miss Ellen, repetă Omul Gri, vreau s-o văd pe irlandeză.

Miss Ellen se îngălbeni. Natura sa mândră se revoltă.

— Niciodată n-a îndrăznit cineva să spună „vreau” în faţa mea.

— Te rog să mă ierţi, miss Ellen, dar ascult de legile necesităţii… Viaţa tatălui dumitale e în primejdie şi orice rezistenţă din partea dumitale…

Ea îl întrerupse cu un gest:

— Şi cine mă asigură că vorbele dumitale sunt adevărate?

— Inelul pe care ţi l-am arătat.

Frumoasa fată îşi muşcă buzele de ciudă.

— Condu-mă, te rog, în camera irlandezei, adăugă Omul Gri.

Dominată de privirea vizitatorului nocturn, miss Ellen se îndreptă spre uşa care da în camera irlandezei.

Omul Gri aruncă o ultimă privire mândrei fete şi intră în camera respectivă.

*
* *

Jenny se ruga încă. Ea nu auzi zgomotul uşii şi Omul Gri putu să păşească pe covorul moale până lângă ea, fără s-o tulbure.

Când îi puse mâna pe umăr, irlandeza tresări.

Omul Gri îşi duse degetul la buze…

— În numele copilului dumitale, îi zise el încetişor, niciun strigăt.

Jenny se ridică deîndată prea emoţionată ca să poată vorbi.

— Ce vrei? întrebă în cele din urmă.

— Am venit să-ţi vorbesc în numele soţului dumitale mort.

— Ea tresări.

— În numele copilului dumitale viu… Am venit în numele Irlandei, pe care o trădezi fără să ştii.

— Ce spui dumneata domnule, replică ea.

— Am venit în numele preotului aceluia care trebuia să facă ieri dimineaţă slujba la Saint-Gilles, şi căruia trebuia să i se prezinte copilul.

Ea îl privi plină de spaimă.

— Ştii dumneata unde eşti, soţie a lui sir Edmond?… Eşti în casa călăului soţului dumitale, în casa persecutorului fiului dumitale, în casa omului care a ruinat Irlanda şi a lăsat să se ridice eşafod liberatorilor ei.

De data asta Jenny scoase un strigăt.

— Oh! zise dânsa, dumneata minţi.

— În numele copilului dumitale, îţi jur că spun adevărul.

— Copilul meu se va reîntoarce peste câteva ore, împreună cu lordul Palmure.

— Lordul Palmure nu se va reîntoarce aici decât după ce dumneata vei fi plecat.

— Vrei să plec de aici! exclamă irlandeza.

— În numele Irlandei, care crede în dumneata, te rog să mă urmezi:

Capitolul XL

Irlandeza nu ştiu ce să facă.

— Ah! exclamă Omul Gri, nu mă crezi nici pe mine, după cum nu l-ai crezut nici pe preot… în schimb însă, ai încredere în omul care a fost călăul soţului dumitale…

— Predă-mi copilul, exclamă irlandeza şi te voi crede.

— Ca să-ţi redau copilul, trebuie să părăseşti casa aceasta.

— Pentru ce?

— Ascultă-mă bine. Fiul dumitale a fost furat de o femeie care face negoţ de copii; acum rătăceşte pe străzile Londrei, dar tot e mai bine aşa, decât dacă ar fi aici, în camera aceasta, alături de dumneata. Ce ţi-a spus omul care te-a adus aici? Ţi-a spus: „Sunt fratele soţului pe care-l plângi. Vino, casa mea va fi casa dumitale, fiul dumitale va fi fiul meu”.

— Într-adevăr, mi-a spus cuvintele astea, răspunse irlandeza.

— Omul acesta, continuă Omul Gri, îşi va ţine în parte făgăduiala. Dumneata, fiică din popor, vei trăi ca o aristocrată, fiul dumitale va fi crescut ca un fiu de lord.

— Vezi bine! exclamă sărmana mamă.

— Dar, în acelaşi timp, fiul dumitale va fi învăţat să dispreţuiască Irlanda şi s-o urască.

— Ah! exclamă irlandeza.

— Soţul dumitale n-a murit pentru Irlanda, blestemând Anglia?

— E adevărat. Dar lordul Palmure?

— Lordul Palmure este pair de Anglia, Jenny, şi ar fi putut să-l scape pe sir Edmond de la eşafod. Priveşte-mă bine şi vei vedea că-ţi spun adevărul.

Şi-şi aţinti asupra tinerei femei privirea aceea adâncă şi magnetică, care fascina şi subjuga.

— Da, zise ea, în cele din urmă, te cred.

— Dacă vei rămâne aici, continuă Omul Gri, fiul dumitale va deveni lord într-o zi; va fi bogat, fericit, e adevărat, dar sir Edmond îl va blestema din fundul mormântului său.

— Oh! Nu vorbi astfel, zise femeia cu spaimă.

— Dacă mă vei urma, fiul dumitale va fi poate sărac, va suferi, va lupta, dar va fi într-o zi şeful unei armate care luptă pentru Irlanda şi pentru martirii ei. Adu-ţi aminte de vorbele lui sir Edmond şi alege!

De astă dată irlandeza nu mai stătu la îndoială.

Ea se ridică şi zise:

— Să plecăm!

— Un moment, zise Omul Gri. Nu ştiu unde se află fiul dumitale.

Femeia îşi împreună mâinile.

— Dar, continuă bărbatul, ai încredere… Nu e un singur om sau doi care caută. Irlanda întreagă e în picioare, căutându-şi şeful. Şi te asigur că-l va găsi; trebuie să-l găsească!

Jenny avu încredere în accentul grav al acelui om.

— Te cred, zise ea; dar lordul Palmure mă înşeală, când mă asigură că mi-l va aduce?

— Nu, dar, ca şi noi, el a fost înşelat în aşteptările sale. Ascultă-mă bine. Femeile care te-au adormit pe dumneata au dus copilul la Hampstead, un sat aflat la porţile Londrei. Lordul Palmure descoperise locul acesta de retragere şi acum câteva ore a pornit într-acolo. Doi oameni l-au întovărăşit şi eu am fost unul dintre aceia.

— Dumneata?

— Eu.

— Ei bine! întrebă femeia cu nelinişte.

— Când am sosit, copilul nu mai era acolo; fugise. Scăpase din ghearele călăilor săi şi pornise la drum pentru a te regăsi.

— O, Dumnezeule!

— Jenny, continuă Omul Gri, fiul dumitale, rătăcind pe străzile Londrei, va fi întâlnit de vreun poliţist, care-l va conduce la poliţie; şi noi ne vom duce să-l luăm de acolo.

— Spui adevărul?

— Un vagabond pierdut în imensitatea oraşului este mai în siguranţă decât în odăile luxoase ale acestui palat. Ai încredere în noi. Va trebui să-l găsim.

— Da, zise ea, da, te cred, da, ochii mei se deschid acum spre adevărata lumină şi sunt sigură că fiul meu va fi iarăşi cu mine.

— Atunci, vrei să mă urmezi?

— Da.

— La poarta palatului ne vom întâlni cu preotul pe care l-ai văzut şi care m-a ajutat să te salvez.

— Abatele Samuel!

— L-am scăpat din închisoare, după cum ţi-am făgăduit.

Irlandeza se simţi şi mai în siguranţă lângă Omul Gri.

— Oh! zise ea, oricine ai fi, am încredere în dumneata.

Atunci Omul Gri deschise uşa camerei şi Jenny, tresărind, o zări pe miss Ellen stând nemişcată într-un fotoliu.

Omul Gri merse drept spre ea.

— Miss Ellen, îi zise el, ţi-ai ţinut o parte din făgăduială; dar numai atât nu e destul şi viaţa tatălui dumitale este încă în primejdie.

Tânăra fată îl privi cu o expresie de ură şi de supunere în acelaşi timp.

— Ce mai vrei de la mine? îl întrebă ea.

— Să ne conduci departe de aici.

— Ah!

Omul Gri adăugă:

— E târziu, toţi servitorii sunt culcaţi. Ia o lumânare şi condu-ne până la uşa care dă în grădină. În fundul grădinii e o portiţă, a cărei cheie trebuie s-o ai la dumneata. Această portiţă dă într-o stradelă. Pe acolo vom ieşi.

Miss Ellen îşi ridică privirea-i scrutătoare asupra irlandezei.

— Aşadar, îi zise ea, dumneata pleci cu omul acesta?

Jenny îşi plecă ochii:

— Irlanda o porunceşte! fu răspunsul.

Miss Ellen avu o tresărire de mânie, dar privirea fascinantă a Omului Gri o domina şi fu silită să se supună. Ea luă deci o lumânare, deschise uşa camerei şi zise:

— Urmaţi-mă!

Irlandeza mergea la braţul eliberatorului ei. Palatul era tăcut şi nu întâlniră pe nimeni în cale.

Când ajunseră în grădină, miss Ellen luă o cheie ascunsă în crăpătura unui zid:

— Iată, zise ea, cheia de la portiţa cea mică.

— La revedere, miss Ellen, zise Omul Gri.

În clipa aceea mândra fată se scutură de farmecul care o dominase o oră întreagă.

— Da, zise ea, la revedere!… Ne vom revedea.

Şi privi cu ură spre omul în faţa căruia tremurase şi se simţise umilită.

— Da, ne vom vedea, murmură ea, pe când Omul Gri şi irlandeza străbăteau grădina. Ne vom vedea!… Şi va fi între noi un duel de moarte!

Partea a 2-a – Copilul pierdut

Capitolul I

Omul Gri spusese adevărul. Nici el, nici Shoking, nici irlandezul cel zdrenţăros nu putuseră să-l găsească pe Ralph.

Ce făcuse oare micul irlandez? Acesta după ce sărise în grădină, nu mai stătuse la îndoială niciun moment. Alergase drept spre un copac care tot timpul zilei fusese obiectul preocupărilor sale şi care se înălţa lângă zid; apoi începu să se urce pe trunchi până când ajunse la primele ramuri. Acolo se oprise un moment pentru a se orienta.

Vedea bine pe deasupra zidului.

De cealaltă parte era un teren vast, înconjurat de un gard înalt de zid. La dreapta şi la stânga nu erau decât acoperişuri de case.

Urcând mai sus pe ramuri, ajunse până la platforma zidului şi păşi pe el.

Apoi măsură saltul pe care trebuia să-l facă pentru a ajunge jos.

Erau vreo douăzeci de metri şi nu exista de cealaltă parte nimic care să poată uşura căderea.

Ralph avu un moment de disperare, trebuia oare să se întoarcă înapoi la închisoarea sa?

Deodată auzi zgomot.

Cu toate că era întuneric, Ralph zări trei oameni care intrau prin portiţa grilajului.

Doi din aceşti oameni îl ţintuiră la pământ pe cel de-al treilea. Şi era evident că spectacolul acesta nu putea să-i dea curaj copilului.

Ralph voi să sară, dar instinctul primejdiei îl ţinu pe loc.

Copilul începu să meargă de-a lungul zidului, care era destul de larg pentru aceasta. Merse astfel până când ajunse la un acoperiş.

Ochii săi nu pierdeau însă nicio clipă din vedere casa doamnei Fanoche, în care intraseră cei doi oameni.

Tot mergând pe acoperiş, descoperi o deschidere. Deschiderea aceasta dădea într-o mansardă.

Voi să se strecoare prin aceasta şi să pătrundă în casă, dar frica de a fi descoperit de cineva şi care, desigur, avea să-l conducă din nou la mistress Fanoche, îl făcu să stea la îndoială.

Deodată, un zgomot infernal se produse în grădină; în acelaşi timp, o lumină apăru la fereastra camerei pe care o părăsise.

Ralph auzi nişte ţipete ascuţite între care recunoscu vocea teribilei mistress Fanoche. Fără îndoială că fuga sa fusese observată.

De astă dată micul irlandez nu mai stătu la îndoială şi pătrunse în mansardă. Aceasta era goală şi avea uşa deschisă.

Ralph păşi înainte şi dădu peste nişte trepte; se sprijini cu mâna de rampă şi coborî.

Unde se ducea? Puţin îi păsa; numai să scape de mistress Fanoche şi de teribila scoţiană.

Casa părea nelocuită.

Nu se vedea nicio lumină, nu se auzea niciun zgomot.

Copilul cobora treptele cu atâta repeziciune, încât făcu un pas greşit şi se lovi de rampă.

Zgomotul, destul de puternic, ar fi trebuit să alarmeze întreaga casă.

Ralph se opri tremurător şi timp de câteva momente, nu îndrăzni să se mai mişte.

Dar nimeni nu veni.

După cum am mai spus-o, Hampsteadul era populat numai în timpul verii; în timpul iernii casele rămâneau aproape toate goale.

Casa în care pătrunsese Ralph era una din acestea.

Copilul prinse curaj şi coborî treptele una câte una.

Când ajunse jos ghici mai mult decât văzu un vestibul, şi la capătul acestui vestibul, o uşă prin care străbătea o palidă rază de lumină.

Se îndreptă spre uşa aceasta. Era însă încuiată.

Atunci copilul începu să caute alte ieşiri. Puţin câte puţin, ochii săi se deprinseră cu întunericul şi începu să distingă bine obiectele care îl înconjurau.

Tot dibuind, dădu peste o fereastră. Groaza pe care o resimţea gândindu-se că mistress Fanoche şi nişte oameni pe care nu-i cunoştea erau în căutarea sa îi dublă puterea şi energia.

Reuşi în cele din urmă să deschidă fereastra. Aceasta, dădea într-o mică curte înconjurată de un grilaj care nu era înalt. Ralph, după ce sărise în curte, hotărî să-l escaladeze.

De cealaltă parte a grilajului era o stradă.

Copilul sări în stradă, pronunţând numele mamei sale, pentru a-şi face mai mult curaj.

Sărind, căzu în genunchi şi se răni destul de tare.

Dar ce-i păsa acum de durere? Era liber!

Începu să alerge drept înainte.

Foburgurile Londrei sunt toate luminate cu gaz până în zorii zilei; chiar şi foburgul acesta, aproape cu totul pustiu era bine luminat.

Ralph fusese adus la Hampstead adormit. Prin urmare n-avea de unde să ştie că se găsea acum la distanţă de trei mile de casa din Dudley Street, unde fusese condus, împreună cu mama sa, de către bunul Shoking.

În capătul străzii pe care o străbătea era o alee mare şi copilul crezu c-o recunoaşte. În Londra, toate străzile se aseamănă mai mult sau mai puţin.

Deci, Ralph păşi pe aleea aceasta, unde trecătorii şi trăsurile erau mult mai rari decât becurile de gaz.

Era şoseaua Hampstead Road.

Copilul merse multă vreme înainte, fără să bage de seamă că mâinile şi picioarele îi sângerau.

Peste o oră de drum, păru că zăreşte în stânga sa o stradă care semăna cu Dudley Street şi porni într-acolo.

Era o stradă mai îngustă decât Hampstead Road, dar mai bine luminată, mai populată.

Copilul nu cunoştea denumirea străzii în care fusese condus împreună cu mama sa şi nu putea să întrebe pe trecători.

După trista tăcere din Hampstead Road se afundase puţin câte puţin în viaţa zgomotoasă a Londrei.

Acum Ralph era în King's Street.

Mergea drept înainte, când clătinându-se pe picioare, când înviorat din nou de o licărire de speranţă; credea că recunoaşte scuarul Saint-Gilles sau piaţa celor Şapte Cadrane. Intră în străzi laterale, când la dreapta, când la stânga şi de multe ori se învârtea într-un cerc, repetând acelaşi drum.

Situaţia aceasta ţinu timp de patru ore.

După atâta chin, sărmanul copil se afla în situaţia din primul moment al fugii.

Atunci disperarea îl cuprinse şi oboseala care-l chinuia deveni şi mai teribilă.

El se aşeză pe pragul unei porţi şi începu să plângă. Mulţimea este nepăsătoare în toate părţile lumii, dar mai cu seamă în Londra.

O sută de persoane trecură pe dinaintea copilului care plângea cu hohote, dar niciunul nu se gândi să se oprească şi să-l întrebe ce-l doare.

O singură femeie, contemplă o clipă copilul şi, punându-i o mână pe umăr, îl întrebă:

— Ce ai mititelule?

Copilul ridică capul şi-şi fixă privirea asupra aceleia care-i vorbea cu o voce aşa de dulce şi miloasă.

Era o femeie tânără, îmbrăcată simplu, ca o fată din popor.

Era frumoasă şi copilului i se păru că seamănă cu mama sa…

Cu toată silinţa pe care şi-o dădu, nu-şi putut opri suspinele.

— Eşti un copil pierdut, nu-i aşa? întrebă femeia.

— O caut pe mama, răspunse copilul.

— Cum se numeşte mama ta?

— Jenny.

— Eşti irlandez?

— Da, doamnă.

Şi copilul plângea parcă şi mai tare.

— Eu mă numesc Suzanne, continuă femeia. Vrei să vii cu mine? Te voi ajuta să-ţi regăseşti mama.

El o privi din nou şi în privirea lui se citea oarecare neîncredere.

— Vino, mititelule, continuă necunoscuta; nu se va putea spune că Suzanne a lăsat un copil din ţara sa să moară de frig şi de foame.

Şi luând copilul de mână, îl trase spre sine.

Capitolul II

Londra n-are porţi, n-are întărituri de apărare, n-are fortificaţii.

Londra n-are nici început, nici sfârşit, cum zic oamenii din popor.

Afară de oraşul propriu-zis, tot restul foburgurilor înconjurătoare e cunoscut sub numele de „aglomeraţie”.

Aceasta explică cum micul irlandez pătrunsese din Hampstead în Londra fără să fie oprit şi cercetat de cineva.

După ce rătăcise multă vreme prin King’s Street, intrase în Niegh Street. Suzanne îl găsise pe pragul unei porţi din piaţa Glucester.

La început, Ralph se împotrivi puţin; dar tânăra femeie îl privea cu nişte ochi aşa de blânzi şi îi vorbea cu o voce aşa de drăgăstoasă, încât

în cele din urmă, cedă.

— Adevărat, întrebă el, dumneata eşti irlandeză, doamnă?

— M-am născut la Cork, mititelule.

— Şi mă vei ajuta s-o regăsesc pe mama?

— Dacă mama ta e irlandeză, lucrul va fi mai greu.

— Ah! murmură copilul, privind-o din nou.

Femeia surâse cu tristeţe.

— Toţi irlandezii sunt nenorociţi, zise ea şi în imensitatea Londrei, nenorociţii trebuie să se ajute între ei.

— Nu mă înşeli, doamnă?

Femeia îl cuprinse în braţe, şi-l sărută. După aceea îl întrebă:

— Dar unde locuieşte mama ta?… În ce stradă?

Copilul nu ţinea minte decât un singur nume: „Saint-Gilles”.

— Aceasta nu este o stradă, zise Suzanne, e o biserică.

— Pe acolo trebuie să fie mama, răspunse Ralph.

— Ei bine! ne vom duce la Saint-Gilles. Şi de vreme ce tu o cauţi pe mama ta, e posibil că şi dânsa te caută pe tine.

Acest gând lumină chipul copilului.

— Oh! da, murmură el.

— Şi mama ta, urmă Suzanne, se va duce mâine la Saint-Gilles.

— Mâine? întrebă copilul; de ce nu astă seară.

— Dar, drăguţule, răspunse Suzanne, nu ştii că bisericile sunt închise la ora aceasta?

Copilul înţelese că femeia spunea adevărul şi-şi şterse ochii.

După aceea, suspină adânc şi zise:

— Mâine… Ce mult este până mâine!

— Nicidecum, răspunse ea surâzând; acuma e miezul nopţii…

Pe când vorbeau astfel, ajunseră la capătul străzii.

Străzile care urmau erau mai bine luminate, mai zgomotoase. În unele cartiere excentrice, Londra este mai animată noaptea decât ziua.

Suzanne mergea încet, pentru a nu osteni prea mult picioruşele lui Ralph.

Ajunsă în faţa unei mici prăvălii, se opri şi-l întrebă:

— Ţi-e foame? Vrei să mănânci ceva?

— Nu, răspunse copilul. Şi-şi continuă drumul.

Apoi intrară într-o stradă largă, numită Graysam Road.

Mulţimea nocturnă devenea din ce în ce mai compactă. Câte un bărbat se desprindea, se apropia de Suzanne şi-i şoptea cuvinte pe care copilul nu le înţelegea.

Femeia îl respingea.

Unul îi zise:

— Prea faci pe grozava astăzi.

Suzanne răspunse:

— Astăzi sunt mamă.

Şi porni mai departe.

Câţiva paşi mai încolo fu din nou oprită de un bărbat cu înfăţişarea urâtă care i se adresă familiar:

— Ce mai e nou, Suzanne?

— Nimic.

— Cum mai merge Bulton?

— Nu ştiu. Sunt două zile de când nu l-am mai văzut, răspunse ea.

În voce i se citea o emoţie uşoară.

— Să fie închis oare?

— Nu ştiu… dar mă tem.

— Dar cu mititelul acesta ce este?

— E un sărman copilaş pierdut, care plângea pe stradă.

Ralph îşi ridică privirea spre omul acela şi fără voie se trase înapoi.

— E drăgălaş copilaşul acesta, zise necunoscutul; ce mai pungaş am face dintr-însul!

— Mulţumesc, zise Suzanne. Dar aşa ceva nu se va întâmpla.

— Şi pentru ce?

— Pentru că, mâine chiar, îl voi înapoia mamei sale.

Necunoscutul înălţă din umeri.

— Ştiu că Bulton ţi-ar aplica vreo câteva dacă te-ar auzi vorbind astfel. Bună seara!

— Noapte bună, Craven.

— Oh! doamnă, zise Ralph, pe când se îndreptau, ce urâcios era!

Suzanne nu-i răspunse.

Îşi continuară drumul şi ajunseră astfel la capătul lui Graysiens Lane.

Aici Suzanne se opri un moment.

Părea neliniştită şi arunca în jur priviri furişe.

S-ar fi spus că urmărea ceva.

În sfârşit, un bărbat, pe care îl recunoscu, trecu pe-acolo.

Suzanne, ţinând mereu copilul de mână, se repezi spre el.

— A! zise acesta, oprindu-se, tu eşti Suzanne?

— Da. L-ai văzut pe Bulton?

— Sunt trei zile şi trei nopţi de când nu mai am nicio veste de la el. A pregătit o afacere frumoasă şi cred că noaptea asta se va sfârşi.

— Aşadar, zise femeia, nu e închis?

— Cel puţin, azi dimineaţă nu era.

Suzanne respiră uşurată.

— Mulţumesc, Williams, zise ea. Bună seara.

— Te duci acasă?

— Da.

— Afacerile merg bine?

— Nu prea. De o bucată de vreme gentlemenii care au mai mulţi bani au început să-şi coasă buzunarele.

— Dar cu copilul acesta ce este?

— E un mic irlandez rătăcit. Îl iau la mine până mâine de dimineaţă şi pe urmă îl voi duce mamei sale.

Cuvintele acestea din urmă îl făcură pe Ralph să tresară de bucurie.

Suzanne îşi continuă drumul şi copilul mergea acum cu vioiciune.

După ce mai făcură câţiva paşi prin Holborne, Suzanne o luă spre stânga şi intră într-o stradă îngustă, mărginită de case mizere.

Oameni cu mutre respingătoare staţionau în faţa uşilor.

Dar copilul era frânt de oboseală şi nu mai vedea nimic din toate acestea.

Se opriseră în faţa unei căsuţe; ea scoase o cheie din buzunar, deschise uşa şi copilul se văzu în pragul unei alei.

— Nu-ţi fie teamă, îi zise Suzanne; vino cu mine.

În capătul aleii dădură peste o scară şi urcară la catul de sus.

Suzanne deschise o nouă uşă. Apoi aprinse o lumină.

Ralph se văzu într-o odăiţă mizerabilă, în care nu era altă mobilă decât două scaune, un pat şi o masă.

Pe masă era o bucată de pâine şi într-o farfurie resturile sleite ale unei mâncări.

— Adevărat că nu ţi-e foame? întrebă din nou Suzanne.

— Nu, doamnă.

— Vrei să te culci?

— Da, răspunse copilul, dacă îmi făgăduiţi că mâine dimineaţă mă veţi conduce la mama mea.

— Îţi făgăduiesc.

Atunci copilul se întinse în pat şi adormi.

Dar oricât de adânc îi fu somnul, zgomotul care se produse în curând fu prea mare pentru ca să nu-l deştepte

Un pas greoi se auzi pe scări, uşa se deschise şi Suzanne scoase un ţipăt de bucurie.

Atunci, la lumina slabă a candelei care ardea mereu pe masă, copilul, deşteptat brusc, putu s-o vadă pe Suzanne aruncându-se de gâtul unui om înalt şi bărbos.

— Ah! iată-te în fine, dragul meu!... Iată-te!… Eram foarte neliniştită.

Omul râse sinistru şi o îmbrăţişa pe Suzanne cu dragoste.

Copilul începu să tremure în patul său; omul acela avea braţele goale şi unul dintre ele era plin de sânge.

Capitolul III

Omul cu braţul înroşit de sânge nu-l zărise încă pe Ralph.

Suzanne însăşi părea că-l uitase cu totul.

Copilul, tremurând de frică nici nu îndrăznea să se mişte şi-şi ţinea

răsuflarea.

— Dumnezeule! spunea Suzanne, ce teamă mi-a fost pentru tine, Bulton!, căci el era bărbatul, care îşi şterse fruntea de sudoare.

— Ah! zise el, afacerea a fost grea. Cât pe-aici să fim prinşi; ajunsesem chiar să-mi spun; „Nu o voi mai vedea pe mica mea Suzanne”. Dar n-a fost decât un moment de spaimă.

— Şi lovitura a reuşit?

— Priveşte.

În acelaşi timp, Bulton scoase din buzunar un săculeţ şi-l aruncă pe masă.

— Oh! ce de guinee! exclamă Suzanne.

Apoi deodată, se îngălbeni şi-şi înăbuşi un strigăt.

— Sânge! exclamă ea.

— Şi vesta şi cămaşa îmi sunt pline, răspunse Bulton cu cea mai mare linişte.

— Aţi omorât pe bătrânul acela, nenorociţilor! zise Suzanne, cu o expresie adâncă de groază.

— Nu, zise Bulton. Îţi făgăduisem să nu vărs sânge; şi când făgăduiesc ceva micii mele Suzanne, mă ţin totdeauna de făgăduială; afară de cazurile de forţă majoră, bineînţeles.

Şi Bulton depuse din nou o sărutare pe buzele tinerei fete.

— Dar ce înseamnă sângele acesta? întrebă ea tremurând.

— Iată cum s-au întâmplat lucrurile, răspunse Bulton. Casa pe care am prădat-o, după cum ştii şi tu, e situată în mijlocul câmpului. Bătrânul a fost legat bine, ca să nu mai poată face nicio mişcare. Pentru ca să evităm orice recunoaştere supărătoare pentru viitor, i-am pus o mască pe faţă. Am găsit aurul şi l-am împărţit frăţeşte între noi. Când, deodată, am auzit zgomot. Era un rond al poliţiei. Pe când poliţiştii intrau în curte, noi escaladam zidul grădinii. Eu am sărit cel din urmă. Dar în momentul când îmi făceam vânt, cineva m-a apucat de picioare. Un poliţist fusese mai iute de picior decât tovarăşii săi. Imediat a început să strige: „Ajutor! ajutor!”… Trebuia ori să mă las prins, ori să vărs sânge. Ceilalţi poliţişti soseau în fugă. I-am împlântat cuţitul în piept; poliţistul a căzut şi eu am fugit.

Ralph se înfioră de groază auzind toate acestea. Totuşi copilul nu înţelegea lucrurile decât pe jumătate. Dar înfăţişarea lui Bulton era suficientă pentru a-l înspăimânta.

Omul acela era tânăr şi de o frumuseţe sălbatică, se înţelegea lesne cum de subjugase inima unei femei decăzute ca irlandeza Suzanne.

Suzanne îl privea cu dragoste pe Bulton şi în acelaşi timp număra aurul răspândit pe masă.

Deodată, banditul se întoarse, văzu copilul în pat şi exclamă:

— Mii de tunete! Ce înseamnă asta?

Groaza lui Ralph fu aşa de mare încât închise ochii; din fericire fu

prudent prefăcându-se că doarme.

— E un sărman copilaş pe care l-am găsit pe stradă, zise Suzanne cu un accent rugător.

— Ah! ah!

— Îi era aşa de frig şi plângea.

— Şi l-ai luat cu tine? mormăi Bulton.

— E un irlandez şi eu sunt irlandeză ca el; mi-a fost milă.

— Într-adevăr, eşti o fată de inimă, draga mea!…

Şi Bulton înaintă spre pat.

Suzanne îl apucă de braţ.

— Să nu-i faci niciun rău, zise ea; uite-l ce drăguţ e şi cât de frumos doarme.

— E drăguţ într-adevăr, zise banditul, dar ce socoţi tu să faci cu dânsul?

— Îl voi duce chiar mâine în cartierul irlandez, în împrejurimile bisericii Saint-Gilles.

— Bine!

— Şi vom încerca s-o regăsim pe mama sa.

— Ah! murmură Bulton.

Suzanne respiră uşurată. Ea sări îndată de gâtul banditului şi îi zise:

— Oh! cât eşti de bun şi cât de mult te iubesc!

— Dar cred că nu vom dormi toţi trei în acelaşi pat, zise Bulton.

— Nu, desigur că nu, răspunse Suzanne, îl trezesc imediat.

Şi Suzanne se apropie de pat şi atinse corpul lui Ralph.

Ralph nu dormea; din momentul în care auzise că banditul nu se opunea şi că într-adevăr a doua zi avea să fie transportat la mama sa îi era mai puţin teamă.

Deschise deci ochii şi se prefăcu că chiar în momentul acela se trezise.

— Domnul pe care-l vezi, îi zise Suzanne este soţul meu. El nu-ţi va face niciun rău, nu-ţi fie teamă, copilul meu.

Ralph îşi ridică ochii săi mari şi adânci spre Bulton.

— E frumos, într-adevăr, ştrengarul acesta, mormăi banditul. Şi zici că vrei să-l duci mamei sale?

— Desigur.

— Mult mai bine am face să-l păstrăm cu noi.

Copilul se înfioră din creştet până-n tălpi.

— Nu, nu, zise Suzanne cu energie; copilul acesta trebuie să crească onest. Nu vreau să se spună că eu am fost aceea care l-am aruncat în noroi şi în viciu…

Bulton izbucni într-un hohot zgomotos.

— Eşti virtuoasă astă seară, Suzanne! zise el.

Femeia îşi plecă ochii şi nu răspunse.

— Cu toate acestea, continuă Bulton, mititelul acesta ar putea să ne

facă servicii mari.

— Niciodată! zise Suzanne.

O mânie subită se aprinse în ochii banditului.

— Ah!… Mi se pare că mi te împotriveşti, exclamă el.

— Da, repetă Suzanne.

— Mi te împotriveşti, nenorocito?

Şi ridică mâna asupra ei.

— Bate-mă, zise Suzanne, bate-mă dacă-ţi face plăcere; dar nu vreau ca copilul acesta să fie ca tine când va fi mare.

Bulton mugi ca o fiară rănită.

— Mii de tunete! murmură el, mi se pare că femeia aceasta îndrăzneşte să mă dispreţuiască.

Atunci se petrecu un lucru neaşteptat.

Pe când banditul ridicase mâna asupra Suzannei, Ralph, care stătuse nemişcat şi tremurător în colţul patului, veni şi se aşeză cu hotărâre în dreptul irlandezei, acoperind-o cu trupul său firav.

Sângele leului vorbise. Copilul simţise dintr-o dată în vinele sale curajul unui om în vârstă.

Curios lucru, dar în faţa curajului copilului, care îndrăznea să-l înfrunte, Bulton se linişti îndată.

— Drace! exclamă el, iată un tovarăş îndrăzneţ; eşti fermecător, mititelule, şi de vreme ce tu n-o vrei, Suzanne nu va mai fi bătută.

În acelaşi timp voi să îmbrăţişeze copilul, care se trase înapoi.

— E mândru, zise Bulton, râzând; şi asta e foarte bine…

Şi cuprinzând-o pe Suzanne, o sărută cu căldură.

Tânăra femeie îl privi supusă şi pasionată; se temea de stăpânul ei, dar în acelaşi timp îl adora.

— Te prefaci a fi mai răutăcios decât eşti în realitate, zise ea.

— Drăguţul meu, zise Bulton, trecându-şi degetele sale butucănoase prin buclele blonde ale copilului, voi face tot ceea ce voiţi voi… Mâine vei fi condus la mama ta.

Copilul însă îl privea cu neîncredere.

— Ţi-o făgăduiesc şi eu, zise Suzanne.

Apoi, luând o pernă din pat şi aşezând-o într-un colţ al camerei, adăugă:

— Vino să te culci aici, dragul meu.

*

* *

După ce copilul adormi, Bulton zise Suzannei la ureche:

— Diavolul în persoană ne trimite copilul acesta.

— Ce vrei să spui? întrebă ea.

— Mulţumită lui, mâine, la aceeaşi oră, vom avea de zece ori mai mult aur decât avem acum.

— Bulton, Bulton, zise Suzanne, cu un ton de imputare, ţi-am spus că copilul acesta trebuie să fie cruţat.

— Nu te supăra, zise banditul, şi ascultă-mă… Vei vedea…

De astă dată Ralph dormea de-a binelea şi banditul putu să vorbească în voie.

Capitolul IV

Bulton îşi lipise buzele de urechea Suzannei. Erau culcaţi alături, strânşi unul lângă altul. Întunericul cel mai profund domnea în odaie. Nu se mai auzea decât zgomotul respiraţiei micului irlandez, care dormea dus.

— Vezi tu, zise Bulton, de multă vreme urmăresc să scap, odată de viaţa asta păcătoasă.

— Ce vrei să spui?

— Într-o zi sau alta, voi fi prins şi ştii unde va fi locul meu atunci… La spânzurătoare, fără nicio discuţie.

— Taci, nu mai vorbi aşa, zise Suzanne, strângându-l cu patimă la pieptul ei.

Şi eu îţi spun că, mai curând sau mai târziu, lucrul acesta va trebui să se întâmple.

— Taci!… În numele cerului!…

— Tocmai, în numele cerului, se va întâmpla ceea ce spun eu, continuă banditul. Dacă însă am putea să strângem măcar o mie de lire sterline…

— Ei bine?

— Poate că aş putea să scap de viaţa aceasta; poate că pe viitor am trăi fericiţi…

— Fericiţi! murmură Suzanne în extaz.

— Tu n-ai mai face meseria aceasta ruşinoasă, eu n-aş mai fura şi am pleca amândoi din Anglia.

— Şi unde ne-am duce?

— În Franţa. Ne-am căsători şi am trăi ca doi oameni oneşti.

Suzanne îl strânse şi mai mult la pieptul ei.

— Ai face tu asta? murmură în extaz ea.

— Da.

Tânăra femeie suspină.

— Dar, vai! zise, nu vom avea niciodată o mie de lire.

— Cine ştie? Copilul acesta ar putea să ne facă un mare serviciu…

— Oh! Bulton, Bulton!… De ce vrei tu să facem un tâlhar din copilul acesta? N-ai văzut cât e de frumos şi cât de mult seamănă cu un mic îngeraş? Nu te înfioară gândul că prin relele noastre poveţe ar putea să ajungă într-o zi la eşafod?

Bărbatul râse cu ironie.

— Eşti într-adevăr, emoţionantă, draga mea, când vorbeşti astfel. Cu toate acestea, nu vreau să te necăjesc, mica mea Suzanne, şi-ţi făgăduiesc că copilul va fi dus mamei sale, după ce ne va fi făcut însă mai întâi, un mic serviciu.

— Ce serviciu? întrebă Suzanne.

— Mă asculţi?…

Şi Bulton începu să vorbească şi mai încetişor încă.

— De multă vreme am în cap o afacere, zise el; dar o afacere superbă!

— Ah!

— Niciunul dintre camarazii mei n-o cunoaşte şi dacă aş putea-o duce la bun sfârşit, am avea nu una, ci două sau trei mii de lire.

— Trei mii de lire! murmură Suzanne; şi de la cine vrei să furi suma aceasta?

— De la un om care fură el însuşi de la toată lumea; şi de la bogaţi şi de la săraci; de la un om care este blestemat de întreaga Londră.

— Şi cum se numeşte omul acesta?

— Thomas Elgin.

— Cămătarul?

— Chiar el.

— Şi pe omul acesta vrei să-l prazi tu?

— Mi-am făcut planul amănunţit. Am luat măsura tuturor cheilor; o am până şi pe aceea de la casetă.

— Dar unde locuieşte acest Thomas Elgin?

— În Kilburn Square, lângă staţia Western Railway, trăieşte singur şi n-are nici măcar o servitoare. Ia cina în oraş şi nu se întoarce acasă, decât foarte târziu.

— Dar, zise Suzanne, probabil că omul acesta n-are niciodată bani în casă.

— În timpul săptămânii n-are. Îşi ţine toţi banii la bancă. Dar Thomas Elgin nu vrea să piardă nicio zi din săptămână, el crede că şi duminica trebuie să lucreze cineva, ca şi în celelalte zile.

— Ah! zise Suzanne.

— Pentru că sunt oameni care au nevoie de bani duminica, tot aşa de bine ca şi în timpul săptămânii; ba chiar, în ziua aceasta, uneori se fac afacerile cele mai bune. Aşadar, în fiecare sâmbătă, Thomas Elgin trece pe la bancă şi se aprovizionează cu o sumă oarecare, ce uneori este destul de mare.

— Ah! exclamă din nou Suzanne.

— Are o casetă acasă, o casetă care este o mică capodoperă şi pe care nimeni n-ar putea s-o deschidă. Eu însă i-am găsit secretul.

— Cum?

— Înainte de a mă face tâlhar am ţinut o mică prăvălie, urmă Bulton. Pe atunci nu ne cunoşteam, scumpa mea Suzanne, şi aveam o

femeie legitimă. Thomas Elgin m-a ruinat şi femeia mea a murit de supărare.

— Continuă, zise Suzanne, care era foarte emoţionată.

— Thomas Elgin mi-a împrumutat douăsprezece lire, cu un procent de trei sute la sută. Pentru datoria aceasta am fost trimis la White-Cross. Caseta cămătarului este aşezată într-o sală care n-are decât o singură uşă. În mijlocul acestei uşi are practicată o mică deschizătură. Când Thomas Elgin are afaceri cu cineva, priveşte mai întâi prin aceasta, pentru a vedea mutra individului. Dacă mâna mea ar putea încăpea pe acolo, e multă vreme de când cămătarul ar fi fost prădat.

— Dar spuneai odinioară că ai făcut rost de chei potrivite.

— Da, dar dacă aş încerca să deschid uşa aceea aş fi mort.

— Cum asta?

— Domnul Thomas Elgin e un om cât se poate de ingenios.

— Ce-a imaginat el?

— Înapoia acelei uşi e aşezat un pistol, care se descarcă îndată ce se deschide uşa, aşa încât acela care ar vrea să intre ar fi ucis.

— Dar, în sfârşit, zise Suzanne, când domnul Thomas Elgin se reîntoarce acasă, trebuie să aibă vreun mijloc pentru înlăturarea pericolului pistolului.

— Iată singurul lucru pe care n-am putut să-l aflu zise Bulton. Mi-am bătut de multe ori capul, dar în zadar.

— Atunci, furtul este imposibil de realizat.

— Da şi nu.

— Cum asta?

— Presupune un moment că deschiderea aceea ar fi destul de largă ca să-mi pot trece braţul prin ea.

— Bine.

— Mi-aş plimba atunci mâna pe lângă uşă, până când aş da de o frânghie.

— Ce frânghie?

— Aceea care este legată de cocoşul pistolului şi care provoacă descărcarea armei.

— Şi după asta? întrebă Suzanne.

— Frânghia nu poate fi întinsă, căci dacă ar fi aşa descărcarea pistolului s-ar întâmpla îndată ce uşa ar fi atinsă, şi atunci glonţul ar întâlni lemnul, în loc să întâlnească corpul tâlharului.

— Înţeleg.

— M-aş înarma, prin urmare, cu o pereche de foarfeci şi aş tăia frânghia.

— A!

— Dar, din nenorocire, adăugă Bulton, mâna mea este prea mare; a ta, de asemenea. Numai o mână de copil ca aceea a mititelului, de exemplu, ar putea…

— Ascultă, zise Suzanne, dacă-mi juri că după îndeplinirea acestui furt, mă vei lăsa să duc copilul mamei sale, nu mă opun…

— Ţi-o jur.

— Dar, mai adăugă Suzanne, probabil că dacă domnul Thomas Elgin vine sâmbătă seară acasă cu bani, nu mai pleacă deloc în oraş.

— Din contră. După ce încuie caseta şi-şi aranjează pistolul, pleacă şi nu se reîntoarce decât foarte târziu. Mâine e sâmbătă; vom încerca lovitura între orele nouă şi zece seara.

— Dar ce vom face cu copilul până atunci?

— Îl vom face noi să aibă răbdare, zise Bulton.

— Îl vei bate? întrebă Suzanne cu vocea tremurătoare.

— Nicidecum.

— Mi-o făgăduieşti?

— Ţi-o jur.

— Dar atunci cum vei face?

— Vei vedea…

Peste puţin timp, banditul şi femeia adormiră la rândul lor.

Capitolul V

Câteva raze palide de lumină pătrundeau în cameră când irlandeza se sculă.

Bulton se sculase mai de mult.

Copilul dormea încă, zdrobit cum era de atâta oboseală.

Bulton stătea lângă fereastră şi părea foarte ocupat. El pilea şi potrivea o grămadă de chei. Cu tot zgomotul pe care-l făcea pila în contact cu fierul, Ralph nu se deştepta.

— Sărmanul mititel! zise Suzanne privindu-l. Cât de mult trebuie să fi mers pe jos!

Bulton începu a râde.

— Vei fi o bună mamă, draga mea, zise el.

— Şi tu, răspunse Suzanne, înconjurând cu braţele gâtul musculos al bărbatului, eşti mai bun decât cum s-ar părea la prima vedere. Pun rămăşag că ai prinde dragostea de copilaşul acesta.

— Dovada cea mai bună că mi-e drag, răspunse Bulion, este că vreau să rămână cu noi.

— Oh! nu, răspunse Suzanne, nu vei face asta… De altfel, mi-ai făgăduit, nu-i aşa?

— Ţi-o făgăduiesc din nou; dar după ce va fi tăiat mai întâi frânghia.

— Fie, răspunse Suzanne. Cu toate acestea, tare aş avea poftă să fac un lucru.

— Ce lucru?

— Să mă duc să rătăcesc puţin singuratică prin împrejurimile lui

Saint-Gilles.

— Pentru ce?

— Pentru a mă informa dacă nu cumva a pierdut cineva un copil… dacă se ştie de vreo sărmană mamă care plânge… dacă…

— Va fi destulă vreme pentru asta şi mâine.

— Şi pentru ce nu astăzi?

— Îţi repet că astă seară vom avea nevoie de copil. Pe urmă, presupune că în lipsa ta se va deştepta…

— Bine.

— Nemaivăzându-te pe tine va începe să plângă şi va voi să plece. Ştii că eu nu sunt tocmai răbdător.

— Ştiu, răspunse Suzanne, şi îl vei bate. Da, ai dreptate, mai bine rămân. Dar oarecum îl vom face să aştepte până mâine?

— Când se va deştepta îi va fi desigur foame.

— Fie.

— Îi va fi sete…

— Ei bine?

— Ştii bine că noi, tâlharii, când vrem să adormim pe cineva, avem la îndemână un mijloc foarte simplu: două picături de gin amestecat cu biter într-o halbă de bere brună, şi treaba e gata.

— Taci, zise Suzanne.

Şi aruncă o privire fugară asupra lui Ralph, care avusese o tresărire.

Într-adevăr, după puţin timp, copilul deschise ochii şi murmură:

— Mamă!

Suzanne se apropie de el şi-l cuprinse în braţe.

— Ţi-am făgăduit că ne vom duce s-o căutăm, drăguţul meu…

— Chiar acum, nu-i aşa?

Copilul se sculă şi văzându-l pe Bulton rămase temător.

Dar banditul îi surâse, îşi îndulci pe cât putu vocea şi privirea şi-i zise:

— N-avea teamă de mine, mititelule; eu sunt soţul doamnei şi nu-ţi voi face niciun rău.

— Asta e foarte adevărat, zise Suzanne, îmbrăţişându-l din nou.

Micul irlandez era acum gata de plecare, dar zări pe masă resturile cinei şi privirea sa îi trădă golul stomacului.

— Ţi-e foame, nu-i aşa? întrebă irlandeza.

Copilul nu răspunse nimic, dar privirea sa spunea „da”.

Într-adevăr, murea de foame.

— Biserica Saint-Gilles e cam departe de aici, urmă Suzanne şi va trebui să mergi încă multă vreme. Prin urmare, trebuie neapărat să mănânci ceva pentru ca să mai prinzi putere. Haide, drăguţule vom mânca împreună.

— Mă duc să aduc puţin jambon şi bere, zise Bulton, care se sculă la rândul său şi ieşi.

Plecarea sa avu asupra lui Ralph un efect asemănător cu acela care s-ar produce pentru o persoană care a stat mult într-o încăpere aerisită, dacă o fereastră s-ar deschide şi ar lăsa să pătrundă un curent de aer.

I se părea că era mai în siguranţă acum şi că Suzanne îi vorbea cu mai multă dulceaţă.

Tânăra femeie, pentru a înşela nerăbdarea copilului, începu să-i pună o mulţime de întrebări despre mama sa, locul unde o lăsase, precum şi celelalte evenimente întâmplate.

Ralph îşi aducea foarte bine aminte de diferitele aventuri pe care le trăise de la sosirea sa la Londra.

Îi vorbi despre cele patru fetiţe din casa doamnei Fanoche, care-i preziseră că va fi bătut; pe când era în mijlocul povestirii Bulton se întoarse cu jambonul şi cu sticla de bere.

Copilul se opri dintr-o dată, dar Suzanne îi zise:

— De vreme ce domnul este soţul meu, de ce nu vorbeşti şi în faţa lui?

Ralph prinse curaj şi-şi continuă povestea.

Un fapt reieşea mai cu seamă pentru Bulton şi pentru Suzanne din vorbele copilului: că nu-i rămăseseră decât nişte amintiri foarte vagi asupra cartierului în care fusese condus şi că, prin urmare, în loc să fie dus la Saint-Gilles, putea să fie dus în orice altă parte a Londrei.

Tâlharii din Londra, ca şi cei din Paris îşi au dialectul lor special, pe care cei din afara tagmei nu-l pot înţelege.

În dialectul acesta începu să vorbească Bulton amantei sale:

— Nu voi mai adormi copilul, hotărî el.

— Ah!

— Te vei duce cu el; în Londra toate squarurile se aseamănă; în loc să-l duci la Saint-Gilles îl vei duce în Kilburn Square.

— Bine!

— Te vei plimba cu el pe acolo, până când va cădea de oboseală. El nu va putea să bănuiască adevărul, nici să pună la îndoială buna ta credinţă; când vei vedea că nu mai poate merge, vei intra în cantina din Kursalt-Pince Lane, în colţul lui Edward Road, şi mă vei aştepta acolo.

— Şi mie îmi place mai mult aşa, zise Suzanne.

— Voi avea toate cheile gata pregătite, voi fi îmbrăcat ca un gentleman şi voi sosi într-o birjă. Pentru rest poţi să te încrezi în mine.

— Bine, zise Suzanne.

Ralph mâncă cu lăcomie şi bău bere.

Apoi, Suzanne îşi luă şalul şi-i zise:

— Acuma, drăguţule, să mergem după mama ta.

Şi copilul plecă cu ea plin de încredere.

Era aşa de vesel, încât voi chiar să-l îmbrăţişeze pe Bulton.

Programul acestuia din urmă fu urmat cuvânt cu cuvânt.

Suzanne, ţinând copilul de mână, coborî în Brook Street şi se întoarse spre Holborne.

Unul dintre numeroasele omnibuze[2] care mergeau spre Regent's Park trecea în momentul acela. Suzanne făcu un semn vizitiului, care opri.

Ralph nu se opuse şi, peste o jumătate de oră, coborau amândoi în Albert Road.

Suzanne îl plimbă pe toate străzile împrejmuitoare, întrebându-l mereu:

— Priveşte bine, nu cumva e aici?

— Nu, răspundea copilul.

Şi porneau din nou.

Tânăra femeie merse astfel toată ziua, cu o răbdare care câştigă pe deplin încrederea copilului.

Se făcuse noapte şi Ralph nu recunoscuse încă strada în care locuia mistress Fanoche; nici despre mama sa nu putuse căpăta vreo relaţie.

Copilul era aşa de obosit, încât Suzanne trebui să-l ia în braţe. Îl duse până la cantina despre care îi vorbise Bulton.

Ralph, ascultător consimţi să se aşeze şi să cineze împreună cu irlandeza.

Se înnoptase acum de-a binelea.

— Ne vom reîntoarce acasă, zise Suzanne şi mâine vom căuta din nou…

Copilul era trist, dar nu mai plângea.

Avea energia unui om în vârstă.

Deodată, uşa cantinei se deschise şi Bulton intră.

— Mi se pare că am dat eu de mama ta.

Copilul scoase un strigăt de bucurie şi întinse braţele banditului.

Capitolul VI

Suzanne aruncă o privire furişă amantului ei.

Bulton îi făcu un semn care voia să zică:

— Taci; i-am spus asta pentru ca să facă tot ce vom voi noi.

Banditul imaginase o mică poveste pentru Ralph; primele elemente le luase din însăşi povestirea copilului.

Micul irlandez scosese un strigăt de bucurie şi persoanele care mai erau în cantină începură să-l privească cu oarecare curiozitate.

— Nu face zgomot, îi zise Bulton, nu striga şi ascultă-mă, fiule.

Vocea lui era simpatică şi expresia feţei plină de dragoste.

Copilul, care la început se temea de el, începuse să-l iubească din momentul în care-i declarase că avea să-l conducă la mama sa.

Bulton făcu un nou semn Suzannei. Şi toţi trei trecură într-o altă

odaie a cantinei, unde nu mai era nimeni.

Bulton zise:

— Avem destul timp; nu trebuie să ne grăbim prea mult… Ascultă-mă bine, drăguţule…

Ralph îl privea plin de nelinişte.

— Mama ta e în închisoare, zise Bulton.

Copilul îşi împreună mâinile într-un gest de durere.

Bulton continuă:

— E în închisoare, după cum ne-ai spus şi tu că ai fost într-o casă particulară. Cei care te ţineau prizonieri pe tine, şi te băteau au răpit-o şi pe mama ta.

Copilul avu un gest mânios.

— Oh! zise, au îndrăznit s-o bată şi pe mama?

— Nu, dar dacă nu ne vom grăbi s-o eliberăm, desigur că o vor bate. Din fericire, sunt şi eu pe aici.

Şi Bulton îşi luă un aer aşa de important, încât, micul irlandez rămase pe deplin convins.

— Şi unde este ea? întrebă Suzanne la rândul ei.

— Casa în care a fost închisă, răspunse Bulton, nu e departe de aici.

— Să plecăm repede, s-o scăpăm! zise copilul.

Bulton surâse.

— Tu nu mai eşti copil, zise el, eşti om mare şi vei înţelege lesne pentru ce nu putem pleca îndată.

— Ah! zise Ralph privindu-l cu atenţie; şi pentru ce nu putem pleca?

— Pentru că trebuie să aşteptăm mai întâi ca gardienii săi să fie culcaţi şi străzile să rămână pustii.

Ralph nu făcu nicio obiecţie.

Înţelegea şi el într-un mod vag că Bulton trebuia să aibă dreptate.

Suzanne începu din nou să vorbească în dialectul pungăşesc.

— Ai preparat totul? zicea ea lui Bulton.

— Da. Am toate cheile. Am venit într-o trăsură, pe care am lăsat-o să aştepte afară.

— Şi de ce ai venit cu trăsura?

— Mai întâi de toate, pentru a nu deştepta nicio bănuială. Când vor vedea trăsura, trecătorii vor crede că e vreunul dintre clienţii lui Thomas Elgin. Afară de asta, după ce vom fi luat banii, vom putea fugi mai repede.

— Aşadar eşti sigur că are bani în casă?

— Sunt foarte sigur.

— Şi cum asta?

— L-am văzut intrând în bancă, pe la orele trei şi jumătate.

— Şi el nu te-a văzut pe tine?

— Nu. De altfel, m-am schimbat mult din vremea pe când eram

clientul său. Cred că n-ar putea să mă mai recunoască.

Bulton privi ceasornicul din cantină. Erau orele opt şi jumătate.

— Nu mai avem de aşteptat decât o jumătate de oră, zise el.

— Ah! murmură Suzanne.

— Pe când Thomas Elgin ieşea de la bancă, urmă Bulton, l-am auzit că dădea întâlnire unei persoane, pentru orele zece în Leicester Square. Aşadar se va duce la staţie pentru a lua trenul de nouă. Când vom auzi şuieratul locomotivei, vom pleca şi noi.

— Dar cu copilul ce vom face, „după"? întrebă Suzanne.

— Îl vom conduce la postul de poliţie din Saint-Gilles. Desigur că părinţii sau rudele sale vor veni să-l caute.

— Şi noi?

— Noi vom lua chiar mâine drumul spre South-Eastern Railway.

— Aşadar, eşti hotărât să mergem în Franţa?

— Da.

Suzanne sări de gâtul lui Bulton şi-l îmbrăţişă cu căldură.

Mai vorbiră un timp, apoi banditul se sculă, aruncă o jumătate de coroană pe masă pentru plata consumaţiei făcute şi ieşi cel dintâi.

Suzanne luă copilul de mână.

— Vino, zise ea.

— Doamnă, întrebă Ralph, nu-i aşa că o vom găsi pe mama?

— Desigur, drăguţule.

Trăsura despre care vorbise Bulton aştepta într-adevăr la uşa cantinei.

Suzanne se urcă cea dintâi, îl aşeză pe Ralph lângă ea şi Bulton se urcă lângă birjar.

— Unde mergem? întrebă acesta din urmă.

— Kilburn Square. Dar mai întâi trec pe la staţia Railway-ului.

Se auzi în depărtare şuieratul trenului şi Bulton nu era deloc supărat că-l vedea pe Thomas Elgin plecând.

Din ordinul său, birjarul mâna încet calul şi pe când ajungeau la staţie, Bulton zări un om care se îndreptă spre casa de bilete.

Era Thomas Elgin.

— Acuma, cugetă banditul, totul va merge bine.

Şi adresându-se birjarului:

— Kilburn Square, dar repede.

Birjarul englez este discret prin excelenţă. El vede totul şi nu reţine nimic, aude totul, dar nu se sileşte să înţeleagă.

Ar putea să fie chiar martor al unui asasinat şi tot nu i-ar veni ideea că trebuie să intervină. Cel care-l conducea pe Bulton nu-şi bătu capul să-şi explice pentru ce i se ordonase să treacă prin gară şi, biciuindu-şi calul, ajunse în curând la Kilburn Square.

— Vezi casa aceea albă din dreapta? zise Bulton. Acolo trebuie să ajungem.

Birjarul se opri.

Suzanne coborî ţinând mereu copilul de mână.

Seara era întunecoasă, scuarul pustiu şi lumina lămpilor nu străbătea ceaţa decât pe jumătate.

Bulton era foarte bine îmbrăcat, având aerul unui gentleman.

Chiar de-ar fi fost ceva lume pe acolo, nimănui nu i s-ar fi părut extraordinar ca omul acela să oprească în faţa grilajului, să scoată o cheie din buzunar şi să deschidă portiţa.

Bulton, Suzanne şi copilul străbătură grădina şi ajunseră la uşa principală.

Acolo, banditul scoase o nouă cheie din buzunar; cei doi bandiţi şi inocentul lor complice intrară ca la ei acasă în clădire.

Bulton scoase din buzunar o lumânare mică şi o aprinse.

— În casa aceasta e mama? întrebă copilul vesel.

— Da, răspunse Bulton; tăcere!

Din vestibulul în care se aflau trecură printr-o încăpere mică şi ieşiră într-un coridor. La extremitatea acestui coridor se vedea o uşă.

— Acolo este, zise Bulton.

Şi arătă Suzannei o deschizătură mică pătrată aflată în mijlocul uşii.

Capitolul VII

Să ne ocupăm acum puţin şi de domnul Thomas Elgin, să pătrundem în biroul pe care-l avea el la Londra şi să ne întoarcem cu câteva ore înainte.

Domnul Thomas Elgin ieşea de la bancă, de unde ridicase suma de două mii de lire pentru nevoile micului său comerţ, care mergea tot aşa de bine duminica precum şi în celelalte zile.

Apoi, înainte de a lua omnibuzul care trebuia să-l ducă acasă, dăduse întâlnire unui prieten al său, cu care urma să petreacă bucuros câteva ore, fie la Argyll-rooms, fie la Alhambra.

Dar îşi aminti că uitase să răspundă unor scrisori din Dublin şi, în loc să se îndrepte spre domiciliul său privat, trecu pe la birou, care era situat în fundul pasajului din Oxford Street.

— Voi mânca o jumătate de oră mai târziu, îşi zise, dar trebuie ca scrisorile acestea să plece numaidecât.

Şi pe când tocmai terminase ultima scrisoare, cineva bătu la uşă.

— Intră, zise el, fără să ridice capul.

Dar abia se deschisese uşa şi domnul Thomas Elgin se ridică cu vioiciune şi se înclină până la pământ cu aerul cel mai respectuos din lume.

Personajul care îi trecuse pragul era un bărbat înalt, îmbrăcat în negru, tânăr încă, dar complet chel.

În ochii săi albaştri se citea o voinţă de neînchipuit.

— Poate că nu mă aşteptai, domnule Elgin, zise el.

— Într-adevăr, Excelenţă, eram departe de a bănui… Nu credeam.

— Domnule Thomas Elgin, zise necunoscutul, n-am timp să stau mult de vorbă cu dumneata. Dacă binevoieşti, ne vom înţelege repede.

— Sunt gata… Aştept ca Excelenţa Voastră să se explice.

— Abatele Samuel a fost arestat, nu-i aşa?

— Da, Excelenţă.

— Foarte bine, dar numai atât nu e destul.

Thomas Elgin îşi îndreptă privirea-i scrutătoare asupra vizitatorului.

— Abatele Samuel n-a putut să celebreze liturghia la Saint-Gilles în ziua de 27 octombrie.

— A fost arestat la orele 6 dimineaţa.

— Şi o mare primejdie care ameninţă cauza pe care o serveşti şi dumneata a fost înlăturată numai mulţumită acestei arestări, urmă omul îmbrăcat în negru. Patru oameni, pe care acea ceremonie religioasă trebuia să-i reunească, îl căutau cu înfrigurare prin întreaga Londră, fără să-l poată găsi. Pe când noi, din contră, avem ochii mereu îndreptaţi asupra lor şi cred că nu ne vor scăpa.

— Ah! murmură Thomas Elgin.

— Unul dintre ei a fost prădat pe când debarca la Liverpool, continuă vizitatorul. El venea din America şi poseda o scrisoare de credit pentru casa de bancă Davis Humphrey & Co. Scrisoarea aceasta de credit, dispărând odată cu portofelul, omul este acum cu totul lipsit de mijloace băneşti. Unul dintre emisarii noştri, care-l urmăreşte zi şi noapte, l-a convins că era bine să ţi se adreseze dumitale. Mâine dimineaţă va veni să bată la uşa casei dumitale din Kilburn Square. El îţi va cere o mie de lire pentru o lună, dar dumneata îi vei oferi trei mii.

— Trei mii de lire? exclamă Elgin. Dar Excelenţă, suma aceasta…

— N-o ai la dumneata?

— Nu, Excelenţă… Eu îmi ţin totdeauna banii la bancă şi banca e închisă până luni.

— Tocmai de aceea, zise necunoscutul, ţi-am adus eu banii.

Şi deschizându-şi redingota neagră, scoase din buzunar un portofel şi întinse domnului Thomas Elgin un pachet de bancnote.

— Numără, îi zise el.

Cămătarul luă banii, îi numără şi-i puse în buzunar.

— Pentru moment, atâta aveam să-ţi spun, domnule Elgin, zise necunoscutul.

— Servitorul dumneavoastră, Excelenţă, zise cămătarul, înclinându-se din nou până la pământ.

*

* *

— Ehei! îşi zise domnul Thomas Elgin, niciodată n-am avut cinci mii de lire în caseta mea. Astă seară va trebui să luăm câteva mici precauţii.

Şi sărind într-o trăsură porni spre casă, unde ajunse aproape de orele zece.

Descrierea casei lui Elgin pe care Bulton o făcuse Suzannei, era perfect exactă.

Uşa avea o mică deschizătură, prin care cămătarul putea să vadă totdeauna cu cine are de-a face.

Cămătarul, care era mereu singur în timpul săptămânii, duminica îşi aducea o femeie care avea misiunea de a-i introduce la el pe vizitatori.

Deci domnul Elgin se întoarse acasă, se închise în birou, deschise caseta şi puse în ea cele două mii de lire pe care le luase de la bancă, împreună cu cele trei mii pe care i le aduse omul îmbrăcat în negru.

— Trebuie să fim prevăzători, îşi zise el.

Pistolul despre care vorbise Bulton exista în realitate.

Mecanismul acestui pistol era de o simplitate dezarmantă.

Pistolul era aşezat pe un picior de lemn în faţa uşii. O sfoară lega cocoşul armei de un cârlig din uşă.

Uşa deschizându-se, întindea sfoara şi provoca astfel descărcarea armei.

Bulton observase şi studiase foarte bine mecanismul acesta.

Numai că banditul credea că ştie totul şi în realitate nu ştia.

Pentru anumite împrejurări, domnul Thomas Elgin îşi lua o mie de precauţii.

Când n-avea în casă decât o mie sau o mie cinci sute de lire, pistolul era suficient.

Pentru împrejurări deosebite însă, întrebuinţa un fel de tun.

Era o armă de calibru mare, instalată chiar pe uşa casei. Mecanismul era pus în mişcare tot printr-o sfoară, care era legată în partea de sus a uşii şi nu putea fi ajunsă cu mâna din afară.

Sfoara pistolului putea fi zărită dacă se uita cineva cu atenţie prin deschizătură, pe când sfoara micului tun nu putea fi zărită.

Cinci mii de lire nu era o sumă de dispreţuit, de aceea domnul Thomas Elgin se gândi să utilizeze ambele arme.

După ce totul fu aranjat, domnul Thomas Elgin vru să plece.

Dar cum lesne se poate ghici, nu se îndreptă spre uşă, el dădu puţin la o parte patul, căci aceasta era şi odaia lui de culcare, apăsă cu piciorul una din scândurile parchetului, care se dădu îndată la o parte. Nişte trepte apărură, trepte care conduceau în subsol.

Această ieşire secretă nu putuse fi ghicită de Bulton, oricât de mult îşi forţase el inteligenţa şi imaginaţia.

Aşadar, domnul Thomas Elgin, ieşi din casă prin subsol, închise bine toate uşile în urma lui şi se îndreptă spre gară, fredonând încetişor o arie veselă.

Capitolul VIII

După cum am văzut, domnul Thomas Elgin se apropiase de casă pentru a-şi scoate un bilet.

În acelaşi timp, în trenul care venea din Londra, intră în gară şi domnul Elgin văzu un om care se apropie de dânsul şi-l salută.

Omul acesta nu era altul decât vechea noastră cunoştinţă, poliţistul comercial supranumit Omul sensibil, pe adevăratul său nume John Clavery.

După ce-i răspunse la salut, domnul Thomas Elgin voi să treacă înainte, dar John Clavery se apropie şi-i zise:

— Tocmai la dumneata veneam.

— La mine?

— Da, şi cred că n-ai fi fost deloc supărat de vizita mea.

Domnul Thomas Elgin îl privi cu curiozitate.

— Despre ce e vorba?

— Îţi aduc nişte bani, şi nu vei putea spune nimic. Ai, într-adevăr, noroc…

— Îmi aduci bani?

— Da.

— De la cine?

— De la preotul irlandez.

Domnul Thomas Elgin deveni deodată foarte palid.

— Cum! exclamă dânsul, preotul irlandez a plătit?

— Da.

— Când?

— Acum două zile.

— E imposibil! exclamă cămătarul, pe care ştirea aceasta nu-l înveselea deloc.

— Şi totuşi, aşa este cum îţi spun.

— Aşadar, preotul a ieşit din White-Cross?

— A ieşit de alaltăieri dimineaţă.

— Ah! murmură domnul Thomas Elgin, silindu-se pe cât putea să-şi stăpânească emoţia.

— Iată cele două sute de lire, adăugă John Clavery, scoţând din buzunar un portofel uzat.

Cămătarul era aşa de tulburat, încât se sprijini de o bancă să nu cadă.

Omul sensibil nu se putu stăpâni să nu remarce:

— Iată-l şi pe domnul Thomas Elgin, făcând mutre când e vorba să încaseze bani! Aşa ceva nu s-a mai întâmplat până acum!

Dar cămătarul se stăpâni, mulţumi agentului şi se îndepărtă.

— Ce vor zice oamenii aceia când vor afla de eliberarea abatelui Samuel? gândea el mergând spre casă

Cum domnul Elgin nu se putea duce la petrecere cu prietenii săi având o sumă aşa de mare în buzunar, căci era prea primejdios, trebuia, numaidecât să depună cele două sute de lire în caseta sa din Kilburn Square.

Dar deodată se opri pe loc ca şi cum i-ar fi aplicat cineva o lovitură puternică în moalele capului. Prin ceaţa densă a nopţii, domnul Thomas Elgin observase o trăsură staţionând în faţa porţii sale.

— Oh! oh! îşi zise el, ce o mai fi şi asta? Cine mă poate căuta la o asemenea oră?

Şi începu să alerge. Birjarul dormea pe capră.

Grilajul grădinii era închis şi nu se vedea nicio lumină înăuntru.

Domnul Thomas Elgin crezu că trăsura aceea, se oprise din întâmplare acolo şi toată teama îi pieri.

Scoase cheia din buzunar şi pătrunse în grădiniţă.

În timpul acesta, Bulton, Suzanne şi copilul erau în casă.

Bulton tocmai spunea micului irlandez:

— Dacă vrei s-o vezi pe mama ta, va trebui să asculţi şi să faci tot ce-ţi voi spune.

— Voi asculta, răspunse copilul cu supunere.

Bulton înarmă mânuţa lui Ralph cu un foarfece; copilul fu ridicat în sus, mâna intră cu uşurinţă prin deschizătură şi sfoara pistolului fu tăiată.

— Acuma, zise Bulton, adresându-se Suzannei, nu mai avem a ne teme de pistol.

Şi scoţând o cheie din buzunar deschise uşa.

Dar deodată, o detunătură înspăimântătoare se auzi.

Micul tun se descărcase… Copilul căzu scăldat în sânge; Suzanne, de asemenea, fu atinsă la cap şi la coaste.

Printr-o minune, Bulton scăpase neatins.

În acelaşi moment uşa se deschidea.

Era domnul Thomas Elgin care alerga strângând cât îl ţinea gura.

— Hoţii!… hoţii!…

Bulton se aplecă, o ridică pe Suzanne în braţe şi fugi spre coridor.

În fund se întâlni cu Elgin, care striga mereu şi voia să-i ţină calea.

— La o parte! strigă Bulton…

— Ah! banditule! mugi cămătarul şi se aruncă asupra lui.

— La o parte! repetă Bulton.

Şi domnul Thomas Elgin se rostogoli la pământ, scoţând un geamăt înăbuşit.

Banditul după ce îl lovise cu cuţitul în pântece, fugea transportând-o în braţele sale puternice pe Suzanne, leşinată.

Micul irlandez, care fusese rănit la umărul stâng, râmase singur pe câmpul de luptă.

Capitolul IX

Zgomotul detunăturii fu aşa de mare încât însuşi birjarul se deşteptă.

Aproape îndată apăru şi Bulton, cu Suzanne în braţe.

— Soţ gelos, femeia rănită!… repede! exclamă Bulton… Două coroane pentru tine.

Şi în acelaşi timp se aruncă în trăsură, ţinând-o mereu pe Suzanne în braţe.

Birjarul nu mai ceru altă explicaţie şi-şi biciui calul.

— În Holborne, strigă birjarului, în colţul străzii Brook.

Până acolo nu se mai opriră.

Bulton sări la pământ, plăti birjarului şi plecă înainte cu Suzanne în braţe.

Pe la orele zece seara, Brook Street este cu totul pustie.

Cu toate acestea, pe când se pregătea să se înfunde în aceea ce ducea la casa în care locuia Bulton simţi că cineva îi atinge umărul.

— Ce s-a întâmplat? se auzi în acelaşi timp o voce.

Bulton o recunoscu.

— Craven! zise el, vino cu mine: s-a întâmplat o mare nenorocire.

Vocea lui Bulton era gravă.

Urcă repede scările şi Suzanne fu aşezată în pat.

În acelaşi timp Craven aprindea o lumânare.

Suzanne fusese lovită la gât şi sub sânul stâng.

— E moartă!… e moartă! zicea Bulton, smulgându-şi părul de disperare.

— Ba e numai leşinată, răspunse Craven, după ce o examinase cu cea mai mare atenţie.

Atunci cei doi oameni începură să-i panseze rănile pentru a opri curgerea sângelui.

Craven aduse puţin oţet şi frecă tâmplele Suzannei.

După un timp tânăra femeie deschise ochii.

— Suzanne!… buna mea Suzanne! exclamă Bulton, acoperind-o de sărutări.

— Ah!… tu eşti viu? murmură aceasta.

Bulton plângea.

— Eu voi muri! murmură Suzanne.

Şi după o pauză adăugă:

— Înainte de a muri, aş vrea să-l văd pe fratele meu.

— Fratele tău?

— Da, am un frate. Aş vrea să-mi iau rămas bun de la el… Nu te supăra, Bulton…

— Dar unde este?

— Locuieşte în Dudley Street. E de meserie croitor.

— Cum se numeşte? întrebă Craven.

— John Colden.

— A!… murmură Craven, îl cunosc.

— Du-te de-l caută, zise Bulton, care nu ştia ce să mai facă de disperare.

Şi pe când Craven se depărta, Suzanne murmură:

— Ah! Bulton, iubitul meu, de ce n-ai vrut să înapoiem copilul mamei sale?

— Fatalitatea este împotriva noastră! răspunse Bulton cu tristeţe.

Şi îngenunchind la căpătâiul Suzannei rămase într-o tăcere.

Capitolul X

Craven intră în Dudley Street şi se opri la numărul 37, unde ştia că este locuinţa lui John Colden.

Dar fratele Suzannei nu era acasă; numaidecât, atât patronul atelierului îl concediase, pentru că aflase despre el că conspiră împotriva Angliei.

— Şi nu ştiţi în ce atelier lucrează acum? întrebă Craven.

— Nu mai lucrează deloc.

— Dar unde l-aş putea întâlni?

— Mi se pare că vine adeseori la cantina din ţară.

— Ah!

— În toate serile se întâlneşte acolo cu mizerabilii conspiratori ca el.

— Mulţumesc! zise Craven şi se îndepărtă.

Fără să mai stea pe gânduri, intră în cantina indicată. Era puţină lume acolo; John Colden nu sosise încă. Cu toate acestea, Craven luă loc şi ceru o băutură. Un om îmbrăcat în negru, care bea singur într-un colţ, îi atrase atenţia.

— Pe onoarea mea! zise dânsul, după o pauză. Nu se poate să mă înşel… Are pălărie nouă, haine noi… dar el trebuie să fie…

Şi ridicându-se se apropie de acesta.

— Nu cumva am onoarea să vorbesc domnului Shoking?

— Da, răspunse Shoking, căci el era.

— Aşadar ne-am îmbogăţit?

Shoking dădu din cap cu tristeţe.

— Aşteptaţi pe cineva? mai întrebă Craven.

— Da.

— Şi eu, răspunse Craven, aştept pe un oarecare John Colden.

— Cum ai spus?

— John Colden, repetă Craven.

— Pe dânsul îl aştept şi eu, zise Shoking.

În clipa aceea uşa se deschise şi John Colden apăru.

Acest John Colden nu era altul decât irlandezul acela zdrenţăros, pe care Omul Gri şi-l făcuse sclav. La început, el nu dădu nicio atenţie lui Craven. El se apropie cu vioiciune de Shoking.

— El bine? întrebă el.

— Am dat de urmele lui.

— Ah! murmură Shoking a cărui faţă se lumină.

— Copilul, urmă Colden, a fost zărit în Piaţa Gloucester. O femeie milionară l-a luat de mână şi l-a dus cu dânsa.

În momentul acela interveni şi Craven.

— Căutaţi un copil? zise el.

John Colden îl recunoscu.

— Ah! tu eşti? zise el întorcându-se.

— Da şi te căutam. Dar ce e cu copilul despre care vorbeşti?

— E un mic irlandez pierdut.

— Ce vârstă are?

— Vreo zece ani, zise Shoking. E blond şi drăguţ ca un înger.

— Ei bine! zise Craven, pot să vă dau ştiri despre el.

— Tu?

— Spuneaţi că a fost luat de o femeie?

— Da.

— Ei bine! zise Craven, femeia care l-a luat nu e alta decât cea care mă trimite la tine, sora ta, Suzanne.

— Ah! zise John Colden, Dumnezeu apără Irlanda!

— Şi vom regăsi copilul, adăugă cu bucurie Shoking fără să observe că Craven clătina cu tristeţe din cap.

Capitolul XI

Pe când ieşea din cantină întovărăşit de Shoking şi John Colden, Craven îşi zicea:

— Eu am venit să-l caut aici pe fratele Suzannei, nu să le dau explicaţii domnilor acestora. Vor face dânşii ce vor pofti, nu mă priveşte pe mine.

Mergând repede ajunseră cu toţii în Brook Street în mai puţin de un sfert de oră.

Pe drum Shoking gândea astfel:

— Jenny a fugit pentru că n-avea credinţă în mine şi, de fapt, ea avea dreptate pentru că din cauza mea intrase la doamna Fanoche. Dar în curând îi voi aduce copilul şi atunci îmi va sări de gât de bucurie. Şi unde mai pui că Omul Gri, care nu mai departe decât ieri m-a făcut imbecil, îşi va recăpăta încrederea în mine!…

— Ce va fi vrând cu mine sora mea Suzanne? se întreba John Colden.

— Pe cinstea mea, cu atât mai rău pentru dânşii! gândea Craven,

mai bine să le spun îndată.

Şi luând braţul irlandezului îl întrebă:

— O vezi deseori pe sora ta?

— Niciodată. A ajuns rău de tot Suzanne. Eu nu sunt decât un biet croitor acum, dar fiul tatălui meu nu mănâncă decât pâine cinstită. De când Suzanne poartă rochie de mătase nu-mi mai este soră şi dacă am consimţit să te urmez, am făcut-o pentru că mi-ai spus că a găsit un copil şi cred că este tocmai acela pe care-l căutăm.

— Ascultă, zise Craven cu vocea înceată, tu ştii că sora ta trăieşte cu un om numit Bulton?

— Un hoţ! zise irlandezul cu dispreţ.

— Fie, zise Craven.

— Ei şi?

— S-a întâmplat o nenorocire.

John Colden tresări.

— Ea şi cu Bulton au vrut să dea o lovitură, dar n-au nimerit-o bine.

— Atunci?

— Suzanne este rănită.

— Rănită! strigă John Colden, care în momentul acela uită de viaţa ruşinoasă a Suzannei, pentru a nu-şi mai aminti decât de un lucru: femeia aceea era sora lui.

Şi alergând sui cu uşurinţă scara întunecoasă şi întortocheată pe unde îl conducea Craven.

Shoking, plin de speranţă, urca în urma lui şi repeta:

— În fine, voi avea copilul!

John Colden, intrând în camera unde zăcea Suzanne, se repezi spre pat. Femeia era palidă şi patul era pătat de sânge.

— Cred că voi muri, zise Suzanne.

— A, nu! scumpa mea, zise Craven; rănile tale nu sunt mortale.

Shoking care se oprise în prag şi arunca priviri disperate în jurul lui, întrebă:

— Unde e copilul?

Bulton se întoarse, îi aruncă o privire posomorâtă şi zise:

— Ce-i cu omul acesta şi ce vrea?

— Ce vreau? răspunse Shoking. Vreau copilul!

— Ce copil? mormăi Bulton.

— Copilul pe care l-a găsit femeia aceasta.

— Nu-l vei avea, zise Bulton.

Shoking strânse pumnii.

— Oho! aş vrea s-o văd şi pe-asta, zise el.

— A murit, zise Bulton.

Irlandezul şi Shoking gemură de durere.

În acelaşi timp, John Colden o luă de braţ pe sora lui şi îi zise cu

bruscheţe:

— Nu ştiu dacă ai să mori, dar dacă este aşa, ridică ochii spre Dumnezeu să te ierte şi spune-ne unde este copilul.

Suzanne gemu de durere.

— Ah! zise ea, l-a pierdut Bulton.

— Pierdut! pierdut din nou! exclamă Shoking, care nu credea în cuvintele celor doi.

Suzanne luă mâna fratelui său şi îi zise:

— Îl cunoşteai deci?

— Îl chema Ralph, nu-i aşa?

— Da.

— Şi ce s-a întâmplat cu el?

Irlandezul avu un gest ameninţător.

— Poate că a murit, poate că nu este decât rănit, ca mine.

Şi Suzanne avu curajul de a se confesa celor doi.

Bulton furios, îndrăzni s-o întrerupă.

Când sfârşi, John Colden avea ochii înlăcrimaţi.

— Mizerabilo! zise el. Ştii ce-ai făcut? Ai lovit Irlanda întreagă lovind în acest copil.

— Irlanda? strigă Suzanne.

— Da, nenorocito! Şi trebuie să ne spui înainte de a muri unde l-ai lăsat… Poate că nu este decât rănit… Poate că…

— În Kilburn Square, în casa lui Thomas Elgin, zise Suzanne.

— Dar tu vrei să mă trimiţi la spânzurătoare? zise Bulton cu un accent de furie.

Irlandezul John Colden era tot atât de voinic ca şi Bulton.

El se ridică ameninţător în faţa lui:

— Bagă bine de seamă! zise el, dacă copilul e mort, nu va mai trebui să te deranjezi până la Newgate, căci te voi omorî eu însumi!

— John! Bulton! în numele cerului! zise Suzanne, crezând că fratele şi amantul erau gata să se arunce unul asupra celuilalt…

Dar îndată Craven, care ieşise puţin din încăpere, intră schimbat la faţă zicând:

— Poliţia!

— Mii de bombe! tună Bulton.

— Sunt vreo zece poliţişti în stradă, zise Craven. Desigur că au venit să te aresteze. Fă-te scăpat, Bulton.

— Mii de bombe! vociferă Bulton, copilul nu este mort şi va vorbi.

— Copilul nu e mort! strigă Shoking într-un avânt de bucurie. Oh! dacă ai spune adevărul… cred că te-aş ierta, banditule!

Dar Bulton nu-l auzi. Ieşise din cameră şi în loc să coboare scara, se suise sus la etaj, de unde putea urca pe acoperiş.

În timp ce Bulton se făcea nevăzut, poliţia înconjură mai întâi casa şi apoi locuinţa Suzannei.

În fruntea lor, oamenii poliţiei aveau un comisar.

Acesta intrând, zise:

— Căutăm pe un om numit Bulton.

— Pasărea a zburat, zise Craven.

— Şi pe o fată numită Suzanne.

— Eu sunt, zise irlandeza cu o voce stinsă.

Îl ştiu toţi pe Craven ca pe un hoţ de profesie; dar poliţia nu arestează pe oameni decât atunci când îi prinde asupra faptului.

În ziua aceea nu i se putea reproşa nimic lui Craven; de altfel, nu erau nici opt zile de când ieşise din închisoarea Cold-Bath field.

Deci comisarul îl ascultă ca martor.

Craven afirmă că Shoking venise cu John Colden ca să caute un copil.

Comisarul îi spuse că acest copil era rănit uşor şi că trăia.

— Ah!, domnule, zise Suzanne, împreunându-şi mâinile, Bulton şi cu mine suntem vinovaţi. Copilul e inocent!

Comisarul ridică din umeri.

— Inocent zici? fie! dar asta nu-l va împiedica să meargă direct la închisoare.

— Închisoarea engleză!… Teribila închisoare, supranumită „moară”.

Cuvântul acesta însemna tot ce poate mai grav, tot ceea ce a putut inventa mai teribil imaginaţia judecătorilor. Este o tortură fără nume, pe care libera şi filantropica Anglie o aplică celor care fură bunul altuia.

Şi Shoking căruia comisarul îi spusese că e liber să plece, Shoking zic, începu să plângă zicând:

— Sărmanul copil! Omul Gri îl va lăsa oare să meargă la „moară”?

Capitolul XII

Ce se întâmplase în casa lui Thomas Elgin după fuga lui Bulton?

Zgomotul armei pusese în mişcare liniştitul cartier Kilburn, în care nu erau nici magazine, nici oameni de elită şi în care fiecare casă mică era locuită de un negustor, care îşi avea biroul său în oraş.

Bonele şi bucătăresele şi-au făcut toate proviziile.

Stăpânii, după masă, citesc Biblia.

Focul armei produsese deci în strada respectivă efectul unui cutremur de pământ.

Cel mai apropiat vecin al lui Thomas Elgin era un bătrân librar, care citea în tihnă Biblia, stând lângă sobă.

Deodată, Biblia îi căzu din mâini. El chemă servitoarele. Acestea nu îndrăzniră să iasă.

— Trebuie să fie o explozie de gaz! zise una dintre ele.

— Nu, răspunse cealaltă, este bubuitul unei arme.

Bătrânul librar îşi luă de jos Biblia şi o puse pe sobă. Apoi îşi îmbrăcă haina de mătase şi ieşi afară.

Ceilalţi vecini făcură, unul câte unul, la fel.

După un sfert de oră, Bulton era departe, în faţa casei lui Thomas Elgin staţiona o mulţime de curioşi.

Grilajul curţii era deschis; uşa casei era de asemenea deschisă. Din casă se auzeau strigăte de durere.

Totuşi, nimeni nu îndrăznea să intre.

În fine, doi poliţişti care se aflau la cealaltă extremitate a străzii, alergară spre ei.

Îndată ce oamenii poliţiei intrară, mulţimea dădu şi ea năvală.

Se aduseră lumânări. Aşa îl găsiră pe Thomas Elgin rostogolindu-se pe pardoseala plină de sânge şi cerând ajutor.

Lovitura de cuţit a lui Bulton îl lovise între coaste. Rana nu era periculoasă, cu toate că sângera teribil.

Un doctor, care locuia pe aceeaşi stradă, fu chemat în grabă.

— Ah! bandiţii. Ah! mizerabilii! strigă Elgin, au vrut să mă fure!

Fu aşezat pe un pat; şi în timp ce doctorul îi da primele îngrijiri, oamenii poliţiei făcuseră o percheziţie în casă. Găsiră astfel pe micul irlandez leşinat în sală şi în mijlocul unui lac de sânge.

Copilul fu adus şi el în camera unde era Thomas Elgin.

Acesta strigă:

— E unul dintre hoţi!

Mulţimea primi cu îndoială această acuzaţie. Copilul, plin de sânge avea o figură cu totul îngerească şi dulce!

Pe de altă parte însă era destul de greu de explicat prezenţa sa în acea casă… Thomas Elgin trăise totdeauna singur.

Doctorul îl dezbrăcă şi constată că rana nu era mortală.

Copilul fu scos din starea de leşin.

El aruncă celor din faţă o privire lungă şi mirată şi începu să plângă.

— Micule hoţ, arată-ţi complicii! zise Thomas Elgin, care se ridicase puţin din pat.

Copilul plângea şi nu răspundea.

Cămătarul avu curajul să se ridice şi – aşa însângerat şi slăbit cum era – se târî până în coridor.

— Am să vă probez că acest copil face parte din banda de hoţi!

Şi, într-adevăr, el arătă gaura făcută în uşă, arătă sfoara tăiată a revolverului, care nu luase foc.

Şi Ralph, speriat de această lume, căutând în zadar în jurul lui o figură cunoscută, declară că el băgase mâna în gaura făcută în uşă şi tăiase sfoara după ordinul lui Bulton!

— Bulton!

El vorbi de mama lui şi pronunţă numele Suzannei.

Aceste două nume fură o licărire de lumină pentru oamenii poliţiei.

Ei duseră băiatul, pe jumătate mort de frică şi suferind groaznic din cauza rănii la secţia de poliţie.

Thomas Elgin, nebun de mânie şi de dor de răzbunare, se târa după ei, urmat de mai multe persoane.

Secţia cea mai apropiată era Oyware Road, lângă calea ferată.

Comisarul respectiv era un tip dur.

— Ce-i cu vânatul acesta nou? zise el aruncând o privire teribilă copilului care îi fu adus înainte.

Ralph îşi împreună ambele mâini. Lăsă să cadă în genunchi şi jură că nu era hoţ.

Comisarul îl făcu să repete ceea ce spusese în timp ce un grefier scria.

Ralph pronunţă din nou numele Suzannei şi pe acel al lui Bulton.

El vorbi de mama lui, pe care o căuta, de doamna care-l făcuse prizonier şi care îl bătea. Îşi povesti întreaga lui istorie cu o luciditate uimitoare.

Comisarul îl ascultă ridicând din umeri.

În ceea ce îl priveşte pe Thomas Elgin, acesta striga, spunând că toate acestea sunt basme, şi că ştie el că pungaşii sunt de o precocitate uimitoare.

Comisarul, care se numea Booth, scoase ceasul şi zise:

— Sunt orele zece. Mâine fiind duminică, zi de repaus, nu instruiesc nimic. Duceţi pe acest copil la închisoare şi să mi-l aduceţi pentru audienţă luni dimineaţă.

În zadar micul Ralph se ruga să nu-l bage la închisoare, oamenii poliţiei îl luară de braţ şi îl împinseră cu putere înaintea lor.

— Dar, domnilor, protestă doctorul care-l consultase pe Ralph, acest copil e rănit şi are nevoie de îngrijiri.

— Haide! haide! răspunse comisarul nu mai e timp să-l trimitem la moară!

Şi el nu voi să ştie nimic.

În acelaşi timp, consultă o adresă, care fusese trimisă de Scotland-Yard în metropola poliţiei.

Această notă glăsuia că seara trecută fusese asasinat un om al poliţiei şi că cei care îl asasinase era un oarecare Bulton, om cu reputaţia de hoţ de profesie, care trăia în Brook Street.

Comisarul adăugă pe marginea acestei adrese declaraţia dată de copil şi însărcină pe unul din poliţişti s-o ducă la Scotland-Yard.

Aşa se explică cum în mai puţin de o oră după aceasta, poliţia sosise în strada Brook şi înconjurase casa lui Bulton.

Cât despre micul irlandez, acesta fu aruncat pe paiele infectei închisori, fără să mai poată cineva îngriji rănile care sângerau încă.

Capitolul XIII

A doua zi dimineaţă, pe la orele opt, o mulţime de oameni se adunase la biserica din Saint-Gilles.

Credincioşii erau îmbrăcaţi prost, unii din ei erau în picioarele goale.

Femei, copii, bărbaţi şi bătrâni îngenunchiaţi pe pietrele reci, îşi îndreptară cu toţii ochii la altar, aşteptând sosirea preotului.

Cu toată sfinţenia locului, se auzeau murmure stinse, ca şi cum s-ar fi prevestit ceva rău.

De trei zile se răspândise un zvon în cartierul irlandez, care făcuse să se neliniştească toate inimile.

Se zicea că tânărul preot care conducea destinele viitoare ale sărmanei Irlande, fusese arestat şi aruncat în temniţă.

Deodată, un murmur străbătu biserica, toate frunţile se plecară şi toate inimile bătură.

Uşa sanctuarului sfânt se deschise.

Intrară mai întâi copiii, care formau corul, îmbrăcaţi în haine roşii.

În fine apăru şi preotul îmbrăcat în hainele lui sacramentale.

Murmurul începu din nou, mai puternic, şi toate inimile bătură de bucurie.

Credincioşii recunoscură pe abatele Samuel.

Tânărul preot urcă altarul, celebră serviciul divin în mijlocul unei mulţimi credincioase şi când să spună Evanghelia se dezbrăcă de rasă şi se urcă în amvon.

Sub bolţile bisericii se auzi zborul unei rândunele.

— Fraţii mei, zise atunci tânărul preot, era acum vreo patru zile, în ziua de 27 octombrie… La acea oră şi în acea zi trebuia să celebrez liturghia şi fraţi de-ai noştri pe care-i aşteptam de departe şi care nu se cunoşteau între ei, dar care aveau în inimi aceeaşi iubire de Dumnezeu şi de patrie, aceşti fraţi zic, trebuiau să vină la biserică în acea zi. Au venit sau nu? N-o pot şti. Dacă sunt printre cei de aici, îi rog să vină după liturghie în altar.

Şi abatele Samuel, adresând această rugăminte îşi începu rugăciunea.

El vorbi apoi de poporul lui Dumnezeu, adus în stare de sclavie şi, că un copil pus pe apă într-un leagăn de stuf fu scăpat de puterea lui Dumnezeu.

Povesti apoi lungul drum al lui Israil prin deşert; spunând că numai aceia care avuseseră întotdeauna credinţă în Dumnezeu, numai aceia văzuseră în fine pământul făgăduinţei.

Şi credincioşii ascultau această cuvântare inspirată şi cei care se gândeau la Irlanda înţelegeau că istoria trecutului era ca o revelaţie a

viitorului şi că se născuse şi Moise al acestui nou popor, al lui Dumnezeu, poporul irlandez.

La picioarele altarului era o femeie frumoasă şi tânără, îmbrăcată în negru care ascultase gravele cuvinte ale preotului şi care îngenunchease şi plângea atrăgând privirile tuturor.

Uşor se poate ghici că această femeie era mama copilului despre care am pomenit mai înainte. Lângă ea se găsea un om care pentru întâia oară apărea la Saint-Gilles.

El era îmbrăcat ca şi ceilalţi; nimic la el nu trăda că ar fi de o altă condiţie. Şi, cu toate acestea, privirile care o întâlniră pe a sa plecau la pământ şi cei care îl vedeau bănuiau în el pe unul dintre viitori şefi ai Irlandei.

După ce preotul urcă din nou la altar, omul acesta străbătu mulţimea, care se dădea cu respect în lături din faţa sa.

El o conduse pe irlandeză de mână până în pragul sanctuarului, unde ea îngenunche, din nou, plângând.

Cine era femeia aceasta?

Nimeni n-o ştia. Dar în momentul împărtăşaniei, abatele Samuel se coborî din tabernacol, ţinând cădelniţa în mână şi se apropie de ea.

Atunci ea se opri din plâns şi-şi plecă capul în tăcere.

După aceea, condusă mereu de necunoscuta sa călăuza, se duse să îngenuncheze la marginea bisericii.

După ce slujba luă sfârşit, abatele Samuel se întoarse spre public şi zise:

— Fraţilor, înainte de a ne despărţi, să ne rugăm lui Dumnezeu pentru aceia care vor muri.

Şi începu să citească rugăciuni arzătoare de durere.

Cine erau acei care aveau să moară?

Abatele Samuel n-o spuse.

Dar, când mulţimea începu să iasă din biserică, doi oameni înaintară spre altar, din două colţuri opuse.

Aceşti doi oameni se înclinară împreună în faţa altarului şi intrară apoi în sacristie.

Din patru, numai doi răspunseseră apelului. Ceilalţi doi lipseau de la întâlnire.

Biserica se goli puţin câte puţin; în urmă fură închise şi uşile.

Atunci, Omul Gri, cititorii au ghicit desigur că el era, luă braţul irlandezei şi o conduse în sacristie. Erau acum acolo cinci persoane; cei doi bărbaţi necunoscuţi, irlandeza şi călăuza ei şi abatele Samuel, care rămăsese îmbrăcat în hainele sale preoţeşti.

Acesta îşi ridică privirea asupra Omului Gri şi zise cu tristeţe:

— Nu sunt decât doi.

— Îi vom găsi şi pe ceilalţi.

Atunci abatele Samuel se adresă primului dintre cei doi bărbaţi, pe

care-l întrebă:

— De unde vii dumneata?

— Din comitatul de Gilles, răspunse acesta.

— Dar dumneata? continuă, întorcându-se spre celălalt.

— Din Scoţia.

— Şi de câţi oameni dispuneţi? mai întrebă preotul.

— Eu am douăzeci de mii de oameni, răspunse cel dintâi.

— Şi eu treizeci de mii, răspunse celălalt.

Privirea preotului se întâlni din nou cu privirea Omului Gri.

Acesta îşi plecă capul şi zise:

— Nu e destul atâta şi n-a sunat încă ora.

— Va suna în curând, răspunse reprezentantul comitatului de Gilles, cu un accent de profundă încredere.

Celălalt se adresă preotului:

— Unde este copilul pe care-l aşteptăm? întrebă el.

Abatele Samuel îşi puse mâna pe umărul irlandezei Jenny.

— Iată mama sa, zise.

Necunoscutul se îngălbeni.

— De vreme ce femeia aceasta plânge, zise, fără îndoială că s-a întâmplat vreo nenorocire copilului.

— Da, zise preotul, copilul este în mâinile persecutorilor lui.

— Dar li-l vom smulge, zise Omul Gri.

Cei doi necunoscuţi tresăriră sub puterea fascinatoare a privirii aceluia care vorbise.

— Cine eşti dumneata? întrebă unul dintre ei.

— Ca şi dumneavoastră, răspunse el, sunt şef în marea cauză pe care o servim cu toţii.

— Numele dumitale?

— N-am niciun nume.

Şi cum cei doi oameni se priveau liniştiţi, Omul Gri continuă:

— Eu sunt înlocuitorul unui om care a murit pentru Irlanda. Am primit instrucţiunile sale, ultimul său suspin, căci eram la picioarele eşafodului.

— Şi… omul acesta?

— Se numea Falten, răspunse Omul Gri.

Cei doi necunoscuţi se înclinară.

Atunci Omul Gri se întoarse spre abatele Samuel şi-i zise:

— Frate, să ne rugăm pentru aceia care vor muri, căci se va vărsa sânge…

Toţi tresăriră şi sărmana irlandeză îşi ridică spre cer ochii săi plini de lacrimi.

— Nu trebuie oare să smulgem copilul din mâinile duşmanilor, zise Omul Gri?

— Sângele martirilor este fecund, răspunse preotul cu gravitate, şi

va regenera lumea.

Capitolul XIV

Omul Gri o lăsă pe irlandeză în paza preotului şi a celor doi şefi misterioşi şi ieşi din biserică.

Shoking, bunul şi naivul Shoking, aştepta la poartă.

Prin Shoking aflase Omul Gri toate câte se petrecuseră.

Shoking era englez, nu irlandez; mai mult decât atât, el nici nu era catolic.

Plin de respect pentru cultul care nu era al său, Shoking rămăsese la poarta templului, aşteptându-l pe Omul Gri.

Cu opt zile mai înainte, cerşetorul era cu totul indiferent la cauza Irlandei; acum însă, după ce cunoscuse pe Jenny şi pe abatele Samuel, după ce căutase copilul, după ce se devotase personalului aceluia misterios ce se ascundea sub bizarul nume de Omul Gri, Shoking ar fi fost gata să-şi verse ultima picătură de sânge pentru Irlanda.

Omul Gri merse drept spre el.

— Ai urmat instrucţiunile mele?

— Da, excelenţă.

Shoking, recunoscând superioritatea Omului Gri, voise numaidecât să consacre această superioritate printr-un titlu.

— Ei bine?

— Bulton a fost arestat. Vin chiar acum din Brook Street.

— Cum asta?

— Noaptea trecută, după cum ţi-am spus, fugise pe acoperiş în momentul când poliţia înconjurase casa.

— Bine!

— Dar pentru că strada era plină de poliţişti, n-a îndrăznit să coboare şi a rămas acolo până a doua zi.

— Şi când s-a făcut ziuă?

— Poliţiştii erau tot în stradă. Deodată o fereastră s-a deschis la o mansardă, aproape de acoperiş.

— Ah!

— Şi prin fereastra aceea a apărut capul unui tâlhar bine cunoscut, care a ieşit de curând din „Cold-Bath field” şi care e numit Jack.

— Jack zis şi pasărea albastră, nu-i aşa?

— Tocmai aşa, Excelenţă.

— Ei bine?

— Jack i-a zis lui Bulton: „Vino repede! am găsit un mijloc de salvare!” Bulton îl crezu şi veni după el. Dar pe când cobora treptele, condus de Jack, mai multe uşi se deschiseră; poliţiştii se repeziră asupra lui şi-l legară.

— Aşadar, Jack l-a trădat?

— Da, Excelenţă.

— Dar pentru ce?

— Mai întâi pentru că „Metropolitain chief of justice” a făgăduit un premiu de o sută de guinee aceluia care-l va prinde.

— Ah! mizerabilul.

— Pe urmă, se pare că în timpul în care Bulton stătea pe acoperiş, tribunalul tâlharilor s-a întrunit într-o pivniţă şi l-a judecat.

— Da?

— L-a judecat şi l-a condamnat.

— Dar ce crimă făptuise?

— Într-un furt recent, şi-a înşelat tovarăşii, atribuindu-şi la împărţeală, o sumă mult mai mare decât aceea care i se cuvenea. Tribunalul, drept pedeapsă, a hotărât să fie dat pe mâna poliţiei. De aceea l-a trădat Pasărea albastră.

— Şi când s-a văzut înconjurat de poliţişti, Bulton nu s-a apărat?

— Ba a scos cuţitul şi a rănit grav doi poliţişti. De aceea cred că judecata sa va fi scurtă şi peste zece zile sau douăsprezece va fi spânzurat.

— Dar Suzanne?

— Suzanne nu poate fi ridicată acum, pentru că e foarte grav rănită. A pierdut mult sânge.

— Va muri?

— Medicul care o îngrijeşte declară că până peste o lună o va pune pe picioare. Poliţia a hotărât să o lase în camera ei, supravegheată de doi poliţişti.

— Şi după aceea va fi condusă la închisoare?

— Da, dacă vor voi şi tâlharii…

— Cum?

— Craven mi-a dat toate aceste amănunte, zise Shoking. Hoţii care l-au condamnat pe Bulton se vor întruni din nou, pentru ca s-o judece şi pe Suzanne.

— Şi cum ea trăia cu Bulton, o vor condamna.

— Nu e însă aceasta părerea tuturor. Mulţi spun că Suzanne nu era vinovată.

— Şi dacă cei cu opinia aceasta vor fi mai numeroşi?

— Atunci va fi salvată.

— Se vor împotrivi poliţiei?

— În Brook Street poliţia nu face decât ceea ce vor tâlharii.

Un surâs flutură pe buzele Omului Gri; faţa sa se lumină un moment, ca de o amintire îndepărtată.

— Bizar popor mai este şi poporul englez, murmură el.

Apoi adăugă:

— Dar John Colden?

— Nu l-am mai văzut, dar îmi închipui că trebuie să staţioneze pe

lângă postul poliţienesc de la Kilburn Square, unde e închis sărmanul mititel.

— Ascultă-mă bine, zise atunci Omul Gri.

— Vorbeşte, Excelenţă.

— Poate că astăzi nu ne vom mai revedea, dar te rog să nu fii neliniştit. Aşteaptă aici până când va ieşi abatele cu irlandeza. Biata femeie e mai liniştită de când a aflat unde îi este copilul. Nu i-am spus însă că e rănit şi dânsa are acum toată încrederea în făgăduielile noastre.

— Vai! Numai de s-ar putea realiza făgăduielile acestea! zise Shoking plin de nelinişte.

Omul Gri înălţă din umeri.

— Crezi oare că vom lăsa copilul în închisoare?

— Dar în ce mod îl vom scăpa?

Omul Gri surâse şi nu răspunse.

— Am eu o idee, zise Shoking.

— Ce idee?

— Am putea strânge vreo patruzeci sau cincizeci de persoane…

— Şi pe urmă?

— Am putea înconjura postul de poliţie şi l-am lua cu asalt.

— Aşa ar fi, răspunse Omul Gri. Dar la o sută de paşi de secţie este o cazarmă de infanterie şi am vărsa sânge în zadar.

Shoking îşi plecă capul.

— Când copilul va fi transportat la „moară”, îndrăznind…

— A! atunci ştiu eu ce să fac, răspunse Omul Gri.

Şi întinse mâna lui Shoking, adăugând:

— Veghează cu atenţie asupra irlandezei.

— Da, Excelenţă, răspunse Shoking, care rămase de pază la poarta bisericii.

Omul Gri se depărtă. Se îndreptă pe jos spre Loho Square. Acolo era o piaţă de trăsuri.

Omul Gri se urcă într-una.

— Unde mergem? întrebă birjarul.

— În Pall-Mall, răspunse Omul Gri.

Şi pe când se urca în trăsură zise:

— Iată sunt patru zile de când n-am mai dat deloc pe acasă; ce va spune oare mistress Clara! demna mea proprietăreasă.

— După o jumătate de oră, trăsura se oprea în Pall-Mall, stradă aristocratică prin excelenţă; se oprea în faţa uneia din acele case drăguţe, care sunt ultimul cuvânt al arhitecturii engleze.

Şi cum era foarte prost îmbrăcat, birjarul nu se putu opri de a nu-şi pune o întrebare.

— Ce-o fi căutând oare mujicul acesta într-un palat de lord?

Omul Gri stătu câteva clipe pe gânduri. Apoi scoase o cheie din

buzunar, deschise uşa şi intră ca la el acasă, spre cea mai mare uimire a birjarului.

Capitolul XV

Omul Gri intră în casă şi uşa se închise în urma lui.

Trecu aproape o oră. Trecătorii sunt rari în Pall-Mall.

La Londra nimic nu-i mai pustiu ca o stradă aristocratică.

Cu toate acestea, după o oră de aşteptare, un om încă era la locul lui pe pragul unei case vecine. Această casă era a unui librar.

Acest librar, ca un bun creştin ce era, îşi închisese prăvălia, dar lăsase liberă o uşă, lângă care era un scaun unde el se aşeză şi începu să-şi citească Biblia.

Credinciosul librar nu era totuşi aşa de departe de lumea reală şi atât de cufundat în Biblia lui, ca să nu mai ştie ceea ce se petrecea în jurul lui. De altfel şi din fire era curios.

Un trecător oarecare îl distra, orice trăsură care trecea, orice uşă care se deschidea, îl făcea să ridice capul.

Când Omul Gri se oprise cu trăsura, librarul îşi puse Biblia de-o parte şi îl privi.

Ca şi birjarul se întrebă şi el ce putea să caute omul acela aproape zdrenţăros într-un palat de lord?

Această casă avea două porţi, una mică şi una mare. Cea mică era pentru prieteni iar cea mare pentru trăsuri şi cai.

Peste o oră, poarta se deschise de către doi lachei în livrele roşii cusute cu fir de argint, având pantaloni scurţi, ciorapi de mătase şi perucă pudrată.

Acest lucru făcu din nou pe librar să-şi închidă Biblia şi să ridice ochii.

Atunci văzu un cavaler elegant, îmbrăcat fără niciun cusur şi care încălecase un cal frumos irlandez.

În spatele lui, un grom[3] încăleca un cal poney din Scoţia, un „hunter” sau cal de vânătoare, cum i se mai zice.

Librarul privi pe cavaler şi tresări.

— Pe Sfântul Gheorghe! murmură el, nu-mi vine să cred ceea ce văd… Este imposibil să fie acelaşi om, pe care l-am văzut adineauri intrând.

Cu toate acestea elegantul cavaler semăna aşa de mult cu săracul în haine cenuşii, care intrase mai înainte prin poarta cea mică, încât curiozitatea librarului nu cunoscu margini.

Lăsă cu totul de-o parte Biblia şi înaintă să vadă pe cavalerul care se îndrepta la pas, fiind urmat la o distanţă respectuoasă de către micul grom.

— Asta este lucru dracului! îngână sărmanul librar. N-aş fi crezut

asta niciodată într-un cartier ca al nostru.

În timpul acesta, cavalerul, care nu era altcineva decât Omul Gri, se îndepărtase binişor, nemaiputând fi recunoscut decât cu greu, aşa deghizat cum era.

El o ţinu pe strada Pall-Mall până în strada Saint-James, apoi o luă pe aceasta din urmă şi merse până în strada Piccadilly şi de aici se duse la Hyde-Park. Să tot fi fost orele zece dimineaţa când ajunse.

Cu toate că era iarnă, cerul avea o culoare cenuşie şi printre nori străbăteau razele soarelui.

Omul Gri întâlni în cale o tânără miss călare. Ambii mergeau la trap şi în direcţii opuse, el învârtind o biciuşcă, ea lăsând ca vântul să-i fluture voalul albastru.

Fu ca o descărcare electrică. Privirile lor se întâlniră şi se loviră ca două lame de săbii în lumina soarelui.

— Miss Ellen! zise Omul Gri.

— El! exclamă fiica lordului Palmure.

În spatele frumoasei miss Ellen, galopa un bătrân grom. Ea se întoarse repede spre el şi îi făcu un mic semn.

Bătrânul strânse calul în chingi şi se apropie, dar când ajunse lângă stăpâna lui, Omul Gri era departe. El trecuse pe lângă miss Ellen şi avu obrăznicia s-o salute.

— Paddy! zise miss Ellen, palidă şi tremurând de mânie, vezi pe acel gentilom?

— Da, miss.

Şi bătrânul grom întoarse calul şi o luă în galop după omul acela.

— Ei bine! îl vei urma…

Gromul se înclină.

Îl vei urmări toată ziua şi toată noaptea şi nu vei veni acasă până ce nu-mi vei aduce numele lui şi locul unde şade.

— Da, miss.

Şi bătrânul grom întoarse calul şi o luă în galop după omul acela.

Acesta se întoarse pe jumătate în şaua lui.

— E, hai! exclamă el… ştiu eu cu ce te-a însărcinat, dar niciodată nu vei izbuti.

Şi după ce zise aceste cuvinte, dădu pinteni calului.

În acelaşi timp el chemă gromul lui, care-şi alinie căluţul la calul Omului Gri.

Omul Gri desfăcu haina, scoase un mic portofel din buzunar, rupse din el o bucată de hârtie şi începu să scrie pe genunchi următoarele cuvinte:

„Miss Ellen, mi se pare că eşti curioasă să ştii cine sunt, de unde vin şi unde mă duc. Voi avea onoarea să ţi-o spun eu însumi în noaptea viitoare.

Umilul dumitale servitor,

Necunoscutul”

Apoi îndoi hârtia pe care scrisese cuvintele de mai sus şi o dădu gromului, zicându-i:

— Porneşte în galop şi când o ajungi pe tânăra lady pe care am întâlnit-o, dă-i acest bilet.

— Ş-apoi unde voi găsi-o pe Excelenţa Voastră, stăpâne? întreabă micul grom.

— Nicăieri. Vei face câteva tururi şi te vei duce acasă.

Gromul porni în goană.

Cât despre gromul frumoasei miss Ellen, el lăsase calul la pas, cum se cuvine să facă un spion îndată ce văzu pe Omul Gri că se opreşte.

Omul Gri îşi continuă drumul în galopul calului.

Gromul Paddy făcu la fel.

Atunci Omul Gri făcu gluma să parcurgă una câte una toate aleile din Hyde-Park.

Paddy îl urma mereu.

Ajunseră astfel până la râul Serpentin.

— Va trebui să te opreşti aici şi să te întorci, gândi gromul.

Omul Gri alese un loc unde râul era foarte strâmt. Apoi, spre marea mirare a gromului, el trase calul de hăţuri şi-l împinse în apă; şi cum, şi calul şi cavalerul erau de cea mai bună rasă făcură un salt şi trecură râul.

Asta cu toate ordinele severe ale poliţiei de a nu se trece râul şi în ciuda gardienilor care-l păzeau prin împrejurimi.

Atunci Paddy nu stătu pe gânduri. Dădu pinteni calului său şi voi să imite pe Omul Gri.

Dar calul refuză să intre în apă.

Atunci începu o luptă între animal şi cavaler.

Omul triumfă şi calul intră în apă.

Nu putu însă să ajungă la celălalt mal şi căzu în mijlocul apei, în timp ce Paddy scoase un strigăt de mânie.

Omul Gri o pornise în galop pe celălalt mal, trecu prin grădina Kinsington, ieşi prin poarta Lancaster şi se pierdu în păienjenişul străzilor de lângă Exbridge Road.

Paddy se bălăcea încă în râu şi parlamenta cu doi gardieni, care voiau să-i facă proces de contravenţie.

— Acum, îşi zise Omul Gri, să mă duc la Kilburne să studiez terenul şi să văd dacă nu cumva aş putea să ridic copilul chiar azi.

Şi luă drumul spre Edgware Road.

Capitolul XVI

În Londra un post de poliţie corespunde aproape cu o secţie de la

noi. Cu toate acestea este o singură deosebire, aceea că comisarul face şi pe judecătorul de poliţie, în acelaşi timp.

El are dreptul să pună în libertate pe prizonierul adus lui şi de multe ori acesta din urmă vine asistat de un avocat…

Poliţia din Kilburn avea ca şef – am spus-o mai înainte – un om brutal şi rău crescut, domnul Booth, dar care era un dibaci om al poliţiei.

Timp de zece ani de când era poliţai, stârpise multe hoţii în districtul lui şi adusese atâtea servicii, încât de multe ori poliţia centrală îl lăudase.

Cu toate că orice post poliţienesc din Londra ţine de Scotland-Yard ele nu încetează nici un singur minut de a avea între ele o lungă corespondenţă, afară de aceea pe care o au cu centrul.

Domnul Booth era un om foarte religios.

Duminica nu lucra nimic ci şedea acasă şi citea Biblia şi nu şi-ar fi ieşit în ruptul capului din casă, cum făceau atâţia alţi englezi, care de-abia aşteptau duminica pentru a frecventa localurile de petreceri.

Se ştie însă că poliţia oriunde ar fi nu doarme decât cu un ochi.

Tot aşa şi domnul Booth, care se închisese în această zi sfântă în cabinetul lui şi cerceta toate adresele care i se trimiseseră.

Domnul Booth era văduv şi se zicea că nu-şi plânsese soţia deloc; cu toate acestea avea o fată pe care o adora.

Acest om brutal, care era veşnic cu înjurătura pe buze îşi îndulcea totdeauna gura, îşi îmblânzea ochii când fiica sa, Katt, intra în cabinetul său de lucru.

Katt avea şaisprezece ani şi era frumoasă ca o madonă; râdea aşa de drăgălaş, încât şi îngerii cerului ar fi fost geloşi pe râsul ei. Hoţii aduşi în curtea poliţiei când o vedeau începeau să spere că vor fi puşi în libertate.

Domnul Booth care se întorsese de la biserică, lucra în linişte, când frumoasa Katt intră deodată pe uşă.

La zgomotul uşii care se deschise, domnul Booth zise cu un ton brutal:

— Cine mă întrerupe?

Dar când se întoarse şi văzu figura frumoasei lui Katt, faţa i se descreţi şi vocea i se îmblânzi.

— A! tu eşti, scumpa mea fiică? zise el.

— Da, tată.

— Ce doreşti, copila mea?

— Vai, tată, lucrezi şi duminica?

— Trebuie, scumpa mea. Am corespondenţă multă, întârziată.

— Ah!

— Trebuie să fac un raport asupra evenimentelor acestei nopţi.

— Tocmai despre asta vreau să-ţi vorbesc, tătucă.

— Ce este? zise domnul Booth.

— Nu cred ca-i să mă certi, tată, zise tânăra fată.

— Când te-am mai certat eu, fiica mea?

Şi domnul Booth o luă pe Katt pe genunchii săi şi o sărută.

— În dimineaţa aceasta, zise Katt, a venit doctorul…

— Ah! da, pentru dracul de copil.

— A avut nevoie de mine, ca să panseze rănile copilaşului şi l-am ajutat.

— Ei şi?

— Sunt sigură că e inocent, sărmanul micuţ, zise Katt.

— Inocent!

— Da, tată! El ne-a povestit toată păţania, care e foarte mişcătoare.

Domnul Booth ridică din umeri, dar în loc să ţipe la fiica lui, cum ar fi ţipat în faţa oricui, el continua să-şi citească adresele.

Deodată tresări şi-şi încruntă sprâncenele.

— Ce-i cu asta? zise el.

Katt nu mai îndrăzni să vorbească nimic de copil, de care, după cum se vede, se interesa mult de tot.

Domnul Booth i se adresă:

— Zici că micul pungaş v-a istorisit păţania lui întreagă?

— Da, iată.

— Ce v-a spus?

— Că o sosit la Londra numai de patru sau cinci zile.

— Bun!

— Că e irlandez şi că mama lui se numeşte Jenny.

— Apoi?

— Că a fost răpit de lângă mama sa şi închis într-o casă singuratică, de către două femei foarte rele.

— Mi-a spus şi mie toate lucrurile acestea încă de ieri.

— În sfârşit, zise Katt, a fugit din casa aceea cu speranţa că-şi va regăsi mama; a început să alerge pe străzile Londrei şi a alergat până în momentul când a fost găsit de o femeie numită Suzanne, care l-a luat cu dânsa, făgăduindu-i că a doua zi îl va înapoia mamei sale.

— Iată un lucru de necrezut, zise domnul Booth, care ţinea mereu în mână nota, ce-i atrăsese atenţia.

— Ce este tată? întrebă miss Katt.

— Priveşte, o notă pe care mi-o trimite colegul meu de la Marlborough. Citeşte-o, Katt, şi te vei convinge şi tu că e vorba de acelaşi copil.

Miss Katt luă nota şi citi:

— *„Astăzi dimineaţă, lordul Palmure, membru al camerei lorzilor, s-a prezentat înaintea noastră, magistrat de poliţie, şi ne-a făcut următoarea depoziţie:*

Un copil, de care se interesează foarte mult şi care răspunde la numele

de Ralph, sosit din Irlanda, împreună cu mama sa, a fost furat de către două femei, despărţit de mama sa şi condus în Hampstead.

Copilul a reuşit să scape de sub supravegherea acestor femei şi a fugit.

Fără îndoială că după ce va fi rătăcit multă vreme pe străzile Londrei, va fi fost arestat şi condus la un post poliţienesc oarecare.

Lordul Palmure reclamă copilul acesta şi declară că se însărcinează cu creşterea lui. Mai făgăduieşte şi un premiu de o mie de lire aceluia care îl va aduce."

— Oh! exclamă miss Katt, înapoind nota tatălui său, sunt sigură că despre acest copil e vorba.

— Aşa cred şi eu, Katt.

— Trebuie să ducem copilul nobilului lor, dragă tată.

— Iată un lucru imposibil, copila mea.

— Pentru ce?

— Pentru că copilul acesta a fost complicele unui furt şi va trebui ca lordul Palmure să vină să-l ceară mâine, la bara justiţiei.

— Fie, zise drăgălaşa fată, dar ar trebui să-l înştiinţezi.

— Ai dreptate, Katt, mă voi duce eu însumi să fac o vizită lordului Palmure.

În acelaşi timp, domnul Booth luă un indicator de pe biroul său, căută numele lordului Palmure şi află că înaltul membru al parlamentului locuia în Chester Street, Belgrave Square.

Comisarul îşi luă pălăria şi mănuşile.

— Voi sări într-o trăsură, drăguţa mea, şi peste o oră voi fi înapoi. Dacă vine cineva să facă vreo declaraţie, vei chema pe domnul secretar Toby; dar vei căuta tu însuţi notele, Katt, căci domnul Toby e cel mai mare dobitoc pe care l-am cunoscut vreodată.

Şi domnul Booth ieşi, zicându-şi:

— Un premiu de zece mii de lire!… Pe onoarea mea, suma aceasta reprezintă zece ani de muncă şi ar fi o zestre drăguţă pentru Katt.

Nu trecuseră zece minute de la plecarea domnului Booth, când miss Katt, care se reîntorsese în vorbitor şi-şi reluase Biblia, auzi pasul unui cal în stradă.

Curioasă ca toate fetele, ridică puţin transperantul ferestrei lângă care era aşezată.

Un cavaler elegant, care nu era altul decât Omul Gri, descăleca la uşa comisarului şi aruncă un şiling unui ştrengar care-l urmase în goană pe jos, pentru a-i ţine calul.

Capitolul XVII

Înainte de a pătrunde în curtea comisariatului, împreună cu Omul Gri, să vedem de unde venea acesta.

Omul Gri mersese drept spre Kilburn Square.

Englezul nu se emoţionează lesne; dar, în schimb, emoţia odată venită, ţine mai multă vreme.

Evenimentul, care pusese în mişcare întreg scuarul în timpul nopţii trecute, făcea încă şi acum obiectul celor mai vii discuţii.

Era lume strânsă prin grădini, pe la ferestre, pe străzi. Şi toate acestea în dispreţul sfintei zile de duminică. Fiecare vorbea şi explica lucrul după modul său de a vedea şi gândi.

Domnul Thomas Elgin, pe care toată lumea îl cunoştea ca pe un cămătar de rând, nu era deloc obiectul compătimirii generale; ba chiar s-au găsit unii care să regrete că tâlharii nu avuseseră timp să forţeze caseta.

Mai mulţi vecini veniseră, nu din milă, ci din curiozitate lângă patul cămătarului.

Femeia care-l îngrijea şi care primise de la stăpânul ei cele mai severe ordine nu voi să primească pe nimeni.

Pe la amiază, mai erau încă vreo doisprezece oameni în faţa casei lui Thomas Elgin, pe care în zadar îi invitau poliţiştii să se retragă la casele lor.

Atunci sosi şi Omul Gri.

Înfăţişarea sa mândră, distincţia perfectă şi magnificul cal pe care-l încăleca arătară îndată mulţimii că aveau de-a face cu un membru considerabil al aristocraţiei.

El se apropie de un grup, în mijlocul căruia trona bătrânul librar, care pentru a zecea oară povestea cum auzise explozia.

Cu un aer protector, îi zise:

— Dragul meu, sunt excentric şi curios şi notez toate crimele care se făptuiesc în Londra…

Cuvântul „excentric” este totdeauna bine primit de poporul englez. Burghezul, comerciantul, lucrătorul sunt oameni care n-au nici mijloacele, nici timpul de a da dovezi de excentricitate; această bizarerie, această ciudăţenie aparţine numai lorzilor. Şi e respectată, admirată chiar, cum se admiră şi se respectă în Londra tot ce face aristocraţia.

Abia pronunţase Omul Gri cuvântul excentric, şi fu înconjurat cu respect din toate părţile.

— Da, reluă el, am un album în care înscriu toate furturile, toate asasinatele şi nu dau înapoi din faţa niciunei piedici, din faţa niciunui sacrificiu, pentru a avea detaliile cele mai amănunţite şi cele mai exacte.

— Aveţi o ocazie foarte frumoasă astăzi, îi spuse librarul, înclinându-se din nou.

În Paris sau la noi, de exemplu, nimeni n-ar da ascultare unui om care ar vorbi astfel; în Londra însă, se găsea că e lucru foarte natural

ca un lord să facă colecţie de crime, cum ar face bunăoară colecţie de bibelouri sau de tablouri.

— Vedeţi, continuă Omul Gri, aş dori să ştiu cum s-au petrecut lucrurile.

Şi scoţând din buzunar un carnet, se pregăti să ia note.

— Iată casa, zise librarul.

— Şi omul e mort?

— Nu, e numai rănit.

— Ce meserie are omul acesta.

— Bancher.

— Nu, dezminţi o voce din mulţime, cămătar.

— Oh! foarte bine! zise Omul Gri, excentric! cămătar… Aş vrea să-l văd.

— Imposibil!

— Pentru ce? întrebă el, încruntând din sprâncene, ca şi când n-ar fi fost deprins să întâlnească în cale vreo rezistenţă.

— Servitoarea nu vrea să dea drumul nimănui în casă.

— Ah!

Omul Gri descălecă şi zece persoane îşi disputară onoarea de a-i ţine calul.

Se apropie de uşă şi sună: Veni servitoarea.

— Spune stăpânului tău, zise el, că dau zece guinee numai pentru ca să-i văd casa.

Servitoarea rămase uimită de cifra aceasta, şi intră îndată în casă.

„Thomas Elgin, cugeta Omul Gri, nu e omul care să refuze zece guinee.”

Oamenii rămaşi în afara grilajului profitară de împrejurare pentru a angaja rămăşaguri. Unii spuneau că lordul va intra, alţii îşi puneau capul că nu va intra.

În sfârşit, se auziră, în acelaşi timp, murmure de bucurie şi de dezaprobare. Servitoarea deschise uşa şi se dădu la o parte pentru a lăsa liberă trecerea pretinsului lord excentric.

Domnul Thomas Elgin fusese culcat în prima încăpere din dreapta vestibulului.

Omul Gri intră şi repetă rănitului cauza care-l aducea în casa lui.

— Excentric şi colecţionar de crime deosebite, zise.

Timp în care puse o bancnotă de zece lire pe masă.

Furia domnului Thomas Elgin se mai liniştise acum la vederea banilor.

El se grăbi să dea Omului Gri detaliile pe care acesta le aştepta.

— Oh! aş vrea să văd micul tun! exclamă pretinsul excentric… Aş plăti bucuros zece lire mai mult.

Rana lui Thomas Elgin era uşoară, dar, chiar dacă ar fi fost aproape să-şi dea ultima suflare, tot şi-ar fi adunat toate puterile şi s-ar fi

sculat.

Deci Thomas Elgin coborî din pat, luă o haină pe el şi zise pretinsului lord:

— Excelenţa Voastră poate să mă urmeze.

Domnul Thomas Elgin îi arătă coridorul încă plin de sânge, uşa şi camera în care avusese lor detunătura.

— Oh! foarte curios! foarte curios! zicea Omul Gri, care lua mereu note şi punea întrebări.

Domnul Thomas Elgin fu de o politeţe fără margini şi vorbi până şi de micul irlandez.

— Ah! zise Omul Gri şi unde este el acum?

— În închisoare!

— Unde anume?

— La comisariatul de poliţie din Kilburn.

— Aş vrea să-l văd şi eu; aş da cinci lire mai mult pentru asta.

— Domnul Booth vă va da permisiunea, dacă veţi avea recomandaţia mea.

— All right! zise Omul Gri.

Şi domnul Thomas Elgin scrise următoarele rânduri lui Booth:

„*Scumpul meu domn,*

Lordul Cornhill – acesta era numele pe care şi-l luase Omul Gri pentru împrejurarea aceasta – *mă roagă să-i dau un cuvânt de introducere pe lângă dumneata.*

E un gentilom desăvârşit şi foarte excentric, care lucrează la o colecţie din cele mai curioase; nu mă îndoiesc că-i vei satisface cererea.

Servitorul dumitale,

Thomas Elgin.”

Omul Gri luă scrisoarea de recomandare, puse încă trei bilete de cinci lire pe masă, mulţumi domnului Thomas Elgin şi plecă.

Când voia să treacă grilajul, servitoarea parlamenta cu un om care voia numaidecât să-l vadă pe domnul Thomas Elgin.

— Vin pentru afaceri, spunea el.

— Domnul Thomas Elgin e bolnav.

— Spune-i că sunt străin şi că sosesc din America.

Omul Gri tresări şi-şi fixă privirea asupra necunoscutului.

— Vorbeşti limba franceză? îl întrebă el.

— Da, răspunse americanul.

Atunci Omul Gri îi făcu un semn anume.

Americanul făcu un pas înapoi şi răspunse tot printr-un semn.

— Bine, zise Omul Gri, dumneata eşti unul dintre aceia pe care-i căutăm şi eu sunt unul dintre aceia pe care-i cauţi dumneata. Nu mai este nevoie să intri în casa aceasta; urmează-mă la distanţă.

Şi Omul Gri, care, cu câteva cuvinte, distrusese una din

combinaţiile machiavelice în care era amestecat şi domnul Thomas Elgin, se duse să-şi ia calul, pe care-l ţinea bătrânul librar.

Capitolul XVIII

Peste câteva momente Omul Gri era în curtea comisariatului.

Omul prost îmbrăcat, care nu era altul decât unul dintre cei patru care aveau întâlnire la Saint-Gilles, pentru ziua de 27 octombrie se conformă. El spusese servitoarei domnului Thomas Elgin că va veni altădată şi plecase. Mergea după Omul Gri, păstrând mereu distanţa.

Spuneam, deci, că frumoasa miss Katt Booth dăduse într-o parte perdeaua şi privea în stradă.

Eleganta înfăţişare a vizitatorului produsese asupra tinerei fete o impresie aşa de puternică, încât, în loc să-l cheme pe Toby, se duse să deschidă ea însăşi.

— Bună ziua, copila mea, zise Omul Gri. Dar mi se pare că m-am înşelat. Îmi vor fi arătat rău drumul.

— Ce căutaţi, milord? întrebă miss Katt.

— Curtea poliţiei din Kilburn.

— Aici este.

Omul Gri intră.

— Aş dori să vorbesc cu domnul Booth, adăugă vizitatorul.

— E tatăl meu.

— Într-adevăr! Atunci domnul Booth trebuie să fie tare mândru de o fată aşa de drăguţă ca dumneata.

Katt se înroşi în albul ochilor şi nu se putu opri a arăta că şi pentru ea vizitatorul era fermecător.

Omul Gri urmă:

— Am o scrisoare pentru domnul Booth…

— Ah!

— De la domnul Thomas Elgin.

— Acela care era să fie asasinat noaptea trecută?

— Chiar el.

Katt îl conduse în biroul particular al domnului Booth.

Acolo, Omul Gri începu din nou să se explice:

— Sunt un lord excentric, zise el; colecţionez crime şi am un album pentru care lordul cancelar mi-ar plăti douăzeci şi cinci de mii de lire, dacă aş vrea să-l vând.

— Dar tatăl meu lipseşte, zise miss Katt.

— Ah! murmură Omul Gri, vizibil contrariat.

— Cu toate acestea, reluă tânăra fată, eu am dezlegarea de a deschide scrisorile sale.

Omul excentric întinse scrisoarea de recomandaţie a domnului Thomas Elgin.

Miss Katt o citi.

Apoi, ca şi cum ar fi avut nevoie să se sfătuiască cu cineva, zise:

— Mă duc să-l chem pe Toby.

— Cine-i acest Toby?

— Secretarul tatălui meu.

Ea pofti pe gentilom să ia loc şi ieşind în coridor strigă:

— Toby! coboară puţin din birou; am nevoie de dumneata.

Apoi, întorcându-se spre necunoscut, zise:

— Ah! milord, dacă ai şti cât de interesant şi de drăguţ e copilaşul acela!

— Da?

— Şi e frumos ca un înger!

— Ah!

— Domnul Thomas Elgin poate să spună ce pofteşte. Copilul acesta nu e tâlhar.

— Aşadar copilul ţi-a spus povestea lui.

— Da, milord. E o poveste foarte emoţionantă.

— Vreau să iau şi eu note, zise Omul Gri, scoţându-şi din nou carnetul.

Miss Katt nu aşteptă să fie rugată de doua ori; ea povesti Omului Gri tot ce ştia.

Şi Omul Gri se pierdea mereu în exclamaţii.

— Oh! foarte curios! zicea el; foarte curios!

— Dar, continuă miss Katt, nu ţi-am spus încă totul şi mi se pare că sărmanul mititel va fi salvat mâine.

— Salvat!

Şi Omul Gri tresări.

— Da, zise miss Katt.

— De către cine?

— De către un nobil lord ca şi dumneata, care-l caută.

Omul Gri simţi că inima îi bate cu putere; dar faţa sa rămase nepăsătoare.

— Şi cine e lordul acela? întrebă.

— Lordul Palmure, zise miss Katt.

Omul Gri nici nu clipi.

Miss Katt îi vorbi despre nota primită de tatăl ei şi-i mai spuse că domnul Booth se grăbise să se ducă la lordul Palmure.

Când sfârşise de dat toate aceste detalii Omului Gri, apăru în sfârşit şi Toby.

Domnul Booth numindu-l pe acesta imbecil, nu fusese exagerat deloc.

Era un tânăr înalt, cu părul blond, cu ochii rotunzi, cu râsul tâmp.

— Toby, îi zise miss Katt, la dumneata sunt cheile de la închisoare.

— Desigur, la mine.

Şi arătă o legătură de chei pa care o avea la cingătoare.

— Îţi prezint pe lordul Cornhill, zise miss Katt.

Toby se înclină.

— Un lord excentric.

— Şi bogat, adăugă Omul Gri.

— Care face o colecţie de crime, urmă drăguţa Katt.

Aceasta n-avea decât să se uite puţin mai lung în ochii lui Toby, pentru ca acesta să se înroşească ca un rac. Toby era înamorat de Katt, şi drăcoaica de fată îşi bătea joc de el de dimineaţă până seara.

— Ei bine, zise secretarul, ce doreşte milord?

— Ar vrea să vadă pe micul irlandez.

— Este cu neputinţă! zise Toby.

— Pentru ce?

— Pentru că domnul Booth…

— Domnul Booth este tatăl meu…

— Ştiu şi eu asta…

— Ei bine, eu îţi spun să deschizi uşile şi să conduci pe domnul lord la micul irlandez.

Toby se mai împotrivi puţin, dar sub privirea de foc a frumoasei fete n-avu ce face şi cedă.

Poarta de fier deschizându-se, pretinsul lord Cornhill se găsi pe pragul unei scări întortocheate.

— Asta-i, zise el. Curioasă afacere!

Şi făcu o nouă însemnare.

Miss Katt nu putu să-şi astâmpere râsul, aşa de original i se părea nobilul lord.

Ea trecu cea dintâi cu o lumânare în mână şi după vreo treizeci de trepte se opri.

Omul Gri se văzu atunci într-un fel de coridor subteran, care semăna cu o pivniţă boierească. Aici el văzu o altă uşă, tot de fier, despre a cărei soliditate nu te puteai îndoi nicio clipă.

— Aici este, zise ea.

— Sărmanul copil, s-au luat pentru el precauţii ca pentru un condamnat la moarte.

Miss Katt deschise uşa. Laolaltă cu zgomotul lacătelor şi al fiarelor uşii, un geamăt, răzbi dinăuntru.

Atunci Omul Gri avu o tresărire şi inima începu să-i bată cu putere. Peste puţin timp avea să vadă în fine, pe acel copil, pe care-l căuta cu atâta foc, acel copil în mâinile căruia Irlanda întreagă urma să-şi pună destinele sale şi pe care el nu-l văzuse niciodată.

Miss Katt intră cea dintâi şi zise:

— Micul meu Ralph, nu-ţi fie frică… Eu sunt.

Omul Gri uitase pentru un moment rolul lui de lord excentric. Era palid şi o sudoare abundentă îi stăruia pe frunte.

Ralph era culcat pe o grămăjoară de paie; şi printre hainele lui rupte se zărea cămaşa plină de sânge.

Când lumina pătrunse în temniţă, micul irlandez se ridică puţin şi o privi pe miss Katt.

Tânăra fată fusese bună cu el în dimineaţa venirii doctorului, şi copiii au de multe ori o recunoştinţă fără margini.

— A! tu eşti? zise el.

— Da, copilul meu, răspunse miss Katt. Tot mai eşti suferind?

— Mai puţin, răspunse el cu o voce dulce şi tristă.

— Ţi-e sete încă?

— Da, miss.

Omul Gri se ţinea de-o parte şi lacrimi mari îi curgeau pe obraji.

— Oh! zise micul irlandez eşti foarte bună miss. Dar de ce nu vrei să mă laşi să ies, ca să-mi caut mama?

Atunci Omul Gri făcu un pas şi intră în cercul de lumină pe care-l arunca lampa din mâna lui miss Katt. Copilul avu un gest de frică, dar nu-l podidi plânsul.

— Miss Katt, zise Omul Gri, vrei să-i vorbesc în limba ţării lui?

— Dar, zise miss Katt, surâzând, limba irlandezilor este la fel cu aceea a englezilor.

— Oamenii din popor au un dialect care e numai al lor.

— Ah!

— Vei vedea…

Şi deodată, acest om, care ştia totul şi vorbea în toate limbile, începu să se exprime într-un dialect care era acela al pescarilor de pe coastele Irlandei.

La primele cuvinte copilul ţipă.

Limba maternă vibra deodată în urechile lui, ca şi cum patria îndepărtată ar fi venit până la el.

— Ralph, zicea Omul Gri, sunt un amic al mamei tale.

Copilul scoase din nou un ţipăt.

— Un amic al sărmanei tale mame, Jenny, care te-a plâns şi te-a căutat atât şi căreia eu te voi înapoia.

De trei zile, bietul copil îndurase multe, o mulţime de inşi îi promiseseră că-i vor înapoia mama şi toţi aceştia nu făcuseră decât să-l înşele.

Cu toate acestea, la privirile calde şi serioase în acelaşi timp ale acestui necunoscut care-i vorbea, copilul se simţi cuprins de bucurie şi căpătă o încredere mare în acesta.

— Oh! zise el, sunt sigur că dumneata nu mă vei înşela, simt lucrul acesta.

Apoi, în acelaşi dialect pe care miss Katt nu-l înţelegea şi în care răspundea şi copilul, în acelaşi dialect, zic, Omul Gri îi povesti de mama lui, de ţara lui, de căscioara lor de pe ţărmul mării şi de bunul

Shoking, care-l dusese pe umerii săi la sosirea lui în Londra.

Ralph îl asculta, fiind cufundat într-un adevărat extaz.

— Ascultă, îi zise Omul Gri, trebuie să ai curaj.

Copilul îl privi.

— Mâine te vor judeca, fiindcă oricum, ai fost complicele Suzannei şi al lui Bulton.

— Vai! domnule, zise Ralph, întinzând mâinile, vă jur că nu ştiam ceea ce au să-mi facă, dacă nu-mi spuneai.

— Şi să mai ştii, zise Omul Gri, că judecătorii nu te vor crede.

Copilul avu un acces de disperare:

— Vai! Doamne! zise el, nu cumva mă vor lăsa în închisoare?

— Nu, te vor duce în altă închisoare.

— Şi biata mea mamă?

— Când vei fi în cealaltă temniţă, te voi scăpa.

— Dumneata?

— Da, priveşte-mă bine.

Copilul îl privi şi zise:

— Te cred, domnule.

— Prin urmare, copilul meu, sfârşi Omul Gri, ai răbdare până mâine.

— Aşadar nu voi vedea pe sărmana mea mamă?

— Ba da, zise Omul Gri.

— Când?

— Mâine.

— Mi-o făgăduieşti, domnule?

— Ţi-o jur.

Atunci Omul Gri se întoarse spre miss Katt.

— Nu vreau să abuzez de bunătatea dumneavoastră, miss, zise el.

— Oh! milord.

Apoi, miss Katt adăugă cu o curiozitate plină de naivitate:

— Dar ce i-aţi spus? Pare foarte mulţumit că v-a văzut.

— I-am spus că mâine un nobil lord va veni să-l reclame justiţiei.

— Ah!

— Şi că va fi înapoiat mamei sale.

Şi Omul Gri mai zise lui Ralph:

— Ascultă bine ce-ţi spun copilul meu. Dacă vrei să-ţi revezi mama, nu trebuie să repeţi nimănui ceea ce ţi-am spus eu; nici chiar acestei frumoase miss.

Copilul surâse.

— Nu voi spune nimănui, zise el şi se culcă din nou, resemnat, hotărât să îndure totul cu răbdare până la sfârşit.

Atunci miss Katt ieşi din încăpere şi Omul Gri o urmă.

Ajunşi sus, pretinsul lord Cornhill continuă să noteze mai departe nevrând să uite nimic.

— Ah! iată-vă, în fine, zise Toby, văzându-i. Domnul fie lăudat!

— Aşadar, credeai că ne-am pierdut? întrebă miss Katt râzând.

— Nu, dar îmi era teamă să nu se întoarcă domnul Booth.

— Da.

— Şi dacă vrei să mă asculţi pe mine, domnişoară, mai bine ar fi să nu spunem nimic domnului Booth.

— Fie, zise miss Katt.

*
* *

Câteva momente după aceasta, Omul Gri încălecă şi zise:

— În fine, lupta este angajată!… Acum să vă vedem, miss Ellen şi lord Palmure.

Şi dând pinteni calului ajunse pe american, care-l aştepta în colţul unei străzi, aşezat pe o bancă.

Capitolul XIX

Să ne întoarcem acum la Brook Street.

E noapte, târziu, şi o ceaţă deasă, acoperă Londra.

Brookul nu cunoaşte forfota, sau, cel puţin, aşa s-ar părea la prima vedere.

Brook Street e zgomotos la orele opt, vara şi pe la orele şase seara.

Acestea sunt momentele când pungaşii se adună, se înţeleg repede între ei şi se răspândesc apoi în întreg oraşul.

Până dimineaţa, această stradă, cu curţile ei infecte, în care poliţia nu poate intra decât cu forţa, îţi face impresia unei adevărate necropole. Abia dacă mai zăreşti, ici-colo, câte o femeie care-şi alăptează copilul, sau vreun băiat care plânge în preajma unei uşi de dorul părinţilor săi închişi.

În seara aceasta însă, Brook Street-ul avea o înfăţişare deosebită. Câteva case erau luminate şi umbre tăcute străbăteau ceaţa nopţii…

Când aceste umbre treceau prin faţa casei lui Bulton, se vedeau alte umbre ridicându-se către fereastră şi se auzeau voci care ziceau:

— Aici s-a întâmplat!

Într-adevăr acolo era culcată Suzanne, rănită şi în agonie, sub paza strânsă a unui poliţist.

Banditul parizian nu se dă înapoi din faţa niciunei situaţii; tot aşa şi pungaşii americani sunt gata în orice moment, să pună mâna pe cuţit. Cel englez, însă este mai puţin pornit. De o mie de ori sigur de dibăcia şi curajul său, el angajează cu poliţiştii o luptă de ingeniozitate.

Iar dacă e prins, se supune şi nu mai încearcă să angajeze o luptă zadarnică. El ştie bine că va înfunda ocna; dar în acelaşi timp se

gândeşte şi la spânzurătoare. Singurul lucru de care se teme un englez este pedeapsa cu moartea.

Toate acestea explică faptul că o jumătate de duzină de pungaşi putuseră să se instaleze în faţa casei lui Bulton, în mijlocul Brook Street-ului, fără a se sinchisi de ceva.

În capătul Brook Street-ului, pe partea stângă, se află o curte mică, tristă, pustie, în care se înălţa o căsuţă veche de o sută de ani. Această casă este un monument; este o pagodă a Brook Street-ului, templul acestui bizar cartier. E locuinţa lui Jack Spintecătorul, mort pe câmpul de onoare, adică pe eşafod, cu mai bine de un secol în urmă.

Tâlharii l-au păstrat neatins.

Ei şi-l arată cu respect şi transmit din generaţie în generaţie legenda criminalului.

Când se naşte vreun copil în Brook Street, tatăl său îl duce cu mare pompă în faţa acestui monument şi-i zice:

— De-ai semăna în viaţa ta cu Jack Spintecătorul!

Acesta este botezul copilului, viitorul hoţ.

În acea noapte, spre casa aceea se îndreptau cu pas hotărât mai mulţi oameni.

Umbrele acestea ajungeau în faţa porţii, loveau într-un anumit mod de trei ori; poarta se deschidea şi se închidea îndată în urma lor.

Ceaţa engleză dă tuturor lucrurilor o formă aproape fantastică.

S-ar fi putut crede de aceea că nu erau oameni cei care mergeau pe stradă, ci fantome: fantomele tovarăşilor lui Jack Spintecătorul, care se adunau în casa lui pentru a-i aduce ovaţii.

Întunericul străzii, tăcerea care domnea de jur-împrejur completau această iluzie.

Odată intraţi în casă, ridicau un oblon şi dispăreau într-o subterană.

Era o pivniţă care constituia sediul curţii de justiţie a tâlharilor…

Oamenii aceştia, care trăiesc în afara legilor societăţii, au fost obligaţi să-şi facă o legislaţie particulară. Tâlharii îşi au codul lor, judecătorii şi călăii lor.

Acela care e dovedit vinovat de trădare, e condamnat şi dacă e condamnat la moarte, e gâtuit într-o seară în casa sa sau aruncat în Tamisa.

Oamenii care se întruneau în seara aceea în casa lui Jack Spintecătorul, veneau pentru a o judeca pe Suzanne.

— Suntem toţi? întrebă unul dintre ei, un bătrân, care părea să fie şeful.

— Da, răspunse o voce din fundul pivniţei.

— Suntem doisprezece?

— Da.

— Unde este procurorul?

— Eu sunt, răspunse cel care nu era altul decât cunoştinţa noastră Jack, zis şi Pasărea albastră.

— Dar apărătorul?

— Iată-mă.

Acesta era Craven, amicul lui Bulton şi al Suzannei.

— Atunci, zise şeful, să începem.

Şi îşi puse pălăria pe cap, întocmai ca un judecător care pronunţă cuvintele sacramentale: „Curtea intră în deliberare”.

Judecătorii luară loc pe bănci.

— Aveţi cuvântul, zise şeful, adresându-se procurorului.

Atunci Jack începu un fel de rechizitoriu, împotriva Suzannei. În ochii săi Suzanne era vinovată.

Ea trăise împreună cu Bulton, fusese tovarăşa câştigului său şi-l ajutase să sustragă în mod fraudulos o parte din pradă.

Bulton fusese dat pe mâna poliţiei; Jack nu vedea pentru ce nu s-ar fi făcut acelaşi lucru şi cu Suzanne.

El termină conchizând că, de vreme ce Suzanne era în mâinile justiţiei, trebuie să fie părăsită. După aceea, şeful dădu cuvântul lui Craven.

Craven demonstră că Suzanne nu era deloc vinovată, că, cu toate că era tovarăşa devotată a lui Bulton, ea nu-i cunoscuse niciodată secretele.

El mai arătă că ea nu cunoscuse trădarea lui Bulton.

Concluziile lui Craven fură diametral opuse acelora ale lui Jack.

Craven cerea ca Suzanne să fie salvată.

Prezidentul rezumă dezbaterile şi puse afacerea la vot.

Judecătorii o achitară pe Suzanne.

Şi, de vreme ce Suzanne nu era vinovată, trebuiau s-o ajute.

Prin urmare, trebuia smulsă din ghearele justiţiei.

Atunci prezidentul puse în deliberare mijloacele de salvare.

În acelaşi moment, afară se auzi un zgomot, care provocă oarecare tulburare.

Nimeni nu mai era aşteptat şi, cu toate acestea, uşa casei fusese deschisă şi închisă.

După aceea se auziră paşi pe trepte şi un om apăru în pragul pivniţei.

Tâlharii scoaseră un strigăt de uimire.

Cu toţii îşi apucară armele.

Dar Jack strigă:

— Eu îl cunosc pe domnul. Nu vă fie teamă, căci este un prieten.

— Fără îndoială, răspunse noul venit.

Şi fără nicio teamă, calm, surâzător, înaintă prin mijlocul tâlharilor.

Noul venit era Omul Gri.

Capitolul XX

Omul Gri îmbrăcase din nou costumul pe care obişnuiţii tavernei Brandy îl cunoşteau aşa de bine.

Jack era singurul dintre tâlhari care îl cunoştea.

Cu toate că pierduse cauza în afacerea Suzanne, Jack se bucura de o mare consideraţie printre tâlhari; şi din momentul în care Jack declarase că Omul Gri era prietenul lor, acesta putea înainta surâzător, fără nicio teamă, plimbându-şi jur-împrejur privirea sa dominatoare.

Tâlharii se priveau şi păreau că se întreabă ce caută omul acela în mijlocul lor.

Ca toţi pungaşii din lume, pungaşii din Londra îşi au şi ei limbajul lor particular.

Omul Gri începu să le vorbească în acest limbaj, pe care ar fi aproape cu neputinţă să-l traducem în limba românească sau în oricare altă limbă.

Din momentul acela încrederea tâlharilor era pe deplin câştigată.

El veni spre Jack şi îi strânse mâna; Jack devenise, prin urmare, amicul său pe viaţă şi pe moarte.

— Amicii mei, zise Omul Gri, am practicat şi eu meseria voastră cândva şi nu m-am lăsat de ea, decât pentru că meseria cu care am schimbat-o este mult mai rentabilă.

Un murmur se ridică din mijlocul acelor oameni, un murmur care arăta neîncrederea lor.

Ce meserie putea să fie oare mai rentabilă ca meseria de pungaş?

Omul Gri continuă:

— Aţi judecat-o pe Suzanne. Nu e aşa?

— Da, răspunse prezidentul.

— Şi acum vă gândiţi în ce mod s-o salvaţi?

— Fără îndoială.

Craven îl privi cu multă nelinişte.

— Poate că dumneata ai voi să te opui? întrebă el.

— Câtuşi de puţin, răspunse Omul Gri. Eu o iubesc mult pe Suzanne şi am venit aici pentru ea.

— Ah! exclamară bandiţii.

Omul Gri se adresă preşedintelui:

— În ce mod socoteşti dumneata că poate fi salvată? întrebă el.

— Mi se pare, răspunse acesta, că lucrul nu e tocmai greu. Poliţiştii care execută paza nu sunt decât şase sau cel mult opt…

— Bine!

— Pe la miezul nopţii ne vom aduna.

— Foarte bine.

— Vom intra în casă şi de bunăvoie sau de nevoie, vom ridica-o pe Suzanne.

— Acesta este planul dumneavoastră?

— Da.

— Ei bine, amicii mei, cred că planul acesta nu e cel mai bun.

— Pentru ce?

— Pentru că nu sunt sorţi de izbândă.

— Oh! oh!

— Vă voi spune îndată cauza, continuă Omul Gri. Poliţia se ocupă foarte puţin de pungaşi, dar în schimb se ocupă foarte mult de cei care complotează contra Angliei, de cei care vor eliberarea Irlandei.

La auzul acestor cuvinte pungaşii tresăriră.

Omul Gri continuă:

— Suzanne este irlandeză.

— O ştiu.

— Poliţia bănuieşte că ea ar avea relaţii cu răzvrătiţii şi un magistrat din Londra va veni să-i ia un interogatoriu special.

— Când?

— Mâine dimineaţă.

— Dar, observă Jack, Suzanne nu poate fi transportată.

— De aceea va veni şi magistratul aici.

— Va veni în Brook Street?

— Da.

— Nostim lucru va mai fi şi acesta: un magistrat în Brook Street!

Şi tâlharii începură să râdă.

— Prin urmare, continuă Omul Gri, s-au luat măsuri ceva mai serioase pentru astă seară. Prin împrejurimi staţionează mai bine de două sute de poliţişti deghizaţi: la cel mai mic zgomot, îi veţi vedea năvălind asupra voastră şi Suzanne nu va putea fi eliberată.

Tâlharii se priviră cu nelinişte.

— De aceea, continuă Omul Gri, vă sfătuiesc să aşteptaţi până mâine.

— Dar, zise Craven, mâine va fi absolut acelaşi lucru.

— Te înşeli…

— Suzanne n-are idee despre ceea ce plănuiesc amicii Irlandei. După ce magistratul îi va fi luat interogatoriul, se va convinge că Suzanne nu este decât o simplă tâlhăriţă şi atunci luxul acesta de precauţiuni va fi desfiinţat.

— Dacă lucrurile stau aşa cum spui dumneata, urmă Jack, sunt şi eu de aceeaşi părere: să aşteptăm până mâine.

— Lucru acesta tocmai îl voiam şi eu…

— Dar, zise preşedintele, de ce ai venit aici?

— Pentru a vă preveni.

— Ce interes ţi-am putut deştepta noi?

— Am venit aici pentru că Suzanne are un frate care se numeşte John Colden.

— Bine! murmură Craven:

— Şi fratele acesta este unul dintre amicii Irlandei.

— O ştiu şi pe asta.

— Şi toţi amicii Irlandei sunt prieteni între ei şi-şi datorează ajutor şi sprijin.

— Atunci… dumneata eşti?

— Tăcere! zise Omul Gri. Acum sunteţi preveniţi şi amintiţi-vă de proverbul: „Cine are urechi de auzit, să audă”.

Şi făcu un pas spre uşă. Apoi se întoarse spre Jack:

— Tu mă cunoşti, nu este aşa?

— Da, răspunse Pasăre Albastră.

— Ai încredere în mine?

— Aş merge cu dumneata până la capătul lumii.

— Nu-ţi cer un sacrificiu aşa de mare, zise Omul Gri. Vreau numai să mă conduci până la casa Suzannei.

— Dar acolo e postată poliţia.

— O ştiu.

— Şi poliţia nu te va lăsa să intri.

Omul Gri avu un surâs.

— Vei vedea, zise el, că eu pot intra oriunde.

— Atunci, să mergem, zise Jack.

Şi porni în urma Omului Gri, care îşi luă rămas bun de la tâlhari cu un gest amical.

Când fură în stradă, Jack îl bătu pe umăr.

— Nu ştiu, zise el, dacă e mai bine să fie cineva conspirator decât tâlhar, dar îţi declar că dacă ai vrea să vii printre noi, ai fi ales îndată şef.

— Mă voi gândi şi la asta, zise Omul Gri, care avea întotdeauna ca normă de comportament să nu rănească pe nimeni.

După ce făcură câţiva paşi prin Brook Street, Jack îi arătă o casă:

— Acolo este, zise el.

— Mulţumesc şi bună seara.

— Nu mai ai nevoie de mine?

— Nu.

Şi strângând mâna lui Jack se despărţi de acesta.

Apoi se îndreptă spre casa în faţa căreia un poliţist stătea de veghe.

Poliţistul îl opri cu un gest.

Dar Omul Gri făcu un semn pe care Jack îl observă de la distanţă, dar nu-l înţelese.

În faţa acestui semn, poliţistul se înclină şi-l lăsă să treacă.

Omul Gri urcă treptele zicându-şi:

— Şi când mă gândesc că sărmana Anglie se crede regina lumii! Ea nu ştie, sărmana, că în toate părţile există conspiratori!

Capitolul XXI

Haina cenuşie a eroului nostru era destul de largă pentru ca să poată cuprinde sub ea şi alte haine.

În timpul drumului, Omul Gri îşi scoase această haină şi şi-o puse pe braţ, ca şi cum ar fi fost un pardesiu. Astfel rămase îmbrăcat într-un costum negru cu cravata albă. El scoase din buzunar un mic baston de magistrat onorific.

Instituţia aceasta de magistrat onorific este curat englezească.

Într-o ţară unde lumea are cel mai mare respect pentru legi, oamenii suspuşi cred că e o datorie şi o onoare să vină în ajutorul autorităţilor ameninţate.

Funcţia de magistrat onorific a ambiţionat multă lume.

Se întâmplă o bătaie, un scandal; poliţiştii sunt prea puţini numeroşi pentru a restabili ordinea. Deodată, se văd ieşind din mulţime unul sau mai mulţi oameni, foarte bine îmbrăcaţi, foarte bine crescuţi, aparţinând înaltei clase a societăţii, care scot câte un mic baston din buzunar şi astfel vin în ajutorul poliţiştilor. Aceştia sunt magistraţii onorifici.

Omul Gri, care locuia la Pall-Mall şi părea că duce două feluri de viaţă, una misterioasă şi cealaltă la lumina zilei, Omul Gri ziceam, era unul dintre acei magistraţi onorifici.

El ajunse deci la uşa Suzannei şi se văzu în prezenţa a doi poliţişti, cărora le arătă bastonul său.

Aceştia se înclinară şi-l lăsară să treacă.

Atunci, omul acela, care era destul să apară pentru ca să fie stăpân, intră în cameră şi făcu semn unui alt poliţist, care ieşi, lăsându-l singur cu Suzanne. Se înţelege că toţi aceştia îl luară un înalt funcţionar al poliţiei, însărcinat cu luarea interogatoriului Suzannei.

Aceasta crezu şi ea acelaşi lucru, căci îşi ridică şi-şi fixă ochii săi palizi asupra lui.

Omul Gri se apropie de pat şi vorbi:

— Suzanne. Vin aici din partea fratelui dumitale.

Ea tresări şi-l privi cu atenţie.

— Îl cunoşti pe John? întrebă ea.

— E amicul meu.

Poliţia – se ştie – întrebuinţează adeseori şiretlicuri pentru a smulge prizonierilor mărturisiri. De aceea Suzanne făcu la început un gest de neîncredere.

Omul Gri surâse:

— Eu sunt amicul fratelui dumitale, repetă el, şi-ţi voi dovedi-o îndată.

Şi începu să-i vorbească în dialectul de pe coastele irlandeze pe care englezii nu-l înţeleg.

El îi povesti asemenea lucruri despre ţara şi copilăria sa, încât Suzanne văzu îndată că numai John Colden putuse să-i dea nişte amănunte aşa de exacte.

— Oh! te cred, zise Suzanne; ce vrei de la mine? Vorbeşte.

— În ciuda vieţii dumitale aventuroase şi fatale, Suzanne, reluă cu gravitate Omul Gri, nu se poate să-ţi fi uitat patria.

— S-o uit! exclamă Suzanne… Dar mi-aş da viaţa pentru dânsa!

— Fratele dumitale cugetă la fel…

— Oh! o ştiu, murmură femeia; el este în asociaţie.

— E adevărat.

— Dar dumneata?…

Şi îl privi scrutător.

— Eu, zise el, sunt unul dintre şefii asociaţiei şi dacă am venit la dumneata asta înseamnă că Irlanda aşteaptă mult de la dumneata.

— Vai! exclamă ea, ce pot face eu, eu o tâlhăriţă şi femeie pierdută! Eu, care în curând voi fi condamnată la exil pe viaţă!…

— Te înşeli, Suzanne; dumneata nu vei fi condamnată.

— Dumnezeule! murmură biata femeie.

— Nu vei fi condamnată pentru că fiii Irlandei au hotărât să te salveze.

— Eu? eu? întrebă ea.

— Nu eşti dumneata sora lui Colden?

— E adevărat. Dar John?

— John şi fraţii săi te vor salva, dacă vei aduce Irlandei serviciul pe care îl aşteaptă de la dumneata.

— Sunt gata… Vorbeşte!…

— Te-ai dus împreună cu un copil în casa în care ai fost rănită.

Suzanne îşi acoperi obrajii cu mâinile.

— Sărmanul copil! E mort, poate. Ah! asta numai Bulton mi-a făcut-o…

— Copilul nu este mort…

— Adevărat?

— Dar e prizonier şi mâine ţi se va lua un interogatoriu în privinţa lui.

— Oh! zise Suzanne. Voi spune adevărul… Nu te teme, îl voi spune… Copilul e nevinovat… Noi l-am înşelat… l-am minţit…

— Tocmai lucrurile acestea nu va trebui să le spui…

— Cum?

Şi-l privi uimită.

— Ascultă-mă bine, reluă Omul Gri.

Şi aplecându-se asupra ei, îi vorbi multă vreme la ureche.

Ce-i spuse oare?

Mister.

După ce sfârşi de vorbit, ea îi zise:

— Te înţeleg acum şi te voi asculta…

— Mi-o juri?

— Jur pe credinţa mea de irlandeză!

— Te cred, zise Omul Gri, sculându-se. Adio Suzanne, sau mai bine zis, la revedere, căci ne vom revedea.

— Adevărat? zise ea, voi fi salvată?

— Irlanda veghează asupra acelora care lucrează pentru ea, răspunse Omul Gri cu gravitate. Răbdare şi curaj!… Aceasta e deviza noastră şi aceasta să fie şi deviza dumitale.

Şi după ce chemă pe poliţişti înăuntru, plecă.

Pe trepte îşi îmbrăcă din nou haina sa cenuşie.

Apoi, când ajunse în stradă, începu să meargă repede, coborî aproape în fugă Brook Street-ul şi ajunse în Holborne.

Aici îl aştepta o trăsură.

— Unde mergem? întrebă birjarul.

— În Hay-Market, răspunse Omul Gri.

Trăsura porni şi câteva momente după aceea se opri în colţul străzilor Hay-Market şi Piccadilly.

Acolo, un om îl aştepta lângă taraba unei negustorese de băuturi spirtoase.

Omul acesta se sculă şi se apropie de trăsură.

Era Shoking.

— Unde este abatele Samuel? îl întrebă Omul Gri.

— Acasă.

— Dar irlandeza?

— E cu preotul.

— Şi americanul?

— E tot cu dânşii.

— Bine. Du-te la abatele Samuel şi spune-i că vom ţine consiliu la orele 2 noaptea.

— În privinţa copilului, nu-i aşa?

— Da, răspunse Omul Gri.

— Oh! zise Shoking, care era la curent cu mersul lucrurilor, acum când este, e ca şi cum ar fi al nostru, nu-i aşa?

— Nu tocmai, răspunse Omul Gri, dar în cele din urmă vom învinge.

Apoi, strigă birjarului:

— Chester Street, Belgrave Square.

Pe când trăsura cobora Hay-Market-ul, Omul Gri îşi consultă ceasul.

— Douăsprezece fără cinci minute, zise el. Îmi voi putea ţine făgăduiala faţă de miss Ellen; nobila fiică a lordului Palmure va rămâne convinsă că sunt un mic gentleman.

Capitolul XXII

Ce se petrecuse în două zile în Chester Street, Belgrave Square, în palatul lordului Palmure?

Vom afla îndată.

În tot timpul acelei nopţi, când Omul Gri avusese îndrăzneala să intre pe fereastră în camera frumoasei miss Ellen, tânăra fată, din mâinile căreia o smulsese pe irlandeză, rămăsese pradă unei bizare lâncezeli. S-ar fi zis că era o porumbiţă, multă vreme urmărită de un vultur, sau mai bine zis, una dintre acele nenorocite zburătoare fascinate de o reptilă.

În zorii zilei, miss Ellen era încă tot acolo, temătoare, cu privirea stinsă, pe jumătate culcată într-un fotoliu, lângă fereastra deschisă.

Cine era omul acesta care îndrăznise s-o înfrunte şi o ţinuse plecată sub privirea lui pătrunzătoare?

Şi de ce nu îndrăznise să-şi cheme servitorii?

Era un mister pentru ea însăşi.

Un zgomot produs afară o smulgea din starea aceea de lâncezeală. Era pasul precipitat al tatălui ei, care deschise uşa cu bruscheţe, semn că era în prada unei violente agitaţii, căci niciodată lordul Palmure nu intra în camera fiicei sale fără să bată la uşă.

Într-adevăr, lordul Palmure era aprins la faţă; hainele sale în dezordine şi pline de noroi dovedeau că avusese de susţinut o luptă.

— Tată! zise miss Ellen.

Tânăra fată încercă să se ridice, dar îi lipsi forţa: fascinaţia nu dispăruse încă.

— Oh! bandiţii!… oh! mizerabilii!… murmură nobilul lord, cu un accent de furie.

— Despre cine vorbeşti, tată? întrebă miss Ellen ridicând asupra lui o privire cu totul lipsită de căldură.

— Despre cine vorbesc? exclamă lordul Palmure. Vorbesc despre acei irlandezi, despre acei conspiratori, care au avut îndrăzneala nemaipomenită să captureze pe tatăl tău, să-l lege şi să-i aplice o mască pe obraz.

Şi lordul Palmure, prea emoţionat, pentru a observa paliditatea fiicei sale, povesti tot ce i se întâmplase.

Fusese prins, legat şi aruncat într-un colţ al grădinii ca un lucru neînsemnat.

Şi de bună seamă, ar fi murit asfixiat dacă, spre ziuă, mistress Fanoche şi servitoarea sa nu l-ar fi găsit şi eliberat.

După ce sfârşi povestea acestei neplăcute întâmplări, miss Ellen îi zise cu răceală:

— Eu ştiu cine este omul care te-a tratat astfel, tată.

— Îl ştii tu?

— Este acelaşi care a venit şi aici.
— Când?
— În noaptea aceasta.
— Eşti nebună, Ellen?
— Este acelaşi care a luat-o şi pe irlandeză.
Şi, la rândul ei, miss Ellen povesti tot ceea ce i se întâmplase.
— Dar cum a ajuns omul acela până aici?
— A intrat pe fereastră.
— Şi tu n-ai strigat?
— Nu.
— Nu ţi-ai chemat servitorii?
— N-am putut. Omul acela are o privire care te zdrobeşte!
Lordul Palmure îşi cunoştea copila; o ştia mândră, înzestrată cu mult curaj. Găsind-o într-o asemenea stare înţelese că omul despre care îi vorbea trebuia să fi exercitat asupra ei o puternică influenţă.
Lordul Palmure se gândea că avea două lucruri de făcut: să se ducă la Scotland-Yard să facă plângere şi să ridice toată poliţia în picioare; sau să păstreze cea mai completă tăcere şi să nu se ocupe decât de căutarea micului irlandez.
De ce nu se opri el la această din urmă variantă?
Miss Ellen ar fi putut poate s-o spună.
Două zile trecură. Veni ziua de duminică.
Miss Ellen îşi spuse:
— Omul acela mi-a declarat război. Lupta se va da între noi amândoi. Voi fi puternică, căci îl urăsc din adâncul sufletului.
Duminică ieşise călare în oraş şi am văzut-o întâlnindu-se cu Omul Gri. Am văzut cum dăduse ordin gromului să-l urmărească până când îi va afla locuinţa. Abia trecuseră zece minute de când dăduse ordinul şi auzi înapoia ei galopul unui cal. Se întoarse şi văzu că era gromul Omului Gri.
Gromul se apropie şi-i dădu biletul.
Un tremur nervos străbătu corpul tinerei fete.
— Îndrăzneşte să-mi scrie! murmură ea. Ah! asta e prea mult!
Totuşi, o curiozitate de neînvins o împinse să deschidă biletul şi să-l citească.
Omul Gri avea îndrăzneala să-i anunţe vizita sa pentru aceeaşi seară, la miezul nopţii.
Un muget de leoaică rănită ieşi din gâtlejul mândrei fetei; ea rupse biletul în o mie de bucăţi şi-l aruncă în vânt.
Apoi, cum gromul voia să se îndepărteze, ea îl reţinu cu un gest imperios.
— Vrei să devii bogat? îl întrebă.
Gromul o privi părând că nu înţelege.
— Cine este omul care ţi-a dat biletul acesta?

— Este stăpânul meu.

— Numele său?

Un surâs flutură pe buzele gromului:

— Nu-l cunosc, zise el.

Tânăra fată îi întinse punga sa, care era plină de aur.

— Vorbeşte! ordonă ea.

Dar gromul nu întinse mâna să apuce punga.

— Dacă îmi spui cine este stăpânul tău şi unde locuieşte, îţi voi da o mie de lire.

Gromul clătină din cap.

— Sunt bogată, foarte bogată, adăugă fata; pot să-ţi ofer orice sumă mi-ai cere.

— Milady, răspunse cu răceală gromul, oricât de bogată ai fi, stăpânul meu e şi mai bogat încă, şi oamenii care îl servesc nu-l trădează niciodată.

Şi salutând, îşi cravaşă calul şi porni în galop.

— Dar cine este oare omul acesta? murmură miss Ellen, care simţi cum ochii i se umpleau de lacrimi.

Şi se reîntoarse acasă furioasă.

Lordul Palmure o aştepta şi părea radios.

— Copilul a fost găsit, zise el.

— Copilul?

— Da, e închis la o circumscripţie poliţienească, a cărui şef a plecat chiar acum de aici.

— Ei bine!

— Mâine mă voi prezenta la judecată şi îmi vor da copilul.

Miss Ellen clătină din cap.

— De ce nu-l ceri chiar acum, îndată?

— Pentru că copilul a căzut în mâinile unei bande de tâlhari şi va trebui să apară mai întâi în faţa judecăţii, în audienţă publică.

— Mâine, zise miss Ellen, va fi prea târziu.

— Prea târziu?

— Da.

— Dar…

— Ascultă-mă, tată, reluă miss Ellen, nu pot să-ţi explic mai mult, dar te rog să crezi că n-avem de-a face cu nişte vagabonzi sau cu nişte cerşetori. Un om tot aşa de nobil, tot aşa de bogat ca şi dumneata ne-a aruncat mănuşa…

— Ce vrei să spui?

— Nimic… zise ea.

Apoi, deodată, luând mâna tatălui ei:

— Tată, vrei dumneata să mă crezi?

— Fără îndoială.

— Să mă asculţi?…

— Vorbeşte…

— Să inversăm rolurile!

— Ce înseamnă cuvintele acestea?

— Vrei să te supui poruncilor mele? zise cu răceală miss Ellen.

Şi, la rându-i îşi îndreptă asupra tatălui ei privirea-i fascinatoare.

— Vorbeşte. Voi face tot ce vei voi, zise lordul Palmure plecându-şi capul.

Capitolul XXIII

Miss Ellen avea ceva solemn în gesturi, în atitudine şi în privire. Lordul Palmure fu pur şi simplu subjugat.

— Tată, zise ea, nu mă întreba şi făgăduieşte-mi să faci tot ce-ţi voi cere.

— Fie, zise membrul înaltei Camere.

Ea îl luă de mână şi-l duse într-o galerie care punea în legătură cele două apartamente.

Această galerie venea, pe de o parte, până la camera de culcare a mândrei fete, pe de altă parte, se deschidea într-o încăpere vastă, din care lordul Palmure îşi făcuse cabinetul său de lucru.

În această ultimă încăpere se opri miss Ellen..

— Astă seară, cu puţin înainte de miezul nopţii, zise dânsa, dumneata va trebui să te afli aici.

— Bine!

— Împreună cu doi servitori singuri şi devotaţi, înarmaţi până în dinţi.

— Pentru ce? întrebă lordul Palmure tresărind.

— Aşteaptă, reluă miss Ellen. Veţi lăsa deschisă uşa galeriei.

— Şi pe urmă?

— Cu urechea aţintită, veţi sta în aşteptare…

— Dar la ce bun toate acestea?

— Mi-ai făgăduit să nu-mi pui întrebări, tată.

— Fie, zise lordul Palmure, înclinându-se.

— La un moment dat, urmă miss Ellen, veţi auzi o detunătură de pistol în camera mea…

— O detunătură? întrebă lordul Palmure îngălbenindu-se.

— Oh, n-avea teamă, răspunse miss Ellen surâzând; eu voi fi acea care voi trage.

— Dar…

— Am făgăduiala dumitale, tată.

— Ei bine! Dacă voi auzi o detunătură de pistol?

— Vei alerga împreună cu cei doi servitori. Dacă uşa va fi închisă, vei sparge-o şi, în urmă, veţi vedea ce aveţi de făcut…

Şi miss Ellen nu voi să mai dea nicio explicaţie.

În tot timpul cinei fu foarte liniştită, veselă chiar, şi se retrase în camera sa pe la orele unsprezece.

Îşi concedie cameristele, oprindu-le de a mai intra în camera ei, până nu vor fi chemate.

Era singură.

Acela care ar fi văzut-o în acele clipe ar fi găsit în privirea şi în atitudinea ei expresia unei voinţe de fier. Miss Ellen era hotărâtă să lupte.

Ea se îndreptă spre un dulap mic, de lemn de abanos şi scoase două pistoale mici şi drăguţe.

Miss Ellen se asigură că pistoalele erau încărcate, că piedica funcţiona de minune şi după aceea murmură:

— Între noi doi de acuma!

Apoi îşi puse pistoalele în buzunar.

În loc să se aşeze lângă foc, deschise una dintre ferestre, care, după cum ne amintim, dădea în grădină. Şi, rezemată de această fereastră, stătu în aşteptare.

Noaptea era de nepătruns, grădina pustie.

Tânăra fată ştia că data trecută Omul Gri venise prin grădină.

De altfel, cum ar fi putut să pătrundă prin altă parte? Miss Ellen rămase deci cu ochii fixaţi în întunericul grădinii.

Urmărea cel mai mic zgomot şi i se părea în fiecare moment că vede o umbră agitându-se în depărtare.

Dar nimic nu se mişca, niciun zgomot nu se auzea. Trecu o oră.

Pendula sună de douăsprezece ori. Era miezul nopţii.

„Îndrăzneşte să mă facă să-l aştept oare”, îşi zise miss Ellen.

În acelaşi timp întoarse privirea de la fereastră.

În camera aceea, în care ea se credea singură, apărată, era un om, care o privea surâzând.

Şi omul acesta era „dânsul”, Omul Gri, personajul misterios, pe care se aştepta să-l vadă intrând pe fereastră, ca rândul trecut.

Voi să strige, dar din gâtlejul său uscat nu ieşi niciun sunet.

Atunci voi să meargă spre el. Dar picioarele nu vrură s-o asculte.

Omul Gri surâdea mereu.

Pe unde intrase? Trecuse oare ca o umbră prin ziduri şi prin ferestrele închise?

— Dumneata! dumneata! murmură ea în cele din urmă, cu vocea înăbuşită.

— Nu-ţi anunţasem vizita mea, miss Ellen? zise dânsul cu o voce dulce şi plină de farmec. Am venit să văd dacă eşti satisfăcută.

— Şi de ce-aş fi satisfăcută? zise fata întovărăşindu-şi vorbele de un gest de mândrie.

— M-am ţinut de cuvânt.

— Da?

— Tatăl dumitale s-a reîntors sănătos şi voinic.

— Domnule, zise miss Ellen, cu un accent de mândrie stăpânită, vei binevoi să-mi spui pe unde ai intrat aici?

— Am intrat pe uşă, miss Ellen.

— Ah!

— Am prieteni chiar şi în casa dumitale.

— Ah! Ce îndrăzneală!

— Şi am venit să-ţi fac o propunere, miss Ellen.

Oricât de mult se silea să se stăpânească, tânăra fată începu din nou să tremure sub privirea de foc a omului acestuia.

— Te ascult, zise ea, cu un accent de ironie amară.

— Tatăl dumitale are intenţia să reclame pe fiul irlandezei de la staţia Kilburn?

Ea făcu un pas înapoi, înfiorându-se.

— Ah! ştii şi lucrul acesta?

— Eu ştiu totul. Ei bine, am venit să te rog să-l împiedici.

— Eu!

— Dumneata, miss Ellen.

— Şi pentru ce l-aş împiedica? întrebă ea cu mândrie.

— Pentru că aşa îmi place mie, zise el.

De astă dată miss Ellen reuşi să rupă farmecul, timp de câteva secunde.

Privirea sa înfruntă pe cea a Omului Gri.

— La rândul dumitale să mă asculţi, domnule, zise ea.

— Vorbeşte, miss.

— Vreau să ştiu cine eşti.

— Ah!

— Şi cum de-ai avut îndrăzneala să intri în casa mea.

— Da?

— Şi-ţi las zece secunde de cugetare.

— Şi după aceste zece secunde?

— Nu mai răspund de viaţa dumitale.

În acelaşi timp, miss Ellen scoase un pistol din buzunar şi înălţându-l spre fruntea Omului Gri, exclamă:

— Vorbeşte sau te ucid!…

O distanţă de câţiva paşi îi despărţea, şi pumnalul Omului Gri n-avea nicio putere în împrejurările acelea.

— Vorbeşte, repetă cu răceală miss Ellen, sau trag.

Capitolul XXIV

În faţa acelui pistol îndreptat asupra lui, Omul Gri nici nu clipi. Acelaşi surâs îi flutură pe buze şi-şi încrucişă liniştit braţele pe piept.

Miss Ellen fu exasperată şi mai mult de această linişte.

Ea apăsă trăgaciul şi cocoşul căzu.

Dar glontele nu porni.

Miss Ellen scoase un strigăt de furie.

Ea scoase cel de-al doilea pistol, îl îndreptă din nou asupra Omului Gri care stătea tot nemişcat şi apăsă din nou trăgaciul.

Acelaşi rezultat.

Atunci, dintr-o săritură, Omul Gri fu lângă ea. De astă dată avea un pumnal în mână.

— Dacă scoţi un singur strigăt, zise el, nu pe dumneata te voi ucide, ci pe tatăl dumitale, care se află la o distanţă de doi paşi de aici şi-ţi va alerga în ajutor dacă va auzi zgomot.

Miss Ellen ar fi înfruntat poate moartea, atât era de exasperată. Dar când auzi că e vorba de tatăl ei, rămase mută şi tremurătoare; farmecul fascinator al necunoscutului îşi reluă din nou toată puterea lui dominatoare.

— Ce vrei de la mine? întrebă ea.

Şi îşi plecă capul, tremurând toată ca o floare bătută de vânt.

— Vreau să vorbesc cu dumneata, răspunse Omul Gri.

Şi îi luă mâna. O furtună clocotea în mâna tinerei fete şi dacă privirea ar avea puterea să ucidă, Omul Gri ar fi căzut mort fulgerat în momentul în care mâna sa atinse mâna fetei.

El o conduse spre un fotoliu şi o făcu să şadă.

Apoi, merse în picioare, în faţa ei.

— Miss Ellen, zise el, am dreptate când afirm că am prieteni până şi în casa dumitale. Dovada ai avut-o acuma: Ai tras asupra mea şi pistoalele n-au luat foc. Ghiceşti, nu-i aşa, că o mână devotată şi invizibilă a pregătit de mai înainte rezultatul acesta? Acum să vorbim, dacă binevoieşti.

Ea nu răspunse şi rămase în aşteptare.

— Miss Ellen, continuă Omul Gri, am venit să-ţi ofer pacea sau războiul. În puterea dumitale stă să alegi. Pacea înseamnă retragerea dumitale din nişte afaceri în care v-aţi amestecat prea mult. Descendenţi degeneraţi ai unei rase venerată de Irlanda, aţi trădat cea mai nobilă dintre cauze.

De astă dată, miss Ellen făcu o sforţare supremă, îşi înălţă capul şi înfruntă privirea Omului Gri.

— Continuă, zise ea.

— Tatăl dumitale a trădat Irlanda şi l-a lăsat pe fratele său pe mâna călăului, adăugă Omul Gri.

— Tatăl meu nu mai este irlandez, răspunse miss Ellen; e englez.

— Fie. Ei bine, dacă vrei pacea, nici noi nu cerem altceva. Tatăl dumitale va continua să rămână bogat, onorat şi va face parte mai departe din parlament.

— Da?… Ne veţi permite? întrebă ea ironică.

— Vă vom ierta pentru moartea lui sir Edmond, unchiul dumitale; vă vom lăsa să vă bucuraţi în pace de imensa dumneavoastră avere.

— Da?…

— Dar să nu mai căutaţi să puneţi mâna pe fiul lui Edmond. Copilul acesta este şeful pe care Irlanda îl aşteaptă cu răbdare şi cu curaj. În copilul acesta, de zece ani şi-a pus un popor întreg toată speranţa.

Miss Ellen înfruntă din nou privirea omului din faţa ei.

— Aşadar, zise ea, acestea sunt condiţiile dumitale de pace?

— Da, miss.

— Astă dimineaţă chiar, reluă ea cu o voce ironică, mă întrebam cine eşti dumneata. Acuma ştiu…

— Ah!…

— Dumneata eşti un fel de viceregе al Irlandei…

— Poate…

— Unul dintre şefii acelui guvern ocult, al acelei asociaţii de mizerabili care au declarat război Angliei.

— Se poate, miss.

Tânăra fată prindea din ce în ce tot mai multă îndrăzneală.

— Acum, zise ea, vei binevoi să-mi spui în ce caz ne vei declara război?

— În cazul când veţi declara copilul.

— Ah!

— În cazul când veţi încerca să luptaţi contra noastră.

— Foarte bine.

— În cazul când vă veţi amesteca în vreun mod oarecare în afacerile Irlandei.

Miss Ellen se sculă imperioasă, cu ochii plini de fulgere:

— Ei bine, zise ea, acceptăm războiul.

Şi îndrăzneaţa fată avu curajul să înfrunte privirea teribilă a Omului Gri.

— Cum doreşti, răspunse cu răceală acesta. Adio, miss Ellen.

— Nu, la revedere, răspunse ea.

— Da, la revedere.

Şi dintr-un salt fu lângă fereastra deschisă şi sări în grădină.

. . . . . .

O oră după aceea, Omul Gri era în conferinţă cu tânărul preot irlandez, cu cei trei şefi care putuseră fi reuniţi, căci al patrulea lipsea mereu de la apel şi cu sărmana mamă care-şi cerea mereu copilul.

— Ascultaţi-mă bine, spunea el, pentru ca copilul să fie al nostru, trebuie să fie pierdut în ochii întregii lumi, un om cu o poziţie foarte înaltă, un om puternic, care tronează în parlament, lordul Palmure.

— Trădătorul? întrebară cei trei şefi.

— Da, el se va prezenta mâine la comisariatul din Kilburn şi va îndrăzni să reclame copilul, declarându-l ca nepot al său.

— Dar eu sunt mama lui şi am întâietate, zise irlandeza.

— Şi, cu toate acestea, copilul va fi dat lordului Palmure…

— Şi pentru ce nu mi l-ar da mie? întrebă sărmana mamă.

— Pentru că dumneata eşti o irlandeză, o femeie din popor, mai puţin decât nimic în ochii englezilor.

— Ce vor face atunci cu dânsul, Dumnezeule?

— Va fi trimis la „moară” ca tâlhar.

Irlandeza îşi ascunse faţa între mâini.

— Copila mea, îi zise Omul Gri, luându-i mâna. Vrei oare ca fiul dumitale să fie crescut de către trădători şi învăţat să-şi dispreţuiască şi să-şi urască patria?

Femeia îşi ridică capul; ochii îi erau plini de flăcări.

— Nu, nu, zise ea; mai bine să-l ştiu mort!

— Nu va muri nicidecum; şi în curând ţi-l voi înapoia.

— Dar când?

— Când va fi la „moară”.

Femeia îl privi neliniştită.

— Aşadar, dumneata ai puterea să deschizi porţile unei închisori?

— Da.

Şi el pronunţă cuvântul acesta cu un accent aşa de convins, încât irlandeza se înclină.

Abatele Samuel, care stătuse mut până atunci luă la rândul său cuvântul:

— Fiica mea, zise el, adu-ţi aminte de ultimele cuvinte ale lui sir Edmond, soţul dumitale şi fii tare!

— Voi fi, răspunse ea.

— Aşadar, mâine, reluă Omul Gri, ne vom întâlni în curtea comisariatului de la Kilburn.

— Dar, zise şeful american, fiica magistratului te va recunoaşte?

— Nu, zise el, sunt maestru în arta deghizării; când vreau eu, nimeni nu mă poate recunoaşte.

Şi Omul Gri se sculă, adăugând:

— Putem avea încredere în depoziţia Suzannei, iar lordul Palmure nu va avea copilul.

Capitolul XXV

Prin multe alte părţi, duminica este ziua care are un aspect de sărbătoare.

În Anglia, dimineaţa zilei de luni are aspectul acesta.

Magazinele se deschid peste tot şi bibliile sunt închise şi uitate pe la locurile lor.

Duminica este ziua în care englezul stă închis în casă, mai mult din obicei decât din credinţă, mai mult pentru ochii lumii decât din vreun spirit religios, adânc înrădăcinat.

Comerciantul englez salută cu bucurie ziua de luni.

Cantinele sunt pline toate, de dimineaţă.

Tramvaiele, tramcarele şi trăsurile circulă acum chiar în cele mai liniştite cartiere. Poporul, avid de procese, de emoţii şi de judecăţi de tot soiul, invadează tribunalele şi curţile comisariatelor de poliţie.

Justiţia, care s-a odihnit o zi, are de două ori pe atâta de lucru.

În lunea aceea, în liniştitul cartier Kilburn, cu mult înainte de orele zece, împrejurimile postului poliţienesc unde trona domnul Booth erau invadate de lume.

Încercarea de furt şi de asasinat, al cărei teatru fusese Kilburn Square, în noaptea de sâmbătă spre duminică, ridicase în picioare întreg cartierul.

Povestea micului irlandez era cunoscută şi opinia publică era împărţită în două curente contrare.

Unii spuneau că copilul trebuie pus îndată în libertate, ceilalţi susţineau că trebuie condamnat la închisoare şi trimis la Cold-Bath field.

Şi, pe când mulţimea era din ce în ce mai nerăbdătoare, domnul Booth stătea liniştit în camera sa şi cina împreună cu fiica sa, frumoasa miss Katt.

Pe când mânca, clasa nişte note, expediind unele lucrări.

— Aşadar, tată, zise Katt, nobilul lord va veni să ceară copilul.

— Da, zise domnul Booth, dar acum se mai prezintă o dificultate.

— Ah! Dumnezeule!

— Dificultatea aceasta o constituie depoziţia tâlhăriţei Suzanne, care a fost interogată de un magistrat, şi ale cărei răspunsuri mi-au fost comunicate.

— Ei bine, zise Katt, şi ce pretinde aceasta?

— Că micul irlandez, este fiul unei femei, numită Jenny, compatrioata ei.

— Suzanne afirmă că Jenny irlandeza i-a încredinţat copilul ca „ucenic” în casa lor. Tu ştii bine ce înseamnă cuvântul acesta, mica mea Katt, adăugă domnul Booth. Mama şi-a încredinţat copilul Suzannei pentru ca să-l înveţe meseria de tâlhar.

— Fie, zise Katt, dar ce greutate poate avea depoziţia unei femei pierdute ca Suzanne, faţă de afirmaţiile unui nobil lord?…

— Dacă se va prezenta numai nobilul lord, voi trece peste depoziţia Suzannei.

— Şi vei înapoia copilul, scumpul meu tată?

— Da, dar dacă se prezintă şi mama copilului…

— Ei bine?

— Voi fi obligat să-i iau şi ei interogatoriu şi dacă răspunsurile sale vor concorda cu acelea ale Suzannei…

— Oh! Dumnezeule! zise Katt, înfiorându-se.

În momentul acela, secretarul Toby intră şi zise:

— Excelenţă, sunt orele zece.

— Ei bine, răspunse magistratul, vom deschise îndată uşile.

Domnul Booth se sculă şi-şi îmbrăcă uniforma sa de magistrat.

Apoi se îndreptă spre sala în care erau poliţiştii de serviciu.

Câteva minute după aceea, uşile curţii de justiţie se deschideau publicului şi domnul Booth lua loc, maiestuos, pe scaunul său de judecător.

— Să se aducă, prizonierul, zise el.

Mulţimea invadase sala şi curiozitatea cea mai vie domnea.

O trăsură luxoasă, cu arme pe portieră, fusese văzută oprindu-se la poarta comisariatului şi un gentilom coborâse dintr-însa.

Un om din popor spusese cu voce tare:

— Sir lord Palmure, membru al Înaltei Camere.

Şi mulţimea se întreba ce putea să caute lordul Palmure la Kilburn.

Dar atenţia, curiozitatea generală fură în curând îndreptate asupra prizonierului.

Un murmur de compătimire străbătu mulţimea când copilul apăru pe banca acuzaţilor, cu braţul legat.

— Cum te numeşti? îl întrebă magistratul.

— Ralph, răspunse copilul, cu vocea sa dulce.

În acelaşi timp ochii săi albaştri cercetau mulţimea, părând să caute pe cineva.

— Eşti irlandez? mai întrebă domnul Booth.

— Da, domnule.

— Unde sunt părinţii tăi?

Copilul era gata să-şi înceapă povestea, dar domnul Booth îl întrerupse cu un gest.

Apoi, adresându-se auditoriului:

— Este cineva care vrea să depună cauţiune pentru el?

— Eu, răspunse o voce..

Şi lordul Palmure străbătu mulţimea şi înaintă spre biroul domnului Booth.

— Copilul acesta vă este cunoscut, milord? întrebă magistratul.

— Da, răspunse lordul Palmure.

— Şi, dumneata Ralph, zise domnul Booth, îl cunoşti pe domnul?

Copilul îşi îndreptă privirea asupra lordului Palmure şi răspunse cu hotărâre:

— Nu!

— Puţin importă! continuă magistratul; dacă Excelenţa sa binevoieşte să se intereseze de tine…

Copilul răspunse printr-un strigăt, un strigăt teribil, urmat de un altul, care venea din fundul sălii.

Copilul întinsese amândouă mâinile, zicând:

— Mama mea!

O femeie se apropie, zicând:

— E fiul meu!… Înapoiaţi-mi-l!

— Cine eşti dumneata? întrebă magistratul.

— Mă numesc Jenny, răspunse femeia.

— Eşti mama acestui copil?

— Da, Excelenţă…

— E adevărat, zise lordul Palmure.

— Jenny, zise cu răceală domnul Booth, legea îmi ordonă să-ţi iau interogatoriu. Ia seama bine la ce vei răspunde. De explicaţiile pe care mi le vei da atârnă libertatea fiului dumitale, pe care Excelenţa sa a binevoit să-l ceară.

Dar Jenny exclamă:

— Domnule judecător, mai bine să-mi trimiteţi copilul la închisoare, decât să-l încredinţaţi acestui om.

Cuvintele acestea avură efectul unui trăsnet.

Jenny adăugă:

— Omul acesta a vrut să mă seducă şi speră că avându-mi copilul în mâinile sale…

Un murmur ameninţător se ridică şi acoperi vocea irlandezei, precum şi pe aceea a lordului Palmure, care exclamă:

— Femeia aceasta minte.

Norodul ia totdeauna apărarea oamenilor din sânul lor; vorbele irlandezei au fost crezute, nobilul lord a fost huiduit şi numai cu mare greutate a putut domnul Booth să restabilească liniştea, invocând prestigiul legii.

Lordul Palmure găsi prudent să se retragă.

— Jenny, spuse atunci magistratul, recunoşti că eşti mama acestui copil?

— Da, domnule.

— Cunoşti o irlandeză, numită Suzanne?

— E vara mea, răspunse Jenny.

— Mărturiseşti că ţi-ai încredinţat copilul acestei femei.

— Da, domnule.

Atunci domnul Booth citi cu voce tare depoziţia Suzannei.

Apoi pronunţă sentinţa prin care irlandezul Ralph era condamnat la închisoare timp de cinci ani la Cold-Bath field.

Irlandeza scoase un strigăt de durere şi căzu liniştită în braţele Omului Gri, care-i şopti la ureche:

— Curaj! Până în opt zile copilul va fi în braţele dumitale. Putem fi mândri de victoria pe care am obţinut-o astăzi de vreme ce l-am smuls

din braţele trădătorului lord Palmure.

Moara fără apă

Capitolul I

În limba engleză, „Cold-Bath field” înseamnă câmpia băilor reci.

Precum vedeţi, numele acesta n-are nimic lugubru în el.

Ei bine! pronunţaţi-l în Brook Street, sau în orice altă cârciumă fără nume din White-Chapel sau din Nappiny, şi veţi vedea feţele schimbându-şi culoarea şi pe cei mai îndrăzneţi tâlhari, cuprinşi de fiori.

Şi aceasta pentru că în „Cold-Bath field”, în Bath Square cum numesc englezii locul acesta sinistru, se învârteşte teribila moară fără apă, înspăimântătorul „tread mill”.

Libera şi democrata Anglie foloseşte nişte torturi foarte rafinate, pe care lumea este departe de a le cunoaşte. În India, oamenii sunt legaţi la gura tunurilor şi spulberaţi în aer; la Londra, tâlharii sunt trimişi la „moară”.

Această moară nu este altceva decât un cilindru gigantic cu două etaje, împărţit în două mici cuşti.

În fiecare din aceste cuşti este câte un condamnat.

Condamnatul este legat cu mâinile de o bară transversală fixă.

Picioarele îi atârnă în gol.

Crezând că va găsi un punct de sprijin, nenorocitul pune picioarele pe o scândură paralelă cu bara.

Dar scândurica fuge de sub picioare; o alta îi urmează, dispărând la rândul ei. Şi tot aşa mai departe, la infinit; e cilindrul care se învârteşte şi cele două picioare ale condamnatului, joacă rolul apei care cade în găleţile unei roţi de moară.

Dacă condamnatul s-ar opri înainte de oprirea maşinii picioarele i-ar fi zdrobite.

Cilindrul se opreşte la fiecare sfert de oră.

Atunci condamnatul, cu corpul acoperit de sudoare, sfârşit de oboseală, coboară de pe banca de supliciu şi se aşează jos, pe un scăunaş ocupat, până atunci de un alt condamnat.

Acesta din urmă îi ia locul şi infernala maşină începe iarăşi să se învârtească.

Cold-Bath field este o închisoare veche; ea este situată în comitatul Midlessex şi este administrată de un guvernator, cu rang de căpitan în armata activă.

Dar Anglia nu iubeşte nici monumentele, nici străzile vechi; puţin câte puţin, ea transformă totul.

În curtea bătrânei închisori, se construieşte o închisoare nouă. Sunt mulţi ani de când durează lucrul şi cartierul întreg a devenit mai

însufleţit.

S-au deschis în toate părţile cantine pentru lucrătorii liberi care construiesc închisoarea; şi din pricina acestei concurenţe, clientela bătrânei cantine „Queen's Justice", a rămas neschimbată.

Stabilimentul, care cu atâta pompă se intitulează „Justiţia reginei", are o înfăţişare tot aşa de sinistră ca şi închisoarea.

E taverna temnicerilor, a rudelor care sunt admise să-i vadă pe condamnaţi şi a condamnaţilor înşăşi, care în ziua eliberării lor din închisoare, iau o masă bogată sub bolţile acestui cuib infect.

Lucrătorii nu se duc pe acolo.

Rareori, un om, care n-a avut încă nicio răfuială cu justiţia, trece pragul acestei taverne.

Există chiar în cartier un proverb care zice: „Nu te juca cu «Justiţia reginei», că nu-ţi merge bine!"

Land-lordul de la Queen's Justice, era un fost temnicer, concediat fără drept de pensie şi fără nicio îndemnizaţie.

Afacerea sa nu a fost niciodată clarificată.

Se spunea că favorizase evadarea unui prizonier, dar nimeni nu a putut s-o dovedească.

Căci, dacă ar fi posedat cineva dovezi, ar fi fost condamnat la rândul lui, şi atunci porţile închisorii i-ar fi rămas închise pentru totdeauna.

Land-lordul acesta se numeşte Fang.

Master Fang şi-a luat ca ajutor în tavernă, doi prizonieri eliberaţi; de aceea, lucrătorii spun, că la Queen's Justice se poate foarte bine întâmpla să bei un pahar de vin şi să-ţi pierzi batista.

Puţin îi păsa lui master Fang de toate aceste calomnii, mai ales în prima vineri a fiecărei luni; căci în ziua aceasta, prizonierii care au avut o purtare exemplară, pot veni la vorbitor ca să-şi vadă rudele.

În ziua aceea de la amiază până la orele trei, stabilimentul său e plin de lume.

Aşadar în vinerea care urmă procesului din curtea comisariatului de la Kilburn, proces în care micul irlandez Ralph fusese condamnat la închisoare la Cold-Bath field, până la vârsta de cincisprezece ani, era foarte multă lume-n taverna Queen's Justice.

Erau mai toţi, oameni săraci, femei în zdrenţe, bărbaţi cu feţe descompuse, copii cu picioarele goale.

În mijlocul acestei mulţimi, care vorbea cu voce tare, necruţând de injurii nici pe magistraţii care condamnă, nici pe poliţiştii care arestează, un om se plimba grav şi senin, ca un zeu, în mijlocul umililor muritori.

Master Fang îi surâse şi omul veni să strângă mâna land-lordului.

Personajul acesta era îmbrăcat cu o tunică verde şi cu un pantalon cenuşiu; în cap avea o caschetă ornată cu un galon galben şi mijlocul

îi era strâns de o cingătoare de piele groasă.

În mână avea o cheie mare.

Aceasta, ca îmbrăcăminte; ca fizic, era un bărbat înalt roşcovan, cu ochi mici, verzi, şi de o forţă titanică.

Omul acesta era portarul închisorii.

„Roughul” stabileşte nuanţele dintre oameni, cu o uimitoare putere de discernământ.

Temnicerul obişnuit este şi el un soi de prizonier.

El este mereu în contact direct cu condamnaţii.

Cheile pe care le poartă la cingătoare, nu deschid decât uşile interioare ale închisorii.

Puterea sa moare la grilajul portarului.

Acesta este un om liber; de la fereastra sa, poate vedea strada şi în fiecare moment vorbeşte cu oameni liberi.

E om bun, îndatoreşte pe toată lumea şi se sileşte uneori să împace asprimea regulamentelor cu regulile elementare ale umanităţii.

Se interesează de unii dintre prizonieri şi lasă să pătrundă la dânşii mâncăruri mai bune, aduse de rude.

Master Pin – aceasta este porecla sub care e cunoscut portarul – vine în fiecare zi la taverna Queen’s Justice, dar mai cu seamă vinerea nu lipseşte niciodată.

De dimineaţă, el cunoaşte lista prizonierilor care au voie să vină la vorbitor.

Aşa încât, poate spune rudelor: „Dumneata poţi să te duci; omul dumitale a fost pedepsit” sau „Aşteaptă; ruda dumitale e pe listă”.

Spuneam, deci, că master Pin se plimba prin mulţime, când, deodată, un bărbat care până atunci stătuse nemişcat într-un colţ, se apropie de dânsul, şi-l salută cu cuvintele:

— Bună ziua, vere.

Master Pin era foarte mândru.

El făcu un pas îndărăt şi măsură de sus până jos pe acela care-i vorbise: era un fel de gigant în zdrenţe.

— Cine eşti dumneata? întrebă dânsul.

— Sunt vărul dumitale.

— Cum? murmură nobilul portar.

— Pe cât e de adevărat că mă vezi în faţa dumitale tot aşa de adevărat este că suntem amândoi copii de fraţi.

Portarul îl privea în continuare cu aceeaşi uimire.

— Mă numesc John Colden, spuse bărbatul în zdrenţe.

— În cazul acesta, suntem veri, confirmă master Pin, care n-a putut să-şi oprească o uşoară strâmbătură.

Şi îi întinse mâna lui John Colden.

Capitolul II

Spuneam că portarul de la Cold-Bath field primise porecla de Pin, adevăratul său nume nefiind cunoscut de oamenii de acolo.

În limba engleză, Pin înseamnă „pană, scoabă”.

Prin urmare, este clară originea acestei porecle; la broasca unei uşi, scoaba este partea care termină opera, tot aşa şi master Pin, n-avea cheile dinăuntru dar o avea pe cea din afară.

Master Pin era irlandez, dar îşi ascundea cu cea mai mare grijă naţionalitatea; de aceea încercă un sentiment de neplăcere în faţa acelui om care declara că e văr cu dânsul.

Dar, la urma urmei, master Pin nu era un om răutăcios şi avea chiar oarecare respect faţă de legăturile de familie.

De aceea, întinse mâna lui John Colden şi-i zise:

— Ce vânt te aduce pe aici?

— Ca să-ţi spun adevărul, dragul meu, am venit doar cu speranţa că te voi întâlni.

Master Pin aruncă o nouă privire asupra zdrenţelor vărului său.

— Eşti sărac, văd bine. Dar, dragul meu, în afară de frumoasa haină, pe care o port, sunt şi eu tot aşa de sărac ca şi tine. Am nevastă şi copii şi un salariu foarte mic.

John Colden îşi coborî vocea şi spuse:

— Ştiu foarte bine asta şi n-am venit să fac apel la punga ta.

— Ah! exclamă master Pin, a cărui frunte se însenină. Atunci, crezi că-ţi pot face vreun serviciu?

— Fără îndoială, aprobă John Colden, şi asta fără să cheltuieşti un singur penny.

— Vrei să bei un pahar de gin cu mine? întrebă portarul încântat de atâta discreţie.

Şi trecură într-o încăpere vecină, unde nu mai era nimeni şi puteau prin urmare să vorbească în linişte.

Cele două pahare de gin fură aduse şi master Pin reluă:

— Să vedem, dragul meu, despre ce este vorba? Suntem copii de fraţi şi cu toate că nu prea am de ce să mă laud că sunt irlandez, voi face tot ce voi putea pentru tine.

— Şi cu toate acestea eşti irlandez, spuse John Colden.

— Da, dar mă ascund.

— Şi ai dreptate, răspunse John Colden, căci de o bucată de vreme irlandezii au o reputaţie foarte rea la Londra.

— Sunt încântat că eşti şi tu de părerea mea, John.

— Aşa de proastă este reputaţia de care se bucură, continuă John, încât e de ajuns să fie cineva irlandez, ca să nu mai poată găsi de lucru nicăieri. Căci aşa cum mă vezi, dragul meu văr, nu sunt nici tâlhar, nici conspirator, şi rău ai face dacă m-ai judeca după înfăţişare. Dar iată, sunt mai bine de trei luni de când nu mai găsesc de lucru

nicăieri.

— Ce meserie ai?

— Sunt croitor; dar mă pricep foarte bine şi la zidărie.

— Ah!

— Şi chiar îmi place mai mult această din urmă meserie, pentru că lucrez în aer liber. Şi apoi, chiar şi plata e mai bună.

— E foarte adevărat.

— Atunci m-am hotărât să vin să te văd, căci am crezut că prin intervenţia dumitale se va putea să fiu admis şi eu printre lucrători.

— Treaba e uşoară, spuse master Pin, dar vreau să-ţi spun de la început şi dezavantajele lucrului. Plata e foarte bună, răul cel mare este însă că uneori rămâi prizonier în închisoare.

— Cum asta?

— Îţi spun îndată. Pe lângă că se construieşte o închisoare nouă, se fac şi reparaţii la închisoarea cea veche. Regulamentul îi opreşte pe prizonieri să aibă cea mai mică conversaţie cu oamenii din afară. Dar de vreme ce lucrătorii repară sălile, cine i-ar putea supraveghea? Anul trecut, un prizonier a evadat şi atunci lucrătorii au fost bănuiţi.

— Ei bine! exclamă John Colden cu naivitate, dar acum ce se întâmplă?

— În fiecare săptămână se trag la sorţi lucrătorii care trebuie să rămână în închisoare.

— Bine…

— Se trag la sorţi, pentru că nimeni nu vrea să rămână de bună voie.

— Şi pe urmă?

— Lucrătorii aceia sunt prizonieri.

— Pentru totdeauna?

— Numai pentru opt zile. Sunt îmbrăcaţi în costumele închisorii şi pe tot parcursul celor opt zile sunt supuşi celei mai severe discipline. Când li se sfârşeşte timpul, nu ies din închisoare, decât după ce sunt cercetaţi în amănunţime.

— Dar dacă vreunul dintre lucrătorii ieşiţi la sorţi ar refuza? întrebă John Colden.

— Camarazii săi l-ar alunga şi n-ar mai găsi de lucru nicăieri.

— Pe onoarea mea, spuse John Colden. Mie nu mi se pare lucru aşa de grav să rămână cineva opt zile prizonier.

— N-ai copii?

— Nici nu sunt însurat.

— Şi apoi, spuse master Pin, se poate foarte bine să ai noroc, şi să nu cazi niciodată la sorţi.

— Numai să mi se dea de lucru, mi-e totuna.

— Ah! reluă portarul, mai am să-ţi fac încă o recomandare.

— Vorbeşte.

— Irlandezii – după cum tu însuţi ai recunoscut-o – sunt foarte rău văzuţi.

— E adevărat.

— Te voi prezenta directorului lucrărilor ca pe vărul meu; prin urmare, nu mai este nevoie să vorbeşti de Irlanda.

— Poţi să fii sigur de mine. Şi când spui că mă vei prezenta?

— Astă-seară chiar, dacă vrei să vii aici.

— La ce oră?

— Între orele opt şi nouă.

John Colden se sculă şi strânse din nou mâna lui master Pin.

Când să iasă, portarul îl mai reţinu o clipă.

— N-ai alte haine? întrebă dânsul. Când cineva vrea să fie angajat nu trebuie să aibă un aer prea sărăcăcios.

— Am un tovarăş care-mi va împrumuta hainele sale, zise John Colden.

— Atunci, totul va merge bine. Pe diseară.

Şi John Colden plecă ieşind din taverna Queen's Justice.

Când a ajuns în colţul străzii, se întoarse, aruncă o privire scrutătoare în jurul lui, pentru a se asigura că nu este urmărit, şi în fine intră într-o altă cantină, unde aştepta un om.

Omul acesta nu era altul decât tâlharul Jack, zis şi „Pasărea-albastră".

— Ei bine? întrebă acesta.

— Cred că mâine voi fi angajat.

— Atunci, zise „Pasărea-albastră", te voi pune la curent cu obiceiurile închisorii şi-ţi voi face planul ei detaliat. Şi dacă după aceea nu vei putea merge pretutindeni cu ochii închişi înseamnă că nu eşti demnul frate al Suzannei, pe care o ştim cu toţii că posedă o inteligenţă vie.

— Mă voi sili să înţeleg.

— Şi pentru că a fost vorba de Suzanne, adăugă Jack, ştii că astă-seară, se operează salvarea ei?

— Ah!

— Teribil om mai este şi stăpânul tău! murmură Jack. Ce rău îmi pare că nu vrea să vină printre noi!… Ar deveni regele Brook Street-ului.

— Să vorbim despre „moara fără apă", reluă John Colden, ca şi cum ar fi vrut să înlăture orice comentariu în privinţa Omului Gri.

Capitolul III

A doua zi, era într-o sâmbătă pe la orele zece când un clopot se auzi în clădirile noi de la Cold-Bath field.

Închisoarea cea veche e situată spre vest; aceea care se ridică

încetişor alături de dânsa şi care e destinată s-o înlocuiască, deoarece îndată ce se termină o parte din noul edificiu, partea principală din cel vechi este dărâmată, închisoarea cea nouă, spuneam, e aşezată spre nord-est.

Un zid gros înconjoară ambele clădiri şi nu există decât o singură ieşire; aceea al cărei stăpân este master Pin, vărul lui John Colden.

În fiecare dimineaţă, demnul portar vede lucrătorii intrând unul câte unul.

El îi examinează pe toţi ca să se asigure că nu aduc cu dânşii vreun obiect prohibit.

După grilajul de la intrare, se deschide o sală vastă care este un fel de anticameră comună ambelor închisori.

În stânga se vede o poartă de fier, cu un ghişeu.

E intrarea închisorii vechi.

În dreapta se ridică o altă poartă.

Acolo începe închisoarea nouă, aceea la care se lucrează şi care nu este terminată încă.

Lucrătorii îndreptându-se spre şantiere, trec prin această sală comună, cu bolta ogivală, în fundul căreia e grefa închisorii. Privirea tuturor e atrasă de o inscripţie în litere mari, care acoperă unul dintre pereţi:

„Iubirea banilor este izvorul tuturor relelor.”

Maxima aceasta care are la bază o filosofie practică şi care zugrăveşte foarte bine mentalitatea poporului, veşnic cuprins de dorul de a avea şi de un respect mare faţă de proprietate, încât atinge adorarea, are darul să pună pe gânduri, pe oricine o citeşte.

Singurul lucru supărător este că, în loc să fie gravată pe colţul străzilor este înscrisă în interiorul unei închisori, unde este mai mult un regret decât o înştiinţare.

Spuneam deci, că în sâmbăta aceea, pe la orele zece, un clopot se auzi sunând în închisoarea cea nouă.

Era clopotul care anunţa repausul lucrătorilor şi la ora cinci sau mai bine zis ora ceaiului, când orice englez, bogat sau sărac, are obiceiul să ia o gustare.

Această gustare este compusă din sandviciuri cu jambon sau rosbif rece şi dintr-o halbă de bere brună.

Lucrătorii din Cold-Bath field se odihnesc atunci timp de o oră, şi au voie să iasă şi să se ducă la o gustare în cantinele din împrejurimi.

Cu toate acestea în ziua aceea poarta grefei rămase închisă, chiar şi după sunarea clopotului.

În acelaşi timp, deprinşi fără îndoială, cu asemenea evenimente, lucrătorii se adunară în mijlocul şantierului şi începură să converseze cu însufleţire.

Unul dintre lucrători numai, rămăsese puţin mai la o parte şi nu

vorbea cu nimeni.

— Cine este omul acesta? întrebă un zidar numit Jonathan.

— E un lucrător nou.

— De când e angajat?

— Chiar din dimineaţa asta.

— Cum se numeşte?

— John; este unul din protejaţii lui master Pin.

— Ah! ah!… mai bine-ar fi să cadă sorţii pe el decât pe mine.

— Şi cu toate acestea, tu nu prea ai de ce să te plângi, Jonathan, spuse un alt lucrător.

— De ce?

— Pentru că de doi ani de când lucrezi aici, n-ai mers decât o singură dată acolo…

Şi prin cuvântul acesta: „acolo”, lucrătorii înţelegeau clădirea vechii închisori.

— E destul de mult şi atât, răspunse Jonathan, încruntându-şi sprâncenele.

Era un om în vârstă, puţin cam palid, slab şi cu privirea blândă.

— Atât de tare te îngrozeşte închisoarea? zise un altul.

— Eu?… Dar nicidecum.

Şi Jonathan înălţă dispreţuitor din umeri.

— Atunci de ce ţi-e teamă?

— Drace!… pentru că am motivele mele.

— Şi… motivele acestea?

Jonathan a făcut o mişcare bruscă; apoi s-a adresat unuia dintre lucrători:

— Eşti căsătorit?

— Nu.

— Atunci, nu poţi înţelege pentru ce mi-e groază să stau opt zile prizonier.

— Ehei! spuse un altul, te ghicim, domnule Jonathan, nevasta ta, trebuie să fie drăguţă.

— Şi eşti gelos, adăugă un al treilea.

Jonathan nu protestă, dar o lacrimă îi străluci în ochi.

— Aveţi dreptate, aveam o nevastă drăguţă şi eram gelos, ca oricare altul. Dar, adăugă dânsul, acum nu mai sunt! Pentru că soţia mea e moartă, zise lucrătorul, plecându-şi capul.

În acelaşi timp, lacrima care îi strălucea în ochi, se rostogoli pe obrazul său slab.

În loc să se explice, enigma se complica şi o tăcere generală se făcu în jurul zidarului.

Dar Jonathan vorbise deja prea mult ca să nu meargă până la capăt.

— Nu mai am soţie, zise el, dar am o fată… o fată de şaisprezece

ani, aşa de dezvoltată şi de frumoasă încât i-ar da oricine douăzeci. Ea lucrează într-un magazin din Piccadilly. Şi în toate serile mă duc s-o iau acasă; tot eu o conduc şi dimineaţa, înainte de a veni aici. Acum înţelegeţi de ce mă tem aşa de mult de sorţi? Opt zile despărţit de fiica mea! Cine ştie ce se poate întâmpla?… E o fată foarte frumoasă şi Londra e plină de oameni care vor să facă rău.

Prin alte părţi, la auzul unor asemenea cuvinte, lucrătorii ar fi izbucnit în hohote de râs.

În Anglia însă, lucrurile se petrec altfel; toată lumea a fost emoţionată; chiar şi lucrătorul care stătea de o parte, dar care, cu toate acestea auzise totul.

Acesta, care nu era altul decât John Colden, intrat ca lucrător în aceeaşi dimineaţă, mulţumită înaltei protecţii a lui master Pin, înaintă spre Jonathan şi-i spuse:

— Tovarăşe, eu sunt aici numai de azi dimineaţă; dar dacă sorţii te-ar alege pe dumneata, aş primi bucuros să-ţi iau eu locul în interiorul închisorii. N-am nici nevastă, nici copii care să mă aştepte afară, şi n-ar fi pentru mine un lucru tocmai aşa de greu.

Propunerea lui John Colden fu primită de toţi lucrătorii, cu un murmur de simpatie.

— Eşti un suflet bun, spuse Jonathan, strângându-i mâna.

— Un camarad cumsecade, afirmară mai mulţi zidari.

Deodată se instală o tăcere generală şi toate privirile se îndreptară către un om, care înainta spre ei cu un pas încet şi maiestuos, ţinând în mână un paneraş, în care agita nişte bile mici, purtând toate câte un număr.

— Vin sorţii, spuse Jonathan, aruncându-i lui John Colden o privire neliniştită şi rugătoare.

Capitolul IV

John Colden se apropiase de Jonathan şi-l întrebă:

— În ce mod se face tragerea la sorţi?

— Îl vezi pe omul acesta? întrebă Jonathan, arătându-i cu degetul personajul care intrase.

— Da, este maestrul de lucrări.

— În paneraşul acesta are nişte numere, continuă Jonathan.

— Şi ne va da fiecăruia câte unul?

Apoi va striga fiecare număr, începând cu unu.

— Înţeleg, zise John Colden.

— Dacă numărul lucrătorilor necesari în interiorul închisorii este de cincisprezece, de exemplu, primele cincisprezece numere vor fi cele desemnate.

— Rămâi lângă mine, spuse John Colden, dacă dumneata vei avea

un număr rău şi eu unul bun, vom schimba.

— Deci e adevărat! spuse Jonathan emoţionat, dacă voi avea nenorocirea să fiu desemnat, te voi duce dumneata în locul meu?

— Fără îndoială.

— Cu toate acestea, dumneata nici nu mă cunoşti.

— Astăzi te-am văzut pentru prima dată.

— Atunci ce te îndeamnă să-mi faci un serviciu atât de mare?

— Ţi-am mai spus-o, răspunse cu naivitate John Colden, n-am nici soţie, nici copii. Când am intrat azi dimineaţă aici, nu mai aveam niciun ban şi de vreme ce plata se face numai sâmbăta, îmi este totuna dacă voi sta aici, ori voi ieşi în oraş.

— Eşti o inimă de aur, zise Jonathan.

Şi îi strânse mâna cu dragoste.

Acum lucrătorii făceau cerc în jurul maestrului cu sorţii.

— Dragii mei, zise dânsul, am să vă dau o ştire rea.

Toată lumea îl privi cu nelinişte.

— Un zid s-a surpat în închisoarea cea veche, între moară şi făinărie, şi săptămâna asta ne sunt necesari mai mulţi lucrători ca de obicei.

Lucrătorii se priviră cu nişte mutre consternate.

— Avem nevoie de douăzeci şi cinci de oameni; cu zece mai mulţi decât de obicei.

— Deci un sfert dintre noi, murmurară lucrătorii, căci suntem aproape o sută.

— Haideţi, dragii mei, puţin curaj!… O săptămâna trece repede.

Poporul englez este liniştit, metodic, tăcut. Lucrătorii trecură unul câte unul şi luară câte un număr.

Unii, superstiţioşi, îl puneau în buzunar sau îl ţineau în palmă, fără să dorească să-l privească.

Alţii voiau să fie fixaţi fără întârziere.

Jonathan îşi privi numărul său şi se îngălbeni de moarte.

Avea numărul trei.

Cine ştie dacă John Colden, nu va lua şi dânsul un număr mic?

John Colden a fost unul dintre cei din urmă care-şi luă numărul.

Apoi dânsul se îndepărtă încetişor şi veni lângă Jonathan.

Bietul om tremura.

— Ce număr ai? îl întrebă dânsul

— Vai! numărul 3.

— Ei bine! zise John Colden, surâzând, dă-mi bila dumitale şi ia-o pe a mea.

Bila lui John Colden purta numărul 69.

Acum Jonathan era salvat.

Un fulger de mulţumire scânteie în ochii lui John Colden.

Fără îndoială, scopul urmărit era atins. Maestrul făcu după aceea

apelul.

Când îl văzu pe John înaintând la numărul trei, îi zise râzând:

— N-ai noroc, dragul meu!

— Ei! răspunse dânsul, voi avea noroc altă dată.

Cei douăzeci şi cinci de oameni pe care sorţii îi desemnaseră să lucreze în interiorul închisorii, se aşezaseră în rând, doi câte doi.

Uşile închisorii interioare se deschiseră înaintea lor.

— Ştiu că ne va fi sete, când vom ieşi de aici, spuse lucrătorul care mergea alături de John.

— Cum, pe aici nu se bea?

— Ba se bea; dar numai apă amestecată cu bere.

— Dar de mâncat, se mănâncă bine?

— Mâncarea e aceea a prizonierilor.

— Şi de dormit?

— Paturi de campanie:

— Ei! zise John, opt zile trec repede.

Un temnicer mergea în fruntea roiului de lucrători şi-i conducea.

Străbătură un coridor lung, la capătul căruia era o primă sală de corecţie.

Acolo erau condamnaţii pentru un timp foarte scurt: cel mult şase luni.

Aceştia lucrau fiecare în meseria lui.

Un croitor stătea la o masă şi croia veste pentru condamnaţi.

Un tipograf făcea cărţi de vizită pentru directorul închisorii.

Un bărbier îşi rădea tovarăşii.

Şi aşa mai departe.

O nouă uşă se deschise şi se închise în urma lui John Colden şi a tovarăşilor săi; un zgomot asurzitor de pile şi de ciocane ajunse până la urechile lor.

Erau în atelierul lucrătorilor fierari, condamnaţi la închisoare.

Apoi venea sala câlţilor, aşa numită „sala de aţă”.

Aici începea munca cea penibilă.

În sala câlţilor sunt clasaţi toţi condamnaţii care n-au nicio meserie. În fiecare dimineaţă condamnatul primeşte un pachet de frânghii ce trebuie transformate în scame. Şi după spusa condamnaţilor, aceasta este o muncă foarte grea.

Dar n-ajunseră încă în sala în care trebuiau să se oprească.

Străbătură aripa închisorii destinată celulelor, apoi o mică curte şi văzură deschizându-se înaintea lor o ultimă poartă.

Atunci John Colden nu-şi putu opri un fior.

Erau în pragul teribilului „tread mill”, pe care condamnaţii l-au botezat „moara fără apă”, şi avea să-l vadă pe copilul acela, pe care mistress Fanoche îl furase de la mama sa, pe care Bulton şi Suzanne îl pierduseră şi pe care domnul Booth, inflexibilul magistrat de poliţie, îl

condamnase la muncă silnică.

Capitolul V

Acuma să ne întoarcem la momentul în care micul irlandez Ralph, copilul acela în care Irlanda îşi punea toată speranţa, intrase la Cold-Bath field.

La Londra, ca şi aiurea, transportul prizonierilor se face în trăsura celulară.

În fiecare zi, un fel de omnibuz cu gratii la ferestre face înconjurul comisariatelor şi ia prizonierii pentru a-i lăsa pe unii la Bath Square, pe alţii la Mil-bank sau la Clarcken-weld şi pe alţii la Newgate.

După condamnarea sa, Ralph nu văzuse, nu auzise, nu înţelesese decât trei lucruri.

Mai întâi, că mama sa căzuse pe jumătate moartă, scoţând un strigăt.

Apoi că avea să fie separat de dânsa.

În sfârşit, mai înţelesese că îl aştepta ceva teribil, de vreme ce mulţimea, care se afla în sala de audienţă, începuse să murmure cu voce tare împotriva domnului Booth şi a legilor.

Cu toate acestea. Ralph nu scoase niciun strigăt, nu vărsă nici o singură lacrimă.

Viteazul copil, cu mâinile întinse spre mama sa, pe care un om o conducea afară, se lăsă dus de către doi poliţişti înapoi în închisoare.

Pe drum se întâlni cu miss Katt, care plângea. Foarte emoţionată, buna fată îl luă în braţele sale şi-l strânse cu căldură.

Numai după ce rămase singur, Ralph îşi descărcă nervii, izbucnind în lacrimi.

Apoi îl cuprinse o lâncezeală adâncă; învins de oboseală şi de emoţie, adormi dus. Era somnul acela adânc pe care-l aduce disperarea, ajunsă la limita ei supremă.

La zgomotul uşii care se deschise, el se deşteptă şi constată că trecuseră mai multe ore.

Ralph adormise şi în somnul său visase că se găsea în scumpa sa patrie, al cărui martir era deja.

Se revedea în coliba lui săracă, alături de mama sa care-i surâdea şi de bătrânul pescar irlandez, bunicul său, care-l învăţa să se roage lui Dumnezeu.

Realitatea se risipise ca un vis urât.

Dar, vai! foarte curând, Ralph fu readus în acea realitate părăsită doar pentru scurt timp.

Cei doi poliţişti care făceau de serviciu în curtea închisorii din Kilburn, apărură în faţa sa şi, de data asta, unul dintre ei îi spuse:

— Haide, scoală-te, şi urmează-ne!

Ralph se supuse.

Acum, după ce fusese despărţit de mama sa, ce-i păsa că era în închisoare sau în altă parte?

Urcară treptele acelei scări întortocheate şi întunecate, pe care pretinsul lord Cornhill o umpluse ziua trecută, cu exclamaţiile sale de mirare şi de admirare.

Copilul avu o ultimă speranţă: aceea de a o întâlni pentru ultima oară pe miss Katt.

Dar M. Booth, ca niciodată, îşi certase fiica, deoarece, considera că o persoană bine crescută ca dânsa nu trebuie să se înduioşeze pentru un vagabond, pe care legea îl pedepseşte.

Miss Katt se dusese şi se închise în camera sa, ca să poată plânge în voie.

Pe când străbătea coridorul, Ralph se întâlni cu Toby, secretarul domnului Booth.

Toby, fără îndoială, ca să se facă plăcut de frumoasa miss Katt, sau mai bine zis, din ordinele acesteia, îi aruncă un şal pe umeri.

Se înnoptase; un vânt rece sufla şi ceaţa era foarte deasă. Luminile celor două felinare ale trăsurii celulare străpungeau întunericul.

Libera Anglie îşi transportă prizonierii mai mult în timpul nopţii.

Nu e nevoie să mai spui unui popor, care se consideră poporul cel mai liber din lume, că există şi în sânul său închisori şi călăi.

Poliţistul îl apucă pe Ralph de braţ şi-l urcă în trăsură.

Din câte îşi amintea el, nu-l mai văzuse niciodată pe omul acela.

Cu toate acestea, se înfioră din cap până în picioare, când poliţistul se aplecă la urechea lui şi-i şopti:

— N-avea nicio teamă şi fii curajos; mama ta şi prietenii tăi veghează asupra ta.

Cuvintele acestea fură pronunţate în dialectul ţării sale, acelaşi dialect de care se servise şi lordul Cornhill.

Şi copilului i se păru că era chiar aceeaşi voce.

Dar oricât de mult îşi fixă privirea asupra poliţistului, nu-i fu cu putinţă să recunoască în el pe gentlemanul care-l vizitase în închisoare.

Oricum însă, speranţa îi umplu inima.

Cineva îi vorbise despre mama sa.

Fără să opună nicio rezistenţă intră în celula care îi era destinată, şi uşa dubei se închise cu zgomot în urma lui.

Apoi, auzi biciul birjarului şi greoaia trăsură se puse în mişcare.

Drumul a fost lung.

La fiecare sfert de oră, trăsura se oprea.

Ralph nu putea să vadă nimic, dar auzea.

Auzea cum se deschidea mereu uşa acelui coridor rulant; fără îndoială, alţi tovarăşi de nenorocire erau introduşi.

Trăsura celulară făcea înconjurul diferitelor posturi poliţieneşti şi îi lua pe condamnaţi, ferindu-se cu mare grijă să provoace vreun zgomot.

În fine, se opri de-a binelea.

De astă dată a fost deschisă şi uşa celulei în care se găsea Ralph.

În acelaşi timp, poliţistul care-i vorbise în graiul copilăriei sale, îi zise cu bruscheţe în limba engleză:

— Haide! pungaşule, coboară!

Ralph se supuse.

Atunci, se văzu înconjurat de nişte oameni cu figuri sinistre.

Erau tâlharii recrutaţi în timpul drumului.

Duba nu mai era acum în stradă, ci într-o curte înconjurată de ziduri înalte.

Poliţistul cu favoriţii roşii care-i vorbise lui Ralph, se dusese să sune la o uşă din spatele curţii.

Un clopot îi răspunse din interior, cu un zgomot lugubru.

Sunetul acestui clopot era atât de rece şi de cavernos, încât inima ţi se umplea de o spaimă misterioasă.

Se auziră paşii greoi şi măsuraţi ai mai multor oameni şi uşa se deschise.

Atunci poliţiştii care escortaseră trăsura se opriră în curte.

Numai acela care îi vorbise lui Ralph trecu pragul uşii; uşa aceasta dădea în sala grefei.

Era acela pe care l-am putea numi şeful convoiului.

Dânsul îi preda pe prizonierii aduşi.

El îl apucă pe Ralph de mână şi-i zise cu o voce sălbatică:

— Înaintează!

Dar copilul nu se înspăimântă de sălbăticia acelei voci, şi păşi înainte, cu capul sus şi cu mersul hotărât.

Capitolul VI

Kilburn era postul poliţienesc cel mai îndepărtat şi pentru că de acolo se începea luarea prizonierilor, era natural ca şi la predarea la grefă, să înceapă tot cu prizonierii de acolo.

Poliţistul cu favoriţii roşii îl împinse prin urmare pe Ralph, înaintea sa.

Şeful grefei luă registrul şi puse întrebările obişnuite.

Poliţistul răspunse dând numele lui Ralph, vârsta sa, şi prezentând în acelaşi timp o copie după sentinţa pronunţată de onorabilul domn Booth.

Şeful scrise toate acestea în registru, cu o indiferenţă perfectă; apoi, ridicându-şi capul spre poliţist, spuse:

— Ah! dacă nu mă înşel, eşti o figură nouă?

— Într-adevăr, răspunse poliţistul calm, acum pentru prima oară fac serviciul acesta, Excelenţă.

Epitetul Excelenţă plăcu foarte mult funcţionarului.

Era un om între două vârste, care chiar de la începutul carierei sale fusese condamnat şi care de douăzeci de ani nu ieşise din Bath Square.

Dacă ar fi fost dus în mijlocul Londrei, s-ar fi rătăcit, fără îndoială.

Pentru dânsul nu existau decât două feluri de oameni: prizonierii şi oamenii care îi supravegheau.

Poliţistul care conduce trăsura celulară şi îi predă pe prizonieri are rangul de brigadier.

Serviciul acesta este foarte delicat şi nu se încredinţează niciodată primului venit; de obicei acelaşi individ îndeplineşte funcţia de brigadier mulţi ani la rând.

Şeful grefei îşi îndreptă din nou privirea asupra poliţistului cu favoriţii roşii şi îi spuse:

— Într-adevăr, acum te văd pentru întâia oară, cavalere.

O politeţe atrage întotdeauna după sine o alta; poliţistul îi spusese grefierului Excelenţă; grefierul îi dădu curtenitor titlu de cavaler.

— Sternton e bolnav? reluă funcţionarul.

Sternton era brigadierul care făcea acest serviciu de obicei.

— Da, Excelenţă.

— Şi îl înlocuieşti dumneata?

— Văd că lucrul vă miră, răspunse bărbatul cu favoriţii roşii, mai ales că nu m-aţi mai văzut niciodată până acum. Dar trebuie să ştiţi că am fost chemat din provincie şi că am sosit la Londra abia acum două zile.

— Ah! ai făcut serviciul în provincie!

— Da, Excelenţa.

— Şi unde asta?

— Am fost brigadier la Manchester; eram şi acolo tot în serviciul închisorilor.

— Foarte bine, zise grefierul.

Şi cum curiozitatea îi era satisfăcută, adăugă:

— Să trecem la următorul.

— Un moment, Excelenţă, îl opri poliţistul; am să vă spun câteva cuvinte din partea domnului Booth, magistratul de poliţie de la Kilburn.

— Ah! Ah!

— Copilul acesta, acest mic tâlhar pe care îl vedeţi este rănit.

— Unde?

— La umăr. Domnul Booth şi-a exprimat dorinţa ca să nu fie trimis la moară decât după vindecare.

— Asta nu mă priveşte pe mine, răspunse grefierul; dar gardianul şef va transmite directorului dorinţa domnului Booth.

Poliţistul se înclină.

Sala grefei era despărţită în două printr-un fel de perete de lemn.

Fiecare prizonier care era trecut în condică, trecea, de cealaltă parte a zidului şi lua loc pe o bancă. Acolo stătea, până când veneau temnicerii să-l ridice.

Deci, poliţistul cu favoriţii roşii îl trecu pe Ralph de cealaltă parte a barierei; în acelaşi timp, aplecându-se spre dânsul, îi şopti la ureche:

Copilul continua să fie demn.

— Gândeşte-te la mama ta.

Nu înţelegea bine ce se petrece în jurul său, că nu mai este copil şi că pentru dânsul venise vremea maturităţii.

El se aşeză pe banca prizonierilor fără să verse o singură lacrimă, cu ochii fixaţi asupra bărbatului acela, care-i vorbise deja de două ori despre mama sa.

Acesta îşi făcea meseria foarte conştiincios.

Toţi prizonierii au fost înscrişi în condică.

Apoi, grefierul trase cordonul unei sonerii.

O uşă se deschise în spatele grefei. Patru gardieni, în fruntea cărora se afla un galonat, intrară îndată.

Atunci grefierul citi cu voce tare numele prizonierilor şi celelalte relaţii luate despre ei şi nu băgă de seamă că între poliţistul cu favoriţii roşii şi şeful gardienilor, se schimbase o privire de înţelegere.

După ce termină de citit, grefierul îşi aduse aminte de recomandaţia domnului Booth şi o transmise gardianului şef.

Acesta răspunse:

— Niciodată condamnaţii nu sunt conduşi la moară decât a doua zi după intrarea lor în închisoare. Copilul va fi inspectat mâine şi vom face ce va hotărî doctorul.

Apoi, mai schimbă o ultimă privire cu poliţistul acela şi spuse prizonierilor:

— Haideţi, înaintaţi!

Ralph, la rândul său, aruncă o ultimă privire poliţistului care-i vorbise despre mama sa, apoi porni după gardieni, care-i ducea în interiorul închisorii.

A fost condus într-o sală mare, în mijlocul căreia era o cadă mare, plină cu apă caldă.

Acolo se dezbrăcă în pielea goală şi se scufundă în cadă.

După aceea a fost îmbrăcat în costumul închisorii, care e compus din pantaloni cenuşii şi o vestă închisă, brodată cu galben.

Pe spatele vestei, ca şi pe boneta care i se da ultima condamnatului, e un pătrat alb, în mijlocul căruia se poate citi un număr.

Vesta şi boneta care i-au fost date lui Ralph, purtau numărul 31.

După o oră, când se găsi singur într-o celulă, copilul care până

atunci fusese om, se simţi cuprins pe moment de disperare.

El izbucni în lacrimi, murmurând:

— Mamă! Mamă!

Pe coridor răsuna pasul egal şi monoton al unui gardian de noapte.

Pasul acesta se opri în dreptul celulei lui Ralph.

Atunci copilul se opri din plâns şi ascultă plin de nelinişte.

O voce ajunse până la dânsul, o voce dulce care murmură câteva cuvinte în dialectul patriei sale.

— Nu plânge, drăguţule, mama ta veghează asupra ta!

Capitolul VII

A doua zi dimineaţă, uşa celulei lui Ralph se deschise, şi gardianul şef intră sau mai bine zis, se dădu la o parte pentru a face loc unui bărbat mic, cu ochelari şi purtând o haină plină de broderii de aur.

Era medicul închisorii.

Gardianul şef îi spuse cu o voce severă:

— Haide tâlharule, ridică-te şi salută-l pe domnul medic!

Ralph sări în sus. Tremura din tot corpul şi cu toate acestea, o idee bizară îi trecu prin minte.

Vocea aceea severă, care îi ordona cu atâta brutalitate să se ridice în picioare, i se părea a fi aceeaşi voce care îi şoptise în dialectul ţării sale: „Mama ta veghează asupra-ţi”.

Şi cu toate acestea, omul acela avea o înfăţişare sălbatică; ochii săi erau aşa de mari şi de încruntaţi, încât te cuprindeau fiori, privindu-i.

— Ah! ah! zise omul cu ochelari, acesta este ştrengarul care a vrut să fure banii lui Thomas Elgin?

Şi Ralph a fost învăluit de o privire scrutătoare.

— Frumoasă figură, mai adăugă doctorul. Ce păcat că clubul filantropic pentru „moralizarea claselor de jos”, al cărui vicepreşedinte am onoarea să fiu, n-a putut pune mâna pe ştrengarul acesta; poate că l-ar fi salvat.

Şi apropiindu-se de copil, începu să-i dezvelească braţul, cu brutalitatea obişnuită chirurgilor.

— Ehei! murmură dânsul. Domnul Thomas Elgin este un om ingenios în toată puterea cuvântului. Ce bine ştie dânsul să-şi păzească banii!… Am citit articolul din Morning Post; e într-adevăr foarte curios.

Gardianul şef, cu aceeaşi voce morocănoasă, spuse:

— Mititelul acesta, Excelenţă, e aşa de grav rănit, încât nu ştiu la ce muncă l-am putea pune. Nu ştiu ce gândesc magistraţii care condamnă la muncă silnică un copil de zece ani.

Doctorul îşi ridică îndată capul şi pe un ton puţin cam supărat, răspunse:

— Scumpul meu domn Bardel, eu care sunt vicepreşedinte al unui club filantropic, nu pot fi acuzat de lipsă de omenie; cu toate acestea, părerea mea este că societatea trebuie să procedeze cu cea mai mare severitate când e vorba de tâlhari. Mă înţelegi dumneata, domnule Bardel?

— Dar, domnule doctor, reluă domnul Bardel – acesta era numele gardianului şef – copilul acesta a primit un glonte în umăr.

— Văd şi eu; dar glontele a fost extras şi rana nu mai prezintă nicio primejdie.

Zicând acestea, medicul începu să mişte braţul copilului în toate

părţile, examinându-l cu atenţie.

— Nu e nici cel mai mic pericol, repetă dânsul

— Ah! murmură domnul Bardel.

— Peste opt zile, nici urmă nu va mai rămâne din rana aceasta.

— În timpul acestor opt zile, întrebă domnul Bardel, copilul trebuie dus la infirmerie?

— Nu e nevoie, dragul meu; nu e nicidecum nevoie.

Un nor întunecă fruntea gardianului şef.

— Dar, domnule doctor… murmură dânsul.

— Îţi repet, dragul meu domn Bardel, că ştrengarul acesta poate foarte bine să muncească.

— Chiar de astăzi?

— Negreşit.

Domnul Bardel îşi înăbuşi un suspin şi se înclină.

Doctorul adăugă:

— Crede-mă, sunt şi eu destul de omenos; dacă n-ar fi aşa, n-aş fi ajuns vicepreşedinte al unui club filantropic. Dar societatea este datoare să ia măsuri serioase contra acelora care tulbură ordinea.

Şi cu aceste cuvinte, doctorul se retrase.

Gardianul şef îl întovărăşi.

Ralph rămase singur aproape o oră.

Cu acel minunat instinct, pe care-l posedă toţi copiii, micul irlandez înţelesese că în ciuda vocii sale brutale şi cu tot aspectul său sălbatic, gardianul şef îi era prieten, şi că dacă era să i se întâmple vreun rău, era fără voia sa.

Peste o oră, uşa celulei sale se deschise din nou.

Ralph spera să-l revadă pe domnul Bardel, dar se înşelase.

Doi gardieni veniră să-l caute.

Unul dintre ei avea în mână certificatul doctorului, din care reieşea că rana nu prezintă nicio gravitate şi prin urmare copilul poate fi pus îndată la lucru.

Sărmanul irlandez a fost îmbrăcat şi condus în sala teribilului tread-mill.

*

* *

În timpul acesta, un om ieşi din Cold-Bath field.

Era domnul Bardel, gardianul şef.

Master Pin, portarul, îl întrebă pe când deschidea grilajul:

— Astăzi e ziua dumitale de ieşire?

— Da, răspunse Bardel. Sunt doritor să mai respir puţin aer de libertate…

Şi domnul Bardel, odată ajuns în stradă, începu să meargă repede, îndreptându-se spre Holborne Street.

Acolo, intră într-o casă cu aparenţă sărăcăcioasă, al cărei cat de jos era ocupat de o cantină.

El străbătu o alee întunecoasă, se urcă la catul de sus, scoase o cheie din buzunar şi deschizând o uşă, pătrunse într-o cameră mică care fără îndoială era locuinţa sa, de vreme ce, fără să mai întârzie, îşi dezbrăcă uniforma înlocuind-o cu nişte haine cenuşii.

După aceea închise cu grijă uşa în urma sa şi coborî în cantină.

Un om stătea sprijinit de contor şi bea un pahar de gin.

Era Omul Gri.

El schimbă o privire rapidă cu domnul Bardel şi amândoi începură să vorbească în dialectul irlandez.

— Ei bine! spuse Omul Gri, copilul este la infirmerie, nu-i aşa?

— Nu, este la „moară".

Omul Gri se îngălbeni.

— Medicul închisorii este un adevărat măgar, spuse domnul Bardel; sau mai bine zis, e un om fără inimă. E foarte bogat şi se teme de tâlhari ca de ciumă. Dacă ar propune cineva să fie condamnat un om care a furat o batistă, dânsul n-ar protesta.

— Dar atunci, întrebă Omul Gri, tot planul combinat în vederea infirmeriei, este inutil?

— Desigur.

— Şi… la „moară"?

— Acolo, spuse domnul Bardel, n-am niciun om de încredere.

— Ah!

— Ar trebui să introducem în serviciul de la tread mill, un om în care să avem încredere şi lucrul acesta este cu neputinţă.

— Tread mill-ul este departe de infirmerie?

— Tocmai la cealaltă extremitate a închisorii.

— Şi lucrătorii nu vin niciodată pe acolo?

La această întrebare domnul Bardel tresări.

— Ah! spuse dânsul, mi-a venit o idee…

— Da?…

— Unul dintre zidurile sălii tread mill-ului nu este tocmai solid şi uşor ar putea să fie dărâmat…

— Când?

— Când voi dori-o eu, răspunse domnul Bardel.

— Atunci, lucrul acesta să nu se întâmple până sâmbătă, hotărî Omul Gri.

— De ce?

— Pentru că printre lucrătorii care se vor duce să lucreze în închisoare, trebuie să fie şi unul dintre fraţii noştri.

„Dumnezeu să aibă în paza sa Irlanda!" murmură gardianul şef, făcând un semn misterios de cruce.

Şi amândoi începură să vorbească pe şoptite.

Capitolul VIII

Aşadar, domnul Bardel, gardianul şef de la Cold-Bath field, asculta de ordinele Omului Gri.

De ce?

Pentru că domnul Bardel făcea şi dânsul parte din vasta asociaţie a conspiratorilor, adică a oamenilor acelora care visează mereu libertatea Irlandei.

Cum se înfiinţase această asociaţie?

Mister.

Membrii nici nu se cunoşteau între ei. Numai mulţumită unui semn particular şi mistic, un frate la nevoie este recunoscut de fraţii săi.

Înainte să-l lase pe micul Ralph să fie condus la Cold-Bath field, Omul Gri redevenise pentru o oră lordul Cornhill, colecţionarul pasionat al crimelor curioase.

Înzestrat cu o legitimaţie specială, eliberată de Scotland-Yard, se prezentase la Bath Square şi ceruse să viziteze închisoarea.

Inspectase în amănunţime infirmeria, sălile de corecţie şi bucătăria, dar n-a vrut să vadă moara, spunând că-şi rezervă plăcerea acestui spectacol pentru o a doua vizită.

Pretinsul lord Cornhill căută în închisoare complici; căci „conspiratorii" sunt introduşi pretutindeni, în administraţie ca şi în poliţie, după cum au putut vedea cititorii în ziua în care Omul Gri dorise s-o viziteze pe irlandeza Suzanne.

Se plimbase din sală în sală, spionând o privire, hazardând un gest; deodată văzuse un om tresărind.

Acest om era acelaşi care-i servea de călăuză şi-i explica cu cea mai mare grijă toate lucrurile.

Era domnul Bardel, gardianul şef.

Atunci Omul Gri se folosi de un moment în care rămaseră singuri într-un coridor celular şi făcu semnul acela particular care anunţa pe un şef al asociaţiei.

Domnul Bardel se înclină cu umilinţă şi spuse:

— Vorbeşte, stăpâne; mă voi supune.

— După plecarea mea, vei găsi un motiv oarecare şi vei veni peste o oră să mă întâlneşti la Queen's Justice.

— Voi veni, răspunse domnul Bardel cu supunere.

Într-adevăr, o oră după aceea, lordul Cornhill, transformat de astă dată în Omul Gri era în taverna Queen's Justice.

Din convorbirea pe care o purtară aici, Omul Gri şi domnul Bardel, rezulta că acesta din urmă era singurul conspirator din Bath Square.

Cu toate acestea, dacă Ralph era să fie trimis la infirmerie, domnul Bardel credea că o evadare este posibilă.

După cum se vede, gardianul şef îşi făcuse socotelile fără să-l aibă în vedere pe medic.

— Aşadar, spunea Omul Gri, n-ai niciun prieten în Bath Square?

— Niciunul.

— Nici chiar printre prizonieri?

— Nici printre ei.

— Dar portarul?

— E un om care a renegat Irlanda. Dacă ar putea, ne-ar trăda şi pe noi.

— Şi prin ce mijloc am putea introduce lucrători liberi în tread mill?

— Iată, spuse Bardel… tread mill-ul are patru cilindri.

— Ştiu asta.

— Osia fiecăruia este fixată într-un zid jos; unul dintre aceste ziduri este slab. Dacă maşina s-ar opri brusc s-ar putea ca zidul să se prăbuşească.

— Dar în ce mod s-ar putea opri maşina brusc?

— E foarte uşor.

— Să vedem.

— În fiecare seară, în virtutea funcţiei mele de gardian şef fac înconjurul sălilor de lucru şi de corecţie, câteodată întovărăşit de doi gardieni, câteodată singur. Condamnaţii sunt culcaţi, sălile sunt pustii, să presupunem acum, că în una din serile acestea, aş lua în buzunar o bucată de fier, un corp oarecare.

— Ei bine?

— Corpul acesta ar fi strecurat între roţile unuia din cilindri…

— Şi pe urmă?

— A doua zi maşina s-ar desface şi ar provoca prin violenţa exploziei, dărâmarea zidului… Şi un zid care ar trebui reparat fără întârziere.

— De minune! exclamă Omul Gri. Acum să ne continuăm planul: printre lucrători va fi şi unul dintre fraţii noştri. E destul unul singur.

— Da şi nu.

— Explică-te.

— Lucrătorii care muncesc în interiorul închisorii sunt supuşi unui regim celular. Tot timpul cât ţine lucrul nu ies din închisoare. Noaptea se culcă şi ei în celule, ca şi condamnaţii. Fiecare coridor are un supraveghetor de noapte. Oamenii aceştia nu pot fi corupţi şi niciunul dintre ei nu e conspirator. Aşa încât, la ei nu ne putem gândi.

— Şi nu e decât un singur gardian pe fiecare coridor?

— Da.

— Să presupunem un moment că John Colden şi Ralph ar fi pe acelaşi coridor. S-ar putea întâmpla lucrul acesta?

— Asta depinde de voinţa mea.

— Bine; să mai presupunem acum că şi supraveghetorul coridorului ne-ar fi prieten.

— Oh!

— Să presupunem.

— Fie.

— John Colden iese din celula sa, ia copilul şi amândoi se îndreaptă spre curtea interioară, a cărei cheie o ai dumneata, nu-i aşa?

— Fără îndoială.

— Curtea aceasta comunică cu clădirile noii închisori. Dumneata trebuie să ai şi cheia aceasta.

— Desigur, dar n-am cheia porţii exterioare, care rămâne zi şi noapte la brâul lui master Pin.

— Puţin îmi pasă de asta, spuse Omul Gri, căci odată ajunşi în curtea închisorii noi, John Colden şi copilul au pe unde ieşi.

— Ah!

— Prin urmare, nu e decât un singur obstacol: supraveghetorul.

— Şi e un obstacol de neînvins! întări domnul Bardel.

Omul Gri surâse.

— Vei vedea că nu e tocmai aşa. Aşadar, să rezumăm.

— Te ascult.

— În noaptea de vineri spre sâmbătă, zidul se va dărâma.

— Da.

— Sâmbătă, John Colden va intra în închisoarea interioară.

— Şi pe urmă?

— Sâmbătă seara vei veni la taverna Queen's Justice şi-ţi voi dovedi că niciun lucru nu este cu neputinţă.

— Tocmai lucrul acesta îl doresc şi eu, şi dacă nu va fi nevoie decât de viaţa mea pentru triumful cauzei pe care o servim, sunt cu totul la dispoziţia dumitale.

— Nu, răspunse Omul Gri surâzând, avem mereu nevoie de amici la Bath Square, şi dumneata nu vei fi câtuşi de puţin compromis.

Şi se despărţi de gardianul şef, repetând:

— Pe sâmbătă seara, la taverna Queen's Justice şi Irlanda să ne aibă în paza sa!

Capitolul IX

Să ne întoarcem acum la Ralph.

Era în ziua de sâmbătă şi prin urmare trecuseră cinci zile de când micul bandit intrase la moară.

Prima oară fusese un supliciu teribil pentru dânsul.

Abia atinseseră micile sale mânuţe bara transversală care devenea unicul punct de sprijin al condamnatului şi picioarele căutau în zadar să se odihnească pe scândurelele mişcătoare ale cilindrului.

De două ori a vrut să se oprească, dar picioarele şi spatele fură lovite cu aşa putere încât mititelul văzu îndată că orice repaus era imposibil.

După un sfert de oră a fost dat jos pentru odihnă.

Era aşa de slab, aşa de tare tremura, încât toţi ceilalţi condamnaţi au fost cuprinşi de milă.

Dar ce puteau să facă dânşii?

Dacă este vreun loc unde disciplina este de fier şi nu este încălcată nici măcar o singură dată, apoi desigur că locul acesta este în închisorile Angliei.

Dragostea pentru proprietate, dorinţa de a poseda cât mai mulţi bani i-au făcut pe englezi să aibă o teamă aşa de mare de tâlhari, încât cea mai mică încercare de furt, este pedepsită cu cea mai mare severitate.

Cel mai mic şi cel mai neînsemnat murmur al unui condamnat este pedepsit cu lovituri de bici.

De altfel, chiar dacă vreunul dintre ei, ar fi vrut să vină în ajutorul micului irlandez, lucrul ar fi fost cu neputinţă, pentru că domnul Whip era acolo.

Domnul Whip era supraveghetorul unuia dintre cei patru cilindri.

Era un om înalt şi slab cu barba blondă, cu buzele uscate, cu nasul lung, cu ochii mici şi verzi, oglindind o sălbăticie nemaipomenită.

În limba engleză, „whip” înseamnă bici.

— Sălbaticul gardian avea, fără îndoială şi un alt nume; dar condamnaţii, ai căror umeri îi chinuiau adeseori, îl porecliseră cu numele instrumentului său de tortură.

Tâlharul care-şi sfârşise pedeapsa şi se întorcea în Brook Street, spune tovarăşului său, care nu văzuse încă tread mill-ul.

— Dumnezeu şi sfântul Gheorghe să te păzească de cilindrul domnului Whip.

Domnul Whip era urât nu numai de condamnaţi, dar chiar şi de ceilalţi gardieni, colegi ai săi.

Era un om taciturn, nu vorbea niciodată cu nimeni şi părea că-şi exercită sălbatica meserie de gardian cu o bucurie brutală.

Ralph căzuse tocmai în cilindrul pe care-l supraveghea omul acesta şi de prima oară făcu cunoştinţă cu teribilul său bici.

Când seara a fost condus din nou în celula sa, era pe jumătate abrutizat.

Ochii îi erau secaţi de lacrimi; nici chiar revoltă nu mai simţea în sufletul său.

Toată ziua în mijlocul teribilelor torturi pe care le îndura, o idee îi dominase mintea.

Era speranţa că seara va auzi din nou vocea aceea, care cu atâta dulceaţă, îi şoptise: „Mama ta veghează asupra-ţi.”

Pentru oamenii copţi, pentru aceia care au trecut deja prin grelele încercări ale vieţii, amintirea patriei sale este o dulce consolare.

Pentru copii, amintirea mamei are aceeaşi putere.

Şi într-adevăr, seara, pe când, învins de durere şi de oboseală era aproape să adoarmă, auzi din nou ridicându-se spre dânsul de afară, aceeaşi voce, plină de consolare, care-i spunea: „Nu fi disperat, în curând vei ieşi de aici!”

A doua zi şi în zilele următoare, aceeaşi voce îl încuraja pe micul copilaş.

În fiecare seară, vocea aceea misterioasă îi umplea inima de speranţă.

În sfârşit veni şi sâmbătă.

La orele şapte, condamnaţii intrară doi câte doi în marea sală a morilor.

Domnul Whip mergea în fruntea lor.

Fiecare condamnat se duse să-şi ocupe locul său obişnuit.

Acela care se odihnise ultimul în ziua precedentă veni cel dintâi să ocupe locul supliciului.

Cel de-al doilea se aşeză jos, aşteptând să treacă un sfert de oră.

Apoi, când cei patru cilindri fură ocupaţi şi supraveghetorii se aflau la locurile lor, domnul Whip făcu un semn şi roţile fură puse în mişcare.

Supliciul începu.

Cilindrii mergeau încet la început, apoi din ce în ce mai repede, şi mai repede, şi în sfârşit atingeau o viteză ameţitoare.

Dar deodată, un zgomot înspăimântător se produse. Cilindrul se opri brusc şi în acelaşi timp zidul se prăbuşi.

Domnul Bardel se ţinuse de cuvânt.

Urmă un tumult, o spaimă, un amestec de nedescris.

Câţiva condamnaţi au fost răniţi.

Din fericire, Ralph scăpă neatins.

Din toate părţile, condamnaţii scoteau strigăte de groază.

Mai mulţi părăsiseră bara transversală a celorlalţi cilindri.

Lucrătorii din brutărie ieşiseră în grabă, amestecându-şi strigătele lor, cu strigătele condamnaţilor.

Un moment cei patru supraveghetori au fost îngrămădiţi într-un colţ şi a apărut teama de revoltă.

Dar doi oameni apărură şi restabiliră liniştea; erau guvernatorul şi gardianul şef.

Guvernatorul era tot aşa de iubit pe cât de urât era domnul Whip.

Domnul Bardel era sever, dar era foarte drept şi toată lumea îl respecta.

Arhitecţii închisorii veniră îndată şi începură o cercetare amănunţită.

Se constată că zidul care se dărâmase era singurul zid slab, şi că ceilalţi, trei cilindri puteau să-şi continue funcţiunea fără nicio primejdie.

Condamnaţii au fost puşi din nou la muncă, şi cei din cilindrul deteriorat au fost repartizaţi la ceilalţi cilindri.

Domnul Whip ceru ca o favoare păstrarea rolului său de supraveghetor, spre cea mai mare bucurie a unui coleg care devenea astfel, liber.

Pe la orele două, echipa de lucrători liberi, condamnaţi de sorţi la opt zile de închisoare, intră în sală.

Era vorba să se reconstruiască din nou zidul.

John Colden era unul dintre cei dintâi zidari intraţi în sală.

El îşi plimbă privirea asupra celor trei cilindri care funcţionau, căutând să zărească undeva copilul, pe care-l cunoştea, din ziua în care mititelul fusese condamnat în sala de audienţe a Comisariatului de la Kilburn.

În momentul acela Ralph se odihnea.

John Colden găsi un mijloc să se apropie de dânsul şi-i şopti:

— Sunt un prieten al mamei tale.

Copilul scoase un strigăt.

Dar deja John se amestecase printre ceilalţi lucrători.

Domnul Whip întoarse capul încolăcindu-şi biciul pe carnea fragedă a copilului.

Ralph scoase un al doilea strigăt.

Dar în aceeaşi clipă întâlni privirea lui John Colden, care-şi dusese un deget la buze. Copilul înţelese şi tăcu.

Şi cum cilindrul se oprise, se duse să-şi reia locul său la bară.

Capitolul X

Pentru aceeaşi zi, Omul Gri îşi fixase întâlnirea cu gardianul şef Bardel, la taverna Queen’s Justice.

Pe la orele şapte şi jumătate, neobositul campion al Irlandei era la postul său.

Domnul Bardel nu sosise încă.

Dar un alt bărbat sosi înaintea lui: era bunul Shoking.

El aruncă o privire rapidă în jurul lui, şi-l văzu îndată pe Omul Gri, care stătea liniştit la o masă şi bea un pahar de vin.

Taverna era aproape goală.

Am spus-o şi o repetăm: taverna Queen’s Justice, nu era vizitată decât de temniceri şi de rudele condamnaţilor.

Singurele persoane care mai puteau trece pragul tavernei după orele şapte seara, în timpul iernii mai ales, era master Pin, portarul şi domnul Bardel, gardianul şef.

Shoking se apropie deci de Omul Gri fără nicio teamă.

— Totul este gata, spuse Shoking.

— Totul?

— Absolut totul.

Frânghia cu noduri este sus, trăsura va aştepta la ieşire.

— Unde este Jenny?

— Acolo.

Acesta îl privi cu un aer întrebător.

— Şi Suzanne?

— Suzanne este cu dânsa.

— Şi trăsura?

— Craven o va aduce; va fi în colţul străzii.

— Bine, spuse Omul Gri.

În aceeaşi clipă uşa se deschise şi domnul Bardel apăru.

Domnul Bardel se înclină în faţa Omului Gri, ca în faţa unei cunoştinţe banale.

— Hei! domnule Bardel, îl întrebă acesta, vrei să bei un pahar de vin cu noi?

— Beau mai bine un grog, dacă nu e cu supărare.

Şi domnul Bardel veni să se aşeze lângă Omul Gri.

Atunci, acesta începu să-i vorbească în dialectul irlandez.

— Ce s-a întâmplat? întrebă dânsul.

— Zidul e dărâmat, răspunse Bardel în acelaşi dialect.

— Copilul nu e rănit?

— Nu.

— Şi John Colden e în sala morilor?

— Da, a lucrat toată ziua acolo.

— Asta voiam să ştiu. Ai urmat instrucţiunile mele?

— Punct cu punct.

— Să vedem.

— Lucrătorul John Colden se află pe acelaşi coridor celular ca şi copilul.

— Foarte bine.

— Am închis celulele eu însumi şi am strecurat un pumnal în mâna lui Colden.

— Sper că nu va fi nevoie de arme.

— În sfârşit, am lăsat celula sa deschisă.

— De minune!

— Am îndepărtat santinelele din curte, sub motiv, că ploua şi prezenţa lor acolo era cu totul inutilă.

— Şi cine e gardianul care va supraveghea coridorul?

Domnul Bardel încreţi din sprâncene.

— Oh! zise dânsul, aici n-avem noroc.

— Cum asta?

— Este un om sălbatic în Bath Square, un gardian de o cruzime nemaipomenită. Condamnaţii l-au poreclit domnul Whip.

— Bine!

— Acest om era supraveghetorul celui de al patrulea cilindru, şi-şi îndeplinea funcţia cu o bucurie nebună.

— Ei bine! de vreme ce cilindrul nu mai funcţionează, mi se pare că şi omul acesta trebuie să fie liber.

— Te înşeli, spuse domnul Bardel. Mizerabilul acela nu poate trăi până nu vede suferinţă în jurul său. De aceea a luat însărcinările unui camarad.

— Ah!

— Şi tocmai dânsul va fi de pază pe coridorul în care e copilul. De aceea cred că John Colden va trebui să facă uz de pumnal.

Omul Gri rămase o clipă gânditor.

— Domnul Whip prizează trabuc? întrebă dânsul în cele din urmă.

— Da, spuse domnul Bardel, trage tabac ca şi mine; în interiorul închisorii n-avem voie să fumăm şi atunci ne răzbunăm cu tabacul.

Omul Gri scoase din buzunar o tabacheră lunguiaţă, cu două compartimente.

— Iată, spuse dânsul, ceva care valorează mai mult decât pumnalul pe care i l-ai dat lui John Colden.

— Cum asta?

— La ce oră faci rondul?

— Între orele nouă şi zece.

— Astă-seară îl vei face la orele nouă fix.

— Fie.

— Ia tabachera aceasta şi fii atent că are două compartimente care se deschid separat.

— Văd bine asta.

— Unul dintre compartimente se deschide mai greu; nu-i aşa?

— Da.

— Acesta este compartimentul pe care îl vei deschide trecând pe lângă domnul Whip.

— Şi-i voi oferi o priză de tabac?

— Tocmai.

— Înţeleg, spuse domnul Bardel; tabacul acesta conţine un narcotic.

— Da, spuse Omul Gri. Acum bănuieşti în ce mod va ieşi copilul din închisoare?

— N-am idee, murmură Bardel.

— Ei bine! conchise Omul Gri, să plecăm de aici. Dumneata vei ieşi cel dintâi.

— Bine.

— Aşteaptă-mă în colţul străzii. Te voi ajunge în două minute.

Domnul Bardel ieşi.

Omul Gri mai schimbă încă câteva cuvinte cu Shoking şi amândoi plecară.

Noaptea era întunecoasă, ceaţa deasă şi felinarele luminau slab.

Domnul Bardel aştepta sub bolta unei case.

— Vino, îi spuse Omul Gri, ajungându-l.

Străzile care mărginesc Cold-Bath field-ul, sunt strâmte, întortocheate şi mărginite cu case destul de înalte.

E unul dintre cartierele cele vechi ale Londrei, căci în Londra nouă, toate casele sunt joase.

Omul Gri urmat de Shoking şi de domnul Bardel, înconjură zidul închisorii şi împreună intrară pe una din stradele, oprindu-se în faţa unei porţi care se deschidea într-o alee neagră.

Atunci domnul Bardel ridică capul şi văzu o casă cu patru etaje, ale cărei ferestre dominau probabil curtea închisorii noi.

— Vino, repetă Omul Gri, conducându-l prin aleea neagră, în capătul căreia începeau nişte trepte umede şi întunecoase. Vino, repetă dânsul, şi-ţi voi arăta că n-avem nicidecum nevoie de cheia lui master Pin.

Capitolul XI

Omul Gri, domnul Bardel şi Shoking, urcară până la ultimul etaj.

Niciun zgomot nu se auzea în casa aceea; părea că e în întregime nelocuită.

Ajunşi sus, Omul Gri deschise o uşă din faţa lui.

Atunci, scânteierea unei lumini îl lovi pe domnul Bardel drept în faţă.

Era în pragul unei odăiţe sărăcăcioase care nu conţinea decât mobilele strict necesare unor lucrători nevoiaşi.

Două femei erau acolo.

Două femei, a căror frumuseţe contrasta bizar cu aspectul hidos al locului: erau Suzanne şi irlandeza Jenny.

Jenny, pe care Omul Gri o adusese acolo spunându-i:

— Astă-seară îţi vei revedea copilul.

O candelă ardea pe masă şi fereastra era cu transperantele lăsate.

Omul Gri începu prin a stinge lumina, apoi deschise fereastra şi-l chemă pe domnul Bardel lângă dânsul, zicându-i:

— Priveşte!

Domnul Bardel se aplecă în afară şi comentă:

— Ceaţa e aşa de deasă încât nu recunosc bine locurile. Cu toate acestea mi se pare că zăresc curtea noii închisori.

— Chiar aşa.

— Ne desparte numai lărgimea străzii.

— Şi grosimea zidului, adăugă Omul Gri.

Domnul Bardel nu înţelegea încă pentru ce fusese adus acolo.

— Să vedem… spuse Omul Gri, ascultă-mă bine.

— Vorbeşte.

— Suntem aici la o înălţime de şaizeci de picioare, nu-i aşa?

— Aproape.

— Să presupunem că John Colden şi copilul au ajuns în curtea închisorii noi.

— Bine!

— Mai presupunem că eu le arunc o frânghie de aici; frânghia aceasta trece pe deasupra zidului şi cade la picioarele lor. Atunci John Colden nu are altceva de făcut, decât să ia copilul în spate şi să urce.

— Dar ai frânghia?

— Iat-o.

Şi Omul Gri scoase la iveală o frânghie groasă, cu noduri, anume făcută ca să servească drept scară.

— E un lucru foarte simplu, spuse domnul Bardel surâzând, şi cu toate acestea niciodată nu mi-ar fi venit o asemenea idee.

— Cum nu ţi-ar fi venit nici ideea cu tabachera.

— Categoric nu. Dar, pentru că nu mai avem multă vreme de pierdut, să stabilim totul, fără să ne mai mirăm.

— Asta e şi părerea mea.

— Efectul tabacului se va produce îndată?

— După câteva momente.

— Şi domnul Whip va adormi?

— Desigur.

— Restul e uşor, spuse domnul Bardel. Numai dacă nu cumva va interveni ceva neprevăzut… Cred că voi face bine să vin şi eu în urma lui John Colden şi a căpitanului…

— De ce?

— Pentru că mâine se va descoperi evadarea.

— Foarte natural.

— Şi eu sunt singurul care am cheia de la curtea interioară, în timpul nopţii.

— Fie.

— Complicitatea mea va fi evidentă.

— Crezi? întrebă Omul Gri, surâzând.

— Fără îndoială. Domnul Whip va povesti că l-am adormit cu o priză de tabac. Dumneata comanzi şi eu sunt dator să te ascult; totul pentru Irlanda… Dar mi se pare că nu e bine să-mi pierd viaţa, când aş mai putea fi încă folositor.

— Nu e nevoie să-ţi părăseşti locul, domnule Bardel.

— Irlanda nu mai are nevoie de mine?

— Din contră.

— Atunci, cum voi putea s-o mai servesc, de vreme ce mă voi duce

la spânzurătoare?

— Nu te vei duce.

— Ah!

— Vei rămâne neatins la Cold-Bath field.

— Ca prizonier, atunci?

— Nu, ca gardian şef.

Domnul Bardel îl privi uimit.

— Şi totuşi, adăugă Omul Gri, e un lucru foarte simplu. Dumneata vei fi cea din urmă persoană bănuită.

— Eu!

— Fără îndoială. Dar cheia?

— O să-ţi fie furată.

— Dar priza de tabac?

— Vei fi şi dumneata victimă ca şi domnul Whip.

— Cum asta?

— Ah! în modul cel mai natural. După ce domnul Whip va fi adormit, vei uşura fuga lui John Colden şi a copilului.

— Bine!

— Pe urmă, te vei retrage la locul dumitale şi vei lua o priză din tabacul pe care îl vei oferi domnului Whip.

— Ah! exclamă domnul Bardel, e un lucru cât se poate de simplu!

— Aşa încât mâine, nu vei putea fi acuzat dumneata, ci negustorul care ţi-a vândut tabacul. De unde îl cumperi de obicei?

— De la taverna Queen's Justice.

— De minune! land-lordul este deja prost cotat.

Apoi, Omul Gri adăugă:

— Şi acum, să nu mai pierdem timpul; domnule Bardel, întoarce-te la Cold-Bath field. Nu mai avem decât o singură oră înaintea noastră.

Şi întorcându-se spre Jenny, care de bucurie plângea în tăcere îi spuse:

— Momentul se apropie, fiul dumitale îţi va fi înapoiat. Nu plânge şi ai încredere!

Capitolul XII

Domnul Whip, omul-bici, cum i se mai spunea îşi petrecuse seara martirizându-l pe micul irlandez.

Ralph era un copil şi tocmai asta stârnea sălbăticia feroce a bestiei.

Domnul Whip ghicise, după strigătul scos de copil, că acesta recunoscuse pe unul dintre lucrători.

De aceea, când micul irlandez coborî de pe cilindru, domnul Whip îl chemă la dânsul.

Ralph se apropie.

El ţinea capul sus, şi privirea sa limpede înfruntă privirea sălbatică

a domnului Whip.

Acesta îl întrebă, îl ameninţă, ridică biciul.

La toate întrebările copilul dădea acelaşi răspuns.

— Nu ştiu nimic.

Domnul Whip, furios, îi aplică câteva lovituri de bici şi-l trimise înapoi la cilindru.

Tortura aceasta se continuă până în momentul în care domnul Bardel apăruse pe neaşteptate.

Gardianul-şef îi făcu observaţii aspre subalternului său.

De altfel, de multă vreme, existau neînţelegeri între domnii Bardel şi Whip.

Sălbaticul gardian avea un singur prieten în toată închisoarea. Era gardianul Jonathan. Numai acesta îl iubea pe domnul Whip şi-l înţelegea.

La ora mesei se aşezau unul lângă altul; când le era posibil, ieşeau împreună în oraş.

Amândoi îl urau pe domnul Bardel, pentru că după credinţa lor gardianul şef se purta cu prea multă indulgenţă.

În seara aceea, Jonathan şi Whip se regăsiră la masă ca de obicei, şi tot ca de obicei, începură să vorbească pe socoteala domnului Bardel.

— De o bucată de vreme, spunea Jonathan, domnul Bardel îşi neglijează cu totul serviciul.

— Da?

— Dacă aş afla că plănuieşte evadarea vreunui prizonier nu m-aş mira de loc.

Domnul Whip tresări.

— Ce te face să vorbeşti astfel? întrebă dânsul.

— Domnul Bardel iese prea des în oraş.

— Ah!

— Uneori pleacă de mai multe ori pe zi.

— Şi se duce la Queen's Justice.

— La fostul nostru coleg destituit?

— Da. L-am văzut de multe ori acolo, discutând cu un tip suspect.

Jonathan îşi coborî şi mai mult vocea:

— Ai auzit vreodată vorbindu-se despre o asociaţie de conspiratori? întrebă dânsul.

„Drace! murmură domnul Whip!"

— Mi se pare că domnul Bardel e în legătură cu oamenii aceia.

— Dacă aş fi liber astă seară, zise domnul Whip, mi-ar face plăcere să-l urmăresc.

— Dragul meu Whip, zise Jonathan, nu în zadar suntem noi prieteni.

— Ce vrei să zici?

— Vreau să spun că, voi fi încântat să-ţi ţin locul până la miezul

nopţii.

— Primesc, răspunse domnul Whip. Să aşteptăm numai, până ce domnul Bardel îmi va da serviciul în primire, şi pe urmă vei veni să mă înlocuieşti.

Programul domnului Whip a fost executat întocmai.

Domnul Bardel, după ce-i dădu serviciul în primire, plecă la întâlnirea pe care o avea cu Omul Gri.

După zece minute, Jonathan venea să-l înlocuiască pe Whip. Acesta ieşi din închisoare fără nicio dificultate.

Whip se îndreptă spre tavernă, dar în loc să intre, rămase afară şi privi pe geam.

Atunci putu să-l vadă pe domnul Bardel discutând misterios cu Omul Gri.

Lucrul acesta nu i se păru curat.

După câteva momente domnul Bardel ieşi.

Domnul Whip se dădu în lături şi gardianul şef trecu fără să-l observe.

În loc să se întoarcă la închisoare, domnul Bardel înconjură zidul închisorii şi se duse să-l aştepte pe Omul Gri, lucru pe care cititorii noştri îl cunosc deja.

Apoi Omul Gri ieşi la rândul său din tavernă, urmat de Shoking. Şi niciunul din ei nu-şi dădu seama că domnul Whip îi urmărea.

Capitolul XIII

Domnul Whip era un om cât se poate de prudent.

El nu se aventură prea aproape de cei trei oameni, păstrând mereu o distanţă respectabilă.

Mergând pe lângă ziduri, furişându-se prin locurile cele mai întunecoase, el îi văzu intrând în casa cu trei caturi din faţa închisorii.

„Ce naiba vor oamenii aceştia să facă aici?” se întrebă domnul Whip.

Şi rămase afară, lipit de zid, cu ochii fixaţi asupra ferestrelor, care păreau toate fără lumină.

Cu toate acestea, privind mereu, i se păru că zăreşte o dungă luminoasă străbătând printre ferestre.

De aici, Whip trase concluzia că în camera aceea trebuiau să fie cei trei oameni.

Rămase în aşteptare.

Sălbaticul gardian era foarte răbdător când avea interes.

Deodată se auzi un zgomot uşor.

Era zgomotul unei ferestre deschise.

Domnul Whip avea nişte ochi de linx. Cu toate că noaptea era foarte întunecoasă, cu toate că ceaţa era foarte deasă, el zări două

capete aplecate deasupra ferestrei şi trase imediat concluzia că unul dintre ele trebuia să fie al domnului Bardel.

Vocea urcă de jos în sus, dar niciodată în direcţie inversă.

Fără îndoială, cele două persoane de sus vorbeau, dar domnul Whip nu a putut să audă niciun cuvânt.

Cu toate acestea, domnul Whip ghicea că nu putea fi vorba de altceva decât de o evadare.

El făcea eforturi remarcabile să ghicească conversaţia de sus.

Ceaţa are câteodată acustică minunată. Pe timp senin, ar fi fost cu neputinţă să se audă jos, ceea ce-şi şopteau cele două capete.

Dar cu ajutorul ceţii domnul Whip auzea un murmur nedesluşit; dar nu vedea bine că murmurul acela ascundea nişte secrete importante.

În cele din urmă, un cuvânt, un singur cuvânt, ajunse până la dânsul, distinct.

Dar cuvântul acesta a fost o revelaţie.

Inima domnului Whip începu să bată cu putere.

De vreme ce se vorbea de frânghie, fără îndoială că era la mijloc planul unei evadări.

Şi dacă era aşa, însemna că domnul Bardel era iniţiatorul acestui plan.

De acum înainte, domnul Whip nu mai avea nevoie de nimic; imaginaţia sa lucra cu repeziciune.

El se strecură binişor pe lângă zid şi se îndreptă în fugă spre închisoare.

Domnul Pin, de altfel, era de felul său, un om cât se poate de puţin curios.

El nu se îngrijea decât de poarta sa fără să fie vreodată preocupat de cele ce s-ar fi putut petrece în interiorul închisorii.

Pe drum, domnul Whip se gândise ce trebuie să facă.

Trebuia oare să se ducă la guvernatorul închisorii şi să-l denunţe pe domnul Bardel?

Un moment, se gândi la soluţia aceasta, dar renunţă la ea aproape îndată.

Prudenţa îl sfătuia că mai bine era să-l prindă pe domnul Bardel în flagrant delict.

Numai aşa ar fi putut să ocupe dânsul postul de gardian şef, care de atâta vreme îl ambiţiona în ascuns.

Deci domnul Whip se duse să se întâlnească cu Jonathan.

Jonathan stătea înfăşurat în mantaua sa, la capătul coridorului pe care trebuia să-l păzească.

Pe buzele domnului Whip flutura un surâs plin de mister.

— Ei bine? îl întrebă Jonathan.

— Aveai dreptate, dragul meu.

— Bardel complotează în afară?

— Da.

— Cu cine?

— Nu ştiu; dar sunt sigur că plănuieşte evadarea unui prizonier.

— Ah! ah!

Şi Jonathan îşi luă la rândul său un aer misterios.

— Cine e prizonierul acela? continuă domnul Whip. N-o ştiu încă.

— Dar mie mi se pare că ştiu, spuse Jonathan.

Domnul Whip se dădu un pas înapoi şi-şi privi colegul.

— Dumneata? întrebă dânsul.

— Domnul Bardel a închis celulele, astă-seară? reluă domnul Whip.

— Da.

— Ei bine!… E o celulă pe care a lăsat-o deschisă.

— Care?

— Numărul 16. Vino cu mine să vezi.

Inima domnului Whip bătea cu violenţă.

— Aceasta e celula micului irlandez, spuse el.

— Întocmai. Aveam eu dreptate când spuneam că trebuie să fie conspiratori la mijloc.

Se îndreptară spre celula numărul 16, şi văzură că, într-adevăr, celula aceasta era lăsată deschisă.

— Jonathan, spuse domnul Whip apucând cu vioiciune braţul colegului său. Ascultă-mă bine.

— Vorbeşte.

— Dumneata vei rămâne aici.

— Bine.

— Domnul Bardel va veni pe la orele nouă.

— Aşa cred şi eu.

— Te va întreba de ce m-ai înlocuit. Îi vei răspunde că sunt bolnav.

— Foarte bine.

— Domnul Bardel va fi încântat de această înlocuire, pentru că dânsul se teme mai mult de mine decât de dumneata.

— Da?

— După aceea, va căuta să te îndepărteze sub un pretext oarecare.

— Şi atunci, ce va trebui să fac?

— Vei veni în curtea închisorii, şi te vei ascunde.

— Şi după asta?

— N-am timp să-ţi explic totul, în amănunţime, dar sunt sigur că domnul Bardel va conduce copilul în curte.

— Ah!…

— La urmă va deschide poarta închisorii noi. Dumneata îl vei urmări îndeaproape şi vei începe să strigi ajutor. Sentinelele vor alerga îndată, căci vor fi prevenite. Numai astfel îl vom putea prinde în flagrant delict.

— Eşti un om genial, dragul meu Whip, spuse Jonathan.

Domnul Whip străbătu coridorul şi dispăru în curte.

Era timp, căci cinci minute, după aceea, domnul Bardel apăru la rândul său. Era îmbrăcat cu mantaua, avea cheile la cingătoare şi un felinar orb în mână.

Jonathan se aşezase în ghereta sa.

Domnul Bardel îndreptă spre el lumina lanternei sale oarbe şi tresări văzând că nu era Whip.

— Ce înseamnă asta? întrebă dânsul apropiindu-se.

— Whip vă roagă să-l scuzaţi, răspunse Jonathan; e bolnav.

— De ce nu mi-a spus-o? vorbi domnul Bardel cu severitate.

— Se temea să nu fie certat. În timpul cinei m-a rugat să-l înlocuiesc.

— Rău a făcut, spuse domnul Bardel cu aceeaşi voce severă, căci dumneata nu eşti un bun gardian de noapte.

— De ce?

— Pentru că adormi foarte uşor. Uite!… Ochii îţi sunt deja pe jumătate închişi.

— Oh! asta-i.

Domnul Bardel îşi puse lanterna jos, scoase tabachera din buzunar şi trase cu bruscheţe o priză.

— Uite; îi spuse lui Jonathan; fă ca şi mine; te vei mai trezi puţin.

Şi-i întinse tabachera şi Jonathan luă o priză de tabac, fără cea mai mică bănuială.

Capitolul XIV

Omul Gri îi dăduse tabachera domnului Bardel în vederea anihilării domnului Whip şi iată că acum ea fusese întrebuinţată pentru Jonathan.

Dar în ochii domnului Bardel rezultatul era acelaşi de vreme ce domnul Jonathan îl înlocuia pe domnul Whip la supravegherea coridorului.

Jonathan aspiră tabacul cu voluptate.

— Foarte bun, comentă dânsul, foarte bun, domnule Bardel.

— Îl găseşti bun?

— Excelent; de unde îl cumperi?

Domnul Bardel surâse.

— Dragul meu, se vede bine că nu eşti un gardian de noapte excelent ca domnul Whip. Somnul te-a cuprins din nou, de vreme ce nu mai poţi deosebi un tabac de calitate inferioară de un tabac bun.

„Hm! murmură Jonathan.”

— Acesta este un tabac ordinar, continuă Bardel, foarte ordinar. Poate oricine judeca după acela care ni-l vinde: proprietarul tavernei

Queen's Justice.

Apoi adăugă:

— Vezi să nu adormi; voi reveni între unsprezece şi miezul nopţii.

Şi domnul Bardel se îndepărtă spre cea mai mare uimire a domnului Jonathan, care-şi spunea:

„Lucrurile nu se petrec deloc cum a prezis-o domnul Whip. Domnul Bardel n-a căutat să mă îndepărteze de aici; din contră".

Şi Jonathan începu să se plimbe de-a lungul coridorului, cu un pas monoton şi vorbind singur.

„Domnul Whip se va întoarce cred, când va vedea că nu mai e nimic de făcut; mi se pare că ura noastră pentru domnul Bardel ne-a înflăcărat imaginaţia astă seară".

Şi domnul Jonathan începu să-şi mărturisească sie însuşi că domnul Bardel era de douăzeci de ani gardian în Bath Square şi era greu să admită cineva că omul acela ajută la evadarea condamnaţilor.

„Mi se pare, adăugă dânsul, că şi domnul Whip şi eu, am băut câte un pahar în plus astă-seară".

Şi Jonathan continua să se plimbe; dar un fenomen bizar începea să se producă într-însul.

Deşi îşi strânsese cât putuse de bine mantaua în jurul gâtului, îi era frig.

Îi era aşa de frig, încât murmură:

„Mă prind că au închis caloriferele".

Căci trebuie s-o spunem: Anglia e nemiloasă cu tâlharii, îi pedepseşte cu cruzime, dar niciodată nu pierde din vedere asigurarea unui confort minim. Coridoarele şi celulele sunt toate încălzite cu calorifere; zidurile sunt zugrăvite.

„Ce curent e aici! murmură din nou domnul Jonathan".

Şi se îndreptă spre ghereta de la capătul coridorului, în care gardianul de noapte avea voie să stea jos, ca să se odihnească puţin.

Narcoticul absorbit cu priza de tabac, lucra. După ce se aşeză jos, Jonathan simţi un frig şi mai mare încă. Încercă să se ridice, dar avu senzaţia că picioarele i se îngreunează peste măsură.

În acelaşi timp simţi o durere de cap şi ochii i se închiseră.

„Ah! murmură dânsul; ce naiba am?"

Încercă să-şi alunge toropeala care-l cuprinsese, dar în zadar.

Încercă să strige, să cheme pe cineva în ajutor, dar vocea îi murea în gâtlej.

În sfârşit, printr-un efort suprem, reuşi să se scoale şi să iasă din gheretă; voi să se îndrepte în direcţia pe care o luase domnul Whip.

Dar nu a făcut decât doi sau trei paşi şi a fost nevoit să se oprească; când ridică din nou piciorul, se clătină şi se rostogoli la pământ.

Letargia învinsese şi după câteva momente, nu se mai auzea în coridor decât un horcăit.

Atunci, uşa coridorului se deschise. Dar nu a fost domnul Whip acela care intră, ci domnul Bardel.

Gardianul şef era înarmat cu lanterna sa oarbă.

El se apropie de Jonathan şi-l strigă pe nume.

Jonathan dormea şi prin urmare nu putea să-i răspundă.

Atunci îl lovi cu piciorul, dar nu întâlni decât o masă inertă.

„Treaba s-a făcut, cugetă domnul Bardel".

Şi se îndreptă îndată spre celula ocupată de John Colden. Irlandezul nu dormea, după cum lesne se poate bănui.

Domnul Bardel deschise uşa celulei şi-l strigă în dialectul acela al coastelor Irlandei, care nu era cunoscut de englezi.

John Colden se strecură afară.

— Ai pumnalul? întrebă domnul Bardel.

— Da.

— Ei bine! a sosit ceasul.

— Sunt gata. Să mergem.

Trecură pe lângă Jonathan şi John Colden tresări.

— L-ai ucis? întrebă dânsul.

— Nu; l-am adormit cu un narcotic.

— Ah!

Domnul Bardel deschise uşa celulei micului irlandez; copilul, zdrobit de oboseală, dormea adânc. Un moment, Omul Gri şi fratele Suzannei rămaseră în contemplare.

— Ce bine doarme! comentă John.

— Va dormi încă şi mai bine peste o oră, când va fi în braţele mamei sale, răspunse domnul Bardel.

Şi atinse uşor obrazul copilului.

Gardianul şef nu mai avea acum faţa sa sălbatică; un surâs părintesc îi flutură pe buze şi copilul deschizând ochii îi zise:

— Ah! nu-i aşa că dumneata eşti acela care-mi vorbea în fiecare seară?

— Da, spuse Bardel.

— Şi care-mi vorbea despre mama mea?

Domnul Bardel îşi puse un deget la buze în semn de tăcere.

— Tăcere! scoală-te şi vino cu noi.

Copilul n-aşteptă să i se spună de două ori. Se îmbrăcă fără să scoată vreun cuvânt şi fără să întrebe măcar unde mergea.

Atunci, John şi domnul Bardel îl luară de mână şi-i recomandară să meargă fără zgomot.

Când ajunseră la capătul coridorului care dădea în curte, domnul Bardel deschise uşa şi stinse lanterna.

O tăcere adâncă domnea de jur împrejur şi întunericul era complet.

Domnul Bardel mergea în frunte.

John Colden ţinea mereu mâna copilului, dar nu îndrăznea să-i

vorbească despre mama sa, de teamă ca nu cumva Ralph să scoată vreun strigăt.

Curtea vechii închisori era despărţită de curtea celei noi printr-o poartă a cărei cheie o avea numai domnul Bardel.

Aşadar, poarta aceasta se deschise ca şi cealaltă.

— Unde mergem? întrebă atunci John Colden cu voce înceată.

— Ridică capul, spuse domnul Bardel.

— Bine.

— Vezi casa aceea de dincolo de zid?

— Da.

— Şi o fereastră deschisă?

— Da.

— Ei bine! de la această fereastră atârnă până în curte o frânghie; o frânghie cu noduri.

John Colden şi domnul Bardel, conducând copilul, se apropiară şi mai mult.

Dar deodată domnul Bardel îşi înăbuşi un strigăt.

Un om era la capătul zidului şi ţinea un capăt al frânghiei în mâinile sale.

Şi omul acesta se ridică în faţa domnului Bardel şi-i spuse:

— Ah! ah!… te-am prins în flagrant delict de trădare; mi se pare?

Domnul Bardel recunoscu vocea domnului Whip, sălbaticul gardian al tread mill-ului.

Capitolul XV

Domnul Whip era foarte liniştit pentru că avea siguranţa că în urma domnului Bardel, îi venea în ajutor pe la spate, prietenul său Jonathan.

Domnul Bardel rămase un moment înspăimântat, nu pentru dânsul, ci pentru copil, pe care-l credea salvat şi care avea să fie deci din nou condus în închisoare.

Dar aproape îndată îşi recapătă tot sângele rece.

— Ehei! îi spuse domnul Whip, aşadar, scumpul meu prieten, noi punem la cale evadări?… Îndepărtăm santinelele şi aruncăm frânghii peste zidurile caselor vecine?… Din fericire, bunul domn Whip este şi el de faţă… şi…

Domnul Whip n-a mai avut timp să-şi termine fraza. Domnul Bardel care era foarte robust, se aruncă asupra lui şi-l apucă de gât strigându-i:

— Taci mizerabile!… taci!…

— Ajutor, Jonathan, ajutor! strigă Whip, cu vocea înăbuşită.

John Colden se aruncase şi dânsul asupra gardianului.

— Loveşte!… loveşte!… murmură domnul Bardel; şi Dumnezeu să

ne aibă în paza sa!

Domnul Bardel era robust; John Colden era şi dânsul un bărbat solid.

Cu toate acestea, domnul Whip opunea o rezistenţă disperată.

Preocuparea esenţială a lui John Colden şi a gardianului şef, era să-l împiedice să strige, căci la cel mai mic zgomot ar fi alergat santinelele şi toată cauza lor ar fi fost pierdută.

Domnul Whip purta întotdeauna, la dânsul un pumnal; aceasta cu autorizaţia guvernatorului. Într-o zi, o revoltă izbucnise în tread mill, şi sălbaticul gardian era să fie ucis.

Pe jumătate gâtuit, domnul Whip a avut totuşi energia să-şi scoată pumnalul cu braţul care-i mai rămăsese liber.

— Loveşte! repetă domnul Bardel adresându-se lui Colden.

Dar în momentul acela, irlandezul scoase un strigăt înăbuşit.

Domnul Whip fusese mai iute şi lovise primul.

— Ah! canalie, murmură John Colden, care avu forţa să riposteze.

De astă dată, domnul Whip nu mai scoase niciun strigăt, şi nici nu se mai zbătu.

Domnul Bardel, care-l ţinea mereu de gât, îi simţi corpul îngreunându-se.

Pumnalul lui John Colden îl lovise drept în inimă.

„Mi se pare că am sfârşit socoteala cu dânsul, murmură irlandezul”.

Într-adevăr, domnul Bardel îşi desfăcu braţele şi Whip căzu la pământ, ca o masă inertă. Sălbaticul gardian era mort.

Copilul rămăsese spectator mut al acestei lupte înfricoşătoare.

Domnul Bardel îl luă în braţe.

— Copilul meu, îi spuse, eşti salvat; o vei revedea în fine pe mama ta! Haide, continuă dânsul, adresându-se lui Colden, ia-l în spate şi urcă-te.

În acelaşi timp, apucă capătul frânghiei.

Ceaţa devenise aşa de deasă, încât nu se mai vedea nici fereastra şi nici măcar casa.

Frânghia aceea, care era salvarea lui Ralph, părea că atârnă din cer.

John luă copilul în spate.

— Ţine-te bine de umerii mei.

Inteligentul irlandez ascultă, înţelegând bine că oamenii aceia îşi primejduiau viaţa pentru a-l salva. Atunci John apucă capătul frânghiei, şi voi să înceapă urcarea.

Dar deodată mâinile îi slăbiră, forţele îl părăsiră şi se rostogoli şi dânsul la pământ.

— Mi se pare că s-a sfârşit şi cu mine, murmură bietul irlandez.

Pumnalul domnului Whip îi făcuse o rană adâncă deasupra pântecelui şi pierdea foarte mult sânge. Urmară câteva minute teribile.

Câteva minute care îi părură domnului Bardel lungi cât un secol.

Cine va salva acum copilul?

Ralph privea şi el în jurul său, înspăimântat

— Ţine-te bine, spuse bătrânul gardian, te voi urca eu. Dar domnul Bardel era greoi şi nu mai avea elasticitatea aceea a membrelor, particulară numai tinereţii.

El încercă să se urce, pe când John Colden, care se sculase pe jumătate, murmură:

— Salvaţi copilul, şi totul va merge bine!

Dar domnul Bardel nu putea să se ridice de la pământ, şi frânghia ameninţa să se rupă sub greutatea corpului său.

Deodată, o voce se auzi deasupra lor în aer.

— Aşteptaţi! spunea vocea.

Domnul Bardel îşi ridică ochii în sus.

Un om luneca cu repeziciune de-a lungul frânghiei şi sări drept lângă domnul Bardel. Era Omul Gri.

El văzu că domnule Whip nu mai era decât un cadavru şi că John Colden pierduse mult sânge. Ghici îndată ce se petrecuse.

— Am auzit zgomotul unei lupte, şi am coborât. Unde este copilul?

— Iată-l, răspunse domnul Bardel.

— Unde eşti rănit? continuă Omul Gri, aplecându-se deasupra lui John Colden.

— Aici…

— Te simţi slăbit?

— Ah! da… mi se pare că voi muri… Dar ce-mi pasă? Salvaţi copilul…

Omul Gri nu-şi pierduse deloc sângele rece.

— Acum nu e timpul să ne pierdem capul, zise el; trebuie să vă salvăm pe amândoi.

Frânghia era destul de lungă, pentru ca să poată înconjura mijlocul lui John Colden.

— Ascultă-mă bine, eu voi urca, ducând copilul. După ce voi lăsa copilul în siguranţă, sus, Shoking şi cu mine, vom trage frânghia şi vei fi ridicat la rândul tău. Apoi, adresându-se domnului Bardel:

— Cât despre dumneata, fă cum ne-am înţeles; omul acesta nu va putea să te trădeze, de vreme ce este mort. Întoarce-te în coridorul închisorii, şi ia o priză de tabac; când te vor găsi adormit, nimeni nu se va gândi să te acuze.

Domnul Bardel făcu un semn afirmativ din cap.

Atunci Omul Gri ridică copilul în spate, şi începu să urce.

John şi domnul Bardel îl văzură dispărând în ceaţă. Copilul era salvat.

— Du-te, spuse John cu vocea slabă.

— Adio… sau mai bine, la revedere, răspunse domnul Bardel emoţionat.

Şi strânse mâna lui John.

— Mi se pare că sunt rănit mortal, spuse irlandezul, dar cel puţin am suprema consolare că mor pentru o cauză dreaptă.

Domnul Bardel se îndepărtă.

În timpul acesta, Omul Gri ajunsese la fereastra de sus.

John Colden înţelese, căci frânghia rămase liberă.

Apoi frânghia se întinse din nou şi irlandezul se simţi ridicat de la pământ.

Dar deodată, nenorocitul scoase un strigăt şi căzu îndărăt.

Sub greutatea corpului său enorm, frânghia se rupsese.

— Bine, murmură fiul Irlandei, ştiam eu că trebuie să mor. Dacă mă vindec de rană, nu mă voi vindeca desigur de cravata roşie a călăului din Newgate.

Şi resemnat, John Colden, rămase întins la pământ.

Închise ochii şi murmură:

„Ce însemnătate are viaţa lui John Colden?… Copilul e salvat; trăiască Irlanda!…”

Capitolul XVI

Sunase de şase dimineaţa.

Era ora reglementară sculării prizonierilor din Bath Square. Un clopot aşezat în mijlocul curţii făcea o gălăgie imensă.

Clasaţi după pedepsele pe care le au de executat prizonierii din Cold-Bath field au administraţii diferite pentru fiecare categorie.

Condamnaţii la „moară”, care ocupă centrul închisorii, sunt închişi într-un fel de fortăreaţă, unde ceilalţi prizonieri nu pătrund niciodată. Moara îşi are personalul, gardienii săi speciali; e o închisoare în altă închisoare.

Dimineaţa, prizonierii de la moară sunt deşteptaţi primii.

Când tic-tacul său monoton şi sinistru începe să răsune, ceilalţi prizonieri abia se scoală.

Dar, lucru bizar, în dimineaţa aceea moara nu se puse în mişcare, deşi orele erau înaintate.

Cu toate acestea, clopotul sunase şi gardianul şef ar fi trebuit să deschidă celulele condamnaţilor.

În clădirea destinată morii, erau patru coridoare celulare care se termină într-un fel de rond, cu cupola destul de înaltă.

În acest rond se deschideau cinci uşi.

Erau uşile locuinţelor destinate gardienilor care stăteau doi câte doi, în afară de gardianul şef, care ocupa singur o celulă.

După ce condamnaţii se culcau, după ce gardianul şef, domnul Bardel, termina inspecţia sa obişnuită şi închidea toate celulele, gardianul de noapte îşi lua serviciul în primire, şi tovarăşul său se

culca.

La orele şase dimineaţa, domnul Bardel se scula, deschidea uşile celor patru coridoare şi condamnaţii erau sculaţi.

Spuneam deci, că în dimineaţa aceea, clopotul sună ca de obicei, dar domnul Bardel nu ieşi în coridor.

Din cei patru gardieni care trebuiau să ia serviciul în primire la miezul nopţii, numai trei apărură la extremităţile coridoarelor respective.

Din cei patru care trebuiau să se culce la miezul nopţii, iarăşi numai trei ieşiră din celulele lor; toţi şase se priviră cu oarecare mirare.

Pentru ca cititorii să înţeleagă bine ce se va petrece în continuare, trebuie să mai dăm câteva amănunte.

Se ştie că pentru fiecare cilindru, exista un coridor cu numărul corespunzător.

În fiecare coridor, erau câte doi gardieni, însărcinaţi cu acelaşi serviciu.

Fiecare dintre ei, avea câte o cheie, care se potrivea la celula sa, la uşa coridorului şi la aceea a curţii; dar cheia aceasta nu se potrivea nici la uşa celulei vecine, nici la cele ale celorlalte coridoare.

Numai domnul Bardel, gardianul şef, avea o cheie, adevărată capodoperă a lăcătuşeriei, care deschidea toate uşile în afară de aceea de la grilajul lui master Pin.

E adevărat că guvernatorul închisorii avea o cheie care deschidea toate uşile, chiar şi pe aceea a lui master Pin.

Când sună clopotul, gardianul de noapte din coridorul numărul 1, veni să bată la uşa celulei care purta tot numărul 1, pentru a-şi deştepta tovarăşul.

Acesta ieşi îndată.

Tot aşa făcură şi gardienii de la numerele 2 şi 3.

Numai coridorul numărul 4, rămase închis.

— Cine era de noapte? întrebă unul dintre gardieni.

— Jonathan.

— Cum! spuse un altul, pe un ton ironic, domnul Whip trebuie să ia serviciul de dimineaţă, şi nu se grăbeşte deloc?… Cu toate acestea, trebuie să fi auzit clopotul.

— Dar Bardel, ce aşteaptă oare? întrebă un al treilea.

— Whip, dragul meu! strigă unul dintre gardieni, apropiindu-se de celula numărul 4.

Dar domnul Whip nu răspunse.

— Hei, Jonathan! strigă un altul, la capătul coridorului cu numărul 4.

— Dar nu primi niciun răspuns.

— Domnule Bardel, strigă un al patrulea gardian, apropiindu-se de

celula gardianului şef, n-ai auzit clopotul?

Dar nici domnul Bardel nu voia să răspundă.

Gardianul, care, pentru ca să facă mai mult zgomot, lovise cu pumnul în uşă, rămase uimit.

Uşa, care nu era închisă pe dinăuntru ca de obicei, se dădu în lături şi domnul Bardel apăru culcat îmbrăcat pe patul său, şi dormind adânc.

Gardienii se apropiară, strigând:

— Domnule Bardel! Scumpe domnule Bardel.

Domnul Bardel dormea fără grijă.

— E beat mort, spuse unul.

Şi începu să-l zgâlţâie.

Dar oricât de puternică ar fi puterea beţiei, tot se deşteaptă omul.

Domnul Bardel nu făcea nicio mişcare.

Atunci gardienii începură să se privească înspăimântaţi.

— Trebuie să chemăm doctorul, propuse unul dintre ei.

— Şi pe domnul guvernator, adăugă un altul.

În prezenţa acestei stări a domnului Bardel nimeni nu se mai gândi la domnii Whip şi Jonathan, nici la celulele şi coridoarele lor, care rămâneau mereu închise.

Unul dintre gardieni alergă după doctor.

Doctorul se sculă mormăind, căci nu prea avea obiceiul să se scoale dimineaţa.

Ajungând lângă domnul Bardel, la prima vedere exclamă:

— Cum! proştilor ce sunteţi! Pentru atâta lucru m-aţi deşteptat din somn? Dar nu vedeţi că omul acesta e beat mort?

Şi la rândul său, începu să-l zguduie pe domnul Bardel.

— Ah! drace! mi se pare că i s-a dat un narcotic.

Şi începu să-l examineze mai cu atenţie.

Guvernatorul prevenit şi el, sosise în grabă.

De la primele cuvinte pe care le auzi, bănui că era vorba despre vreun eveniment extraordinar.

Căutară cheia pe care domnul Bardel o purta mereu la cingătoare, dar n-o găsiră nicăieri.

Atunci guvernatorul îl lăsă pe cel adormit în seama doctorului, şi cu ajutorul cheii pe care o poseda pătrunseră în celula nr. 5.

Domnul Whip nu era acolo. Patul nu era desfăcut.

Din celulă, guvernatorul trecu la uşa coridorului, unde de asemenea nu se auzea niciun zgomot.

După ce uşa aceasta fu deschisă, guvernatorul luă lanterna unuia dintre gardieni şi porni în frunte.

După câţiva paşi dădură peste corpul lui Jonathan, care stătea întins la pământ şi dormea dus ca şi domnul Bardel.

— Oh! oh! gândi guvernatorul, toate acestea sunt cât se poate de

extraordinare!

Mai făcură câţiva paşi şi văzură o celulă deschisă.

Atunci totul se explică.

Gardianul şef şi Jonathan fuseseră adormiţi pentru a favoriza o evadare.

Şi oprindu-se brusc, ordonă să fie chemaţi patru soldaţi din curtea închisorii.

Capitolul XVII

Guvernatorul dăduse ordinul acesta ca măsură de precauţie.

Cu toate că era foarte brav, de felul său, omul acesta îşi aducea aminte, că în mijlocul unei revolte recente, fără intervenţia soldaţilor şi domnul Whip şi el şi toţi gardienii, ar fi fost masacraţi.

Soldaţii sosiră.

Atunci guvernatorul îşi continuă inspecţia coridorului, în fruntea lor.

Peste puţin dădură peste o a doua celulă deschisă şi goală.

Domnul Bardel singur ar fi putut să spună care erau prizonierii ce ocupau cele două celule; dar domnul Bardel era tot adormit în ciuda eforturilor disperate ale doctorului.

Guvernatorul îşi continuă drumul până la poarta curţii.

Contrar tuturor obiceiurilor şi poarta aceasta era deschisă.

Prin urmare, pe acolo fugiseră prizonierii.

Curtea era acoperită cu nisip.

Guvernatorul îşi apropie lanterna de pământ şi distinse cu precizie urmele unor paşi.

Examinând mai cu atenţie aceste urme, observă că au fost lăsate de picioarele a doi bărbaţi şi de cele ale unui copil.

Începea acum să se lumineze bine. Piciorul de copil, era fără îndoială, acela al micului irlandez.

Guvernatorul recunoscu cu uşurinţă că una dintre urmele bărbăteşti era lăsată de piciorul unui gardian; căci toţi gardienii poartă un tip special de ghete.

Cealaltă urmă părea a fi lăsată de piciorul unui om străin de închisoare.

Cine putea să fie gardianul care trecuse pe acolo, dacă nu domnul Whip?

Domnul Bardel şi Jonathan, care singuri ar mai fi putut pătrunde în curte pe drumul acela dormeau adânc.

Guvernatorul, gardienii şi soldaţii merseră astfel până la zidul care despărţea închisoarea cea veche de cea nouă.

Acolo era o uşă, a cărei cheie o avea numai domnul Bardel.

Dar se putea bănui că domnul Whip sau altcineva i-o furase,

devreme ce nu fusese găsită la cingătoarea domnului Bardel.

Guvernatorul deschise şi această uşă şi pătrunse în curtea închisorii noi.

Atunci, nişte gemete ajunseră până la dânsul. Ceaţa era încă destul de deasă şi guvernatorul se văzu nevoit să se conducă mai mult după auz decât după văz.

Cu cât înainta, gemetele deveneau din ce în ce mai puternice.

Atunci aplecându-şi lanterna, guvernatorul văzu un om care se zbuciuma la pământ, în prada celor mai vii dureri.

— E unul dintre lucrători, spuse un gardian; lucra la reconstruirea zidului morii. Îl recunosc foarte bine.

Era într-adevăr John Colden.

— Cine eşti dumneata? întrebă guvernatorul, aplecându-se deasupra lui.

Dar deodată, o exclamaţie de groază ieşi din gâtlejul unuia dintre gardieni.

La trei paşi de John Colden zăcea cadavrul domnului Whip.

Guvernatorul crezuse un moment că era pe urmele adevărului.

După dânsul, domnul Whip, cumpărat de nişte oameni de afară, i-ar fi adormit pe Bardel şi pe Jonathan, pentru a favoriza evadarea.

Dar acum domnul Whip era găsit mort.

Şi dintr-o examinare mai atentă a cadavrului, se vedea bine că domnul Whip murise la datorie. Nu mai era un trădător; era un martir.

John Colden pierduse foarte mult sânge, şi nu putea să dea nicio explicaţie.

Se găsi însă în jurul mijlocului său o bucată de frânghie.

Era o dovadă că John Colden fusese ridicat cu frânghia aceasta până la o înălţime oarecare, că frânghia se rupsese la mijloc, John Colden recăzuse la pământ şi fusese părăsit de către complicii săi.

Guvernatorul încercă să-i pună întrebări, dar n-a putut obţine nimic de la dânsul.

A fost transportat împreună cu cadavrul domnului Whip, în interiorul închisorii.

Aici se constată că prizonierul evadat, nu era altul decât micul irlandez.

Doctorul întrebuinţase nişte săruri foarte puternice şi reuşise în cele din urmă să învingă letargia domnului Bardel.

Acesta îl văzu pe guvernator la căpătâiul său şi-şi plimbă de jur împrejur o privire rătăcită.

Domnul Bardel ghici ce se petrecuse şi-şi aducea foarte bine aminte de rolul pe care trebuia să-l joace.

El povesti cum cumpărase un pachet de tabac de la taverna Queen's Justice şi cum îi oferise domnul Whip o priză din tabacul său, care spunea dânsul, era mult mai bun, fiind cumpărat de la Piccadilly.

La orele nouă domnul Bardel îşi făcu inspecţia obişnuită şi rămase foarte mirat, găsind în coridorul cu nr. 4, nu pe domnul Whip, ci pe Jonathan, care deja începuse să moţăie. Atunci oferise gardianului o priză de tabac.

— Din momentul acela adăugă domnul Bardel, amintirile sale erau din ce în ce mai întunecate.

Fusese cuprins de o violentă durere de cap, intrase în celula sa şi se aşezase pe marginea patului. Altceva nu mai ţinea minte.

Domnul Bardel era funcţionar la Cold-Bath field de mai bine de douăzeci de ani.

Întotdeauna se arătase foarte zelos în serviciul său şi prin urmare cuvintele nu-i puteau fi puse la îndoială.

Din nenorocire pentru dânsul, Jonathan se deşteptase şi el, mulţumită îngrijirilor doctorului.

Şi Jonathan, aflând despre toate cele petrecute, ceru să vorbească în particular guvernatorului.

Acesta se închise într-o celulă cu gardianul şi Jonathan îi spuse:

— Domnul Bardel este acela care a favorizat evadarea prizonierului.

— Ia seama, acuzi un om care până acum n-a avut nici cea mai mică vină.

— Îl acuz, spuse Jonathan cu convingere, pentru că am dovezile trădării sale.

— Şi cine ţi-a dat amănuntele pe care mi le spui?

— Domnul Whip.

— Domnul Whip e mort.

— Lucrul acesta nu mă miră, căci de vreme ce am adormit, n-am mai putut să-i alerg în ajutor, după cum ne înţelesesem.

Guvernatorul crezu că era de datoria sa să înştiinţeze poliţia şi să ceară un magistrat pentru începerea unei anchete minuţioase.

Capitolul XVIII

Înainte să mergem mai departe, să ne întoarcem un moment la Omul Gri, care se urcase pe frânghie cu irlandezul în spate.

Am spus că în noaptea aceea ceaţa era aşa de deasă, încât era cu neputinţă să se vadă de la fereastra de sus, solul.

La ora nouă fix, frânghia, solid legată de fereastră, fusese aruncată pe deasupra zidului.

La ora nouă şi câteva minute, acustica ceţii îngăduise lui Shoking şi Omului Gri care stăteau înclinaţi deasupra ferestrei, să audă un zgomot de paşi pe nisip.

— Dânşii sunt, şopti Shoking; totul merge bine.

Dar aproape îndată, un murmur neînţeles urcă până la dânşii, apoi

zgomotul unei lupte, un ţipăt ascuţit şi apoi… Nimic!

Suzanne şi Jenny îngenuncheară într-un colţ al camerei şi se rugau cu ardoare.

De două ori frânghia fusese întinsă.

Omul Gri cugeta că Bardel şi John Colden reduseseră la tăcere vreo santinelă inoportună.

Dar frânghia rămase slobodă, şi un nou ţipăt se auzi.

Atunci Omul Gri nu mai stătu pe gânduri şi sări pe pervazul ferestrei.

— Ce se întâmplă? întrebă Shoking înspăimântat.

Omul Gri nu răspunse.

El se lăsă să alunece de-a lungul frânghiei şi ştim ce s-a petrecut apoi în curtea închisorii.

Cinci minute trecură. Cinci minute de tensiune maximă pentru sărmana mamă, pentru Suzanne şi pentru Shoking.

În sfârşit, frânghia se întinse şi Shoking simţi că inima îi bate să-i spargă pieptul.

După câteva secunde, Omul Gri apăru.

Copilul era pe umerii săi şi când amândoi săriră în odaie, sărmana irlandeză, simţind în jurul gâtului său braţele copilaşului, murmură cu vocea stinsă:

— Dumnezeule! mi se pare că voi muri.

— Nu moare nimeni de prea multă bucurie, răspunse Omul Gri.

În acelaşi timp îi zise lui Shoking.

— Acum e rândul lui John Colden.

— John! exclamă Suzanne.

— Da, a avut o luptă cu un gardian.

— Dumnezeule!

— E rănit, dar rana e uşoară… I-am înfăşurat frânghia în jurul corpului şi acum îl voi trage în sus.

Shoking înţelese manevra.

Amândoi puseră mâna pe frânghie şi începură să tragă la dânşii.

Deodată însă, simţiră o zguduire, urmată de un zgomot înăbuşit şi de un strigăt de durere. Frânghia se rupsese.

John Colden căzu îndată în curtea închisorii.

— Nenorocire! murmură Omul Gri.

Cu toate acestea nu-şi pierdu sângele rece şi minunata sa prezenţă de spirit.

— Shoking, spuse dânsul. Trage restul frânghiei.

Frânghia era ruptă de la jumătate.

— Este cu neputinţă să mai coborâm acum, murmură Omul Gri.

— De ce? întrebă Suzanne.

— Pentru că frânghia e prea scurtă şi nu putem ajunge până jos.

— Dar, strigă Suzanne, John este rănit?

— Da.

— Şi-l vor găsi în curtea închisorii.

— Desigur, răspunse Omul Gri foarte liniştit.

— Şi va fi acuzat că a favorizat evadarea copilului?

— Mai încape vorbă?

— Va fi condamnat la închisoare?

— Mai mult decât atât: va fi condamnat la moarte, pentru că l-a ucis pe unul dintre gardieni.

Suzanne scoase un strigăt de groază şi îngenunche în faţa Omului Gri.

— Oh! scapă-l; în numele cerului, în numele Irlandei, scapă-l!

— Fără îndoială că-l voi scăpa, răspunse Omul Gri; dar astăzi nu e cu putinţă.

Jenny irlandeza, îşi acoperi copilul de sărutări şi părea că uitase cu totul de lumea înconjurătoare.

— Ah! mamă, spunea copilul, am suferit aşa de mult! Erau aşa de răi toţi oamenii aceia!… Oh! de-ai şti cum m-au bătut.

Suzanne plângea cu lacrimi calde.

Shoking se aplecă spre ea şi-i zise:

— Fii încrezătoare, draga mea. Când Omul Gri făgăduieşte ceva, e lucru sfânt. Ţi-a spus că-l va salva pe John, să ştii că-l va salva.

Deodată, un zgomot, sau mai bine zis un sunet parveni până la ei.

Era ceasornicul de la biserica vecină, care suna orele nouă şi jumătate.

Omul Gri tresări şi spuse:

— Întârziem aici, ca şi cum am fi în cea mai perfectă siguranţă!… să plecăm repede!

Şi luând-o pe Suzanne de mână, adăugă:

— Nu mai plânge copilă. Ţi-am făgăduit că John va fi salvat. Oare nu mai ai încredere în mine?

— Ba da, răspunse Suzanne.

Shoking trăsese frânghia şi închisese fereastra.

Atunci Omul Gri aprinse din nou lampa şi spuse:

— Acum fără zgomot; trăsura ne aşteaptă jos, în colţul străzii. Să plecăm.

Cele două femei, copilul, Shoking şi Omul Gri, străbătură treptele întunecoase şi după câteva minute ajunseră în stradă.

Un cab[4] cu patru locuri aştepta în colţul străzii.

Shoking se apropie de birjar.

— Tu eşti? întrebă el.

— Eu sunt, răspunse o voce, care nu era alta, decât aceea a lui Jack zis şi Pasărea albastră.

Cele două femei se urcară în trăsură împreună cu Omul Gri.

Shoking se urcă alături de birjar.

Atunci Jack fluieră şi cabul plecă în fuga unui cal puternic.

Omul Gri luase mâna irlandezei Jenny, şi-i spunea:

— Fiul dumitale îţi este înapoiat; dar acum a suferit o condamnare şi nu-ţi mai aparţine. Poliţia îl va căuta pretutindeni şi ţi-l va lua îndată ce-l va găsi.

Jenny îşi strânse odorul la piept şi răspunse, sălbatică ca o leoaică:

— Oh! dar eu îl voi apăra!

— Mai bine, răspunse Omul Gri, să-l punem la adăpost.

— Cum?

— Dacă ai încredere în mine, mă însărcinez eu cu lucrul acesta.

Dânsa se înfioră din tot corpul şi întrebă:

— Doreşti oare, să mă desparţi iarăşi de dânsul?

— Nicidecum; vei putea să-l vezi în fiecare zi şi chiar la fiecare oră.

— Ah! exclamă dânsa, învăluindu-l într-o privire lacomă pe eliberatorul fiului ei.

— Ai auzit vreodată vorbindu-se despre colegiul „Christ's Hospital"?

— Nu.

— Ei bine, acesta este un colegiu şi când copilul va îmbrăca uniforma acestui colegiu, va deveni inviolabil.

Sărmana femeie părea suspendată de buzele Omului Gri.

Cabul străbătuse Piccadilly, Hay-Market, Pall Mall, trecuse prin fala statuii lui Carol I, la Charing-Cross şi acum ajunse pe podul Westminster.

Întunecata Tamisa îşi rostogolea dedesubt valurile sale acoperite de ceaţă.

Capitolul XIX

Şi pe când trăsura alerga pe pod şi se îndrepta spre cartierul „Southwark", Omul Gri continuă:

— Tot ce-aş putea să-ţi spun acum draga mea, nu te-ar lumina prea mult. Fiul dumitale e acum între două primejdii; pe de o parte justiţia care l-a lovit şi care va căuta să pună din nou mâna pe dânsul; de cealaltă parte un duşman şi mai rău încă, fratele tatălui său, mizerabilul care l-a trimis pe sir Edmond la eşafod, lordul Palmure, într-un cuvânt.

La auzul acestui nume, Jenny se înfioră.

— Trebuie deci ca micuţul să poarte un alt nume, să-şi creeze o identitate nouă, să i se arunce pe umerii săi o manta, de care nimeni să nu se poată atinge. Toate acestea le voi face eu; dar am nevoie de cel puţin două zile de lucru, timp în care nu pot garanta libertatea copilului dumitale, decât dacă mă vei asculta orbeşte.

— Nu te-am ascultat oare şi până acum? întrebă irlandeza cu dulceaţă.

— Ba da, răspunse Omul Gri.

Şi, omul acela bizar începu să contemple fluviul Tamisa care în momentul acela avea aerul unui imens câmp de ceaţă, semănat ici şi colo cu stele fără raze, căci felinarele luptau în zadar împotriva acelui întuneric care devenea din ce în ce mai adânc.

Trăsura ajunse în cealaltă parte a podului şi în curând se angaja în Saint-George Road.

După zece minute, trăsura se opri.

— Am sosit, spuse Omul Gri. Coboară, draga mea.

Şi sărind la pământ, luă copilul în braţe.

Atunci aruncând ochii în jurul ei, Jenny văzu o piaţă pustie, nişte case mici, nişte străzi întortocheate şi întunecoase; în mijloc se înălţa o biserică.

Un cimitir înconjurat de un grilaj mic, se întindea de jur împrejur.

Era catedrala Saint-George a catolicilor din Londra.

Atunci Omul Gri le spuse lui Jack şi lui Shoking:

— Luaţi-o cu voi pe Suzanne; vă veţi pricepe cred, cum s-o ascundeţi.

— Oh! mă însărcinez eu cu asta, răspunse Jack.

— Şi eu de asemenea, adăugă Shoking; aşadar, trebuie să te părăsim stăpâne?

— Da, răspunse Omul Gri. Dar mâine dimineaţă, adăugă dânsul, adresându-se mereu lui Shoking, te vei duce la Saint-Gilles.

— Da, stăpâne.

— Vei întreba de abatele Samuel şi vei spune că vrei să vorbeşti cu el.

— Bine.

— Îi vei spune abatelui: „Totul merge bine; copilul e salvat”.

Jack şi Shoking se îndepărtară, luând-o cu dânşii şi pe Suzanne.

Ceilalţi intrară în cimitir, al cărui grilaj era deschis.

— Aici, spuse Omul Gri, suntem în siguranţă. Nu există în toată Anglia un agent de siguranţă care să îndrăznească să aresteze un criminal într-un cimitir.

Şi mergând printre morminte, înconjurară biserica şi ajunseră în spatele ei.

Acolo era o uşă mică, şi Omul Gri bătu de trei ori într-însa.

Uşa se deschise aproape îndată.

Atunci, un val de raze năvăli asupra celor trei oameni şi le lumină faţa.

Un om apăru în pragul acestei uşi, ţinând o lanternă în mână.

Omul Gri îi spuse:

— Noi suntem acei pe care îi aştepţi.

— Cine vă trimite? întrebă omul.

— Acela de care ascultăm cu toţii până în ziua în care stăpânul

suprem va deveni bărbat, răspunse salvatorul lui Ralph.

— Intră, răspunse omul care ţinea lampa.

Era un bătrân împovărat de vârstă, cu barba lungă albă.

Era îmbrăcat într-un costum pe jumătate clerical, pe jumătate laic.

Omul Gri, împreună cu Jenny şi copilul intrară înăuntru.

— Ştiam că vei veni, spuse bătrânul şi am lăsat grilajul deschis anume pentru dumneata.

Şi întorcându-se către Jenny, adăugă:

— Aici veţi fi în deplină siguranţă.

După ce îi recomandă irlandezei cea mai mare prudenţă, Omul Gri se pregăti să plece. Bătrânul îl conduse afară.

— Aşadar, spuse deodată Omul Gri, îmi spuneai că femeia aceasta vine aici regulat, în fiecare zi.

— Da, vine în fiecare zi, la aceeaşi oră; îngenunchează în faţa aceluiaşi mormânt, se roagă cu ardoare şi apoi pleacă.

— Şi cum e îmbrăcată?

— Întotdeauna în negru, cu un văl lung care-i acoperă faţa.

— E tânără, e frumoasă?

— N-am putut să-i văd niciodată figura.

— Mă poţi conduce până la mormântul în faţa căruia îngenunchează dânsa?

— Da.

Şi porniră amândoi printre morminte.

Capitolul XX

Deşi întunericul era profund, bătrânul dascăl al catedralei catolice, Saint-George care trăia din sumele adunate de pe la drept credincioşii irlandezi, merse fără să şovăie şi se opri în faţa unui mormânt.

O cruce mare de piatră se înălţa deasupra.

Omul Gri aprinse câteva chibrituri şi putu să citească următoarea inscripţie:

„Aici se odihneşte
Dick Harrison
Mort din dragoste la vârsta de douăzeci de ani.”

— Şi în faţa mormântului acesta, îngenunchează femeia voalată?

— Da, domnule.

Inscripţia nu purta nicio dată; cu toate acestea, piatra nu era încă acoperită de muşchiul acela pe care îl ţes cu încetul anii.

— De câtă vreme e săpat mormântul acesta? întrebă Omul Gri.

— Nu pot să ştiu domnule, răspunse dascălul; de multe ori sosesc câte zece, cincisprezece morţi, din toate părţile Londrei, deoarece multe parohii sunt lipsite de biserici şi de cimitire. De altfel,

administraţia cimitirului nici nu mă priveşte pe mine, doar portiţa dacă o închid şi o deschid. Cu toate acestea, tenacitatea, regularitatea cu care femeia aceea venea la mormânt, m-a uimit şi i-am vorbit abatelui Samuel.

— Bine, spuse Omul Gri.

— Amicul meu, adăugă dânsul, aş dori să aştept aici ora sosirii acelei femei.

Dascălul vedea bine că are de-a face cu un şef puternic al asociaţiei şi nu făcu nicio obiecţie.

Omul Gri luă o poziţie cât putu mai confortabilă, în mijlocul bisericii şi se pregăti să doarmă.

— Mă vei deştepta când vei suna prima liturghie.

Dascălul se înclină şi plecă, închizând cu grijă uşile bisericii.

Omul Gri adormi adânc şi nu se deşteptă decât la sunetul clopotelor.

Peste puţin dascălul veni să-i deschidă şi amândoi intrară în cimitir.

Abia se lumina de ziuă; Omul Gri se apropie de mormântul pe care-l examinase şi se ascunse îndărătul unui mormânt mai înalt.

Peste puţin, un zgomot uşor se auzi în apropiere.

O formă neagră înainta printre morminte. Ea veni drept spre mormântul tânărului mort din dragoste.

Omul Gri o văzu îngenunchind şi auzi murmurând printre suspine:

— Fiul meu, copilul meu… iubitul meu Dick…

Astfel îngenuncheată rămase multă vreme rugându-se.

În timpul acesta se făcuse ziuă, bine.

Sărmana mamă se sculă, şi ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu fie urmărită de cineva, se îndepărtă aproape în fugă.

Omul Gri o urmări îndeaproape, înăbuşindu-şi zgomotul paşilor.

Femeia ieşi din cimitir şi se înfundă în hăţişul de străzi care înconjoară catedrala Saint-George. Pe Adam's Street se opri.

Şi pe când se pregătea să se înfunde într-o alee întunecoasă, Omul Gri o atinse pe umăr.

Ea tresări şi se întoarse înspăimântată.

Un semn misterios al Omului Gri, îi opri un strigăt în gâtlej.

— Dumneata eşti mama lui Dick Harrison? o întrebă dânsul.

— Da, răspunse dânsa.

— Eu am fost prietenul său.

— Dumneata?

— Da şi cred că eşti mama lui Dick Harrison.

— Pentru Dumnezeu, domnule, nu mai pronunţa cuvântul acesta… Ar putea să ne audă duşmanii noştri şi atunci…

— Duşmanii dumitale nu mai au nicio putere astăzi, spuse Omul Gri.

— De ce?

— Pentru că acuma te-am luat sub scutul meu, răspunse Omul Gri, pentru că eram amicul copilului dumitale, şi sunt duşmanul de moarte al mândrei miss Ellen Palmure, pentru care nefericitul tânăr şi-a pus capăt zilelor.

Capitolul XXI

Omul Gri luă mâna sărmanei femei şi fixând-o cu privirea lui dominatoare, îi spuse:

— Să intrăm în locuinţa dumitale.

Ea nu se opuse, şi peste puţin timp, Omul Gri se găsi în pragul unei camere destul de curate, deşi era sărăcăcios mobilată.

Pe peretele opus era o altă uşă şi sărmana mamă arătă cu mâna într-acolo spunând:

— Acolo a murit dânsul!

După o pauză, femeia adăugă:

— Zici că ai fost prietenul lui Dick?

— Da. Am părăsit Londra într-o zi şi când m-am întors mi s-a spus că Dick murise din pricina unui amor nenorocit. Aş vrea să ştiu cum s-au petrecut lucrurile…

Femeia îşi ridică vălul. Atunci Omul Gri văzu în faţa sa o femeie tânără încă, dar epuizată de lunga suferinţă.

— Îţi voi spune totul, zise ea, căci cu toată resemnarea mea, parcă aud o voce care îmi şopteşte mereu că moartea fiului meu cere răzbunare.

— Vorbeşte, spuse Omul Gri, luându-i mâna; te ascult.

Atunci, nenorocita mamă, îşi începu astfel povestirea:

— Sunt irlandeză; soţul meu era un englez. M-a luat din dragoste. Era marinar şi eu l-am urmat la Londra. Meseria sa l-a silit să mă părăsească cu câteva zile înainte să devin mamă. De atunci, nu l-am mai văzut. Vaporul pe care se îmbarcase, a naufragiat. Mi s-a dat o pensie mică. Cu ce am mai câştigat eu, ca damă de încredere într-o casă de comerţ, mi-am putut creşte copilul. La vârsta de 16 ani, Dick avea o educaţie destul de solidă. A intrat ca funcţionar într-o casă de comerţ şi timp de doi ani am fost cea mai fericită dintre femei. Într-o seară, proprietarul nostru domnul Coleram, veni vesel la noi şi ne spuse:

— „Proprietarul acestor case, care este un lord foarte bogat, are nevoie de un secretar. I-am vorbit de tine; cred că vei primi pentru că vei avea un salariu cel puţin de două ori mai mare decât la bancă”.

Puteam refuza o asemenea propunere? Dick intră ca secretar la lordul Palmure şi se arăta foarte mulţumit de noua sa funcţie. Avea salariul îndoit şi munca mai uşoară. Trecură două luni. De la o vreme am început să observ că fiul meu se îmbrăca cu cea mai mare grijă; el

care până atunci era aproape neglijent. Era melancolic şi de multe ori îl observam privind în gol. Se înamorase de fiica lordului Palmure…

— „Nenorocitule"! am exclamat, când dânsul veni într-o zi să mi se destăinuie.

— „Şi sunt iubit", adăugă dânsul.

L-am rugat cu lacrimi în ochi să se gândească la situaţia noastră modestă şi să-şi dea demisia de la lordul Palmure.

— „Miss Ellen va fi soţia mea", răspunse dânsul.

Sărmanul copil era nebun. Peste, puţin timp se îmbolnăvi aşa de tare încât nu mai putea să părăsească patul. Am vegheat zi şi noapte la căpătâiul său şi într-o zi l-am crezut vindecat. Era într-o duminică şi mi-a venit nenorocita idee să mă duc pentru o oră la biserică. Când am venit acasă, l-am găsit scăldat în sânge.

Aici, nenorocita mamă se opri şi izbucni în lacrimi.

— Continuă, o încuraja Omul Gri cu blândeţe; vreau să ştiu tot.

Capitolul XXII

Mama lui Dick Harrison îşi potoli suspinele şi continuă astfel:

— Nenorocitul meu copil, nebun de disperare, îşi împlântase cuţitul în piept. Toate îngrijirile au fost zadarnice; fiul meu a murit. În ultimele sale clipe mă rugă să-l înmormântez într-un cimitir catolic şi să-i pun în sicriu un plic cu scrisori. Erau scrisorile iubitei sale. Un preot catolic mi-a venit în ajutor… Dick a fost transportat în cimitirul de la Saint-George.

— Preotul acela se numea abatele Samuel, nu e aşa?

— Da.

Sărmana mamă continuă:

— Am pus în sicriu plicul cu scrisori, care-i era aşa de drag fiului meu. După aceea sicriul a fost pecetluit. Dick era pierdut pentru totdeauna.

Femeia se opri.

— Şi, dumneata ai văzut vreodată pe miss Ellen? întrebă Omul Gri.

— Da, am văzut-o o dată; e aşa de frumoasă, încât am înţeles îndată dragostea nebună a fiului meu.

— Unde ai văzut-o?

— Aici. A venit a doua zi după înmormântarea sărmanului meu copil. La început mi se părea că e un înger, dar când a început să vorbească, am înţeles că aveam în faţa mea un demon. Venea să-mi ofere o sumă mare de bani, cerându-mi în schimb scrisorile pe care le scrisese fiului meu. Am refuzat banii şi am dat-o afară. Dânsa a ieşit, aruncându-mi o privire plină de ură. La puţin timp după aceea, într-o noapte, nişte oameni mascaţi au năvălit în casa mea. Am fost legată zdravăn şi dânşii începură să caute în toate părţile. Am înţeles că ei

căutau scrisorile nobilei fete. Bineînţeles că n-am spus nimic. Bunul meu proprietar m-a sfătuit să mă mut pentru câtva timp, deoarece viaţa îmi era în primejdie. Timp de două luni am rătăcit prin Londra şi domnul Coleram a răspândit zvonul fugii mele. Atunci m-am întors la locuinţa mea. Nu părăsesc niciodată casa în timpul zilei.

Omul Gri se sculă pe când sărmana mamă îşi înăbuşi un ultim suspin.

— Aşadar, spuse dânsul, scrisorile sunt şi acum în sicriu? Şi nimeni n-o ştie?

— Nimeni afară de dumneata.

Omul Gri scoase din buzunar un fişic de monede de aur şi adăugă:

— Buna mea doamnă, te rog să primeşti banii aceştia… Văd că ai fost obligată să-ţi cheltuieşti ultimele resurse… Irlanda are grijă de copiii săi.

Şi ieşi repede, ca şi cum n-ar fi vrut să asculte, mulţumirile bietei fete.

*
* *

Ajuns în stradă, Omul Gri îşi spuse:

„Va fi nostimă viitoarea mea întâlnire cu miss Ellen. Pentru moment trebuie ca Bardel să nu-şi piardă locul şi dacă John Colden nu va muri, trebuie smuls din mâna călăului.”

Şi misteriosul personaj se îndreptă spre podul Westminster, pe care-l străbătu şi când sună ora opt, intra la Scotland-Yard, unde era o îngrămădire neobişnuită de poliţişti.

Capitolul XXIII

Sunt oameni care au darul de a se putea deghiza fără să-şi schimbe costumul, lucru pe care îl făcu şi Omul Gri în timpul drumului de la Adam’s Street la White Hall.

Când intră în curtea Prefecturii de Poliţie, nu mai semăna deloc cu omul care-l scăpase din închisoare pe micul Ralph.

Poliţiştii pe lângă care trecea îl priveau chiorâş, şi îşi şopteau între ei.

— Iată agentul acela care soseşte din provincie şi în care şeful poliţiei are o încredere aşa de mare.

În ce mod reuşise Omul Gri să se încarneze în pielea agentului Simmons, sosit de la Liverpool?

Iată un lucru care nu se poate explica, decât prin numeroasele ramificaţii ale Asociaţiei Conspiratorilor.

Se ştie numai că un om numit Simmons se prezentase la prefectură

cu o recomandaţie călduroasă de la şeful poliţiei din Liverpool.

Acest Simmons era Omul Gri.

— Iată-l pe Simmons, exclamă unul dintre agenţi.

— Nu înţeleg, comentă un altul, de ce a căpătat şeful poliţiei o încredere aşa de mare într-însul.

— Vei vedea, adăugă celălalt, că tot pe dânsul îl vor trimite şi la Bath Square.

— Pentru ce?

— Să facă o anchetă în privinţa evenimentelor de astă noapte.

— Ce evenimente?

— Au evadat nişte prizonieri; un gardian a fost ucis şi guvernatorul închisorii a cerut un om abil care să ancheteze cazul.

— Şi crezi că va fi trimis Simmons?

— Sunt sigur.

Într-adevăr, după câtva timp, Omul Gri ieşi din biroul unui şef de secţie, cu care avusese o convorbire secretă.

Se îndreptă spre vestiar şi se îmbrăcă cu o haină galonată.

După aceea ieşi din Scotland-Yard, se urcă într-o trăsură şi strigă birjarului:.

— Bath Square.

Peste douăzeci de minute ajungea în faţa porţii teribilului master Pin.

Portarul era foarte îngrijorat.

— Închipuieşte-ţi, spuse el poliţistului, după ce-i povesti ce se întâmplase, închipuieşte-ţi că responsabilitatea poate cădea asupra mea.

— Da?

— Am avut nenorocirea să mă interesez de un văr al meu.

— Ei bine?

— Vărul acesta a fost angajat ca lucrător, şi acum în jurul lui se învârteşte toată afacerea.

Şi master Pin povesti agentului cu amănunţime cum se întâmplase daravera.

Pretinsul domn Simmons a fost primit de guvernator cu cea mai mare amabilitate.

— Dragul meu domn, este în închisoare un funcţionar, care are o vechime de mai bine de douăzeci de ani. Acum e acuzat de trădare.

— De un inferior? întrebă Omul Gri.

— Fără îndoială.

— Şeful era sever?

— Câteodată.

— A aplicat vreo pedeapsă aceluia care îi acuză?

— Da.

Şi guvernatorul făcu istoricul afacerii.

Pretinsul domn Simmons ascultă cu respect.

— Cred că trebuie interogat, lucrătorul în chestiune, hotărî dânsul în cele din urmă.

— Dar omul acesta refuză să vorbească.

— Oh! exclamă Omul Gri, surâzând, vei vedea că mie îmi va răspunde.

— Vino, şi te voi conduce în celula în care a fost transportat.

Şi Omul Gri, mergând în urma guvernatorului, murmură:

„Trebuie cu orice preţ ca Bardel să-şi conserve locul; avem nevoie de dânsul aici”.

Capitolul XXIV

John Colden era într-adevăr foarte grav rănit.

Totuşi, acelaşi chirurg care se lăudase că aparţinea unei societăţi filantropice – lucru care nu-l împiedicase să-l trimită pe Ralph la moară – declarase că rana nu era deloc mortală şi Calcraft, călăul din Londra, nu ar pierde nimic dacă ar mai aştepta.

Irlandezul era unul din acei oameni cu voinţă de fier, care ştiu să moară pentru o cauză şi care n-o compromit niciodată.

Din interogatoriul care i se luase, el înţelesese uşor că Bardel era acuzat. De atunci, de frică să nu-l compromită şi mai mult, el devenise mut, aşa că ai fi putut lua faptul ca un rezultat al slăbiciunii lui extreme.

Dar scena se schimbă cu totul când pretinsul agent de poliţie din Liverpool, Simmons, omul în care avea mare încredere, intră în celula lui. Cu toate că dispăruse faimoasa-i haină şi în locul ei purta acum o tunică scurtă de poliţist, John Colden îi recunoscu imediat pe Omul Gri.

El îl recunoscu după privire, după gesturi, după voce şi-şi spuse:

„Am avut dreptate să am încredere în acest om, e mai puternic ca toţi cei care sunt aici.”

Omul Gri era întovărăşit de director.

La un simplu semn, care i-l făcu Omul Gri, directorul îi invită pe cei doi păzitori cu care venise, să se retragă.

Atunci Omul Gri şi guvernatorul rămaseră singuri la căpătâiul lui John Colden.

— Cum te numeşti? întrebă pretinsul domn Simmons.

— John Colden, răspunse rănitul.

— Trebuie să fii irlandez?

— Da.

Omul Gri se întoarse către guvernator:

— Pariez că dacă l-ai întreba pe dialectul obişnuit coastelor Irlandei, care le este atât de scump tuturor oamenilor acestora, pariez

că el îmi va răspunde.

— Ştii cumva acest dialect? întrebă guvernatorul.

— Un agent de poliţie trebuie să ştie totul.

— Atunci începe, încuviinţă guvernatorul, cu multă încredere.

— John Colden… spuse atunci Omul Gri servindu-se de dialectul de care spusese, trebuie scăpat domnul Bardel. Trebuie să-i răspunzi guvernatorului, să-i spui că domnul Whip era vinovat şi că domnul Bardel e inocent.

— Dacă e aşa, răspunse John, atunci este uşor; căci eu am şi ghicit cam ce s-a întâmplat şi am şi imaginat o scenă frumoasă.

— Spune, răspunse domnul Simmons, că dacă i se va promite că va fi tratat cu blândeţe şi dacă i se va da un pahar de coniac, căci îi e sete şi rău, în cazul acesta, el va spune tot adevărul.

— Fie, zise guvernatorul, va fi tratat ca toţi bolnavii şi nu-l vom duce la judecată, decât după ce va fi vindecat complet.

John aruncă o privire de recunoştinţă guvernatorului.

Omul Gri continuă în acelaşi dialect irlandez:

— Caută să compromiţi pe un anume Jonathan, care este un nemernic şi un duşman personal al lui Bardel.

— O voi face, răspunse John Colden.

— Ce-a mai spus? întrebă din nou guvernatorul.

— A spus că rana sa e mortală şi că speră să fie lăsat în pace.

— Lucrul acesta, răspunse guvernatorul, nu este deloc de competenţa mea.

Omul Gri reluă, de astă dată în limba engleză.

— Doreşti să spui adevărul, John? Dacă nu vei ascunde nimic, justiţia va fi mai miloasă cu tine.

John Colden făcu un semn afirmativ.

Atunci guvernatorul deschise uşa celulei şi ordonă să vină unul dintre gardieni, ca să consemneze în scris răspunsurile lui John Colden.

Acesta începu astfel:

— Sunt fratele Suzannei, Suzanne este amanta unui om periculos, hoţ de profesie, numit Bulton.

Guvernatorul făcu un semn din cap, prin care arătă că acest nume îi era cunoscut.

John continuă:

— Suzanne a făcut cunoştinţă cu mama micului Ralph, care până mai ieri era prizonier aici. Deoarece această femeie era foarte săracă, Suzanne îi spuse că se angajează ea cu creşterea copilului şi că îl va da să înveţe ceva. Sărmana mamă o crezu. Dar Suzanne nu avea nevoie de băiat decât ca să comită un furt – cu ajutorul lui Bulton – la domnul Thomas Elgin. Această hoţie nereuşind, Bulton a fost arestat, Suzanne tot aşa, iar bietul copil a fost trimis la moară.

— Dar unde vrea el să ajungă? întrebă guvernatorul privindu-l pe Omul Gri.

— Nu ştiu, răspunse acesta, dar ce ne pasă! să-l ascultăm e singurul mijloc ca să ajungem la un rezultat.

— Când irlandeza află că fiul ei era la moară, a venit la mine şi lacrimile ei m-au mişcat. Dar nu puteam face nimic, absolut nimic, căci sunt un om sărac şi eu. Suzanne, care la început fusese şi ea arestată, a putut să scape şi a venit să mă caute. I-am vorbit de irlandeză, de copilul care era la moară şi atunci ea mi-a spus:

— „Dacă e vorba numai de parale, apoi îl vom scoate noi de acolo".

— „Ai parale? am întrebat-o".

— „Eu nu, dar Bulton a comis un furt mai săptămâna trecută şi banii i-am îngropat. Cu Bulton s-a sfârşit. El va fi condamnat la moarte şi nu-l voi mai vedea niciodată".

— „Câţi bani sunt ascunşi?"

— „O mie de lire".

— Atunci, reluă John Colden, care făcuse o pauză, şi se odihnise puţin din cauza slăbiciunii, atunci îmi veni ideea să intru aici; m-am dus să-l întâlnesc pe Master Pin, care mi-e văr şi în fine am intrat aici în locul unui muncitor, care nu voia să intre în temniţă, cu toate că soarta vrusese astfel.

În acest moment se aduse paharul cu băutură cerut de rănit.

Îl goli dintr-o înghiţitură, răsuflă puţin ş-apoi continuă:

— În ţara mea – unde nu prea sunt parale – toată lumea spune că în Anglia cea bogată în bani, poţi să faci orice vrei. Când am fost la moară am văzut un om care era mai serios şi mai rău ca toţi ceilalţi şi l-am întrebat:

— „Îţi face mare plăcere să-i chinuieşti astfel pe aceşti nenorociţi?"

El mi-a răspuns prin aceste cuvinte:

— „Dacă aş avea un venit de o mie de lire sterline, aş deveni omul cel mai bun din lume".

— „Adevărat?"

— „Şi dacă ţi s-ar oferi, douăzeci de mii de lire, ceea ce ţi-ar aduce un venit de douăzeci de…"

La această aluzie a mea el mă privi cu un aer mirat şi linguşitor.

Apoi îmi spuse:

— „Poate ne-am putea înţelege…"

— Şi cine era acest om? întrebă guvernatorul, care întrerupse în acest moment destăinuirile lui John Colden.

— Era domnul Whip, răspunse acesta cu un accent atât de convingător încât, guvernatorul nu se îndoi un moment de sinceritatea lui.

Domnul Whip murise.

Fiindcă în viaţă, era mereu dispreţuit, nu numai de prizonieri, dar

chiar şi de colegi, păzitorul care ţinea locul nu se mişcă deloc.

Cât despre guvernator el îşi încruntă numai puţin sprâncenele.

— Continuaţi, spuse el, privindu-l pe pretinsul Simmons, care rămăsese nepăsător.

Capitolul XXV

John Colden continuă.

— Între un om care se vinde şi un om care cumpără, târgul e întotdeauna făcut. Când l-am văzut pe domnul Whip aşa de bine dispus, i-am spus:

— Du-te astă-seară în Brook Street, caută să-i vorbeşti Suzannei şi ea îţi va spune lucruri mai importante decât mine. Şi domnul Whip plecă.

Această mărturisire a lui John Colden coincide teribil cu mărturisirea lui master Pin care-şi adusese aminte că deschisese poarta cam pe la ora opt seara domnului Whip.

— Apoi? întrebă guvernatorul.

John Colden reluă:

— După ce am prânzit, ceilalţi prizonieri şi cu mine am fost închişi fiecare separat într-o celulă şi eu am adormit. M-am sculat zăpăcit de zgomotul făcut de nişte lacăte care se deschideau, de o broască care se deschidea, de asemenea şi deodată l-am văzut pe domnul Whip intrând.

— „Totul este gata, îmi spuse."

— „Ai văzut-o pe Suzanne?"

— „Da."

— „Sunteţi înţeleşi acum?"

— „Da."

M-am îmbrăcat şi l-am urmat. Un alt temnicer îl aştepta în prag. Amândoi mă conduseră până la capătul unui coridor şi deschiseră o uşă. Atunci l-am văzut dormind pe pat, pe gardianul şef, care mă închisese. Şi domnul Whip, privindu-l pe celălalt paznic:

— „Ţii mult la slujba ta?"

— „Fireşte, şi cu toţi banii pe care mi-i dai, îmi place să nu vă compromit."

— „Atunci, continuă domnul Whip, ia o priză de tabac."

Şi el îi dădu tabachera şi-i zise:

— „Îndată, Jonathan"…

— Ah! întrerupse guvernatorul, acest paznic era Jonathan, deci?

— Aşa cred, răspunse într-un mod naiv John Colden, aşa cel puţin îi zicea Whip.

— Ei bine! exclamă pretinsul Simmons, ce-a făcut Jonathan?

— N-apucase bine să ia prima priză de tabac şi se simţi cuprins de

ameţeli, lucru care-l făcu să stea jos. Nu ştiu ce-a mai făcut căci noi ne-am continuat drumul.

— Ah!

— Domnul Whip deschise celula micului irlandez şi-i spuse:

— „Urmează-ne.”

Copilul, care avea o frică teribilă de Whip, s-a îmbrăcat fără să scoată un cuvânt şi l-am dus cu noi. Domnul Whip ne-a condus de-a lungul coridorului în sens opus; apoi, cu cheia pe care-o luase de la domnul Bardel, a deschis uşa care dădea în curte, pe care o străbăturăm toată şi ajunserăm în curtea celei de-a doua închisori… Aici atârna o funie şi la capătul ei am văzut un om care semăna mult cu unul din amicii lui Bulton sau ai Suzannei. Atunci domnul Whip spuse omului acela:

— „Iată băiatul, unde sunt banii?”

— „Banii, răspunse omul, sunt acolo sus. Ţi-i vom da îndată…”

— „Aş dori să-i am chiar acum.”

— „Suiţi-vă şi veţi găsi banii.”

Domnul Whip nu prea avea încredere.

— „Du-te şi-i adu aici, sau nu-ţi dau băiatul.

De aici se născu o ceartă şi domnul Whip ne-a ameninţat că va chema santinelele pe care le îndepărtase şi că ne va aresta. Amicul Suzannei luă băiatul şi-l puse pe umerii lui. Apoi vru să sară la funie… Domnul Whip încercă să-l oprească. Atunci am intervenit şi eu. De aici se născu o luptă între Whip şi mine. În cele din urmă, el mă lovi cu pumnalul lui şi eu, ripostându-i cu al meu, l-am ucis. În timpul acesta amicul Suzannei fugise cu copilul. Atunci m-am înfăşurat şi eu în jurul corpului cu aceeaşi funie şi am încercat să mă urc, dar… funia se rupse şi am căzut la pământ.

John Colden, care părea că făcuse o ultimă sforţare să ajungă la sfârşitul povestirii sale, recăzu atunci fără forţe pe perna sa.

— E bine ce-ai făcut, spuse Omul Gri în dialectul olandez; ai încredere, căci eu te voi scăpa… Calcraft nu te va avea.

— Sunt gata să mor pentru Irlanda, zise John Colden cu o voce slabă.

Guvernatorul îl privi pe pretinsul Simmons.

— Ce crezi despre aceasta?

Omul Gri încruntă sprâncenele.

— Eu cred că, pentru a fi siguri de această povestire, ne trebuie o probă sigură materială despre trădarea lui Whip şi nevinovăţia lui Bardel.

— Cum ai zis! îndrugă guvernatorul.

— Fără îndoială, această povestire, ar putea fi adevărată, dar este oare? Nu cumva crima e opera lui Bardel, care ar fi complice cu acest om?

— Tocmai ce spune şi Jonathan.

— Poate că Jonathan minte şi el.

— Atunci cum am putea şti adevărul?

— Aş dori să văd locul unde a murit Whip.

— Asta-i foarte uşor, spuse guvernatorul.

Şi Omul Gri a fost condus în curtea noii închisori.

Acolo acesta a început una din cele mai minuţioase cercetări. Soarele reuşise să străpungă ceaţa şi acum se vedea foarte distinct casa, care jucase un rol aşa de mare în drama nopţii.

— Aş dori să vizitez această casă, zise Omul Gri.

— De ce?

— Excelenţa voastră va vedea.

Şi Omul Gri îl determină pe guvernator să se întoarcă înapoi, să străbată toată închisoarea, şi să iasă în stradă trecând prin curtea lui master Pin, care era din ce în ce mai puţin consolat de rudenia lui cu John Colden.

Apoi merseră de-a lungul zidului care înconjura închisoarea, fiind escortaţi de paznicul care notase mărturisirea irlandezului.

Casa părea aproape goală.

Totuşi o fată tânără, palidă, slabă, îmbrăcată în zdrenţe, şedea în prag.

Omul Gri merse drept la ea.

Guvernatorul din Cold-Bath field nu ştia ce voia să facă poliţistul, dar cu toate acestea îl urmă.

Capitolul XXVI

Omul Gri pe care-l vom numi domnul Simmons ori de câte ori va fi deghizat în uniforma de poliţist, începu să pună fel de fel de întrebări tinerei fete.

— Pari suferindă, copila mea.

Ea ridică ochii către cer şi nu răspunse nimic.

Domnul Simmons îi strecură în mână o jumătate de coroană.

Atunci, obrazul ei palid şi slăbănog se lumină deodată de o veselie supremă.

— Ah! exclamă tânăra fată, vom avea deci pentru azi pâine, eu şi cu tata!

Domnul Simmons se întoarse spre guvernatorul închisorii:

— Excelenţa voastră, spuse dânsul, va binevoi să aibă puţină răbdare. Aici e cazul să ne aducem aminte de proverbul: „Adeseori lucruri mici, produc efecte mari”.

— Fă tot ce crezi de cuviinţă că ar fi folositor, răspunse guvernatorul.

Atunci domnul Simmons se adresă tinerei fete:

— Dumneata şi tatăl dumitale locuiţi în casa aceasta?

— Da, domnule; casa aceasta e foarte veche şi proprietarul ei, ca să înlăture orice primejdie, căci într-adevăr zidurile sunt foarte şubrede, a hotărât s-o dărâme şi să clădească în locul ei o casă nouă. Toată lumea s-a mutat, în afară de noi. Tatăl meu este bătrân şi infirm şi iarna este grea. Nu ştiam încotro să ne ducem şi am rămas aici.

— La ce etaj locuiţi?

— La etajul al doilea.

Domnul Simmons se aplecă spre guvernator.

— Cred că frânghia a fost aruncată în curtea închisorii de la una dintre ferestrele acestei case, zise el.

— Aceasta este şi părerea mea, răspunse guvernatorul.

Pretinsul poliţist îşi continuă interogatoriul.

— Aşadar, continuă dânsul, alţi chiriaşi nu mai sunt în casa aceasta?

— Nu, domnule, suntem numai noi; dar noaptea trecută a venit multă lume pe aici.

— Ah!

— Au făcut un zgomot infernal şi mie mi-a fost teamă…

— Şi în care parte a casei se auzea zgomot?

— Drept deasupra noastră.

— Zici că era multă lume?

— Eu am văzut numai doi bărbaţi şi două femei. Una dintre femei se numea Suzanne.

Guvernatorul tresări.

— Copila mea, spuse domnul Simmons, de vreme ce sunteţi oameni săraci, cred că veţi dori să câştigaţi o sumă oarecare de bani într-un mod cinstit.

Două lacrimi mari străluciră în ochii tinerei fete.

— Ah! domnule, ce trebuie să facem?

— Să ne spui tot ce ai văzut şi auzit noaptea trecută.

În acelaşi timp domnul Simmons scoase din buzunar o frumoasă guinee, nouă, nouţă.

Din palidă cum era, tânăra fată deveni roşie ca o cireaşă.

— Să căutăm în casă, spuse domnul Simmons.

Şi se îndreptă spre trepte, urmat de guvernator şi de tânăra fată.

La etajul al doilea găsiră o uşă întredeschisă şi zăriră un bătrân culcat pe o grămadă de paie.

— E tatăl meu, spuse fata.

Domnul Simmons urcă înainte.

La etajul de sus, o altă uşă se vedea deschisă.

Domnul Simmons intră.

În mijlocul camerei era aruncată o frânghie cu noduri.

— Vedeţi că nu m-am înşelat, exclamă domnul Simmons,

întorcându-se spre guvernator.

Apoi, adresându-se din nou tinerei fete:

— Aici ai auzit zgomot, nu-i aşa?

— Da, domnule. Mai întâi au venit femeile, după aceea a venit şi un bărbat care purta o uniformă, dar nu ca a dumitale, ci ca aceea a gardienilor din Bath Square.

— Ah!

— Un om înalt, slab, cu barba roşie. A intrat la noi şi m-a întrebat dacă nu eram eu Suzanne. Răspunzându-i negativ, s-a dus mai sus şi a început să vorbească în şoaptă cu cele două femei.

— Şi n-ai auzit ce vorbeau?

— Nu, dar peste puţină vreme, omul a plecat, şi pe trepte am auzit-o pe una dintre femei strigându-l: „domnule Whip!”

— Oh! oh! exclamă domnul Simmons, întorcându-se din nou spre guvernator. Şi pe urmă? întrebă acesta.

Tânăra fată reluă:

— A trecut o oră şi n-am mai auzit niciun zgomot. După asta am auzit iarăşi paşi pe trepte. Atunci a început să-mi fie teamă şi am închis bine uşa camerei noastre. Cu toate acestea voiam să ştiu ce caută oamenii aceia acolo şi am întredeschis fereastra. Atunci am văzut o frânghie care atârna în jos. Apoi, un om a coborât pe această frânghie. Pe urmă, n-am mai văzut, nici n-am mai auzit nimic, timp de un sfert de oră. După aceea, nişte gemete au ajuns până la mine; apoi un ţipăt şi iarăşi s-a făcut tăcere. În sfârşit, omul care coborâse pe frânghie urcă din nou. Am băgat de seamă că avea ceva pe umeri, dar era aşa de întuneric şi ceaţa era aşa de deasă, încât n-am putut vedea ce anume. Dar când au ajuns sus, mi s-a părut că aud nişte exclamaţii de bucurie, nişte dezmierdări, nişte sărutări. Frânghia încă era la locul ei. După aceea mi s-a părut c-o văd întinzându-se; fără îndoială, un obiect greu atârna la capătul ei. Deodată am auzit un nou strigăt, apoi un blestem şi frânghia a fost ridicată cu repeziciune. Am auzit o voce deasupra capului meu… „Frânghia s-a rupt. Sărmanul John!”…

— Ah! o întrerupse domnul Simmons, ai auzit numele acesta?…

— Da, domnule.

— Şi pe urmă?

— Una dintre cele două femei a spus:

— „Fratele meu trebuie salvat cu orice preţ.”

Unul dintre bărbaţi răspunse:

— „N-avem timp acum, ş-apoi e un lucru imposibil… am fi spânzuraţi cu toţi, fără niciun folos…”

În timpul acesta am auzit zgomotul unei trăsuri care se oprea în stradă.

— „Repede! spunea unul dintre cei doi oameni; n-avem nicio clipă de pierdut.”

— „Dar banii lui Whip?” a întrebat femeia.

— „N-avem timp acum… vom veni mâine noapte…”

Şi au plecat cu toţii.

Domnul Simmons se întoarse înspre guvernator spunându-i:

— Dacă vom găsi banii, şi dacă vor fi într-adevăr, o mie de lire, cred că Excelenţa voastră nu se va mai îndoi de vinovăţia lui Whip?

— Desigur că nu, răspunse guvernatorul.

— Şi despre nevinovăţia lui Bardel?

— Oh! eu sunt convins că Bardel e un om onest, incapabil să-şi calce datoria.

— Principalul este să găsim banii, spuse domnul Simmons.

— Dar unde?

— Îi vom căuta; doar nu sunt în zadar agent de poliţie.

În acelaşi timp puse o a doua guinee în mâna tinerei fete spunându-i:

— Acum eşti liberă să te duci, copila mea.

Domnul Simmons, rămas singur cu guvernatorul, îşi plimbă privirea scrutătoare de jur împrejurul lui.

— Sunt convins că banii, destinaţi să plătească trădarea domnului Whip sunt aici. Să căutăm.

— Să căutăm, repetă guvernatorul.

A doua zi, Times, cel mai mare şi cel mai important ziar londonez, avea în cuprinsul său următorul articol:

„Senzaţionala evadare de la „Cold-Bath field”

Zilele acestea s-au petrecut la Cold-Bath field, nişte evenimente bizare şi misterioase, care au pus în mişcare întreaga poliţie.

Un prizonier a evadat. Un gardian a fost ucis. Alţi doi s-au văzut pe moment compromişi.

Printre aceştia doi era şi domnul Bardel, un funcţionar vechi, care a avut întotdeauna o purtare exemplară şi care nu-şi datorează salvarea decât extremei abilităţi a unui agent de poliţie, domnul Simmons.”

„Times” povestea evenimentele pe care le cunoaştem şi apoi continua astfel:

„Nu se putea da crezare nici lui Jonathan, nici lucrătorului irlandez, ale căror depoziţii erau în deplină contradicţie.

Domnul Simmons, preţiosul agent de poliţie sosit din Liverpool, a dezlegat enigma.

Mai întâi a descoperit casa de care s-au servit pentru pregătirea evadării, apoi frânghia întrebuinţată şi în sfârşit o tânără fată, care a dat mai multe amănunte, de cea mai mare importanţă.

Cu toate acestea domnul Simmons nu s-a mulţumit numai cu aceste dovezi, pentru a decreta nevinovăţia gardianului şef, domnul Bardel.

El a vrut să găsească banii destinaţi plăţii trădării domnului Whip şi

într-adevăr, banii aceştia au fost găsiţi.

Sub o scândură, era ascunsă o mie de lire în bilete de bancă.

Erau banii furaţi de către Bulton, tâlharul acela odios care e închis la Newgate, pentru nu ştim câte crime.

Domnul Simmons avea în sfârşit dovada materială, pe care cu atâta răbdare şi perseverenţă, o căutase.

De acum înainte, deznodământul era foarte uşor de prevăzut.

Domnul Bardel a fost reintegrat în funcţia sa şi guvernatorul i-a dat o gratificaţie.

Jonathan a fost concediat, bănuielile care existau împotriva lui, nefiind destul de temeinice pentru a putea fi arestat.

John Colden, vinovat de asasinat, va rămâne la Cold-Bath, până când rana îi va fi cicatrizată. Atunci va fi mutat la Newgate şi va fi judecat de cea mai apropiată sesiune a Curţii de juraţi.

Procesul va fi foarte interesant.

Cititorii noştri vor fi ţinuţi la curent."

Articolul acesta fusese citit cu voce tare abatelui Samuel, de către Omul Gri în interiorul catedralei Saint-George.

— Ei bine! spuse dânsul, lăsând jurnalul pe masă, acum înţelegi?

— Nu încă, răspunse abatele Samuel.

— Şi cu toate acestea e lesne de înţeles.

— Da?

— Domnul Simmons sunt eu.

— Bine.

— Tânăra fată, de mine a fost învăţată.

— Pe urmă?

— Eu am ascuns şi banii care s-au găsit.

— Încep să înţeleg.

— În sfârşit, pata de sânge nu este decât o mică combinaţie chimică. Mulţumită tuturor acestor lucruri, Bardel va rămâne pe loc şi vom avea într-însul un prieten devotat, pentru soarta lui John Colden.

— Da, dar acesta va fi transportat la Newgate.

— Desigur.

— Va fi judecat.

— Mai încape vorbă?

— Şi condamnat la moarte.

— Fără îndoială.

— Ei bine?

Un surâs flutură pe buzele Omului Gri.

— Oare copilul n-a fost în închisoare şi n-a fost salvat?

— Ba da.

— Ei bine, şi John Colden va scăpa de eşafod.

— Dar, continuă abatele Samuel, copilul este şi acum în primejdie.

— Cât timp va sta în interiorul catedralei Saint-George nu e nicio primejdie.

— Dar nu pot rămâne mereu aici.

— Te asigur că vor pleca în curând. Am găsit pentru copil un azil inviolabil.

— Ce azil?

— Christ's Hospital.

— Colegiul fondat de Eduard al VI-lea?

— Întocmai. Ştii că primatul[5] Londrei ia sub proiecţia sa pe toţi copiii intraţi în acest institut?

— Ştiu.

— Că toţi copiii intraţi acolo se bucură de anumite privilegii; că poartă o uniformă care-i face să fie respectaţi în orice loc.

— Oh! fără îndoială.

— Presupune, continuă Omul Gri, că Ralph, îmbrăcat în haina acestui institut, va fi întâlnit într-o zi de vreun agent de poliţie, sau chiar de către însuşi domnul Booth.

— Bine.

— Niciunul n-ar îndrăzni să se atingă de el.

— Fără îndoială, răspunse abatele Samuel; dar trebuie să ştii că admiterea în „Christ's Hospital" se face cu mare dificultate.

— Am găsit mijlocul să-l fac pe Ralph să intre acolo.

— Cum?

— Îţi mai aminteşti că la sosirea sa la Londra, copilul a fost furat de către o oarecare mistress Fanoche.

— Da.

— Ce voia să facă această femeie cu dânsul?

— Nu ştiu.

— Eu însă, o ştiu; voia să-l substituie unui copil mort, care îi era reclamat.

— Ei bine?

— Copilul acesta, dacă ar trăi, ar avea dreptul să intre la azilul Christ's Hospital. Prin urmare, îl voi duce din nou pe Ralph la mistress Fanoche.

— Ah! asta-i!

Omul Gri surâse.

— Ai încredere în mine, spuse el. Nu ţi-am dovedit oare îndeajuns până acum că ştiu să-mi ating scopul dorit?

— Dar cine eşti dumneata? întrebă abatele Samuel învăluindu-l într-o privire plină de uimire şi de admiraţie.

Omul Gri îşi plecă capul.

— Precum ţi-am mai spus, răspunse dânsul sunt un mare vinovat atins de căinţă.

Şi se pregăti de plecare.

— Unde te duci? întrebă preotul.

— La mistress Fanoche, răspunse Omul Gri.

Şi aplecându-se sărută poala hainei abatelui Samuel şi ieşi.

La poartă îl aştepta Shoking.

Acesta îi zise:

— Mistress Fanoche nu s-a mai întors în Dudley Street.

— Dar unde e dânsa?

— A rămas în continuare la Heath-Mount, la Hampstead.

— Ei bine! răspunse Omul Gri, du-te şi caută o trăsură, şi să alergăm într-acolo, căci mâine soseşte tatăl copilului mort.

Capitolul XXVII

În curtea lui Heath-Mount, la Hampstead, curte care după cum ne amintim, aparţinea nobilei mistress Fanoche, nu domnea nicidecum bucuria.

De la dispariţia lui Ralph, nobila doamnă, proprietara căminului de copii se închisese acolo, împreună cu scoţiana Mary.

Din povestirea pe care lordul Palmure o făcuse fiicei sale, ştim şi noi ce s-a petrecut acolo după plecarea Omului Gri.

Dar este un personaj important al acestei povestiri, pe care l-am pierdut cu totul din vedere.

Vorbim de bătrâna doamnă cu ochelari, care în timpul drumului de la Londra la Hampstead, se visase proprietara unei frumoase căsuţe din Brighton şi posesoarea unui frumos venit lunar.

Ea rămăsese în trăsură, pe când lordul Palmure şi pretinşii agenţi de poliţie, intrau în grădină.

Apoi auzise nişte strigăte, nişte exclamaţii de mirare şi de mâine, văzuse nişte lumini alergând dezordonat, prin grădină şi i-a fost foarte uşor să tragă concluzia că acolo se petreceau lucruri grave.

Teama o cuprinse, mai ales că lordul Palmure păstrase în buzunarul său portofelul care conţinea averea ei viitoare.

Apoi, cum zgomotul devenea din ce în ce mai pronunţat, cum se auzi deodată vocea ascuţită a teribilei miss Fanoche şi mai iritată încă decât de obicei, bătrâna doamnă îşi spusese: „Sunt pierdută”.

Femeia aceasta, care simţea o bucurie aşa de mare să chinuiască copiii, avea o teamă nebună de mistress Fanoche. O ura cu violenţă, dar întotdeauna tremura în faţa ei. În cele din urmă, emoţia fiind foarte puternică, bătrâna doamnă leşină.

Când îşi veni în fire, oroare! era culcată într-un pat şi două femei stăteau la căpătâiul ei. Erau mistress Fanoche şi scoţiana Mary.

Servitoarea se răzbuna acum şi mistress Fanoche nu se mai îndoia de trădarea asociatei sale.

Mary apucase biciul care chinuise umerii fragezi ai lui Ralph şi

privind-o pe mistress Fanoche, spunea:

— Doamnă, lasă-mă s-o ucid prin lovituri de bici.

Mistress Fanoche făcu un semn afirmativ.

Atunci, giganta scoţiană se aruncă asupra bătrânei şi începu s-o lovească cu o cruzime barbară.

Cartierul era pustiu şi nimeni nu putea să audă urletele victimei.

În sfârşit, mistress Fanoche consideră pedeapsa îndestulătoare. Ea făcu un gest imperios şi Mary se opri suspinând.

Atunci, mistress Fanoche îi spuse bătrânei:

— Vezi, mizerabilo, uneltirile tale criminale, s-au întors împotriva ta însuţi. Acum, mai mult decât oricând, eşti în puterea mea şi dacă ţi-ar veni gustul să te duci să mă denunţi poliţiei, ai primi aceeaşi pedeapsă ca şi mine, deoarece mi-ai fost complice în toate afacerile.

Faţa scăldată în lacrimi a bătrânei, care se aruncase în genunchi pentru a cere iertare, arăta cu prisosinţă că şi dânsa împărtăşea aceeaşi părere.

— De azi înainte, continuă mistress Fanoche, noi două nu mai avem nimic în comun; te alung.

Bătrâna plânsese, se rugase, implorase mila.

— Dacă mă alungi, spunea dânsa suspinând, unde vrei să mă duc, ce să mă fac?

Miss Fanoche nu voia s-o rupă definitiv cu vechea sa asociată; în cele din urmă se lăsă mişcată, şi consimţi să-i dea permisiunea să se întoarcă la Londra, în casa din Dudley Street; în aceeaşi zi, bătrâna doamnă îşi reluă funcţiile sale, şi nenorocitele fetiţe căzură din nou sub puterea biciului ei.

Mistress Fanoche rămăsese la Hampstead. O trimitea pe Mary în fiecare zi la Londra, ca să-i aducă proviziile necesare şi scrisorile. Ea nu mai îndrăznea să treacă grilajul grădinii.

Mistress Fanoche se temea de trei lucruri.

Mai întâi s-ar fi putut ca lordul Palmure să facă o anchetă.

Pe urmă s-ar fi putut ca oamenii care veniseră să-l reclame pe Ralph, să se întoarcă din nou. Şi, în sfârşit, miss Emily şi soţul ei, aveau să vină să-şi reclame copilul.

Cu toate acestea, zece zile trecură şi nimeni nu veni; de lordul Palmure – care era cel mai de temut – nici nu mai auzi vorbindu-se.

Mary se întoarse seara trecută de la Londra fără nicio scrisoare şi afirmă că „micul pensionat” merge de minune, condus de biciul de fier al bătrânei doamne.

Dar mistress Fanoche era mereu prada unei nelinişti de moarte.

În ziua aceea, trecuse de orele patru p.m. şi Mary care plecase de multă vreme la Londra nu se mai întoarse.

Nişte presimţiri, oribile asaltau creierul oribilei femei.

Seara, la una dintre ferestrele vorbitorului, asculta cu inima

palpitând de emoţie, zgomotul omnibuzelor care treceau.

În sfârşit, unul dintre ele se opri în faţa grilajului şi o femeie coborî.

Era Mary.

Şi Mary avea o scrisoare în mână.

Mistress Fanoche simţi cum îi năvăleşte tot sângele în inimă.

Cu mâna tremurătoare deschise scrisoarea şi se îngălbeni de moarte recunoscând scrisul şi văzând semnătura maiorului Waterley.

Maiorul nu scria decât două rânduri:

„Mâine, voi fi la dumneata, împreună cu soţia mea.
Suntem nerăbdători să ne îmbrăţişăm copilul”.

Mistress Fanoche îşi cuprinse capul între palme şi începu să tremure din tot corpul.

— Ce ne facem? Ce ne facem? murmura dânsa.

— Doamnă, răspunse Mary, e un lucru foarte simplu. Bătrâna îi va spune maiorului Waterley că ai plecat într-o călătorie mai lungă, şi că nu ştie când te vei întoarce.

— Împreună cu copilul?

— Fără îndoială.

— Oh! exclamă mistress Fanoche, pentru câteva monede de aur, bătrâna ne va trăda. Nu ne-a trădat deja o dată?

— E adevărat, confirmă răzbunătoarea scoţiană. Ei, bine! dacă am pleca într-adevăr de aici?

— Dar unde să ne ducem?

— Nu ştiu, răspunse Mary, în provincia mea, dacă vrei.

— Maiorul va face o plângere poliţiei şi în cele din urmă poliţia ne va găsi.

— E adevărat, suspină scoţiana.

— Va fi descoperit şi Wilton; mizerabilul acela va mărturisi totul şi vom fi condamnate.

— La moarte, adăugă scoţiana. Vom fi spânzurate, doamnă. Din fericire şi bătrâna va împărtăşi soarta noastră.

Şi Mary păru consolată la gândul acesta răzbunător.

Dar, pe când mistress Fanoche era din ce în ce mai disperată, un nou zgomot se auzi în grădină.

Cele două femei se sculară înspăimântate.

Nu vedeau nimic, dar auzeau lămurit nişte paşi.

Şi cu toate acestea, Mary era sigură că închisese portiţa grilajului.

Paşii se apropiau. În curând două siluete se lămuriră în ceaţă şi un om sări pe fereastră.

Atunci mistress Fanoche scoase un strigăt. Îl recunoscuse pe cerşetorul Shoking.

În urma lui apăru un alt om şi mistress Fanoche îl recunoscu şi pe

acesta. Era acela care cu zece zile mai înainte îl reclamase pe Ralph.

Cu toate acestea, Omul Gri nu mai era îmbrăcat în costumul său tradiţional.

Se îmbrăcase în strălucitoarea uniformă de poliţie a domnului Simmons şi mistress Fanoche, zdrobită, murmură cu vocea zdrobită:

— Ah! au venit să ne aresteze!

Capitolul XXVIII

Omul Gri era înarmat şi Shoking de asemenea. Amândoi aveau câte un revolver şi câte un pumnal, pe care le arătară de la bun început celor două femei.

— Scumpa mea doamnă, spuse Omul Gri, ştii şi dumneata tot aşa de bine ca şi mine că n-ai vecini şi prin urmare ţipetele nu ţi-ar putea folosi la nimic. De altfel, haina pe care o port, îţi dovedeşte că nimeni n-ar îndrăzni să-ţi vină în ajutor.

Mistress Fanoche îngenunchease şi îşi împreunase mâinile cerând iertare.

Omul Gri îi făcu un semn lui Shoking.

— Ia-o pe fata aceasta, spuse dânsul arătând-o pe scoţiană, du-o în bucătărie şi ţine-o la respect. Trebuie sa rămân singur cu doamna.

Shoking ascultă.

Scoţiana, cu toată forţa sa herculeană, înţelese că în faţa armelor lui Shoking trebuia să rămână liniştită, şi-l urmă în bucătărie, fără să mai facă vreo obiecţiune.

Atunci Omul Gri spuse umilitei mistress Fanoche:

— Scumpa mea doamnă, linişteşte-te şi lasă-mă să-ţi spun că n-am venit să te arestez.

Aceste cuvinte avură un efect magic.

Mistress Fanoche se ridică, îşi fixă privirea avidă asupra nocturnului ei vizitator şi, ca să zicem aşa, se suspendă de buzele lui.

— Nu te voi aresta, continuă Omul Gri, cu toate că am puterea s-o fac, cu toate că am dovada tuturor crimelor dumitale. Şi dacă te voi aresta ar însemna că nu am ajuns la nicio înţelegere, lucru care nu cred să se întâmple, deoarece dumneata eşti o femeie deşteaptă.

Mistress Fanoche tresări.

Ea se înşelă asupra înţelesului acestor cuvinte şi crezu că are de-a face cu vreun poliţist, care în schimbul unei sume mai mari de bani, ar consimţi bucuros s-o facă scăpată.

— Vai! domnule, răspunse ea, voi face tot ce voi putea; dar nu sunt deloc bogată…

Un surâs flutură pe buzele Omului Gri.

— Te înşeli, eu nu vreau bani.

— Ah! murmură mistress Fanoche, uimită.

— Ia loc şi ascultă-mă bine.

Mistress Fanoche se supuse.

— Lasă-mă, începu Omul Gri, lasă-mă să arunc o scurtă privire asupra situaţiei dumitale. Ai înfăptuit atâtea crime, încât ai putea fi trimisă la eşafod ca pentru zece persoane, nu una.

Mistress Fanoche se înfioră.

— Mâine, maiorul Waterley îşi va reclama copilul şi dumneata nu vei putea să i-l dai.

— Vai! exclamă dânsa.

— Maiorul acesta va face o plângere împotriva dumitale şi vei fi condusă la Newgate.

Mistress Fanoche fu cuprinsă de un teribil tremur nervos.

— Cu toate acestea, există un mijloc de îndreptare…

Femeia îşi îndreptă spre dânsul ochii ei neliniştiţi.

— Copilul pierdut a fost regăsit, continuă Omul Gri.

Mistress Fanoche scoase un strigăt.

— Şi vei putea să-l prezinţi maiorului ca pe fiul său.

De astă dată mistress Fanoche sări în sus.

— Copilul este regăsit?... exclamă dânsa din nou.

— Da.

— Unde este dânsul?

— Îl am în puterea mea.

— Şi mi-l vei înapoia?

— Nu, dar îl voi interna într-o casă, unde o vei putea conduce pe miss Emily.

— Nu înţeleg, spuse mistress Fanoche.

— Nici nu e nevoie să înţelegi pe moment, răspunse Omul Gri.

Apoi, luând braţul mizerabilei femei, o conduse spre fereastră, care era mereu deschisă, şi-i arătă zidul care mărginea grădina spre vest.

— Vezi acolo o casă?

— Da.

— E pustie?

— Totdeauna în timpul iernii.

— Mâine va fi locuită.

— Ah! murmură mistress Fanoche; şi de către cine?

— De către un domn bătrân pe care te vei duce să-l vezi şi care-ţi va spune ce ai de făcut.

— Dar… copilul?

— Copilul va fi cu dânsul.

— Singur?

— Nu, împreună cu mama lui.

Mistress Fanoche deschise ochii mari, parcă nu i-ar fi venit să creadă.

— Dar, eu nu cunosc persoana despre care-mi vorbeşti şi nici

numele nu i-l ştiu.

— Domnul acela se numeşte Lirton.

— Ah!… Şi nu voi avea de făcut altceva decât să mă prezint?

— Vei fi primită îndată.

Mistress Fanoche era mereu neîncrezătoare.

— Nu mă crezi? întrebă Omul Gri.

— Toate câte mi le spui, mi se par cam bizare…

— Va fi întocmai cum îţi spun eu… Acum lasă-mă să-ţi dau un sfat; să mă asculţi orbeşte şi să faci ceea ce îţi comand. Altminteri s-ar putea întâmpla să dormi mâine seară la Newgate.

— Te voi asculta, spuse mistress Fanoche.

— Să nu încerci să fugi, adăugă dânsul, căci vei fi arestată îndată. Fă ce-ţi poruncesc şi vei fi satisfăcută.

— Dar, domnule, mai adăugă proprietara pensionului, copilul acela e foarte energic şi are o inteligenţă mai presus de vârsta sa.

— Ei bine?

— Va striga în faţa maiorului că nu e fiul său…

— Te înşeli… copilul îţi va sări de gât şi va spune tot ce vei vrea dumneata…

De astă dată mistress Fanoche rămase aproape înlemnită.

Omul Gri îşi luă pălăria.

— Adio, doamnă, pe mâine.

Cinci minute după aceea, pretinsul agent de poliţie alerga spre Londra în tovărăşia lui Shoking, într-o trăsură pe care o lăsase în colţul străzii Heat-Mount.

De cincisprezece zile Shoking trecea din uimire în uimire. Acum nici nu mai punea întrebări; totul ajunsese să i se pară natural.

Dacă Omul Gri i-ar fi spuse că vor lua catedrala Saint Paul în spate şi o vor transporta în Hyde-Park, Shoking ar fi răspuns cu simplitate:

— Să mergem! lucrul trebuie să fie posibil.

Trăsura alerga cu repeziciune şi în mai puţin de o jumătate de oră, intrară în inima Londrei.

Capitolul XXIX

Omul Gri se învăluise într-o manta mare care ascundea în întregime uniforma sa de poliţist.

În colţul străzii Holborne, trăsura se opri.

Amândoi coborâră în faţa unei case mici.

Omul Gri îi spuse lui Shoking.

— Urmează-mă, avem de lucru noaptea asta.

— Asta nu mă miră, răspunse Shoking.

— Ştii unde mergem?

— Nu.

— Vom dezgropa un mort.

Oricât de obişnuit ar fi fost cu excentricităţile Omului Gri, Shoking nu putu să nu-şi oprească o întrebare:

— Aşadar este un om înmormântat în casa aceasta?

Omul Gri nu răspunse.

Omul Gri avea să facă în casa aceea un lucru foarte simplu, pe care bunul Shoking ar fi trebuit să-l înţeleagă dintr-o dată.

Se ducea să-şi schimbe costumul.

Shoking se trezi în camera unui lucrător onest, muncitor, fără soţie şi fără copii, cu mobile puţine, dar curate.

— Dar aici nu e locuinţa dumitale, exclamă Shoking.

— Ba da, răspunse Omul Gri, eu posed o duzină de locuinţe la Londra.

— Frumos lucru! suspină Shoking. În modul acesta eşti sigur că nu te vei culca niciodată afară.

Omul Gri surâse.

— Ei bine! când vom isprăvi lucrul, te voi recompensa pentru toate serviciile pe care mi le faci.

— Eu nu te servesc din interes.

— Ştiu… Cu toate acestea, îţi voi dărui o casă drăguţă la marginea Londrei.

Şi Omul Gri îşi schimbă costumul său de poliţist, cu acela al unui lucrător sărac.

Shoking începu să râdă cu admiraţie.

— Cel mai şiret poliţist nu este decât un imbecil pe lângă dumneata, zise dânsul.

Omul Gri scoase dintr-un geamantan câteva instrumente de fierărie şi le întinse lui Shoking.

— Ia instrumentele acestea; vom avea nevoie de ele.

După aceea mai scoase din geamantan un alt obiect, care îi atrase în mod deosebit atenţia lui Shoking. Obiectul acesta era o lanternă. Dar nu o lanternă ca cele obişnuite. Avea patru sticle de culori diferite: albă, albastră, roşie şi verde.

— Nostimă lanternă! zise Shoking.

— Ale cărei calităţi deosebite, ţi le voi arăta îndată.

Deschise lanterna şi apăsă un resort.

După aceea aprinse lumânarea care se afla în centru.

Shoking văzu atunci că numai o parte a lanternei era luminată, proiectând o flacără albă ca strălucirea unui diamant.

— Dar acesta e soarele! murmură el, cu admiraţie.

Omul Gri apăsă un resort.

Lumina albă se stinse şi a fost înlocuită printr-o lumină verde, mată.

După aceea apărură rând pe rând, culoarea roşie şi cea albastră.

— Bizară lanternă! murmură Shoking.

— Îţi voi explica pe drum care este utilitatea ei.

Şi Omul Gri stinse lanterna şi o puse în buzunar împreună cu o cutie de chibrituri.

Shoking luase în spate sacul cu instrumente.

Ieşiră în stradă. Era ora nouă.

— Avem un drum lung de făcut, spuse Omul Gri. Dar cum este prea devreme încă, vom merge pe jos.

Coborâră Holborne Street, intrară în Oxford, apoi în cartierul irlandez, pe care-l străbătură, îndreptându-se mereu spre Tamisa.

— Ascultă-mă bine, spunea Omul Gri, şi mă înţelege. În împrejurimile catedralei Saint-George, nu sunt deloc poliţişti. Pentru că sunt numai oameni săraci pe acolo, care n-au nevoie de pază. Dar sunt mereu cerşetori prin partea aceea, care n-au unde dormi şi beţivi care umblă pe stradă, până foarte târziu. De oamenii aceştia mă tem şi în vederea lor am fabricat lanterna.

— Ah! murmură Shoking. Cum asta?

— A intra în cimitir, nu înseamnă nimic pentru mine deoarece însuşi paznicul bisericii va veni să-mi deschidă.

— Bine!

— Ceaţa este destul de deasă pentru ca să nu putem fi zăriţi şi nu vom face mare zgomot. Dar ne va trebui lumină pentru ca să putem lucra.

— Ai dreptate, confirmă Shoking.

— O lanternă obişnuită ne-ar fi trădat. Pe când flăcările acestea, albe, roşii, verzi şi albastre vor avea cu totul alt efect. Nenorociţii care le vor vedea vor fugi ca nişte nebuni; căci scânteierile lanternei vor fi confundate cu licăririle fosforescente care aleargă întotdeauna prin cimitire… Şi ştii cât de mare e groaza oamenilor inculţi în faţa acestor flăcări.

— Cum să nu mergi la capătul lumii cu un om care are asemenea idei? exclamă Shoking entuziasmat.

Omul Gri nu răspunse la acest compliment, îşi continuară drumul mergând repede.

„Frumoasă noapte pentru a dezgropa un mort!” murmură Shoking.

Şi amândoi păşiră pe podul Waterloo.

Capitolul XXX

După ce străbătură podul, drumul era scurt până la catedrala Saint-George.

Omul Gri mergea tot pe străduţele cele mai întunecate.

Acum erau aproape de biserică, care era cu totul învăluită în ceaţă; cu toate acestea, o lumină, care semăna cu lumina unei ţigări, ajungea până la dânşii.

— Dascălul ne aşteaptă, spuse Omul Gri.

Portiţa grilajului era deschisă.

Intrară în cimitir.

Omul Gri îi spuse lui Shoking:

— Dă-mi mâna; ai putea să te loveşti de vreun mormânt. Eu însă, cunosc drumul.

„Brr! murmură Shoking, dacă mi-ar fi spus cineva că mă voi plimba noaptea asta printre mormintele unui cimitir, nu l-aş fi crezut. Eu nu mă tem de morţi, dar tot mai mult îmi place lumina din Hyde-Park."

— Se cunoaşte că ai stofă de gentilom! îl ironiza Omul Gri.

Shoking, cu toată silinţa pe care şi-o dădea ca să rămână liniştit, începuse să tremure.

Nu mai umblase niciodată noaptea prin cimitire.

Omul Gri surâdea simţind tremurul nervos al braţelor lui Shoking.

Ajunseră astfel la uşa care era făcută în spatele stranei. Omul Gri lovi de trei ori şi uşa se deschise imediat. Bătrânul dascăl apăru, îmbrăcat în alb şi cu lampa în mână.

— Totul este în regulă? îl întrebă Omul Gri.

— Da, Excelenţă. Mama şi copilul sunt tot acolo.

— Şi mă aşteaptă?

— Fără îndoială. Abatele Samuel a sosit în seara aceasta.

— Ah!

— I-a văzut şi mi-a ordonat să te ascult orbeşte.

— A avut dreptate, spuse Omul Gri intrând în biserică.

— Te voi asculta.

— Orice aş face şi orice aş spune?

— Fără îndoială, deoarece aşa vrea abatele Samuel. Vom arde biserica dacă ne va da ordin.

Omul Gri se întoarse către Shoking.

— Aşteaptă-mă pe banca aceasta, zise el.

— Unde te duci?

— În clopotniţă.

Şi el se duse la uşa scării cernite, care conducea în paracliser, sus.

Dascălul îl urmărise pe Omul Gri, care-l întrebă:

— Irlandeza s-a culcat?

— Ea nu, dar fiul ei doarme.

— N-am treabă decât cu ea.

Şi el se urcă fără zgomot, desigur ca să nu tulbure liniştea copilului.

Ce se întâmplase între irlandeză şi dânsul?

Shoking n-a putut să afle.

Dar aşteptă aproape o oră, tremurând din tot corpul şi neîndrăznind să-i vorbească dascălului, aşa de mult îl speria zgomotul vocii lui, care răsuna în biserică.

„Nu mă tem de cei vii, se gândea el. Shoking e curajos ca un gentilom, asta o ştie oricine, dar mie mi-e frică de morţi. Oh! dar frică, nu glumă!”

Bietul om, cu toată încrederea lui în Omul Gri, regreta acum zilele rele petrecute spunându-şi:

„Mai bine mi-ar plăcea să dorm cu burta goală sub bolţile din Adelfi.”

În fine, Omul Gri apăru.

— Unde e sacul tău? îl întrebă el pe Shoking.

— Iată-l.

— La drum atunci.

— Dar… e serios?

— Ce?

— Că mergem să dezgropăm un mort?

— Da.

La rândul lui, bătrânul dascăl avu un gest de mirare.

— Abatele Samuel nu ţi-a spus să mă asculţi? îl întrebă Omul Gri.

— Da, Excelenţă.

— Ei, atunci! să faci bine să asculţi tot ce-ţi voi spune. La ce oră deschideţi voi grilajul cimitirului?

— Îndată ce se sună prima liturghie.

— Deci cu o oră înainte de a se face ziuă.

— Cam aşa ceva.

— Vom merge în noaptea aceasta, şi îi vom duce cu noi şi pe irlandeză cu feciorul ei.

— Ah! zise dascălul.

— Când vom pleca, să închizi grilajul.

— Bine.

— Şi te vei duce să te culci şi nu vei veni să-l deschizi decât când va fi ziuă bine. M-ai înţeles?

— Nu.

— Pentru că sărmana femeie îmbrăcată în negru, care vine în fiecare dimineaţă înainte de răsărit, ca să se închine la un mormânt să nu poată veni mâine dimineaţă.

— Acesta e mormântul pe care-l veţi deschide?

— Acesta chiar, dar nu te teme, că nu vom lua nici coşciugul, nici corpul. Mâine te vei duce să cauţi groparul şi îi vei spune să pună

iarbă şi flori pe mormânt, ca să nu observe nimic sărmana femeie care vine aici zilnic.

Atunci Omul Gri îşi scoase lampa lui şi o aprinse de la aceea a dascălului. Apoi, mişcând un resort, lanterna sa nu mai lumina decât într-o parte şi cu o lumină verde.

— Vino, îi spuse el lui Shoking.

Acesta mergea clătinându-se.

Când ajunseră la cimitir, începu din nou plimbarea printre morminte.

Omul Gri mişca mereu lanterna lui, când ridicând-o în dreptul capului, când lăsând-o jos la picioare şi dându-i astfel înfăţişarea unui foc drăcesc.

Câteodată se apropia de o piatră, citea inscripţia scrisă pe ea şi zicea:

— Nu-i aici.

În fine, găsi şi mormântul lui Dick Harrison.

Atunci se adresă lui Shoking, care tremura în continuare:

— Ţine tu lanterna şi dă-mi mie sacul.

El deschise sacul, luă sapa, îngenunche pe iarbă şi începu să sape încet.

Din timp în timp se oprea din săpat, ca să aşeze altfel lumina lanternei şi apoi începea din nou. În fine sapa scoase un sunet sec.

Ea lovise de data asta, în coşciug!

Atunci Shoking simţi că o sudoare rece îi lunecă pe frunte; lanterna îi scăpă din mâini şi se stinse.

Capitolul XXXI

După ce se stinse lanterna, Omul Gri şi Shoking rămaseră înconjuraţi de un întuneric deplin. Dinţii lui Shoking clănţăneau şi Omul Gri înţelese că el era înfiorat de una din acele frici superstiţioase în care judecata nu mai valorează nimic. Se opri din munca lui, lăsă sapa la pământ şi căutând cu mâinile încoace şi încolo, dădu peste lanternă şi atunci îi spuse lui Shoking:

— Vino, tu vei sfârşi prin a mă trăda… de trei ori pungaş ce eşti!

Deoarece Shoking se clătina, el îl luă în braţele lui şi-l duse.

— Iartă-mă… iartă-mă… bâlbâia Shoking; e ceva mai presus de forţele mele… ce vrei. E zgomotul sapei făcut prin loviturile ei de coşciug… o, zgomotul acesta e teribil!

În loc să se întoarcă la biserică, Omul Gri se îndreptă din contră înspre grilajul care era deschis.

O dată ce trecură poarta grilajului, Shoking putu să respire mai liniştit.

Atunci Omul Gri îl aşeză jos.

— Nu cumva şi acum ţi-e frică?

Frica trecuse. Shoking luă mâna Omului Gri şi o duse la gură:

— Iartă-mă! Asta-i prima şi ultima oară când greşesc, stăpâne.

În jurul cimitirului se afla un fel de scuar şi în acest scuar bănci.

Omul Gri îi făcu semn lui Shoking să se aşeze pe una din ele şi-i spuse:

— Nu cumva şi aici ţi-e frică?

— O, nu!

— Dacă vei auzi vreun zgomot sau vei vedea pe cineva venind, ai să fii în stare să mă anunţi printr-un semnal?

— Da, ţi-o jur.

— Ei bine! rămâi aici.

— Îţi voi fluiera.

— Nu. Dar vei începe să cânţi bucata Rule Britannia.

— Perfect, spuse Shoking, care începu să se ruşineze de frica lui.

— Mă duc să fac singur treaba, adăugă Omul Gri.

Când să se îndepărteze Shoking îl reţinu:

— Stăpâne, o să-mi dai mie însărcinarea să duc cadavrul?

La această întrebare Omul Gri tresări.

— De altfel, dacă ţi-e frică, e mai mult din cauza mea; trebuia mai întâi să te înştiinţez. Ascultă-mă bine şi caută să te linişteşti. Nu vreau să duc cadavrul.

— Ah! zise Shoking mirat.

— Nu sunt un tip ca Burker, continuă Omul Gri, şi nu văd morţi în amfiteatrele de disecţii.

— Dar atunci?

— Vreau numai să deschid mormântul şi coşciugul, ca să iau dinăuntru nişte hârtii care sunt necesare cauzei noastre. Tot îţi mai e frică şi acum?

— Nu, zise Shoking, şi sunt din nou gata să te urmez în cimitir.

— Oh! mi-ar plăcea aşa de mult ca să rămâi aici!

Şi el se întoarse în cimitir şi cu ajutorul unui chibrit, îşi aprinse din nou lanterna.

O tăcere adâncă domnea în jurul bisericii.

Omul Gri ajungând deasupra gropii îşi puse lanterna lui cu lumina verde pe pământ şi începu să dezgroape înainte.

La Londra gropile nu sunt tocmai adânci, din cauză că secol după secol cadavrele s-au pus unele peste altele neputându-se mări spaţiul cimitirului.

Deci nu era niciun picior de pământ deasupra coşciugului lui Dick Harrison şi Omul Gri ajunse în fine la el.

Atunci, într-o secundă răsuci mecanismul lanternei, aşa ca să-i dea o lumină albă, pentru a putea vedea mai bine.

Coşciugul era bătut în cuie sau închis altfel? Dacă e în cuie, va

trebui să ia un ciocan şi va face zgomot.

Poate că va trebui chiar să sfărâme capacul coşciugului.

Dar lumina vie a lanternei îl linişti. Coşciugul era prins numai în patru părţi.

De aici înainte nu mai era mult de lucru, deci şi el dădu din nou lanternei lumina ei verde.

Luă din sacul de pânză un mic instrument cu care începu să desfacă coşciugul.

Operaţia aceasta dură câteva minute.

În acest moment o voce răsună în aer.

Omul Gri recunoscu vocea lui Shoking cântând bucata Rule Britannia.

În acelaşi timp un zgomot de paşi suna în depărtare.

Omul Gri începu să-şi mişte lanterna în toate părţile.

Când o ridica cu flacăra ei în sus, când o cobora la pământ, când traversa repede spaţiul, ca o stea trecătoare.

Paşii care-i auzi Omul Gri se îndepărtară în grabă şi Shoking încetă să mai cânte.

Doi oameni din popor, care ieşeau din vreo cârciumă, văzuseră focul verde şi convinşi că era o inimă în chinuri o luară la fugă.

Pericolul trecuse şi Omul Gri se puse din nou pe lucru.

El ridică capacul sicriului. Atunci sărmanul mort îi apăru pe de-a întregul. Dar unde erau hârtiile?

Omul Gri nu îndrăznea să atingă cadavrul cu mâinile sale şi să-l ridice şi asta nu din frică, dar din cauza unui sentiment de respect. El dădu din nou lumina albă lanternei sale şi apropiind-o de coşciug acesta se lumină în întregime.

O mare legătură de hârtie cenuşie era aşezată între capul mortului şi coşciug.

Omul Gri trase hârtia cu atâta băgare de seamă încât capul mortului nu se mişcă deloc. Reuşise să nu profaneze mortul şi să-i tulbure liniştea de veci.

— Adio! sărmanul meu Dick, spuse atunci Omul Gri, dormi în pace, vei fi răzbunat!

Şi el aşeză din nou capacul, dând apoi lămpii lui din nou lumina cea verde.

După ce închise coşciugul, aruncă la loc pământul şi coşciugul dispăru îndată în pământ.

Omul Gri îşi stinse lanterna, puse pachetul de hârtii în buzunar, luă sacul cu instrumente şi se îndreptă spre biserică.

Dascălul îl aştepta nerăbdător…

— Copilul s-a deşteptat? întrebă Omul Gri.

— Da, răspunse dascălul.

— Du-te şi spune mamei că poate să coboare.

Dascălul se îndreptă spre scările clopotniţei, lăsându-l pe Omul Gri singur în întunericul bisericii.

După câteva momente se întoarse, urmat de irlandeza, care îşi ţinea copilul de mână.

Ralph îl recunoscu pe Omul Gri şi-i întinse braţele.

— Vino, copilul meu, îi spuse acesta.

Şi ridicându-şi ochii spre mama lui, adăugă:

— Îl voi duce eu.

Şi într-adevăr luă copilul în braţe, ieşi din biserică urmat de irlandeză şi străbătu cimitirul.

Shoking aştepta mereu în acelaşi loc.

— Acum, hotărî Omul Gri, să găsim o trăsură şi să ne îndreptăm spre Hampstead.

Şi pe când se îndepărtau, bătrânul dascăl, îndeplinind ordinele pe care le primise, străbătu cimitirul la rândul său şi veni să închidă portiţa grilajului.

Partea a 3-a - Newgate

Capitolul I

După ce ai ajuns în capătul Strand-ului, intrând în Fleet Street – după ce ai tăiat perpendicular acel bulevard, care se numeşte Farringdon Street, pe malul stâng şi Farringdon Road, pe malul drept al Tamisei – după ce ai trecut pe sub acea poartă monumentală care desparte centrul Londrei de cartierele mărginaşe, o stradă se deschide dintr-o dată în stânga.

E Old Bailey.

E o stradă potrivită; nici prea largă, nici prea strâmtă şi la o primă vedere nu prezintă nimic extraordinar.

Casele sunt triste şi întunecate, ca toate casele din Londra; cea mai mare parte din ele sunt ocupate de birouri, însufleţite în timpul zilei, noaptea devin morocănoase şi tăcute, deoarece comercianţii le părăsesc, pentru a se duce să doarmă în mahalale, unde îşi au locuinţele lor.

Precum spuneam, la începutul străzii Old Bailey nu se zăreşte nimic extraordinar.

Dar continuaţi-vă drumul.

Old Bailey nu mai este o stradă, ci o piaţă triunghiulară, o piaţă strâmtă, alungită, sinistră, al cărei perete oriental este format de un edificiu trist şi tăcut.

Edificiul acesta este Newgate.

În alte oraşe, de exemplu în Paris, închisorile sunt aşezate la marginea oraşului.

Închisoarea Sainte-Pélagie din Paris se pierde în cartierul Saint-

Marcel; Mazas în cartierul Saint-Antoine, la Roquette se ascunde tocmai sus, în capătul străzii Charonne.

Închisoarea Newgate însă este aşezată în centrul Londrei, la doi paşi de catedrala Saint Paul, de poştă, de bancă şi de bursă.

Newgate-ul are trei porţi care se deschid în Old Bailey.

Cea din mijloc este destinată serviciului birourilor guvernatorului şi locuinţei sale particulare.

Prin cea din dreapta îşi fac prizonierii intrarea în sinistrul local.

În faţa celei din stânga se ridică eşafodul, şi pe acolo iese condamnatul condus la moarte.

Toate aceste trei porţi sunt înălţate pe câte trei trepte solide, sunt boltite şi prevăzute cu lanţuri de fier şi cu mici ghişee îngrădite.

În afară nu sunt nici soldaţi, nici santinele; treci prin faţa Newgate-ului cum ai trece prin faţa unei case particulare.

Închisoarea face unghi cu o altă stradă, care-i poartă numele, Newgate Street.

În Newgate e şi colegiul Christ's Hospital.

Sus, la capătul lui Old Bailey este spitalul Saint Barthélemy, care primeşte trupurile condamnaţilor.

În ziua în care se pregăteşte vreo execuţie, cu o oră mai înainte de a se urca condamnatul pe eşafod, două clopote răsună, răspândind în împrejurimi glasul lor funebru.

Sunt clopotele de la catedrala Saint Barthélemy şi de la colegiul Christ's Hospital.

Şi clopotele nu încetează decât când corpul condamnatului a intrat pe mâna chirurgilor.

Ca şi pe aiurea, la Londra, execuţiile sunt publice.

Ele se efectuează, vara la orele cinci dimineaţa, iarna la orele şapte.

Cu o zi înainte, zgomotul lugubrei ceremonii învăluie cartierul.

Comercianţii care-şi au birourile în Old Bailey spun atunci amploiaţilor lor:

— Mâine puteţi veni cu o oră mai târziu.

La Londra, oamenii de afaceri n-au obiceiul să-şi înceapă operaţiile prea dimineaţă.

Înainte de orele nouă nu se deschide nicio casă de comerţ. Aşadar, la orele zece, adică trei ore mai târziu, negustorul din Old Bailey, care soseşte cu omnibuzul, cu penny-boatul sau cu trenul, nu mai găseşte nici urmă din înspăimântătoarea dramă pe care ar fi putut-o contempla la fereastra sa.

Pe la orele cinci şi jumătate, un detaşament de poliţişti soseşte în Old Bailey, escortând un car tras de oameni şi încărcat cu lemnele necesare pregătirii eşafodului.

Poliţiştii se aşează pe ambele părţi ale străzii formând două şiruri lungi.

E bariera care opreşte valurile mulţimii. La orele şase, eşafodul e ridicat şi cele două clopote au început să sune. Atunci aleargă şi poporul.

Fluviul de oameni sau mai bine zis torentul de zdrenţe curge de pe ţărmurile Tamisei, coboară din înălţimile Hampsteadului, din cârciumile Wappingului care au rămas deschise toată noaptea, şi din străzile sinistre de la White-Chapel, unde condamnatul are o cunoştinţă, aproape în fiecare casă.

Mulţimea aleargă din toate părţile şi umple Farringdon Street, Newgate Street şi împrejurimile bisericii Saint Barthélemy; se urcă pe acoperişuri, pe arbori, pe blocurile mai ridicate, se agaţă de orice poate, de unde crede că va putea să vadă mai bine spectacolul.

Dar piaţa este mică; mulţi sunt cei chemaţi şi puţini cei aleşi.

Aleşii sunt cei care au sosit mai devreme. Cu toate acestea, nimeni nu se plânge.

Nu se aude niciun strigăt, niciun murmur.

Valurile acestea de carne omenească sunt mai tăcute decât valurile mării pe vreme liniştită.

Dacă vorbesc între ei, vorbesc cu voce scăzută.

Unul din o sută va vedea eşafodul, unul din o mie îl va zări pe condamnat.

Ce-are a face?… Cel mai apropiat de locul supliciului va spune vecinului său ceea ce vede; acesta o va spune vecinilor săi şi, în modul acesta, până la o distanţă de un sfert de milă în jurul hidosului spectacol, fiecare va afla evenimentele, până în cele mai mici amănunte.

La orele şapte fix, soseşte condamnatul.

Dacă e un caracter tare, va vorbi publicului.

Dacă însă este un om slab, zguduit de spasmele morţii, se va mulţumi să sărute crucea pe care i-o întinde preotul, va lăsa să i se acopere ochii cu boneta neagră, apoi scândurile îi vor fugi de sub picioare şi totul se sfârşeşte.

La orele opt, chirurgii constată moartea şi cadavrul este ridicat.

Atunci poporul pleacă tot aşa de liniştit precum a venit, eşafodul e desfăcut şi când negustorii şi bancherii sosesc la birourile lor, îşi reiau lucrul ca de obicei, ca şi cum nimic deosebit nu s-ar fi întâmplat.

Deci, în ziua aceea, cartierul Old Bailey fusese martorul unui asemenea spectacol.

De dimineaţă fusese spânzurat un sărman francez, condamnat pentru că-şi asasinase tovarăşa vieţii sale de mizerie.

Francezul îşi ucisese mai întâi amanta, apoi îşi întorsese cuţitul înroşit încă în sânge, spre propriul său piept; dar mâna sa era tremurătoare şi cuţitul nu intră destul de adânc.

Nenorocitul trăise, curtea cu juraţi îl declarase asasin şi fusese

condamnat la spânzurătoare.

În aceeaşi dimineaţă în care nenorocitul fusese spânzurat, cu toate că trecuse de orele 10, cu toate că nu se mai vedea pe stradă nicio urmă de execuţie, o oarecare animaţie mai domnea încă în pragul magazinelor şi funcţionarii se întruneau şi conversau între ei.

În clădirea ocupată de casa de bancă Harris Johnson & Co. domnea o însufleţire şi mai mare.

Însufleţirea aceasta se datora unei împrejurări sociale.

Casa Harris avea o sucursală la Paris, şi francezul care fusese spânzurat funcţionase ca amploiat în birourile casei din Londra, cu un an în urmă.

Şeful casei, domnul Harris, îl concediase, pentru că-l văzuse beat într-o duminică.

Domnul Harris, în fond, era un om foarte cumsecade şi când auzise de tragicul sfârşit al fostului său amploiat, îi păru rău că fusese aşa de sever.

Cu opt zile în urmă, făcuse chiar numeroase încercări să obţină o amânare a execuţiei.

Funcţionarii, care toţi îl recunoscuseră pe condamnat, pe sărmanul Olivier, vorbeau între ei. Doar acela care se culca în birou, ca să păzească casa de bani şi registrele, mărturisea că se aşezase la fereastră şi văzuse toată execuţia în cele mai mici amănunte.

— Aşadar, întrebă unul dintre funcţionari, spui că l-ai văzut bine?

— L-am văzut cum vă văd şi pe voi acum.

— A vorbit ceva?

— Nu; a îmbrăţişat numai crucea pe care i-o întindea preotul.

— Un preot catolic?

— Da. Abatele Samuel, un irlandez.

— A fost curajos, bietul Olivier?

— Fără îndoială.

— Iată a treia execuţie de la începutul anului, comentă un alt funcţionar.

— Şi mai este un al patrulea condamnat, care aşteaptă.

— Un condamnat?

— Da. E un oarecare Bulton. Va fi spânzurat lunea viitoare.

— Şi mai este un al cincilea care va sosi în curând, adăugă un altul. Nu e judecat încă, dar condamnarea e sigură. E un irlandez care l-a asasinat pe gardianul de la Cold-Bath field.

— Cum se numeşte?

— John Colden.

— Domnilor, se auzi o voce severă din birou, la lucru, dacă nu vă supăraţi!…

Funcţionarii se aşezară grăbiţi la locurile lor.

Capitolul II

Vocea severă care se auzise era aceea a domnului Morok.

Domnul Morok era casierul şef al casei Harris Johnson & Co.

Domnul Morok era un om de o severitate teribilă.

Era în vârstă de cincizeci şi nouă de ani şi de patruzeci şi cinci de ani era funcţionar la bancă.

La vârsta de patrusprezece ani intrase în birourile de expediţie ale casei Harris, adică de pe timpul când trăia bunicul actualului patron.

Mic, gras, cu capul chel, cu buzele cărnoase, cu dinţii galbeni şi rău orânduiţi, domnul Morok era omul care nu cunoştea din viaţă nimic altceva decât ce se raporta direct la operaţiile bancare.

Pentru dânsul, lumea era o carte mare, o carte imensă, în care clienţii puteau fi împărţiţi în două mari categorii: debitori şi creditori. Orice individ, care nu era în relaţii directe sau indirecte cu casa Harris, pentru el nu exista pe suprafaţa pământului.

Domnul Morok era burlac, avea o groază deosebită faţă de femei şi de copii şi avea obiceiul să spună că întemeierea unei familii însemna o operaţie deplorabilă.

Niciodată în viaţa sa nu se distrase; de aceea avea o deosebită oroare pentru toţi aceia care se distrau.

Ziua în care domnul Harris îl pusese în fruntea casei sale de comerţ fusese o zi rea pentru toţi funcţionarii.

Domnul Morok voia exactitate deplină, cerea muncă, zi şi noapte, şi în schimb credea că trebuie oferite salarii cât se poate de reduse.

În ziua aceea, domnul Morok venise în Old Bailey şi mai prost dispus ca de obicei.

— Te întreb, dragul meu domn, spunea dânsul adresându-se domnului Colmans, funcţionarul care răspunde de registre, te întreb dacă e raţional să se facă asemenea tămbălău într-o stradă unde sunt atâtea case serioase?… Să nu credeţi cumva că vreau să mă arăt prea filantrop; nicidecum; pedeapsa cu moartea este cât se poate de necesară, căci altfel n-am mai putea să ne păstrăm casetele noastre neatinse. Dar acesta este oare un motiv ca execuţiile să aibă loc în Old Bailey? Toată noaptea, mulţimea care circula prin Farringdon, unde locuiesc eu, nu m-a lăsat să dorm. De dimineaţă, clopotele mi-au buimăcit capul. Iată că acum sunt orele zece şi nimeni nu este încă la postul său.

— Cu toate acestea, cred că execuţiile nu pot fi efectuate la miezul nopţii, observă cu timiditate funcţionarul.

— Dar s-ar putea alege un alt loc decât Old Bailey.

— Şi unde asta, domnule Morok?

— Ştiu şi eu? La White-Hall, de exemplu, sau într-un cartier oarecare din West-End, unde lumea n-are nimic de făcut. Dar pe aici

suntem numai oameni serioşi. Pe lângă că suntem opriţi de la treburile noastre, dar spectacolele acestea sunt un exemplu rău pentru tineret. Priveşte, te rog, la toţi domnii aceia care stau plantaţi în pragurile birourilor, în loc să-şi vadă de lucru!

Deci, la sunetul vocii severe a domnului Morok, toţi funcţionarii alergaseră să-şi ia locurile.

Atunci domnul Morok procedase la deschiderea casetei, care avea trei încuietori deosebite şi toate foarte complicate.

Responsabilul cu registrele crezu că putea să-şi continue conversaţia.

— Dumneata n-ai văzut niciodată, domnule Morok? întrebă dânsul.

— Ce să văd?

— O execuţie.

— Niciodată.

— Şi cu toate acestea, e multă vreme de când birourile băncii sunt aici.

— Mai mult de cincizeci de ani; de patruzeci şi şase de ani sunt eu aici.

— Bine! murmură funcţionarul.

— În medie sunt cam cinci execuţii pe an; aşa încât, de patruzeci şi şase de ani, aş fi putut să privesc la cel puţin o sută treizeci…

— Şi… n-ai avut niciodată curajul?

— Oh! nu de asta… Când se spânzură un om, înseamnă că a meritat să fie spânzurat… Şi pe urmă, mie ce-mi pasă?

— N-ai fost curios niciodată?

— Dacă n-am vrut niciodată să asist la un asemenea spectacol, am făcut-o numai pentru că găsesc ridicol să se spânzure lumea în Old Bailey şi nu doresc să încurajez prin prezenţa mea legenda…

— Foarte bine; dar în Newgate n-ai intrat niciodată?

— Ba da, o dată… acum opt zile. Domnul Harris, care are uneori nişte idei filantropice de mă face să ridic din umeri, a vrut să mă duc să-l văd pe mizerabilul de Olivier.

— Şi te-ai dus?

— Da.

— Trebuie să fi simţit o emoţie foarte mare.

— Eu?… Nicidecum.

— Cu toate acestea, l-am cunoscut cu toţii pe Olivier!

— Şi ce-are a face asta?

— Trebuie să fie teribil pe-acolo. Nu-i aşa, domnule Morok?

— Nici n-am băgat de seamă ce era împrejurul meu, răspunse domnul Morok.

— Dar celulele condamnaţilor la moarte?

— Nici nu-mi mai amintesc cum erau.

Şi domnul Morok începu să-şi ascută creionul.

Responsabilul cu registrele înţelese că superiorul său nu mai avea poftă de vorbă şi, aplecându-şi capul pe registre, îşi văzu de treabă.

„Cât de idioţi sunt toţi oamenii aceştia! cugetă domnul Morok; ce lucru curios poate fi în a vedea o închisoare în care este un om care trebuie să fie spânzurat?”

Şi pe când cugeta astfel, cineva bătu la ghişeul său.

Domnul Morok se apropie şi deschise ferestruica.

Atunci, se trezi în faţa unui om îmbrăcat în haine de drum, care-l întrebă.

— Vorbiţi limba franceză, domnule?

— Da, domnule, răspunse domnul Morok, cu un accent britanic pronunţat. Cu ce vă putem servi?

— Sosesc din Paris, răspunse bărbatul, şi am o scrisoare de schimb pentru casa dumneavoastră.

— De la ce casă?

— De la casa Monteaux şi Lunel, bulevardul Montmartre.

Domnul Morok întinse mâna spunând:

— Daţi scrisoarea.

— Aş mai dori, continuă francezul, să vorbesc cu domnul Harris în persoană.

Domnul Morok răspunse cu oarecare dispreţ:

— Domnul Harris nu soseşte niciodată înainte de amiază şi nu ştim dacă vă va primi.

Scrisoarea de schimb era de două sute de lire.

— Semnaţi de primire, spuse domnul Morok.

— Cu toate acestea, insistă francezul, vă asigur că trebuie să vorbesc cu domnul Harris.

— Atunci, scrieţi-i şi cereţi o audienţă. Poate că veţi fi primit.

— Trebuie să vorbesc cu dânsul, neapărat astăzi.

— E cu neputinţă.

Francezul continuă:

— Sunt chirurg şi am o misiune de la guvernul meu.

— Dumneata? întrebă cu dispreţ domnul Morok.

— Şi cum nu cunosc pe nimeni la Londra, domnul Harris, care este consilier municipal, va putea să-mi fie de mare ajutor.

— Dar, scumpul meu domn, credeţi dumneavoastră că toţi oamenii care au pentru casa noastră o scrisoare de schimb de două sute de lire?…

— Te rog să mă ierţi, spuse francezul, foarte liniştit.

Şi-şi deschise portofelul.

Apoi, scoase o foaie de hârtie roşie, pe care o puse sub ochii domnului Morok.

Această foaie de hârtie era o altă scrisoare de schimb.

Pe ea se vedea înscrisă enorma sumă de patruzeci de mii de lire,

adică un milion de franci, şi jos se vedea semnătura băncii Rothschild din Paris.

Domnul Morok se trase un pas înapoi şi strigă:

— Ieremiah! Ieremiah!

Un comis alergă.

— Ia o trăsură, Ieremiah, şi fugi în Elgin-Crescent, Notting-Hill, la domnul Harris; roagă-l să vină cât mai repede posibil.

Apoi, deschizând portiţa grilajului, îi spuse francezului, care surâdea:

— Binevoiţi să intraţi, domnule.

Şi se grăbi să ofere un fotoliu vizitatorului.

Capitolul III

Domnul Harris, şeful băncii Harris Johnson & Co., îşi avea locuinţa în Elgin-Crescent, lângă Kensington-garden.

E unul din cartierele cele mai îndepărtate şi cele mai liniştite din West-End. Pe acolo nu sunt nici magazine, nici case de comerţ. E un cartier pe jumătate aristocratic, pe jumătate burghez, unde oamenii, reţinuţi toată ziua în centrul oraşului pentru afaceri, vin să-şi regăsească seara liniştea vieţii de familie.

Domnul Harris are o soţie tânără, aristocratică, pe care o conducea adeseori la baluri.

Chiar cu o zi mai înainte asistase la o serbare splendidă, care nu se terminase decât odată cu apariţia primelor raze ale aurorei.

Deci, domnul Harris adormise abia de o oră sau două, când comisul expediat de domnul Morok sosi.

Domnul Morok nu-şi deranja patronul nici de două ori pe an. El avea mână liberă asupra tuturor afacerilor curente, şi pentru ca să trimită după domnul Harris, trebuia să intervină ceva extraordinar.

Un bancher francez, deşteptat din somn în asemenea împrejurări, s-ar fi arătat foarte contrariat.

Domnul Harris se sculă fără să pronunţe vreun cuvânt, îşi făcu toaleta liniştit şi, după ce dăduse ordinul să fie introdus comisul, se mărgini să-l întrebe dacă ştia pentru ce-l chema domnul Morok.

Comisul răspunse că un străin, un francez, se prezentase la Old Bailey şi ceruse să-l vadă fără întârziere.

— Are vreo scrisoare de credit? întrebă domnul Harris.

— Da.

— Ştii pentru ce sumă?

— Patruzeci de mii de lire.

Un om, care poate să ridice în orice moment suma de patruzeci de mii de lire, are oricând dreptul să deranjeze un bancher, chiar când bancherul şi-a petrecut noaptea la bal.

Domnul Harris avea cai, trăsuri luxoase şi echipajele sale erau cunoscute şi remarcate la Hyde-Park.

Cu toate acestea el nu dădu ordin să se pună caii.

Cu acea simplitate care i-a caracterizat întotdeauna pe englezi, sări în trăsura comisului său şi se aşeză alături de el.

Peste trei sferturi de oră era în Old Bailey.

Francezul aştepta în biroul domnului Morok, citind nişte ziare franceze, pe care cu o deosebită gentileţe i le oferise domnul casier.

Domnul Harris intră şi aruncă asupra necunoscutului o privire care exprima un calm desăvârşit. El i se adresă în limba franceză:

— Eu sunt Harris, domnule, şi sunt întrutotul la dispoziţia dumitale.

— Domnule, răspunse francezul, te rog să mă ierţi că te-am supărat, dar sunt purtătorul unei scrisori de la corespondenţii dumneavoastră din Paris.

Şi, deschizându-şi pentru a treia oară portofelul, scoase un plic care purta peceţile casei Harris şi Johnson din Paris, Chaussée d'Antin 67.

— Binevoiţi să treceţi în cabinetul meu, spuse domnul Harris, deschizând o uşă din fundul biroului domnului Morok şi, dându-se la o parte pentru a face loc străinului să treacă cel dintâi.

Când rămaseră singuri, domnul Harris deschise scrisoarea corespondentului său şi citi:

„Vă recomandăm pe domnul Firmin Bellecombe, chirurg, însărcinat de facultatea de medicină din Paris să facă un studiu amănunţit asupra ştrangulării. Domnul Firmin Bellecombe e foarte bogat şi are asupra sa scrisori de schimb ale mai multor case din Paris. Veţi onora cu schimbul dumneavoastră pe toate câte vi le va prezenta.

Credem că veţi binevoi să vă puneţi la dispoziţia domnului Bellecombe pentru toate serviciile pe care vi le va cere.

Domnul Firmin Bellecombe doreşte să viziteze închisorile, şi mai cu seamă închisoarea Newgate. În afară de asta, mai doreşte să facă experienţe pe corpurile condamnaţilor. Situaţia dumneavoastră de consilier municipal îi va fi foarte folositoare pentru aceste lucruri."

După cum se vede, era o scrisoare cordială.

După ce o citi, domnul Harris îşi privi vizitatorul.

Era un bărbat încă tânăr, putea să aibă cel mult treizeci şi opt de ani, purta nişte favoriţi bruni şi avea o fizionomie inteligentă. Privirea sa, mai ales, avea ceva magnetic şi imperios, care uimea.

Bancherul spuse:

— Sunt la ordinele dumneavoastră, domnule; ce pot face pentru a vă fi plăcut?

— Domnule, răspunse francezul, azi dimineaţă a avut loc o execuţie înaintea casei dumitale?

— Da.

— Corpul condamnatului a fost transportat la spitalul Saint Barthélemy?

— Nu ştiu, dar e posibil.

— Aş dori să fiu prezentat chirurgului şef al spitalului şi să fiu de faţă la disecţia corpului. Cui trebuie să mă adresez pentru aceasta?

— Domnule, răspunse bancherul, acesta va fi un lucru foarte uşor, îndată ce veţi avea o scrisorică din partea primarului.

— Şi… scrisoarea aceasta?…

— Îmi va face o deosebită plăcere să v-o procur.

Domnul Harris sună şi ordonă să i se aducă o trăsură.

— Doreşti să mă întovărăşeşti, domnule?

— Cum veţi voi, răspunse acesta.

Domnul Harris îşi luă pălăria, pardesiul şi mănuşile şi francezul îl urmă.

Distanţa este mică de la Old Bailey la King's Street, cartierul în care se ridică monumentalul Guild-Hall, adică primăria Londrei.

Acolo îşi are lordul primar birourile sale.

Francezul rămase în trăsură, şi domnul Harris se pierdu sub o boltă.

După un sfert de oră se întoarse.

Lordul primar nu poate refuza niciodată un consilier municipal.

Domnul Harris obţinuse o învoială de intrare pentru Saint Barthélemy.

— De acolo vreţi să începeţi, nu-i aşa?

— Da, domnule, răspunse chirurgul.

Acesta din urmă mărturisi că n-avea decât foarte puţine cunoştinţe de limba engleză, şi era fericit că poate să-i servească de interpret.

Englezul este de obicei distant şi foarte puţin primitor cu străinii, dar când e vorba de o recomandaţie specială, masca sa se topeşte şi devine de o amabilitate fără margini.

Domnul Harris îl considera acum pe francez ca pe oaspetele său şi se credea obligat să stea tot timpul la dispoziţia sa.

Ajunşi la Saint Barthélemy, domnul Harris arătă permisul de intrare şi discută un moment cu portarul.

Apoi, după explicaţiile pe care acesta i le dădu, domnul Harris se întoarse spre francez spunându-i:

— Domnule, corpul condamnatului n-a fost transportat aici.

— Ah!

— A rămas la Newgate şi va fi îngropat.

— Fără să fie disecat mai întâi?

— Chirurgii au renunţat la disecţie.

— Pentru ce?

— Nu se ştie bine.

— Ah! exclamă francezul; de aş putea să văd corpul.

— Sper, de vreme ce avem intrare liberă şi la Newgate.

Şi domnul Harris şi chirurgul se urcară din nou în trăsura care aştepta la poartă.

În momentul acela un om trecu aproape de ei şi schimbă o privire rapidă cu francezul. Omul acesta nu era altul decât Shoking.

Capitolul IV

Câteva momente după aceea trăsura domnului Harris se oprea la Newgate, în faţa porţii din mijloc, care după cum ne amintim, conducea la locuinţa particulară a guvernatorului.

Subguvernatorul de la Newgate se numea sir Robert M…

Era un om de vreo cincizeci de ani, cu aparenţă robustă, cu părul blond, cu ochii albaştri, cu faţa mereu surâzătoare.

Purta o uniformă verde, cu un galon triplu de argint la mâneca mâinii stângi şi o caschetă rotundă a cărei vizieră era de asemenea triplu galonată.

Sir Robert M… era subguvernator la Newgate de mai bine de douăzeci de ani.

Contactul cu prizonierii, zgomotul aproape continuu al fiarelor, lumina sinistră a torţelor care se aprind pentru ridicarea eşafodului, lugubrele pregătiri ale condamnaţilor, nimic din toate acestea n-au putut modifica natura sa, prin excelenţă veselă.

Era o fericire pentru dânsul să poată arăta închisoarea vreunui nobil străin, care avea permisiune de intrare de la lordul primar al Londrei.

Acestui bărbat i se adresă domnul Harris.

Sir Robert M… îl privi cu oarecare curiozitate pe chirurgul francez.

Acesta îl plăcu, fără îndoială, căci îi întinse mâna cu cordialitate.

De altfel, lui sir Robert M… îi plăcea orice om care venea să viziteze închisoarea Newgate.

Poarta din mijloc, aceea a guvernatorului, dă într-un coridor; la dreapta este grefa.

Sir Robert M… n-avea decât să-şi scoată o cheie de la cingătoare şi să deschidă un grilaj pentru ca, din grefă, vizitatorii să treacă în închisoare.

Dar subguvernatorul ţinea prea mult să-şi dea importanţă, pentru ca să lucreze astfel.

— Faceţi înconjurul, zise domnului Harris.

Domnul Harris şi chirurgul ieşiră şi se duseră să sune la prima poartă.

După cum am spus, fiecare dintre porţi avea câte o scară cu trei trepte.

Portarul, prevenit, se grăbi să deschidă.

Atunci domnul Harris şi domnul Firmin Bellecombe se văzură într-o sală îngustă, care avea grefa în stânga şi locuinţa portarului la dreapta.

În faţa lor era o altă poartă, tot de fier, prevăzută cu nişte lacăte şi nişte zăvoare enorme şi aşa de joasă, încât domnul Harris, care era înalt, a fost obligat să se aplece mult ca să-i poată trece pragul.

Amândoi vizitatorii, întovărăşiţi de sir Robert M… intrară într-un coridor întunecos, care făcea înconjurul închisorii.

Sir Robert închise poarta după dânsul şi spuse surâzând:

— De aici nu mai iese nimeni niciodată.

— Dar, zise domnul Harris, se mai întâmplă ca vreun condamnat să mai iasă din Newgate.

— Foarte rar se întâmplă aşa ceva. Cu toate acestea, sunt exemple…

Şi veselul guvernator surâdea mereu.

La capătul coridorului, în stânga, se vedea o sală destul de încăpătoare, în mijlocul căreia era un fel de cuşcă cu geamuri.

— Ce e asta? întrebă domnul Harris, care cu toate că era consilier municipal, nu vizitase niciodată închisoarea.

— E vorbitorul avocaţilor, răspunse sir Robert M… Se aduce prizonierul de o parte şi avocatul intră prin cealaltă parte; amândoi se aşează vis-à-vis, la masa din mijloc. După aceea se închide uşa. Doi gardieni se plimbă în jurul cuştii; ei văd tot ceea ce fac prizonierul şi avocatul, dar nu pot auzi nimic din ce-şi spun. Aşa comandă legea engleză, care respectă libertatea şi dreptul de apărare.

După sala vorbitorului se deschidea unul dintre coridoarele celulare.

Sir Robert M… deschise uşa unei celule.

Aproape îndată, prizonierul, care stătea lungit pe pat şi citea, se întoarse spre zid şi făcu salutul militar.

Sir Robert M… avea o deosebită plăcere arătând vizitatorilor celula până în cele mai mici amănunte.

Toate celulele obişnuite erau făcute după acelaşi model.

Domnul Harris, care servea de interpret francezului, sir Robert M… nu vorbea decât limba sa maternă, îşi exprimă dorinţa să vadă sala de corecţie şi celulele condamnaţilor la moarte.

Sala de corecţie este o încăpere a cărei înfăţişare nu este deloc sinistră.

Zidurile sunt albe şi e iluminată de trei ferestre, care dau toate în curte.

Dar în mijlocul încăperii se vede ceva, un instrument, un obiect oarecare, a cărui întrebuinţare nu poate fi ghicită şi care atrage îndată atenţia. E un fel de cutie, un fel de casetă, care are deasupra un fel de bară transversală, şi care este străbătută de două găuri.

Şi cum francezul privea obiectul, cu oarecare curiozitate, subguvernatorul îl apucă cu bruscheţe de umeri şi-l trase spre dânsul. Domnul Bellecombe se văzu dintr-o dată ţintuit pe loc, în imposibilitate să mai facă vreo mişcare.

Atunci sir Robert, râzând din toată inima, îi spuse:

— Când te vei întoarce în ţara dumitale, domnule, vei putea spune pe drept cuvânt că ai fost şi dumneata la „block". Aşa se numeşte instrumentul acesta care serveşte pentru biciuirea pungaşilor.

Apoi, satisfăcut de experienţă, sir Robert adăugă:

— Acum vă voi arăta şi celulele.

Domnul Robert M… era, cât se poate de bine dispus în ziua aceea.

Cei doi vizitatori au fost conduşi până la capătul coridorului; acolo, subguvernatorul deschise o uşă şi francezul intră într-o celulă care era cufundată în cel mai adânc întuneric. Un întuneric aşa de complet, încât după ce domnul Harris închise uşa, nu se mai vedea nici la doi paşi.

Râzând mereu, subguvernatorul le spuse:.

— În virtutea puterilor mele indiscutabile, am dreptul să las aici, trei zile şi trei nopţi, numai cu apă şi cu pâine, orice prizonier indisciplinat.

Din celula aceasta trecură în curte.

Era o curte lungă şi strâmtă, înconjurată de ziduri înalte.

Francezul examină mult timp partea aceasta a închisorii.

— La ce te gândeşti? întrebă sir Robert.

— Gândesc că trebuie să fie foarte greu de evadat de aici, răspunse dânsul prin intermediul domnului Harris.

Sir Robert înălţă din umeri spunând:

— S-a evadat de la Clerkenwell, de la Horsmonger Lane, de la Bath Square şi chiar din Turnul Londrei, în timpul când era şi pe acolo închisoare; dar de la Newgate, niciodată!

Ajunşi în capătul curţii, îi rugă să intre într-un nou coridor, în care se deschideau două uşi.

Erau celulele condamnaţilor la moarte.

Una dintre aceste uşi era deschisă.

Domnul Harris, care înaintase mai mult, făcu deodată un pas îndărăt.

Zărise un cadavru culcat pe un pat.

O lumânare ardea la capul mortului.

Îngenuncheaţi lângă pat, doi bărbaţi şi două femei se rugau.

Cadavrul era acela al nenorocitului executat de dimineaţă.

Cele două femei erau îmbrăcate în nişte rochii lungi de lână şi feţele le erau acoperite de nişte văluri dese, negre.

Cei doi tineri purtau costumul şcolarilor de la Christ's Hospital colţuni galbeni şi haină albastră, şi după ordonanţa regelui Eduard VI,

umblau cu capetele descoperite.

Cadavrul era acoperit cu o cuvertură şi nu putea să i se vadă faţa.

Capitolul V

Sir Robert M… subguvernatorul de la Newgate, observase mişcarea domnului Harris, care la vederea cadavrului făcuse cu vioiciune un pas îndărăt.

El îl luă de braţ şi-i spuse surâzând:

— Nu te teme; morţii nu învie. Sărmanul francez Olivier şi-a luat rămas bun de la noi, de dimineaţă.

Acela căruia scrisoarea de recomandaţie a corespondentului domnului Harris îi dădea titlul de chirurg intrase în celulă fără cea mai mică emoţie.

Dar domnul Harris rămăsese la uşă.

— Scuzaţi-mă; eu n-am obiceiul să mă găsesc adeseori în prezenţa cadavrelor…

— Lipsă de obişnuinţă, ştiu asta… comentă subguvernatorul râzând.

— Şi-apoi, adăugă domnul Harris, eu l-am cunoscut pe nenorocitul acesta.

— Da?

— A fost funcţionar în birourile mele.

Şi cum fruntea domnului Harris se întuneca din ce în ce mai mult, sir Robert crezu că este de datoria sa să schimbe vorba.

— Ştii dumneata cine sunt aceste două femei?

— Nu.

— Sunt două lady, două doamne din cea mai înaltă societate.

— Ah! murmură Harris.

Dar sir Robert M… continuă:

— În Londra, şi în toate oraşele mai principale ale liberei Anglii, există o instituţie foarte respectabilă, „Comitetul de Doamne al Închisorilor”. Comitetul acesta, continuă sir Robert, este alcătuit, în cea mai mare parte din doamne aparţinând înaltei societăţi. Doamnele acestea se duc să viziteze prizonierii, au grijă de familiile lor şi veghează asupra morţilor. Ori de câte ori avem vreo execuţie, două sau trei doamne din înaltul comitet se prezintă. Ele au dreptul să-l viziteze pe condamnat şi să rămână singure cu el.

— Ah! doamnele acestea sunt lăsate să pătrundă în celula condamnatului?

— Fără îndoială; condamnatul e cu mâinile legate şi e prin urmare în imposibilitate să facă vreo nebunie.

Apoi, veselul subguvernator adăugă:

— Doamnele acestea poartă nişte văluri foarte dese şi nu le poţi

recunoaşte. Îndată ce execuţia a avut loc şi chirurgii au renunţat la autopsia corpului, doamnele vin şi îngenunchează lângă cadavru, care nu este înmormântat decât după apusul soarelui.

În timpul acesta, francezul se apropiase de cadavru.

Cele două femei nici nu se mişcară.

Numai cei doi tineri ridicară capetele cu un aer curios.

Şi fără să întrebe dacă acest lucru îi era îngăduit de regulamente, francezul ridică cuvertura care acoperea capul cadavrului şi aruncă o privire rapidă asupra gâtului ca să vadă efectul strangulării.

Faţa îi era tumefiată, limba umflată îi spânzura în jos; gâtul avea de jur împrejur un cerc albăstrui.

„Omul acesta n-a fost viguros, îşi spuse francezul; cu toate acestea, desigur că n-a murit decât după şapte sau opt minute. John Colden va rezista mai mult”.

După aceea, francezul ieşi pe coridor şi se apropie de sir Robert, care continua să-i dea explicaţii domnului Harris.

— Cât despre cei doi şcolari de la Christ’s Hospital, pe care-i vedeţi aici, vă voi explica îndată prezenţa lor.

— Într-adevăr, spuse domnul Harris, nu-mi prea explic ce caută tinerii aceştia aici.

— Ştiţi, reluă domnul Robert, că acest colegiu a fost fondat de către regele Eduard al VI-lea; prinţul acesta, care a murit la vârsta de şaisprezece ani, era, după cum ştiţi, fiul Jeannei Seymour şi al regelui Henric al VIII-lea. Jeanne Seymour fusese doamnă de onoare a nenorocitei Anne de Boleyn.

— Ştiu lucrurile acestea, spuse domnul Harris, care avea pretenţia că ştie bine istoria ţării sale.

— Jeanne îşi crescuse copilul, învăţându-l să venereze memoria acelei femei nenorocite. Tânărul rege, înfiinţând colegiul Christ’s Hospital, a creat în favoarea elevilor care ar fi admişi mai multe privilegii, dar le-a impus şi obligaţia să vegheze asupra condamnaţilor la moarte până la ora înmormântării. Toate acestea în memoria victimei regale. La fiecare execuţie se aleg doi şcolari; cel mai vechi şi cel mai nou, şi amândoi vin să petreacă câteva ore lângă cadavru.

Cum chirurgul părea că nu cunoaşte decât foarte puţin limba engleză, domnul Harris crezu că este datoria sa să-i tălmăcească vorbele subguvernatorului.

Trecură din nou prin faţa celulei.

— Aţi văzut un spânzurat, spuse sir Robert; acum vă voi arăta un condamnat la moarte.

— Ah! aşadar mai este şi un altul! remarcă domnul Harris.

— Da.

— De când a fost condamnat?

— Chiar de ieri.

— Cum se numeşte?

— Bulton.

— Ce crimă a făcut?

— A încercat să asasineze un bancher, domnul Thomas Elgin, din Kilburn Square.

Un surâs dispreţuitor flutură pe buzele domnului Harris.

— Oh! un bancher! exclamă dânsul; eşti prea bun… Mai bine spus, un cămătar.

Subguvernatorul deschise o a doua uşă, care dădea tot în coridor.

Atunci nişte răgete, care n-aveau nimic omenesc în ele ajunseră până la urechile vizitatorilor.

Bulton, colosul cu faţa încruntată, stătea culcat pe patul său de închisoare.

În jurul corpului avea o cingătoare şi cingătoarea aceasta îi ţinea braţele înţepenite.

De asemenea şi picioarele îi erau tot încătuşate.

Bulton urla, blestema, striga, ţipa că nu vrea să moară.

Chirurgul îl privi.

Deodată banditul tăcu. Omul acela pe care îl vedea atunci pentru întâia oară exercita asupra lui o adevărată fascinaţie.

Sir Robert, care era în continuare foarte vesel, îi spuse:

— La ce bun să te întristezi, amicul meu? Nu vei fi spânzurat decât în ziua de 2 ianuarie. Ai şapte zile întregi înaintea dumitale.

— Nu vreau să mor! urlă Bulton.

— Şi apoi, e un eveniment care trece aşa de repede, adăugă bunul sir Robert. Nici n-ai timp să bagi de seamă. Calcraft este un om deosebit de abil. Nu se mai găseşte un asemenea călău în tot regatul Marii Britanii. Te asigur că va fi aşa de dibaci, încât dumneata însuţi vei rămâne mulţumit.

Şi cum nu mai era nimic de văzut în celula aceea, subguvernatorul făcu un pas spre a se retrage.

Atunci chirurgul îşi fixă din nou privirea asupra lui Bulton şi-i făcu un semn misterios.

Era semnul care îi lega între ei, în imensa Londră, pe toţi aceia care se gândeau la Irlanda.

Bulton tresări şi-şi înăbuşi un strigăt.

Dar deja uşa se închise şi chirurgul dispăruse.

Capitolul VI

Francezul, domnul Harris şi sir Robert M… veniră din nou în curte.

La cealaltă extremitate, era o poartă care se deschidea într-un coridor îngust.

În coridorul acesta, dacă ridici capul în sus, vezi cerul.

Dar îl vezi de-a curmezişul unui grilaj alcătuit din bare enorme de fier.

Tâlharii din Londra, ca toţi tâlharii, îşi au şi ei dialectul lor special; e un dialect foarte pitoresc.

Ei au botezat acest coridor „cuşca păsărilor”.

În fundul acestui coridor este o uşă mare de stejar, prevăzută cu un ghişeu şi cu nişte zăvoare enorme.

Ce rol avea uşa aceasta?

Sir Robert M… era o călăuză conştiincioasă.

Îi plăcea să dea toate amănuntele.

Vizitatorii străbătură coridorul şi intrară în sala curţii cu juraţi, care nu oferea nimic extraordinar.

— Dacă un inculpat este achitat, explică sir Robert, iese prin uşa din spate.

— Ah! murmură domnul Harris; şi dacă este condamnat?

— Parcurge în sens invers drumul pe care l-am făcut noi.

Din sala curţii cu juraţi intrară în cimitirul spânzuraţilor.

Lespezi mari de piatră erau înşirate de-a lungul drumului.

Doi lucrători săpau mormântul spânzuratului de dimineaţă, francezul Olivier.

Sir Robert dădea explicaţii cu cea mai mare volubilitate.

Deasupra fiecărei lespezi era câte o iniţială.

— Iată, spunea dânsul, Witgins, care şi-a ucis nevasta. Iată Henrieta Stameton, care şi-a otrăvit amantul. Iată-l pe Barthélemy, un francez, pe Drury, pe americanul Butter şi pe irlandeza Mary.

Domnul Harris se înfiora din tot corpul la fiecare nouă lespede şi veselul subguvernator râdea mereu, povestind întâmplările fiecărui condamnat.

Ajunseră astfel până la mormântul care se săpa.

— Iată unde va fi pus Olivier, arătă sir Robert.

— Când? întrebă domnul Harris.

— Chiar în seara aceasta.

— Domnule, spuse francezul adresându-se domnului Harris, cere, te rog, guvernatorului câteva detalii despre modul în care se face înmormântarea.

Sir Robert era bucuros să dea orice fel de amănunte şi de aceea răspunse îndată.

— Înmormântarea se face într-un mod cât se poate de simplu; se pune cadavrul într-un sicriu de stejar, care e bătut la urmă cu cuie. Sicriul e coborât în mormânt în prezenţa mea şi a doi gardieni. Un preot oficiază serviciul divin, după naţionalitatea celui înmormântat. După aceea se aruncă pământ deasupra, se pune piatra, se cimentează bine şi se sapă lămurit numele condamnatului.

— Şi asta este tot? întrebă domnul Harris.

— Ah!… am uitat un amănunt.

— Să vedem.

— Se mai pune în sicriu un amestec de hidroclorură de potasiu şi sodiu, destinat să distrugă carnea în cel mai scurt timp posibil, împiedicând astfel putrefacţia.

— Să plecăm de aici, spuse domnul Harris.

După aceea vizitară bucătăria.

Sir Robert deschise un dulap de stejar, care era în faţa căminului.

— Ce-i asta? întrebă Harris, care zărise nişte curele şi nişte obiecte de oţel.

Sir Robert răspunse.

— Aici sunt chinuiţi prizonierii.

Şi amabilul subguvernator surâdea mereu.

— Dar, întrebă domnul Harris, pentru ce este aşezat dulapul acesta în bucătărie?

— Ridică ochii.

— Bine!

— Vezi colo în zid patru croşete, aşezate două într-o parte şi două într-o parte?

— Da.

— De croşetele acestea se suspendă două cuverturi imense, care formează un fel de coridor în mijlocul bucătăriei.

— Da.

— E un loc de trecere pentru condamnatul la moarte. Pe aici iese când e conclus la eşafod.

— Într-adevăr? spuse francezul nepăsător, pe când domnul Harris simţea părul zbârlindu-i-se în cap.

Capitolul VII

Un singur lucru rămăsese de văzut la Newgate; măştile condamnaţilor.

Măştile acestea erau înşirate pe o banchetă la intrarea grefei.

După ce vizitară şi această ultimă parte, vizitatorii se retraseră, ieşind prin poarta principală.

În momentul în care se pregăteau să iasă, cineva sună.

Portarul deschise.

Era un tânăr îmbrăcat în negru din cap până-n picioare. Era preotul catolic care-l asistase de dimineaţă pe condamnat şi care acum venea să spună la mormântul său ultimele rugăciuni. Cititorii probabil au ghicit că preotul acesta nu era altul decât abatele Samuel.

Francezul schimbă o privire rapidă cu dânsul, privire care nu fu surprinsă nici de guvernator, nici de domnul Harris.

Când ieşiră din închisoare, domnul Harris şi cu chirurgul respirară

mai liberi, mai uşuraţi.

— Scumpe domn, îi spuse atunci bancherul, sunt foarte vesel că ţi-am putut fi de folos.

— Şi eu îţi sunt cu atât mai recunoscător, domnul meu, răspunse acela care pentru domnul Harris se numea doctorul Firmin Bellecombe, cu cât dumneata pari a avea o fire impresionabilă.

— Sunt, într-adevăr, şi mărturisesc că vederea acelui cadavru…

— Nenorocitul fusese angajatul dumitale?

— Da, domnule; de aceea am şi făcut încercări ca să-l smulg de la eşafod.

Pe când vorbeau astfel, bancherul şi oaspetele său străbătură strada Old Bailey şi ajunseră până la uşa casei ocupată de birourile domnului Harris.

Chirurgul îşi ridicase capul spre ferestrele de la catul de sus.

— Ce priveşti astfel? întrebă bancherul.

— Privesc ferestrele casei dumitale, şi-mi spun că sunt situate drept în faţa locului unde se înalţă eşafodul.

— Ai vrea să priveşti un asemenea spectacol?

— Poate…

Domnul Harris făcu un gest de dezgust.

— Domnule, reluă francezul, eu nu sunt un simplu curios, ci un medic care e însărcinat cu o misiune ştiinţifică. Trebuie să studiez sistemul penitenciarelor din Londra şi efectele pedepsei cu moartea prin strangulare. Prin urmare, probabil că voi apela şi altă dată la preţiosul dumneavoastră ajutor.

— Sunt la dispoziţia dumneavoastră, răspunse domnul Harris.

— Vă voi cere deci să binevoiţi să-mi cedaţi una dintre ferestrele casei dumneavoastră, într-o zi de execuţie.

— Dacă lucrul acesta poate să vă facă plăcere, sunt încântat, răspunse domnul Harris. De altfel, sper că voi avea onoarea să vă fac o vizită şi să vă invit la un dejun, într-o zi când veţi avea plăcere.

Francezul se înclină.

— Unde-aţi tras? continuă domnul Harris.

— Panton-hotel, Panton Street, Haymarket, răspunse francezul.

— Aveţi nevoie de ceva bani? mai întrebă domnul Harris.

— Nu încă; dar după Crăciun, mă voi prezenta la casa dumneavoastră.

Domnul Harris întinse mâna francezului şi se despărţiră.

Francezul coborî strada Old Bailey şi merse până în Fleet Street; acolo sări într-o trăsură. Apoi ordonă birjarului, dar de astă dată în cea mai curată limbă engleză.

— Condu-mă în Old Gravel Lane, la cantina lui master Wandstoon.

Birjarul păru puţin cam mirat, văzând un om aşa de bine îmbrăcat dând o asemenea adresă. Cu toate acestea, îşi biciui calul, fără să mai

facă vreo obiecţie.

După câteva minute, francezul se opri la uşa sinistrei cantine, în care l-am văzut într-o noapte pe Wilton şi pe vizitiu bând câte un pahar de vin şi dăruind viaţa irlandezei Jenny.

Nu era decât un singur om în toată cantina.

Omul acesta era Shoking.

Văzându-l pe francez se sculă grăbit şi veni în întâmpinarea lui, întrebându-l încetişor:

— Ei bine, stăpâne?

— Atunci Omul Gri, căci cititorii noştri au ghicit deja că francezul care vizitase în amănunţime închisoarea Newgate nu era altul decât eroul nostru, Omul Gri, clătină din cap cu tristeţe.

— Evadarea sa e imposibilă, murmură dânsul.

— Imposibilă!

— Da, am văzut totul; am străbătut închisoarea în toate direcţiile. Nu e niciun gardian care să ne fie prieten. Fuga e imposibilă.

— Atunci, întrebă Shoking emoţionat, John Colden va muri?

— Nu.

— Cu toate acestea va fi condamnat?

— Fără îndoială.

— Şi în ce mod îl vei salva?

— Aceasta este treaba mea, spuse Omul Gri cu cea mai mare linişte.

— Dar, întrebă Shoking, pentru ce mi-ai dat întâlnire aici?

— Pentru că trebuie să vină şi abatele Samuel.

— Când?

— Îndată ce spânzuratul de azi dimineaţă va fi înmormântat.

Toate acestea au fost spuse cu voce înecată, şi domnul Wandstoon, care citea cu cea mai mare atenţie „Times", n-auzise nici un singur cuvânt.

— După aceea, continuă Omul Gri, prin părţile acestea locuieşte şi Calcraft.

Shoking tresări.

— Da, aprobă dânsul; Calcraft locuieşte în Wellclose Square.

— Şi Jefferies, unul dintre ajutoarele sale, locuieşte în Parmington Street?

— Da.

Apoi, după un moment de tăcere, Shoking continuă.

— Stăpâne, cred că nu ai intenţia să-l corupi pe Calcraft; lucrul e cu neputinţă.

— Ah! Crezi asta? întrebă Omul Gri surâzând.

— Sunt sigur, răspunse Shoking, au mai încercat-o mulţi alţii înaintea noastră. Soţia doctorului Sembrook i-a oferit întreaga sa avere.

— Şi Calcraft a refuzat?

— Da. Şi apoi, adăugă Shoking, ce ar putea să facă călăul? Chiar dacă ar vrea să scape vreun condamnat şi tot n-ar putea-o face.

— E foarte adevărat, cu toate acestea.

— Cu toate acestea?

— Călăul ar putea face nodul ştreangului în aşa mod încât condamnatul să nu moară imediat.

— Da?

— Şi dacă Calcraft nu se pricepe să facă lucrul acesta, îl voi învăţa eu.

— Da, dar îţi repet că acest Calcraft e incoruptibil.

— E adevărat; dar îl mai avem şi pe Jefferies.

— Jefferies.

— Da.

— Jefferies este acela care face nodul?

— Nu. Calcraft îl face.

— Atunci, nu înţeleg.

Omul Gri nici nu clipi.

— Spuneam, continuă dânsul, că Jefferies locuieşte în Parmington Street, la o distanţă de câţiva paşi.

— Bine.

— Să presupunem că Jefferies devine călău.

— În locul lui Calcraft?

— Da.

— Dar Calcraft e un om foarte sănătos.

— Fără îndoială.

— Şi n-a murit încă.

— Dar s-ar putea întâmpla să se îmbolnăvească.

— Atunci, îl întrerupse Shoking, Excelenţa Voastră se înşeală din nou.

— Mă înşel? murmură Omul Gri.

— Da.

— Cum asta?

— Dacă Calcraft s-ar îmbolnăvi, s-ar aduce în locul său călăul din Manchester.

— Ai dreptate, dar…

— Dar ce? zise Shoking.

— Pentru a fi adus călăul din Manchester, ar trebui câtva timp. Îmi vei spune poate că expresul merge repede şi telegraful şi mai repede încă?

— Drace!

— Dar sunt unele boli care vin pe neaşteptate.

— Nu înţeleg, spuse Shoking.

— Lasă-mă să beau un pahar de vin şi la urmă mă voi explica;

pentru moment, mor de sete.

Şi Omul Gri comandă un pahar de sherry.

Capitolul VIII

Shoking îl văzuse pe Omul Gri făcând atâtea lucruri extraordinare, încât nimic nu-l mai mira acum.

Cu toate acestea fostul cerşetor era un spirit eminamente practic şi îi făcea o deosebită plăcere să discute despre orice.

Omul Gri goli dintr-o sorbitură jumătate din paharul de sherry; apoi, privindu-şi tovarăşul, spuse:

— Dacă ai fi mai puţin inteligent decât eşti, m-aş mărgini să-ţi răspund că toate lucrurile acestea nu te privesc şi aş face din tine un instrument orb. Dar cum eşti un om de spirit şi am deplină încredere în tine…

— Oh! Cât pentru asta, ai cea mai mare dreptate.

— Cred că ne poate fi de un oarecare folos să fii şi tu la curent cu proiectele mele, cel puţin până la un punct oarecare.

— Bine! Ai dreptate; căci eu nu pot face bine decât un lucru pe care îl înţeleg.

— Să presupunem deci, continuă Omul Gri, că Jefferies e un om pe care-l putem corupe.

— Fie.

— Să mai presupunem că domnul Calcraft se îmbolnăveşte subit, chiar în momentul când ar trebui să-l spânzure pe John Colden.

— Oh! oh! murmură Shoking.

— Îşi poate închipui oricine că, odată eşafodul ridicat, mulţimea adunată, toaleta condamnatului sfârşită, faimoasele cuverturi din bucătărie întinse, nu va mai fi chip de dat înapoi.

— Asta e foarte adevărat.

— Jefferies va fi deci însărcinat cu execuţia şi va face nodul aşa cum îi voi cere eu.

— Bine, spuse Shoking. Înţeleg foarte bine, dar în acelaşi timp nu înţeleg un lucru. Cum se va putea să cadă Calcraft bolnav, aşa dintr-o dată?

— Vei vedea. Sunt unii călăi, care pentru a-şi da curaj în ziua execuţiei, beau foarte mult rachiu şi rom.

— Da, aprobă Shoking; dar Calcraft nu bea decât lapte.

— Ştiu.

— Şi laptele nu îmbată.

— Voi face în aşa fel încât paharul de lapte pe care-l va bea îl va pune în imposibilitate de a lucra.

— Cum asta?

— E secretul meu; să trecem mai departe. Mai ai de făcut vreo

obiecţie serioasă?

— Mi se pare..., spuse Shoking.

— Să vedem.

— Presupunând că domnul Calcraft se îmbolnăveşte şi că domnul Jefferies se lasă cumpărat.

— Bine!

— Să presupunem că se va face un nod, care nu va aduce moartea instantanee.

— Nu va fi decât o chestiune de timp. Şi numai dacă nu cumva frânghia se va rupe, spuse cu răceală Omul Gri.

— Bine! presupunem că John Colden va cădea la pământ.

— Foarte bine.

— Va fi ridicat îndată şi va fi spânzurat din nou.

— Ah! exclamă Omul Gri, aici nu mai este nevoie să înţelegi. Când vom ajunge în ziua execuţiei, vei vedea despre ce este vorba.

Omul Gri ajunsese în punctul acesta cu explicaţiile, când uşa cantinei se deschise din nou.

De astă dată, abatele Samuel fu acela care apăru în prag.

Omul Gri se sculă repede şi alergă în întâmpinarea sa, spunându-i:

— Domnule abate, un om ca dumneata nu trebuie să intre într-un asemenea cuib infect. Să ieşim.

— Cum vei dori, răspunse tânărul preot.

Shoking se pregătea să-i urmeze, dar Omul Gri îi făcu semn să rămână pe loc, adăugând:

— Mă voi întoarce îndată.

Old Gravel Lane este o stradă pustie pe tot parcursul zilei; numai noaptea, când se trezeşte Wapping-ul, începe lumea să circule şi prin părţile acestea.

Preotul irlandez şi Omul Gri începură să se plimbe în lung şi-n lat.

— S-a sfârşit, zise abatele Samuel; nenorocitul doarme somnul cel de veci, cum va dormi în curând Bulton… cum…

Se opri, înfiorându-se.

— M-ai întâlnit ieşind din Newgate, spuse Omul Gri. Am vizitat în amănunţime închisoarea şi m-am asigurat că o evadare e cu neputinţă.

— Dumnezeule! exclamă abatele îngălbenindu-se; aşadar, fratele nostru va trebui să moară?

— Nu, răspunse Omul Gri.

— Atunci, ce socoţi dumneata să faci?

— Să-l răpesc.

— De unde?

— Chiar de pe eşafod.

Abatele Samuel îl privi neîncrezător întrebând:

— Dar în ce mod?

— Cei patru şefi conspiratori sunt încă la Londra?

— Da.

— Şi te vor asculta orbeşte?

— Da, de vreme ce eu sunt şeful suprem, până când va creşte copilul.

— Atunci, răspunse Omul Gri, vă încredinţez că John Colden va trăi. Să vorbim despre altceva.

Preotul îşi privi tovarăşul cu surprindere.

— Nu mi-ai spus dumneata, continuă acesta, că Jefferies e catolic?

— Ba da; dar credinţa sa e foarte slabă. Pe urmă, nici nu face parte din asociaţie şi n-aş îndrăzni să-i fac vreo propunere.

— Dar omul acesta are o fată…

— O fată bolnavă, care se stinge încetişor de o boală de piept. Tocmai aceasta e partea interesantă a omului acela cu instincte brutale şi sângeroase. El s-a ascuns întotdeauna aşa de bine, încât biata fată îl crede şi acum un onest lucrător în docuri.

— Şi dumneata te duci să-l vizitezi câteodată?

— Da, răspunse abatele Samuel.

— Ei bine! reluă Omul Gri, vrei să mă iei şi pe mine cu dumneata? Eu am locuit multă vreme în India şi, deşi nu sunt medic de profesie, cred că ştiu un leac puternic contra ftiziei.

Tânărul preot clătină din cap.

— Vai! Mă tem că boala bietei fete e prea înaintată, pentru ca să se mai poată încerca vreo îndreptare.

— Cine ştie?

Abatele Samuel stătu pe gânduri un moment, şi în cele din urmă spuse:

— Jefferies este sălbatic, un nimic îl supără…

— Dacă îi voi făgădui să-i vindec copila, se va îndulci.

— Ei bine! Când vrei să mergem într-acolo?

— Chiar acum.

— Da.

— Să mergem, hotărî Omul Gri.

Şi intrând în cantină, îi spuse lui Shoking:

— Aşteaptă-mă. Dacă nu mă întorc până peste o oră, aşează-te la masă. Dar nu te vei mişca de aici până când nu mă voi întoarce.

— Bine, răspunse Shoking.

Atunci Omul Gri şi abatele Samuel plecară spre Parmington Street.

Când ajunseră în faţa casei lui Jefferies, înnoptase de-a binelea.

Deodată, preotul tresări şi exclamă:

— Iată-l!

— Cine e?

— Jefferies.

Într-adevăr, un om stătea în pragul casei, ţinându-şi capul în mâini.

Preotul se apropie de dânsul şi-i puse mâna pe umăr.

Ajutorul lui Calcraft sări în picioare şi, recunoscându-l, murmură:

— Ah! veniţi prea târziu… Cred că sărmana mea fiică va muri.

Şi aruncă de jur împrejur o privire rătăcită.

Capitolul IX

Nu era multă vreme de când locuia Jefferies în Parmington Street; cel mult trei sau patru ani.

Fiica sa era bolnavă încă de pe atunci, dar boala era abia pronunţată.

Ftizia o cuprinsese şi o slăbise încetul cu încetul.

Oamenii sărmani îşi au momentele lor de sălbăticie, dar au, de asemenea, şi momente de o bunătate nemărginită.

Frumoasa fată palidă, care era recunoscută pentru surâsul ei dulce şi trist, devenise idolul cartierului.

Timp de doi ani, nimeni în cartier nu ştiuse bine ce meserie avea Jefferies.

Fata lui se numea Ermilia, şi ea însăşi era convinsă că tatăl ei este lucrător în docuri.

Şi cu toate acestea erau zece ani de când Jefferies era ajutorul lui Calcraft; Ermilia avea pe atunci şase ani, şi acum avea şaisprezece.

Dar într-o zi a aflat adevărul. Doi oameni din popor îl văzuseră pe eşafod, alături de Calcraft.

Şi când nenorocitul tată intrase seara în cantina mahalalei, toată lumea se îndepărtase de dânsul, cu groază.

Atunci el izbucni în lacrimi, se rugă, jură pe Biblie că fiica sa nu-i cunoştea meseria.

Şi oamenii aceia grosolani avură milă de el din pricina copilei şi, astfel, Ermilia nu află nimic, niciodată.

Acum, întreaga stradă Parmington ştia că fata lui Jefferies e pe moarte.

— Prietene, i se adresă preotul cu vocea aceea gravă şi dulce care ajunge până în adâncul sufletului, Dumnezeu e bun şi niciodată nu trebuie să fim disperaţi… Unde este fiica dumitale?

— Acolo sus. Doarme…

— Să mergem s-o vedem, hotărî preotul.

— Amicul meu, adăugă Omul Gri, eu sunt medic şi mulţi oameni pe care confraţii mei îi condamnaseră, au fost salvaţi de mine.

Jefferies scoase un strigăt.

— Îmi vei scăpa copila? întrebă cu disperare.

— Poate.

Jefferies se sculă, nebun de bucurie.

— Veniţi cu mine.

Şi urcară până la catul al treilea.

Jefferies şi fiica sa ocupau acolo două camere.

Patul bolnavei era în ultima cameră.

Biata Ermilia dormea.

Omul Gri luă o candelă de pe masă, se apropie încetişor de pat şi începu s-o examineze cu atenţie.

Şi în clipele acelea faţa Omului Gri, privirea, atitudinea sa, exprimau aşa de bine autoritatea omului de ştiinţă încât bietul părinte şi preot îşi suspendară sufletele de buzele sale întredeschise.

Capitolul X

Omul Gri rămase câteva momente în aceeaşi atitudine.

Apoi se aplecă, îşi lipi urechea de pieptul fetei şi-i ascultă respiraţia sacadată.

În sfârşit, ridică capul şi spuse:

— Boala e foarte înaintată, dar n-a ajuns încă la limita ei extremă; se poate încerca cu succes vindecarea.

— Adevărat? exclamă abatele Samuel, cu un aer plin de îndoială.

— Cred că o voi salva, răspunse Omul Gri.

Jefferies căzuse în genunchi.

— Oh! Scapă-mi fata, scap-o şi te voi binecuvânta; scap-o şi voi deveni sclavul dumitale…

Şi nenorocitul plângea şi se ruga şi-şi frângea mâinile, târându-se în genunchi în faţa omului aceluia, care declarase că fiica sa mai putea fi încă salvată.

Lumina şi cuvintele pronunţate cu voce tare o deşteptară pe bolnavă.

Ea deschise ochii şi dădu un strigăt de mirare şi aproape de frică văzându-l pe necunoscut lângă patul ei.

Atunci abatele Samuel se apropie şi o întrebă:

— Cum îţi mai merge, copila mea?

Ea îl recunoscu şi un surâs trist îi apăru pe buze..

— Ah! Dumneata eşti, domnule abate? Eşti prea bun că ai venit să mă vezi…

Tatăl său, îngenuncheat încă, era mai la o parte şi ea nu-l vedea.

— Eşti bun, continuă Ermilia, care nu-l văzuse pe Jefferies imediat, eşti foarte bun că ai venit să mă vezi, domnule abate… cu atât mai mult… că… este poate pentru ultima… oară…

Şi, cu toate că vorbea de sfârşitu-i apropiat, surâdea încă.

— Copila mea, spuse abatele Samuel, domnul pe care-l vezi aici şi care e medic…

La aceste cuvinte Ermilia îşi fixă privirile-i aprinse asupra Omului Gri şi surâsul nu-i dispăru de pe buze.

— Atunci, desigur că domnul vede că voi muri.

Deodată Ermilia auzi un suspin la picioarele patului.

— Ah! Dumnezeule! exclamă ea, tata era aici! iartă-mă, tată… iartă-mă…

— Copila mea, continuă abatele Samuel luând mâna lungă şi diafană care atârna de-a lungul patului, copila mea, te înşeli… Domnul, care e doctor, ne spune că te poate vindeca.

— Oh! zise ea cu un aer îndoielnic.

Omul Gri privea în jurul său.

— Aici nu e bine, zise el.

Şi adresându-se lui Jefferies:

— Această cameră e insalubră şi vecinătatea docurilor otrăvesc aerul pe care-l respiraţi. Vrei să-ţi trăiască copila? întrebă el.

— Dacă vreau? strigă bietul părinte.

— Ei bine, trebuie să mă asculţi.

— Vorbeşte, domnule, porunceşte! zise Jefferies.

— Trebuie să-ţi muţi chiar de mâine copila într-o casă pe care ţi-o voi arăta eu şi unde voi veni s-o văd în fiecare zi.

Abatele adăugă la rândul său:

— Poate că n-ai bani, bietul meu Jefferies. Asta nu trebuie să te neliniştească. Domnul nu numai că e un savant, dar pe deasupra e şi un binefăcător bogat, care nu se va da înapoi în faţa vreunui sacrificiu – oricare ar fi el – ca să-ţi scape copila.

Jefferies sărută mâinile abatelui şi ale Omului Gri.

Acesta spuse:

— Am să-ţi trimit numaidecât o doctorie pe care o vei da fetei dumitale. Această doctorie îi va produce somn şi mâine va avea putere ca să se poată scula.

Jefferies asculta ca în extaz.

Fascinaţia pe care Omul Gri o exercita asupra tuturor se observă că îl influenţează şi pe grosolanul ajutor al lui Calcraft.

— Omul care-ţi va aduce doctoria e un om din serviciul meu şi care mi-e foarte devotat. O să vină şi mâine tot el, cu o trăsură şi te va duce pe dumneata şi pe fiica dumitale într-o casă unde cred că o voi putea vindeca.

În acelaşi timp puse un fişic de aur pe sobă, făcu un semn de adio bolnavei, care se întreba dacă nu cumva îngerii din cer s-au coborât ca să vină s-o scape şi ieşi luând de mână pe bietul Jefferies, care plângea de bucurie la gândul că-i vor scăpa copila.

Abatele Samuel ieşi şi el.

Când fură afară, abatele Samuel îl întrebă pe Omul Gri.

— Crezi într-adevăr că noi putem s-o scăpăm pe această fată?

— Da, întrebuinţând mijloacele pe care le ştiu eu, şi pe care puţine persoane le au la îndemână.

— Şi… aceste mijloace?

— O voi transporta pe Ermilia la Hampstead.

— În casa unde a venit maiorul Waterley?

— Da. Într-o noapte îi vom aranja o cameră pe care i-am ales-o deja.

— Cum? Să i-o aranjăm? întrebă preotul surprins.

— N-ai auzit vorbindu-se că medicii întrebuinţează gudronul pentru bolile de piept?

— Ba da.

— Ei bine, voi pune gudron pe plafon, pe ziduri şi pe uşa camerei pe care o va locui ea.

— Ah! Încep să înţeleg.

— Nu încă, zise Omul Gri. În starea actuală, răul Ermiliei e prea înaintat ca să fie suficient doar gudronul.

— Atunci?…

— Dar… aşteaptă. În America de Sud există o vale, lângă Paragon, la două sute de mile departe de mare, pe malurile râului Paraná, o vale, spun, lungă de şase leghe şi largă de două şi care se numeşte Hapna. Această vale are o temperatură asemănătoare cu aceea a Nisei sau a insulelor Hyères. Americanii din sud care sunt bolnavi de piept se duc acolo cu miile. Acolo, fără nicio doctorie, orice bolnav se vindecă oricât ar fi de înaintată boala.

— Din cauza climei.

— Toţi cred aşa, dar se înşeală.

— Atunci ce e? întrebă abatele Samuel.

— Valea aceea este plină de un fel de pini răşinoşi care încarcă atmosfera cu emanaţii binefăcătoare şi aceste emanaţii vindecă.

— Dar nu ştiu încă ce ai de gând.

— Am făcut analiza chimică a răşinii acestor pini într-o călătorie pe care am făcut-o la Hapna şi-i cunosc compoziţia. Cum se poate fabrica aerul şi apele minerale, tot aşa voi fabrica o răşină asemănătoare acelei despre care îţi vorbesc; răşina aceasta amestecată cu gudron o voi pune pe ziduri. Apoi, cu ajutorul unui calorifer şi al unui termometru, vom ţine camera într-o temperatură egală cu aceea a văii Hapna. Precum vezi, concluzionă Omul Gri surâzând, e foarte simplu.

Abatele Samuel îl privi cu o mirare amestecată cu admiraţie.

Vorbind, ajunseră în Old Gravel Lane; dar în loc să se ducă la Shoking, merseră până în strada Saint-George şi intrară într-o prăvălie a unui „chemist dispensary”, adică la un farmacist.

Acolo, Omul Gri puse să i se prepare doctoria, pe urmă îi spuse abatelui Samuel:

— Acum îl voi trimite pe Shoking la Jefferies şi te voi conduce pe dumneata până la Saint-Gilles.

Şi, într-adevăr, Omul Gri se întoarse la Old Gravel Lane, deschise uşa cantinei lui master Wandstoon şi-l chemă pe Shoking, care golea

filosofic al treilea pahar de grog cu gin.

Capitolul XI

Shoking se grăbi să-şi plătească consumaţia şi să iasă. Omul Gri îi dădu fiola cu doctoria preparată pentru Ermilia, spunându-i:

— Te vei duce în Parmington Street.

— La Jefferies?

— Da.

Shoking făcu o strâmbătură uşoară.

— Îţi vine greu să faci lucrul acesta? întrebă Omul Gri surâzând.

— Drace! răspunse cu naivitate Shoking, eu sunt cam superstiţios de felul meu.

— Prostule!

— Ştii proverbul englezesc: „Nu te atinge de secure”.

— Proverbul acesta este pentru nobili şi pentru gentlemeni.

— Da, dar au şi oamenii săraci un proverb asemănător: „Nu te atinge de funie”.

— Ei bine, funia şi Jefferies sunt două lucruri total diferite.

— Nu e Jefferies acela care va pregăti funia?

— Ba da.

— Atunci, mi se pare…

— Dragul meu, îi întrerupse Omul Gri, surâzând, Dumnezeu mi-e martor, că aş vrea din toată inima să te scutesc de această neplăcere, dar pentru moment n-am pe nimeni altul la îndemână. De altfel, nu va trebui să faci nimic altceva decât să iei sticla aceasta, să te duci la Jefferies şi s-o dai în mâna fiicei sale, spunându-i: „M-a trimis medicul care a făgăduit să te salveze”.

— Atunci dă-mi sticla, hotărî Shoking surâzând.

— Pe urmă, dragul, meu, continuă Omul Gri, pentru că orice osteneală trebuie să-şi aibă şi răsplata, te anunţ că vei începe din nou şi chiar de astă seară, viaţa aceea de gentleman, pentru care pari a fi născut.

Shoking tresări.

— Te vei întoarce în Hampstead, zise Omul Gri.

— Ah!

— Şi îţi vei lua din nou numele şi titlul.

— Ceea ce înseamnă, spuse Shoking, tremurând de emoţie, că voi redeveni lordul Wilmot.

— Desigur.

Shoking luă sticla părându-i-se acum lucrul cel mai uşor, să se ducă la ajutorul lui Calcraft.

Omul Gri adăugă:

— După ce te vei achita de misiunea pe care ţi-o încredinţez, te vei

urca într-o trăsură şi te vei duce să mă aştepţi la Hampstead, în „casa ta”.

Shoking se înfioră de bucurie. Cu toate acestea, înainte să se îndepărteze, un gând îl reţinu.

— Ce mai este? întrebă Omul Gri.

— Ştii dumneata, stăpâne, că în ziua în care mă voi deştepta din visul acesta frumos de mărire, redeşteptarea va fi cam grea.

— Cum asta?

— Lordul Wilmot nu va mai putea să devină din nou Shoking.

— Ah! sărmanul meu amic, numai regina are puterea de a crea baroni; şi te asigur că dacă i-ar veni vreodată gândul acesta, nu eu aş fi acela care m-aş opune. De un lucru însă pot să te asigur de mai înainte.

— Ce lucru?

— Casa îţi va rămâne şi vei putea să-ţi sfârşeşti liniştit zilele într-însa.

— Adevărat?

— Eu nu iau niciodată înapoi ceea ce dăruiesc.

Shoking îşi avea şi el momentele sale de naivitate.

— Bine!… Dar aurul care este prin sertare?

— Şi aurul. Vezi bine, că o vizită la ajutorul lui Calcraft nu aduce întotdeauna nenorocirea…

Shoking luă sticla şi porni în fugă spre Parmington Street.

Atunci Omul Gri se întoarse spre abatele Samuel, care se urcase într-o trăsură şi aştepta în colţul străzii Saint-George.

Preotul era gânditor.

Omul Gri indică birjarului piaţa celor patru cadrane şi se urcă în trăsură.

— Ştii la ce mă gândesc? întrebă preotul.

— Nu, răspunse Omul Gri.

— Mă gândesc că dacă Irlanda ar avea vreo doisprezece oameni ca dumneata în serviciul cauzei ei, ar triumfa în mai puţin de un an.

— Domnule abate, răspunse Omul Gri, cu vocea lui gravă şi tristă, aceia care ar muri bucuroşi pentru Irlanda sunt destul de numeroşi. Le lipsea poate până acum un şef misterios, un om care să fi câştigat în nişte lupte ascunse şi teribile, o experienţă şi o îndrăzneală, care triumfă asupra tuturor lucrurilor. Eu posed experienţa aceasta şi iată-mă în mijlocul dumneavoastră. Ţi-am mai spus-o şi o repet: acolo unde preotul nu poate intra, eu voi intra; acolo unde creştinul nu poate bate, eu voi bate şi a doua zi după câştigarea victoriei finale voi dispărea, căci nu sunt demn să rămân la dreapta dumitale.

— Oh! exclamă tânărul preot, întinzându-i mâna, nu vorbi astfel.

— Dumneata nu ştii nimic din trecutul meu…

Şi din momentul acela păstră o tăcere sălbatică, pe care preotul nu

îndrăzni s-o tulbure.

Ajunseră astfel în cartierul irlandez, în spatele bisericii Saint-Gilles.

— Domnule abate, spuse atunci Omul Gri, întorcându-se spre preot, adu-ţi aminte că mă încred în cei patru şefi?

— Poţi să te încrezi, răspunse preotul.

— Fără dânşii nu răspund de viaţa lui John Colden.

— Şi dacă dânşii te vor asculta punct cu punct?

— John Colden va fi salvat.

— Când trebuie să-i convoc?

— În noaptea care va precede execuţia.

Preotul coborî din trăsură şi se îndreptă pe jos spre biserică.

— Du-mă în Regent Street, colţ cu Piccadilly, ordonă Omul Gri vizitiului. Te vei opri în faţa farmaciei de lângă „Cafeneaua Regenţei".

Din piaţa celor patru cadrane, până acolo, drumul nu era tocmai lung.

După câteva minute, Omul Gri intră în prăvălia farmacistului chimist.

Chimistul din Regent Street era unul dintre cei mai bine dotaţi din întreaga Londră.

— Dragul meu domn, spuse Omul Gri, eu sunt medic.

În acelaşi timp, îi arătă o diplomă în toată regula. Chimistul se înclină.

— Sunt medicul curant al unei familii, care nu se va da îndărăt din faţa niciunui sacrificiu pentru a păstra viaţa unei fete care e pe moarte. Aceasta înseamnă că serviciile pe care le aşteaptă de la dumneata vor fi foarte bine plătite.

Chimistul se înclină din nou.

— Va trebui să-mi pui la dispoziţie chiar pentru astă seară un laborant.

— Vi-l voi da pe cel mai bun al meu, răspunse chimistul.

— Şi-mi veţi trimite drogurile şi substanţele următoare.

În acelaşi timp Omul Gri luă un creion şi o hârtie şi scrise o lungă reţetă.

Chimistul o citi şi nu putu să-şi stăpânească uimirea.

— Dar, domnule, spuse dânsul, aici sunt medicamente pentru un regiment întreg…

— Crezi?…

— Cantitatea aceasta de gudron…

— Da, domnule, voi face o experienţă însemnată, de al cărei succes sunt aproape sigur.

În acelaşi timp, Omul Gri scoase două bilete de câte douăzeci de lire şi le puse pe tejghea, adăugând:

— Îmi vei trimite toate medicamentele cerute împreună cu laborantul, astă seară, înainte de orele zece, în Hampstead, Heath-

Mount, nr. 22.

Chimistul luă cele patruzeci de lire şi se înclină până la pământ.

Banii produc întotdeauna micul lor efect; chiar şi asupra unui farmacist.

Capitolul XII

„Pe cuvântul meu de onoare! îşi spunea Shoking, au trecut doar douăsprezece ore şi mi se pare că tot ce mi se întâmplă nu e decât un vis. În zadar mă pipăi pentru a mă asigura că nu dorm; nu pot să cred. Desigur că toate lucrurile acestea nu s-au întâmplat în realitate."

Shoking îşi spunea toate acestea privindu-se neliniştit într-o oglindă mare, din cabinetul de toaletă, unde cu câteva zile mai înainte fusese spălat, pieptănat, parfumat şi salutat cu nobilul titlu de lord.

Îşi spunea toate acestea pentru că aceeaşi aventură i se întâmpla din nou.

Se întorsese seara acolo şi-l regăsise pe Omul Gri vorbind cu Jenny irlandeza şi cu Suzanne, în salonul de jos al casei.

Dar copilul nu mai era acolo.

Intrase în aceeaşi dimineaţă în colegiul Christ's Hospital şi acum era la adăpostul oricărei urmăriri. Haina sa albastră şi ciorapii săi violeţi îl făceau inviolabil.

Jenny se consolase cu această despărţire, mai ales că ea nu trebuia să dureze decât o zi sau două.

Omul Gri găsise mijlocul să facă să fie admisă la Christ's Hospital, ca ajutor la lenjerie.

Deci, cele trei persoane stăteau de vorbă când Shoking sosise.

Se aşezară la masă împreună şi mâncară cu destulă poftă.

După aceea, Omul Gri îi spuse lui Shoking:

— Du-te şi te culcă şi dormi bine, mâine voi avea nevoie de tine.

Acelaşi camerist de mai înainte îl conduse spre dormitorul său.

Shoking era foarte prost îmbrăcat şi nu putu să se oprească să nu-i spună superbului lacheu galonat aflat în serviciu pe lângă persoana sa:

— Cum poţi să-mi spui milord, când mă vezi aşa de prost îmbrăcat?

Dar cameristul răspunse surâzând:

— Ştiu că excelenţa voastră sunteţi excentric şi că într-un scop filantropic străbateţi cartierele mizerabile ale Londrei, făcând mult bine.

În zadar protestase Shoking; cameristul rămase la prima sa părere.

Deci, Shoking se aşeză pe pat şi adormi ca în timpurile cele bune, când se culca sub bolţile Adelphi.

A doua zi dimineaţă, cameristul veni să-l deştepte.

— Excelenţa voastră doreşte să se îmbrace? îl întrebă dânsul.

— Cât este ora?

— Este ora şapte. E cam de dimineaţă; dar amicul excelenţei voastre…

Într-adevăr, Omul Gri dăduse ordin ca Shoking să fie deşteptat de dimineaţă.

Shoking făcu o baie şi se lăsă să fie gătit ca un adevărat lord.

— Amicul excelenţei voastre, spuse cameristul înclinându-se, vă aşteaptă în galeria de lângă coridor.

Shoking, din ce în ce mai uimit, urmă drumul ce i se arătase şi deodată simţi un puternic miros de gudron.

— Vino pe aici! îi strigă o voce.

Şi Omul Gri apăru în pragul camerei situate la extremitatea galeriei.

Omul Gri nu era deloc îmbrăcat cu eleganţă şi Shoking văzându-l nu-şi putu opri o uşoară încruntare a sprâncenelor.

Omul Gri era cu mânecile suflecate şi cu mâinile pline de un fel de lichid roşietic.

— Bine, spuse Shoking, iarăşi lucruri bizare!

— Dar intră o dată!

Shoking intră şi se văzu într-o cameră ale cărei ziduri erau peste tot acoperite de gudron.

În mijloc erau nişte obiecte bizare; nişte cornuri, nişte vase, un alambic într-un cuvânt, un adevărat laborator.

În camera aceea mai era şi un alt bărbat pe care Shoking nu-l cunoştea.

Era laborantul trimis de chimistul din Regent Street.

— Ai dormit bine? întrebă Omul Gri surâzând.

— Da, răspunse Shoking.

— Ei bine! Eu nu m-am culcat deloc.

— Şi asta, numai pentru a vopsi astfel zidurile acestei camere? întrebă noul lord, cu oarecare ironie.

— Desigur.

— Nostimă pictură, în orice caz…

— E cu putinţă; dar cred că pictura aceasta îmi va da nişte rezultate foarte frumoase. Vino cu mine; te voi conduce la trăsura ta.

— Trăsura mea?

— Desigur.

Şi Omul Gri îşi şterse mâinile şi luă braţul gentlemanului Shoking.

— Ce părere ai tu despre fetiţa pe care ai văzut-o ieri?

— Fiica lui Jefferies?

— Da.

— Cred că nu mai are de trăit nici opt zile.

— Ei bine! Te vei duce până la dânsa cu trăsura ta.

— Da.

— Şi o vei aduce aici.

— Foarte bine.

— Şi când va fi culcată în camera aceasta gudronată, de care tu ai vrea să-ţi baţi joc, peste o lună, va fi tot aşa de sănătoasă ca şi tine.

— Este cu putinţă oare?

— Cu mine, totul este posibil dragul meu.

Dar Shoking avea să mai treacă încă şi prin alte uimiri în ziua aceea.

Lângă grilajul grădinii stătea o trăsură înhămată cu doi cai magnifici.

Un vizitiu galonat stătea pe capră, şi doi lachei îmbrăcaţi în haine de mătase, aşteptau la scară.

— Cum! şopti Shoking, aceasta este trăsura mea?

— Fără îndoială.

— Şi mă voi urca într-însa?

— Drace! Nu cumva ţi-ar plăcea mai bine să stai pe capră.

— Şi cu trăsura aceasta mă voi duce s-o aduc pe fiica lui Jefferies?

— Da.

— Dar oamenii aceia mă vor recunoaşte.

— Fără nicio îndoială.

— Şi apoi, până acum, eram îmbrăcat ca un sărman cerşetor şi…

— Erai îmbrăcat, îl întrerupse Omul Gri, ca un lord excentric, care se deghizează pentru a putea face binele nestingherit.

În acelaşi timp, deschise portiera trăsurii; Shoking mai stătea încă la îndoială.

— Dar, stăpâne, Jefferies nu va voi să se despartă de fiica sa.

— Îi vei spune că poate să te urmeze.

— Şi-l voi aduce aici?

— Fără îndoială!

Şi Omul Gri închise portiera şi făcu un semn birjarului, care dădu bici cailor.

„Desigur că visez, îşi spunea Shoking; acela care m-ar pişca destul de tare de nas, pentru ca să mă pot deştepta, mi-ar face un serviciu foarte mare.”

Capitolul XIII

Niciodată poate, nu a mai văzut un asemenea spectacol în Wapping.

Londra, care e împărţită din punct de vedere administrativ în mai multe departamente, nu e compusă, în realitate, decât din două cartiere distincte: West-Endul şi East-Endul, adică oraşul de la apus şi oraşul de la răsărit.

La est, Londra comercială, industrială, docurile, bazinele, silozurile

gigantice, în care Indiile şi lumea întreagă îşi varsă zi şi noapte bogăţiile lor.

Estul şi cartierele sale mizere, cu copiii săi goi, cu femeile sale în zdrenţe, cu cerşetorii săi, cu casele sale întunecoase, şi umede, cu tavernele sale, în care desfrâul şi mizeria stau alături.

Vestul, cu palate, cu edificii măreţe, cu străzi largi şi bine pavate, cu magazine splendide, cu femei superbe, strălucind de pietre scumpe, cu cavaleri ireproşabili.

Locuitorii West-Endului nu vizitează niciodată East-Endul.

Locuitorii din East-End n-aud de splendoarea pe care o etalează partea de apus a oraşului.

De aceea, când locuitorii săraci din Wapping, când bieţii oameni din Parmington Street văzură apărând caleaşca lordului Wilmot, cu caii săi magnifici, cu vizitiul galonat şi cei doi lachei pudraţi, crezură că visează.

Copiii şi femeile alergară la uşi şi la ferestre.

Cei doi lachei săriră de pe trăsură şi puseră de-a lungul trotuarului lungile lor bastoane.

În Londra impozitele sunt nenumărate, cu preţul banilor, un lord îşi poate îngădui luxul de a opri un moment circulaţia.

El a plătit pentru aceasta şi este dreptul său.

Îndată ce trăsura se opreşte, lacheii închid drumul cu bastoanele lor, pentru ca Excelenţa sa să poată coborî liniştit din trăsură şi să nu se lovească de sărăntoci. Aceştia se opresc fără să murmure şi aşteptă cu răbdare până ce nobilul personaj a intrat în casă.

Lordul Wilmot coborî deci din trăsură.

Un om din popor, îmbrăcat în zdrenţe, care era pe aproape, scoase un strigăt.

Lordul Wilmot întoarse capul.

Sărăntocul strigă:

— Dar aceasta este Shoking!

Shoking nu-şi pierdu deloc capul; el rămase foarte liniştit şi făcu un semn amical mujicului. Apoi înaintă spre dânsul şi-i zise surâzând:

— M-ai recunoscut?…

— Iartă-mă, nu e cu putinţă… Iartă-mă, Excelenţă…

Dar Shoking continuă cu un incredibil sânge rece:

— Nu te înşeli nicidecum, eu sunt Shoking; în Wapping nici n-am alt nume…

— Oh! Excelenţa voastră îşi bate joc de mine!… murmură mujicul.

— Nu, răspunse Shoking, eu sunt; numai că, în West-End mă numesc lordul Wilmot.

Şi cum sărăntocul, înmărmurit, nu ştia ce să creadă, Shoking adăugă:

— Eu, dragul meu, sunt un lord excentric. Adeseori mă deghizez şi

vin să studiez mizeria mai de aproape, pentru ca la urmă să pot face o dare de seamă în Parlament şi să cer îmbunătăţiri.

Şi Shoking dădu sărăntocului o mână de monede de aur.

Mulţimea aplaudă cu frenezie.

Acum se adunaseră mai mulţi care îl cunoşteau pe Shoking, care mâncaseră împreună cu el, sub bolţile de la Adelphi.

Şi Shoking era un lord.

Ce căuta dânsul în Parmington Street?

Trecu un sfert de oră.

În sfârşit, lordul Wilmot ieşi din casa în care intrase.

Dar nu era singur. În urma lui venea Jefferies, ajutorul lui Calcraft, care-şi ducea copila în braţe. Mulţimea aplaudă din nou.

Shoking mulţumi surâzând cu bunătate tuturor şi trăsura se îndepărtă, dispărând ca o viziune.

*
* *

După o oră, Jefferies, fiica sa şi Shoking ajungeau în Hampstead.

Omul Gri îi aştepta în prag, lângă dânsul era şi abatele Samuel.

Jefferies plângea cu lacrimi calde.

Omul Gri îi conduse în camera pe care o preparase pentru Ermilia.

Tânăra fată a fost aşezată în pat şi i s-a dat un calmant.

Ermilia adormi adânc.

— Acuma poţi să te duci, dispuse Omul Gri lui Jefferies; vei reveni în fiecare zi să-ţi vezi copila…

— Da, răspunse ajutorul lui Calcraft, ai dreptate; eu nu pot rămâne aici…

Şi Jefferies plecă plângând.

— Într-adevăr speri s-o salvezi? întrebă preotul când fură singuri.

— Nu sper numai; dar sunt sigur… cum sunt sigur acum că-l voi smulge şi pe John Colden de la eşafod, răspunse omul acela bizar cu un accent aşa de convins încât abatele Samuel nu se mai îndoi.

Ce se mai întâmplase cu John Colden în tot timpul acesta?

Cu o zi înainte de Crăciun bietul om fusese transportat la Newgate.

Rana sa era aproape vindecată.

Veselul subguvernator, sir Robert M… îl primise râzând şi urându-i cea mai completă însănătoşire. „Cred că peste patru sau cinci zile, adăugase dânsul, vei putea fi judecat şi vei sfârşi astfel mai repede cu o viaţă care trebuie să ţi se pară foarte grea…”

Irlandezul era nepăsător; el nu credea că ar fi fost posibilă salvarea pentru Irlanda.

A doua zi era Crăciunul.

John Colden, cu toate că era catolic, a fost condus în capelă

împreună cu ceilalţi deţinuţi; de altfel, dânsul nu opuse nicio rezistenţă.

Intrând în biserică, John Colden tresări.

Într-un loc special, stătea un om îmbrăcat în cămaşă de forţă; era condamnatul la moarte Bulton, amantul surorii sale Suzanne; Bulton care trebuia să fie spânzurat în ziua de 2 ianuarie.

Bulton îl recunoscu şi-i făcu un semn prietenesc. După ce slujba se sfârşi, Bulton trecu pe lângă dânsul.

— Bună ziua, frate, îi spuse.

— Domnul să te aibă în paza sa, răspunse John.

— Ai vreo ştire de la Suzanne? mai întrebă Bulton în dialectul irlandez.

Gardienii care-l păzeau îl lăsară să vorbească.

— Da. Suzanne e liberă. Omul Gri a salvat-o.

— Sărmana Suzanne! murmură Bulton, dacă aş putea s-o mai văd o dată. Omul Gri a fost ieri pe aici!…

Gardienii-l întrerupseră din conversaţie.

John Colden intră din nou în celula lui.

Trăia într-o singurătate absolută şi nu vedea nicio altă figură omenească, decât aceea a gardianului care-i aducea demâncare.

Trecuseră exact opt zile din ziua în care se întâlnise cu Bulton în capelă, când într-o seară subguvernatorul apăru din nou.

— Băiete! îi spuse dânsul, vei fi judecat.

— Bine! răspunse John nepăsător.

Şi guvernatorul rămase mirat de liniştea adâncă a aceluia care avea să fie condamnat la moarte.

A doua zi, John Colden a fost deşteptat foarte de dimineaţă.

Un zgomot nelămurit ajungea până la dânsul, străbătând zidurile groase ale celulei.

Pe la orele opt, uşa celulei se deschise şi un gardian apăru, spunându-i:

— John! astăzi vei fi judecat.

— Sunt gata, răspunse John.

Apoi, pe când gardianul se pregătea să se retragă:

— Am auzit un zgomot bizar astă noapte.

— Ah! murmură gardianul.

— Ce era zgomotul acela?

— Ştiu şi eu? răspunse gardianul, plecând ochii.

Şi ieşi.

Deodată John Colden îşi aduse aminte; zgomotul acela trebuia să fi fost produs de pregătirile unei execuţii, de murmurele mulţimii care năvăleşte împrejurul închisorii.

Şi atunci îşi aduse aminte de Bulton… De Bulton care poate în momentele acelea era mort.

Capitolul XIV

Ca să explicăm zgomotul bizar pe care îl auzise John Colden, este necesar să ne întoarcem puţin înapoi, cu o zi mai înainte, la orele opt şi jumătate dimineaţa.

Abia se luminase în ceţoasa Londră. West-Endul dormea încă, adânc.

În Pall-Mall domnea o tăcere deplină, încât puteai auzi şi zbârnâitul unei muşte.

Cu toate acestea, o trăsură intră în Chester Street şi se opri la poarta palatului lordului Palmure.

O femeie coborî din trăsură.

O femeie îmbrăcată într-o rochie de lână neagră, care avea faţa acoperită de un voal des.

Femeia aceasta avea o scrisoare în mână.

Zărindu-i costumul, portarul tresări.

— Pentru miss Ellen, spuse ea, prezentând scrisoarea, şi fără niciun minut de întârziere.

Portarul se îndepărtă.

— Ce să facem oare? întrebă dânsul, apropiindu-se de cameristul lordului Palmure, care dormea în sala de intrare, aşteptând întoarcerea stăpânului său.

— Trebuie să aşteptăm ca miss Ellen să se scoale.

— E cu neputinţă!

Cameristul holbă nişte ochi mari. Şi pe când cei doi servitori parlamentau, neştiind ce hotărâre să ia, un om intră. Era lordul Palmure.

Nobilul membru al parlamentului luă scrisoarea şi tresări.

Însă aproape îndată adăugă:

— Să duceţi îndată scrisoarea aceasta fiicei mele.

— …!

— Treziţi-o fără întârziere, repetă lordul Palmure.

Ordinele lordului Palmure trebuiau executate.

Miss Ellen se deşteptă frecându-se la ochi.

— Ce vreţi cu mine? întrebă dânsa.

Camerista îi prezentă scrisoarea.

Miss Ellen tresări şi o deschise în grabă. Apoi sări din pat, se îmbrăcă repede şi dădu ordin să fie gata trăsura.

Lordul Palmure intră în camera fiicei sale.

— Eşti palidă, copila mea!

— Dormeam aşa de bine!… Ah!… ce n-aş da să fiu scutită de povara aceasta!

— Aristocraţia îşi are şi ea greutăţile şi cerinţele sale inexorabile… răspunse lordul Palmure.

— Ai dreptate, tată; şi te asigur că voi fi la înălţimea misiunii mele, răspunse miss Ellen.

Mândra fată a lordului Palmure coborî şi se urcă în trăsură.

Străbătură multe străzi şi nu se opriră decât pe malul Tamisei, în Sermon Lane.

Miss Ellen coborî şi ordonă vizitiului:

— Te poţi întoarce acasă.

Şi aşteptă până când cupeul se îndepărtă.

Apoi intră în întunecoasa stradă Sermon Lane şi dispăru într-o alee strâmtă.

Capitolul XV

Casa în care intră miss Ellen era mică, umedă, întunecoasă şi avea nişte trepte aproape putrede.

Nobila fată le urcă pe toate acestea fără niciun dezgust, după ce avusese grijă mai întâi să-şi lase voalul pe faţă.

Nu se auzea niciun zgomot în toată casa. Şi s-ar fi putut crede că e nelocuită.

Miss Ellen urcă până în catul al doilea. Se opri în faţa unei uşi, scoase o cheie din buzunar şi deschise uşa.

Miss Ellen era deci acasă la dânsa?

Tânăra fată închise cu grijă uşa în urma ei.

Apoi se îndreptă spre colţul cel mai întunecat al camerei.

În colţul acesta era un dulap, pe care tânăra fată îi deschise.

Scoase nişte haine şi le întinse pe pat. Era o rochie lungă de lână, o manta şi un voal negru. În sfârşit, mai era şi o placă mică de aramă atârnată de un cordon de lână.

Placa aceasta avea gravat pe dânsa numărul 17.

Miss Ellen se dezbrăcă în grabă de hainele sale şi-şi puse acest nou costum, lăsându-şi voalul peste faţă.

Apoi, îşi atârnă la gât placa de aramă.

Astfel metamorfozată, miss Ellen veni din nou spre uşă şi o deschise.

Dar deodată se dădu înapoi, scoţând un strigăt înăbuşit.

Un om era în prag.

Şi omul acesta îi spunea:

— Iartă-mă, miss Ellen, că mă prezint aşa, pe neaşteptate.

Omul acesta era înfăşurat peste tot cu o manta mare; nu i se zăreau decât ochii.

Cu toate acestea, miss Ellen îl recunoscu.

— Încă o dată, miss Ellen, repetă necunoscutul după ce mai întâi închise uşa, te rog să mă ierţi…

— Dumneata! dumneata! şopti dânsa.

— Eu, răspunse Omul Gri, căci dânsul era foarte liniştit. Şi te rog să

nu te înspăimânţi; deşi eşti în puterea mea, nu-ţi voi face niciun rău.

— Mereu dumneata! şopti miss Ellen, tremurând.

— Mereu eu!

— Şi ce vrei?

— Vreau să-ţi cer un serviciu.

— Mie?

— Dumitale.

Urmă o clipă de tăcere.

— Dumneata, începu Omul Gri, faci parte din „Comitetul închisorilor", nu-i aşa?

— Da.

— Pentru asta am venit eu aici.

— Ah!

— Vreau să-ţi cer un serviciu şi să-ţi fac în acelaşi timp unul… Ştiu că ai da mult pentru a fi scutită de misiunea aceasta… Căci acum pentru întâia oară ai de vizitat un condamnat la moarte.

— E adevărat, răspunse dânsa.

— Eu am venit să te scutesc de această penibilă misiune.

— Dumneata?… Cum asta?… Cine eşti dumneata?

— Totul şi nimic, răspunse dânsul; dar dacă vei binevoi să mă asculţi…

— Vorbeşte.

— Condamnatul la moarte se numeşte Bulton.

— O ştiu.

— Există o femeie pe care dânsul o iubeşte şi pe care ar vrea s-o mai vadă o dată înainte de a muri.

— Ei bine?

— Femeia aceasta se oferă să-ţi ia locul.

— Dar lucrul acesta e cu neputinţă. Pentru că femeia aceea nu face parte din asociaţia noastră.

— Cu toate acestea, spuse Omul Gri, lucrul e cu putinţă. Unde vroiai dumneata să te duci acum?… În str. Pater-Noster, numărul 9, nu-i aşa?

— Acolo este sala întrunirilor noastre.

— Acolo trebuie să te prezinţi preşedintei?

— Da.

— Şi ea îţi va spune: „Ia o trăsură şi du-te în cutare stradă ca să-ţi cauţi tovarăşa pe care ţi-au dat-o sorţii".

— Desigur, răspunse miss Ellen; şi trebuie chiar să-mi ridic voalul în faţa preşedintei.

— Ei bine! spuse Omul Gri, să presupunem că ieşind din strada Pater-Noster te întorci aici.

— Bine!

— Şi că în camera aceasta îţi schimbi costumul cu femeia despre

care îţi vorbeam…

— Într-adevăr, lucrul e cu putinţă, dar…

— Dar?

— Dar nu vreau, spuse dânsa cu hotărâre.

— Chiar dacă te-aş ruga?

Miss Ellen râse ironic.

— Miss Ellen, i se adresă cu răceală Omul Gri, eu am fost prieten cu nenorocitul Dick Harrison, care a murit pentru dumneata şi din cauza dumitale.

Mândra fată îşi înăbuşi un strigăt şi făcu un pas înapoi.

Capitolul XVI

Dar emoţia tinerei fete a fost de scurtă durată.

Ea îşi ridică capul cu mândrie şi întrebă:

— Cine eşti dumneata? Dumneata, care ai îndrăznit să pătrunzi de două ori în casa mea, dumneata care îndrăzneşti să pronunţi numele lui Dick Harrison?

— Am fost prietenul său, miss Ellen.

— Ce-mi pasă?

— Am fost confidentul dragostei pe care nenorocitul tânăr a avut-o pentru dumneata.

— Ei şi?

— Ştiu că Dick a murit strângând la pieptul său nişte scrisori ale dumitale…

Miss Ellen se îngălbeni.

— Nişte scrisori pe care dumneata le-ai căutat în zadar, nişte scrisori pe care le-ai plăti cu mult aur.

— Şi… scrisorile acestea?

— Eu ştiu unde sunt.

Miss Ellen scrâşnea de furie.

— Vezi bine că nu-mi poţi refuza micul serviciu pe care ţi-l cer.

— Şi dacă mă voi învoi, scrisorile…

— Îţi voi spune unde sunt.

— Vorbeşte.

— Nu astăzi; dar ascultă-mi rugămintea şi mâine la miezul nopţii mă voi prezenta la dumneata.

— Ei bine!… Te voi asculta.

— Şi eu îţi voi rămâne recunoscător, spuse Omul Gri surâzând.

Miss Ellen îşi acoperi faţa cu voalul şi coborî în stradă.

Omul Gri trebuia să o aştepte acolo.

El se apropie de fereastră şi o urmări cu privirea până când o văzu dispărând la colţul străzii Sermon Lane.

Atunci îşi duse degetele la gură şi fluieră ascuţit.

O femeie, care stătuse nemişcată sub bolta unei case vecine, străbătu strada.

Era Suzanne.

Omul Gri îi ieşi înainte şi o ajută să urce.

— Copila mea, îi spuse dânsul, îl vei revedea pentru ultima oară. Sileşte-te să fii curajoasă!

Suzanne plângea în tăcere.

Rămaseră astfel amândoi în aşteptare.

Peste puţin se auzi în colţul străzii zgomotul unei trăsuri.

Era miss Ellen.

Tânăra fată urcă repede treptele şi intră.

Suzanne rămase cu modestie în umbră.

— Ah! exclamă mândra patriciană cu dispreţ, după ce privise faţa frumoasă a Suzannei, e o irlandeză.

— Da, domnişoară.

— Omul care va fi spânzurat este amantul dumitale.

— Da.

— Miss Ellen, îi ordonă Omul Gri, schimbă repede costumul; eu voi aştepta în stradă.

Miss Ellen făcu un semn afirmativ.

— Unde va trebui să meargă?

— În Old Bailey nr. 9. Trăsura se va opri la poartă şi doamna care va trebui să mă însoţească se va urca.

— Bine, spuse Omul Gri.

Şi coborî să aştepte în stradă.

Rămasă singură cu Suzanne, miss Ellen o privi din nou cu atenţie.

Apoi îi trecu o idee prin minte.

— Îl cunoşti pe omul acesta? întrebă dânsa.

— Da.

— Numele său?

— Omul Gri.

— Trebuie să mai aibă, desigur, şi un alt nume?…

— Eu nu-l cunosc.

— Dacă-mi spui numele acesta, alerg după tatăl meu, care e membru al Parlamentului, şi opresc execuţia amantului dumitale!

— Doamnă, răspunse Suzanne, Dumnezeu îmi e martor că nu-i mai cunosc alt nume; dar chiar dacă l-aş cunoaşte…

— Ei bine?

— Şi chiar dacă ar fi vorba de propria mea viaţă, tot nu ţi l-aş spune.

— De ce?

— Pentru că omul acesta e în ochii noştri trimisul lui Dumnezeu şi acela care l-ar trăda ar fi blestemat.

— Oh!… Aşadar, omul acesta e puternic?

— El poate face orice voieşte.

— Atunci, întrebă miss Ellen, pentru ce nu-ţi scapă amantul de la eşafod?

— Pentru că amantul meu nu este fiul Irlandei.

— Şi dacă ar fi fiul Irlandei, l-ar salva? întrebă miss Ellen ironică.

— Da, răspunse Suzanne, cu accentul celei mai adânci convingeri…

„Ah! murmură miss Ellen, omul acesta triumfă din nou; dar, răbdare!…”

În timpul acesta Suzanne îmbrăcase costumul mândrei patriciene.

— Du-te, îi spuse miss Ellen, te voi aştepta aici.

Suzanne coborî. Omul Gri o aştepta la poartă.

— Suzanne, sileşte-te să fii curajoasă şi să nu ne trădezi.

— Îţi făgăduiesc, răspunse Suzanne.

Irlandeza făcu câţiva paşi şi se urcă în trăsură, care aştepta la colţul străzii.

— Old Bailey nr. 9, strigă ea birjarului; te vei opri la poartă şi vei aştepta.

Omul Gri se îndepărtă şi dânsul de strada Sermon.

Capitolul XVII

Pe când trăsura alerga spre adresa dată, Suzanne se gândea la Bulton şi, încetul cu încetul, îşi recapătă curajul.

Old Bailey era aproape; în curând se opriră la Nr. 9.

Cealaltă doamnă aştepta sub bolta casei.

Ea sări în trăsură şi spuse foarte emoţionată:

— Bună ziua, sora mea.

Suzanne văzu îndată că femeia aceea tremura din tot corpul.

— La Newgate! strigă Suzanne birjarului.

Nu mai aveau decât să traverseze strada; cu toate acestea avură timpul să schimbe câteva cuvinte:

— Ah! Cât de mult aş da, spunea necunoscuta doamnă tremurând mereu, cât de mult aş da ca să nu mai trebuiască să intru în celulă!

Suzanne tresări.

Inima îi bătea cu violenţă. Oare avea să poată rămâne singură cu Bulton.

Trăsura se opri în faţa sinistrei porţi.

Portarul văzu îndată cu cine avea de-a face şi se grăbi să deschidă.

Necunoscuta doamnă era aşa de emoţionată, încât abia se putea mişca.

Cele două femei intrară la vorbitor.

— Scumpa mea soră, spuse necunoscuta încetişor, mi-e teamă de moarte.

— Fii curajoasă, o îmbărbăta Suzanne.

Sir Robert M… veselul subguvernator, le ieşi în cale surâzând.

— Doamnele mele, le spuse dânsul cu galanterie, mi-e teamă că vizita dumneavoastră este zadarnică.

— Zadarnică! exclamă Suzanne.

— Condamnatul este ca o fiară sălbatică; urlă şi blestemă mereu.

— Oh! Dumnezeule! murmură necunoscuta.

Când ajunseră la capătul coridorului, auziseră într-adevăr nişte strigăte.

— Doamnele mele, reluă sir Robert M… Credeţi-mă că e zadarnic să mai înaintaţi!…

Dar Suzanne răspunse:

— Doamna poate rămâne, pentru că e prea emoţionată, şi i-ar face rău… Dar eu voi intra.

— Cum veţi voi, doamnă…

Şi se îndreptară spre celula condamnatului.

— Vă înştiinţez, doamnă, adăugă sir Robert M… adresându-se Suzannei, vă înştiinţez că Bulton nu va putea să vă facă niciun rău; dar cum regulamentul ne opreşte strict să auzim ce veţi vorbi cu dânsul, voi închide uşa celulei.

— Mi-e indiferent, răspunse Suzanne, care tresări de bucurie sub voalul ei.

— Ce mai vreţi acum cu mine? urlă Bulton când uşa celulei sale fu deschisă. Ce cauţi aici, doamnă?

Dar subguvernatorul închise îndată uşa celulei şi Bulton rămase singur cu necunoscuta doamnă. Atunci Suzanne îşi ridică voalul. Bulton scoase un strigăt.

— Taci! şopti irlandeza ducându-şi un deget la buze.

Apoi veni să îngenuncheze lângă dânsul.

Şi rămaseră amândoi îmbrăţişaţi, amestecându-şi lacrimile. Mult timp femeia pierdută şi banditul vorbiră, preamărind nemărginita bunătate a lui Dumnezeu.

Dar se auziră trei lovituri discrete în uşă. Suzanne trebuia să se retragă.

Bulton părea transfigurat; o bucurie cerească îi ilumina faţa şi nenorocitul murmură:

„De acum pot să mor…”

. . . . . .

— Dar ce i-aţi spus dumneavoastră, doamnă? întrebă subguvernatorul, închizând uşa celulei; parcă nu mai este acelaşi om.

— Sunt femeie, răspunse Suzanne cu vocea zdrobită, şi am ştiut să găsesc drumul spre inima sa.

— Ah! doamnă… doamnă… spuse necunoscuta, pe când ieşeau împreună din Newgate, acum tremuri dumneata…

Suzanne nu răspunse.

Dar pe când se suiau în trăsură, izbucni în lacrimi sub vălul său negru.

Sacrificiul era îndeplinit!

Capitolul XVIII

E lesne de ghicit acum ce era zgomotul pe care-l auzise John Colden.

Pe la orele şapte dimineaţa Bulton îşi ispăşise crimele.

Bulton murise liniştit, resemnat.

John Colden, se gândea că în curând avea să-i vină şi rândul lui.

La ora zece fix, uşa celulei sale se deschise.

Sir Robert M… în persoană se prezentă.

— A sunat ceasul tinere.

— Sunt gata să te urmez, răspunse John Colden.

Şi nenorocitul irlandez păşi înainte cu pasul hotărât, fără să tremure.

Uşa curţii cu juri era larg deschisă. E o sală obişnuită şi relativ mică.

Publicul intră pe o uşă care se deschise în strada Newgate, judecătorii pe o altă uşă, şi condamnatul prin o a treia uşă, care se deschide în cimitirul condamnaţilor.

Juraţii erau aşezaţi la locurile lor.

O mulţime dornică de emoţii tari aştepta în tăcere.

John luă loc pe banca sa, între doi soldaţi şi îşi plimbă peste public o privire indiferentă.

Dar deodată irlandezul tresări. În primele rânduri ale mulţimii, zărise un gentleman cu ochelari. Era Omul Gri şi John Colden îl recunoscu îndată.

Acuzatul recunoscu faptul, dar nu vru să-i dea nicio importanţă.

În zadar procurorul îi făgădui înlăturarea pedepsei cu moartea, dacă avea să facă destăinuiri complete.

John Colden rămase tăcut. Prezenţa Omului Gri îi dădea curaj.

Un avocat numit din oficiu începu apărarea. Un moment auditoriul a fost emoţionat, pentru că avocatul era un orator talentat şi Omul Gri se temu că juriul n-avea să pronunţe pedeapsa cu moartea.

Dar, după o lungă deliberare, juraţii dădură un verdict afirmativ.

John Colden a fost condamnat la moarte.

John se înclină.

— Vei fi spânzurat în ziua de 8 ianuarie, spuse primul jurat; ai de făcut vreo obiecţie?

— Niciuna, răspunse John Colden.

*
* *

Întorcându-se spre celula sa, John, trecu din nou prin cimitirul condamnaţilor.

Acum înţelese.

Acolo fusese înmormântat Bulton; acolo avea să fie şi locaşul său din urmă.

Dar a muri pentru Irlanda nu însemna a muri; însemna a te duce la Dumnezeu!

Capitolul XIX

Ziua fixată pentru supliciul lui John Colden se apropia.

Era în ziua de 6 ianuarie; execuţia trebuia să aibă loc în ziua de 8.

Cantina Calului negru era plină de lume. Personalul de serviciu nu mai era îndestulător, aşa de numeroase şi variate erau comenzile.

Publicul era alcătuit mai mult din marinari; tâlharii erau mai puţin numeroşi.

Printre cei dintâi era şi Williams, matelotul cu părul roşu, pe care Omul Gri îl zdrobise cu câteva zile mai înainte.

Williams îşi recăpătase vechea lui îndrăzneală.

Printre tâlhari era şi vechea noastră cunoştinţă, „Pasărea albastră”.

Erau acolo de asemenea şi femei; printre ele putea fi zărită şi faimoasa Betty, acea care voise să scoată ochii sărmanei irlandeze.

Betty nu se îmbătase încă de-a binelea şi mai avea din când în când câte o lucire de raţiune.

— Micul meu Williams, spuse dânsa, nu-i aşa că vom merge din vreme în Old Bailey, pentru ca să putem fi printre cei dintâi acolo?

Williams înălţă din umeri.

— Ce lucru frumos, exclamă dânsul ironic, să vezi un om spânzurat; un om care moare de teamă mai înainte să i se pună ştreangul de gât!

— Cine a spus asta? exclamă o voce.

Era tâlharul Jack.

— Eu, răspunse Williams.

— Zici că John Colden va muri de frică?

— Da.

— Şi eu pun rămăşag că va muri ca un erou.

— Pe ce pariezi?

— Sunt sigur de câştig şi pariez pe ce vrei!

— Pe o liră, atunci! strigă Williams.

— O liră! strigară cu toţii; Williams pariază pe o liră!

— Mă asociez şi eu cu tine, Jack! se auzi o voce. Dacă vrei, depun o

guinee!

Era mujicul care se întâlnise cu Shoking, devenit lordul Wilmot.

Şi aruncă o guinee nouă pe tejghea.

— Aur! exclamă Jack; tu ai aur?

— De ce nu?

Şi, cu un aer misterios, mujicul adăugă:

— Williams, vrei să facem şi noi un pariu?

— Ce pariu?

— Că am chefuit cu toţii o iarnă întreagă în tovărăşia unui membru al parlamentului, fără s-o bănuim…

— Eşti beat, spuse Williams.

— E nebun, adăugă Jack.

— Nicidecum, răspunse cu răceală mujicul.

— Un membru al parlamentului?

— Da.

— Şi unde am băut cu dânsul?

— Aici.

Un hohot general izbucni.

— Îţi baţi joc de noi.

— Şi cum se numeşte lordul acela?

— Lordul Wilmot.

— Nu-l cunosc, răspunse Williams…

— Nici eu, adăugă Jack.

— Nimeni nu-l cunoaşte, comentă Betty.

— Dar dânsul mai avea şi un alt nume, spuse mujicul.

— Ah!

— Se numeşte Shoking.

De astă dată izbucniră nişte hohote de râs formidabile.

— Shoking, lord! exclamă Jack.

— Shoking, membru al parlamentului! exclamă Williams.

Şi marinarul strânse pumnii.

— Eu sunt băiat bun, spuse dânsul, dar nu vreau să-şi bată nimeni joc de mine!…

— Eu nu-mi bat joc de nimeni.

— Şi dacă nu-ţi ceri scuze îndată, te voi învăţa eu minte…

— Să-mi cer scuze? Dar pentru ce? ripostă mujicul; am spus purul adevăr.

— Williams a devenit din nou mândru, spuse Jack ironic; se vede bine că Omul Gri nu mai vine pe aici.

— Dacă vorbeşti de Omul Gri, strigă Williams îndreptându-se spre dânsul, îţi zdrobesc capul.

Dar pe când îşi ridica pumnul şi se pregătea să lovească, un nou personaj apăru în prag.

Era Omul Gri – Omul Gri, care nu mai fusese văzut pe acolo din

ziua în care îl zdrobise pe Williams.

Şi Williams începu să tremure.

Capitolul XX

Apariţia Omului Gri a fost salutată din toate părţile cu aclamaţii entuziaste.

— Trăiască Omul Gri!

— Iată că Williams începe să tremure! remarcă Jack. Dar Omul Gri veni drept spre Williams şi-i întinse mâna.

Williams respiră uşurat.

Omul Gri părea bine dispus.

— Hei! spuse dânsul, mi se pare că era o ceartă pe aici?

— Nu, răspunse Jack; dar John ne spunea o poveste bizară…

— Ce poveste?

Mujicul luă cuvântul:

— Le spuneam că Shoking e lord şi membru al parlamentului.

— Shoking?

— Dumneata îl cunoşti bine, spuse Jack.

— Fără îndoială.

— Se vede bine că John a înnebunit…

— Nicidecum, răspunse cu răceală Omul Gri. John are dreptate.

Răspunsul acesta provocă o adevărată vâlvă.

— Cum! exclamă Jack; Shoking e lord?

— Da. Numai că John ar fi făcut mai bine să nu vorbească.

— Pentru ce?

— Pentru că nobilul lord nu va mai veni pe aici.

Omul Gri vorbea pe un ton aşa de convins încât toţi îl crezură.

Omul Gri, Williams şi mujicul se aşezară la masă.

Jack veni şi el lângă dânşii.

Geloasa Betty se sculă de la locul ei şi Omul Gri îi făcu loc lângă dânsul.

Williams începea să fie beat.

Omul Gri se aplecă la urechile mujicului.

— Pentru tine am venit aici, spuse dânsul.

— Pentru mine?

— Da.

— Aşadar, dumneata mă cunoşti?

— Nu; dar lordul Wilmot te cunoaşte.

— Cred şi eu, spuse sărăntocul cu mândrie.

— Dânsul m-a însărcinat cu o misiune pentru tine. Unde locuieşti?

— La doi paşi de aici; în Wellclose Square.

— La numărul 17, nu-i aşa?

— Întocmai.

— Tu locuieşti la catul de sus; la catul al doilea locuiesc nişte femei; dar cine locuieşte în catul întâi?

Sărăntocul tresări, apoi surâse.

— Dumneata nu ştii lucrul acesta? întrebă dânsul.

— Nu… sau mai bine zis vreau să mi-o spui tu.

— Ei bine, la etajul de jos locuieşte Calcraft.

— Călăul Londrei?

— Da.

— Tocmai de aceea mă trimite la dumneata Excelenţa sa, lordul Wilmot.

— Excelenţa sa te trimite să-mi vorbeşti?

— Da.

— Ce doreşte, Excelenţa sa?

— E lesne de închipuit, continuă Omul Gri, adresându-se sărăntocului, că un membru al parlamentului, care-şi petrece serile la Black-horse, este un lord excentric.

— Cu siguranţă, aprobă sărăntocul.

— Şi un lord excentric are multe capricii.

— Fie!

— Acum un sfert de oră, lordului Wilmot i-a venit un chef foarte ciudat.

— Ce chef?

— Vrea să aibă funia spânzuratului.

— Adevărat!

— Zice că funia unui spânzurat e purtătoare de noroc şi că el are sume mari de tot de pontat în viitoarele curse de la Epsom.

— Încep să înţeleg, spuse sărăntocul. El te-a însărcinat să te duci să-i ceri lui Calcraft funia.

— Da şi nu.

— Cum vine asta?

— M-a însărcinat mai întâi să te văd.

— Şi apoi?

— Şi să-ţi ofer zece guinee, dacă vrei să mă instalezi în noaptea aceasta în camera beţivei de Betty.

— Şi apoi?

— Când voi fi acolo îţi voi spune ce e de făcut. Dar uite cam ce idee aş avea eu…

— Să vedem.

— O vom îmbăta bine pe Betty, o vom duce afară şi după ce o vom culca, îi vei lua tu cheia camerei din buzunar.

— Şi Williams?

— El s-a împăcat cu ea, ce e drept, spuse Omul Gri râzând, dar n-avem de ce ne teme de el. Încă o sticlă cu Porto şi îl vei vedea rostogolindu-se sub masă.

— Cred asta!

Atunci Omul Gri ridică vocea:

— Hei! mistress Brandy, strigă, mai trimite-ne încă două sticle de Porto; eu plătesc.

— Nu. Nu. Plătesc eu… bâlbâi Williams cu o voce îngroşată de beţie, eu, eu, numai eu!

Şi marinarul aruncă alte guinee pe masă.

Capitolul XXI

Fură aduse şi celelalte două sticle de Porto. A fost un adevărat scandal. Acum în pivniţa din Black-horse se iveau coniacuri şi alte băuturi, dar mai cu seamă vin de Porto se bea cum arareori se mai băuse. Cei care nu erau admişi la bursa lui Williams începură să murmure.

Alţii începură să râdă. Câţiva pretindeau, cu voce înceată, că dacă Shoking era lord, Omul Gri putea foarte bine să fie şi el al doilea, iar doi hoţi care ieşeau din Mil-bank şi n-aveau de lucru îşi ziceau că poate vor avea ceva de făcut aici, dacă îl vor urmări când va intra singur în pivniţa Calului negru.

În timpul acesta Williams bea mereu şi povestea întâmplările lui din război. Omul Gri şi sărăntocul schimbaseră câte o privire şi nu mai aveau altceva de făcut decât să aştepte.

În timp ce vorbea, limba lui Williams devenea mai greoaie şi ochii îi erau tulburi şi clipeau mai des.

Cu toate acestea, din când în când se întrerupea din vorbă şi-i spunea lui Betty:

— Nu mai bea atâta, ai să cazi, de beată ce eşti!

Jack, banditul, ştia cine e Omul Gri, căci îl văzuse la lucru în Brook Street. Dar se păzea să spună cuiva ceva şi se făcea că nu ştie că l-a mai întâlnit pe Omul Gri nu numai în taverna Black-horse, ci şi în altă parte.

Williams tot precizând beţivei Betty că va cădea sub masă, îi dădu el singur exemplu. Paharul, plin încă, îi scăpă din mână şi el căzu jos, mormăind:

— Mi-am încheiat socotelile, Betty.

Soţie supusă, se aplecă şi-i puse sub cap o bancă drept pernă.

Apoi se sculă şi spuse:

— E foarte cald aici. Să ieşim?

— Tocmai vroiam să-ţi propun şi eu acest lucru, spuse cu galanterie Omul Gri.

Betty îl privi:

— Cu toate astea, tu eşti acela care l-ai bătut pe Williams?

— Da.

— Deci eşti foarte puternic?

Şi ea avu o exclamaţie de admiraţie.

— Oh! răspunse modest Omul Gri.

Betty reluă:

— Atunci dacă ai fi bărbatul meu m-ai apăra?

— Desigur.

— Vrei să-mi fii bărbat?

— Sst! ţistui Omul Gri surâzând scârboasei creaturi, vom vorbi de toate astea sus.

— Vrei deci să pleci de aici?

— N-ai spus tu că e prea cald?

— Adevărat. Ei bine, haide!…

Omul Gri îi făcu un semn de adio lui Jack, zis şi „Pasărea albastră”, şi se sculă.

Betty, şovăind, se rezemă de braţul lui.

Sărăntocul ieşi cu ei:

Toţi trei urcară scările şi ajungând în stradă sărăntocul spuse:

— Ştiu eu un loc unde e un rachiu foarte bun.

— Unde? întrebă Betty.

— La doi paşi, în Wellclose Square.

— Haidem, hotărî ea. Mi-am pus în cap să-l determin pe Omul Gri să mă iubească. Nu-i aşa că mă vei iubi, micuţul meu?

— Bineînţeles, răspunse Omul Gri. Numai ţine-te mai dreaptă deocamdată.

— Ce, merg strâmb?

— Ah! foarte puţin.

— Pentru că mă gândesc la Williams, care m-a trădat… Am să… mă răzbun şi eu…

Şi se lăsă din ce în ce mai greoaie pe braţul Omului Gri.

Ajunseră în Wellclose Square.

Betty făcu un pas greşit şi se ridică cu greu de jos.

— Ce caraghios, adăugă, mi se pare că am furnici în picioare.

— Şi nevoie de aer, adăugă Omul Gri.

— Bine, dar suntem în aer.

— Vrei să stai acolo?

Şi Omul Gri o aşeză pe o bancă care era în stradă.

Betty se lăsă aşezată şi privindu-l mereu pe Omul Gri îi spuse:

— Îmi placi… pentru că l-ai bătut pe Williams… vei fi bărbatul meu, nu-i aşa?… Ah! adăugă ea, furnicile mi se urcă de la picioare la stomac. Bun, mi se pare că am furnici şi la cap…

Şi se lungi pe bancă. Era lovitura de graţie a beţiei. Ochii i se închiseră şi după câteva secunde Omul Gri şi tovarăşul său auziră un sforăit puternic.

— A sosit momentul, spuse Omul Gri.

— Să-i luăm cheia?

— Da.

Sărăntocul, care era hoţ şi pungaş de meserie, o percheziţionă pe Betty cu sânge rece şi îi luă cheia camerei sale.

Apoi o lăsară dormind pe bancă şi ce îndreptară spre casa unde şedea Calcraft.

Dar când ajunseră sub ferestrele ei, Omul Gri se opri, spunând:

— Un moment; pentru că locuieşti în casa aceasta trebuie s-o cunoşti perfect.

— Fără îndoială, răspunse sărăntocul.

— Ai intrat vreodată la Calcraft?

— O dată.

— Cum asta?

— Luase foc la el nu ştiu ce şi am ajutat la stingerea focului.

— Foarte bine.

— Aşa că m-am plimbat prin toată casa. E foarte curioasă.

— E singur el la etajul întâi?

— Singur cu servitoarea.

— Spune: sunt trei ferestre; dar câte odăi?

— Trei; o vezi pe aceea care e luminată?

— Da.

— E camera lui. Fereastra din mijloc este aceea a laboratorului său. Acolo face experienţele pe spânzuraţii care i se permite să-i ia la el. Se pune că se pricepe puţin la chirurgie. Acolo are toate instrumentele lui, de la fierul de însemnat până la frânghii.

Omul Gri urmărea cu atenţie această sumară descriere…

Şi ridicând ochii spre etajul al doilea întrebă:

— Unde e camera lui Betty?

— Fereastra din mijloc e de la camera ei.

— Prin urmare această cameră e deasupra laboratorului Calcraft?

— Da; exact aşa.

— Asta voiam să ştiu. Haidem acum.

Şi îl luă pe sărăntoc de braţ şi trecu prin aleea umedă şi neagră a casei, mergând în vârful picioarelor.

Omul Gri şopti:

— Mi-am făcut planul.

— Pentru a avea frânghia spânzuratului?

— Da.

Sărăntocul urcă cel dintâi scara şi când deschise uşa camerei lui Betty, spuse:

— Nu ştiu cum vei putea intra la Calcraft.

— Vei vedea.

Intrară în camera lui Betty, care era cufundată în întuneric.

— Închide uşa cu cheia, ordonă Omul Gri.

Şi în acelaşi timp el scoase din buzunar un instrument făcut din două bucăţi şi se apucă să-l ajusteze.

În timpul acesta, tovarăşul său aprinse o lumânare şi îl privi cu mirare pe Omul Gri.

Capitolul XXII

Obiectul pe care Omul Gri îl scosese din buzunar era format din două bucăţi pe care căuta să le potrivească şi nu era altceva decât unul din cele mai banale instrumente: era un burghiu. Scoţând mănuşa burghiului, putuse să-l ascundă sub haine.

La Londra unde toate casele au o construcţie nu prea solidă, podeaua e făcută din scânduri şi acestea sunt foarte subţiri.

— Vezi, fac o gaură.

— La ce bun?

— Pentru ca să văd ce e jos.

Şi într-adevăr burghiul înţepă lemnul şi se înfundă în el fără zgomot şi încetişor. Aceasta dură câteva minute. În timpul acesta se formase în podea o gaură. Atunci Omul Gri scoase burghiul şi îi ordonă celuilalt să stingă lumânarea.

Camera de dedesubt, adică laboratorul, nu era luminată; doar o rază de lumină care venea pe sub uşa camerei vecine dovedea că Calcraft nu dormea.

Omul Gri, care se culcase pe parchet pentru ca să poată vedea, se sculă şi spuse:

— Calcraft nu doarme, trebuie să aşteptăm.

— Nu prea văd de ce ai făcut gaura aceasta în parchet, pentru că e aşa de mică încât nu poţi să bagi altceva decât un deget, comentă sărăntocul.

— Da, dar e destul de mare ca să ne servească drept fereastră.

— Dar nu pricep de ce m-ai pus să sting lumina.

— Cu toate astea e foarte simplu. Să presupunem că ar fi aprinsă candela.

— Da?…

— Şi Calcraft ar ieşi din camera lui intrând în laborator.

— Ei bine?

— Ridicând ochii în sus, lumina ne-ar fi trădat, căci i-ar arăta gaura din tavan.

— Ah! E drept; nu m-am gândit la asta.

— Acum, spuse Omul Gri cu vocea înceată, să aşteptăm să stingă lampa şi să doarmă, iar noi să discutăm.

— Fie.

— Lordul Wilmot, sau Shoking dacă vrei, e foarte curios să ştie tot ce precedă sau urmează o execuţie.

— Adevărat?

— Ar da mulţi bani pentru ca să ştie ce face Calcraft de obicei.

— Eu pot să-ţi spun bucuros asta, spuse sărăntocul.

— Ei bine, spune; te ascult.

— De obicei, când n-are de lucru, Calcraft se scoală de dimineaţă.

— Foarte bine.

— O femeie bătrână, care-i serveşte drept servitoare, îi face mâncare. Mănâncă şi pleacă.

— Ştii unde?

— Se plimbă când spre docuri, când prin străzile frumoase din West-End, unde e mai puţin cunoscut şi unde e sigur că nu va fi urmărit de urletele copiilor. Bea aperitive în prima tavernă întâlnită în cale, mănâncă seara singur, oriunde ar fi, bea două sau trei pahare de bere şi se întoarce acasă. Nu vorbeşte niciodată cu nimeni.

— Şi când are vreo execuţie de făcut?

— Atunci îşi schimbă obiceiurile.

— Cum asta?

— În ajunul execuţiei, Jefferies, ajutorul său, vine de dimineaţă şi Calcraft îi dă ordine. Jefferies se ocupă cu ridicarea eşafodului, în timpul nopţii; el aduce frânghia şi boneta neagră. Calcraft nu se ocupă de nimic până în ultimul moment. Îşi petrece ziua în afara casei ca de obicei, dar oamenii care l-au văzut bând punci spun că în ziua aceea nu bea decât apă. În loc să se întoarcă târziu, vine acasă devreme de tot şi se culcă imediat.

— Fără să fi mâncat?

— Fără să fi mâncat, căci se pare că n-are curajul să-şi îndeplinească trista-i meserie decât cu stomacul gol şi cu capul limpede şi calm. La ora două de dimineaţă se scoală, se îmbracă şi bea o ceaşcă de lapte. Apoi se înfăşoară într-o manta şi se duce la Newgate să aştepte ora execuţiei.

— Perfect, dar aş vrea să ştiu cam ce vorbeşte Jefferies cu dânsul, când cel dintâi vine să primească ordine; şi tocmai din cauza asta trebuie să stau aici. Cât despre tine, poţi să te duci.

În acelaşi timp Omul Gri scoase din buzunar vreo douăsprezece guinee şi le puse în mâna sărăntocului, care se cutremură la contactul acesta.

— Dar, spuse sărăntocul, uiţi un lucru.

— Ce lucru?

— Frânghia spânzuratului.

— Nu te nelinişti de asta; o voi avea. Ia banii şi du-te de te culcă.

Acesta nu aşteptă să fie rugat de două ori.

Omul Gri îl însoţi până la uşă şi când acesta ieşi, se închise pe dinăuntru.

Apoi se întoarse din nou la gaura făcută în parchet şi privi.

Raza de lumină dispăruse.

Calcraft stinsese lumina şi dormea, căci un sforăit puternic se auzea de partea cealaltă a uşii laboratorului.

Atunci Omul Gri scoase din buzunar alte două obiecte care l-ar fi mirat şi mai mult pe John, daca ar fi fost acolo.

Mai întâi era o bulă de aramă de mărimea unei bile de jucat, care atârna de un fir de sârmă.

Era de aceeaşi mărime cu burghiul şi deci trecu uşor prin gaura din parchet şi, desfăşurând firul de sârmă, Omul Gri dădu drumul bilei în mijlocul laboratorului.

Al doilea obiect, pe care-l puse lângă gaura din parchet şi în care încrusta firul de sârmă, era o cutie de metal lungă de zece degete.

Această cutie, deci, era în contact cu bila pe care o coborâse în atelier prin intermediul firului de sârmă.

Atunci Omul Gri întoarse un mic şurub care se găsea pe suprafaţa superioară a cutiei.

Deodată se auzi o trosnitură mică şi se văzură miliarde de scântei, iar mica bilă de aramă străluci, pe suprafaţa ei văzându-se tot ceea ce era în laborator.

Omul Gri pusese în funcţiune un aparat de lumină electrică şi laboratorul plin de o lumină albăstruie se reflectă în întregime pe mica bilă de aramă, iar Omul Gri putu să examineze bine fiecare obiect.

„Acum ştiu ceea ce voiam să ştiu, şi am să-l aştept pe Jefferies."

Întoarse şurubul cutiei în sens invers şi lumina se stinse.

După aceea îşi strânse instrumentele, le puse în buzunar şi, învelindu-se în mantaua sa, se întinse pe parchet, aşteptând să se facă ziuă.

*

* *

În timpul acesta, Betty dormea în continuare pe banca din Wellclose Square şi visa că devenise soţia Omului Gri, omul care fusese destul de puternic ca să-l înfrângă pe teribilul Williams.

Capitolul XXIII

A doua zi, pe la orele opt dimineaţa, jalnicii locuitori din Wellclose Square îl văzură pe Jefferies ieşind de la Calcraft.

El avea la subsuoară un pachet învelit într-o bucată de postav verde.

— Ah! ah! şoptiră câţiva; după cum se vede, tot pentru mâine e fixată execuţia.

Un grup de oameni din popor discutau în pragul tavernei de la parterul casei pe care o locuia călăul.

— Cine va fi spânzurat mâine? întrebă o femeie.

— John Colden.

Tocmai atunci trecea Jefferies.

— Hei, Jefferies! îi strigă femeia.

Ajutorul călăului se opri.

— Vino să bei un pahar de gin cu noi, îl invită dânsa.

— Ce idee, să cinsteşti cu Jefferies! comentă cineva din mulţime.

— Aşa e gustul meu; ce vă pasă vouă?

Jefferies era foarte palid şi după ochii săi roşii se cunoştea bine că plânsese.

Un mahalagiu din Parmington Street îl întrebă:

— Cum îi mai merge fetei?

— Rău, răspunse Jefferies; un nobil lord a luat-o ieri cu dânsul şi mi-a făgăduit s-o vindece; dar eu nu-l cred.

— Pentru mâine e fixată execuţia? întrebă femeia.

— Da, pentru mâine.

— Aici în pachetul acesta ai frânghia, nu-i aşa?

Şi dânsa atinse pachetul cu mâna.

Jefferies făcu un pas îndărăt.

— Nu te atinge! murmură dânsul.

— De ce?

— Nu e bine să te atingi de funia unui spânzurat.

— Eu am auzit spunându-se contrariul: că frânghia unui spânzurat e purtătoare de noroc.

— Nu când e nouă, răspunse Jefferies.

— Aşadar, frânghia aceasta e nouă?

— Da; John Colden e solid; funia cea veche era uzată şi ar fi putut să se rupă.

Ciocniră paharele şi băură.

— Dacă ţi-ar făgădui cineva viaţa fiicei tale, spuse deodată femeia, l-ai graţia pe John Colden?

— Ah! Desigur… Dar lucrul nu depinde de mine, ci de Calcraft.

— Şi chiar Calcraft dacă s-ar opune, spuse cineva din mulţime, s-ar aduce îndată călăul din Liverpool sau din Manchester.

— E adevărat.

— Noi ucidem, remarcă Jefferies cu tristeţe, dar n-avem dreptul să iertăm pe nimeni.

Şi Jefferies puse paharul pe masă şi se îndepărtă grăbit.

Se duse acasă şi îşi lăsă acolo frânghia şi instrumentele.

Apoi coborî şi se urcă într-o trăsură.

Se ducea în Mile End Road ca să-i prevină pe cei doi gardieni care aveau în păstrarea lor lemnele eşafodului, că în aceeaşi seară trebuiau să fie la Newgate.

După ce transmise ordinele acestea, în loc să se întoarcă în Parmington Street, dădu ordin birjarului să meargă în Hampstead.

La capătul străzii Heath-Mount se opri şi-şi continuă drumul pe jos.

Se ducea spre casa în care era găzduita fiica sa.

Omul Gri îi ieşi înainte, îndată ce-l văzuse trecând grilajul grădinii.

— Prietene, ieri mă mai îndoiam încă; astăzi nu mă mai îndoiesc şi numai de dumneata depinde viaţa fiicei dumitale!

— De mine! exclamă Jefferies.

— De dumneata, repetă Omul Gri.

Şi luând braţul lui Jefferies, îl pofti să intre în casă.

Capitolul XXIV

Să ne întoarcem cu o oră în urmă şi să pătrundem în camera aceea cu zidurile vopsite cu gudron, în care fusese transportată Ermilia. Trei persoane erau acolo şi conversau pe şoptite.

Abia se luminase de ziuă; lumânarea mai ardea încă pe cămin.

Ermilia dormea.

Era foarte palidă, dar avea respiraţia regulată.

Şi cele trei persoane de lângă pat erau irlandeza Suzanne, abatele Samuel şi Shoking.

Shoking spunea:

— Bietul Jefferies a plecat foarte trist ieri.

— E adevărat, răspunse abatele Samuel, că bolnava merge din nou foarte prost…

— Mă tem că boala este fără leac, adăugă Suzanne.

— Oh, nu! spuse Shoking, Omul Gri a făgăduit s-o salveze şi o va salva! Dacă ieri şi astăzi fata a mers mai rău, e numai pentru că Omul Gri o doreşte!…

— Dar pentru ce? întrebă Suzanne.

— Pentru că Omul Gri îşi are planul său. Dar, tăcere!

Zgomotul unei trăsuri se auzi în stradă.

Shoking se apropie de fereastră. Din trăsură coborî Omul Gri, învelit într-o manta largă, care-l acoperea de sus până jos.

Shoking îi alergă în întâmpinare.

— Stăpâne, vino repede, sărmana fată merge foarte rău!

Omul Gri îl urmă. Intrară în camera Ermliei.

— Priveşte-o cât e de palidă! spuse Shoking.

— Şi cât de decolorate îi sunt buzele! adăugă Suzanne.

Omul Gri rămase nepăsător; şi întorcându-se spre abatele Samuel, spuse:

— O voi vindeca, dacă voi vrea.

— Dacă vei voi-o?!…

— Da… asta atârnă mult şi de Jefferies; să aşteptăm sosirea lui.

— Înţeleg… murmură Shoking.

După o oră, Jefferies sosea; am spus că Omul Gri îi ieşi în întâmpinare.

— Vindecarea Ermiliei depinde de dumneata! îi spuse dânsul.

Întrând în camera fiicei sale şi văzând-o nemişcată, Jefferies se clătină.

Dar Omul Gri surâdea.

— Doarme, şi viaţa ei în mâinile dumitale.

— Ah! exclamă Jefferies căzând în genunchi, ce n-aş face ca să-mi salvez copila?

— Îţi voi spune îndată ce trebuie să faci.

Şi întorcându-se spre Shoking, îi ordonă:

— Vino cu mine!

Shoking îl urmă şi Jefferies rămase în picioare, lângă patul bolnavei…

După câteva minute, Omul Gri şi Shoking se întoarseră.

Cel dintâi avea în mână o lădiţă de lemn; celălalt, aducea un vas cu nişte cărbuni aprinşi.

Atunci Shoking puse cărbunii în mijlocul casei, deschise lădiţa şi răspândi pe jăratic un fel de praf negricios. Camera se umplu îndată de un fum des.

Timp de un sfert de oră cele patru persoane nici nu putură să vadă patul bolnavei.

Apoi, deşi ferestrele erau închise, puţin câte puţin fumul dispăru; pereţii gudronaţi îl atrăgeau şi-l absorbeau.

— Priveşte-ţi acum copila! spuse Omul Gri adresându-se lui Jefferies.

— O, minune!…

Ermilia era acum cu obrajii coloraţi, cu expresia feţei vioaie; părea că niciodată nu fusese bolnavă!

Jefferies scoase un strigăt.

Ermilia se deşteptă.

Recunoscându-şi părintele, un surâs îngeresc îi flutură pe buze.

Jefferies se aplecă deasupra ei şi-i acoperi faţa cu sărutări nebune.

— Ah! tată!… tată! spunea fata, ce fericită aş fi dacă aş putea trăi!

Atunci Omul Gri puse mâna pe umărul lui Jefferies şi îi ordonă:

— Ascultă-mă, dacă voi repeta de treizeci de ori experienţa pe care am făcut-o, fiica ta va deveni sănătoasă.

— Oh! Vei face asta, nu-i aşa? întrebă Jefferies, şi voi să îngenuncheze în faţa Omului Gri.

Dar acesta îl opri.

— Ştii tu care este preţul acelui praf negru pe care l-am vărsat pe cărbunii aprinşi?

Jefferies se înfioră.

— Dumnezeule! exclamă, ridicând ochii spre cer; dumneata ştii bine că sunt sărac şi mizerabil.

— Ah! Nu cu aur va trebui să plăteşti…

— Dar cu ce, stăpâne? întrebă nenorocitul.

— Cu viaţa unui om, răspunse Omul Gri.

Jefferies îl privi, în prada unei spaime de nedescris:

Capitolul XXV

— Viaţa unui om!… viaţa unui om! murmură dânsul. Nu-ţi pot oferi decât o singură viaţă: viaţa mea. Ia-o, dar salvează-mi copila.

— Nu m-ai înţeles, îl întrerupse Omul Gri.

Coborâră în salonul de la parter.

Omul Gri trimise după Suzanne, care veni îndată.

— Uită-te la femeia aceasta.

— E un înger, răspunse Jefferies; dânsa a vegheat în fiecare noapte la căpătâiul copilei mele.

— Ştii tu cine este femeia aceasta, care a vegheat ca o sfântă la căpătâiul fiicei tale; ştii tu cine e dânsa?

— Nu, murmură Jefferies; nu ştiu.

— Ei bine!… E tovarăşa devotată a unui om pe care l-ai cunoscut, a unui om care a murit, şi a murit prin tine.

Jefferies făcu un pas îndărăt, tremurând.

— Este soţia lui Bulton, încheie Omul Gri.

De astă dată, ajutorul călăului scoase un strigăt răguşit şi căzu în genunchi.

— Ei bine! reluă Omul Gri, nu e numai atâta… Azi dimineaţă ai fost în Wellclose Square. Calcraft ţi-a dat ordinele sale. Înainte de a veni aici, ai dus acasă la tine un pachet verde, în care aveai o funie.

Jefferies mugi ca o fiară sălbatică.

— Mâine vei lega funia aceasta de gâtul unui om, numit…

Jefferies tremura din tot corpul, ca prins de friguri.

— Cum se numeşte condamnatul care va fi spânzurat mâine? întrebă Omul Gri.

— John Colden, murmură ajutorul călăului, cu voce stinsă.

— E fratele meu, spuse Suzanne.

Atunci Jefferies sări în sus şi exclamă:

— Niciodată!… niciodată! Să mă ucidă dacă vor, dar nu-l voi ajuta pe Calcraft.

— Din contră, trebuie să-l ajuţi, pentru că John Colden trebuie să fie salvat.

Jefferies privea fix înaintea lui, fără să înţeleagă. Omul Gri îl luă de mână, spunându-i:

— Linişteşte-te şi caută să-ţi regăseşti tot sângele rece; îţi voi salva copila!

— O vei salva?!

— Da, dacă-mi făgăduieşti că vei face ce-ţi voi cere; şi vei vedea îndată că nu-ţi voi cere decât lucruri posibile. Ascultă-mă bine… Dacă Calcraft s-ar îmbolnăvi subit, l-ai înlocui tu?

— Nu; s-ar aduce călăul din Manchester sau cel din Liverpool.

— Bine… Dar presupune un lucru… Sunt orele şase şi jumătate dimineaţa; eşafodul e ridicat, poporul s-a adunat la Newgate… Condamnatul este gata; nenorocitul se îndreaptă spre eşafod, susţinut de Calcraft şi de preot.

— Ei bine? întrebă Jefferies.

— Calcraft nu mai are decât câţiva paşi de făcut. Deodată se opreşte, se clatină şi cade jos. Se mai trimite atunci după călăul din Manchester?

— Nu.

— Atunci, tu eşti acela care-l vei înlocui?

— Da; dar Calcraft e sănătos tun.

— Cine ştie?

— Fără mine, continuă Omul Gri, fiica ta ar fi fost moartă încă de acum opt zile… Aceasta ar trebui să-ţi spună că eu pot face unele lucruri, care la prima vedere ar părea imposibile… Ce-ţi spuneam adineauri, se va întâmpla… În ultimul moment, Calcraft va cădea fulgerat. Tu îl vei înlocui.

— Ei bine! spuse Jefferies tremurând, ce doreşti să fac?

— Vei lega frânghia de gâtul lui John Colden.

— Bine.

— Îi vei pune boneta peste ochi.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă îţi vei face datoria!…

— Dar, zise Jefferies, înfiorat, dumneata nu-mi ceri viaţa lui John Colden, ci moartea lui!…

În timpul acesta Suzanne plângea.

Un surâs flutură pe buzele Omului Gri.

— Vei duce funia care trebuie să-ţi servească mâine la execuţie într-un loc pe care ţi-l voi arăta eu; vom face nodul în aşa fel încât să nu strângă prea mult gâtul lui John Colden.

Jefferies nu înţelegea nimic; dar în schimb începuse să aibă o credinţă oarbă în bărbatul acela care avea să-i salveze copila.

— Te voi asculta, hotărî dânsul; voi fi sclavul dumitale.

— Bine. La ce oră trebuie să pleci la noapte ca să veghezi la ridicarea eşafodului?

— La miezul nopţii.

— Vei avea cu tine funia şi celelalte instrumente ale supliciului. Ei bine! Să intri în Farringdon Street, la casa cu numărul 189. Vei urca la etajul al treilea şi vei bate la prima uşă. Dacă vei executa punct cu punct ceea ce eu şi lordul Wilmot îţi ordonăm, John Colden nu va muri, şi dacă John Colden nu moare, fiica ta va fi salvată.

Jefferies se uită din nou la Suzanne.

Irlandeza nu mai plângea; o rază de speranţă îi licări în ochi.

Capitolul XXVI

Jefferies dăduse ordine oamenilor care trebuiau să ridice eşafodul.

El obţinu de la Omul Gri permisiunea de a rămâne cu fiica sa până la orele cinci după amiază.

După plecarea sa, Omul Gri îi spuse lui Shoking:

— Mâine avem o afacere grea de executat şi trebuie să ne luăm dinainte toate măsurile.

— Ce vrei să spui, stăpâne? întrebă Shoking.

— S-ar putea să mi se întâmple vreo nenorocire.

— Excelenţei voastre?

— Da, mie.

— Şi cum asta?

— Nu ştiu nici eu; dar de azi dimineaţă am nişte presimţiri bizare.

— Stăpâne!

— Şi după ce-l voi scăpa pe John Colden, s-ar putea întâmpla să fiu silit să stau ascuns timp de câteva zile.

— Ah!

— De aceea prietene, pentru că s-ar putea întâmpla să lipsesc câteva zile de aici şi pentru că vreau să-mi ţin făgăduiala pe care i-am dat-o lui Jefferies, te voi iniţia în secretul meu…

Şi intrară amândoi în camera care fusese transformată de ocazie într-un laborator de chimie.

— Ascultă-mă bine, spuse Omul Gri.

— Vorbeşte, stăpâne.

— Ţi-am spus că există în America o vale în care toţi ftizicii se vindecă aproape îndată?

— Da.

— Ţi-am mai spus că vindecarea aceasta trebuie atribuită emanaţiilor răşinoase ale unor arbori care acoperă acea vale.

— Ei bine? zise Shoking.

— Eu am făcut analiza acelor emanaţii răşinoase şi am constatat că sunt compuse dintr-un amestec de gudron şi de acid fenic. Gudronul singur e neputincios, dar amestecat cu acid fenic dă nişte rezultate hotărâtoare.

— Şi pe urmă? întrebă Shoking, care asculta cu cea mai mare atenţie.

— Praful acela pe care mă vezi aruncându-l în fiecare dimineaţă peste cărbuni nu este altceva decât fenol pulverizat, îl poţi găsi la orice farmacist.

— Bine!

— Dacă eu voi fi obligat să mă ascund timp de câteva zile, nu voi mai putea veni aici, şi atunci tu vei continua să arzi fenol în camera Ermiliei, în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară.

— Da, stăpâne! Şi atunci Ermlia se va vindeca?

— Fără îndoială. Şi acum du-te de-ţi reia hainele tale obişnuite. Pentru seara asta, vei redeveni Shoking.

— Merg cu Excelenţa voastră?

— Fără îndoială.

Omul Gri îmbrăcase din nou mantaua aceea lungă, care-l acoperea din cap până în picioare.

O singură persoană avea să rămână acum lângă bolnavă: Suzanne.

Biata irlandeză veni să se arunce la picioarele Omului Gri.

— Oh! Îl vei salva, întrebă dânsa, nu-i aşa?

— Eu mă ţin întotdeauna de făgăduială, draga mea.

Când cei doi oameni ieşiră în stradă, umbra şi ceaţa pluteau deja deasupra Londrei.

Omul Gri ordonă birjarului să meargă în Old Bailey. Dar în Holborne Street îl opri.

— Aşteaptă-mă aici, îi spuse lui Shoking, care rămăsese în trăsură.

Se opriseră în faţa unui armurier.

— E gata totul? întrebă Omul Gri cum intră.

— Da, Excelenţă, răspunse armurierul înclinându-se.

Şi îi înmână Omului Gri două mici pachete şi un baston.

Shoking privea, dar nu înţelegea nimic.

Omul Gri se urcă din nou în trăsură.

— Credeai poate că armurierii nu vând decât puşti, săbii şi pistoale? îl întrebă pe Shoking surâzând.

— Drace!

— După cum vezi, vând uneori şi bastoane.

— Ce vrei să faci cu bastonul acesta?

— Vei vedea asta mâine dimineaţă, şi în acelaşi timp strigă birjarului: Du-ne în Old Bailey; te vei opri la poarta casei de bancă Harris & Co.

După un sfert de oră Omul Gri cobora din nou, lăsându-l pe Shoking în trăsură.

Domnul Harris, prevenit de dimineaţă, îl aştepta.

Domnul Harris, îl aştepta adică pe domnul Firmin Bellecombe, chirurgul francez, care avea scrisori de credit de un milion.

Bancherul îl primi cu cea mai mare politeţe!

— Mi-ai anunţat vizita dumitale şi cam bănuiesc eu motivul acestei vizite…

— Da?

— Mâine e ziua execuţiei irlandezului.

— Tocmai.

— Şi desigur că dumneata vei vrea să admiri priveliştea.

— Drace!

— Am prevăzut totul, spuse domnul Harris.

Omul Gri se înclină.

— Vino cu mine, adăugă bancherul.

În acelaşi timp sună şi ordonă să vină Smith. Domnul Smith era comisul care se culca în birou.

— Prietene, îi spuse bancherul, arătându-i pe presupusul chirurg, este domnul despre care ţi-am vorbit.

Comisul se înclină.

— Vino cu noi, continuă bancherul.

Se urcară la etajul superior şi intrară într-o cameră spaţioasă, în care erau aranjate două paturi frumoase.

— Te vei culca aici şi cred că nu va fi nevoie să te deştepte cineva.

— Nu voi dormi deloc, spuse Omul Gri.

— Dar chiar dacă ai dormi, zgomotul ce se face în stradă e atât de mare, încât ai fi deşteptat îndată.

Domnul Harris se apropie de fereastră şi o deschise.

— Priveşte, drept în faţa acestei ferestre se înalţă eşafodul.

— Ah! Foarte bine, murmură Omul Gri.

— Nu vei fi decât la o distanţă de zece metri, şi vei putea să vezi toate amănuntele execuţiei.

Omul Gri se înclină.

— Prietene, adăugă bancherul adresându-se comisului, nu vei închide uşile până când nu se va întoarce domnul.

— Oh! Voi veni din timp: între orele nouă şi zece.

— Şi bine vei face, spuse domnul Harris, căci, înainte de miezul nopţii, strada va începe să geamă de lume.

Omul Gri mulţumi, strânse cu cordialitate mâna domnului Smith şi se retrase.

Shoking îl aştepta în trăsură.

Capitolul XXVII

— Farringdon Street! ordonă Omul Gri birjarului.

Casa în care îi dăduse întâlnire lui Jefferies era în colţul străzii Fleet.

— Vino cu mine, îi spuse lui Shoking, când ajunseră acolo.

Amândoi coborâră din trăsură şi se înfundară într-o alee strâmtă şi întunecoasă.

Urcară până la etajul al treilea; acolo, Omul Gri scoase o cheie din buzunar şi intrară într-o încăpere care era aproape goală.

— La cine suntem aici? întrebă Shoking pe când tovarăşul său căuta o lumină.

— La mine!

Shoking nu mai făcu nicio observaţie.

Omul Gri închise uşa şi, întorcându-se spre Shoking, îl întrebă:

— Tu te pricepi să faci un laţ?

— Da.

— Ei bine! Să încercăm.

Şi luă dintr-un colţ al camerei o funie nouă, destul de groasă, care semăna perfect cu aceea pe care Jefferies o luase de la Calcraft, ca să-l spânzure pe John Colden.

— Fă un laţ, spuse întinzând funia lui Shoking.

Shoking se achită de misiunea aceasta cu destulă dibăcie.

— Ai putea să devii un excelent ajutor de călău, comentă Omul Gri surâzând.

Apoi, luând celălalt capăt al funiei, adăugă:

— Acum priveşte-mă şi pe mine.

Şi făcu un laţ, care lui Shoking i se păru cu totul asemănător cu acela pe care-l făcuse dânsul.

— Vezi vreo diferenţă între aceste două laţuri? întrebă Omul Gri.

— Nu.

— Atunci, dă-mi mâna ta.

Şi Omul Gri trecu în jurul mâinii tovarăşului său laţul pe care acesta îl făcuse.

— Presupune că este gâtul tău.

Şi, trase de capătul funiei.

— Ah! exclamă Shoking, dacă în locul mâinii ar fi fost gâtul, aş fi mort acum.

— Bine!… Acum să vedem şi laţul meu.

Şi trecu cel de-al doilea laţ, adică acela pe care-l făcuse el însuşi, în jurul mâinii lui Shoking. Şi trase din nou de capătul frânghiei.

Dar, minune! Frânghia strânse braţul, dar Shoking nu simţi nicio durere.

— Acum înţelegi? întrebă Omul Gri.

— Dracul să mă ia dacă înţeleg, spuse Shoking.

— Şi cu toate acestea, te asigur că lucrul e foarte simplu.

— Foarte simplu!

— Da. Frânghia aceasta, care are peste tot aceeaşi culoare, e compusă din două substanţe diferite.

— Cum asta?

— De o parte e cânepă, de cealaltă parte e cauciuc.

— Şi pe urmă? întrebă Shoking.

— Dacă laţul de cauciuc e atârnat de gâtul unui om, strangularea nu este imediată.

— Din nenorocire, nu cu frânghia aceasta.

— Te înşeli, dragul meu.

— Ah!

— Nu i-am dat întâlnire lui Jefferies aici?

— Ba da.

— Ei bine! frânghia aceasta seamănă perfect cu aceea pe care i-a dat-o Calcraft.

— De unde ştii lucrul acesta?

— Le-am măsurat noaptea trecută, spuse Omul Gri.

Şi fără să mai dea alte explicaţii, adăugă:

— Viaţa lui John Colden este în mâinile tale. Gândeşte-te bine, că dacă te-ai înşela, nici eu, nici Jefferies nu l-am mai putea salva.

— Oh! răspunse Shoking, fii liniştit; nu mă voi înşela. De altfel există un mijloc sigur pentru asta…

— Care?

— Să las laţul făcut în partea unde e cauciucul.

— Fie, acceptă Omul Gri. Aşadar, ne-am înţeles; Jefferies va veni şi-i vei da frânghia aceasta în schimbul aceleia pe care o va aduce. Cu preţul acesta răspund de viaţa lui Colden.

— Atunci, fratele nostru e salvat, spuse Shoking. Dar ce trebuie să fac până când va veni Jefferies?

— Nimic; îl vei aştepta.

— Şi după aceea?

— După aceea vei veni să mă cauţi în Old Bailey.

— Dar nu va fi tocmai uşor lucru să vin în Old Bailey la miezul nopţii.

— Pentru ce?

— Pentru că strada va geme de lume.

— N-ai grijă.

— Ah!

— Vei atinge cu mâna umărul unuia din mulţime, primul venit.

— Şi apoi?

— Îi vei face semnul acela misterios pe care ţi l-am arătat. Calea îţi va fi deschisă îndată şi vei putea ajunge fără greutate până la uşa bancherului Harris.

— Altceva nu-mi mai ordoni, stăpâne?
— Nu, dragul meu. La revedere…
Şi Omul Gri coborî.
Trăsura aştepta mereu în stradă.
Omul Gri se urcă şi spuse birjarului:
— Du-mă la tunelul Tamisei.
Trăsura o luă de-a lungul interminabilei străzi, Thames Street.
Trecură din nou prin Old Gravel Lane, dar Omul Gri nu se mai opri la cantina lui Master Wandstoon; o luă înainte, spre stânga, şi se opri în faţa tunelului.
Omul Gri plăti taxa şi trecu pe celălalt ţărm.
După ce urci treptele pe malul opus, dai într-o stradelă, Swan Lane, care conduce la o capelă.
În jurul acestei capele este un cimitir.
Într-acolo se îndrepta Omul Gri.
Cartierul acesta, care se numeşte Rothrill, este unul dintre cele mai mizere ale Londrei; aşa de mizer, încât chiar cantinele, care aiurea sunt foarte numeroase, pe aici sunt rare de tot.
Cu toate acestea, drept în faţa capelei şi a cimitirului este o cantină.
Spre această cantină se îndrepta Omul Gri.

Capitolul XXVIII

Cantina aceasta era goală, ca şi cartierul. Patronul era la tejghea singur. Omul Gri îi făcu un semn misterios şi îndată acesta sări în sus.
— Sunt cel dintâi? întrebă Omul Gri.
— Oh, nu! răspunse proprietarul; preotul a sosit.
— Atunci, uşa e deschisă?
— Da.
— Şi preotul e singur?
— Până acum.
— Bine! Voi mai aştepta aici încă câteva minute.
Noaptea era mai puţin întunecoasă ca de obicei; puteai vedea până la o oarecare distanţă.
În curând un zgomot de paşi se auzi în depărtare. Un om spătos, înalt, se apropie de cantină.
— Trebuie să fie „americanul”, spuse Omul Gri.
Acela care fusese numit americanul intră în cimitir şi dispăru deodată, ca şi cum ar fi intrat în pământ.
Omul Gri nu se miră deloc şi rămase la postul său de observaţie.
Peste puţin, un alt om, venind dintr-o direcţie opusă, intră în cimitir şi dispăru la rândul său.
„Al doilea! murmură Omul Gri” şi rămase nemişcat la locul său.
În sfârşit, peste zece minute, alte două persoane intrară împreună şi

se pierdură la rândul lor în cimitir.

— Foarte bine, spuse atunci Omul Gri.

Apoi se sculă, îşi scoase ceasul şi zise land-lordului:

— Vezi bine, sunt orele opt şi jumătate.

— Da, stăpâne.

— La ora nouă fix vei şuiera, dacă nu va fi nimeni în stradă; va fi semn că putem ieşi.

Proprietarul se înclină.

Atunci Omul Gri se pierdu la rândul său în cimitir, şi dispăru după piatra unui mormânt.

Mormântul acesta servea de intrare unei subterane, pe care fără îndoială numai puţini oameni o cunoşteau.

În mijlocul subteranei, cinci persoane aşteptau.

Era abatele Samuel; erau cei patru şefi conspiratori, care îşi dăduseră întâlnire în ziua de 26 octombrie, în biserica de la Saint-Gilles.

Toţi patru se înclinată în faţa Omului Gri, ca în faţa unui superior.

— Ei bine! Sunteţi gata?

— Da, răspunse acela dintre conspiratori pe care Omul Gri îl poreclise „americanul”. Am opt sute de oameni hotărâţi, în împrejurimile Londrei.

— Şi eu am două mii, care sunt deja în împrejurimile Saint Paul, adăugă al doilea şef.

— Şi noi, spuseră ceilalţi doi împreună, am adunat şase mii de oameni, bărbaţi şi femei, care vor năvăli în Fleet Street ca un torent, îndată ce se va da primul semnal.

— Băgaţi bine de seamă că toată lumea trebuie postată înainte de orele zece, căci la miezul nopţii poporul Londrei va sosi în valuri spre Newgate.

— Fii liniştit, răspunse unul dintre şefi; suntem siguri de oamenii noştri.

— Eu, spuse la rândul său abatele Samuel, am obţinut permisiunea de a-mi petrece noaptea în celula condamnatului.

— Foarte bine, răspunse Omul Gri; eu nici nu îndrăzneam să sper lucrul acesta.

Apoi, adresându-se americanului:

— Dar ceaşca cu lapte?

— Însuşi bucătarul de la Newgate o va oferi lui Calcraft.

— Şi eşti sigur de omul acela? întrebă Omul Gri.

— E un conspirator din America şi mă ascultă orbeşte.

— Aşadar, reluă unul dintre şefi, noi ne însărcinăm cu răpirea; dar nu va fi mort oare?

— V-am dat cuvântul meu, răspunse Omul Gri.

Din nou îşi consultă ceasul, spunând:

— Ora nouă.

Atunci abatele Samuel trase de o frânghie care atârna de peretele bolţii: subterana fu pusă în comunicare cu exteriorul. Americanul, care era cel mai înalt dintre toţi, se aşeză în dreptul deschiderii.

Omul Gri îi sări pe umeri şi ajunse astfel într-un fel de pivniţă care, prin mijlocirea unor trepte, dădea în monumentul ridicat deasupra unui mormânt şi de-acolo în cimitir.

Ceilalţi trei şefi şi abatele îl imitară.

Apoi, când toţi erau sus, Omul Gri se aplecă şi întinse mâinile americanului.

Atunci, cu o forţă de gigant, îl trase şi pe dânsul în pivniţa superioară.

Aproape îndată se auzi o şuierătură ascuţită.

— Proprietarul ne anunţă că putem ieşi, spuse Omul Gri.

Şi se strecură cel dintâi în cimitir.

Piatra monumentului, care forma un soi de portiţă, fu aşezată la locul ei şi nici urmă nu mai rămase despre acea misterioasă întrunire.

Capitolul XXIX

Toţi şase ieşiră din cimitir, fără să întâlnească ceva supărător în cale.

Merseră de-a lungul fluviului până când dădură peste un „steam-boat”.

Omul Gri îl întrebă pe american:

— Acesta e micul vapor care te-a adus pe dumneata?

— Da.

— Căpitanul este de-al nostru?

— Şi căpitanul şi echipajul. La bordul acestui vaporaş am organizat semnalul.

— Mi s-a părut că eşti expert în afaceri de acestea, încât te-am lăsat pe dumneata să organizezi semnalul. S-ar putea, să ştiu şi eu cum ai procedat?

— Fără îndoială, răspunse americanul. După ce vor urca cu toţii, vaporaşul va porni spre larg.

Atunci americanul îl întrebă pe Omul Gri:

— Vezi turnul catedralei Saint Paul?

— Da.

— Turnul acesta domină întreg oraşul.

— Oh! Desigur.

— De acolo va pleca semnalul.

— Cum asta?

— Vei vedea îndată. E un om ascuns acolo în vârful turnului, lângă lanternă. Omul acesta e de-al nostru.

— Cum a intrat în biserică?

— A intrat cu o oră înainte de închiderea porţii şi s-a strecurat pe scările turnului.

— Şi eşti sigur că n-a fost descoperit?

— Sunt sigur, căci adineauri am privit cu un telescop; noaptea era prea întunecoasă pentru ca să pot vedea omul, dar am zărit capătul aprins al ţigării sale.

— Bine! Şi după asta?

— Vei vedea îndată, zise americanul. Din înălţimea turnului, omul acela are privirea fixată asupra Tamisei.

— Ah!

— În direcţia podului Londrei, care este punctul convenit între noi.

Vaporaşul străbătea apa cu uşurinţa unei lebede. După câteva minute se opri sub podul drumului de fier.

La un semn al americanului, căpitanul vaporului aprinse un foc verde.

Omul Gri înţelese, dar cu toate acestea rămase atent.

După focul verde urmă unul roşu, apoi unul violet şi la urmă totul se stinse.

— Priveşte acum, îi spuse americanul.

Omul Gri îşi întoarse capul către turnul catedralei Saint Paul a cărui cupolă gigantică domina întreaga Londră.

Un glob imens de lumină electrică făcu să strălucească deodată această cupolă, luminând în toate direcţiile.

— Iată semnalul, spuse americanul.

Lumina dură vreo două minute; Londra întreagă fu luminată. Apoi totul intră în întuneric.

Atunci vaporul porni înainte, trecu prin faţa gării Cannon Street şi se opri în Sermon Lane.

— Acum, întrebă Omul Gri, fiecare este la postul său? Nu mai avem niciun minut de pierdut.

Şi pe când cei patru şefi se împrăştiau în diferite puncte ale Londrei, abatele Samuel şi Omul Gri îşi continuară drumul alături.

Amândoi se îndreptară spre catedrala Saint Paul.

De obicei, noaptea, oraşul este aproape pustiu.

Dar acum o mulţime compactă se îndrepta spre Newgate.

Numeroase patrule de poliţişti circulau în toate părţile; era lesne de văzut că semnalul dat din înălţimea turnului catedralei Saint Paul fusese înţeles.

O mare de oameni se îndreaptă din toate părţile spre catedrală.

Pe măsură ce se apropia de Old Bailey, Omul Gri şi preotul auzeau tot mai des dialectul irlandez.

Era neîndoios acum că soldaţii patriei se găseau în primele rânduri.

Preotul zicea din timp în timp, cu vocea tare:

— Sunt confesorul condamnatului. Lăsaţi-mă să trec.

Şi mulţimea se dădu în lături cu respect.

Poliţiştii erau foarte numeroşi în Old Bailey.

Abatele Samuel ajunse la poarta închisorii şi i se deschise îndată.

Omul Gri se oprise la casa de bancă a domnului Harris.

Domnul Smith coborî îndată să-i deschidă.

— Scumpul meu domn, îi spuse dânsul, niciodată n-am văzut atâta lume ca astă seară.

— Da?

— Vei judeca dumneata însuţi.

Se urcară în camera pregătită dinainte.

Omul Gri puse într-un colţ cele două obiecte şi bastonul, pe care le avea cu sine.

— Ce sunt astea? întrebă Smith, curios.

— Nişte obiecte de chirurgie.

— Dragul meu domn, spuse comisul, dacă vreţi, vă puteţi culca; vă voi deştepta eu la timp.

— Mulţumesc, dar nu vreau să dorm. Mai bine să fumăm, câte o ţigară.

Domnul Smith primi ţigara şi o aprinse. Apoi se lungi într-un fotoliu şi începu să fumeze cu voluptate.

După un sfert de oră ţigara îşi produse efectul şi domnul Smith dormea adânc.

Omul Gri îl privi şi surâse.

„Acum, murmură dânsul, sunt acasă la mine.”

Capitolul XXX

Omul Gri se apropie de comis, îl luă în braţe şi-l puse pe unul din paturi.

Apoi se apropie de fereastră.

Mulţimea începea să devină compactă în Old Bailey.

Poliţiştii formau două cordoane puternice de ambele părţi, ţinând mulţimea la respect.

Omul Gri fuma liniştit şi, din când în când consulta ceasornicul.

Mulţimea devenea din ce în ce mai densă; se vedea bine că mulţi dintre ei veniseră acolo cu un scop mai înalt, decât aceia de a vedea un spânzurat.

Peste puţin sosi şi căruţa care aducea lemnele din care avea să se construiască eşafodul.

După cum spusese domnul Harris, eşafodul avea să se ridice drept în faţa ferestrei unde se postase Omul Gri.

Omul Gri privea cu atenţie mulţimea şi fuma mereu liniştit.

Cu toate acestea, la un moment dat încruntă din sprâncene.

Era târziu şi Shoking nu mai venea.

În sfârşit, un om în zdrenţe, cu fruntea plină de sudoare, se opri la uşa bancherului Harris.

Omul Gri îl recunoscu îndată şi se duse să-i deschidă.

Erau atunci orele două după miezul nopţii.

— Ei bine? întrebă Omul Gri.

— Jefferies a luat frânghia şi mi-a lăsat-o pe a sa.

— Eşti sigur că nodul e făcut în partea cu cauciucul?

— Sunt foarte sigur. Oh! De-ai şti cu câtă greutate am ajuns până aici!

Apoi, zărindu-l în pat pe comis, spuse:

— Credeam că suntem singuri.

— Oh! domnul acesta doarme.

— Dar ar putea să se deştepte.

— Nu cred, căci a fumat puţin opiu.

— Ah!

În timpul acesta eşafodul fusese înălţat, Jefferies suise funia la locul ei şi încercase de două-trei ori aparatul.

— E gata! îi spuse Omul Gri lui Shoking.

Acum toată lumea aştepta să sune ora execuţiei.

Jefferies intrase în închisoare.

— Stăpâne! spuse atunci Shoking, mi se pare că am înţeles ce se va petrece.

— Ah!

— Funia nu va strânge destul de tare gâtul lui Colden pentru ca să-l ucidă îndată.

— Asta e adevărat.

— Şi mulţimea va avea timp să năvălească, să înconjoare eşafodul şi să-l răpească.

— Nu; frânghia se va rupe mai înainte şi spânzuratul va cădea pe jos.

— Ah! frânghia se va rupe?

— Da.

— Cum asta?

Atunci Omul Gri luă bastonul pe care-l lăsase într-un colţ al camerei, îl uni cu celelalte două obiecte pe care le mai adusese şi formă o puşcă.

Bastonul era o ţeava.

— O puşcă de vânat! exclamă Shoking.

— Da.

— Şi cu această puşcă vei rupe frânghia?

— Fără îndoială, răspunse Omul Gri cu cea mai mare linişte.

Capitolul XXXI

Ce făcea John Colden în timpul acesta?

Era multă vreme de când nenorocitul irlandez se sacrificase pentru patria sa.

„Voi şti să mor”, îşi zicea dânsul.

Ultima zi a unui condamnat englez e mai puţin lugubră, mai puţin monotonă decât cele ce o preced.

De la orele opt dimineaţa încep vizitele; mai întâi vizita preotului, apoi aceea a guvernatorului şi a doamnelor din comitetul închisorilor.

În sfârşit, spre seară sosiră cei doi elevi de la Christ’s Hospital.

Aşadar, abatele Samuel se prezentase pe la amiază.

John, văzându-i, îşi pierdu nepăsarea şi două lacrimi i se rostogoliră pe obraji.

Tânărul preot rămăsese închis o oră întreagă cu condamnatul şi-i pregătise calea morţii.

Cu toate acestea, de cincisprezece zile, abatele Samuel lucra mereu pentru a-l salva. De ce nu-i încălzea atunci sufletul cu o rază de speranţă?

Aceasta era o măsură de prudenţă a Omului Gri.

Preotul vorbi deci condamnatului despre cer şi despre Dumnezeu şi-l părăsi, făgăduindu-i că va veni să-şi petreacă noaptea în rugăciuni, lângă dânsul.

După abatele Samuel veni rândul celor două doamne din comitetul închisorilor.

Apoi, aproape de înserare, uşa celulei se deschise din nou.

Erau cei doi elevi de la Christ’s Hospital.

Deodată John scoase un strigăt.

În unul dintre copii, John îl recunoscuse adică pe acela pentru care avea să moară.

Copilul îşi duse un deget la buze şi-i recomandă tăcerea.

Ralph îi apărea lui John Colden ca un înger coborât pe pământ.

Copilul, care, după cum am mai văzut, avea inteligenţa şi curajul unui om matur, se întoarse spre camaradul său mai mare şi-i spuse:

— George, omul acesta este irlandez, nu-i aşa?…

— Aşa mi s-a spus, răspunse şcolarul.

— Doreşti să-i vorbesc în limba ţării sale?

— Dar, întrebă mirat elevul cel mare, irlandezii nu vorbesc aceeaşi limbă ca şi noi?

— Nu, răspunse Ralph; pescarii irlandezi au un dialect deosebit pe care-l cunosc şi eu.

Atunci Ralph i se adresă condamnatului, în dialectul irlandez:

— Sunt fericit că te pot vedea, bunul meu John.

— Ah! răspunse John, în acelaşi dialect, oare Dumnezeu a făcut o minune?

— Prietenul nostru, Omul Gri şi Shoking, şi mama mea, şi frumoasa Suzanne, m-au dat la Christ's Hospital. Şi acum nu mă mai bate nimeni.

Privindu-l şi ascultându-l, John rămăsese în extaz; nu se mai gândea acum la moarte.

— Bunul meu John, mai spuse micul Ralph, toată lumea spune că tu vei fi spânzurat mâine.

— Da, la orele şapte dimineaţa.

— Dar eu sunt sigur că lucrul acesta nu se va întâmpla.

John tresări.

O voce ascunsă îi şoptea parcă: „Adevărul este în gura copiilor".

Şi sufletul său se umplu dintr-o dată de o vagă speranţă.

Capitolul XXXII

John Colden căută să citească adevărul în ochii micului Ralph.

Copilul continuă:

— Da, bunul meu John, vei fi salvat; Omul Gri a făgăduit lucrul acesta mamei mele şi tu ştii bine că Omul Gri îşi ţine întotdeauna făgăduiala.

— Ah! scumpul meu, răspunse John, acum, când tu nu mai eşti la moară, ce-mi pasă dacă voi muri.

— Eu sunt sigur că tu nu vei muri.

John Colden clătină din cap cu tristeţe.

— Preotul a fost pe aici, spuse dânsul.

— Abatele Samuel?

— Da.

— Şi nu ţi-a spus şi dânsul că vei fi salvat?

— Nu, nu mi-a spus.

— Atunci, desigur că Omul Gri nu i-a încredinţat şi lui secretul.

„Dumnezeule, murmură condamnatul, făcusem sacrificiul vieţii mele şi-mi aşteptam liniştit ultimele momente; şi iată că acum copilul acesta vine să-mi tulbure curajul."

După un moment, uşa celulei se deschise şi un om intră.

Era abatele Samuel.

În acelaşi timp, gardianul şef spuse celor doi elevi de la Christ's Hospital:

— Domnilor, e timpul să vă retrageţi.

Ralph se aruncă de gâtul lui John Colden.

— Adio, tânărul meu stăpân, îi spuse acesta.

— La revedere, bunul meu John, răspunse copilul.

John Colden clătină iarăşi din cap cu tristeţe.

Privise în ochii abatelui Samuel şi preotul îi păruse grav şi

resemnat.

— Nu, ştiu bine că voi muri. Adio, tânărul meu stăpân, mor pentru Irlanda şi pentru dumneata.

— Irlanda nu-şi părăseşte niciodată copiii, spuse preotul cu vocea gravă şi dulce.

John tresări.

Şcolarii se retraseră şi preotul rămase singur cu condamnatul.

— John, călăii îţi ridică eşafodul.

— Ah! ştiam eu bine că Ralph mă leagănă într-o speranţă nebună.

— Dar ce-ţi spunea Ralph?

— Îmi spunea că se lucrează pentru salvarea mea.

— E adevărat. Avem speranţa că vei fi salvat. Fraţii noştri lucrează şi eu am o încredere deplină în steaua Irlandei.

— Dar, părinte, întrebă John, cine va putea să mă scape din Newgate?

Preotul nu răspunse.

Petrecură toată noaptea în rugăciuni.

Afară se auzeau zgomote stridente, care deveneau din ce în ce mai pronunţate.

Orele treceau repede. Abatele Samuel îşi consultă ceasul.

— Sunt orele cinci, comentă dânsul; în curând vor veni să te caute.

— Ah! şopti John. Vezi bine că voi muri.

Preotul nu răspunse.

La orele cinci şi jumătate, uşa celulei se deschise şi veselul subguvernator, sir Robert M… apăru spunându-i:

— Haide, dragul meu, a sunat ceasul; nu mai ai de trăit decât câteva minute.

John se îmbrăcă şi fu condus în capelă.

Liturghia a fost oficiată de abatele Samuel, în capela protestantă a închisorii Newgate, de vreme ce închisoarea nu poseda capelă catolică.

Şi pe când preotul pronunţa ultimele cuvinte, clopotul spitalului Saint Barthélemy începu să sune lugubru.

John se ridică murmurând:

„Trebuie să mor… Dumnezeu să apere şi să salveze Irlanda!”

Capitolul XXXIII

Mujicul John, care noaptea precedentă îl condusese pe Omul Gri în camera geloasei Betty, nu exagerase cu nimic în amănuntele pe care le dăduse asupra lui Calcraft.

Călăul Londrei era un om între două vârste, foarte voinic şi taciturn.

De altfel, tristeţea este caracteristica generală a tuturor călăilor;

dispreţul societăţii nu îi poate predispune decât pentru melancolie.

John spusese adevărul; în seara în care preceda execuţia, Calcraft nu mânca.

În seara aceea, Calcraft se mulţumise cu o ceaşcă de ceai şi se culcase de la orele opt.

Jefferies era însărcinat cu toate pregătirile.

Calcraft nu era ocupat decât în ultimul moment.

El nu se deşteptă decât pe la orele trei şi jumătate; înainte de a se îmbrăca, făcu un duş cu apă rece, pentru a alunga orice emoţie.

După ce se îmbrăcă, încuie uşa cu grijă şi porni la drum.

Wellclose Square era pustiu.

Cu toate acestea, în colţul străzii aştepta o trăsură care fusese reţinută anume pentru dânsul.

Calcraft se urcă şi birjarul porni fără să mai pună vreo întrebare; ştia bine unde se duce.

Cu cât se apropiau de Newgate, mulţimea devenea mai compactă şi într-un loc trăsura nu mai putu să înainteze.

Calcraft coborî. La auzul numelui său, mulţimea se dădea repede în lături, căci există în poporul Londrei credinţa că oricine se atinge de călău, va muri de mâna lui.

Când Calcraft ajunse la Newgate erau orele cinci şi jumătate.

— Ai sosit prea devreme, îi spuse portarul primindu-l.

— Puţin cam devreme, răspunse Calcraft.

— Condamnatul este catolic.

— Ştiu.

— Şi i se citeşte liturghia în capelă.

Calcraft se îndreptă spre bucătărie, după obiceiul său.

Era foarte palid, şi cu toate că nu tremura, era în prada unei emoţii vii; emoţia aceasta, pe care niciodată nu putuse s-o înlăture, cu toate că e de douăzeci de ani călău.

Bucătarul, văzându-l intrând, îl întrebă:

— Ai venit să-ţi bei ceaşca de lapte?

— Da.

Calcraft goli ceaşca de lapte pe care i-o prezentă bucătarului şi ieşi din bucătărie fără să mai pronunţe vreun cuvânt.

Se îndreptă spre uşa numită sală a toaletei.

Acolo e îmbrăcat condamnatul în costumul său din urmă, acolo i se leagă mâinile la spate.

După ce aceste preparative sunt terminate, guvernatorul închisorii, care vine acolo în haine de ceremonie, îi spune lui Calcraft:

— Acum omul acesta este al dumitale.

— Îl primesc, răspunse Calcraft.

Şi apropiindu-se de registru, semnează de primirea condamnatului, aplicând şi parafa sa.

Când Calcraft ajunse în camera toaletei, era acolo numai Jefferies.

— Totul este gata? îl întrebă.

— Totul.

Calcraft se lăsă să cadă pe o bancă.

— Eşti emoţionat? îl întrebă Jefferies, după un moment de tăcere.

— Nu, dar…

Calcraft îşi duse mâna la frunte.

— Ce este? întrebă Jefferies.

— Nu ştiu de ce, dar îmi simt capul greu.

— Ah!

— Pieptul îmi arde şi capul pare că-mi îngheaţă.

Şi Calcraft sări în sus.

— E bizar, murmură dânsul.

— Şi cu toate acestea, de douăzeci de ani de când eşti călău… murmură Jefferies.

— Nu e emoţia Calcraft; e altceva… Oh! iată că acum îmi arde şi capul.

Şi se lăsă din nou să cadă pe bancă.

Atunci, un fulger de bucurie străluci în ochii lui Jefferies.

În acelaşi timp, clopotele de la Saint Barthélemy începură să sune.

Calcraft făcu o sforţare supremă şi sări în sus:

— Cu toate acestea trebuie să-mi fac meseria!… Susţine-mă, Jefferies!… Oare ce am, Dumnezeule!… Iată că acum au început să-mi tremure şi picioarele…

— Mai vrei o ceaşcă de lapte? întrebă Jefferies, care îşi ascundea bucuria cu mare greutate.

Capitolul XXXIV

Calcraft n-avu timp nici să primească, nici să refuze.

Uşa se deschise şi gardienii care-l precedau pe condamnat intrară.

Calcraft făcu o sforţare violentă şi se ridică în sus:

— A sunat ceasul, spuse unul din gardieni.

Condamnatul intră, susţinut de preot şi de subguvernator.

Jefferies îl zări pe abatele Samuel şi o roşeaţă uşoară îi acoperi obrajii.

John era foarte palid, dar mergea cu fruntea sus, nepăsător.

Sir Robert M… veselul subguvernator, nu mai râdea acum; lacrimi mari i se prelingeau de-a lungul obrajilor.

Jefferies se apropie de condamnat şi-i făcu toaleta.

Când totul a fost gata, guvernatorul închisorii, o persoană gravă, care nu apărea decât în împrejurări solemne, intră şi făcu un semn lui Calcraft.

Călăul făcu o sforţare supraomenească, se apropie de registru şi

iscăli de primire.

Dar deodată picioarele îi slăbiră şi se rostogoli la pământ, murmurând:

— Mi se pare că voi muri.

A fost ca o lovitură de trăsnet. Cu toţii rămaseră înlemniţi.

Îl ridicară în picioare, încercară să-l readucă în fire, dar lucrul n-a fost cu putinţă.

— Trebuie să amânăm execuţia, zise subguvernatorul.

— E cu neputinţă! strigă şeriful delegat de minister. Haide, Calcraft!… ridică-te…

— Nu pot, gemu călăul, care se zvârcolea pe jos de durere.

John Colden era foarte palid.

— Domnilor, zise abatele Samuel, afară poporul urlă, şi urletele acestea măresc agonia condamnatului.

— Trebuie să sfârşim odată, zise şeriful.

— Fără îndoială, adăugă guvernatorul.

Atunci Jefferies făcu un pas înainte, spre guvernator.

— Dacă Excelenţa voastră binevoieşte să îngăduie, îl voi înlocui eu pe Calcraft.

— Da, da, răspunse guvernatorul, să mergem înainte!

Preotul repetă la urechea lui John Colden cuvântul: „Curaj!”.

Cortegiul porni în frunte cu Jefferies.

Mergând spre eşafod, John Colden simţea că tăria sa sufletească îl părăsea puţin câte puţin.

Cum mai putea să creadă încă în salvare?

În aceste ultime momente se oferă condamnatului un pahar de vin.

Bucătarul se prezentă.

John Colden refuză.

„La ce bun?” murmură dânsul.

Şi cortegiul porni înainte.

Când uşa care comunica cu exteriorul se deschise, când John Colden zări eşafodul şi frânghia atârnând de dânsul, un tremur îl cuprinse şi se opri.

— Curaj! îi şopti preotul.

John Colden făcu o sforţare supremă şi păşi spre eşafod.

Atunci îşi plimbă de jur împrejur o privire lungă, privire în care se mai citea încă o urmă de dragoste pentru viaţă, amestecată cu resemnarea creştină.

Jefferies îi trecu nodul fatal în jurul gâtului.

Preotul dispăruse de lângă dânsul.

„S-a sfârşit!… murmură nenorocitul condamnat; Domnul să aibă în paza sa Irlanda!”

Şi, pe când îşi plimba privirea asupra mulţimii, căutând să mai zărească încă o faţă cunoscută, Jefferies îi lăsă boneta neagră peste

ochi şi nu văzu nimic.

Capitolul XXXV

Ca să înţelegem acum ce se va petrece, trebuie să ieşim un moment din Newgate, să-l părăsim pe John Colden şi să ne întoarcem la Omul Gri şi la Shoking.

Omul Gri stătuse rezemat de fereastră, contemplând mulţimea, până în momentul când clopotele de la Saint Barthélemy începură să sune.

Atunci Omul Gri se îndepărtă de fereastră spunându-i lui Shoking:

— Voi avea nevoie de umărul tău.

— Cum asta?

— Vei vedea.

Închise fereastra şi apropiindu-se de cămin luă unul din acele obiecte pe care le adusese în buzunar.

Era o bilă de aramă, pe care i-o arătă lui Shoking.

— Priveşte bine.

— Da.

— Bila aceasta este goală înăuntru.

— Ah!

— Adică goală nu e cuvântul potrivit, de vreme ce e plină cu aer comprimat. Dacă ar face explozie, efectul ei ar fi cel al unei adevărate bombe.

— Şi pe urmă? întrebă Shoking, cu curiozitate.

Omul Gri luă după aceea bastonul şi împreună cu bila şi cu celălalt obiect pe care-l mai adusese, alcătui un obiect de forma unei puşti.

— Iată ceva care seamănă cu o puşcă, spuse Shoking.

— E într-adevăr una.

— Unde este glontele?

— La locul lui. Vezi trăgaciul?

— Da.

— Ei bine! trăgaciul acesta pune în mişcare un piston; pistonul acesta e în legătură cu o supapă a bilei cu aer comprimat. Un curent puternic de aer ţâşneşte şi glontele merge drept spre ţintă cu o forţă colosală.

— Dar, spuse Shoking, se va auzi zgomotul detunăturii.

— Imbecilule! răspunse Omul Gri; o puşcă cu aer comprimat nu face zgomot.

— Stăpâne, mai întrebă Shoking, ce s-ar întâmpla dacă glontele n-ar tăia frânghia?

Shoking se înfioră.

— John Colden ar fi pierdut.

— Şi de ce ai nevoie de umărul meu? mai întrebă.

— Pentru ca să-mi fac un punct de sprijin şi să ochesc mai bine.

— Ah!

Puşca era gata. Omul Gri se apropie de fereastră şi, în loc s-o deschidă, tăie un geam cu un inel de diamant pe care-l avea în deget.

— Ce faci? întrebă Shoking.

— Fac un loc pentru glonte.

— De ce nu deschizi fereastra?

— Pentru că, în cazul acesta, s-ar putea să fim văzuţi de oamenii de pe eşafod.

În stradă, mulţimea urla.

— Stai aici, îi ordonă Omul Gri, aşezându-l pe Shoking la doi paşi de fereastră şi când vei simţi puşca pe umărul tău să te ţii bine.

— Fii liniştit, răspunse Shoking, voi sta nemişcat ca o statuie.

Omul Gri se apropie de fereastră şi aşteptă, cu ceasul în mână.

Sunară orele şapte.

În aceeaşi clipă, poarta se deschise şi condamnatul apăru.

Omul Gri îl văzu pe John Colden pe eşafod, alături de Jefferies, care era şi mai palid încă, decât condamnatul.

Atunci luă puşca şi o aşeză pe umărul lui Shoking.

Boneta neagră a fost trasă pe ochii condamnatului şi peste o clipă John Colden plutea în aer.

Un murmur lung se ridică din rândurile mulţimii.

John Colden se legăna în aer în spaţiul unei secunde.

Deodată, Omul Gri apăsă trăgaciul şi glontele porni.

Frânghia a fost ruptă în două, deasupra capului condamnatului.

Şi condamnatul căzu la pământ.

În acelaşi timp un nou murmur, un nou zgomot se auzi.

Mulţimea rupsese rândurile poliţiştilor şi răsturnase eşafodul…

Atunci, Omul Gri şi Shoking deschiseră fereastra şi putură să vadă un spectacol nemaipomenit.

Conspiratorii irlandezi erau stăpânii terenului; John Colden, leşinat, dar viu, fusese răpit.

*

* *

— Acum, îi spuse Omul Gri lui Shoking, să fugim cât mai repede de aici, căci nu suntem în siguranţă.

Partea a 4-a – Teribila dramă

Capitolul I

A doua zi, ziarul de mare tiraj Times, scria:

„E timpul ca guvernul Majestăţii sale regale să ia măsuri contra nemaipomenitei îndrăzneli a conspiratorilor irlandezi.

Poliţia nu mai poate face faţă acestei vaste asociaţii, care lucrează întotdeauna din umblă.

Europa întreagă va afla cu uimire evenimentele petrecute ieri.

Un irlandez, numit John Colden, condamnat la moarte pentru asasinat, a fost răpit chiar de pe eşafod.

Mai multe întâmplări misterioase au precedat şi urmat evenimentului acesta insolit.

Calcraft, călăul Londrei, a fost apucat subit de nişte dureri teribile şi a fost înlocuit de ajutorul său Jefferies.

Condamnatul s-a urcat pe eşafod.

În clipa în care John Colden se afla suspendat în spaţiu, cu frânghia de gât, aceasta s-a rupt şi condamnatul a căzut la pământ, încă viu.

În acelaşi timp, poporul a năvălit şi John Colden a fost răpit.

Până acum încă nu se ştie bine ce s-a petrecut.

S-a putut constata numai că, în jurul eşafodului se aflau vreo cincisprezece mii de irlandezi, şi că, poporul obişnuit al Londrei nu putuse să se apropie.

Un brigadier de poliţie se dusese mai de timpuriu la Scotland-Yard şi l-a înştiinţat pe sir Richardson că poporul se îngrămădeşte în număr prea mare în jurul eşafodului şi că printre ei sunt mulţi irlandezi.

Sir Richardson s-a mărginit doar să dubleze numărul poliţiştilor.

La început s-a crezut că Jefferies, ajutorul călăului, ar fi fost complicele conspiratorilor. Dar s-a văzut îndată că Jefferies era nevinovat; frânghia fusese tăiată în două de un glonte.

Cu toate acestea, nu se auzise nicio detunătură.

După amănunţite cercetări, iată ce s-a putut descoperi:

Toată lumea cunoaşte marea casă din Londra, Harris. Birourile sale sunt situate în Old Bailey, lângă Newgate.

Un singur funcţionar dormise noaptea la birou.

Uimirea funcţionarilor a fost foarte mare când, a doua zi dimineaţă, pe la orele zece deşi strada era pustie şi eşafodul fusese ridicat de mult, uşile biroului erau tot închise.

A trebuit să se aducă un lăcătuş, căci nimeni nu răspundea înăuntru.

Dl. Smith, funcţionarul care dormea la birou, a fost găsit în camera sa, scufundat într-un somn adânc.

În zadar îl zguduiră, dl. Smith rămânea nemişcat.

Un medic, chemat în grabă, a constatat că dl. Smith fusese adormit cu un narcotic. Cu o doză puternică de eter a reuşit să-l deştepte.

Domnul Smith a povestit cum a adormit, după ce trăsese câteva fumuri dintr-o ţigară pe care i-o oferise un francez, pe care, din ordinul domnului Harris, îl introdusese în camera sa, pentru a putea să fie martor al lugubrului spectacol.

A fost înştiinţată poliţia.

S-a descoperit în fereastră un geam tăiat cu diamantul. Apoi s-a găsit

într-un colţ al camerei o puşcă de vânat.

Domnul Harris, chemat în grabă, a dat următoarele lămuriri:

Un francez, numit Firmin Bellecombe, fusese însărcinat de guvernul ţării sale cu o misiune ştiinţifică şi se prezentase la banca sa cu o scrisoare de credit importantă.

În aceste circumstanţe, domnul Harris s-a pus la dispoziţia sa.

Au vizitat închisoarea Newgate şi, în timpul nopţii, s-a instalat în camera de sus a casei Harris, pentru a face, spunea dânsul, studii asupra strangulării.

Acest străin îndrăzneţ să fie într-adevăr francez? Nu se ştie. Se ştie numai, că a lucrat în înţelegere cu conspiratorii care l-au răpit pe John Colden.

Poliţia speră să pună mâna pe acest individ.

Calcraft, despre care se credea la început că ar fi fost otrăvit, s-a restabilit şi s-a întors acasă.

Acolo, a constatat că plafonul laboratorului său fusese găurit.

Această deschidere, după cum se va vedea îndată, a fost un indiciu preţios pentru poliţie…”

Capitolul II

Articolul din Times continua astfel:

„Calcraft locuieşte în Wellclose Square, într-o casă care are mai mulţi chiriaşi.

Printre aceştia se afla şi o oarecare Betty, o femeie pierdută, care are cameră chiar deasupra laboratorului lui Calcraft.

În podeaua acestei camere a fost făcută gaura.

Betty a fost arestată.

Dar ea a dovedit că nu mai dormise acasă de mai bine de trei zile.

S-a putut afla însă că ultima noapte şi-o petrecuse în tovărăşia a doi oameni, pe care i-a descris foarte bine.

Unul dintre aceştia este lucrător în docurile Londrei şi se numeşte John.

Poliţia l-a găsit îndată; bea într-o cârciumă şi arăta tuturora un pumn de aur. Aurul, din spusele sale, i l-ar fi dat lordul Wilmot.

Cine e lordul Wilmot? Nu există niciun membru al parlamentului care să poarte acest nume.

Din cele declarate de lucrătorul John, lordul Wilmot ar fi un senior excentric, care se deghizează adesea în cerşetor şi aleargă prin toate tavernele Wappingului, purtând numele de Shoking.

Ameninţat cu închisoarea, John a mărturisi că furase cheia de la camera femeii Betty şi că introdusese în această cameră un oarecare personaj, cunoscut în Wapping sub numele de Omul Gri.

Omul Gri făcuse o gaură deasupra laboratorului lui Calcraft; toate acestea pentru a satisface un gust al seniorului lord Wilmot.

Dar după aceea, John a plecat şi Omul Gri a rămas singur în camera femeii Betty.

La ce să fi servit acea gaură? Nu se ştie încă precis.

Din descrierea făcută de mujicul John, s-a tras concluzia că aşa-zisul Om Gri şi francezul Firmin Bellecombe, care s-a prezentat la casa de bancă a domnului Harris, ar fi una şi aceeaşi persoană.

Poliţia îşi urmează cercetările, dar până acum nici Omul Gri, nici milordul Wilmot n-au putut fi descoperiţi."

Astfel se încheia articolul din Times.

Erau orele zece dimineaţa şi lordul Palmure citise acest articol fiicei sale.

— Ce gândeşti tu despre toate acestea, Ellen? o întrebă dânsul.

— Eu cred că Times se înşeală, tată.

— Cum asta?

— Omul Gri este omul conspiratorilor. Este acelaşi care ni l-a răpit pe Ralph.

— Oh!

— Tu l-ai văzut vreodată?

— Da.

— Nu ştiu; e un om care vorbeşte cu aceeaşi perfecţiune franceza, engleza şi germana. Este acelaşi care ţi-a pus şi dumitale masca pe obraz. Dânsul l-a scăpat pe Ralph din închisoare; dânsul l-a făcut să dispară.

— Pe unde oare poate fi copilul acesta? mai întrebă lordul Palmure, ca şi cum şi-ar fi vorbit sieşi.

— Eu ştiu unde e ascuns.

— Tu?

— Da, tată. A intrat cu un nume fals în colegiul Christ's Hospital şi, prin urmare, este intangibil.

— Şi de unde ştii tu toate acestea?

— Ascultă-mă, tată, zise miss Ellen.

— Vorbeşte…

— Eu am făcut un jurământ.

— Ce jurământ?

— Acela de a zdrobi întreaga operă, zdrobind pe artist.

— Nu înţeleg.

— În ziua în care conspiratorii nu vor mai avea şef, vor fi învinşi. Iar şeful lor este acest Om Gri. Am hotărât să pornesc o luptă teribilă împotriva lui şi-ţi jur că-l voi învinge. Dar pentru aceasta va trebui ca tu să mă asculţi orbeşte.

Nobilul lord rămase o clipă pe gânduri; era uimit şi în acelaşi timp admira îndrăzneala fiicei sale.

— Fie, zise dânsul în cele din urmă.

Un licăr de triumf străluci în ochii tinerei fete.

Capitolul III

Miss Ellen jurase deci să-l piardă pe Omul Gri.

Ne aducem aminte că Omul Gri spusese într-o zi mândrei patriciene:

— Eu ştiu unde sunt scrisorile de dragoste pe care le-ai scris nenorocitului Dick Harrison.

Ne mai aducem aminte că Omul Gri adăugase:

— Mâine, la miezul nopţii, voi fi la dumneata.

Dar Omul Gri nu se ţinuse de cuvânt. Pentru ce?

A doua zi, miss Ellen primise următoarea scrisoare:

„Miss Ellen,

Voi lipsi câteva zile şi nu pot veni la întâlnirea pe care ţi-am dat-o. Să n-ai nicio teamă; scrisorile sunt în loc sigur.

Duşmanul dumitale.”

De atunci, Omul Gri nu mai apăruse.

Dar iată că acum, ziarul Times îi dădea ştiri despre dânsul.

În aceeaşi zi, după ce ceruse mai întâi de la tatăl său un credit nelimitat la toţi bancherii, pe la orele opt şi jumătate, miss Ellen, îmbrăcată într-o toaletă închisă, părăsi aristocraticul cartier Belgrave Square şi se îndreaptă spre cartierul Southwark.

— Adam’s Street, zise dânsa vizitiului.

În strada aceasta locuia, după cum ne aducem aminte, nenorocita mamă a lui Dick Harrison.

Miss Ellen opri trăsura şi ordonă vizitiului să rămână pe loc, iar dânsa străbătu singură strada întunecoasă.

Unde se ducea miss Ellen?

Ea trecu prin faţa casei lui Dick Harrison şi nu se opri decât la intrarea lui Kings-court, care pe româneşte înseamnă „Pasajul Regal”.

Intră în acel pasaj dubios, fără nicio teamă; pe la mijlocul lui se opri şi bătu la o uşă.

Era uşa unei case mici, cu aspect sărăcăcios. O singură fereastră era luminată, dar era o lumină slabă, ca aceia a unei candele.

O voce se auzi dinăuntru.

— Cine e acolo?

— Vin din Chester Street, răspunse miss Ellen.

Uşa se deschise.

Miss Ellen intră.

Doi copii, pe jumătate goi, un băiat şi o fată, stăteau culcaţi pe o grămadă de paie.

Lângă cămin, o femeie încă tânără, dar cu faţa brăzdată de

suferinţe, cârpea nişte zdrenţe, care fuseseră odată haine.

Văzând-o pe miss Ellen, se înclină şi întrebă:

— Îl căutaţi pe Paddy, nu-i aşa?

— Da.

— E la închisoare, milady… şi dacă n-ar fi un sărman preot care să ne ajute, am fi murit de foame de multă vreme…

Miss Ellen închise uşa şi, fără să manifeste cea mai mică scârbă, veni să ia loc lângă cămin.

Capitolul IV

— Îmi pare rău că v-am părăsit, zise miss Ellen după o pauză, dar acum voi veni din nou în ajutorul vostru.

În acelaşi timp, puse două guinee pe colţul căminului.

— Şi zici că Paddy e la închisoare?

— Da.

— Pentru datorii?

— Da. Domnul Thomas i-a împrumutat cinci guinee…

— Şi dânsul l-a arestat?

— Da, milady.

— Ei bine, va trebui să-l eliberăm, draga mea Anne.

Şi, scoţând din buzunar un portofel frumos, de marochin verde, întinse nenorocitei un bilet de douăzeci de lire; biata femeie îngenunche şi mulţumi cu ochii plini de lacrimi.

— Mâine te vei duce să plăteşti datoria, nu-i aşa? Şi-i vei spune lui Paddy, dacă va veni mâine în Chester Street, cam tot pe la ora aceasta, să intre pe portiţa din grădină; îi voi spune lucruri plăcute.

Sărmana femeie plângea de bucurie.

— Îmi vorbeai adineauri de un preot catolic, buna mea Anne?

— Da, milady.

— Cu toate acestea, voi nu sunteţi catolici?

— Nu; dar pe aici, nimeni n-a vrut să ne vină în ajutor; iar copiii mei mureau de foame. Preotul catolic de la Saint-Gilles a dat peste noi şi ne-a ajutat. Eu am uitat de ura pe care trebuia s-o am pentru un preot catolic. Dânsul nici nu m-a întrebat ce cult profesam, spunea numai că toţi oamenii sunt fraţi.

— Şi i-ai spus că Paddy e în închisoare?

— Da; dar bietul om nu este bogat şi nu putea să-l elibereze.

— Ai dreptate.

Urmă o clipă de tăcere.

— Şi zici că preotul vine aici în fiecare săptămână?

— Da, milady; vine în fiecare duminică seara.

Era tocmai într-o luni.

— Aşadar, a fost chiar ieri?

— Da, milady.

— Şi până duminica viitoare nu-l vei revedea?

— Nu cred.

— E preotul de la Saint-George?

— Nu; e cel de la Saint-Gilles. Se numeşte abatele Samuel.

Mândra patriciană nu putu să-şi stăpânească un gest.

— Îl cunoşti? zise Anne.

— Mi s-a vorbit despre dânsul; e tânăr, nu-i aşa?

— Foarte tânăr; încă n-are treizeci de ani.

Miss Ellen se sculă.

— Anne, zise ea, să urmezi sfatul pe care ţi-l voi da. Mâine dimineaţă te vei duce la White-Cross şi vei plăti datoria.

— Da, milady.

— Apoi, îi vei spune lui Paddy, că nu va mai avea nicio grijă pe viitor dacă mă va asculta.

— Oh! Ar trece şi prin foc pentru dumneata, milady!

Miss Ellen surâse:

— Nu, zise ea, nu-i voi cere nimic imposibil. Dar să vină numaidecât mâine seară.

— În Chester Street, la portiţa cea mică a grădinii!

— Da.

— Va veni milady, ţi-o jur.

— Să-mi mai făgăduieşti încă un lucru, Anne.

— Te ascult, milady.

— Dacă, din întâmplare, preotul catolic ţi-ar mai face vreo vizită până duminică, să nu-i pomeneşti niciun cuvânt despre mine.

— Ţi-o jur, zise Anne.

Miss Ellen se sculă, îşi lăsă din nou vălul pe obraz şi plecă.

„Sunt acum pe urmele abatelui Samuel, îşi zicea ea; şi când voi fi pus mâna pe acesta şi Omul Gri va fi prins. Întâmplarea mă serveşte bine”.

Şi miss Ellen se îndreptă spre trăsura care o aştepta în celălalt capăt al străzii Adam’s.

Capitolul V

Abia făcuse miss Ellen doi paşi în Adam’s Street şi doi lucrători, beţi morţi ieşiră dintr-o tavernă.

Miss Ellen îşi iuţi paşii.

Cu toate acestea, unul dintre ei o ajunse şi, apucând-o de mijloc, îi zise:

— Unde te duci, drăguţa mea?

Miss Ellen se smuci din braţele beţivului şi o luă la fugă.

Dar cei doi beţivi se luară după dânsa.

— În zadar fugi, îi strigă cel dintâi, te-am recunoscut… Eşti Fanny, fiica vânzătoarei de scoici Bentam, şi te duci la John Farlen, amantul tău…

Vorbind astfel, lucrătorul era de bună credinţă. În zadar fugea miss Ellen cât putea de tare, lucrătorul o ajungea din urmă.

— Te recunosc, repeta dânsul, eşti fiica bătrânei Bentam şi amanta dobitocului de John Farlen, căruia i-am zdrobit trei dinţi cu o singură lovitură de pumn… Dar nu mă mulţumesc numai cu atât; vreau să-i răpesc şi amanta, şi atunci vom vedea dacă dobitocul acela e bun de ceva.

Miss Ellen alerga din toate puterile şi nu mai avea mult până ajungă la trăsură.

Dar lucrătorul o ajunse din nou chiar în momentul când treceau prin faţa unei alte cârciumi.

— Lasă-mă, strigă miss Ellen; eu nu sunt Fanny Bentam.

— Ba da… ba da… te recunosc după glas.

— Lasă-mă, îţi zic.

De astă-dată, accentul tinerei patriciene devenise imperios.

— Ehei! rânji beţivul, John Farlen nu este aici ca să te apere, şi chiar de-ar fi mie nu mi-e teamă de dânsul.

Miss Ellen se zbătea, dar beţivul era mai puternic decât dânsa.

Dar deodată, lucrătorul scoase un strigăt, îşi desfăcu braţele şi miss Ellen rămase liberă.

Curajoasa fată purta totdeauna la dânsa un mic pumnal.

În timp ce acesta o ţinea cu brutalitate de umăr, ea reuşise să-şi ia arma de la cingătoare.

— Ah, vipero! strigă beţivul, m-ai asasinat.

Şi căzu la pământ.

Miss Ellen fugi înainte, dar celălalt beţiv se luă după dânsa şi o prinse din nou.

În acelaşi timp, strigătul beţivului rănit fusese auzit din cârciumă şi mai mulţi oameni ieşiră în grabă afară.

De astă dată, miss Ellen fu înconjurată din toate părţile.

— Ah, pungăşoaico! ziceau unii.

— Ah, mizerabilo! urlau alţii.

— M-a asasinat! vocifera rănitul, zvârcolindu-se la pământ.

— E o tâlhăriţă!

— Nu, e o pasăre de noapte din Regent Street.

— Era amanta lui şi l-a părăsit, spunea beţivul, arătând cu mâna spre rănit.

— S-o ducem la poliţie!… strigă o femeie.

Miss Ellen se zbătea mereu, şi vălul îi căzu de pe faţă.

— Frumoasă fată! murmură un alt beţiv.

— Ar fi păcat s-o ducem la închisoare.

— Şi cu toate acestea, acolo e locul ei, pentru că nenorocitul acesta e foarte grav rănit.

Un moment uimită, miss Ellen îşi regăsi în fine tot sângele rece.

Ea îşi preumblă asupra mulţimii iritate privirea-i imperioasă şi exclamă:

— Priviţi-mă bine şi veţi constata îndată că nu mă cunoaşteţi!

— E adevărat, zise proprietarul tavernei; eu n-o cunosc şi doar stau în cartier de mai bine de treizeci de ani.

— Omul acesta, continuă miss Ellen, arătând cu mâna spre rănit, mi-a aţinut calea şi nu m-a lăsat să trec.

— Şi tu ai crezut că trebuie să-l loveşti cu pumnului! exclamă femeia, care devenise şi mai severă de când văzuse cât de frumoasă era miss Ellen.

Cu toate acestea, tânăra fată vorbea cu atâta energie şi demnitate, încât îşi găsi îndată partizani.

— M-am apărat, spunea mândra patriciană, era dreptul meu.

— Da, da, aprobară mai multe voci.

— Nicidecum! exclamară alţii.

Miss Ellen era îmbrăcată cu cea mai mare simplitate; cu toate acestea, după lenjeria fină pe care o purta, după albeaţa mâinilor ei se vedea îndată că nu era o fată din popor.

— Hei! Dragii mei, exclamă răutăcioasa femeie, aceasta este o pasăre de noapte din Regent Street, şi s-ar putea să fie şi o tâlhăriţă!

— Minţi, doamnă! exclamă miss Ellen cu energie.

— Trebuie s-o conduceţi la poliţie! repetă femeia.

— Da, da, strigară mai multe voci.

Dar se găsiră câţiva care să se împotrivească.

Dar cei dintâi erau mai numeroşi şi tânăra fată urma să fie condusă la cel mai apropiat post poliţienesc.

Deodată, un nou personaj apăru.

De unde venea? Nimeni n-ar fi putut s-o spună.

Dar omul acesta sosi ca un uragan şi se opri în mijlocul mulţimii, care voia s-o conducă pe miss Ellen la poliţie.

Pumnii săi strânşi loviră în dreapta şi în stânga, şi aceia, care o duceau pe miss Ellen, căzură ca nişte păsări la pământ.

În acelaşi timp, noul venit o luă pe miss Ellen în braţe, făcu o săritură amplă şi începu să alerge împreună cu tânăra fată spre trăsura care aştepta în colţul lui Adam's Street.

Toate acestea durară abia cinci minute.

Omul deschise portiera, o aruncă pe miss Ellen în fundul trăsurii, şi-i strigă vizitiului:

— Chester Street.

În acelaşi timp, luă loc lângă miss Ellen.

Şi cum câteva raze de la lanternele cupeului cădeau în clipa aceea

pe faţa sa, iluminând-o, tânăra fată scoase un strigăt:

— Omul Gri!

Capitolul VI

Într-adevăr, acela care o salvase pe miss Ellen era Omul Gri.

De unde venea?… Cum de ajunsese în locul acela? Iată un lucru pe care nimeni n-ar fi putut să-l spună.

După ce cupeul plecă, Omul Gri zise râzând:

— Mărturiseşte, miss Ellen, că am sosit la timp.

— Dumneata! Dumneata! murmura dânsa cu un aer rătăcit.

— Eu, miss Ellen.

— Dar cine eşti dumneata? Cum de te afli mereu în calea mea?…

— Întâmplarea…

— Oh! murmură dânsa, aici nu poate fi vorba de întâmplare…

— Miss Ellen, zise Omul Gri, cu un accent grav şi melancolic, îţi jur că astă-seară numai întâmplarea m-a făcut să-ţi vin în ajutor. Ce cauţi dumneata aici? Habar n-am şi nici nu vreau să ştiu. Poate că sperai s-o revezi pe mama lui Dick.

— Taci! exclamă dânsa.

— Te rog să mă ierţi, miss Ellen; m-aş fi retras îndată, dar dorinţa de a vorbi un moment cu dumneata, a fost mai puternică…

— Vorbeşte, îi zise dânsa şi, dacă ai ceva să-mi spui, te voi asculta. Dar, adăugă dânsa cu voce înceată, mi-ai făcut un serviciu astăzi, un mare serviciu chiar, căci dacă aş fi fost condusă la poliţie, ar fi trebuit să-mi spun adevăratul nume. Lasă-mă să-ţi mulţumesc, domnule.

Ea încercă să pronunţe aceste ultime cuvinte cu un ton afectuos, dar nu reuşi. Ura i se citea bine în voce.

— Voiam, zise Omul Gri, să-ţi cer iertare pentru că n-am venit la întâlnirea pe care ţi-am dat-o…

— Ah! E adevărat…

— Îţi făgăduiesc chiar să-ţi spun unde sunt scrisorile pe care i le-ai scris lui Dick.

Miss Ellen se îngălbeni de moarte.

— Miss Ellen, continuă Omul Gri, caleaşca dumitale merge în draci; iată-ne aproape de podul Westminster şi, prin urmare, în curând vom fi în Chester Street…

Miss Ellen scoase capul pe ferestruica cupeului.

— Williams, zise dânsa vizitiului, mergi la pas; după ce treci podul, s-o iei prin Parlament Street şi să înaintezi până la Trafalgar Square.

Vizitiul făcu un semn afirmativ şi încetini mersul calului.

— Acum, domnule, zise miss Ellen, poţi să vorbeşti; te ascult.

— Miss Ellen, începu Omul Gri, am păcătuit faţă de dumneata. Mi-ai făcut un mare serviciu şi, în schimb, ţi-am făgăduit să vin a doua zi

pe la dumneata.

— La miezul nopţii, zise miss Ellen ironică.

— Era ora cea mai potrivită pentru a nu te compromite.

— Da, dar n-ai venit.

— Am avut mult de lucru, miss Ellen; ai aflat şi dumneata de afacerea lui John Colden.

— Într-adevăr.

— John Colden este unul dintre fiii devotaţi al acelei Irlande pe care tatăl dumitale a trădat-o şi pe care dumneata o urăşti aşa de mult.

— Da?!

— John Colden şi-a primejduit viaţa, pentru a scăpa copilul.

— Da, da, murmură miss Ellen cu vocea şuierătoare.

— Trebuia deci cu orice preţ să-l salvăm pe John Colden.

— Şi l-ai salvat?

— Cred că n-ar fi înţelept lucru să neg ceea ce Times a povestit aşa de amănunţit. Aşadar, John Colden a fost salvat, dar în schimb, capul meu a fost pus la preţ.

— Şi crezi poate că te voi ajuta eu pentru a scăpa de urmărire? întrebă miss Ellen, cu o ironie amară.

— Aştept de la dumneata mai puţin decât atât, şi mai mult, în acelaşi timp, miss Ellen.

— Ah!…

— Ştiu că mă urăşti, miss Ellen.

— Într-adevăr…

— Şi, cu toate acestea, am avut curajul să mă urc în trăsura dumitale; suntem aproape de Scotland-Yard, poliţiştii sunt numeroşi pe stradă; n-ai avea decât să deschizi uşa trăsurii, să scoţi un strigăt şi poliţiştii ar alerga îndată.

— E adevărat, zise miss Ellen foarte emoţionată.

— Şi totuşi, eu nu tremur; nu tremur, pentru că sunt bine înarmat.

— Ah! Eşti înarmat?

— Da, cu un secret.

Miss Ellen tresări.

— Ţi-am spus odinioară că aştept mult de la dumneata.

— Da?!

— Vreau ca dumneata să-mi devii aliată.

— Ah, asta-i.

— Mai mult decât atât, complicea mea.

— Eşti nebun!

— Ascultă, continuă dânsul cu răceală, tatăl dumitale a trădat Irlanda.

— Tatăl meu este englez, domnule.

— Fie, miss Ellen; dar eu vreau ca dumneata să serveşti Irlanda.

Miss Ellen rosti cu cruzime:

— Dacă voi lucra vreodată pentru Irlanda, zise dânsa, o voi face numai silită.

— Cine ştie?

Ridică privirea asupra lui; şi încă o dată, se simţi palpitând sub puterea de fascinaţie care izvora din licărirea acelor ochii negri, adânci, mari, inteligenţi.

— Şi pentru a ajunge la acest rezultat, zise dânsa după o pauză, te încrezi în scrisorile acelea pe care le-ai răpit desigur de undeva, prin vreo crimă poate, nu-i aşa? Căci, scrisorile acestea sunt în mâna dumitale.

— Da.

— De unde le-ai luat?

— Din sicriul lui Dick Harrison.

Miss Ellen scoase un strigăt:

— Ah! Proastă ce-am fost, murmură dânsa. Ar fi trebuit să ghicesc!

— Ei bine! miss Ellen, zise Omul Gri, nu în acele scrisori mă încred; le păstrez numai, pentru că ele sunt pentru mine o armă defensivă.

— Atunci, pe ce îţi bazezi speranţa de a mă vedea într-o zi servind Irlanda?

— Mă urăşti prea mult, miss Ellen, răspunse dânsul cu gravitate, pentru ca să nu te dorim într-o zi.

În acelaşi timp, deschise portiţa trăsurii.

— Adio, Miss Ellen, adăugă dânsul, sau, mai bine, la revedere; n-avea nicio teamă… scrisorile sunt la loc sigur…

Şi se pierdu în stradă; miss Ellen, uimită, n-avusese timp să pronunţe nici un singur cuvânt.

Capitolul VII

„Oh! îşi zise miss Ellen când îşi veni în fire, omul acesta îşi râde de mine; dar va veni ziua când îl voi vedea zdrobit la picioarele mele…”

O furtună de gânduri clocotea în creierul tinerei patriciene.

Cine era omul acela?

Azi gentleman, mâine lucrător; acum călărind un cal superb în Hyde-Park, acum înfundându-se în tavernele Wappingului, în tovărăşia tâlharilor şi a fetelor pierdute, avusese îndrăzneala s-o înfrunte şi s-o domine.

Miss Ellen rămase pe gânduri.

Apoi, deodată, trase cordonul, al cărui capăt era legat de degetul cel mic al birjarului, şi-i strigă:

— La Notting-Hill, şi mână repede.

Şi în timp ce calul înghiţea spaţiul, miss Ellen îşi spunea:

„Urile religioase sunt puternice; preotul la care mă duc acum îmi va

ajuta mai bine să mă răzbun decât oricare altul.”

Mândra patriciană avea să-şi găsească într-adevăr un aliat puternic în abatele protestant sir Peters Town.

Miss Ellen se opri la uşa căsuţei abatelui.

Sună şi un om îmbrăcat într-o haină lungă, neagră, uniforma preoţilor protestanţi din Londra, veni să-i deschidă.

— Abatele sir Peters Town? întrebă tânăra fată.

— Eu sunt, răspunse dânsul.

— Pe dumneata te căutam, adăugă miss Ellen.

Şi intră.

După un moment de îndoială, sir Peters Town văzu că n-avea a face cu o femeie de rând şi o rugă să-l urmeze.

Intrară într-un fel de cabinet de lucru, tapisat peste tot cu verde; camera avea un aspect trist în timpul zilei.

— Cu cine am onoarea? întrebă preotul, după ce o pofti să ia loc.

— Văd bine că nu mă recunoşti…

— Într-adevăr, milady…

Şi fixă asupra tinerei fete o privire adâncă.

Peters Town era un om de vreo cincizeci şi cinci de ani; cu toate acestea era încă foarte puternic.

Era un preot metodist şi credea că pentru convertirea la protestantism, orice lucru îi era îngăduit.

— Şi, cu toate acestea, ne-am mai văzut şi altă dată, adăugă miss Ellen.

— Ah!

— La tatăl meu, adăugă dânsa.

— Tatăl… dumitale?

— Văd că aveţi memorie bună, zise miss Ellen, ironică.

Apoi adăugă îndată:

— Sunt miss Ellen, fiica lordului Palmure.

Preotul sări în sus şi se înclină adânc.

— Domnule, adăugă miss Ellen, fără să-l mai lase să se scuze, n-am venit la dumneata la ora aceasta târzie fără motive grave şi puternice.

Preotul se înclină din nou.

— Am venit „pentru Irlanda” adăugă dânsa.

Faţa preotului se întunecă şi o scânteie de ură licări în ochii săi mici şi adânci.

Capitolul VIII

— Domnule, continuă fiica lordului Palmure, cred că dumneata eşti la curent cu politica.

— Desigur…

— În momentele acestea grave, eu sunt singura secretară a tatălui

meu.

— Ah!

— După cum ştii, tatăl meu se bucură de o mare influenţă… Toată lumea ştie că dânsul este duşmanul cel mai înverşunat al Irlandei… Cu toate acestea, Irlanda are duşmani şi mai înverşunaţi decât tatăl meu…

— Şi… cine sunt oamenii aceştia, domnişoară?

— Dumneata şi ai dumitale.

— Credeţi?

— Ura politică se stinge uneori; ura religioasă însă, niciodată.

— Foarte bine, zise preotul.

— De aceea am venit la dumneata… căci ştiu că dumneata eşti şeful uneia dintre acele asociaţii misterioase ale protestantismului, care luptă împotriva Irlandei.

— E adevărat, miss Ellen.

— De aceea am venit la dumneata, repetă tânăra fată; eu nu dispreţuiesc ajutorul dumitale, cum a făcut într-o zi tatăl meu.

— Vorbeşte, miss Ellen.

Tânăra fată începu astfel:

— Până acum aţi luptat mult împotriva Irlandei, ştiu lucrul acesta. Dar, din nenorocire, sforţările dumneavoastră n-au fost încununate de succes.

Preotul îşi muşcă buzele.

— Unul din instrumentele dumneavoastră, sir Thomas Elgin v-a pierdut cauza. Puternicul amic al partidului irlandez a scăpat de la White-Cross. Vorbesc de abatele Samuel.

— Ştii dumneata lucrurile acestea? zise Peters Town.

— Mai ştiu că aşteptaţi patru şefi irlandezi care trebuiau să se întrunească într-o zi la biserica Saint-Gilles.

— E adevărat.

— Preotul fiind arestat, oamenii aceştia n-au putut să se întrunească în ziua fixată şi au umblat multă vreme vagabondând pe străzile Londrei.

— E foarte adevărat.

— Sir Thomas Elgin a fost asasinat tocmai în momentul când aveaţi mai multă nevoie de el.

Preotul suspină.

— Abatele Samuel a ieşit din închisoare.

— Vai!

— Şi cei patru şefi au putut să se întrunească. Sunt bine informată, părinte?

— Foarte bine, răspunse sir Peters Town.

— În sfârşit, continuă miss Ellen, acum două zile conspiratorii irlandezi au smuls de pe eşafod, chiar în momentul execuţiei, un om

de gâtul căruia călăul atârnase frânghia.

Ochii cuviosului Peters Town scânteiară cu furie.

— Ştiai asta, continuă miss Ellen, dar e un lucru pe care nu-l ştii.

— Ah!

— Anume că acest om pe care toţi îl cred instrumentul lor…

— Omul Gri?

— Da.

— Ei bine? zise preotul neliniştit.

— E şeful lor suprem, zise miss Ellen. Vezi, urmă ea surâzând, ceea ce nu ştiai dumneata, care eşti şeful unei armate misterioase, şi tata, care e un membru influent al Înaltei Camere, eu ştiu.

Sir Peters Town vru să vorbească, dar miss Ellen îl opri cu un gest:

— Aşteaptă, zise ea. Pe acest şef invizibil şi greu de găsit şi care a pus în mişcare toată poliţia din Scotland-Yard, eu îl cunosc.

— Dumneata! exclamă preotul.

— L-am văzut.

— Unde?

— La mine şi în altă parte.

— Când?

— La mine, acum trei săptămâni.

— A îndrăznit să vină la dumneata?

— Şi în altă parte, acum opt zile şi acum o oră.

— Acum o oră? strigă sir Peters Town.

— L-am avut lângă mine, în trăsura mea, şi i-am vorbit cum îţi vorbesc…

— Dar acest… om, se indignă preotul încremenit, de unde venea şi ce voia cu dumneata?

— Despre asta dă-mi voie să tac, zise miss Ellen. Acum, vrei să ştii de ce am venit?

— Ascult…

— Tatăl meu urăşte Irlanda din motive politice.

— Foarte bine, zise preotul…

— Urăşti Irlanda, dumneata şi toţi ai dumitale, cu toată puterea sălbatică şi vie a unei uri de sectă şi de credinţă.

— Fie!

— Eu urăsc Irlanda, pentru că urăsc pe omul de care ţi-am vorbit şi care pare să ţină în mâini destinul acestei ţări şi căreia îi pregăteşte un apropiat triumf.

— O, asta nu se va întâmpla, strigă sir Peters Town.

— Îl urăsc, reluă miss Ellen cu cruzime, şi am jurat să nu am odihnă nici zi, nici noapte până când nu-l voi fi sfărâmat şi nu-l voi vedea la picioarele mele cerându-mi graţie. Acum pricepi, părinte, de ce am venit la dumneata?

— Da, răspunse el.

Şi tânăra fată, rănită în orgoliul ei împreună cu preotul auster şi fanatic, schimbară o privire care fu un pact de ură şi de răzbunare.

Apoi îşi dădură mâinile…

Omul Gri de aici înainte avea doi vrăjmaşi de temut.

Capitolul IX

A doua zi după ce miss Ellen se dusese la preotul Peters Town, pe când Omul Gri dispărea în mijlocul lui White-Hall, la doi paşi de Scotland-Yard, cartierul general al poliţiei, o scenă curioasă se petrecea pe Tamisa.

Pe la nouă seara un om mergea de-a lungul gării fluviale Charing-Cross, pe una din acele potecuţe făcute din scânduri şi care conduce la unul din debarcaderele vapoarelor.

Acest om era Shoking, dar Shoking îmbrăcat foarte bine şi pe care toată lumea, dacă nu îl lua drept lord, îl considera cel puţin un gentilom.

Vapoarele circulă destul de târziu seara, cam până la zece sau unsprezece ore, şi, numai acelea care ajung până la Greenwich circulă de la ora şapte seara vara şi de la ora cinci iarna.

Cu toate acestea, pentru că noaptea era friguroasă, călătorii nu erau numeroşi pe puntea de îmbarcare.

Doar două femei şi un om se găseau acolo când sosi Shoking,

Se auzea fluierând vaporaşul care era de cealaltă parte a Westminsterului şi al cărui coş negru se zărea prin ceaţă.

Shoking era bine îmbrăcat într-o manta noua nouţă. Cu toate acestea îşi sufla în degete şi, din când în când, făcea câte un brr!, plin de energie.

Una dintre femeile care se găsea pe ponton şi care avea un aspect destul de mizer îi zicea tovarăşei sale!

— Numai de ar fi loc lângă maşină, că să ne putem încălzi niţel!

Shoking, care nu iubea singurătatea şi era foarte vorbăreţ, auzindu-le pe femei vorbind, se apropie şi zise:

— Poţi fi sigură, draga mea, că vei găsi loc, nu e lume multă la ora asta şi pe timpul ăsta.

— Mi-e foarte frig, zise ea.

Shoking privi veştmintele cu care era îmbrăcată femeia.

O rochie subţire de lână şi o bucăţică ruptă de şal, atâta tot. În picioare n-avea ciorapi. Pe cap o pălărie ca vai de lume şi un biet fişiu în jurul gâtului, vrând desigur, să ascundă lipsa totală a rufăriei.

— Mergeţi departe? întrebă Shoking.

— La Rotherhithe, puntea Londrei. M-aş fi dus şi pe jos, căci uite e un sfert de oră de când aştept vaporaşul, continuă femeia, dar sunt foarte obosită. Am mers toată ziua.

— Ah! Adevărat? zise Shoking, care era foarte mulţumit că putea vorbi.

— Am fost de trei sau patru ori din Southwark, cartierul meu, până în oraş.

— Patru drumuri minunate, care fac cel puţin opt sau nouă mile, luând în seamă dusul şi întorsul.

— Aproape, zise femeia.

Apoi adăugă suspinând:

— Şi toate astea în zadar.

Shoking n-avu timp să chestioneze femeia asupra scopului acestor drumuri făcute într-o singură zi.

El sări de pe ponton pe micul vaporaş, unde mai erau vreo zece persoane, ceea ce permise femeii, care se plângea de frig, să se aşeze lângă maşină.

Shoking se duse de se aşeză lângă ea şi continuă discuţia.

— Ah! zise ei, zici că ai fost de patru ori în oraş?

— Da, domnule şi pentru nimic.

Shoking aştepta ca ea să continue.

Fără îndoiala că şi femeia era dispusă să vorbească, căci ea începu pe dată:

— Am fost la White-Cross.

— Închisoarea pentru datornici?

— Da. Bărbatul meu e închis acolo.

— Bietul om! zise Shoking. Şi e mare datoria?

— Oh, nu! domnule, şi o persoană caritabilă, care a venit ieri să mă vadă, mi-a dat banii necesari ca să-l eliberez.

— Deci l-ai eliberat?

— Până acum n-am putut, domnule.

— Cum asta?

— Oh! E o poveste lungă şi vei vedea că de multe ori oamenii săraci sunt urmăriţi de o fatalitate teribilă.

— Te ascult, zise Shoking, pe când vaporaşul cobora cu iuţeală de-a lungul Tamisei.

— Bărbatul meu se numeşte Paddy, urmă ea. E la închisoare la cererea unui oarecare Pussex, brutar, care a stat multă vreme în cartierul nostru şi care acum e la Rotherhithe, unde s-a retras din afaceri. La el am fost ca o disperată.

— Dar, zise Shoking, eu credeam că n-ai decât să te prezinţi cu banii la închisoare şi imediat e eliberat.

— Şi eu credeam tot aşa, zise femeia. Ieri seară am luat banii. M-am sculat azi de dimineaţă de tot şi abia se făcuse ziuă când m-am dus la închisoare. Portarul, domnul Goldschmidt, mi-a închis ghişeul în nas, zicându-mi: „E prea devreme, vino la douăsprezece”.

— Şi te-ai întors la douăsprezece?

— Da, domnule. De data asta m-au lăsat să intru şi mi-am putut vedea bărbatul. Dar când am vrut să plătesc, mi s-a spus că numai domnul Cooman, care de obicei nu iese nicăieri, se găsea din întâmplare la lordul major, cu care dejuna în marea sală din Guild-Hall. Mi s-a spus că se va întoarce la două şi am fost nevoită să plec iar.

— Biata femeie! zise Shoking.

— La două ore m-am dus din nou.

— Şi l-ai găsit pe domnul Cooman?

— Da, domnule, dar când i-am arătat banii, mi-a zis că nu sunt compleţi, căci din eroare s-a pus în cartea de socoteli un zero mai mult şi în loc de zece guinee sunt o sută. Degeaba am spus că înălţimea sa se înşeală. Înălţimea sa era în timpul digestiei şi, neavând vreme, m-a dat afară. Pentru a treia oară m-am întors fără bărbatul meu…

— Şi te-ai mai întors o dată?

— Da, domnule. Îmi aminteam foarte bine de poliţistul care a pus mâna pe bărbatul meu, un anume Calmiche, care locuieşte lângă noi, în Adam's Street. M-am întors deci în Southwark şi l-am găsit pe Calmiche, căruia i-am povestit cum stau lucrurile.

El a văzut că am dreptate şi că se greşiseră socotelile şi s-a oferit să mă însoţească.

Degeaba a spus şi el înălţimii sale, sir Cooman, că un biet om ca bărbatul meu ar fi fost imposibil să datoreze o sută de guinee. Înălţimea s-a a răspuns:

„Să dea creditorul chitanţa pentru zece guinee şi atunci poate fi liber."

— Şi pentru asta te duci la Rotherhithe.

— Da, domnule.

Pe când Shoking vorbea cu femeia care nu era alta decât aceea la care se prezentase miss Ellen în ajun, vaporaşul trecuse puntea Londrei şi era aproape de pontonul Rotherhithe.

Omul care se îmbarcase odată cu Shoking şi care până atunci stătuse deoparte, acum se apropie de Shoking şi-l privi cu atenţie.

— Eh! Pe Saint-George, patron al Angliei libere, zise el, nu mă înşel, e lordul Wilmot.

La acest nume, Shoking tresări şi încruntă din sprâncene.

— Mă cunoşti?

— Ba bine că nu!

Şi John, mujicul, căci el era, veni să se aşeze sub raza de lumină pe care o proiecta lanterna atârnată deasupra maşinii vaporului.

Capitolul X

Shoking nu era complet lipsit de memorie, dar era distrat şi apoi cunoştea atâta lume încât întrebă unde-l văzuse pe omul acesta care îl

saluta cu titlul de lord. Cu toate astea, Shoking citise articolul din Times, care relata modul minunat în care John Colden scăpase şi în care se spunea că un individ, ce servise drept complice Omului Gri, făcuse mărturisiri însemnate poliţiei. Dar Shoking nu se gândi la început că avea în faţă personajul pe care Omul Gri îl întrebuinţase pentru a pătrunde în casa lui Calcraft.

Acesta observă că Shoking nu-l recunoştea.

— Într-adevăr, prietene, zise Shoking, care luă un ton părintesc şi protector, ştii cum mă numesc?

— Da, te numeşti lord Wilmot.

— Este posibil.

— Eşti un lord filantrop.

— Îmi iubesc semenii, zise modest Shoking.

— Şi, continuă acesta, în parlament vorbeşti de sărăcia poporului englez.

— Pentru ca să mai iau din ele, zise Shoking, care nu era prea supărat să intre în pielea lordului.

În momentul acela vaporaşul ajunse la pontonul Rotherhithe.

Shoking se întoarse spre femeia lui Paddy:

— Scumpa mea, zise el, sper că creditorul va fi om cinstit şi că bărbatul îţi va fi pus în libertate. Cu toate astea, pentru că indiscreţia acestui băiat te-a făcut să-mi afli numele, să ştii că sunt un om puternic şi te-aş putea ajuta. Dă-mi numele şi adresa dumitale şi voi trimite un om să afle ce-ai făcut cu afacerea. Dacă va fi nevoie să intervin, voi interveni.

— Ah! Milord, răspunse femeia emoţionată, bunul Dumnezeu mi te-a scos în cale. Bărbatul meu se numeşte Paddy. Şi stau în Adam's Street, cartierul Southwark.

Shoking scoase un carnet din buzunar, luă un creion şi scrise adresa.

Apoi sări din vapor pe ponton şi începu să urce încet scara care ducea la chei.

În faţa scării era o stradelă în care intră Shoking.

Unde se ducea?

Fără îndoială la land-lordul acelei taverne care se găsea în faţa cimitirului în care se întâlniseră Omul Gri şi abatele Samuel, în ajunul execuţiei lui John Colden.

Shoking mergea aşa de iute încât îşi închipuia că a lăsat mult în urmă pe călătorii vaporaşului.

Cu toate acestea auzi în spate un pas de om şi, când se întoarse îl văzu pe lucrătorul John.

— Ah! Tu eşti? zise el.

— Da, milord.

— Te duci la Rotherhithe?

— După cum vezi.

— E cartierul tău?

— Nu, mă duc mai jos, dar am debarcat aici pentru că te-am văzut debarcând pe dumneata.

— Pentru ce? întrebă Shoking.

— Pentru că doream foarte mult să vorbesc puţin cu dumneata.

— Ei, aş! zise Shoking.

Omul era înalt, robust şi stradela era pustie.

„Eh! Eh! gândi Shoking. Nu mă pot măsura cu el în cazul când i-ar da prin gând să mă atace. Să fim diplomaţi…”

— Oh! Oh! reluă el, vrei să vorbeşti puţin cu mine?

— Da, milord.

— Pot să-ţi fiu de folos?

— Cred, milord.

— Ei, hai de spune, te ascult.

Şi Shoking merse mai încet.

Omul veni alături de el.

— E curios că înălţimea voastră nu îşi mai aduce aminte de mine…

— Te-am văzut undeva, dar unde? Nu mai ştiu.

— Într-o mulţime de taverne, altă dată… Acum cincisprezece zile la uşa lui Jefferies, ajutorul lui Calcraft.

Shoking se lumină.

— Ah, ! zise el. Ţie ţi-am dat un pumn de coroane?

— Da, milord.

— Ei bine, reluă Shoking, vorbeşte: ce pot face pentru tine?

— Un mare serviciu…

— Adevărat?

— Închipuiţi-vă, zise omul, că la câteva zile după întâlnirea noastră, am fost la mama Brandy, la Black-horse:

— Foarte bine, cunosc casa.

— Am susţinut acolo că dumneata eşti lord.

— Şi au râs de asta?

— Da. Dar un om care se numeşte Omul Gri…

Shoking tresări.

— Ei? zise el.

— Omul Gri mi-a zis că am dreptate şi că dumneata eşti lord şi am fost eu cu el la o femeie cu numele de Betty.

Shoking făcu un pas înapoi.

— Dar atunci mizerabile, zise el, tu ai furat cheia femeii Betty?

— Da, milord.

— Cine a însoţit pe Omul Gri la ea, tu?

— Da.

— Şi cine a vorbit apoi poliţiei de astea?

— Eu, zise el, şi din cauza asta te-am urmărit în seara aceasta.

— Dar ce vrei de la mine, nemernicule? zise Shoking voind să ia aerul lordului Wilmot.

— Ah! Nu vă supăraţi, zise omul, şi ascultaţi-mă.

Shoking ar fi fugit cu plăcere, dar omul nu-i dădu timp.

El îşi trecu braţul pe sub al lordului şi continuă:

— Nu sunt rău, zise el, nu-mi trădez camarazii pentru plăcerea de a-i trăda. Dacă Betty nu m-ar fi denunţat, n-aş fi spus nimic; dar Betty a vorbit şi poliţia a pus mâna pe mine. Atunci am spus ce ştiam. Poliţia a râs când am spus că dumneata eşti lord Wilmot.

— Ah! Adevărat? zise Shoking muşcându-şi buzele.

— A făcut cercetări…

— Ei şi?

— Şi a recunoscut că în parlament nu există niciun lord cu numele ăsta.

— Apoi? zise Shoking dispreţuitor.

— Atunci, reluă omul, mi-a dat poliţia o misiune.

— Ţie?

— Mie. Şi misiunea va fi plătită bine. Dacă reuşesc, am o sută de lire.

— Ce trebuie să faci?

— Să descopăr pe pretinsul lord Wilmot.

— Bun!

— Şi să-l conduc la Scotland-Yard, unde va trebui să dea lămuriri.

— Despre ce?

— Despre Omul Gri pe care-l caută şi nu-l găseşte…

— Prietene, zise Shoking, căutând să fie îndrăzneţ, meseria pe care o practici acum e foarte urâtă.

— O meserie care aduce o sută de livre e o meserie bună.

— Cunosc eu una mai bună.

— Care?

— Să vii la mine, mâine în Hampstead. În loc de o sută de livre, vei avea două sute.

— E mai bine să ţii în mână decât să alergi. Mâine nu e o zi, răspunse omul.

Şi dete un picior lui Shoking, care dădu un ţipăt şi căzu.

— Acum dragul meu, zise el, aruncându-se asupra lui Shoking, vom vedea dacă eşti sau nu lord Wilmot.

În acelaşi timp, duse două degete la gură şi fluieră.

Capitolul XI

Shoking încercă să scape, dar omul era robust şi îl ţinea bine sub genunchi.

Apoi, trăgând un cuţit din buzunar, îl apăsă pe gâtul lui Shoking, zicând:

— Cât vei fi tu de lord, te omor dacă ţipi.

Chiar pe vremea cât îndurase o mizerie groaznică, Shoking ţinuse la viaţă, şi cu atât mai mult acum, când juca rolul de lord, când avea haine frumoase şi totdeauna guinee în buzunar, nu voia să moară.

Shoking însă era din familia filosofilor. Ştia că rezistenţa opusă unei forţe mai mari, superioare, nu numai că e inutilă, dar e şi ridicolă şi de multe ori periculoasă.

Tăcu deci.

Omul fluieră a doua oară.

Apoi zise mormăind:

— Să aşteptăm un moment; camarazii vor veni îndată. La Londra, hoţii au obiceiul să se denunţe unii pe alţii prin fluierături.

John ştia asta. El n-avea la Rotherhithe, unde întâmplarea îl adusese pe urmele lui Shoking, nici complici, nici oameni care îl puteau asculta; dar ştia că poliţiştii sunt pretutindeni şi că neapărat va veni vreunul atras de aceste fluierături.

John nu se înşelă.

Curând paşi grăbiţi răsunară la extremitatea opusă a stradelei şi mai mulţi poliţişti alergară.

Văzură pe Shoking jos şi pe John deasupra lui.

La prima aruncătură de ochi, Shoking, care era bine îmbrăcat, părea un gentilom căzut victimă unui pungaş, căci John era în zdrenţe.

Deci se aruncară asupra acestuia din urmă, îl luară de gât şi-i luară cuţitul din mâini.

Shoking se crezu scăpat.

John nu opusese nicio rezistenţă.

Cu toate astea, Shoking se sculă şi mulţumi poliţiştilor ca liberatorilor lui, dar John începu să râdă.

— He! Pardon camarazi, zise el, ia uitaţi-vă colea.

Şi în acelaşi timp le arătă o placă mică de aramă atârnată de o curea, pe care o trecu pe braţul stâng.

La vederea insignei, poliţiştii încremeniră, căci pe ea se putea vedea însemnele unui brigadier de poliţie, prin urmare ale unui şef.

Când la Scotland-Yard John fusese luat din scurt, el promisese că-l va găsi pe lordul Wilmot, dar pentru asta ceruse să i se dea deplină putere. Atunci i se dăduse insigna asta prin care putea cere ajutorul poliţiştilor la orice împrejurări.

Aceştia se înclinară, deşi li se părea curios să se supună unui şef în zdrenţe.

— Eh! zise John surâzând, aţi crezut că-l furam pe domnul?

Şi-l arătă pe Shoking care stătea încremenit.

— Într-adevăr, ziseră poliţiştii.

— Înălţimea sa, cea pe care o vedeţi voi, zise John, e un om foarte periculos şi sunt însărcinat să-l arestez.

— Să nu credeţi niciun cuvânt, strigă Shoking, acest om e un mincinos!

— Ah! zise John, vom vedea asta la Scotland-Yard.

Şi adresându-se poliţiştilor:

— Haide, daţi-mi o mână de ajutor.

— Ce vreţi să faceţi? întrebă un agent.

— Vreau să mă ajutaţi să-l conduc pe domnul.

— Unde?

— La Scotland-Yard.

Shoking se zbătea ca un demon.

— Amicii mei, zicea el poliţiştilor, nu-l credeţi pe acest om, care e un hoţ şi un mizerabil; insigna pe care v-a arătat-o este furată.

— Dovadă că nu sunt un hoţ, o puteţi avea îndată; o puteţi căuta pe înălţimea sa şi veţi vedea că nu-i lipseşte nimic.

— Pentru că n-ai avut timp să mă furi, mizerabile, zise Shoking.

Eroul nostru găsise un accent aşa de sincer, încât poliţiştii fură un moment intimidaţi.

— Haidem la Scotland-Yard, zicea John şi veţi vedea că am dreptul să fac ceea ce am făcut.

Poliţiştii se priveau încremeniţi.

În fine unul din ei păru a fi găsit soluţia acestei încurcate şi spinoase situaţii.

El îi zise lui John:

— Pretindeţi a fi un agent superior al poliţiei?

— Uite insigna mea.

— Şi dumneata, zise poliţistul, adresându-se lui Shoking. Dumneata eşti un gentilom liniştit care-ai fost atacat de omul acesta?

— Jur, zise Shoking.

— De unde vii?

— Din Charing-Cross.

— Şi unde te duci?

— La Rotherhithe, unde suntem acum.

— Atunci trebuie să cunoşti lume aici, zise poliţistul şi nu va fi greu să-ţi probezi identitatea.

Dar Shoking se vede că avea motivele lui să nu spună pe cine cunoaşte şi ce caută el în Rotherhithe, căci zise:

— Vă înşelaţi, nu cunosc pe nimeni în Rotherhithe.

— Atunci ce cauţi aici?

— Mă plimbam. Sunt un gentilom excentric, zise Shoking cu sânge rece.

Dar acest motiv, care ar fi părut satisfăcător multor englezi, nu păru la fel şi poliţiştilor.

— Ascultaţi, zise unul dintre ei, la Scotland-Yard nu e acum nimeni ca să ne spună dacă aveţi sau nu dreptate vreunul din dumneavoastră, şefii s-au culcat, prin urmare vom merge în altă parte.

— Unde? întrebă John.

— Veţi vedea. Haide, urmaţi-ne!

Făcu semn tovarăşului să-l ia de braţ pe John şi el îl luă pe Shoking.

— Dar unde vreţi să mă conduceţi întrebă acesta?

— Veţi vedea.

Şi cei doi poliţişti cu Shoking şi John, coborâră spre pontonul de îmbarcare.

În momentul acela se auzea fluierând maşina unui vaporaş care urca pe Tamisa.

Unul din ei trase coarda clopotului de pe ponton.

La zgomotul acela vaporaşul, care ar fi trecut pe lângă ponton fără să se oprească, se apropia încet de ei.

Capitolul XII

John s-ar fi lăsat condus până la capul lumii numai să nu fie despărţit de Shoking. El era sigur că la un moment dat acesta va fi recunoscut şi-şi va putea lua premiul care i se promisese pentru prinderea lordului Wilmot.

Vaporaşul se apropie de tot de puntea de îmbarcare.

Atunci Shoking începu să priceapă.

Vaporul nu era destinat să ducă călători, ci servea ca şalupă a închisorii.

Pe Tamisa circula un vapor fără catarge, vechi, care are aerul unui ponton şi care serveşte drept închisoare tuturor hoţilor şi vagabonzilor de pe fluviu.

Acest vapor se numeşte „Regalistul” şi e comandat de un bărbat ofiţer invalid, care are sub ordinele sale nu marinari, ci poliţişti…

Înăuntru, „Regalistul” e ca o închisoare.

Are trei şalupe pe care le coboară în apă în fiecare seară. Aceste şalupe au câte o maşină cu aburi, dar de obicei ele nu funcţionează, ci sunt mânate de marinari, care le conduc vâslind.

Şalupele fac rondul de noapte, căci Tamisa, care e foarte largă, e un minunat câmp pentru hoţi.

Docurile sunt păzite, fiecare barcă şi fiecare magazie care dă spre

fluviu e păzită. Cu toate astea hoţiile sunt numeroase; „hoţul de apă”, cum e numit pungaşul din jurul Tamisei, fură chiar frânghiile şi scândurile putrezite.

Adevăraţi borfaşi, hoţii de apă iau tot ce le cade în mână. Înoată foarte bine şi când sunt urmăriţi se scufundă, se strecoară ca peştii printre vapoare şi se refugiază când pe un catarg, când în vreun vapor.

Pentru aceşti pungaşi nocturni, a înfiinţat serviciul de marină un serviciu poliţienesc de noapte de pe Tamisa.

Una din cele trei şalupe, „Luisiana” tocmai trecea pe acolo, când fusese chemată de poliţişti. La zgomotul clopotului oamenii de pe şalupă veniseră pe ponton.

— Aveţi de dat lume? întrebă şeful.

— Da, răspunse poliţistul.

— Cine sunt?

— Veţi vedea.

Mecanicul opri şalupa lângă ponton.

În acelaşi timp şeful echipei aborda pe poliţişti şi pe prizonierii lor.

— Bun, zise el, văd despre ce e vorba; gentilomul a fost pungăşit de acest mitocan.

— N-ai prea nimerit-o, camarade, răspunse John cu un ton batjocoritor.

— Adevărat?

— Iacă despre ce e vorba, răspunse un poliţist; acest om pe care îl vezi, şi arătă pe John, pretinde că are o misiune din partea poliţiei.

— Şi am dreptul să pretind, zise John, arătându-le insigna.

— Acest gentilom, urmă poliţistul, pe care el trebuie să-l aresteze, pretinde că a fost atacat şi furat. Astea toate la un loc nu sunt lucruri limpezi şi cred că n-ar fi rău să-i ducem pe bordul „Regalistului”.

— Eu nu cer altceva, cu condiţia ca mâine să fiu dus la Scotland-Yard.

— Se va face, zise comandantul şalupei.

— Eu însă protestez! strigă Shoking, protestez şi am dreptul s-o fac. Orice englez liber ştie că nu se poate aresta un gentilom după denunţarea unui mizerabil.

— Protestează, zise John; dacă ţi s-a făcut vreun rău, se va vedea mâine.

— Haidem! La drum! strigă matelotul care conduce şalupa.

Şi împinse pe Shoking pe ponton; cu mare neplăcere dânsul trebui să se îmbarce.

— Vi-i încredinţez, zise poliţistul.

— Sunt pe mâini bune, răspunse matelotul.

John se îmbarcase fără rezistenţă.

— Ah! zise el, voi fi răsplătit pentru noaptea proastă pe care o voi petrece! Înălţimea sa, sir Richardson, va adăuga încă cinci livre la

premiu.

— Mizerabile! urlă Shoking, vei fi pedepsit pentru obrăznicia ta.

Şalupa se reîntoarse spre puntea Londrei, pe când poliţiştii reintrau pe străzile întunecoase din Rotherhithe.

Pe bord mai erau doi prizonieri, doi pungaşi care fuseseră surprinşi pe când făptuiau un furt.

Unul dintre ei, ridică ochii spre Shoking, care continua să protesteze cu voce tare.

— A! murmură dânsul, mi se pare că te cunosc.

— Te înşeli, zise Shoking; eu sunt lordul Wilmot.

— Ei aş!… ce lord visezi? Nu eşti tu, Shoking?

— Aha! exclamă mujicul John, adresându-se comandantului şalupei, aţi auzit?

— Ce să auzim?

— Aţi auzit că gentilomul acesta a spus că se numeşte lordul Wilmot.

— Desigur că am auzit.

— Şi ai putea s-o mărturiseşti la nevoie?

— Fără îndoială.

Shoking îşi muşcă buzele şi-şi adresă următorul scurt monolog:

„Bravo, amice Shoking, eşti un adevărat imbecil. Nu-ţi mai rămâne acum decât un singur lucru pentru a-ţi completa opera: să denunţi locul de retragere al binefăcătorului tău, Omul Gri!”

După ce se mustrase astfel, Shoking rămase tăcut.

Şi cum şalupa mergea foarte repede, fostul cerşetor îşi zise: „Au făcut prostia să mă lase dezlegat… Eu sunt foarte bun înotător… şi dacă vom trece într-un anume loc, mă voi arunca în apă…”

Dar pentru ca Shoking să-şi poată pune planul în aplicare, trebuia ca şalupa să treacă printr-un „anume loc”.

Şi Shoking se hotărî să aştepte cu răbdare.

Capitolul XIII

Locul prin care Shoking ar fi dorit să treacă era în adevăr potrivit planurilor sale.

Lângă podul Londrei, sub cel de-al treilea arc, sunt îngrămădite o mulţime de luntre, aparţinând mai multor proprietari.

Orice vas care străbate fluviul în susul apei este nevoit să treacă prin mijlocul unei adevărate flotile.

Shoking ştia toate acestea, şi-şi zicea:

„Fără îndoială, John este mai puternic decât mine; dar în apă, lucrurile se vor schimba; acolo nu-mi mai este teamă nici de John, nici chiar de mateloţi…”

Şalupa urca mereu, apropiindu-se de podul Londrei.

Acum erau foarte aproape, şi inima lui Shoking bătea cu putere,

când şalupa se îndreptă spre cel de-al treilea arc.

Shoking se folosi de întuneric pentru a se apropia de bord; fostul cerşetor ştia bine că apa Tamisei era foarte rece. Dar era ferm hotărât să fugă.

Pe când şalupa intra sub arc, matelotul comandant tresări deodată, căci auzise un zgomot înăbuşit, zgomotul apei lovită de un cap.

— Un om la apă, strigă dânsul.

Dar un nou zgomot se auzi, identic cu cel dintâi, urmat de o înjurătură.

Era mujicul John, care se aruncase şi dânsul în Tamisa, în urma prizonierului său.

— Stop! strigă matelotul comandant.

Dar matelotul de la cârmă răspunse:

— E cu neputinţă să mă opresc aici; până dincolo de pod…

Într-adevăr, şalupa trecu înainte.

*
* *

Shoking înaintă pe sub apă, făcând cât mai puţin zgomot posibil.

Dar mujicul John îl urmărea de aproape.

Atunci, în întunericul care domnea sub arc, începu o luptă cu adevărat fantastică.

Shoking înota repede, dar mujicul nu se lăsă mai prejos.

Nu se vedeau deloc unul pe altul, dar se ghiceau după plescăitul apei.

— Te ajung eu, câine! strigă John.

Şalupa se oprise.

Dar, Shoking trecea ca un peşte printre bărci, şi deodată John îi pierdu urma.

Shoking reuşise să se atârne de o luntre legată de pod.

— Ah! pungaşule, urla John, te-ai ascuns, dar voi da eu peste tine!…

Şalupa îşi aprinsese felinarul cel mare de la pupa şi deodată mujicul scoase un nou strigăt.

Îl zărise pe Shoking în picioare, într-o barcă.

Şi din câteva aruncături de braţe, ajunse lângă dânsul.

Dar Shoking pusese mâna pe o lopată şi când mujicul îşi scoase capul din apă, cerşetorul îi aplică o lovitură puternică la moalele capului.

John scoase un strigăt teribil şi valurile negre ale Tamisei se aşternură deasupra lui…

În clipa aceea sosea şi şalupa.

Dar Shoking dispăruse.

El se aruncase din nou în apă şi înota cu putere spre ţărm.

Shoking era salvat!

Capitolul XIV

Borough este cartierul situat pe ţărmul drept al Tamisei, la capătul podului Londrei.

La vest se întinde cartierul Southwark; la est, tot pe acelaşi ţărm se află cartierul Rotherhithe.

Foarte zgomotoase în timpul zilei, cartierele acestea sunt tăcute în timpul nopţii. Afară de străzile largi din jurul gării London-Bridge, toate celelalte străzi sunt înguste şi triste.

Una din aceste stradele e plină de magazii de haine vechi. Negustorul de haine vechi îşi ţine magazia deschisă până foarte târziu; aceasta din pricină că mulţi din cei care se îmbracă cu haine uzate, se ruşinează să le cumpere în timpul zilei.

Shoking însă, nu era dintre aceia care să se ruşineze; el se ducea la amicul său Sam şi ziua şi noaptea.

Aşadar, Shoking, cu hainele leoarcă pe el, se îndreptă spre prăvălia amicului Sam.

Bătrânul negustor avea o fată, pe durdulia Katt.

Sam lipsea de acasă; se dusese să cumpere hainele unui gentleman care pleca în India.

Katt trona singură în magazin.

— Bună ziua, gentleman, zise dânsa, recunoscându-l pe Shoking.

Când cerşetorul fu mai aproape de dânsa şi putu să-i vadă hainele ude, tânăra fată exclamă:

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

— O nenorocire. Am căzut în Tamisa şi numai ca printr-o minune am scăpat de înec.

— Ai căzut în Tamisa, zici?

— Da, treceam prin Sermon Lane pentru a mă îndrepta spre pontonul penny-boatului. Noaptea era foarte întunecoasă şi în loc să pun piciorul pe ponton…

— L-ai pus alături?

— Întocmai.

— Şi ai căzut în apă?

— Chiar aşa, drăguţa mea Katt.

Shoking trecu într-o cameră din fund unde ardea un foc bunişor şi-şi schimbă hainele.

Se îmbrăcă de astă dată într-un costum de marinar.

„Pe onoarea mea, îşi zise dânsul, privindu-se într-o oglindă, cred că dacă m-aş întâlni acum cu poliţiştii de odinioară, nu m-ar recunoaşte.”

Într-adevăr, Shoking era cu totul metamorfozat.

Ex-cerşetorul se grăbi să părăsească prăvălia amabilei domnişoare

Katt.

„Omul Gri, se gândea dânsul, nu ştie ce s-a petrecut; cu toate acestea, trebuie să-i duc ştiri de la John Colden”.

Şi Shoking se înfundă în labirintul de stradele care desparte cartierul Borough de cartierul Rotherhithe.

Peste o jumătate de oră, intră în cantina de lângă cimitirul în care avusese loc întrunirea şefilor conspiratori irlandezi, în noaptea de dinaintea răpirii lui John Colden.

Land-lordul, văzându-l pe Shoking, îi clipi din ochi cu înţeles.

Apoi îi aduse un pahar cu bere şi-i şopti:

— Oamenii aceştia vor pleca îndată. Aşteaptă.

Căci, uitasem să v-o spun, în prăvălie mai erau doi oameni.

„Da”, răspunse Shoking, cu un semn din cap.

Land-lordul nu se înşela. Cei doi oameni, care erau nişte lucrători din port, plătiră consumaţia şi plecară.

Atunci Shoking se apropie de tejghea:

— Cum mai merge? întrebă dânsul cu voce înceată.

— Destul de bine; frigurile par a fi încetat.

— Aş putea să-l văd şi eu?

— Da, dar va trebui să aştepţi până când închid prăvălia. Mi se pare că am zărit nişte figuri sinistre prin cartier şi mă păzesc.

Shoking tresări.

— Oare ne-au descoperit? murmură dânsul.

— Nu ştiu… dar mi-e teamă…

Capitolul XV

Land-lordul închise prăvălia şi nu lăsă aprinsă decât o lampă mică.

— Da, zise dânsul, întorcându-se spre Shoking, mi-e teamă. Am văzut prin Rotherhithe o mulţime de figuri necunoscute. Unii fac înconjurul cimitirului, alţii intră în prăvălie să bea câte un pahar şi examinează toate colţurile.

— Şi dumneata crezi că oamenii aceştia sunt poliţişti?

— Aşa mi se pare; dar un singur lucru mă mai linişteşte.

— Care?

— Oamenii aceştia bănuiesc că John Colden e ascuns în Rotherhithe, dar nu ştiu anume unde.

— Da?

— Şi prăvălia mea este chiar una dintre cele mai puţin bănuite. Din nenorocire, John Colden este foarte slab încă…

— Să mergem să-l vedem, zise Shoking.

În loc să se îndrepte spre interiorul casei, coborâră în pivniţă.

În fundul pivniţei, era un fel de deschidere automată, care conducea într-o subterană. La capătul acestei subterane era o încăpere

mică, care-şi primea aerul necesar printr-o gaură în boltă, foarte meşteşugit ascunsă.

Încăperea aceasta era luminată tot timpul de o lampă cu petrol.

Acolo se odihnea John Colden.

Nenorocitul nu mai avea friguri acum, şi-l recunoscu îndată pe Shoking.

— Cum îţi mai este, dragul meu? îl întrebă fostul cerşetor.

— Nu mai sufăr, răspunse John; dar n-am putere să mă mişc.

— Puterile îţi vor veni cu timpul, zise Shoking.

John Colden surâse melancolic.

— V-aţi primejduit cu toţii viaţa pentru a mă salva, zise dânsul.

— Era datoria noastră…

— Nu s-a întâmplat nicio nenorocire? mai întrebă Colden.

— Până acum, niciuna…

— Omul Gri?…

— E ascuns tot aşa de bine ca tine.

— Copilul?…

— E la adăpostul oricărei urmăriri, între zidurile colegiului Christ's Hospital.

— Şi tu?

— Eu, zise Shoking, am avut o aventură destul de frumoasă astă noapte…

— Adevărat?…

— Vei afla îndată…

Şi Shoking povesti pe nerăsuflate toată întâmplarea:

— Vezi tu, zise cu gravitate John Colden, avem de ce să ne temem de trădare!…

— Oh! zise Shoking, în orice caz, lucrătorul John nu ne mai poate pricinui nicio supărare.

— Eşti sigur că l-ai ucis?

— Drace! răspunse cu naivitate Shoking.

John încercă să se ridice, dar puterile nu-i îngăduiră.

— Bizar lucru, murmură dânsul; am ajuns sa fiu mai fricos acum decât când trebuia să fiu condus la eşafod.

— N-avea nicio teamă, zise Shoking.

Şi, consultându-şi ceasul, adăugă:

— E miezul nopţii; Omul Gri trebuie să mă creadă mort, căci nu l-am mai văzut de două zile. Mă duc să-i duc veşti de la tine…

Shoking strânse mâna bolnavului şi, după cinci momente ieşi din cârciumă, pe acelaşi drum pe care-l urmase la sosire.

Pe când trecea prin dreptul cimitirului, un zgomot neînţeles şi aproape imperceptibil ajunse până la urechea sa.

Noaptea era neagră şi ceaţa foarte deasă.

Shoking se opri.

Zgomotul deveni mai distinct.

Doi oameni vorbeau cu voce înceată în cimitir.

Privind multă vreme cu atenţie, Shoking deosebi două umbre lângă un mormânt. Fără îndoială că de acolo venea zgomotul.

Shoking se trânti cu burta la pământ şi-şi lipi urechea de sol.

Se ştie cât de bun conducător de sunete este pământul; mai ales în timpul iernii.

Cu urechea lipită de pământ, Shoking începu să asculte cu atenţie.

Capitolul XVI

Ceea ce-şi spuneau cei doi oameni, puteau trece drept lucruri indiferente pentru Shoking la prima vedere.

În Londra, sunt totdeauna o cantitate oarecare de vagabonzi lipsiţi cu totul de adăposturi.

Şi cum poliţia nu-i prea lasă să staţioneze pe străzi, ei se retrag prin cimitire, şi-şi găsesc azil printre morţi…

Aşadar, cei doi oameni puteau foarte bine să fie nişte vagabonzi.

Cu toate acestea, Shoking ascultă.

Unul dintre cei doi oameni spunea:

— Vezi tu, eu sunt foarte sigur de ceea ce spun.

— Crezi că a fost ascuns în Rotherhithe?

— Da.

— Dar de unde ştii tu?

— Eram lângă Newgate în noaptea execuţiei… Nu mai privisem un spânzurat de vreo zece ani. Şi mă aşezasem în primele rânduri. Când am ajuns în Farringdon Road, am văzut o îngrămădeală aşa de mare de lume, încât am bănuit îndată că trebuie să se petreacă ceva extraordinar. În afară de asta, auzeam vorbindu-se în jurul meu dialectul irlandez, pe care-l înţeleg foarte bine, de vreme ce am fost timp de doi ani matelot la Cork. Mulţimea înainta mereu şi eu mă lăsam târât de valurile ei. Un om îmi adresă cuvântul în dialectul irlandez:

— „S-a dat semnalul?”

Am răspuns şi eu la întâmplare, în acelaşi dialect:

— „Nu încă.”

— „Se va da din clopotniţa catedralei Saint Paul, nu-i aşa?” continuă necunoscutul.

— „Cred că da.”

Târât de mulţime, m-am văzut ajuns la Old Bailey.

— Aşa încât, ai văzut totul?

— Totul; şi am urmat mulţimea când s-a retras ducând cu ea pe spânzurat, care-şi pierduse cunoştinţa. Mi se pare că nici nu mai era alt englez printre ei, afară de mine.

— Dar de unde ştii?…

— Aşteaptă puţin!… Irlandezii au alergat spre Tamisa; eram în mijlocul lor, şi am văzut patru inşi voinici sărind într-o barcă, am văzut când îl culcau pe spânzurat în acea barcă şi când au pornit cu el în larg.

— Dar toate acestea nu dovedesc nimic…

— Ba da, căci am urmărit barca din ochi.

— Şi ai văzut-o îndreptându-se spre Rotherhithe?

— Da.

— Dar de unde ştii că s-a oprit acolo?

— A doua zi, l-am întâlnit pe aici, pe unul dintre cei patru voinici, care conduceau barca.

— Şi nu l-ai urmărit?

— Nu, pentru că nu citisem încă jurnalele şi nu ştiam de premiul de o sută de livre oferit aceluia care-l va descoperi pe John Colden. Acum însă lucrurile s-au schimbat.

— Şi pentru asta ne pierdem noi nopţile şi zilele?

— Da.

— Dar până acum n-am văzut nimic, n-am auzit nimic…

— Răbdare!

Shoking nu voi să asculte mai multe; ştia acum cu cine are de-a face.

El se sculă fără zgomot şi se îndepărtă în vârful picioarelor.

„Iată doi ştrengari care vor trebui supravegheaţi, îşi spunea dânsul; dar răul nu este aşa de mare cum presupuneam la început”.

După ce făcu această reflexie, Shoking se îndreptă în fugă spre Borough.

De la Rotherhithe, până la Southwark, calea e lungă; dar Shoking ajunse în scurtă vreme în faţa lui Saint-George, biserica catedrală a catolicilor.

Împrejurimile bisericii erau deşerte şi o linişte adâncă domnea peste tot.

Cu toate astea în clopotniţa catedralei se zărea o lumină mică, care semăna cu o stea pierdută în mijlocul unui cer plin de nori.

Shoking privi lumina şi inima începu să-i bată cu putere.

„Stăpânul a fost cuminte, îşi zise el; n-a plecat nicăieri”.

Shoking înconjură grilajul cimitirului şi ajunse până la portiţa pe care dascălul o deschidea totdeauna în zorii zilei, şi prin care, nenorocita mamă a lui Dick Harrison intra spre a se ruga la mormântul fiului ei.

Portiţa era deschisă şi Shoking era în cimitir.

Acum, ex-cerşetorul nu mai tremura trecând printre morminte; tovărăşia Omului Gri îl făcuse mai filosof şi-i întărise caracterul.

Cu pasul sigur merse până la uşa din spatele bisericii.

Acolo, bătu încetişor.

Uşa se deschise şi Shoking intră în biserică.

Nicio lumină, însă, nu fu aprinsă.

— Dumneata eşti? întrebă o voce.

— Eu sunt, răspunse Shoking.

— Vino… dânsul e sus… chiar adineauri s-a întors…

— Cum! murmură Shoking, a îndrăznit să iasă în oraş şi astă-seară?

— Da.

— Ce imprudenţă!

Bătrânul dascăl, căci dânsul era, îl conduse pe Shoking până la scările clopotniţei şi-l lăsă singur.

Atunci Shoking se urcă până în camera aceea, pe care cititorii noştri o cunosc deja, deoarece acolo au stat ascunşi irlandeza Jenny şi fiul ei, timp de două zile şi două nopţi.

Această sală servea acum de adăpost Omului Gri, pentru a cărui căutare fusese mobilizată toată poliţia Londrei.

— Ah! Iată-te, în sfârşit, zise dânsul, văzându-l pe Shoking; de unde vii?

Shoking povesti pe scurt toate aventurile prin care trecuse.

Omul Gri încruntă sprâncenele.

— E clar, zise dânsul, că John Colden nu poate să rămână mereu în Rotherhithe.

— Dar dacă, plecând de acolo, va fi prins?

— Spui că nu mai are friguri.

— Nu.

— Dacă-i aşa, pot să trec la treabă. Am mijlocul da a-l face pe John să devie, din alb şi blond cum este, un adevărat mulatru, cu părul negru şi creţ.

— Dar, zise Shoking, de ce n-ai utilizat mijlocul acesta îndată?

— Pentru că starea lui de slăbiciune nu mi-o îngăduia; l-aş fi ucis.

— Şi, acum?

— Acum, când nu mai are friguri, răspund de viaţa lui.

La auzul acestor din urmă cuvinte, Shoking se scărpină după ceafă şi Omul Gri pricepu îndată că ex-cerşetorul voia să-i pună o întrebare mai gravă.

Capitolul XVII

— Vorbeşte, îi zise dânsul, te ascult.

Shoking părea că stă la îndoială.

— Ghicesc eu, zise Omul Gri. Vrei să mă întrebi de ce nu întrebuinţez acelaşi mijloc şi pentru mine? De ce nu mă fac la rândul meu de nerecunoscut, pentru ca să scap de orice urmărire?

— Acesta îmi era gândul, răspunse Shoking.

— Da, ai dreptate, în aparenţă.

— Nu-i aşa?

— Dar în realitate, n-ai deloc dreptate.

— Ah!

— Ascultă-mă bine…

— Te ascult.

— Cine este John? Un biet irlandez sărac, care n-a fost niciodată frumos şi care nu va pierde nimic devenind mulatru.

— Asta e foarte adevărat, zise Shoking.

— Pe când eu, continuă Omul Gri am numai treizeci şi opt de ani şi te rog să priveşti bine…

— Oh!… eşti frumos!… murmură celălalt cu naivitate.

— Şi am nevoie de fizicul meu, adăugă Omul Gri, căci vreau să fiu iubit.

Shoking tresări.

— Este în lume o femeie, tânără, care s-a declarat inamica mea de moarte.

— Fiica lordului Palmure, nu-i aşa?

— Da.

— Ei bine!… Eu mi-am pus în gând că aceasta trebuie să mă iubească. Mă înţelegi?

Un surâs flutură pe buzele Omului Gri.

— Dumneata o iubeşti? întrebă Shoking cu naivitate.

— Nu încă.

— Atunci…

— Când fata aceasta mă va iubi, voi triumfa; vezi bine că am nevoie de fizicul meu.

— Dar, zise Shoking, căruia îi plăcea să fie logic, fata aceasta este inamica dumitale.

— O inamică de moarte.

— Atunci cum va putea să te iubească?

— Mă va iubi, răspunse cu răceală Omul Gri, pentru că drumul cel mai scurt pentru a ajunge la dragoste este ura.

Şi în momentul acela, faţa Omului Gri păru transfigurată şi străluci de tinereţe, de putere şi de frumuseţe.

Shoking îşi plecă capul, uimit.

Dar aureola aceasta nu dură decât un singur moment.

Omul Gri redeveni din nou grav.

— Aşadar, îţi spuneam să mă asculţi, reluă dânsul după o pauză.

— Vorbeşte, stăpâne.

— Să ne ocupăm de John Colden.

— Bine!

Omul Gri luă o foaie de hârtie şi scrise câteva cuvinte cu creionul.

— Mâine dimineaţă, zise dânsul, te duci la un „chemist dispensary”.

— Da, stăpâne.

— Îl vei ruga să-ţi compună medicamentul pe care-l indic. După aceea, te vei reîntoarce la Rotherhithe, şi-i vei da medicamentul lui John Colden, în două rate, la două ore interval.

— Şi va deveni mulatru?

— Într-o singură oră.

— Dar… părul?

— Vei lăsa câteva picături în fundul paharului şi-i vei freca cu ele părul. Din roşu cum este, va deveni îndată negru.

— Voi face întocmai, zise Shoking, fără o umbră de îndoială

— Cum merge fata lui Jefferies? mai întrebă Omul Gri.

— Acum se poate scula din pat şi se plimbă prin grădină.

— Bine; mâine mă voi duce s-o văd.

— Vei îndrăzni să ieşi din casă?

— Da.

— Dar dacă ţi se va întâmpla vreo nenorocire?

— Ei! zise Omul Gri cu un gest, ora morţii mele n-a sosit încă… Du-te bunul meu Shoking şi execută ordinele mele.

Şi cu un gest uşor, ex-cerşetorul fu concediat.

Capitolul XVIII

Femeia pe care bunul Shoking o întâlnise pe Penny-boat, soţia lui Paddy, adică, spusese adevărul.

Sir Cooman se încăpăţânase şi Paddy trebui să doarmă şi în seara aceea tot la White-Cross.

De altfel, în cele din urmă, soţia lui Paddy dădu peste creditor, şi acesta se grăbi să recunoască că, în adevăr, zece livre i se datorau, nu o sută.

— Du-te acasă, îi zise dânsul. Şi mâine dimineaţă la orele şase, să fii la White-Cross; voi fi şi eu acolo, şi lucrurile se vor aranja.

Soţia lui Paddy, care se numea Lisbeth, se reîntoarse acasă, spunându-şi:

„Miss Ellen îl va aştepta în zadar pe Paddy astă-seară; dar n-am ce-i face”.

A doua zi Paddy fu pus în libertate. Bucuria de a se vedea, în sfârşit, din nou sub cerul liber, era aşa de mare, încât abia într-un târziu se gândi să întrebe cine dăduse banii pentru plata datoriei.

— Miss Ellen, răspunse Lisbeth.

Paddy făcu o mişcare de surpriză aproape.

— Ah! zise dânsul, aşadar are nevoie de mine?

— Da, şi chiar te-a aşteptat ieri seară.

— Unde?

— La portiţa grădinii din Chester Street.

Paddy rămase tăcut un minut, apoi zise:

— Nevastă, ascultă-mă bine.

— Vorbeşte.

— Miss Ellen, aşa de frumoasă, aşa de nobilă şi aşa de bogată cum o vezi, este o femeie plină de răutate.

— Ştiu, răspunse cu răceală Lisbeth, dar de vreme ce are nevoie de noi, va plăti bine.

— Şi dacă mă face să comit vreo faptă rea?

— Când cineva e sărac ca noi, şi are copii de hrănit, nu-şi poate permite luxul să facă dificultăţi în privinţa alegerii lucrului.

— Nevastă, mai zise Paddy, aproape să-mi pară rău că am ieşit de la White-Cross.

— Asta nu mă miră, zise Lisbeth ironică; ştiu că totdeauna ai fost leneş.

— Ascultă-mă bine, nevastă, răspunse Paddy, înţepat. Ştii bine că la urma urmei fac totdeauna ce vrei tu.

— Pentru că nu vreau decât lucruri raţionale…

— De vreme ce miss Ellen a venit să mă caute, e evident că meditează la nişte lucruri înspăimântătoare… Şi dacă într-o zi sau alta, îmi voi sfârşi zilele la Newgate, să nu te plângi.

— N-am să mă plâng, răspunse Lisbeth.

— Bine, răspunse Paddy; la urma urmei, ai dreptate.

Se întoarseră acasă; copiii îi săriră de gât şi nenorocitul îşi zise:

„În aşteptarea morţii trebuie să ne dăm osteneala de a trăi…”

— Miss Ellen, îi zise Lisbeth, te-a aşteptat aseară; dar e posibil că te va aştepta şi astă seară.

— Mă voi duce, zise Paddy.

Şi, într-adevăr, spre seară, Paddy plecă.

— Mă duc să-mi văd camarazii din cartier, zise dânsul.

— Nu uita că dânsa te aşteaptă, îi strigă Lisbeth.

— Nu, nu, răspunse Paddy

Prima cârciumă la care se opri omul nostru fu aceea în faţa căreia miss Ellen îşi împlântase pumnalul în pieptul lucrătorului care o atacase.

Prăvălia era plină de lume.

Doi bărbaţi zdrenţăroşi beau în picioare la tejghea. Unul dintre ei îl cunoştea pe Paddy şi văzându-l, exclamă:

— Iată-te, în sfârşit!… De unde naiba vii?

— Vin de la Greenwich, unde am avut de lucru două luni, răspunse Paddy, care nu vedea pentru ce ar fi spus adevărul..

— Ai câştigat bani?

— Nu tocmai mulţi, luxul e prost plătit.

Cei doi oameni se consultară un moment cu privirea.

— Tu, zise în sfârşit cel dintâi, eşti un bărbat zdravăn, şi-mi

amintesc de nişte lovituri faimoase.

— Hm! murmură cu modestie Paddy, care era în adevăr, foarte puternic.

— De aceea, ne-am gândit să te asociem şi pe tine.

— La ce?

— La o afacere care ne va aduce mai mulţi bani decât un an de lucru în docuri sau în arsenal.

— Despre ce e vorba? întrebă Paddy.

Cei doi oameni plătiră consumaţia şi ieşiră toţi trei în stradă, pentru ca să poată vorbi mai în libertate.

— Tu ştii ce s-a petrecut acum câteva zile, începu lucrătorul. Un condamnat a fost răpit de pe eşafod.

— Ştiu, răspunse Paddy.

— Poliţia a oferit un premiu de o sută de livre, aceluia care-l va găsi pe John Colden.

— Da?

— Apoi, azi dimineaţă, jurnalele au anunţat că poliţia dublează suma. Tu eşti partizanul irlandezilor?

— Nu, răspunse Paddy.

— Atunci, vei lucra împreună cu noi.

— Dar ce să lucrez?

— Suntem pe urmele condamnatului şi sper că-l vom găsi. Va trebui însă să luptăm pentru a-l răpi şi poate va fi nevoie chiar să facem uz de cuţite… Dar două sute de livre e o sumă frumoasă, ce zici?

— Nu spun nici da, nici nu, răspunse Paddy.

— Pentru ce?

— Pentru că sunt ocupat astă-seară.

— Unde?

— În Belgrave Square.

— Rău faci că nu vii cu noi.

— Dar s-ar putea să vin să vă găsesc.

— La Rotherhithe?

— Da.

— Pe la ce oră?

— La miezul nopţii.

— Ei bine! zise lucrătorul, dacă vii, vei fi bine primit; ne vei găsi în jurul capelei sau în cimitir.

— Am să vin, răspunse Paddy.

Şi, strângându-le mâna, se despărţi de dânşii.

Îndreptându-se spre podul Westminster, îşi spunea:

„Nu ştiu ce aşteaptă miss Ellen de la mine, dar parcă tot mai bine aş vrea să dau o mână de ajutor oamenilor acestora, deşi afacerea pe care mi-o propun dânşii, e o afacere josnică.”

Capitolul XIX

Să pătrundem acum în palatul lordului Palmure şi să intrăm într-un mic pavilion din unghiul nord-vestic al grădinii.

Acolo lucra miss Ellen de două seri. După masă, după ce tatăl ei pleca la Parlament, miss Ellen se instala acolo.

Îl aştepta pe Paddy; dar în prima seară aşteptarea fusese zadarnică, căci Paddy nu venise.

Şi-acum, erau orele zece seara.

Acela care s-ar fi apropiat neobservat de pavilion, ar fi auzit un murmur încet de voci.

Era miss Ellen, care vorbea cu mult cucernicul abate protestant, sir Peters Town. Amândoi vorbeau încetişor. Din timp în timp, miss Ellen se scula şi se apropia de fereastră pentru a asculta afară.

— Aşteptaţi pe cineva, miss Ellen? întrebă preotul.

— Da; îl aştept pe omul acela despre care ţi-am vorbit şi care trebuia să vină încă de aseară…

— Şi n-a venit?

— Mă mir foarte mult, căci i-am lăsat soţiei sale suma necesară pentru a-l scoate de la White-Cross.

— Ce sumă datora?

— Zece guinee.

— Atunci poţi fi sigură că va veni astă-seară.

— Pentru ce?

— Pentru că ieri nu era încă liber.

— De unde ştii?

Sir Peters Town povesti întâmplarea de la White-Cross, pe care o cunoştea şi dânsul, deoarece fusese pe acolo.

— Omul acesta, zise miss Ellen, va putea să ne fie de mare folos.

— Da?

— Ţi-am spus că abatele Samuel vine în casa lui.

— Şi el este şeful ocult al conspiratorilor.

— E unul dintre şefi…

Dar printr-însul vom putea descoperi locul de refugiu al Omului Gri.

— Foarte bine, zise preotul; dar pe pământul Angliei, legalitatea ne omoară.

— Ce vrei să spui?

— Abatele Samuel este sufletul clerului catolic din Londra.

— Bine. Şi ce-i cu asta?

— Nimeni nu se mai îndoieşte; el este unul dintre şefii partidului irlandez.

— Sunt convinsă…

— El ştia că John Colden va fi răpit.

— Fără nicio îndoială.

— Poate chiar l-a pregătit pentru evenimentul acesta, căci a obţinut permisiunea de a petrece cu John Colden ultima noapte pe care o mai avea nenorocitul.

— Ei bine?

— În alte ţări, atâta ar fi de ajuns pentru ca abatele Samuel să fie arestat.

— E adevărat; în Anglia trebuie să i se dovedească mai întâi într-un mod cert vinovăţia.

— Noi n-am putut aresta nici măcar pe dascălul de Saint-Paul.

— Dar ce-a făcut acesta?

— Ai auzit vorbindu-se despre semnalul aprins în înălţimea turnului Saint-Paul?

— Da.

— Era semnalul care trebuia să împingă mulţimea conspiratorilor spre Newgate.

— Şi cine l-a aprins?

— S-au făcut cercetări amănunţite, dar nu s-au putut aduce decât probe morale. Şi n-am putut face nimic altceva împotriva acelui dascăl, care fără îndoială este agentul conspiratorilor, decât doar să-l concediem.

— Tăcere! murmură deodată miss Ellen; ascultă!…

Şi, sculându-se, se apropie de fereastră.

— E omul pe care-l aşteptăm, zise tânăra fată; mă duc să-i deschid.

Într-adevăr, era Paddy.

Văzându-l pe sir Peters Town, omul nostru păru puţin cam mirat; dar miss Ellen îi zise:

— Domnul este un prieten în faţa cărui poţi vorbi!… Paddy, vreau să te fac bogat…

Paddy se înclină.

— Sper, zise dânsul, că milady îmi va da de lucru, căci tocmai am refuzat o afacere foarte frumoasă.

— Ah! spuse miss Ellen, şi ce fel de afacere era aceea?

— Se pare că poliţia a oferit un premiu de două sute de livre aceluia care-l va regăsi pe John Colden.

Preotul şi tânăra fată tresăriră.

— Ei bine? zise aceasta din urmă.

— Nişte camarazi din cartier, care cred a fi pe urmele condamnatului, m-au rugat să merg cu dânşii.

— Adevărat! exclamă miss Ellen.

Şi o rază de bucurie licări în ochii ei.

Capitolul XX

Ce s-a petrecut între preotul Peters Town, miss Ellen şi Paddy?

Despărţindu-se de ce doi, cam după vreo oră, Paddy murmură:

„De astă dată, mi-am vândut sufletul… În zadar îşi mai dă osteneala un om sărac să rămână cinstit.”

Şi, cu paşi repezi, se îndreptă înspre podul Westminster.

La mijlocul podului, Paddy se opri şi, sprijinindu-se de parapet, rămase pe gânduri.

Înaintea lui se întindea imensă splendida Londra.

De o parte Londra bogată, Londra aristocrată, strălucitoare de lumină; de cealaltă parte Londra săracă, înfundată în întuneric.

Cu toate astea, câteva lumini tremură ici şi colo în Southwark.

Una dintre acele lumini, mai cu seamă, îi atrase atenţia lui Paddy.

Părea suspendată între cer şi pământ, şi orice om străin de cartier ar fi luat-o stea.

Dar Paddy recunoscu îndată clopotniţa catedralei catolice Saint-George.

„Pe onoarea mea, îşi zise dânsul privind lumina aceasta, mi se pare că cei doi tovarăşi se înşeală… Rotherhithe e un cartier protestant şi numai foarte puţini catolici locuiesc aici. Condamnatul răpit se numeşte John Colden şi este catolic; prin urmare, salvatorii săi trebuie să fie tot catolici de aici. Trag concluzia că John Colden poate fi mai curând în Southwark, decât în Rotherhithe”.

Şi cu astfel de idei, Paddy, porni înainte, îndreptându-se spre Adam’s Street.

Peste o jumătate de oră, ajungea acasă. Copiii dormeau, dar nevasta sa era trează.

— Te-ai întâlnit cu miss Ellen? îl întrebă dânsa.

— Da.

Paddy se aşeză lângă cămin şi rămase tăcut şi bosumflat.

— Paddy, zise Lisbeth, îmi pari a nu fi mulţumit.

— Ei! răspunse dânsul, sunt şi zile când nu putem fi bine dispuşi…

— Miss Ellen te-a primit rău?

— Din contră.

— Te-a însărcinat cu vreo afacere?

— Da.

Urmară câteva momente de tăcere.

— În ce zi vine abatele Samuel pe-aici? întrebă dânsul deodată.

— Vine în toate duminicile, cred că va veni şi mâine.

— Ah! da, îmi aduc aminte… E un om tare cumsecade, nu-i aşa?

— El ne-a susţinut în timpul cât ai stat tu închis, răspunse Lisbeth.

— Şi cu toate acestea, noi îl vom trăda, zise dânsul cu amărăciune.

Lisbeth tresări.

— Îl vom trăda, pentru că miss Ellen o vrea.

— Ah!

— Şi oare nu suntem noi sclavii acelora care ne plătesc?

— E adevărat, suspină Lisbeth.

— Ei bine! Plăcerea mândrei miss Ellen este ca să-l trădăm pe abalele Samuel.

— Dar cum asta?

— Vei vedea… vei vedea… Acum, vrei să ştii preţul trădării?

O flacără de bucurie luci în ochii mizerabilei femei.

— După ce îl vom fi dat pe abatele Samuel, mai bine zis pe un prieten al abatelui Samuel pe mâna duşmanilor săi, vom părăsi Londra.

— Ah!

— Ne vom duce în comitatul Lancaster, unde miss Ellen ne va face proprietarii unei frumoase ferme.

— Voi fi fermieră! exclamă Lisbeth.

Paddy îşi plecă capul pe piept şi păstră o tăcere sălbatică.

Deodată tresări, căci un sunet de clopot se auzi lămurit.

— Sunt orele unsprezece şi un sfert, zise dânsul sculându-se.

— Unde te duci? întrebă Lisbeth.

— La Rotherhithe.

— Ce să faci?

— Să execut ordinele pe care le-am primit de la miss Ellen. Prietenul Nichols trebuie să mă aştepte în cimitir. Noapte bună, nevastă.

Şi după ce mai aruncă o ultimă privire asupra celor doi copilaşi, ieşi în stradă.

Capitolul XXI

Ne aducem aminte de întâlnirea pe care lucrătorul Nichols i-o dăduse lui Paddy, în cimitir!

Erau două nopţi de când Nichols îşi stabilise acolo cartierul general.

Nichols era tipul adevăratului lucrător al Londrei.

El exercitase aproape toate meseriile, ştia totul, văzuse totul, şi era capabil să câştige premiul oferit de poliţie.

În alte locuri, ar fi fost destul ca să se descopere locul de retragere al condamnatului şi să se înştiinţeze poliţia.

În Anglia însă, domiciliile sunt absolut inviolabile şi poliţia nu poate lucra decât în stradă.

De aceea avea nevoie de parteneri puternici pentru a-l putea răpi pe John Colden.

Primul partener al lui Nichols era un scoţian vânjos, numit Macferson.

Era un adevărat uriaş; în schimb, era foarte limitat, după cum se va putea judeca din următoarea conversaţie pe care o avea cu Nichols, în momentul în care Paddy venea spre ei.

— Nu înţeleg, spunea Macferson, de ce i-ai spus lui Paddy să vină să ne găsească aici?

— Vom avea nevoie de dânsul, răspunse Nichols.

— Pentru ce?

— Numai doi, eram prea puţini.

— Oh! Eu aş zdrobi o duzină de irlandezi numai cu pumnii.

— Se poate; dar în acelaşi timp poate va trebui să avem de luptat cu două duzini de irlandezi, şi eu nu mă bizui pe forţele mele…

— Şi apoi, continuă scoţianul, pentru ce ne petrecem noaptea aici?

— N-ai înţeles încă?

— Nu.

— Cu toate acestea, am plecat de la un principiu anume că John Colden s-ar afla acum la Rotherhithe…

— Bun!

— Cred că cimitirul acesta este punctul central al cartierului.

— Fie.

— Prin urmare, aici s-ar putea întâmpla să căpătăm ştiri despre vânatul nostru.

— Dacă vrei să mă asculţi, zise scoţianul, eu am o altă idee.

— Ce idee?

— Cartierul acesta nu este mare.

— Ei bine?

— Să batem pe rând la toate porţile; cred că aşa îl vom găsi mai curând pe John Colden.

— Eşti un dobitoc! zise Nichols; dar tăcere.

Nişte paşi se auzeau în depărtare.

— Trebuie să fie Paddy!…

Într-adevăr, dânsul era.

Nichols îl recunoscuse după statura lui înaltă. Când îi văzu aproape de tot, îl fluieră încetişor.

Paddy se apropie.

— Ah! Ştiam eu că vei veni, zise Nichols.

— Timpurile sunt destul de grele, răspunse Paddy, pentru ca să nu dispreţuim două sute de livre.

Se aşezară cu toţii pe iarbă.

— De unde ţi-a venit ideea că John Colden e ascuns în Rotherhithe? întrebă Paddy.

— Nu putea fi ascuns nici în Wapping, nici în Saint-Gilles.

— Dar mai este cartierul Southwark.

— Şi împrejurimile catedralei Saint-George, continuă Paddy.

— Nu, zise Nichols; sunt sigur că e în cartierul acesta.

Dar deodată, Nichols sări în sus şi impuse tăcere tovarăşilor săi.

Nişte paşi se auzeau de cealaltă parte a cimitirului. Nichols alergă într-acolo. Văzu un om care căuta să se ascundă în umbra unei case vecine. Se repezi la dânsul şi-l apucă de gât. Dar omul rezistă.

— E, hei! zise dânsul. Dacă eşti pick-pocket, camarade, îţi pierzi timpul în zadar. N-am niciun penny în buzunar şi mi-am uitat chiar şi batista acasă.

— John! exclamă deodată Nichols.

— A!… Tu eşti Nichols? zise John, căci într-adevăr, dânsul era.

Lovit cu lopata în cap de Shoking, John se scufundase în apele negre ale Tamisei.

Dar fusese salvat de un câine Terra Nova, şi rana pe care o primise nu prezenta nicio gravitate.

Capitolul XXII

Să ne întoarcem acum la Shoking.

Ne aducem aminte că Omul Gri îl însărcinase să prepare un medicament pentru John Colden.

Dar în seara aceea era prea târziu şi Shoking se îndreptă spre Hampstead.

Cameristul îl aştepta şi nu se miră deloc când văzu în ce costum bizar era îmbrăcat stăpânul său.

Milord nu era oare un senior excentric?

Shoking era acum mai liniştit, de vreme ce singurul om de care, după credinţa lui, avea să se teamă, zăcea în fundul Tamisei.

După ce întrebă cum îi mai merge Ermiliei, se retrase în camera sa, se culcă şi dormi dus timp de opt ore.

A doua zi prima lui grijă fu să se ducă să prepare medicamentul ordonat de Omul Gri.

Chimistul din colţul lui Heath-Mount ştia că lordul Wilmot are la dânsul o bolnavă şi că un medic francez, cam original, o îngrijea.

Cu toate acestea, citind reţeta, rămase uimit.

— Excentric! murmură dânsul, excentric de tot! Totuşi, nu mai făcu nicio obiecţie; ştia că lordul Wilmot plăteşte bine.

Dar prepararea drogului comandat cerea multă vreme şi Shoking trebui să se înapoieze acasă.

Spre seară, reveni la chimist, care-i dădu o fiolă mică; preţul era de două lire sterline.

— Ieftin medicament! îşi zise cerşetorul.

Şi, luând fiola, plecă. Era prea devreme pentru a se duce la Rotherhithe.

Cu toate că lucrătorul John murise, Shoking se temea şi-şi zise că era prudent să aştepte miezul nopţii.

Se reîntoarse acasă şi se îmbrăcă din nou în costum de marinar.

Restul timpului şi-l petrecu mâncând şi bând.

Numai după ce auzi sunând miezul nopţii, se hotărî să se îndrepte spre Rotherhithe.

Puţin cam emoţionat, dar deplin stăpân pe sine, străbătu podul Londrei, se înfundă în Borough şi după aceea în Rotherhithe.

După cum ştim, la ora aceea înaintată cartierul era cu totul tăcut.

Ajunse astfel până aproape de cimitir şi se opri o clipă pentru a arunca o privare scrutătoare de jur împrejur.

Dar deodată patru oameni, care păreau că ieşiră din pământ îl înconjurară, iar unul dintre dânşii se repezi la el şi-l apucă de gât.

— Ah! de astă dată nu-mi vei mai scăpa!

Shoking simţi că părul i se zbârleşte în cap, căci recunoscu vocea lucrătorului John, pe care-l crezuse zăcând în fundul Tamisei.

*
* *

Pentru a înţelege scena care va urma, e necesar să ne întoarcem îndărăt, în momentul când Nichols îl recunoscuse pe John.

Explicarea nu fu lungă.

— Aşadar, exclamase Nichols, locuieşti acum în Rotherhithe?

— Nu; am venit aici pentru afaceri. Dar tu?

— Eu, de asemenea.

— La miezul nopţii?

— De ce nu?

— Dragul meu, zise Nichols râzând, nu prea văd ce afaceri ai putea face pe aici…

— Dar tu?

— Cu mine e altceva.

— Da?

Şi după mai multe exclamaţii de soiul acestora, cei doi oameni văzură că erau acolo pentru aceeaşi treabă.

Dar acum erau patru şi premiul începea să fie divizat în prea multe părţi, lucru care aduse oarecare încurcătură şi neînţelegere.

— Ascultă, zise John în cele din urmă, ieri aş mai fi stat la îndoială dacă trebuie sau nu să ne muncim; dar acum, nu mă mai atrage numai dorul de câştig.

— Dar ce te mai atrage?

— Mai este şi un dor de răzbunare la mijloc.

Şi, în câteva cuvinte, John îi povesti lui Nichols afacerea cu Shoking.

— Toate evenimentele acestea se înlănţuiesc de minune, zise Nichols.

— Când a dat cineva o lovitură ca aceea pe care am primit-o eu…

Îţi dai seama că Shoking trebuie să mă creadă mort, adăugă John.

— Aşa e!

— Prin urmare, Shoking crezându-mă mort, va reveni pe aici.

— Şi atunci îl vom urmări?

— Nu; vom pune mâna pe dânsul şi-l vom sili să vorbească…

— În ce mod?

— Asta mă priveşte. E de ajuns să-ţi spun că am fost din nou pe la Scotland-Yard şi că mi s-au dat puteri mai întinse.

Iată în ce mod, John, intrase în asociaţia Nichols, Macferson & Paddy.

Toţi patru stăteau ascunşi în cimitir şi se aruncară ca nişte tigri asupra bunului Shoking, îndată ce John îl văzu apărând.

— Ah! exclamase John. De astă dată te ţinem bine şi nu ne vei mai scăpa.

Shoking se îngălbenise de moarte.

John îl trânti la pământ. Paddy îi astupă gura cu batista şi ceilalţi doi îi legară mâinile şi picioarele.

— Acum, zise Nichols, ce facem cu el?

John se întoarse spre scoţian.

— Tu eşti cel mai voinic, nu-i aşa?

— Aşa cred, răspunse cu modestie Macferson.

— Ei bine! ia-l pe domnul acesta în spate.

Scoţianul se aplecă şi Shoking fu ridicat în sus ca un pachet de pene.

— Unde mergem? întrebă Nichols.

— Spre Tamisa, răspunse John.

Shoking se înfioră până în măduva oaselor. Fără îndoială, oamenii aceia voiau să-l arunce în apă legat şi, de astă dată, nu mai era nicio nădejde de salvare.

Capitolul XXIII

Tamisa, în trecerea ei prin Londra, seamănă mai mult cu un port, decât cu un fluviu.

În timpul zilei, sute de vapoare, de toate speciile şi categoriile, plutesc în toate părţile; însă în timpul nopţii, ambele maluri sunt pline de o cantitate considerabilă, de o adevărată pădure de catarge.

Coborând la Tamisa, dinspre Rotherhithe, dacă laşi pontonul de îmbarcare spre dreapta şi o iei puţin spre stânga, dai peste un fel de barcă fixă, cu prora rotundă, care seamănă cu unul din acele vase olandeze, ce plutesc şi pe mare, şi pe canalele din interior.

Ambarcaţiunea n-avea catarge; semăna mai mult a casă, decât a vas.

Ce rost avea ea acolo?

Servea de magazie, sau poate de arsenal.

La prima vedere, ar fi greu de ghicit.

Pe proră stătea scris cu litere albe un nume: *Manning*.

Ce este acest Manning?

E pur şi simplu un negustor celebru de cai.

În fiecare lună, ambarcaţiunea despre care e vorba este încărcată cu cai şi, remorcată de un mic vaporaş, se îndreaptă spre mare.

În interior arată întocmai ca un grajd.

Spre această bizară construcţie se îndreptă John, împreună cu mica sa trupă.

Nu există în Londra vagabond adevărat care să nu fi dormit cel puţin o dată în viaţa lui în ospitaliera „Manning house", cum fusese ea botezată.

Domnul Manning nu locuieşte în Londra şi şlepul era lăsat totdeauna fără păzitori.

— Aici, zise John, păşind cel dintâi pe ponton, aici vom fi acasă la noi, şi vom putea convorbi în linişte cu Excelenţa sa, lordul Wilmot.

Shoking începu să respire puţin mai uşurat; el crezuse că va fi aruncat în apă, fără multă vorbă. Era acuma în deplină siguranţă.

Coborâră cu toţii în interiorul bărcii, care era cu totul pustie; într-un colţ numai, se mai vedeau câteva resturi de nutreţ.

— Camarazi, zise John, cred că Excelenţa sa, lordul Wilmot, va putea să ţipe cât va pofti; de aici nu-l va auzi nimeni.

Şi luând o mână de paie, o aşeză în mijlocul grajdului şi-i dădu foc.

— Bine, înţeleg, zise Nichols.

— Şi eu de asemenea, zise Paddy.

— Eu nu înţeleg nimica, zise Macferson, care-şi lăsase povara jos.

Shoking, de asemenea, nu înţelegea nimic.

— Milord, zise atunci lucrătorul John cu o ironie amară, vom avea onoarea să-ţi luăm un mic interogatoriu şi, dacă nu vei voi să ne răspunzi cum se cuvine, vom fi siliţi să recurgem la oarecare extremităţi…

Zicând acestea, îi scoase batista din gură.

— Mizerabililor! urlă atunci Shoking, dacă veţi îndrăzni să-mi faceţi vreun rău, veţi fi spânzuraţi cu toţii.

— Excelenţa voastră locuieşte în Rotherhithe, întrebă John, surâzând.

— Nu, răspunse Shoking.

— Atunci de ce se tot plimbă prin acest cartier?… Nu s-ar putea să ştim şi noi?… Vedeţi bine că nu vă mai cer deloc socoteală, pentru o oarecare lovitură de lopată…

Shoking nu răspunse.

— Noi nu suntem oameni rai, continuă John, dar avem interes să ştim ce caută Excelenţa voastră la Rotherhithe? Nu-i aşa că vine să se

întâlnească cu John Colden?…

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, răspunse Shoking, cu vocea înăbuşită.

Atunci John făcu un semn scoţianului şi acesta desfăcu frânghiile care legau picioarele lui Shoking.

În acelaşi timp, John apropie de dânsul grămada de paie care ardea.

Shoking scoase un strigăt teribil de durere.

— Cred că acum i se va dezlega limba, zise John râzând.

Flacăra creştea mereu şi martiriza picioarele nenorocitului Shoking.

Dar dânsul, în mijlocul suferinţelor pe care le îndura, îşi spunea:

„Prefer de o mie de ori mai bine moartea, decât să-l trădez pe Omul Gri.”

Cu toate astea, Shoking, făcu un semn.

— Daţi la o parte focul, exclamă dânsul, şi voi vorbi.

— Aşa te vreau! zise John.

Şi dădu de-o parte grămada de paie aprinsă.

Capitolul XXIV

Shoking nu era trădător; decât să-l vândă pe Omul Gri, mai bine ar fi îndurat cele mai grozave suplicii.

În mijlocul suferinţelor sale, Shoking nu-şi pierduse capul. El văzuse bine că situaţia cerea numaidecât o soluţie imediată.

Şi, în câteva clipe, imagină o poveste întreagă.

— Ei bine, Excelenţă, zise John, după ce dăduse la o parte grămada de paie, te ascultăm.

— Ah! Bunul meu John, începu Shoking, numai mândria m-a pierdut pe mine. Pentru a juca câteva zile rolul de lord, am devenit sclavul unui om primejdios. Dar de-ai şti ce teamă mi-e de „dânşii”! Când vor afla că i-am trădat, mă vor ucide ca pe un câine turbat!

— Şi noi, dacă nu vei vrea să vorbeşti, te vom arunca Tamisa, cu un bolovan de gât.

— Voi vorbi, zise Shoking.

— Dacă-i aşa, grăbeşte-te.

— Dar trebuie să-mi făgăduiţi un lucru.

— Ce lucru?

— Trebuie să-mi făgăduiţi că mă veţi apăra.

— Dacă ne vei conduce la casa unde este ascuns John Colden să n-ai nicio grijă; nu te va atinge nimeni.

— Asta nu pot, zise Shoking.

— Atunci voi aprinde din nou paiele.

— Aşteptaţi puţin, vă rog!… Nu e nevoie să merg eu; vă spun strada şi numărul casei şi vă veţi duce singuri.

— Şi în timpul acesta dumneata ştergi putina, după ce ne vei fi înşelat ca pe nişte proşti!… Oh!… Nu suntem noi aşa de mărginiţi!

— Te înşeli, răspunse Shoking; voi rămâne prizonier. Doi dintre voi pot rămâne pentru a mă păzi.

— Dar de ce nu vii şi tu cu noi?

— Pentru că mă tem.

— De cine?

— De „dânşii”.

Era atâta groază în cuvintele acestea, încât John îl crezu.

— Ei bine! răspunse el, fie şi cum zici tu; dar dacă ne înşeli, te vom strânge de gât şi te vom arunca în fundul Tamisei.

— Nu vă înşel, zise Shoking, cu accentul celei mai perfecte bune credinţe.

— Vorbeşte.

— John Colden, începu Shoking, e ascuns în Love Lane, la numărul nouăsprezece. Este o casă cu pereţii negri şi cu trei etaje.

— Bun!

— De jur împrejur este un grilaj frumos.

— Foarte bine!

— Veţi lovi de trei ori în uşă şi veţi zice persoanei care va veni să vă deschidă: „Regina s-a întors în Londra”.

— Ce reprezintă cuvintele acestea?

— Sunt cuvintele de trecere, parola.

— Şi ni se va deschide?

— Da, şi vi se va face un semn.

Şi Shoking făcu un semn misterios cu mâna stângă.

— Şi ce vom răspunde noi?

— Veţi răspunde printr-un alt semn.

Şi Shoking făcu un al doilea semn, de astă dată cu mâna dreaptă.

— Atunci, continuă dânsul, veţi fi primiţi ca prieteni ai Irlandei şi veţi fi introduşi înăuntru.

— Ei bine! zise John, întorcându-se spre Nichols şi spre Paddy, voi ce spuneţi?

— Să mergem unde ne spune omul acesta.

— Dar doi dintre noi vor rămâne aici să-l păzească pe Shoking.

— Oh! exclamă scoţianul Macferson, cred că eu singur sunt îndestulător.

— Da?

— Şi, pentru mai multă siguranţă, adăugă Macferson puteţi să închideţi oblonul de la intrare. Vom rămâne amândoi prizonieri aici.

— Aşa vom face, zise John.

Cei trei oameni plecară, lăsându-i pe Macferson şi pe Shoking prizonieri în întunericul şlepului lui Manning.

Shoking îşi spunea că, desigur, vreo şalupă din serviciul de

siguranţă va trece pe acolo şi atunci va avea, poate, o şansă de scăpare.

Dar fostul cerşetor mai avea în acelaşi timp şi un alt ac de cojoc.

„Păstrez mereu în buzunar fiola cu medicamentul pentru Omul Gri, îşi spunea dânsul, şi cred că mai sunt farmacişti în Londra care vor putea să repete reţeta”.

Şi, favorizat de întuneric, Shoking scoase din buzunar fiola destinată să-l prefacă pe John Colden în mulatru, o destupă fără zgomot şi, ducând-o la buze, înghiţi trei sferturi din conţinut.

Capitolul XXV

Abia înghiţise Shoking lichidul şi simţi o senzaţie bizară zguduindu-i corpul. Părea că-l apucase un violent accent de friguri.

După aceea, şi aproape îndată, fu cuprins de călduri teribile.

„Medicamentul lucrează”, cugetă Shoking, care nu-şi pierduse deloc sângele rece.

Avea o încredere aşa de deplină în vorbele Omului Gri încât era absolut sigur că în mai puţin de o oră va deveni mulatru.

Îşi sacrificase culoarea naturală, fără nicio părere de rău; de multă vreme renunţase la cuceriri amoroase şi era de părere că o friptură bună şi un pahar de vin vechi fac mai mult decât o sută de femei frumoase şi tinere.

Cu restul lichidului rămas în fiolă, Shoking îşi frecă părul, după cum îşi amintea că-i recomandase Omul Gri.

Toate acestea le făcu în mijlocul întunericului cel mai adânc şi fără niciun zgomot.

Macferson întindea din când în când mâna spre dânsul, spre a se asigura că nu se mişcase din loc.

— Ce vrei? îl întrebă Shoking.

— Vreau să mă asigur că eşti mereu lângă mine.

— Sunt aici pentru că aşa vreau eu, răspunse Shoking.

— Şi pentru că te păzesc eu, adăugă Macferson.

Shoking izbucni într-un hohot nebun de râs.

— Dacă aş vrea, aş pleca îndată, zise el; eu nu sunt om, eu sunt diavolul!

— Ei, aş! murmură scoţianul; văd că ai poftă să-ţi baţi joc de mine.

— Aşadar, tu crezi serios că eu sunt om?

— Ce fel de vorbe sunt acestea?

Shoking începu să râdă atât de diabolic, încât scoţianul se înfioră.

— Ai vreun chibrit la tine? întrebă Shoking.

— Da.

— Ei bine; îţi voi dovedi că sunt diavolul.

— Cum asta?

— Ce culoare are părul meu?
— Roşu.
— Dar pielea?
— Albă.
— Te înşeli, zise Shoking, pielea mea este neagră.
Scoţianul strânse pumnii furios,
— Ai de gând să încetezi o dată, ori te pocnesc!
— Nu încetez deloc; aprinde un chibrit şi vei vedea.
Scoţianul scoase un chibrit din buzunar şi-l aprinse.
Oroare!… Avea în faţa lui un om negru ca abanosul, cu părul alb ca zăpada.
— Vezi bine că sunt diavolul! exclamă Shoking, izbucnind într-un hohot de râs strident.
Scoţianul se retrase înspăimântat într-un colţ al şlepului.
— Sunt diavolul, repetă Shoking, şi te voi pedepsi!
În acelaşi timp, ex-cerşetorul scoase şi dânsul un chibrit din buzunar, aprinse grămada de paie şi, luând în mână un smoc aprins, veni ameninţător spre Macferson.
Superstiţiosul scoţian urcase deja scările şi încerca să dea la o parte oblonul.
Văzând din nou faţa neagră a lui Shoking, Macferson simţi o groază aşa de mare, încât forţele îi sporiră şi cu o lovitură violentă, dădu oblonul la o parte şi ţâşni afară ca o săgeată.
Shoking alergă după dânsul, cu paiele aprinse în mână strigând:
— Ah! Ai îndrăznit să te joci cu diavolul! Vei vedea tu acum!
Macferson începu să alerge ca un nebun şi vrând să scape mai repede de vedenia aceea îngrozitoare, se aruncă în Tamisa, fără să mai ţină seama că apa fluviului era rece ca gheaţa.
Rămas liber, şi ştiindu-se acum cu totul transformat, Shoking se rezemă de barele podului, zicându-şi.
„Acum, nu voi fi deloc supărat să-l văd pe lucrătorul John întorcându-se”.

Capitolul XXVI

„Love Lane”, adică stradela Amorului, e o stradă foarte mică, foarte îngustă şi foarte întunecoasă.
Sunt numai case particulare; nu se vede nicio cârciumă, nicio prăvălie.
La nouă seara, Love Lane este aşa de tăcută, încât ai putea auzi şi bâzâitul unei muşte.
Şi totuşi, spre această stradă se îndreptară cei trei tovarăşi: Nichols, Paddy şi John.
— Nu ştiu de ce se teme animalul acela de Shoking să vină aici,

zise John, intrând în Love Lane.

— Mie mi se pare că am fost traşi pe sfoară, zise Nichols.

Se opriră în faţa casei cu numărul 19.

Casa n-avea grilaj, după cum le spusese Shoking; cu toate acestea John sună.

După mai multe momente de aşteptare, o fereastră de sus se deschise şi se auzi o voce piţigăiată:

— Dacă-l căutaţi pe domnul abate, aţi venit prea târziu; chiar adineauri a plecat în oraş.

Cei trei oameni se priviră înlemniţi.

Cu toate acestea, John continuă:

— „Regina s-a întors în Londra".

— Şi ce-mi pasă mie? răspunse vocea piţigăiată, după care, servitorul preotului închise fereastra.

Era evident că Shoking îi trăsese pe sfoară.

Se reîntoarseră spre Tamisa în fugă.

— Îl voi gâtui! striga John în fugă.

— Ba nicidecum, interveni Nichols. Îl vom duce la poliţie şi vom încasa premiul făgăduit pentru lordul Wilmot; e dreptul nostru, după cum îţi vei avea şi tu partea din premiul pentru John Colden.

John suspină; vedea bine că Nichols are dreptate şi că trebuia să-şi înfrâneze dorul de răzbunare.

Ajunseră în sfârşit şi la bizarul şlep al domnului Manning.

Dar deodată, John scoase un strigăt de uimire, strigăt, care fu repetat de ceilalţi doi tovarăşi.

Oblonul era dat la o parte; şlepul era gol. Macferson şi Shoking dispăruseră.

Furios din cale afară, John se îndreptă spre pod, şi zărind acolo o umbră neagră, alergă spre dânsa.

Ceilalţi doi îl urmară de aproape.

— Un nebun! exclamă Nichols.

Negrul îi privi fricos şi începu să râdă idioţeşte.

Dar cu toate silinţele pe care şi le dădură, nu putură scoate nimic din gura lui.

Negrul repeta mereu:

— Eu văzut nimica nu… Neptun venit Anglia… găsească lucru… aveţi foame mare…

— Naiba să te ia cu foamea ta cu tot! exclamă John în cele din urmă, şi se îndepărtă de negru, dându-i o lovitură puternică.

— Macferson ne-a trădat, murmură Paddy.

— Oh, asta nu se poate.

— Shoking îi va fi dat bani.

— Desigur! exclamă John, care-şi aducea aminte de pumnul de aur pe care-l primise el însuşi de la Shoking.

În clipa aceea se auzi şuieratul unei sirene. Era una dintre şalupele „Regalistului”, care îşi făcea cursa obişnuită.

— S-o ştergem de aici, zise John; locul nu e tocmai sigur.

Şi se depărtară toţi trei în grabă.

Negrul, adică Shoking – căci dânsul era – rămas singur, murmură:

„Acum sunt sigur că John nu mă va mai recunoaşte.”

Şi, lungindu-se pe pod, rămase nemişcat.

Şalupa „Regalistului” trecu fără să se oprească.

Shoking se ridică şi se îndepărtă grăbit de Rotherhithe.

*

* *

În aceeaşi noapte, pe la orele două, sir Peters Town se despărţise de miss Ellen.

Ce planuri întunecate concepuseră cei doi complici?

După plecarea preotului, miss Ellen părăsi pavilionul şi se întoarse în palat.

Conform ordinelor sale, cameristele erau culcate.

Miss Ellen străbătu vestibulul, aprinse o lampă şi se pregătea să se retragă în apartamentul ei, când deodată, zări o lumină în cabinetul de lucru al tatălui ei.

Oare lordul Palmure se întorsese aşa de timpuriu acasă?

De obicei îşi petrecea noaptea întreagă la club şi nu se întorcea decât în zorii zilei.

Miss Ellen intră în camera sa îşi făcu singură toaleta de noapte, apoi, luând o lumânare se îndreptă spre cabinetul de lucru al tatălui ei, printr-o uşă dosnică.

Se apropie de uşă şi bătu încetişor; dar nu primi niciun răspuns.

În zadar; repetă lovitura a doua oară.

Atunci, cugetă că tatăl ei adormise şi se aplecă să privească prin gaura uşii.

În adevăr, tatăl ei stătea la masă, cu spatele spre uşă şi părea cufundat într-o meditaţie adâncă.

Miss Ellen, deschise uşa şi intră încetişor.

Deodată însă, omul care stătea la masă şi care era îmbrăcat în hainele de lucru ale lordului Palmure, se întoarse; omul acela nu era lordul Palmure!

Era Omul Gri!…

Miss Ellen rămase înlemnită, în timp ce Omul Gri făcu o săritură şi închise uşa.

— Miss Ellen, zise dânsul, ţi-am făgăduit să-ţi fac o vizită şi mă ţin de cuvânt.

Şi prinse cu îndrăzneală mâna tinerei fete.

La acest contact, miss Ellen îşi regăsi toată energia fizică.

— Ah, mizerabile, zise dânsa, de astă dată nu vei mai ieşi de aici.

Şi voi să alerge spre cordonul soneriei; dar Omul Gri o opri.

— Miss Ellen, zise dânsul, n-avea teamă; vreau să-ţi spun, numai câteva cuvinte… Apoi vei fi liberă să-ţi chemi servitorii. Tatăl dumitale, continuă el, este în momentul acesta la club, unde joacă o partidă de whist cu doi dintre amicii săi, care sunt în acelaşi timp şi amicii mei. Partida va dura până la orele patru dimineaţă. Dacă în momentul acela eu nu voi fi ieşit liber din casa aceasta, tatăl dumitale va fi asasinat. Înţelegi bine, ce-ţi spun, nu-i aşa? Acum eşti liberă să-ţi chemi servitorii.

Miss Ellen rămase tăcută.

— Haide, zise Omul Gri, fii sinceră; mărturiseşte că deşi nu ţi-am făcut niciun rău, nutreşti împotriva mea o ură de moarte.

— Oh! aşa este, răspunse dânsa. O ură sălbatică.

— Ai jurat să mă pierzi?

— Da.

— Şi-ai fi bucuroasă să mă vezi dus la eşafod?

— Desigur, răspunse dânsa, înfruntându-i privirea. Şi crede-mă – ţi-o spun ca o bună prietenă – ai face bine să mă distrugi acum cât sunt în puterea dumitale.

— Eu nu mă tem de dumneata, răspunse Omul Gri surâzând.

Şi dând la o parte haina lordului Palmure, Omul Gri rămas în hainele lui negre şi cravata albă, scoase din buzunarul vestei, un plic voluminos.

— Ca dovadă că nu mă tem de dumneata, iată, ţi-am adus scrisorile pe care le-ai adresat nenorocitului Dick Harrison.

Miss Ellen îşi înăbuşi un strigăt.

— Ia seama, zise dânsul, întinzând mâna spre plic… ia seama! Îţi repet că nu mă tem de dumneata.

Şi un surâs mândru îi flutură pe buze.

Capitolul XXVII

Miss Ellen îşi stăpâni furia şi avu un elan de generozitate.

— Nu, zise dânsa, nu vreau să am în faţa mea un inamic dezarmat; reia-ţi scrisorile, domnule.

Omul Gri surâdea mereu.

— Ascultă-mă, zise el; adineauri ţi-am spus că tatăl dumitale e la club şi că e în primejdie de a fi ucis.

— Da, mi-ai spus lucrul acesta.

— Eu nu ştiu unde e tatăl dumitale şi nici nu l-am văzut măcar. Am venit aici fără nicio armă; scrisorile acelea compromiţătoare sunt acum în mâna dumitale. Prin urmare, eşti liberă să-ţi chemi servitorii şi să mă arestezi.

Miss Ellen tremura de mânie.

— Domnule, zise ea, eşti foarte imprudent.

— Crezi?

— Eu ţi-am jurat moartea şi dumneata vii să te pui astfel la dispoziţia mea.

— După cum vezi, răspunse dânsul.

Dânsa izbucni într-un hohot de râs nervos.

— Da, ai dreptate… Eu nu vreau să te înving prin trădare. Ia-ţi scrisorile, domnule, şi pleacă; eşti liber.

— Miss Ellen, răspunse Omul Gri surâzând, văd că ai făcut un pas spre ţinta urmărită de mine.

— Da?!

— Ura dumitale devine mai dreaptă.

— Da; dar te rog să crezi că ura aceasta este tot aşa de sălbatică.

— Ştiu, zise dânsul; e sălbatică, dar serveşte proiectele mele viitoare.

— Proiectele dumitale?

— Da.

— Aş putea să cunosc şi eu aceste proiecte?

— Pentru a-ţi vorbi de ele am venit aici…

— Ei bine!… Te ascult.

— Miss Ellen, reluă dânsul, cu cea mai desăvârşită galanterie, eşti tânără, eşti frumoasă, eşti inteligentă şi energică; vei fi una dintre cele mai bogate moştenitoare din Anglia.

— Şi? întrebă dânsa dispreţuitoare.

— Cauza pe care mai departe o vei servi dumneata, va triumfa.

— Cred şi eu.

— Numai că, mai târziu, alta va fi cauza pe care o vei servi dumneata.

— Şi care va fi această cauză?

— Aceea a Irlandei.

Miss Ellen izbucni într-un hohot de râs plin de dispreţ.

— Da, zise dânsa, ştiu; mi-ai mai spus lucrurile acestea şi altă dată.

— Şi-ţi repet, zise dânsul, privind-o drept în ochi.

Siguranţa cu care vorbea omul acela aduse o adâncă tulburare în pieptul tinerei fete.

— Pleacă, domnule! strigă dânsa. Pleacă!

— Un singur cuvânt… Vreau să-ţi spun cum se va opera metamorfoza pe care ţi-o prezic.

— Ei bine! zise dânsa, consimt să ascult şi această ultimă nebunie.

— Întreaga metamorfoză se rezumă în câteva cuvinte.

— Să auzim!

— Te vei îndrăgosti de mine.

De astă dată, furia mândrei patriciene nu mai cunoscu limită.

— Ieşi, domnule, strigă dânsa ridicând vocea; pleacă de aici!

Omul Gri se retrase în fundul camerei.

Şi pe când miss Ellen repeta pentru a treia oară:

— Pleacă, domnule!

Omul Gri apăsă un resort, aflat la spatele lui, şi miss Ellen se văzu dintr-o dată singură.

Omul Gri dispăruse.

Tânăra fată crezu că era jucăria unui vis.

Dar plicul lăsat pe masă de Omul Gri era dovada deplină a realităţii.

Ea îl apucă cu aviditate, îl deschise şi începu să numere scrisorile.

Erau toate, dar una singură lipsea.

Şi era tocmai aceea care dovedea într-un mod clar slăbiciunea ei morală, căderea ei fizică.

Miss Ellen se ridică înnebunită.

„Oh! mizerabilul!… exclamă dânsa; m-a înşelat din nou! Oh, dar de acum înainte, voi fi fără milă, fără conştiinţă.”

Şi aruncă scrisorile în foc.

În clipa aceea, zgomotul unei porţi închise ajunse până la dânsa.

Lordul Palmure se întorcea acasă.

Miss Ellen stătu o clipă la îndoială.

În cele din urmă se hotărî să-şi aştepte părintele în cabinetul său de lucru.

Voia să-l întrebe dacă avea cunoştinţă de uşa aceea secretă prin care dispăruse Omul Gri.

Văzând-o, lordul Palmure, rămase înlemnit în prag.

— Tată, zise dânsa, înainte de a-ţi explica prezenţa mea aici, lasă-mă să-ţi pun câteva întrebări.

— Te ascult.

— Casa pe care o locuim este proprietatea noastră?

— Fără îndoială.

— De când?

— Am moştenit-o de la tatăl meu… De ce această întrebare?

— Camera aceasta are numai două uşi? continuă miss Ellen.

— Vezi bine.

— Te înşeli, tată; mai este şi o a treia uşă.

— Eşti nebună.

— Mai este o uşă în peretele acesta, repetă dânsa, arătând cu mâna peretele prin care dispăruse Omul Gri.

— Unde naiba vezi tu vreo uşă aici? întrebă lordul Palmure, privind peretele cu atenţie.

— Nu văd nimic, dar sunt sigură că există.

— Ce glumă!

— Nu numai atât, continuă tânăra fată, dar adineauri am văzut-o

deschizându-se în faţa mea…

— Când?

— Acum douăzeci de minute.

— În faţa ta?

— Da… Pentru a lăsa liberă trecerea unui om, care se îmbrăcase cu costumul dumitale de lucru.

— Cine e omul acesta? exclamă lordul Palmure.

— E „dânsul”.

După accentul de ură în care pronunţa aceste două cuvinte, lordul Palmure ghici îndată despre cine era vorba.

Şi nobilul lord rămase uimit de atâta îndrăzneală.

Deodată, miss Ellen alergă la fereastră, o deschise şi trase cu urechea.

O şuierătură ascuţită străbătu spaţiul.

— Ce înseamnă asta? întrebă lordul Palmure.

— Aşteaptă-mă aici, răspunse tânăra fată.

Şi ieşi repede afară.

Erau orele patru de dimineaţă şi, până să se lumineze de ziuă mai era destulă vreme.

Miss Ellen coborî în grădină şi se îndreptă spre mica portiţă dosnică.

Şuierătura pe care o auzise era semnalul convenit între ea şi Paddy.

Într-adevăr, Paddy se întorcea să-i dea seamă despre rezultatul expediţiei sale.

— Ei bine? întrebă miss Ellen.

Paddy povesti totul cu de-amănuntul. După aceea adăugă:

— Dar eu am cu totul altă idee şi cred că ştiu unde se află ascuns condamnatul la moarte.

— Da?

— Dumneata ştii unde este situată biserica Saint-George?

Miss Ellen tresări…

— Ei bine, toată noaptea văd clopotniţa acelei biserici luminată; dacă John Colden ar fi ascuns acolo, nu m-aş mira de loc.

— Tovarăşii tăi de astă noapte ştiu şi ei lucrul acesta?

— Nu, milady.

— Ei bine! zise cu vioiciune miss Ellen, va trebui să păstrezi secretul numai pentru tine.

Şi miss Ellen îşi spuse:

„Nu John Colden e ascuns în clopotniţa aceea; o simt după bătăile inimii mele… E *dânsul*.”

Apoi, cu voce tare, adăugă:

— Vino cu mine, Paddy.

Şi închizând cu grijă portiţa, se îndreptă spre un colţ al grădinii, unde ştia că îşi ţine grădinarul instrumentele.

Alese un târnăcop, un ciocan şi o pereche de foarfeci şi arătându-le lucrătorului, zise:

— Ia instrumentele acestea şi urmează-mă.

Capitolul XXVIII

Paddy nu ghicea ce voia să facă miss Ellen, dar era hotărât s-o asculte orbeşte.

Miss Ellen îl introduse în cabinetul de lucru al lordului Palmure.

Acesta, care nu-şi revenise încă din uimirea adâncă în care îl lăsaseră destăinuirile fiicei sale, încruntă din sprâncene când îl văzu pe Paddy.

— Tată, zise miss Ellen, vreau să-ţi dovedesc că n-am fost obiectul unei halucinaţii. În peretele acesta există o uşă secretă, şi trebuie să ştim cu orice preţ unde duce ea.

Şi, fără să mai aştepte răspunsul nobilului lord, tânăra fată făcu un semn lui Paddy, care se apropie cu uneltele în mână.

Tapiseriile fură date la o parte şi dădură peste un corp tare.

— E peretele, zise lordul Palmure.

— Nu, răspunse Paddy, e ceva ca o placă de fier.

Paddy îşi continuă lucrul şi curând, o uşă mare de fier apăru în faţa celor trei oameni uimiţi.

— Vezi? zise miss Ellen.

Uşa aceasta n-avea nici zăvoare, nici broască; dar un mic buton de aramă se zărea într-un colţ.

Paddy aplică o lovitură de ciocan pe acest buton.

Deodată uşa se deschise şi un curent de aer umed lovi faţa lordului Palmure şi a fiicei sale.

Uşa dădea într-un coridor strâmt, aflat în lărgimea zidului.

— Haide, tată, zise miss Ellen, trebuie să ne facem o idee clară despre toate acestea.

— Aşa cred şi eu.

Se înarmară cu revolvere şi porniră înainte, prin coridor.

Paddy mergea în faţă, ţinând o lampă în mână. Coridorul era foarte scurt, însă la capătul lui se vedeau nişte trepte.

Erau nişte trepte în spirală, care păreau că nu se mai sfârşesc.

La cea de a treisprezecea treaptă, Paddy se opri.

— Ce este? întrebă miss Ellen.

— Aud zgomot.

Într-adevăr, un murmur înăbuşit, asemănător cu zgomotul pe care-l fac valurile mării izbindu-se de stânci, ajungea până la dânşii.

— Dacă ţi-e teamă, zise ea, dă-mi mie lumânarea; voi merge eu înainte.

— Mie nu mi-e teamă de nimic, milady, răspunse Paddy.

Şi continuară să coboare treptele.

Temperatura devenea din ce în ce mai rece şi aerul mai curat.

În sfârşit, dădură peste ultima treaptă; erau acum într-o pivniţă adâncă, în fundul căreia se deschidea o altă subterană.

Subterana aceasta părea să fie destul de largă; cu toate acestea, înainte de a merge mai departe, miss Ellen se întoarse spre tatăl ei.

— Aşadar, zise dânsa, n-ai auzit niciodată vorbindu-se de subterana aceasta?

— Niciodată.

Apoi, deodată, auzind din nou murmurul acela înăbuşit care ajungea până la dânşii, lordul Palmure îşi lovi fruntea cu mâna.

— Aşteaptă, Ellen, zise dânsul, mi se pare că îmi amintesc. Trebuie să fim foarte aproape de White-Hall.

— Da?

— Subterana aceasta trebuie să fie aceea săpată în timpul regelui Carol I, de către partizanii săi, care voiau să-l salveze.

— Ah!

— Şi, dacă nu mă înşel, conduce la Tamisa, aproape de podul Westminster. Murmurul pe care îl auzim nu e altceva decât zgomotul valurilor Tamisei.

— Ei bine, să mergem înainte, zise miss Ellen.

Şi luând lumânarea din mâna lui Paddy, porni cea dintâi prin subterană, în timp ce-şi punea întrebarea:

„Cum a putut Omul Gri să descopere ascunzătoarea aceasta?!”

Capitolul XXIX

Lordul Palmure avea dreptate. Erau în subterana săpată pentru nenorocitul rege Carol I.

Cu cât înaintau, pământul devenea mai umed şi aerul mai rece.

Deodată năvăli un curent de vânt aşa de puternic, încât lumânarea se stinse.

Din fericire, Paddy avea la dânsul o cutie de chibrituri englezeşti, care ard fără flacără.

La lumina palidă a acestor chibrituri, înaintară, cu toate că lordul Palmure propuse de mai multe ori fiicei sale să se întoarcă.

La un moment dat, miss Ellen zări un punct roşu, care ardea în depărtare. S-ar fi zis că e o lampă suspendată de bolta subteranei.

— Nu mai avem nevoie de chibriturile tale, Paddy, zise dânsa.

Acum subterana devenise nisipoasă şi umedă ca o mlaştină; prin unele părţi, apa ajungea până la glezne.

Cu toate acestea, miss Ellen mergea mereu înainte.

Şi, lucru bizar!… În vreme ce lumina părea încă foarte îndepărtată, zgomotul valurilor deveni aşa de puternic, încât se părea că fluviul

curge chiar prin subterană.

După ce mai făcu câţiva paşi, miss Ellen se opri; înţelese.

Subterana se deschidea pe ţărmul Tamisei şi lumina pe care o vedeau era a unui felinar de pe ţărmul opus.

Miss Ellen ajunse în capătul subteranei şi putu să-şi dea seama de drumul pe care-l urmase Omul Gri.

— Ei bine, întrebă lordul Palmure, la ce ne-a servit expediţia aceasta?

— Mi-a dat o idee, zise miss Ellen.

— Ah! Ce idee?

— E secretul meu, tată. Ai uitat oare condiţiile noastre?

Lordul Palmure nu mai puse nicio întrebare şi se întoarseră îndărăt pe acelaşi drum.

Când fură sus, miss Ellen puse o pungă plină în mâna lui Paddy şi-i zise:

— Acesta este un supliment, peste ceea ce ţi-am făgăduit. Va trebui însă, să păstrezi cea mai desăvârşită tăcere.

— Nu e nevoie să-mi mai recomanzi lucrul acesta… miss…

— Va trebui să aducem nişte lucrători pricepuţi, zise miss Ellen, adresându-se tatălui ei. Uşa şi tapiseriile trebuie refăcute întocmai cum erau înainte. Omul Gri ar putea să se întoarcă din nou pe acelaşi drum şi nu trebuie să observe nicio schimbare.

Apoi, miss Ellen îi făcu semn lui Paddy s-o urmeze.

Primele raze ale zilei licăreau la orizont, când miss Ellen şi Paddy se coborâră în grădină.

Când ajunseră la portiţa dosnică, Paddy păru că aşteaptă noi ordine.

— Astăzi e duminică? întrebă tânăra fată.

— Da, milady.

— Astăzi vine abatele Samuel?

— Da.

— Ei bine ascultă… mi-ai vorbit adineauri despre o lumină în clopotniţa bisericii Saint-George?

Paddy făcu semn afirmativ din cap.

— Crezi că John Colden e ascuns acolo?

— Aş putea să-mi pun capul.

— Ei bine! îi vei spune abatelui Samuel următoarele: Sunt trei oameni, domnule abate, care caută urmele condamnatului la moarte; aceşti trei oameni au pus la cale planul de a intra în biserică la noapte şi de a pune mâna pe cel ce se ascunde în clopotniţă.

— Dar, milady, zise Paddy înlemnit, dacă-l previn pe abatele Samuel, care este irlandez…

Un surâs flutură pe buzele mândrei patriciene.

— Fă ce-ţi ordon, zise ea, şi nu căuta să înţelegi.

Miss Ellen ghicise foarte bine drumul pe care-l urmase Omul Gri. De altfel lucrul nici nu era greu de ghicit.

Într-adevăr, Omul Gri se urcase în una din acele numeroase bărci care stau în timpul nopţii pe ţărmurile Tamisei, fără nicio pază.

Ieşind de la miss Ellen, dânsul urmă acelaşi drum, fără niciun incident şi lăsă barca la locul de unde o luase.

După aceea se înfundă în păienjenişul de străzi întunecoase care înconjoară biserica Saint-George.

Intrând în cimitir, Omul Gri se opri, căci i se păru că aude nişte gemete.

Mai făcu câţiva paşi în vârful picioarelor şi gemetele deveniră mai distincte.

Omul Gri se îndreptă spre locul de unde veneau gemetele şi în curând zări o umbră neagră.

— Cine-i acolo? întrebă dânsul, oprindu-se brusc.

O voce plângătoare răspunse:

— Sunt eu… eu, Shoking.

— Ah, tu eşti?

— Da, stăpâne.

— Ce s-a întâmplat.

— O mare nenorocire.

— Cui?

— Mie.

— Să nu facem zgomot aici, zise Omul Gri; îmi vei spune totul când vom fi sus.

Urcând spre clopotniţă, Omul Gri se întreba:

— Oare ce-o fi păţit amicul Shoking?

Când aprinse lumina însă, ghici îndată o parte din adevăr.

Omul pe care-l avea înaintea sa nu mai era Shoking; era un negru în carne şi oase.

— Ah! Dumnezeule! exclamă Omul Gri, ai băut medicamentul pe care l-am preparat pentru John Colden?

— Vai, răspunse Shoking, cu ochii plini de lacrimi.

— Dar pentru ce?

— Pentru ca să-mi scap viaţa.

Şi Shoking făcu o sforţare pentru a se linişti. Şi povesti toate întâmplările prin care trecuse.

— Şi de ce eşti aşa de supărat acum? întrebă Omul Gri râzând.

— Pentru că am devenit negru.

— Nu vei păstra culoarea aceasta decât câteva luni.

Dar disperarea lui Shoking rămase la fel de mare.

— Nu cumva eşti îndrăgostit? întrebă Omul Gri.

— Nicidecum.

— Atunci ce-ţi pasă dacă eşti negru sau alb?

— Cum voi putea să devin din nou lordul Wilmot? întrebă Shoking cu vocea plină de suspine.

Omul Gri izbucni într-un hohot de râs.

— Consolează-te, îi zise el; afacerea se poate aranja.

— Ah!

— Nu te vei mai numi lordul Wilmot. Dar în schimb poţi deveni marchizul Valdemar-Mendoza-Perez. Don Valdemar e un brazilian foarte bogat, un mulatru moştenitor al unui senior portughez…

— Dar…

— Dar, zise Omul Gri, de vreme ce te-am făcut o dată lord, de ce nu te-aş face acum marchiz?

— E acelaşi rang? întrebă Shoking ştergându-şi lacrimile.

— Desigur.

Shoking era consolat.

Capitolul XXX

Acum, să ne mai reîntoarcem puţin la abatele Samuel.

Era duminică şi biserica de la Saint-Gilles era plină de lume.

Preotul ţinea o predică elocventă şi toţi îl ascultau într-o tăcere religioasă.

În mulţimea aceasta erau amestecaţi şi doi oameni care nu erau catolici.

Îndată ce predica se sfârşi, aceşti doi oameni ieşiră din biserică şi se îndreptară spre Soho Square, şi nu se opriră decât în mica piaţă „Craven Chapel”.

Cei doi, dintre care unul era bătrân şi unul tânăr, se priviră cu atenţie.

— Ei bine! întrebă cel mai tânăr, ce părere ai despre abatele Samuel?

— Oh!… Dacă ar fi mulţi oameni ca dânsul în Londra, cauza Irlandei ar fi câştigată.

E unul dintre cei doi oameni de care aveam a ne teme.

— Care este al doilea?

— E personajul acela pe care întreaga poliţie îl caută şi care poartă bizarul nume de Omul Gri.

— N-ai primit de la miss Ellen Palmure o scrisoare în care ţi se spunea că până peste trei zile omul acesta va fi prins?

— Ba da… Dar eu aş vrea să-l am pe abatele Samuel…

— Din nenorocire, constituţia engleză e foarte riguroasă, zise preotul cel tânăr.

— Ascultă-mă, tânărul meu amic, reluă sir Peters Town – căci dânsul era – eu m-am gândit mult cam ce-am putea face împotriva abatelui Samuel… Şi uite, aş vrea să am o convorbire cu dânsul.

— Dumneata?…

— Eu.

— Şi când asta?

— Chiar astăzi.

— Cum?… Dumneata, care…

— Toate mijloacele sunt bune pentru a ajunge la ţintă… Ascultă-mă. Abatele Samuel se va duce astăzi în Adam's Street, la un oarecare Paddy, care, deşi protestant, e într-o stare aşa de mizeră încât a fost nevoit să primească ajutoarele preotului catolic.

— Ah!…

— Îl vei aştepta pe-acolo şi-i vei spune că un catolic, fost dascăl la Saint Paul, e pe moarte şi are nevoie de ajutorul său.

— Şi crezi că abatele Samuel mă va urma?

— Sunt sigur.

— Dar este într-adevăr la Saint Paul un om în starea aceasta?

— E omul care a dat semnalul din înălţimea clopotniţei, în noaptea salvării lui John Colden.

— Dar omul acesta a fost dat afară.

— L-am reintegrat în funcţie azi dimineaţă, şi dânsul mi-a jurat că mă va servi.

Tânărul preot se înclină şi se despărţi de sir Peters Town pentru a-i executa ordinele.

Peste o oră era în Southwark şi, câteva momente după aceea, abatele Samuel trecea pe lângă dânsul fără să-l observe.

Preotul irlandez se opri la uşa locuinţei sărmanei familii a lui Paddy şi bătu încetişor.

— Intră, îi răspunse o voce bărbătească dinăuntru.

Preotul tresări.

„Oare Paddy a fost pus în libertate?"

— Dumneata? exclamă el intrând, căci într-adevăr Paddy era; aşadar ţi-ai plătit datoria?

— A plătit-o cineva pentru mine.

— Da?… Aşadar, tot se mai găsesc şi suflete caritabile în Londra.

„Oh, de-ai şti cine e persoana care m-a pus în libertate!"

Şi, întorcându-se spre nevasta şi copiii săi, adăugă:

— Duceţi-vă puţin… Am nevoie să rămân singur cu domnul abate.

Lisbeth şi copiii plecară îndată. Ce se întâmplase oare? Preotul era neliniştit.

— Eu sunt englez şi anglican, domnule abate, începu Paddy; dar fără dumneata, care eşti catolic, nevasta şi copiii mei ar fi murit de foame. De aceea, nu vreau să fac niciun rău Irlandei, pentru că în acelaşi timp ţi-aş face rău şi dumitale, care eşti binefăcătorul nostru.

— Ce vrei să spui? întrebă preotul, din ce în ce mai surprins.

— Aseară, începu Paddy, pe când stăteam în curtea închisorii de la

White-Cross, înconjurat de mai mulţi tovarăşi de nenorocire, un gardian a venit să mă conducă la domnul director.

— Au venit să-ţi plătească datoria, îmi ziseră tovarăşii. Eu nu-mi puteam crede urechilor. M-am prezentat înaintea guvernatorului; într-adevăr, Nichols venise să mă elibereze.

— Cine e acest Nichols?

— Un om de afaceri, un speculant, cu un cuvânt, un om necinstit. Un om de la care primisem de mai multe ori de lucru, pentru că eram foarte sărac. La început, nu m-am gândit decât la nevasta şi la copiii mei. Dar, după primele momente de emoţie, l-am întrebat:

— „Trebuie să ai mare nevoie de mine, de vreme ce ai venit să-mi plăteşti datoria…”

— „Am încasat un avans pentru o afacere rentabilă, îmi răspunse dânsul; vom avea fiecare partea noastră, dacă lucrurile reuşesc.”

— „Câţi suntem?”

— „Patru; tu, eu, Macferson şi lucrătorul John.”

Abatele Samuel tresări, auzind acest din urmă nume.

— Nichols mi-a dat întâlnire pentru miezul nopţii.

— Şi te-ai dus?

— Da.

— Despre ce afacere era vorba?

— Trebuia să ne punem toţi patru în căutarea condamnatului la moarte, pentru a încasa premiul oferit de poliţie.

— Prietene, zise abatele Samuel, îţi înţeleg îndoiala; dar te asigur că osteneala vă va fi zadarnică.

— Vai! domnule abate, din nenorocire, Nichols, ştie unde este ascuns John Colden.

Preotul tresări.

— Chiar în noaptea aceasta trebuia să ne introducem în clopotniţa bisericii Saint-George şi să punem mâna pe John Colden.

Abatele Samuel se îngălbeni de moarte.

— Poliţia e prevenită şi va aştepta în stradă; căci după lege, n-are voie să intre în biserică. Dar, domnule abate, continuă Paddy suspinând. Eu nu-l voi trăda pe acela care mi-a dat pâinea cea de toate zilele, când eram cu totul lipsit… Aveţi destul timp înaintea dumneavoastră şi John poate fi salvat.

— Eşti un om cumsecade, Paddy, şi vei fi recompensat. La cât se urcă premiul oferit de poliţie?

— La o sută de livre.

— Irlanda e săracă, dar duminica viitoare, îţi voi aduce suma aceasta.

Şi preotul voi să lase o guinee pe masă; dar Paddy refuză.

— Pentru moment, zise dânsul, am două coroane; duceţi banii aceştia altora, care sunt mai lipsiţi decât mine.

— Eşti un om cumsecade, Paddy, repetă preotul şi Dumnezeu te va răsplăti.

Şi abatele plecă foarte emoţionat.

*
* *

După plecarea preotului, soţia lui Paddy se întoarse.

— Ei bine? întrebă dânsa.

— Preotul a crezut tot ce i-am spus.

— Atunci miss Ellen va fi mulţumită.

Paddy strânse pumnii.

— Ah! mizerabil ce sunt! murmură dânsul.

Dar soţia sa începu să râdă:

— Ce prost eşti! murmură dânsa.

Paddy nu răspunse nimic, dar îşi luă pălăria şi ieşi. Avea nevoie de aer.

Capitolul XXXI

Ieşind de la Paddy, abatele Samuel se îndreptă direct spre biserica Saint-George.

Tânărul preot, care primise ordinul lui sir Peters Town se luă după dânsul, dar nu îndrăzni să se apropie, atât de tulburat era abatele Samuel.

Intrând în biserica Saint-George, preotul catolic n-avea de gând să rămână multă vreme acolo, pentru că se temea să nu atragă atenţia cuiva.

El se îndreptă repede spre clopotniţă.

Omul Gri dormea adânc.

Abatele Samuel îl trezi.

— Nu mă aşteptam să te văd astăzi, zise Omul Gri, trecând de la somnul cel mai adânc la cea mai apropiată luciditate, aproape fără nicio tranziţie.

Preotul era foarte palid.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Omul Gri.

Abatele Samuel îi povesti în câteva cuvinte ceea ce aflase de la Paddy.

Spre marea lui uimire, Omul Gri rămase foarte liniştit.

— Ştiam toate lucrurile acestea, zise dânsul.

— Dar cred că n-ai de gând să rămâi aici?

— Nu ştiu.

— Cum!… Vei aştepta sosirea oamenilor acelora?

— Eu nu sunt John Colden.

— Dar şi pe dumneata te caută poliţia.

— Oh! Asta e altceva… Eu vă voi dovedi clar, ca lumina zilei, că nu sunt nici Omul Gri, nici John Colden.

— Aşadar, rămâi aici?

Abatele Samuel ridică ochii spre cer.

Omul Gri devenise gânditor.

— Domnule abate, zise dânsul, ţi-am spus.

— Ieşi în oraş în mijlocul zilei?

— De ce nu?

— Îndrăzneala dumitale mă înspăimântă.

— Am o întâlnire în Hyde-Park.

— O întâlnire?

— Vreau să zic că sper s-o întâlnesc pe miss Ellen.

— Pe duşmanca dumitale de moarte?

— Vreau să fac dintr-însa o slujitoare credincioasă a cauzei irlandeze.

După aceea Omul Gri deschise un geamantan.

— Dacă mai rămâi puţin în biserică, zise dânsul, mă vei vedea trecând şi nu mă vei recunoaşte.

Liniştea perfectă a Omului Gri îl făcu pe abatele Samuel să se liniştească; şi în timp ce cel dintâi îşi făcea toaleta, abatele Samuel stătea în biserică îngenunchiat în faţa unui crucifix şi se ruga.

După vreun sfert de oră, un om elegant, perfect îmbrăcat, intră în biserică şi veni să îngenunche lângă dânsul.

Preotul îl privi cu cea mai perfectă indiferenţă.

După ce rugăciunea se sfârşi, omul acela îşi fixă privirea asupra preotului şi, spre cea mai mare mirare a acestuia, îl salută.

Apoi se îndreptă încetişor spre uşă.

Dintr-un sentiment de curiozitate, abatele Samuel îl urmă.

Afară, un cal superb, ţinut de un om pudrat aştepta.

Necunoscutul se apropie şi încălecă, cu uşurinţa unui desăvârşit cavaler.

Un om bogat în biserica Saint-George era lucru rar; sărmanele irlandeze îl înconjurară din toate părţile, cerându-i milă.

Necunoscutul făcu un semn gromului şi acesta începu să împartă mulţimii monede de argint.

Abatele Samuel se apropie de el, împins de valurile mulţimii.

— Domnule abate, strigă cavalerul, întinzând spre dânsul un portmoneu de marochin verde; iată pentru săracii dumitale.

Abatele Samuel tresări; recunoscuse vocea, singurul lucru neschimbat care mai rămăsese din Omul Gri. Mulţimea stătea respectuoasă la distanţă.

— E bine! zise gentlemanul surâzând, de vreme ce dumneata nu mă recunoşti, de ce m-ar recunoaşte poliţiştii de la Scotland-Yard?

— Dumneata! Dumneata! murmură abatele Samuel, înlemnit.

— Eu, răspunse dânsul, surâzând mereu.

Şi, înclinându-se în faţa preotului, se îndepărtă.

Mulţimea se împrăştiase de multă vreme, Omul Gri trebuia să fi fost acum departe, dar abatele Samuel rămăsese pe loc, cufundat într-o reverie adâncă.

La un moment dat tânărul ataşat al lui Peters Town se apropie.

Era mai mult de o oră de când aştepta.

Abatele Samuel rămase foarte uimit; un preot anglican voia să-i vorbească!

— Domnule abate, începu tânărul preot protestant înclinându-se, este un teren neutru în cuprinsul căruia cele două biserici adverse se pot înţelege: caritatea.

— Ai dreptate, domnule, răspunse abatele Samuel, înclinându-se la rândul său.

— Domnule abate, continuă protestantul, un nenorocit pe care-l îngrijesc eu, catolic, care, cu toate sforţările noastre…

Sărmanul om cere ultima consolare a religiei; i-o vei refuza oare dumneata?

— Sunt gata să te urmez, răspunse preotul catolic.

— Ei bine! vino…

Protestantul opri o trăsură, care tocmai trecea pe acolo, şi se urcară amândoi.

Capitolul XXXII

Când trăsura se opri în faţa catedralei Saint Paul, abatele Samuel nu-şi putu stăpâni mirarea.

— Un catolic în biserica dumneavoastră? întrebă dânsul.

— Nu ştiu nici eu cum s-a făcut, răspunse tânărul preot protestant; dar poate că superiorul meu, sir Peters Town, va putea să vă dea mai multe explicaţii.

— Muribundul e sus în clopotniţă, zise protestantul, conducându-l pe abatele Samuel, care atunci, întâia oară, intra în catedrala Saint Paul. Sus, adăugă dânsul, când ajunseră la treptele care conducea spre clopotniţă, sus, îl veţi găsi pe sir Peters Town.

Şi tânărul preot protestant rămase în biserică.

În capul scărilor – ascensiunea durase vreun sfert de oră – aştepta într-adevăr prea cucernicul sir Peters Town.

Abatele Samuel fu condus lângă patul bolnavului şi lăsat singur cu acesta.

Sir Peters Town, foarte discret, avea să aştepte pe terasa cupolei.

— Te simţi rău, amicul meu, întrebă preotul aplecându-se asupra bolnavului.

— Nu sunt deloc bolnav, răspunse acesta cu voce înceată; dar e vorba de viaţa mea şi de aceea am lăsat să se trimită după dumneata.

Şi pretinsul muribund începu să vorbească în dialect irlandez.

— Sunt un mizerabil, spuse dânsul; sunt catolic şi mi-am trădat neamul… Dar de acum înainte, nu vreau să mai fiu trădător. Eu sunt acela care am dat semnalul în noaptea răpirii lui John Colden.

— Ştiu… Dar mi se pare că ai fost dat afară?

— Da.

— Atunci, cum de te-ai întors din nou?

— Sir Peters Town a venit să mă caute şi m-a primit cu condiţia să joc rolul unui om pe moarte şi să trimit după dumneata… Nu ştiu ce vor oamenii aceştia, desigur, îţi întind o cursă… Eu însă nu vreau să-mi mai trădez fraţii!…

După o jumătate de oră, abatele Samuel ieşea din încăperea pretinsului bolnav.

Era foarte palid, dar foarte liniştit.

— Vino cu mine, domnule, vreau să-ţi vorbesc, îi zise Peters Town, care-l aştepta afară.

Intrară amândoi pe terasă.

Londra întreagă se desfăşura înaintea lor ca într-o oglindă.

— Priveşte! zise preotul protestant. Londra este regina lumii, iar catedrala Saint Paul este regina Londrei. Dumneata eşti tânăr, eşti talentat, eşti inspirat, de ce n-ai vrea să fii mare?

— Nu înţeleg, zise abatele Samuel.

— Vezi acolo, spre vest, pe ţărmul Tamisei, un palat mare cu turnuri?

— Da, răspunse abatele Samuel; e Lambeth Palace.

— E locuinţa şefului suprem al religiei noastre; e un palat cu mobile aurite, cu scări de marmură… Ei bine, palatul acesta ţi-l ofer dumitale.

— Mie? zise abatele Samuel.

Şi-şi îndreptă asupra abatelui protestant o privire ca aceea pe care o îndreptase Crist asupra lui Satan, când acesta îi oferise imperiul lumii.

Sir Peters Town profită de acest moment de uimire şi începu să înşire avantajele personale care ar rezulta pentru abatele Samuel, dacă acesta ar binevoi să îmbrăţişeze cultul protestant.

Toate acestea însă, sub o formă deghizată.

Îi arătă imensitatea Londrei şi îi făgădui să-l facă stăpân peste tot oraşul acela, care cuprindea o lume întreagă, acea lume care stăpânea totul.

Şi campionul protestantismului ştiu să fie elocvent.

Abatele îl lăsă să vorbească până la sfârşit.

Când termină, preotul catolic începu să vorbească la rândul său.

Şi vorbele sale erau sonore şi grave ca sunetele unei orgi. Timp de un sfert de oră, sir Peters Town rămase cu capul plecat sub privirea de foc a tânărului preot catolic.

Şi când acesta făcu un gest pentru ca sir Peters Town să-i lase calea liberă, protestantul se dădu la o parte, înfiorat.

Şi abatele Samuel părăsi terasa, cu capul sus, senin şi calm.

Sir Peters Town rămase sus, palid, cu privirea întunecată, cu creierul clocotind de gânduri rele.

Capitolul XXXIII

Acum, să ne întoarcem o clipă la Rotherhithe, la cunoştinţele noastre, lucrătorul John şi Nichols.

Paddy petrecuse o parte a nopţii împreună cu dânşii, după cum ne amintim. Apoi îi părăsise, zicându-le:

— Eu cred că John Colden nu este la Rotherhithe.

— Dar unde e atunci? întrebă Nichols.

— Acesta e secretul meu.

— Cum asta, secretul tău?

— Da.

— De vreme ce suntem asociaţi, nu trebuie să mai ai secrete faţă de noi.

— Nu te supăra, răspunse Paddy, şi ascultă-mă bine.

— Vorbeşte.

— Când v-am întâlnit pe voi, eu însumi eram în căutarea lui John Colden.

— Da?

— Dar nu lucram din proprie iniţiativă.

— Dar din a cui?

— Încercam pentru o persoană puternică şi bogată, care la nevoie va tripla premiul oferit de poliţie.

— Ei bine?

— Precum v-am spus şi odinioară, mie mi se pare că am ghicit unde este condamnatul.

— De ce nu ne-o spui şi nouă atunci?

— Am să vă spun, dar după ce voi obţine mai întâi permisiunea persoanei pentru care lucrez. Voi face mai mult decât atât; voi stipula chiar şi unele condiţii pentru voi.

— Şi când te vei întâlni cu persoana în chestie?

— Chiar în noaptea asta.

— Şi unde ne vom regăsi?

— Unde veţi voi, răspunse Paddy.

— Ei bine; dacă-i aşa, te vom aştepta aici.

— Fie, zise Paddy.

Şi se despărţi de tovarăşii săi.

Se ştie ce s-a petrecut după aceea.

Cititorii cunosc expediţia subterană organizată de miss Ellen Palmure.

Ne aducem de asemenea aminte de ordinele pe care le primise Paddy de la tânăra patriciană.

Nichols şi John îl aşteptară în zadar.

A doua zi, când se deşteptară, Paddy tot nu se arăta şi John îi zise lui Nichols.

— Mie mi se pare că Paddy ne trădează.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere.

Şi după ce mai petrecură câteva ore hoinărind, cei doi tovarăşi se hotărâră să se îndrepte spre locuinţa lui Paddy, din Adam's Street.

Erau tocmai orele unu, adică ora când abatele Samuel se îndrepta şi dânsul spre locuinţa lui Paddy.

Când îl zăriră în Adam's Street, cei doi oameni tresăriră.

— Abatele Samuel!

— Un irlandez înfocat!

— Desigur că dânsul trebuie să ştie unde este ascunzătoarea lui John Colden.

— Dacă l-am urmări?

Şi în loc să se îndrepte spre locuinţa lui Paddy, cei doi oameni rămaseră în umbră.

Mirarea însă le fu foarte mare când îl văzură pe abatele Samuel intrând tocmai la Paddy.

— Ţi-am spus eu că Paddy ne trădează, zise Nichols.

— Vom vedea îndată, zise John.

Puţin după aceea, soţia şi copiii lui Paddy ieşiră din casă şi se îndepărtară.

Nichols trecu prin faţa casei şi aruncă o privire furişă pe fereastră.

Paddy stătea în genunchi şi preotul îi strângea mâinile cu căldură.

— Îţi spuneam eu, repetă dânsul, întorcându-se spre John, Paddy ne trădează.

— Ei bine, zise John, va fi pedepsit.

— Când?

— Astă-seară chiar.

Şi cei doi tovarăşi încheiară un pact prin care Paddy era condamnat la moarte, fără drept de apel.

În timpul acesta, Paddy şi soţia sa făceau planuri de trai fericit pentru viitor.

Capitolul XXXIV

Să ne reîntoarcem la Omul Gri.

Ne aducem aminte în ce împrejurări ne-am despărţit de el: era călare pe un cal superb şi se îndrepta spre Hyde-Park.

Erau orele douăsprezece şi, în timpul iernii, ora oficială a plimbărilor din Hyde-Park este amiaza.

În ziua aceea era multă lume la plimbare, şi, după cum prevăzuse Omul Gri, peste puţin îşi făcu apariţia şi miss Ellen.

Mândra patriciană, văzând un gentleman apropiindu-se de dânsa tresări: i se părea că vede ceva cunoscut în aerul şi în înfăţişarea acelui om.

Recunoştea chiar şi calul; gromul de asemenea îi era cunoscut.

Să fie cu putinţă? Gentlemanul acela era Omul Gri?

Dar gentlemanul se apropie şi miss Ellen rămase uimită când văzu o figură cu totul necunoscută.

Cu toate acestea, cavalerul se apropie şi salută.

— Bună ziua, miss Ellen, zise dânsul.

„Oh! murmură tânăra fată, e vocea lui”.

— Iartă-mă, miss Ellen, urmă dânsul dar am fost silit să mă deghizez, pentru a nu fi recunoscut.

— Dumneata!… Mereu dumneata! exclamă dânsa.

— Până în ziua în care mă vei iubi, miss Ellen, răspunse îndrăzneţul cavaler.

Şi, fără cea mai mică teamă, începu să călărească alături de miss Ellen.

Tânăra fată era foarte emoţionată.

— Frumoasă zi, miss Ellen, zise Omul Gri, cu vocea lui frumoasă; o zi ce pare creată anume pentru cuvinte de dragoste.

Miss Ellen îl privi fix.

— Aşadar, eşti mereu nebun? întrebă dânsa ironică şi dispreţuitoare.

— Poate…

— Ascultă-mă, zise dânsa: acum nu mai eşti în casa mea şi nu mai sunt silită să fiu generoasă. N-aş vrea decât să fac un semn tinerilor acestora, pentru ca toţi să te înconjoare.

— Ştiu… sunt adoratorii dumitale… Le vei spune că eu nu sunt decât un mizerabil, înşelător şi trădător, şi ei te vor crede pe cuvânt… Ei bine, miss Ellen, cheamă-i şi spune-le toate acestea; te asigur că nu voi încerca deloc să fug.

— Nu, răspunse mândra patriciană, astăzi este duminică, zi de repaus; vreau să mai fiu încă o dată generoasă.

— De ce să-ţi mai fie teamă de mine, miss Ellen? Acum, când ţi-am înapoiat scrisorile lui Dick Harrison?

— Ah! zise miss Ellen furioasă, îndrăzneşti să-mi vorbeşti de scrisorile acelea?

— De ce nu?…

— Pentru că ai păstrat una la dumneata!

— Eu?

Era în cuvântul acesta atâta mirare, încât miss Ellen rămase uimită.

— Zici că lipsea o scrisoare, miss Ellen?

— Da.

— E cu neputinţă; le-am numărat şi erau şaptesprezece.

— Şi eu am scris optsprezece.

— Ei bine! Îţi jur, miss Ellen, că eu n-am găsit decât şaptesprezece în sicriu. Dar dacă cea de-a optsprezecea scrisoare mai există încă undeva, îţi jur că-ţi va fi înapoiată.

Şi Omul Gri se înclină şi se îndepărtă de miss Ellen în galop.

Tânăra rămase câteva momente ca împietrită.

„Omul acesta, murmură ea în cele din urmă ridicând capul, este un duşman loial. Scrisoarea nu e la dânsul; dar va găsi-o oare?”

Miss Ellen îşi continuă preumblarea.

Când, peste o oră şi jumătate, se întoarse acasă, portarul îi întinse un plic pătrat, care îi fusese adus cu câteva momente mai înainte.

Plicul conţinea cea de-a optsprezecea scrisoare a lui Dick Harrison şi era însoţită de următoarele cuvinte:

„Mama lui Dick Harrison o păstrase.
Ţi-o trimit, împreună cu complimentele aceluia pe care,
mai curând sau mai târziu, va trebui să-l iubeşti!”

Un fulger de mânie licări în ochii frumoasei fete.

„Ah! murmură dânsa, de-acum nu mă mai tem de tine, omule enigmă… De-acuma între noi doi… Adevăratul război începe!…”

Capitolul XXXV

Paddy îşi petrecu toată ziua de duminică în casă.

Spre seară se pregăti să plece în oraş.

Avea parale în buzunar, şi-apoi aerul din casă începuse să-l înăbuşe.

— Ai face mai bine să stai acasă, Paddy, îi spuse soţia sa…

— Pentru ce?…

— Nu ştiu ce presimţiri negre au început să mă neliniştească.

Paddy râse de vorbele nevestei sale şi, luându-şi pălăria plecă.

Se îndreptă direct spre bodega Queen Elisabeth.

După cum ne aducem aminte, taverna care purta acest nume, era situată pe ţărmul Tamisei, între Westminster şi Lamberth Palace.

Dar când se înfundă în labirintul întunecos care conducea într-acolo, i se păru că aude nişte paşi în urma lui. Se întoarse şi aşteptă.

Un om se apropie.

Paddy tresări. Recunoscuse în omul acela pe John lucrătorul.

— Ehei, Paddy, îi strigă acesta, ţi-ai uitat camarazii?

— Nicidecum.

— Unde te duci?

— La Queen Elisabeth, răspunse Paddy.

— Ei bine, să mergem împreună.

Şi, prieteneşte John îşi trecu braţul sub braţul lui Paddy.

Din momentul acesta nenorocitul Paddy putea fi şters din numărul celor vii.

Orele trecură una după alta.

Era acum trei după miezul nopţii şi, în căsuţa umedă din Adam's Street, Lisbeth aştepta mereu, şi Paddy nu se mai întorcea.

Nişte presimţiri urâte tulburau liniştea sărmanei femei.

Nemaiputând răbda, îşi luă un şal pe umeri şi se hotărî să se ducă să-l caute. Îşi aduse aminte că Queen Elisabeth era aproape singura tavernă care rămânea deschisă până la ziuă, prin locurile acele, şi prin urmare se îndreptă spre Queen Tavern.

Dar Paddy nu era acolo şi nimeni nu-l văzuse.

În cele din urmă, un necunoscut, care bea la o masă din fund, îi spuse că se întâlnise cu Paddy spre Bridge Road şi că îl văzuse în tovărăşia a doi oameni care i se păreau a fi irlandezi.

Necunoscutul era lucrătorul John.

Lisbeth se îndreptă spre casă, chinuită de cele mai teribile presimţiri.

Dacă Paddy nu se întorsese nici până la ora aceea, era patru după miezul nopţii, fără îndoială că se întâmplase ceva rău.

De departe nenorocita femeie văzu strada plină de lume; discuţia era aşa de însufleţită încât Lisbeth trecu printre grupurile de oameni,

fără ca să-i dea cineva atenţie.

Lisbeth se repezi spre casă ca o nebună.

Paddy era acolo; dar, vai!… Paddy era mort!

Cei doi copii, îngenunchiaţi lângă cadavru, îşi frângeau mâinile de disperare şi scoteau nişte ţipete teribile.

Paddy fusese găsit de către nişte poliţişti întins pe trotuar, într-o stradelă numită Edmond Lane.

Unul dintre poliţişti îl recunoscu şi, în loc să-l ducă la morgă, fu adus acasă.

Comisarul cartierului sosi aproape în acelaşi timp cu Lisbeth.

La început sărmana femeie rămase înlemnită, mută. Dar în cele din urmă limba i se dezlegă şi smulgându-şi părul din cap, strigă cu voce tare:

— Asta numai preotul a făcut-o!

— Ce preot? întrebă comisarul.

— Preotul catolic! Un preot care ne-a făcut mult bine, căci eram foarte săraci… Oh! N-a lovit el. Dar oamenii lui…

— Zici că preotul a pus la cale această crimă?

— Da.

— Dar în ce scop?

— Sărmanul meu bărbat, răspunse Lisbeth, se asociase cu nişte oameni care-l căutau pe condamnatul John Colden. Preotul, care e prieten cu John Colden, l-a considerat pe Paddy drept un psihopat, un trădător.

Mulţimea începu să murmure.

— Da, da, zise unul, preotul a fost aici chiar azi dimineaţă.

— Aşa este, repetară alţii.

Printre cei care se strânseseră în jurul cadavrului era şi un om în vârstă, îmbrăcat tot în negru.

Omul acesta auzise acuzaţia teribilă la adresa abatelui Samuel şi ochii săi licăriră de bucurie.

Apoi, ieşi din casă, şi se depărtă încetişor, murmurând:

„Oh! cred că de astă dată mă voi răzbuna!”

Era sir Peters Town, răzbunătorul preot protestant, care, după cum ne aducem aminte, jurase moartea abatelui Samuel.

Capitolul XXXVI

Pe când comisarul de poliţie îşi continua ancheta, pe când în faţa acelei acuzări rostită cu atâta tărie împotriva unui preot catolic, afacerea începea să se complice, pe când mulţimea, despărţită în grupuri continua să discute cu aprindere, un om se apropie de unul dintre poliţiştii care stăteau de pază în jurul casei.

— Prietene, îi zise dânsul, în casa aceasta este un cadavru, nu-i

aşa?

— Da.

— Cadavrul unui om asasinat?

— Da.

— Şi comisarul de poliţie face ancheta?

— Da, răspunse din nou poliţistul.

— Ei bine, reluă necunoscutul, vă rog să-l înştiinţaţi pe domnul comisar, că un om vrea să dea lămuriri asupra asasinatului.

Poliţistul îl privi cu oarecare curiozitate, dar îi satisfăcu îndată dorinţa.

Comisarul dădu ordin să fie introdus străinul.

— Cine eşti dumneata? întrebă comisarul de poliţie.

— Milord, răspunse necunoscutul în cea mai curată nemţească, sunt german.

— Numele dumitale?

— Conrad Hauser.

— Ai să dai ceva informaţii?

— Da.

— Vorbeşte…

— Eu pot să descopăr pe asasinul acestui om.

— Da? întrebă magistratul.

— Nu-l cunosc încă, dar dacă înălţimea voastră va binevoi să dea ordinele pe care le voi solicita, asasinul va fi descoperit.

— Ce ordine? întrebă magistratul cu oarecare severitate.

— Un singur lucru cer: să nu se atingă nimeni de cadavru până mâine dimineaţă.

— Şi mâine?

— Mâine voi putea pronunţa numele ucigaşului.

Comisarul îi privi cu curiozitate.

— Sunt medic, adăugă necunoscutul, şi am făcut o descoperire importantă pe care o voi experimenta mâine asupra acestui cadavru.

— Bine! răspunse comisarul, ridicând din umeri; se va face după dorinţa dumitale; cadavrul va rămâne neatins până mâine dimineaţă.

Medicul german se înclină şi ieşi.

În stradă, un negru îl aştepta şi Conrad Hauser merse drept spre dânsul.

Cititorii vor fi ghicit deja că medicul german nu era altul decât Omul Gri, personaj atât de fecund în metamorfozări.

Negrul nu era altul decât bunul nostru prieten, Shoking.

— Mergem la Saint-Gilles, zise Omul Gri când fu lângă Shoking.

— Ah!

— Trebuie să-l văd numaidecât pe abatele Samuel astă-noapte. Ai auzit ce se vorbea?

— Da, am auzit; dar abatele Samuel îşi va putea dovedi foarte uşor

inocenţa.

— Desigur… pentru că, eu însumi îl voi descoperi pe ucigaş.

— Dumneata!

— Eu. Cu toate acestea, abatele Samuel trebuie prevenit ca să scape de o eventuală arestare.

— Va trebui să fugă?

— Nu; dar va trebui să rămână închis în biserică; acolo nu poate fi arestat, decât cu un ordin special al parlamentului.

Şi cei doi oameni îşi iuţiră paşii.

— Ah!

Abatele Samuel locuia în piaţa celor Şapte Cadrane.

Ridicând ochii spre casa abatelui Samuel, Omul Gri văzu lumină.

Erau orele cinci dimineaţa şi harnicul preot se sculase.

În Londra, aproape toate casele sunt lipsite de portari.

Unde sunt mulţi chiriaşi, poarta de la intrare este prevăzută cu un fel de zăvor care poate fi manevrat de oricine.

Prin urmare, accesul în aceste case este foarte uşor; de altfel, nimeni nu se îngrijeşte de vecinul său, şi chiriaşii nu se cunosc între ei.

Uşa casei în care locuia abatele Samuel avea acest resort-zăvor.

Omul Gri puse un deget pe resort şi uşa se deschise.

Shoking şi el se găsiră într-o alee întunecoasă, în fundul căreia era o scară rotundă.

Omul Gri şi Shoking îi cunoşteau pe toţi ai casei şi urcară fără lumină până la uşa tânărului preot, pe sub care se vedea o dungă luminoasă.

Omul Gri bătu în uşă. Abatele Samuel, care se îmbrăca, deschise îndată.

Primul îi zise iute:

— Domnule abate, trebuie să te grăbeşti să vii la Saint-Gilles şi să nu mai ieşi de acolo.

— Pentru ce? întrebă preotul mirat.

— Cunoşti un om cu numele de Paddy?

— Da. E acel care m-a prevenit că John Colden a fost descoperit în clopotniţa bisericii Saint-George.

— Ei bine, Paddy e mort.

— Mort! exclamă abatele Samuel.

— Mort, asasinat!

Preotul îşi înăbuşi un strigăt.

— Şi dumneata eşti acuzat de moartea lui, sfârşi Omul Gri.

— Oh! zise abatele, dându-se înapoi cu câţiva paşi, pe când indignarea îi urcă sângele în faţă.

În momentul acela nişte paşi se auziră pe scară şi Shoking se sperie.

Nu cumva venea deja să-l aresteze pe preot?

Omul Gri se aşeză înaintea uşii şi scoase un pumnal din sân, gata să-l apere pe preot până la capăt.

Capitolul XXXVII

Paşii continuau să urce şi fu un moment de nelinişte între Shoking şi Omul Gri şi abatele Samuel.

— Nu va ajunge la dumneata, decât trecând peste corpul meu, declară Omul Gri.

— Pune pumnalul în teacă zise preotul. Să nu dea Dumnezeu vreodată să se verse o picătură de sânge din cauza mea.

N-avu timp să spună mai mult. Paşii se opriră pe scara cea strâmtă şi cineva bătu la uşă.

— Cine e acolo? întrebă abatele Samuel.

O voce răspunse în limba irlandeză.

— Doi oameni care au nevoie de preotul ce răspândeşte caritatea în juru-i.

Chipul lui Shoking se destinse.

Numai Omul Gri rămase încruntat.

Dar abatele deschise.

În faţa uşii erau doi oameni prost îmbrăcaţi, putând fi uşor recunoscuţi în ei, doi din acei irlandezi care locuiesc prin cartierul Drury Lane şi care au ca profesie căratul bagajelor în gările drumurilor de fier.

Abatele Samuel îl cunoştea pe unul din ei.

— Ah, tu eşti Tom? zise el.

— Da, părinte, răspunse irlandezul întrebuinţând formula respectuoasă utilizată în Irlanda când se vorbeşte unui preot.

— Cu ce pot să-ţi fiu de folos?

— Femeia mea a născut acum opt zile, răspunse irlandezul plângând. N-avem bani nici pentru cărbuni. De altfel asta nu ne-ar fi de mare ajutor căci acum două luni, neavând pâine am vândut soba. Copilul a murit când s-a născut, biata mea femeie are friguri şi se prăpădeşte de frig. Eu nu sunt doctor şi nu îndrăznesc să chem vreunul, dar camaradul meu zise că ea nu mai are mult. Atunci m-am gândit la dumneata, părinte. Nu vreau ca biata mea femeie să moară neîmpărtăşită.

— Te urmez îndată, zise abatele Samuel, aşteaptă-mă.

Şi, trecând în a doua cameră a locuinţei sale, deschise un sertar de unde luă câteva monede pentru a ajuta imediat pe nenorociţii a căror mizerie îi făcea aşa de rău.

Dar Omul Gri îl urmase.

— Domnule abate, zise el cu emoţie şi aruncându-se la picioarele lui, pentru numele lui Dumnezeu, ascultă-mă.

— Vorbeşte, zise tânărul preot mirat.

— Merg eu cu acest om şi o voi vedea pe femeia sa; dacă e pe ducă vin să te chem, căci ştii că mă pricep puţin la medicină şi în cazul acela întâmplă-se orice.

— Dar, de ce-mi propui acest lucru? întrebă abatele Samuel.

— Nu ştiu… am o presimţire.

— Trebuie să mă duc unde mă cheamă datoria, zise preotul.

— Şi dacă va fi o cursă?

— O cursă!…

— Da. Dacă duşmanii noştri i-au cumpărat pe aceşti doi oameni?

— Nu, asta e imposibil. Tom e un om onest. Dar chiar dacă ar fi aşa, nu trebuie să ezit.

Şi preotul îi ajunse pe Tom şi pe tovarăşul său şi le zise:

— Haide, vă urmez.

— Şi noi, zise Omul Gri.

El îi făcu un semn lui Shoking şi amândoi o luară înainte, aşa încât preotul şi irlandezii erau încă pe scară când ei ajunseră deja în stradă.

Piaţa Şapte Cadrane era goală.

Londra nu e un oraş în care lumea să se scoale prea de dimineaţă; prăvăliile se deschid la opt dimineaţa şi măturătorii ies pe străzi la ora şase.

Omul Gri se simţi mai liniştit.

— Unde stai? îl întrebă abatele Samuel pe Tom.

— La doi paşi de aici, în colţul str. Henriette, la Convent-Garden.

— Haidem, zise preotul.

Omul Gri şi Shoking îi urmară.

— Eu cred că ne speriem degeaba, zise cel dintâi ex-lordului Wilmot.

— Adevărat? zise Shoking.

— Justiţia engleză nu prea e expeditivă.

— Aşa e.

— În Southwark, abatele Samuel e acuzat că l-a ucis pe Paddy, dar magistratul desigur n-a făcut încă ancheta. Când va sfârşi, se va duce să se culce şi numai la zece sau unsprezece ore va trimite procesul-verbal la Scotland-Yard.

— Atunci, crezi că abatele Samuel va avea timpul să se întoarcă la Saint-Gilles?

— Da.

Shoking respiră uşurat.

— Ne-a fost frică, dar asta se poate întâmpla oricui.

Preotul, cei doi irlandezi, Omul Gri şi Shoking coborâră cu pas grăbit Saint-Martin’s Lane şi, pe când treceau lângă Long-acre, Omul Gri strânse brusc braţul lui Shoking.

— Ce e? întrebă acesta.

— Uite-te pe trotuar… zise Omul Gri cu voce înceată.

— Văd trei poliţişti pe trotuar, zise Shoking, dar asta se vede la fiecare pas.

— Să te audă Dumnezeu!

Preotul mergea iute şi cei doi irlandezi de-abia îl puteau urma.

Deodată, cei trei poliţişti dispărură. S-ar fi zis că o trapă de teatru s-a deschis sub picioarele lor. Cu toate acestea nu era aşa.

Aceştia dispăruseră într-unul din pasajele care sunt aşa de numeroase la Londra, şi care servesc la scurtarea drumului, fiind cunoscute numai de oamenii din cartierele unde se găsesc.

Preotul şi toţi ceilalţi îşi urmară drumul şi ajunseră, după zece minute, în colţul străzii Henriette.

— Aici stau, zise Tom, căutând resortul uşii de la intrare.

Dar în momentul acela cei trei poliţişti reapărură şi înaintară.

Unul dintre ei îi zise abatelui Samuel:

— Cine eşti?

— Mă numesc Samuel, zise el dându-se înapoi cu un pas.

— Eşti preot catolic?

— Da.

— Serveşti la Saint-Gilles?

— Da, răspunse preotul.

— În numele legii şi din ordinul procurorului şef te arestez, zise poliţistul.

Shoking dete un strigăt, dar Omul Gri îl luă de braţ şi îi zise:

— Taci; ceea ce am prevăzut s-a întâmplat. Acum trebuie să-l scăpăm şi nu prin violenţă.

Zicând acestea îl trase pe Shoking şi amândoi fugiră.

Capitolul XXXVIII

Cum de presimţirile sinistre ale Omului Gri fură mai îndreptăţite decât socotelile lui? Şi iarăşi, cum se face că şeful justiţiei semnase deja ordinul de arestare, când comisarul de poliţie abia îşi terminase ancheta? Asta părea de neînţeles Omului Gri şi noi vom putea să explicăm.

Cititorul îşi aminteşte că un om dispăruse în pasaj în momentul când Lisbeth acuza formal pe abatele Samuel de moartea soţului ei. Ori acest om nu era altul decât prea sfântul părinte Peters Town. Cum de acest şef ocult al religiei anglicane, acest om care din fundul căsuţei sale din Elgin-Crescent exercita o putere mai mare decât arhiepiscopul de Canterbury la Lambeth Palace, cum şi în ce mod, acest om se găsea în momentul acela în Southwark?

Din întâmplare poate? Desigur că nu.

Ne amintim că Paddy îi spusese lui miss Ellen că, după el, John

Colden era ascuns în clopotniţa Saint-George. Miss Ellen nu se înşelase. Vizitatorul misterios al catedralei catolice nu era John Colden, ci Omul Gri şi ea îi împărtăşise această descoperire abatelui Peters Town. Aşa că, din dimineaţa aceea, preotul anglican, orbit de furie, jurase pierderea preotului catolic.

Nici miss Ellen nu se îndoia de complicitatea morală a abatelui Samuel în scăparea condamnatului la moarte; dar complicitatea asta trebuia dovedită.

Peters Town care nu era prost, judecase astfel:

„Dacă omul acuzat că ar fi tăiat frânghia spânzuratului printr-un glonţ de puşcă şi care este căutat, e ascuns în catedrala Saint-George, e probabil că abatele Samuel îl vizitează din când în când, fie noaptea, fie ziua. Prin urmare, trebuie să spionăm catedrala Saint-George."

După ce se hotărî, preotul se dusese înainte de a se însera la lordul şef al justiţiei, a cărui funcţie corespunde cu aceea de procuror general la noi.

Lordul şef al justiţiei ştia ce influenţă are Excelenţa sa, Peters Town.

Acest om, pe care englezii îl vedeau trecând cu capul plecat şi umil, era dacă nu superiorul primatului Angliei, autoritatea religioasă, care o forţează pe cea civilă să plece capul. Deci, lordul şef de justiţie primise pe reverendul Peters Town cât se poate de bine.

Acesta zisese:

— Pot să vă predau pe omul pe care-l căutaţi în zadar şi care e un şef irlandez; dar pentru asta trebuie să am un ordin de arestare.

Lordul şef de justiţie observă că legea engleză nu autorizează acest fel de ordine, dar preotul îi zise:

— Pentru ca Omul Gri să fie arestat, trebuie ca unul din complicii săi să fie de asemenea arestat.

— Anume cine? întrebă magistratul.

— Un preot catolic: abatele Samuel.

— Cum poţi să crezi în complicitatea lui?

— Puteţi fi convins, răspunse preotul că nu-mi iau eu în spate o asemenea afacere fără dovezi sigure. Dacă cer un ordin de arestare e că sunt sigur că arestarea va fi legală.

Lordul şef de justiţie observase din nou că nu se poate aresta un preot în biserica lui decât cu o autorizaţie a lordului şi că era un mare pericol de impopularitate ca să-l aresteze acasă la el.

La asta, preotul răspunse că lucrul se va face în stradă şi că-şi ia el însărcinarea.

Constrâns cu aceste argumente, lordul şef de justiţie semnase ordinul de arestare.

Atunci preotul se dusese până la Southwark.

Acolo găsise o mulţime înfuriată, auzi de moartea lui Paddy şi

pătrunse în casa unde era cadavrul.

Acuzarea lui Lisbeth fu făcută după insinuările preotului şi motiva admirabil ordinul de arestare.

Sir Peters Town renunţase pe loc la proiectele anterioare şi eschivându-se, se urcase într-o trăsura şi se dusese în Drury Lane.

Mulţimea cea mai accesibilă corupţiei este aceea din cele Trei Regate. Asta desigur din cauza mizeriei.

Preotul protestant cumpără conştiinţa lui Tom, unul din oamenii pe care abatele Samuel îl ajutase mai mult.

Tom minţise când vorbise tânărului preot de femeia lui pe moarte şi de locuinţa lui din Henriette Street.

Femeia lui Tom era bine şi era servitoare într-o tavernă.

Cât despre Tom, se întâmplase ca în noaptea aceea să fie sub bolţile lui Adelphi, cu vreo şase vagabonzi, şi din întâmplare preotul îl alesese pe dânsul.

Restul se ghiceşte uşor.

Pe când Tom, pentru a câştiga cele cincisprezece guinee promise, atrăsese pe abatele Samuel într-o cursă, sir Peters intrase într-un post de poliţişti, arătă ordinul de arestare şi ceru trei oameni ca să-l servească, care oameni sunt cei pe care i-am văzut la colţul străzii Henriette.

Abatele Samuel pricepu în fine cuvintele Omului Gri, dar fu prea târziu.

— Cu ce drept mă arestaţi, întrebă el emoţionat.

— În virtutea ordinului lordului şef al justiţiei.

— De ce anume sunt acuzat?…

— De asasinat.

Abatele Samuel plecă capul şi zise cu un accent de resemnare evanghelică:

— Nu sunt vinovat de crima de care mă acuzaţi, dar sunt gata să vă urmez. Unde mă duceţi?

— La Newgate, răspunse brigadierul poliţiştilor.

Abatele Samuel privi în juru-i, dar Omul Gri şi Shoking pe care-i căuta dispăruseră.

Capitolul XXXIX

Abatele Samuel fu condus la Newgate.

Bunul şi veselul sub-director nu-l mai revăzuse pe preotul irlandez de la execuţia lui John Colden. Fu deci foarte mirat văzându-l intrând escortat de trei poliţişti.

Aceştia arătară ordinul de arestare.

Sub-guvernatorul nu putu să-şi creadă ochilor. Nu numai că acuzarea i se părea absurdă, dar nici nu fusese înştiinţat, aşa cum se

întâmpla întotdeauna.

De aceea el spuse că e o greşeală şi că prizonierul trebuia condus sau la Bath Square, sau la Mil-bank.

Dar ordinul era formal, nu purta nicio menţiune specială cu privire la regimul la care trebuie supus.

Sub-guvernatorul puse pe abatele Samuel în celula cea mai bună a închisorii, şi fu foarte binevoitor cu el.

Tânărul preot părea resemnat. Ştia că inocenţa va fi dovedită, dar ştia, de asemenea, că avea un duşman teribil în Peters Town şi cunoştea purtarea acestui om.

Începu să ofteze la gândul nenorociţilor a căror alinare era el şi care poate nu-l vor mai vedea.

Cu toate astea, şederea lui în Newgate trebuia să fie de scurtă durată.

Era în celulă abia de trei ceasuri când uşa se deschise şi intră sub-directorul.

Acesta era şi mai vesel ca de obicei şi-i întinse mâna abatelui Samuel zicându-i:

— Am să-ţi dau veşti bune; mi s-a transmis dosarul şi sunt la curent cu afacerea dumitale.

— Ah! zise abatele Samuel, liniştit.

— Eşti acuzat de moartea unui om din Southwark, numit Paddy, dar numai femeia lui te acuza şi puţină lume crede în această acuzaţie. Prin urmare, nu va fi greu să te disculpi.

— Sper, zise preotul.

— Vei fi condus înaintea magistratului, urmă sub-guvernatorul şi vei fi confruntat cu cadavrul. Apoi e probabil să ţi se admită să depui o cauţiune şi să fii pus în libertate.

— Vai! zise preotul, pentru ca să fiu eliberat pe cauţiune îmi trebuie bani şi eu n-am.

— Asta-i! se găsesc bani în cazuri de astea. Fii curajos şi nu te teme.

Abatele Samuel fu luat din Newgate şi condus într-o trăsură celulară până la Southwark.

Magistratul îşi ţinuse cuvântul dat pretinsului Conrad Hauser medic german, şi corpul lui Paddy rămăsese în casa lui, culcat jos şi păzit de poliţişti. Vecinii buni şi catolici îi luaseră pe cei doi copii.

Cât despre femeie, rămăsese acolo, disperată, cu ochii strălucitori, beată de furie şi decisă să se răzbune.

O mulţime numeroasă staţiona în pasaj şi în jurul casei.

Câteva urlete se auziră când abatele Samuel se dete jos din trăsură, dar aceste urlete fură înăbuşite de aplauze.

Dacă abatele Samuel avea duşmani, în schimb avea şi prieteni.

Intră deci calm, cu fruntea sus, în casa unde era cadavrul şi unde se

improvizase un fel de estradă pentru magistratul poliţiei.

La vederea preotului, Lisbeth se repezi ca o fiară:

— Asasin! zise ea, asasin!

Şi-i arătă pumnul; trebuiră doi poliţişti s-o împiedice să se repeadă la abate.

Dar acesta o privi. Şi o privi întocmai cum Daniel privise desigur leii din groapă, şi furia Lisbethei se potoli.

— Aşadar mă crezi capabil să vărs sângele unui om căruia i-am ajutat femeia şi copiii? zise el cu blândeţe.

Şi sub privirea limpede ca azurul cerului pe care abatele o ţinea fixată asupra ei, Lisbeth plecă capul şi începu să tremure. Convingerea făcea loc îndoielii.

Cu, toate astea ridică iute capul:

— Dacă nu l-ai omorât dumneata, l-au omorât ai dumitale şi din ordinul dumitale.

— Te înşeli, zise preotul.

Şi privi pe magistratul poliţiei cu aceeaşi seninătate.

— Paddy n-avea duşmani, mai zise Lisbeth; cine deci l-ar fi putut ucide dacă nu un irlandez?

Poliţia menţinea mulţimea afară, dar dreptatea trebuia făcută în văzul lumii, deci magistratul ordonase să se ţină uşa deschisă.

Atunci se văzu un om înaintând; şi omul acesta zise:

— Îţi voi spune în câteva cuvinte cine e asasinul bărbatului dumitale.

Magistratul, care recunoscuse în acest om pe acela care pretindea că e medic şi care zicea că se numeşte Conrad Hauser, îi permise să intre.

Doi oameni îl însoţeau şi purtau un obiect destul de voluminos, acoperit cu postav verde.

— Ce e asta? zise magistratul.

— Aparatul de care am nevoie pentru experienţa mea, răspunse Conrad Hauser.

Abatele Samuel tresări, privindu-l. Recunoscuse în el pe Omul Gri.

Acesta se adresă din nou magistratului:

— Milord, zise el, înălţimea voastră trebuie să fi văzut din atitudinea domnului – şi-l arătă pe abate – că nimic nu e mai puţin fondat decât acuzaţia formulată contra lui. Înălţimea voastră va admite depunerea cauţiunii?

— După ce vei fi făcut experienţa pe care o anunţi, răspunse magistratul.

În acelaşi timp alte persoane se prezentară la poarta casei…

Una era o fată tânără, îmbrăcată foarte simplu, pe care oricine ar fi putut-o lua drept o negustoreasă din oraş.

Cealaltă era un om îmbrăcat în negru, pe care preotul irlandez îl

recunoscu imediat.

Era preotul protestant Peters Town.

Abatele pricepu îndată de unde vine lovitura; cât despre tânăra fată, aţi ghicit desigur că era miss Ellen.

Lisbeth îşi înăbuşi un strigăt văzând-o, dar miss Ellen puse un deget pe buze şi văduva tăcu.

În acelaşi timp tânăra fată privi pe medicul german şi tresări.

„Mă recunoaşte”, gândi Omul Gri.

Descoperi apoi obiectul voluminos şi se putu vedea că acest obiect era un aparat fotografic.

„Ce o fi voind să facă?” se întrebau asistenţii miraţi.

Capitolul XL

Oricât de calm ar fi un om şi oricât de stăpân ar fi pe el şi pe judecata lui, sunt minute când un pericol prea mare îl emoţionează.

Omul Gri avu un minut de o nelinişte nespusă.

Miss Ellen era acolo şi miss Ellen îl recunoscuse. Deci miss Ellen ar fi putut face doi paşi spre magistrat, ar fi putut să-i spună două vorbe la ureche şi într-o secundă ar fi fost arestat.

Cu toate astea, trebuie să spunem că această nelinişte pe care o încerca nu era rezultatul unui sentiment egoist.

Omul Gri nu se gândea la el în momentul acela, ci la abatele Samuel.

Dacă el ar fi fost arestat şi n-ar fi putut face experienţa misterioasă ale cărui rezultate erau aşa de aşteptate de mulţime, abatele Samuel era pierdut; ar fi fost înapoi la Newgate şi duşmanii Irlandei ar fi găsit mijlocul să-l ţină închis toată viaţa.

Omul Gri se înşelă.

Fie din generozitate, fie din curiozitate miss Ellen nu zise nimic şi rămase în mijlocul mulţimii care înconjura casa.

Ea nici măcar nu-i adresă vreun cuvânt lui Peters Town.

Acesta se apropiase de estrada unde şedea magistratul.

Omul Gri desfăcuse aparatul său fotografic, spre mirarea tuturor şi mai cu seamă a magistratului, care zise:

— Dar ce vrei să faci?

— Înălţimea voastră, răspunse pretinsul medic german, va înţelege când va vedea. Mă exprim cu greu în englezeşte şi mi-ar trebui mai mult timp ca să explic decât să lucrez.

— Atunci lucrează, răspunse magistratul răbdător ca toţi englezii.

— O rog pe înălţimea voastră, urmă Omul Gri, să ordone să se păstreze cadavrul până la ziuă şi să fie în aşa fel aşezat încât dacă iar reveni viaţa să mă poată vedea la înălţimea frunţii.

Magistratul făcu un semn şi doi poliţişti luară cadavrul lui Paddy şi-

l aşezară aşa cum ceruse Omul Gri.

Apoi acesta se apropie şi scoase din buzunar un flacon care conţinea o licoare incoloră. S-ar fi zis că era apă.

— Ce-i acolo? întrebă magistratul

— Soluţie de beladonă, milord.

Omul Gri deschise unul din ochii lui Paddy şi puse câteva picături din lichid.

Apoi făcu acelaşi lucru cu celălalt ochi şi aşteptă.

O tăcere adâncă domnea în jurul lui, toţi erau atenţi iar Lisbeth speriată în durerea ei mută, privea când la Omul Gri, când la cadavrul soţului ci.

Omul Gri se întoarse spre miss Ellen.

Miss Ellen, palidă, părea că o interesa experienţa mai mult ca pe oricine. Privirea încărcată cu scântei magnetice care dădea Omului Gri o aşa de mare influenţă asupra unora, să fi avut o înrâurire în momentul acela şi asupra mândrei miss Ellen?

Poate că da, căci nu rostise niciun cuvânt pentru a-l aresta şi nu zicea încă nimic.

Câteva minute se scurseră.

În Franţa toţi s-ar fi impacientat, în Anglia aşteptau toţi în linişte.

Cu toate acestea el făcu o mişcare către mulţime; la un moment dat, un om care venea prin mulţime îşi făcu loc cu coatele şi ajunse în primul rând.

Omul Gri îl privi şi tresări.

Omul acela era lucrătorul John.

În acelaşi moment, Lisbeth scoase un strigăt.

— Ah! exclamă dânsa, Paddy a deschis ochii. Paddy învie!…

Într-adevăr, un fenomen bizar se produsese.

Mortul deschisese ochii mari şi privea cu curiozitate mulţimea.

Întreaga asistenţă fu adânc emoţionată.

Beladona, pe care Omul Gri o introdusese în ochii mortului, îşi făcea efectul.

După aceea, pretinsul medic german îşi aranjă aparatul fotografic şi îndreptă obiectivul spre faţa cadavrului.

Toate acestea durară câteva secunde.

Omul Gri scoase placa şi se retrase în camera de alături, care era mult mai întunecoasă.

După câteva momente, Omul Gri se reîntorsese.

Era foarte emoţionat.

— Milord, zise dânsul, adresându-se magistratului, va trebui să dai ordin să se închidă uşile, pentru ca nimeni să nu poată ieşi.

Magistratul făcu un semn şi uşile fură închise.

Capitolul XLI

— Milord, continuă Omul Gri, rezultatul experienţei este cât se poate de bun. Excelenţa voastră să poftească puţin în camera de alături, pentru a vedea placa mea fotografică.

Magistratul se sculă de pe scaunul său şi merse după Omul Gri.

Placa fotografică reprezenta ochii cadavrului, însă ochii aceştia erau peste măsură de dilataţi şi se vedea în ei reprezentarea exactă a ultimelor clipe pe care le petrecuse nenorocitul Paddy.

Ochiul drept, semăna cu un cadru rotund şi conţinea reproducerea exactă a unei străzi pustii. Se vedea distinct o casă cu două etaje, un bec aprins şi doi oameni.

Ochiul stâng păstrase o impresie ulterioară.

Era acelaşi cadru, acelaşi decor; dar unul dintre oameni era lungit la pământ şi celălalt îl contempla cu o bucurie sălbatică, învârtind un cuţit în mână.

Era asasinul.

— Oh, domnule, zise dânsul, ai făcut o descoperire foarte frumoasă.

— Din fericire, adăugă Omul Gri, asasinul este chiar aici, în puterea noastră; cred că acum Excelenţa voastră îl va recunoaşte.

Reveniră amândoi spre public.

Miss Ellen şi Peters Town stăteau nemişcaţi la locurile lor.

Omul Gri făcu un pas spre spectatori şi zise cu voce tare:

— Asasinul este aici!

Apoi făcu o săritură şi apucând un individ de guler, îl aduse în faţa magistratului, şi exclamă:

— Iată-l… Acest om este asasinul!

Magistratul îl privi cu atenţie şi-l recunoscu; era omul de pe placa fotografică.

Luat din scurt, John – căci dânsul era, – făcu mărturisiri complete.

El povesti scena omorului până în cele mai mici amănunte şi declară că singurul mobil fusese răzbunarea.

Magistratul făcu un semn poliţiştilor:

— Omul acesta să fie arestat imediat.

Apoi, întorcându-se spre abatele Samuel:

— Domnule, eşti liber.

Abatele Samuel salută şi se pregăti să se retragă. Atunci, sir Peters Town înaintă spre magistrat şi-i şopti la ureche:

— Domnule, mi se pare că treci peste puterile pe care ţi le acordă legea.

— Cum asta? întrebă magistratul.

— Ordinul de arestare este semnat de procurorul general, şi dumneata nu-l poţi revoca.

— Nu-l revoc, răspunse magistratul cu voce tare, dar domnul abate

poate depune o cauţiune şi poate fi pus în libertate, de vreme ce asasinul este prins.

— Vai! domnule, răspunse abatele Samuel, eu sunt sărac şi n-am de unde depune cauţiune.

Un nou curent de emoţie străbătu publicul.

Atunci, un om pe care nimeni nu-l observase şi care era în colţul cel mai întunecat al sălii, înaintă spre estradă şi zise:

— Milord, sunt gata să plătesc orice sumă va fixa excelenţa voastră drept cauţiune pentru eliberarea domnului abate.

Omul acesta era un negru cu părul alb; cu un cuvânt, era bunul nostru prieten Shoking.

— Cine eşti dumneata? îl întrebă magistratul, mirat de această intervenţie neaşteptată.

— Mă numesc don Cristoforo-Mendez-Cordova-Santa-Fé-Bogota, răspunse Shoking pe nerăsuflate, cu un foarte pronunţat accent spaniol.

— Ce doreşti?

— Sunt catolic şi religia mea ordonă să nu las niciodată un preot catolic în nevoie. La ce sumă fixează Excelenţa voastră, cauţiunea?

— La o mie cinci sute de livre, răspunse judecătorul.

— Iată-i, răspunse Shoking, scoţându-şi portofelul şi numărând suma.

Abatele Samuel fu lăsat liber şi magistratul mulţumi în termeni foarte afectuoşi medicului german pentru concursul eficace pe care-l dăduse justiţiei.

Omul Gri se înclină şi se apropie de miss Ellen, care stătea nemişcată la locul ei.

— M-ai recunoscut, nu-i aşa? întrebă dânsul aplecându-se spre tânăra fată.

— Da, răspunse dânsa emoţionată.

— Atunci de ce nu mă dai pe mâna justiţiei?

Miss Ellen tresări.

— Să plecăm de-aici, zise ea, şi-ţi voi spune cauza.

Ieşiră împreună din casa lui Paddy, şi lumea, privindu-i, credea că tot împreună veniseră.

— De ce nu m-ai arestat? întrebă Omul Gri, privind-o drept în ochi.

— N-am vrut.

— Pentru ce?

— E secretul meu.

— Eu îţi cunosc secretul, zise dânsul.

— Da?

— Miss Ellen, ora în care mă vei iubi se apropie.

— Oh! exclamă dânsa, asta nu se va întâmpla niciodată.

Dânsul râse în hohote, şi astfel se despărţiră.

„Da, murmură miss Ellen, rămasă singură, ora în care te voi zdrobi se apropie!…”

Şi miss Ellen se reîntoarse să-l găsească pe sir Peters Town.

Cucernicul abate protestant era furios ca un tigru sălbatic.

Se urcară amândoi într-o trăsură şi se îndreptară spre locuinţa preotului din Elgin-Crescent.

— Ştii dumneata, întrebă miss Ellen, pe când trăsura alerga cu repeziciune, ştii dumneata cine era acel medic german, care a făcut o experienţă aşa de puţin favorabilă pentru noi?

— Nu ştiu, răspunse Peters Town, încreţind din sprâncene.

— Ei bine! Pretinsul medic german, este omul acela cu mii de feţe, acel prieten monden pe care poliţia îl caută cu atâta aviditate; este Omul Gri!…

Sir Peters Town sări în sus, şi scoase un urlet de fiară sălbatică.

— Omul Gri? exclamă dânsul cu ochii dilataţi.

— Chiar dânsul.

— Dar eşti nebună, miss Ellen.

— Pentru ce?

— Ah! Pentru ce!… Dar n-aveam decât să facem un singur semn şi omul acela era arestat.

— Într-adevăr, nimic nu era mai uşor.

— Ei bine!

— Dar eu n-am vrut să fie arestat, răspunse cu răceală miss Ellen.

În clipa acea, trăsura se opri în faţa casei preotului din Elgin-Crescent.

Sir Peters Town şi miss Ellen intrară.

Capitolul XLII

Conduita tinerei fete avea o explicaţie.

Miss Ellen începu să se explice astfel:

— Domnule abate, dumneata ştii că irlandezii au un şef suprem, un copil de zece ani, a cărui vârstă adultă o aşteaptă cu răbdare şi cu încredere.

— Ştiu, răspunse sir Peters Town.

— Mai ştii că tatăl meu şi eu am vrut să punem mâna pe acest copil?

— Da.

— Ei bine, copilul a fost răpit.

— Şi i-aţi pierdut urma?

— Din contră… Acum ştiu bine unde este copilul.

— Ah!

— Da, a intrat în colegiul Christ’s Hospital.

— E cu neputinţă! strigă preotul.

— Şi totuşi, e foarte adevărat.

— Dar atunci trebuie să fi intrat acolo sub un nume străin.

— Fără îndoială.

— Şi-l vom putea demasca!

— Tocmai lucrul acesta vreau şi eu să-l facem.

— Va fi cam greu; dar lucrul e cu putinţă.

— Mai ales, adăugă miss Ellen, că avem şi un ajutor de nădejde, puternic, în persoana unei femei numită mistress Fanoche.

— Bine!… Dar unde e femeia aceasta?

— Mă însărcinez eu s-o găsesc.

Şi miss Ellen se sculă.

— Îmi dai voie să mă retrag? întrebă dânsa surâzând.

— Îmi mai datorezi o explicaţie, miss Ellen.

— O, da, ai dreptate. Vrei să ştii motivul bizarei mele conduite faţă de Omul Gri.

Şi vocea tinerei fete deveni ironică.

Preotul făcu un semn afirmativ.

— Ei bine! Trebuie să-ţi spun că omul acela are în capul său o idee foarte curioasă.

— Da?

— El îşi închipuie că în cele din urmă voi sfârşi prin a-l iubi.

— Adevărat!

— Şi, adăugă miss Ellen surâzând, nutresc şi eu acelaşi vis.

— Voieşti să devii iubita omului acela?

— Da.

— În ce scop?

— Atunci va începe adevărata mea răzbunare. Iartă-mă, poate că dumneata nu înţelegi bine lucrurile acestea. Dar, de altfel, adăugă dânsa cu mândrie, nici nu e nevoie să înţelegi… Adio, domnule abate, mâine vei avea ştiri de la mine.

Sir Peters Town rămase singur.

„Mi-e teamă, îşi spuse dânsul, ca fata aceasta să nu ne trădeze… De la ură la amor nu este decât un singur pas. Din fericire, sunt şi eu la mijloc, şi voi fi cu ochii deschişi… Blestemaţii apostoli ai Irlandei nu ne vor scăpa mereu din gheare.”

Infernul din Ponton Street

Capitolul I

Era târziu, dar localurile de petreceri mai rămăseseră deschise.

În Ponton Street, una din străzile principale ale Londrei, există o faimoasă casă de întâlniri, numită „Infernul frumoasei mistress Burton”.

Veţi crede poate că cine ştie ce lucruri extraordinare se petreceau în acel hotel.

Nicidecum.

Era o simplă casă de întâlniri cu sală de joc, cu sala de fumat, într-un cuvânt, un hotel modern-stile.

Era celebru mai ales prin întâlnirile galante care aveau loc acolo în timpul nopţii.

În noaptea aceea, pe la orele unu, doi bărbaţi, doi gentlemeni se îndreptau spre poarta misteriosului Infern.

— Dragul meu amic, spunea unul dintre ei suspinând, Londra este mereu aceeaşi. Mereu capitala, în care aurul domneşte! Ştii că sosesc acum din India?

— Da, domnule maior.

— Când am plecat din Anglia, eram foarte sentimental şi foarte înamorat.

— De miss Emily?

— Da.

— Ştiu povestea; mi se pare că a avut un deznodământ fericit?

— Vai, da! suspină maiorul Waterley.

Căci omul acela era în adevăr maiorul Waterley, maiorul care-şi încredinţase copilul criminalei mistress Fanoche, şi pe care l-am văzut reîntorcându-se la Londra, soţ fericit al frumoasei miss Emily şi admiţând ca fiul său să fie adoptat de excentricul lord Wilmot şi internat în colegiul Christ's Hospital.

— Ştii că ai haz! exclamă prietenul său, baronul Charles Mitchell. Suspini vorbind de fericire.

— Vai! Fericirea mea nu este completă.

— N-o mai iubeşti pe miss Ellen?

— O ador!

— Atunci?

— Ascultă-mă… În timpul cât am stat în India, am căpătat o patimă fatală, patima opiumului. Am devenit un fumător de opium, extrem de pasionat.

— Numai de atâta te plângi, dragul meu? Vino cu mine… Te voi introduce în „Sala oamenilor în delir" din „Infernul" frumoasei Burton.

— Voi fi admis oare?

— Te asigur… Mistress Burton nu-mi refuză nimic.

Partea exterioară a misteriosului „Infern" nu era deloc atrăgătoare; când pătrundeai însă în interior, lucrurile se schimbau cu totul.

Sălile erau iluminate „a giorno". Nişte acorduri melodioase ajunseseră până la urechile celor doi vizitatori.

— Se dansează, zise baronul; şi la pian e domnişoara Olimpia.

— Cine e domnişoara Olimpia?

— O franţuzoaică ajunsă foarte celebră la Londra. De când a sosit

dânsa, toată Londra îşi dă întâlnire aici.

Un lacheu galonat le luă pardesiele şi deschizând uşa salonului, anunţă cu voce tare:

— Maiorul Waterley şi baronul Charles Mitchell.

Maiorul se văzu în pragul unui salon strălucitor de lumină; perechi ireproşabile, în ţinute de rigoare, dansau.

— Să aşteptăm sfârşitul dansului, zise baronul, şi pe urmă, te voi prezenta patroanei casei…

După cum se vede, hotelul frumoasei mistress Burton nu era un hotel de rând.

Capitolul II

Maiorul Waterley era nerăbdător să fie introdus în sala fumătorilor de opium.

Dar lucrul acesta nu se putea face înainte de orele patru după miezul nopţii.

Şi cum erau abia orele două, după ce fusese prezentat frumoasei mistress Burton, ca să-şi omoare timpul, maiorul se aşeză la o partidă de cărţi împreună cu baronul şi cu un alt fumător pasionat de opium, care se numea sir Robert Hatton.

Cei doi fumători de opium începură să laude farmecele ameţirii cu opium.

— Ţi se pare că trupul ţi se topeşte, spunea sir Robert Hatton, iar sufletul se înalţă sus, sus de tot, în sfere senine.

— Întocmai, aprobă maiorul.

Baronul Charles râdea de dânşii.

— Eu n-aş da o privire a unei femei frumoase pentru toate farmecele opiumului vostru, spunea dânsul.

Ceilalţi doi surâdeau plini de ironie. Maiorul era foarte nerăbdător; mereu îşi arunca ochii spre pendulă. Abia trecuse o jumătate de oră.

— După ce vom isprăvi partida, zise baronul Charles observându-i plictiseala, te voi prezenta „Sirenei”.

— Cine e? întrebă maiorul.

— O femeie mult mai seducătoare decât toate paradisurile imaginare, provocate de opium, luate la un loc. „Sirena” doreşte să te cunoască de când a aflat că te întorci din India. N-o vei refuza nu-i aşa?

— Desigur că nu; dar trebuie să ştii că pentru mine nu există femeie frumoasă în lumea aceasta afară de nevasta mea.

După ce sfârşiră partida de cărţi, se îndreptară spre salonul vecin, unde „Sirena” stătea răsturnată într-un fotoliu.

Sirena era o femeie foarte frumoasă pe care mistress Burton o descoperise cu două luni în urmă; acum ea, devenise splendoarea

„Infernului”.

Era o femeie brună, cu părul de abanos, cu ochii negri, adânci ca marea; mai cu seamă particularitatea aceasta o făcea să fie admirată, în mijlocul atâtor alte frumuseţi blonde.

A fost de ajuns ca această femeie să arunce o singură privire asupra maiorului Waterley pentru ca bietul om să se simtă tulburat.

Şi atât de mare fu farmecul pe care „Sirena” îl răspândi asupra persoanei sale, încât bietul maior uită pe dată şi de camera fumătorilor de opium, şi de adorata sa soţie, miss Emily.

Baronul Charles Mitchell surâdea satisfăcut.

În clipa aceea, un alt tânăr intră în salon; era vestitul marchiz de L… pe care întreaga Londră îl cunoştea, din pricina nenumăratelor sale excentricităţi.

— Ei bine? zise dânsul, apropiindu-se de baron.

— Ei bine?… S-a făcut…

Şi amândoi trecură în camera vecină.

— Poţi fi sigur, adăugă baronul, că maiorul e cu totul fermecat; n-o mai vede şi n-o mai aude decât pe Sirena.

— Cred că nici nu va mai fi nevoie de efectul opiumului. Şi acum, eşti bun să-mi dai, o explicaţie?

— Asupra cărui lucru?

— Asupra purtării noastre a amândurora.

— Ah! zise marchizul surâzând, aşadar eşti intrigat?

— Până în cel mai înalt grad.

— Ei bine!… Şi eu sunt la fel de intrigat ca dumneata.

— Cum asta?

— Foarte simplu. Voiam ca Sirena să-l fascineze pe maior numai pentru faptul că şi eu sunt fascinat de o… sirenă.

— Ah!

— O sirenă care după cum bănuieşti, nu va veni pe-aci.

— Aş putea să ştiu şi eu numele sirenei dumitale?

— Da, răspunse marchizul. E miss Ellen Palmure.

Baronul Charles Mitchell rămase uimit.

— Naiba să mă ia, exclamă dânsul, dacă înţeleg ceva din toată afacerea asta.

— Şi eu de asemenea, zise marchizul ca un erou.

În timpul acesta, saloanele frumoasei mistress Burton începeau să se golească puţin câte puţin, şi ora fumătorilor de opium se apropia.

Capitolul III

În aceeaşi noapte, pe la orele cinci, o trăsură staţiona în faţa misteriosului „Infern”.

Oaspeţii excentricei mistress Burton ieşeau doi câte doi, perechi de

îndrăgostiţi se urcau în câte o trăsură care-i aştepta, şi dispăreau.

La un moment dat însă, un bărbat ieşi din „Infern” singur îndreptându-se spre trăsura care staţiona.

Era marchizul de L…

Când fu aproape de trăsură, portiera se deschise şi o voce de femeie se auzi:

— Urcă!

Marchizul rămase între patru ochi cu mândra patriciană, miss Ellen.

— Ei bine? întrebă dânsa.

— Ei bine, lucrurile merg strună.

— Sirena l-a încântat?

— E nebun după dânsa. E aşa de înflăcărat încât a uitat şi de opium, lucru pentru care venise aici. Mistress Burton a trimis să se aducă o trăsură pentru dânşii.

— Şi crezi că maiorul o va urma!

— Oh, fără îndoială.

În clipa aceea, o trăsură goală se opri înaintea hotelului şi, după câteva momente, Sirena ieşi întovărăşită de maiorul Waterley.

Miss Ellen îi privea cu aviditate.

Maiorul se urcă cel dintâi în trăsură şi Sirena îi dădu birjarului adresa:

— Portland Place.

Trăsura porni.

— Acuma, zise miss Ellen, sunt liniştită. Mulţumesc, domnule marchiz, eşti un gentilom desăvârşit.

— Miss Ellen, răspunse marchizul, află că sunt intrigat la culme.

— Potoleşte-ţi curiozitatea, domnule marchiz, pentru că nu vei afla nimic.

— Ah!

— Ai uitat de înţelegerea noastră?

— Nu, dar…

— În ce mă priveşte, îţi voi acorda favoarea pe care ţi-am făgăduit-o, dar trebuie să te ţii şi dumneata de cuvânt, până la sfârşit.

— Vrei să te reconduc acasă?

— Îmi face o deosebită plăcere.

— Pall-Mall 24, strigă tânăra fată vizitiului.

După câteva momente, marchizul era la poarta casei sale.

— Unde te duci acum, miss Ellen? o întrebă dânsul, sărutându-i mâna.

— Mister! răspunse ea.

Şi, când fu singură, îi strigă birjarului:

— La Hampstead, Heath-Mount 18.

Trăsura plecă.

După cum ne aducem aminte, era locuinţa mizerabilei mistress Fanoche; cititorii noştri sunt rugaţi să intre ca la ei acasă.

E doar o cunoştinţă veche.

După dispariţia lui Ralph, mistress Fanoche renunţase la vechea meserie de creştere a copiilor şi se despărţise de bătrâna doamnă.

Venise să trăiască liniştită în căsuţa din Hampstead, păstrând-o numai pe scoţiana Mary.

Într-o zi însă, când mistress Fanoche era foarte melancolică, Omul Gri veni din nou la dânsa.

Ne amintim că femeia aceasta servise de instrument Omului Gri, pentru introducerea lui Ralph în colegiul Christ's Hospital.

Mistress Fanoche fusese foarte bine plătită şi de atunci trăia liniştită, fără niciun incident, temându-se numai de omul acela teribil pe care toată lumea îl cunoştea sub numele de Omul Gri.

Mistress Fanoche ştia şi cine se ascundea sub numele lordului Wilmot; ea cunoştea în parte afacerea lui John Colden şi groaza pe care o avea de Omul Gri era aşa de mare încât începu să joace ca o smintită când se răspândi zvonul că Omul Gri fusese arestat.

Parcă îi luase cineva o greutate de pe inimă.

Dar bucuria fricoasei femei avea să fie de scurtă durată; în seara aceea, pe la orele opt şi jumătate, un om se prezentă cu o scrisoare.

Scrisoarea n-avea nicio iscălitură şi cuprindea următoarele cuvinte:

„Mistress Fanoche este rugată să aştepte la noapte vizita unei persoane care-i va vorbi despre nişte lucruri de cea mai mare importanţă.

Mistress Fanoche mai este rugată să păstreze cea mai desăvârşită tăcere în privinţa aceasta, căci altfel i se vor întâmpla lucruri cu totul neplăcute".

Mistress Fanoche scăpă scrisoarea din mână.

„Omul Gri n-a fost arestat", murmură dânsa.

Căci, cine altul decât Omul Gri ar fi putut să-i scrie o asemenea scrisoare?

Şi mizerabila femeie aşteptă toată noaptea, în prada celei mai vii nelinişti.

În sfârşit, aproape de ziuă, soneria răsună.

Mistress Fanoche se târî să deschidă, cu cea mai mare greutate.

Când văzu în faţa sa o femeie, respiră uşurată.

— Dumneata eşti mistress Fanoche? întrebă necunoscuta.

— Da, răspunse dânsa.

— Eu sunt persoana pe care o aştepţi, zise miss Ellen, căci dânsa era.

Şi patriciana, intră, adăugând:

— Sunt fiica lordului Palmure.

Capitolul IV

Auzind numele lordului Palmure, mistress Fanoche se linişti.

Dar când fură în casă, când miss Ellen îşi fixă asupra ei privirea-i dominatoare, infama femeie începu să tremure de spaimă.

— Dumneata te-ai ocupat de creşterea copiilor, începu miss Ellen.

— Da.

— Şi aveai obiceiul de a îneca copiii ce ţi se încredinţau?

— Milady!

— Cel puţin aşa a declarat un oarecare Wilton, care se află arestat.

— Mizerabilul!

— Ascultă-mă, doamnă, continuă miss Ellen, să nu lungim mult vorba. Eu sunt la curent cu toate afacerile dumitale; ştiu toate crimele pe care le-ai făptuit. Sunt de asemenea, la curent şi cu afacerea unui oarecare copil irlandez, numit Ralph, pe care dumneata l-ai răpit şi care nu este copilul său, ci un irlandez numit Ralph, acelaşi care a fost condamnat la închisoare şi care a evadat.

— Dar dacă am să scriu lucrurile acestea, murmură mistress Fanoche, îmi mărturisesc singură vinovăţia.

— Fără îndoială; va trebui chiar să mărturiseşti că Wilton a înecat copilul maiorului Waterley, pe care dumneata i-l încredinţaseşi.

— Dar atunci voi fi pierdută! exclamă mistress Fanoche.

— Vei fi condamnată, dar regina te va graţia.

— Cine mă asigură?

— Eu, răspunse cu răceală miss Ellen.

Era atât de mare sinceritatea în tonul tinerei fete, încât mistress Fanoche nu se mai îndoi.

După un sfert de oră, miss Ellen se urca în trăsură, întovărăşită de mistress Fanoche, care se punea cu totul la dispoziţia şi la discreţia tinerei patriciene.

Se îndreptară spre Elgin-Crescent, unde, după cum ştim, era locuinţa prea cucernicului sir Peters Town.

Mistress Fanoche se înfioră când auzi numele acesta, căci faima ocultului şef portărel ajunsese şi la urechile ei.

Preotul era prevenit, fără îndoială, căci deşi abia se făcuse ziuă, el le aşteptă.

Mistress Fanoche fu prezentată în toată regula şi, după aceea, sir Peters Town şi miss Ellen trecură într-o cameră vecină, lăsând-o un moment singură.

— Ei bine? întrebă preotul.

— Femeia aceasta va face tot ce-i voi ordona.

— Mai rămâne o singură greutate.

— Anume?…

— Mistress Fanoche va trebui să facă depoziţii complete.

Reveniră şi în camera în care se afla mistress Fanoche.

Sir Peters Town i se adresă astfel:

— Astăzi, copilul Ralph se află internat la colegiul Christ's Hospital, sub denumirea falsă de fiu al maiorului Waterley şi fiu adoptiv al unui pretins lord Wilmot. Ştiu că complicitatea dumitale a fost obţinută mulţumită unui oarecare individ, numit Omul Gri.

Mistress Fanoche asculta plină de groază.

— Omul acela, murmură dânsa era atotputernic în Londra şi a trebuit să-l ascult.

— Ei bine! exclamă miss Ellen, eu sunt inamica sa de moarte.

— Dumneata!

— Eu. Şi acuma alege: sau mă vei asculta şi atunci vei primi o recompensă de patru mii de livre, sau nu mă vei asculta şi atunci…

Miss Ellen îşi desfăcu haina şi scoase un ordin de arestare semnat de procurorul general, care-l puse sub ochii mizerabilei.

— Atunci, continuă dânsa vei fi condusă la Newgate.

— Dumnezeule!

— Wilton va mărturisi toate crimele dumitale şi vei fi spânzurată.

Mistress Fanoche îşi smulgea părul de disperare.

— Ascultă-mă, continuă miss Ellen, dacă mi te vei supune mie, Omul Gri va fi zdrobit şi nu va mai putea să-ţi facă niciun rău.

— Şi ce trebuie să fac? întrebă femeia în timp ce o rază de speranţă îi lumină faţa.

— Un lucru foarte simplu.

— Ah!

— Trebuie să declari printr-o scrisoare adresată procurorului general, cele dictate de mine.

— Procesul nu va avea loc, zise preotul.

— Cum asta?

— Mistress Fanoche va fi pusă în libertate pe cauţiune şi va pleca din Anglia.

Sir Peters Town continuă:

— Mai este însă o greutate mai mare. Poate că dumneata nu cunoşti regulamentele colegiului Christ's Hospital.

— Ba le cunosc foarte bine, spuse miss Ellen; ştiu că toţi copiii de acolo sunt inviolabili.

— Şi nu pot fi arestaţi, decât dacă ar săvârşi o crimă în stradă.

— Ştiu toate lucrurile acestea; ştiu că chiar dacă un copil ar fi arestat ilegal, lordul primar al Londrei, împreună cu toţi aldermanii (consilierii săi) ar veni îndată să-l pună în libertate. Eu însă am prevăzut totul… Copilul va fi arestat într-un moment când nu va fi îmbrăcat în hainele colegiului…

— Cum asta?

Atunci, miss Ellen îi povesti preotului cum îl fermecase Sirena pe

sir Waterley şi cum acesta din urmă devenise sclavul şiretei femei. Îi mai spuse că mistress Waterley plecase din Londra în urma unei telegrame false pe care o primise de la tatăl ei şi ca urmare Sirena avea să aibă toată libertatea de acţiune.

— Copilul, continuă miss Ellen, va fi adus de pretinsul său tată în casa Sirenei; acolo, maiorul Waterley va fi adormit cu ajutorul unei narghilele cu opium, care este patima sa, după care Sirena va ieşi la plimbare cu Ralph. Bineînţeles, pe timpul acestei mici plimbări, Ralph nu va purta costumul inviolabil al colegiului Christ's Hospital… Înţelegi acum?

Sir Peters Town o privea cu admiraţie.

În clipa aceea un servitor intră şi anunţă sosirea unui comisar de poliţie.

— Doamnă, se adresă sir Peters Town către mistress Fanoche, care aştepta foarte neliniştită, a sosit ora când va trebui să faci mărturisiri complete.

Mistress Fanoche avea să se dea ea însăşi, cu mâinile legate, pe mâinile justiţiei.

Capitolul V

Să pătrundem acuma în budoarul femeii care, din pricina farmecelor ei, fusese botezată cu numele de Sirena.

Deşi budoarul acesta era mobilat cu un lux şi o eleganţă rară, nu pătrundem acolo pentru a-l admira, nici pentru a-l descrie; cititorii noştri vor fi văzut desigur alte budoare şi mai splendide.

Dar pe un scaun în mijlocul încăperii un om dormea, cu părul zbârlit cu hainele în dezordine.

Iar omul acesta era maiorul Waterley.

Şi mai erau acolo două femei; una cu privirea imperioasă, stând pe scaun; cealaltă stând în picioare în faţa ei.

Cea dintâi era miss Ellen; cealaltă era Sirena.

Miss Ellen se întorcea de la sir Peters Town, unde toate se petrecuseră după dorinţa ei.

Mistress Fanoche făcuse mărturisiri complete şi în urma stăruinţelor puternicului preot protestant, fusese lăsată în libertate, depunându-se o cauţiune de o mie de livre.

Maiorul Waterley dormea, adormit de o dublă beţie; beţia vinului şi beţia opiului.

Miss Ellen îl privi surâzând; adresându-se Sirenei, îi zise:

— Toate s-au petrecut de minune, dar după două sau trei ore va trebui să-l deştepţi.

— Şi ce-i voi spune? întrebă Sirena.

— Ascultă-mă bine, zise miss Ellen.

Aici e cazul să dăm o mică explicaţie.

Se poate întreba cineva, cum se făcea că Sirena, care avea aproape toată Londra tânără şi bogată la picioarele ei, se înclina în faţa fiicei lordului Palmure.

Lucrul e foarte simplu.

Sirena, al căreia adevărat nume era Anna Betlam, avea un trecut prea puţin onorabil. Fusese condamnată la închisoare pentru furt, la vârsta de cincisprezece ani; evadase şi dispăruse din Anglia.

Mulţumită frumuseţii ei superbe se îmbogăţise în scurtă vreme şi îndrăznise să se întoarcă la Londra..

Sir Peters Town, care, în numele moralei, se ocupa în ascuns de toate femeile uşoare ale Londrei, îi aflase într-o zi identitatea şi era gata s-o denunţe poliţiei, când miss Ellen interveni.

A fost de ajuns ca tânăra patriciană să se prezinte în casa Sirenei şi s-o salute pe numele ei adevărat de Anna Betlam, pentru a o face sclava ei.

— Ascultă-mă, îi spuse miss Ellen, când maiorul se va deştepta, e probabil ca două amintiri îi vor reveni.

— Ah!

— Mai întâi soţia sa.

— Şi apoi copilul?

— Întocmai. Atunci vei trimite un servitor până acasă la dânsul şi servitorul îi va aduce telegrama aceasta pe care el va crede că e trimisă de soţia sa:

„Dragul meu,
Sosit bine la Glasgow.
Tata e în afară de orice primejdie; voi rămâne trei zile cu el.
La revedere.
Emily.”

— Asigurat în privinţa soţiei sale, maiorul se va gândi la copil.

— Îi voi spune să-l aducă aici.

— Bineînţeles, astăzi este ziua de ieşire. Veţi sta la masă şi vei avea grijă să-i dai de băut maiorului vinul de Porto pe care ţi l-am trimis şi care conţine un narcotic puternic. După ce maiorul va adormi, vei ieşi la plimbare cu copilul. Te vei duce în Hyde-Park. Să nu uiţi să îmbraci copilul în frumosul costum pe care ţi l-am trimis.

— La ce oră trebuie să mă duc la Hyde-Park? întrebă Sirena.

— La orele trei.

— Prin ce poartă să intru?

— Prin poarta Pall-Mall. Vei merge pe jos. Voi fi şi eu acolo, călare. Restul nu te priveşte.

După ce dăduse aceste ultime indicaţii, miss Ellen îşi lăsă vălul pe

faţă şi plecă.

De astă dată se îndreptă spre casă.

Un om aştepta acolo cu o scrisoare.

Era trimis de excelenţă sa, preotul sir Peters Town.

„Îţi trimit un poliţist abil, scria preotul; mulţumită lui, copilul va fi arestat fără zarvă. Numele său e Barnel şi-i poţi acorda cea mai deplină încredere”.

Miss Ellen citi scrisoarea şi-şi ridică privirea spre agent.

Figura lui îi plăcu.

— Ştii că există o primă de o mie de livre pentru dumneata? îi zise dânsa.

Agentul se înclină.

— Dar, zise dânsul, eu nu cunosc copilul.

— Să fii la orele trei în Hyde-Park, la poarta Pall-Mall; ţi-l voi arăta eu.

Agentul se înclină până la pământ şi se retrase.

Capitolul VI

În aceeaşi zi, pe la orele nouă, o scenă mişcătoare se petrecea în biserica Saint-Gilles.

Jenny irlandeza, mama lui Ralph, care după cum ştim reuşise să intre ca lenjereasă la colegiul Christ’s Hospital, pentru ca astfel să poată fi mai aproape de fiul ei, venea la Saint-Gilles de două ori în fiecare săptămână pentru a asculta liturghia joia şi duminica.

Şi pentru că era într-o joi, Jenny venise la Saint-Gilles mai devreme ca de obicei, deoarece în ziua aceea avea să iasă şi Ralph în oraş, şi dânsa voia să-l mai vadă o dată.

Slujba era oficiată de abatele Samuel.

Dar în vreme ce irlandeza se pregătea să se retragă, preotul se apropie de dânsa şi-i zise încetişor:

— Copila mea, fiul dumitale este ameninţat de o nouă primejdie.

Jenny scoase un ţipăt.

— Vor să-l răpească de la Christ’s Hospital, adăugă abatele.

Sărmana mamă se îngălbeni de moarte şi-şi împreună mâinile rugătoare.

— Am primit ieri o scrisoare de la Omul Gri, continuă abatele; şi iată ce-mi spune:

„Un nou pericol ameninţă copilul. Care anume? Nu ştiu încă, dar cred că voi afla curând. Vor să-l răpească de la Christ’s Hospital. Să fim atenţi. Dacă o vezi pe mama lui, roag-o să vegheze.”

— Dumnezeule! exclamă irlandeza disperată.

— Să nu ne pierdem cumpătul, zise preotul; Dumnezeu este bun. Reîntoarce-te la Christ's Hospital şi veghează mereu asupra fiului dumitale.

— Dar, părinte, exclamă Jenny, Ralph, va ieşi azi în oraş.

— Ah!

— Astăzi e joi şi maiorul Waterley va veni să-l ia la plimbare.

— Ei bine, zise preotul să cauţi cu orice preţ să-l întâlneşti înainte de a ieşi în oraş; să-i recomanzi să nu-l dezbrace de hainele pe care le poartă, sub niciun pretext.

— Pentru ce?

— Pentru că, în costumul colegiului Christ's Hospital, e inviolabil.

Jenny nu mai pierdu timpul şi se îndreptă repede spre Christ's Hospital.

Ca să-şi mai vadă o dată fiul, trebuia să-l aştepte în stradă, până când maiorul Waterley avea să vie să-l scoată în oraş. Alt mijloc n-avea.

Aşteptă cu răbdare două ore întregi. În sfârşit, un cal se opri în faţa colegiului.

Era maiorul Waterley.

Lucrurile se petrecuseră întocmai cum prevăzuse miss Ellen.

Bietul maior se deşteptase cu totul năuc şi nu venise la Christ's Hospital decât în urma îndemnului binevoitor al Sirenei.

Când, după un sfert de oră, copilul ieşi din colegiu, la braţul pretinsului său tată, acesta o zări pe mama sa, scoase un strigăt de bucurie şi se aruncă în braţele ei.

Jenny îşi apropie buzele de urechea copilului şi-i şopti:

— Făgăduieşte-mi că vei face ce-ţi voi spune.

— Da, mamă.

— Sub nici un motiv, dragul meu, sub nici un motiv, mă auzi! să nu dezbraci hainele pe care le porţi. Îmi făgăduieşti?

— Da, mamă.

Atât avu vreme să-i şoptească şi fură siliţi să se despartă; maiorul Waterley era grăbit în ziua aceea.

În vreme ce irlandeza, cu inima zdrobită, era gata să intre în colegiu, un negru trecu pe acolo şi o chemă pe nume.

— Jenny, zise dânsul.

Irlandeza se întoarse şi-l întrebă:

— Mă cunoşti?

— Da, eu sunt Shoking.

— Shoking, dumneata?

— Da; urmează-mă şi să n-ai nicio teamă. Omul Gri veghează asupra copilului.

Ex-marchizul spaniol dădu braţul tinerei femei şi amândoi se îndepărtară de Christ's Hospital.

Capitolul VII

Arestarea micului Ralph fu efectuată la Hyde-Park în cea mai desăvârşită linişte.

Agentul secret recomandat de sir Peters Town era într-adevăr abil.

Lucrurile se petrecuseră întocmai după ordinele date de miss Ellen.

Ralph fu arestat pe când se plimba în Hyde-Park, la braţul frumoasei Sirene.

În timpul acesta, maiorul Waterley dormea dus în casa din Portland Place; vinul narcotizat îşi făcuse efectul.

Agentul se apropiase de copil, îl luase repede în braţe şi se aruncase împreună cu el într-o trăsură care aştepta la o distanţă de doi paşi.

Copilul n-avu timp să scoată un singur strigăt de ajutor; bineînţeles că Sirena nu opuse nicio rezistenţă.

Agentul îi strigase birjarului:

— Bath Square!

Şi miss Ellen, care se afla şi dânsa călare la mică distanţă, îl auzi când dădu această adresă.

Mândra patriciană se apropie de curtezană.

Îi mulţumi şi o asigură că avea să primească, în aceeaşi zi, suma făgăduită.

După cum lesne pot ghici cititorii, sir Peters Town era şi el prin apropiere, căci şi dânsul era nerăbdător să afle mersul evenimentelor.

După câţiva paşi miss Ellen îl întâlni venind într-o trăsură.

Mândra patriciană descălecă, aruncă frâul gromului şi se urcă în trăsura preotului.

După ce Peters Town îşi satisfăcu prima curiozitate, se îndreptară spre palatul Palmure din Chester Street.

Acolo era fixată întâlnirea cu un tânăr secretar al lui sir Peters Town, trimis anume la Bath Square pentru a fi de faţă la sosirea copilului, precum şi întâlnirea cu poliţistul care efectuase arestarea şi care trebuia să vină să încaseze suma cuvenită.

Dar, spre cea mai mare mirare a celor doi puternici complici, trecură două ore întregi şi nimeni nu mai apăru.

Miss Ellen îl invită pe preot să mai aştepte împreună în pavilionul din grădină.

În sfârşit, după încă o oră de aşteptare, nişte paşi se auziră pe nisipul aleilor.

Era secretarul lui sir Peters Town.

Omul acesta le aducea o ştire rea.

— Nici agentul, nici copilul n-au sosit încă la Bath Square.

— E oare cu putinţă? exclamă sir Peters Town.

— Irlandezii îl vor fi eliberat în timp ce se aflau pe drum, murmură

miss Ellen, palidă de furie.

Abatele se îndreptă în fugă spre casă, urmat de secretarul său.

— Unde te duci? îi strigă miss Ellen.

— Trebuie să ştiu numaidecât ce s-a petrecut, răspunse preotul, fără să se oprească.

Miss Ellen rămase singură, nebună de furie.

Dar, după puţin timp, se auziră din nou paşi pe nisipul aleii şi agentul de poliţie care arestase copilul în Hyde-Park, apăru.

Omul era foarte liniştit, şi nu dădea deloc semne să se fi întâmplat ceva neplăcut.

Miss Ellen veni spre dânsul şi-l întrebă repede:

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Nimic, răspunse omul ridicând din umeri.

— Unde este copilul?

— A, copilul?… E încă în puterea mea.

— De ce nu l-ai dus îndată la închisoare?

— Nu l-am dus pentru două motive, răspunse agentul surâzând; dar aceste motive nu le pot spune aşa, aici, afară.

Miss Ellen îi făcu un semn cu mâna şi intrară amândoi în pavilion; poliţistul închise uşa.

— Spuneam, începu dânsul, că n-am dus copilul la închisoare din două motive. Mai întâi pentru că trebuia să trec prin cartierul irlandez şi trebuia ca aceia care aveau interes să ne urmărească să ne piardă cu totul urma. Pe drum, i-am dat birjarului o altă adresă.

— Şi încotro te-ai îndreptat?

— Spre Tamisa.

— Ah!

— Iar copilul s-a urcat pe bordul unui vas.

— Al unei bărci, vrei să spui poate…

— Nu… pe bordul unui vas, care trebuie să ridice ancora la noapte şi să plece spre Franţa.

De astă dată miss Ellen făcu un pas îndărăt.

— Ascultaţi cel de-al doilea motiv, miss Ellen, continuă poliţistul, foarte liniştit.

— Vorbeşte! strigă miss Ellen.

— Copilul trebuie pus la loc sigur.

— Şi ai ales pentru asta un vas care părăseşte Anglia?

— Da.

— Când? Peste câteva ore?

— Cred că în momentul acesta trebuie să fi plecat deja demult.

— Vasul?

— Da.

— Împreună cu copilul?

— Şi cu mama sa.

. . . . . .

Miss Ellen scoase un strigăt.

În acelaşi timp, flegmaticul poliţist făcu o mişcare repede, şi miss Ellen scoase un nou strigăt, un strigăt de fiară sălbatică rănită.

Părul alb şi ochelarii poliţistului căzură; vocea sa devenise dulce şi armonioasă.

— Aşadar, nu mă cunoşti miss Ellen, zise dânsul.

— Omul Gri! exclamă mândra fată.

— Drace! Ar fi trebuit să ghiceşti asta puţin mai înainte… Acum e prea târziu; partida e pierdută.

— Oh! murmură dânsa, dumneata, mereu dumneata!

— Mereu eu, până în ziua în care mă vei iubi, miss Ellen.

Şi îndrăzni să-şi plece un genunchi în faţa ei, să-i ia mâna şi să i-o sărute.

Dar dânsa se desfăcu ca o tigroaică şi, repezindu-se spre un pumnal care era pe cămin, îl apucă şi năvăli asupra lui.

Omul Gri pară lovitura cu abilitate, dar pumnalul îi atinse totuşi puţin braţul drept.

— Ah! zise dânsul surâzând, de la ura sălbatică, până la amorul cel mai pasionat, nu e decât un singur pas.

Apoi, fără să se grăbească, o dezarmă, se apropie de fereastră şi sări în grădină, strigându-i:

— La revedere, miss Ellen!

Miss Ellen căzuse jos, înăbuşindu-se de furie.

S-ar fi zis că avea să-şi dea sufletul.

Capitolul VIII

Se poate lesne bănui de vreme ce Omul Gri avusese îndrăzneala să vină la miss Ellen, copilul era în cea mai deplină siguranţă.

Am văzut-o pe irlandeza Jenny, îndepărtându-se de colegiul Christ’s Hospital, la braţul pretinsului negru Shoking.

Omul Gri pregătise totul de mai înainte.

Un vas cumpărat de dânsul, vaporaşul Santa-Fé, al cărui căpitan şi întreg echipaj era compus din oameni devotaţi Irlandei, aştepta pe Tamisa, gata de plecare.

La bordul acestui vas o conduse Shoking pe irlandeză.

Tot aici veni şi Omul Gri cu micul Ralph.

Condamnatul la moarte John Colden îi întovărăşea de asemenea.

Toţi trei aveau să părăsească Anglia, întovărăşiţi de Shoking până la o oarecare distanţă.

Omul Gri întinse căpitanului un plic închis, care nu trebuia să fie

deschis decât în mijlocul mării, şi care cuprindea instrucţiuni complete.

Despărţirea fu foarte emoţionantă; cu toate acestea, după câteva minute „Santa-Fé” ridică ancora şi porni spre larg.

Atunci Omul Gri se îndreptă spre Chester Street.

Ştim ce s-a petrecut între dânsul şi miss Ellen.

Ieşit din grădina mândriei patriciene, Omul Gri se aruncase într-o trăsură şi se îndreptă spre Saint-Gilles.

Avea o întâlnire în piaţa celor Şapte Cadrane, cu domnul Bardel, gardianul şef de la Bath Square, despre care cititorii noştri îşi amintesc desigur.

Se înserase şi era una din acele seri fenomenale, în care, ceaţa e aşa de deasă, încât pe străzi se întrerupe orice circulaţie.

Trăsura în care se afla Omul Gri fu silită să se oprească.

Ca atare îşi continuă drumul pe jos.

Domnul Bardel îl aştepta.

— Mă aştepţi de mult? întrebă Omul Gri.

— E un sfert de oră de când am venit de la Bath Square.

— Ei bine?

— Guvernatorul are cea mai mare încredere în perspicacitatea unui oarecare agent, Simmons.

— Eu sunt acela, zise Omul Gri.

— Abatele sir Peters Town aşteaptă mereu sosirea copilului.

— L-ai lăsat acolo?

O clipă, Omul Gri rămase dus pe gânduri. Domnul Bardel îl privea cu atenţie. O idee licărise în creierul genialului nostru erou. Era o noapte aşa de ceţoasă, cum nici chiar în ceţoasa Londră nu sunt multe.

— Să mergem spre Bath Square, zise Omul Gri deodată.

Domnul Bardel nu obiectă nimic şi plecară amândoi în direcţia indicată.

Ajunşi în faţa închisorii, intrară în taverna pe care cititorii noştri o cunosc prea bine.

Omul Gri comandă două băuturi şi, scoţând o foaie de hârtie şi un creion din buzunar, scrise următoarele trei rânduri:

„Copilul este în siguranţă, dar ne este cu neputinţă să-l conducem la Bath Square până mâine.

Irlandezii ne pândesc din toate părţile.

Simmons.”

Întinzând hârtia aceasta domnului Bardel, îi zise:

— O duci domnului guvernator, şi-i vei spune că ţi-a dat-o un comisionar. Aştept aici rezultatul.

Domnul Bardel îşi deşertă grogul şi se prezentă la poarta lui master Pin.

Ce nou plan încolţise în creierul Omului Gri?

A desfăşura acest plan în întregimea lui înaintea cititorilor noştri ar fi o pretenţie deşartă; ne-ar trebui pagini întregi pentru ca să povestim toate resursele, toate mijloacele, pe care, creierul acela atât de fecund în idei şi în combinaţii, ştia să le găsească în câteva momente.

Peste două ore însă, eroul nostru era departe de Cold-Bath. Şi minune, el nu mai era în tovărăşia domnului Bardel, ci în a Excelenţei sale oculte, sir Peters Town, puternicul şef al asociaţiei protestantismului din Londra.

Sir Peters Town devenise prizonierul Omului Gri.

E adevărat că întunericul teribil al acelei nopţi îl ajutase mult pe acesta din urmă, dar, în acelaşi timp ştiuse să-şi atragă complicitatea a trei necunoscuţi, dintre care unul era birjar şi ceilalţi doi lucrători.

Îşi atrase complicitatea şi supunerea lor condiţională doar printr-un singur gest; gestul acela sublim care leagă între ei pe toţi fiii Irlandei.

Spuneam deci că Omul Gri era în tovărăşia excelenţei sale sir Peters Town.

Şi se aflau amândoi într-un local care nu era deloc demn de înaltele lor personalităţi.

Erau în interiorul vestitului şlep pentru transportul cailor, Manning, şlep în interiorul căruia cititorii noştri au mai pătruns o dată.

Sir Peters Town văzu dintr-o dată că era pierdut; ştia bine că orice încercare de scăpare sau de intimidare, ar fi fost zadarnică.

Ba era chiar bucuros că oamenii aceia îl lăsară încă în viaţă, în loc să-i lege o piatră de gât şi să-l arunce în Tamisa.

Aşa, cel puţin, îi mai rămânea o nădejde de scăpare.

— Tu vei rămâne aici, îi zicea Omul Gri lui Harris, unul din cei doi irlandezi în al cărui deplin devotament putea să se încreadă; îţi încredinţez o misiune de cea mai mare răspundere. Sub niciun motiv să nu te îndepărtezi de şlep. În numele Irlandei, răspunzi de prizonierul tău.

Harris se înclină.

— Dar, stăpâne, zise dânsul, trebuie să prevedem totul.

— Vorbeşte!

— Adeseori se întâmplă să vină vagabonzi pentru a dormi aici.

— Dacă nu te vor asculta, îi vei strânge de gât.

— Mai sunt de temut, adăugă Harris, şi vizitele vaporului poliţienesc „Regalistul”.

— Dacă vei vedea că te ameninţă o asemenea vizită, îţi vei strânge prizonierul de gât şi vei fugi.

— Bine, zise Harris, înclinându-se.

Omul Gri se urcă pe chei şi rămase o clipă gânditor.

Îşi făcea un mic calcul matematic.

„Da, murmură dânsul în cele din urmă, la ora aceasta Shoking trebuie să se înapoieze în Londra”.

Erau orele zece şi jumătate.

Omul Gri se aruncă în prima trăsură care-i ieşi în cale şi la orele unsprezece, intră în gara Cannon Street.

Tocmai sosea trenul de la Donvres.

Omul Gri îl recunoscu îndată pe Shoking după culoarea neagră a pielii sale.

Făcându-şi loc prin mulţime, se apropie de dânsul şi-l lovi încetişor pe umăr.

Shoking se întoarse tresărind.

Capitolul IX

În aceeaşi noapte cu ajutorul pretinsului marchiz de Bogota, Omul Gri operă arestarea mizerabilei mistress Fanoche.

Pentru a putea lucra în linişte, îmbrăcase din nou hainele agentului de poliţie Simmons.

Ne aducem aminte că mistress Fanoche fusese lăsată în libertate pe cauţiune şi rămăsese în casa lui sir Peters Town.

Ştim unde se afla ilustrul abate în acele momente, aşa încât, pretinsul agent Simmons, operă arestarea mizerabilei femei cu cea mai mare uşurinţă.

Mistress Fanoche fu condusă la Newgate, împreună cu dosarul cauzei ei, pe care Simmons avusese grijă să-l ia de la secţia respectivă.

De acum înainte, nicio putere omenească nu mai putea să o scape pe mistress Fanoche de pedeapsă, pe care o merita din plin.

„Ora lui Dumnezeu, murmură Omul Gri ieşind de la Newgate, sună mai curând sau mai târziu şi Dumnezeu este justiţia supremă.”

Era atunci ora patru dimineaţa şi Omul Gri n-avusese încă timp să se oprească câteva momente, pentru a lua ceva în gură.

Şi mai avea de făcut încă multe lucruri, până să se lumineze bine de ziuă.

Printre altele, trebuia să dezbrace costumul agentului Simmons, trebuia să se ducă la Hampstead, pentru a-l lăsa pe Shoking şi a începe cu dânsul un tratament, care avea să-i redea pielea albă şi părul roşu, trebuia să găsească un loc mai potrivit de ascunzătoare pentru sir Peters Town, trebuia în sfârşit, să-l conducă pe cucernicul abate la locul găsit.

Şi toate lucrurile acestea nu erau tocmai uşor de făcut într-un timp aşa de scurt.

Dar Omul Gri făcuse alte lucruri şi mai extraordinare încă, într-un spaţiu de timp mai mic.

În vreme ce se îndrepta spre Hampstead, împreună cu Shoking, Omul Gri îşi muncea creierul pentru a găsi o închisoare demnă de nobilul său prizonier, sir Peters Town.

Deodată, chipul i se însenină. Se părea că găsise.

La Hampstead, Omul Gri îşi luă din nou înfăţişarea sa autentică de cavaler desăvârşit, după aceea prepară o baie pentru Shoking, baie destinată să-i redea culoarea naturală.

Afacerea cu Shoking însă nu era tocmai uşoară, de vreme ce, pentru a deveni din nou alb, bietul negru trebuia să facă câte două băi, timp de 15 zile consecutiv; în tot acest timp, Shoking avea să treacă prin toate culorile curcubeului.

Dar gândul că în curând avea să devină din nou lordul Wilmot îl consolă şi-i dădu puţin curaj.

Omul Gri îşi luă rămas bun de la dânsul, ordonându-i să nu iasă deloc din casă până când n-avea să devină alb ca toţi albii.

Acum, eroul nostru se îndreptă spre şlepul Manning, de unde trebuia să-l ia pe sir Peters Town, pentru a-l conduce în noua sa închisoare.

Dar, când ajunse acolo, Omul Gri, se opri pe loc ca trăsnit.

Şlepul nu mai era la locul lui.

Ce se întâmplase?

Un lucru foarte simplu, pe care, însă Omul Gri nu-l prevăzuse.

Domnul Manning venise în Londra, împreună cu un transport de cai, şi, natural şlepul care era proprietatea lui fusese utilizat.

Mateloţii domnului Manning îl găsiră pe Harris deasupra iar în interior, pe abatele sir Peters Town, legat măr.

Cu toată împotrivirea bietului Harris, cu toată rezistenţa lui disperată, abatele fu pus în libertate; şi Harris fu reţinut pe şlep pentru a fi dat pe mâna poliţiei.

Unul dintre mateloţi recunoscuse pe puternicul şef ocult al protestanţilor din Londra.

Capitolul X

Cincisprezece zile trecuseră din ziua când Omul Gri constatase uimit dispariţia şlepului Manning.

Şi în timpul acestor cincisprezece zile multe evenimente se petrecuseră.

Mai întâi de toate, Shoking redevenise din nou alb; după aceea, se instrumentaseră două procese criminale de cea mai mare însemnătate; procesul lucrătorului John, asasinul lui Paddy, şi procesul înecătoarei de copii, mistress Fanoche.

John fusese spânzurat.

Executarea mizerabilei mistress Fanoche era fixată chiar pentru

dimineaţa aceea.

Printre persoanele mai distinse, care doreau să asiste la execuţie dar, neputându-se amesteca în mulţime, închiriaseră ferestrele caselor învecinate, era şi o tânăra femeie voalată, însoţită de camerista ei.

Alături de fereastra ocupată de cele două femei, era una, închiriată, de asemenea, dar al căreia proprietar nu sosise încă.

În sfârşit orele şase sunară, şi două noi personaje intrară în sală.

Erau doi oameni din popor, doi cerşetori aproape, care veneau să ia loc la fereastra ce o închiriaseră, în mijlocul unor domni şi doamne din cea mai înaltă nobilime.

Aceşti doi oameni, nu erau alţii decât Shoking şi Omul Gri.

Acesta din urmă închiriase fereastra cu o zi mai înainte şi parcursese cu ochii numele persoanelor care veniseră înaintea lui.

Unul dintre aceste nume îl făcu să tresară.

„În sfârşit, murmură dânsul, voi fi din nou în faţa ei.”

Femeia voalată de la fereastra vecină privea cu atenţie spre eşafod, aplecându-se mult în afară.

Omul Gri se aplecă şi el în aceeaşi direcţie.

Deodată, lumina unei torţe îi lumină faţa şi femeia voalată îşi înăbuşi un strigăt; atunci Omul Gri se apropie de dânsa, se înclină curtenitor şi întrebă:

— Nu cumva am onoarea să vorbesc cu miss Ellen Palmure?

— Tăcere! murmură dânsa, foarte emoţionată.

Văzându-l pe presupusul mujic apropiindu-se de o persoană aşa de elegantă cum era miss Ellen, lumea aflată în sală crezu că ghiceşte adevărul.

Mujicul nu putea fi decât un gentleman excentric, care se îmbrăcase în zdrenţe pentru a se putea amesteca prin popor şi a putea privi mai bine ceremonia spânzurătorii.

Şi din momentul acela, Omul Gri şi miss Ellen putură discuta în linişte; nimeni nu se mai interesă de dânşii.

. . . . . .

Capitolul XI

— Eram sigur că te voi găsi aici, miss Ellen, începuse Omul Gri.

Miss Ellen îi aruncă o privire plină de ură, apoi, îi întinse mâna.

— Se putea oare să lipsesc de la triumful duşmanului meu? zise dânsa.

— Ai dreptate!

— Căci bănuiesc că dumneata eşti cauza morţii acestei femei nu-i aşa?

— Desigur. Dar… e multă vreme de când n-am mai avut onoarea să te întâlnesc, miss Ellen.

— Cincisprezece zile cel puţin, dragul meu.

— Mă urăşti în continuare?

— Mai mult decât oricând.

Omul Gri ţinea mereu mâna între mâinile sale şi i se părea că miss Ellen tremura uşor.

— Ah, zise el, mă urăşti cu adevărat?

— Din tot sufletul.

— Cu atât mai bine; ora se apropie.

— Ora în care te voi iubi?

— Da.

Dânsa nu răspunse, dar un suspin uşor îi ridică pieptul.

— Îmi dai voie să-ţi pun o întrebare? zise dânsa după o scurtă pauză.

— Desigur.

— Scumpul meu verişor e în siguranţă?

— Da; e internat într-un colegiu din Franţa.

— Domnule, continuă tânăra fată, dar despre abatele Peters Town ai putea să-mi dai vreo ştire?

Omul Gri fixă asupra ei o privire scrutătoare.

— Cum?… Nu ştii unde se află?

— Din ziua plecării lui Ralph, nu l-am mai văzut, zise miss Ellen.

Pentru prima oară poate, Omul Gri, care citea până în fundul inimilor, se înşelă.

El crezu că miss Ellen spunea adevărul.

— Ei bine! răspunse dânsul, nu ştiu nici eu cu siguranţă; bănuiesc însă că ar fi mort.

Omul Gri fu întrerupt de strigătele mulţimii.

Mistress Fanoche apăruse pe eşafod.

Toată afacerea dură două momente.

Mistress Fanoche atârna acum în aer.

Omul Gri şi miss Ellen se îndepărtară de fereastră.

— Ei bine? zise dânsul.

— Oh! răspunse tânăra fată cu o emoţie care îl făcu să tresară, dumneata eşti un om teribil; te urăsc, dar te admir…

Şi miss Ellen vru să se retragă.

Dânsul însă o mai reţinu.

— Aş vrea să te mai văd, fixează-mi o întâlnire.

— Vei îndrăzni să vii?

— Da, căci dumneata mă vei iubi, dacă nu cumva mă iubeşti deja.

— Ei bine! zise dânsa, cu voce tremurătoare, vino în subterana care ţi-a servit să pătrunzi o dată în casa mea.

— Când?

— Mâine.

— La ce oră?

— La miezul nopţii.

— Bine, voi veni.

Şi Omul Gri o salută şi făcu semn lui Shoking să-l urmeze.

Capitolul XII

A doua zi, cu puţin înainte de miezul nopţii, o barcă se desprinse de pe ţărmul drept al Tamisei şi lunecă încetişor pe valuri.

În barca aceasta erau doi oameni. În faţă stătea Shoking, care mânuia lopeţile… În spate, Omul Gri, înfăşurat într-o manta mare, stătea cufundat într-o adâncă reverie.

Din timp în timp, Shoking scotea câte un suspin adânc.

Când fură aproape pe ponton, dânsul întrebă cu vioiciune:

— Aşadar, stăpâne e adevărat?… Te duci la întâlnirea aceea?

— Fără îndoială, răspunse Omul Gri tresărind.

Shoking suspină din nou.

— În locul dumitale, zise dânsul, ştiu ce aş face.

— Ce-ai face?

— Nu m-aş duce deloc.

— Pentru ce?

— M-aş teme de o cursă.

Omul Gri nu răspunse.

— Am nişte presimţiri triste, continuă Shoking.

— Ah! Ai presimţiri?

— Am impresia că ţi se va întâmpla o nenorocire.

Omul Gri ridică din umeri.

— Crezi în dragostea viperei aceleia? mai întrebă Shoking.

— Da.

Shoking îşi ridică ochii spre cer, şi murmură în sine:

„Mi se pare că în loc să-l iubească miss Ellen, dânsul e nebun după ea.”

— Vâsleşte mai repede, zise Omul Gri; e târziu.

Shoking începu să vâslească cu putere.

Valurile Tamisei crescuseră şi Omul Gri observă că apa ajungea până la gura subteranei în care trebuia să se întâlnească cu miss Ellen; într-adevăr după câteva momente de vâslire puternică, ajunseră în punctul acela.

— Mă aşteptţi aici, îi zise dânsul lui Shoking.

— Aşadar, stăpâne murmură bietul om, nu vrei să mă crezi?

— Nu.

— Crezi în dragostea crudei miss Ellen?

— Voi fi sigur de lucrul acesta peste o oră.

Shoking ridică ochii spre cer.

— Cel puţin, zise dânsul, ai pistoalele la dumneata?

— Nu.

— Pumnalul?

— Nici pumnalul.

— Dar aceasta e curată nebunie! exclamă Shoking disperat.

— Prostule! zise Omul Gri, oare se duce cineva înarmat la o întâlnire de dragoste?

În acelaşi timp, dădu piatra care astupa gura subteranei la o parte şi, întorcându-se spre Shoking, îi mai strigă o dată:

— Aşteaptă-mă, şi dispăru.

„Oh!… mi-e teamă… mi-e teamă…” murmură Shoking rămas singur.

Capitolul XIII

Trecu un sfert de oră lung ca un secol; nici un singur zgomot nu se auzea din interiorul subteranei.

Dar din mijlocul Tamisei venea zgomotul cadenţat al unor lopeţi care loveau apa; şi zgomotul acesta devenea din ce în ce mai pronunţat.

Curând Shoking putu să observe o barcă care venea drept spre dânsul.

Acuma, barca era aproape de tot şi se puteau distinge umbrele a trei oameni.

Shoking fu cuprins de nelinişte.

Auzi nişte voci care i se păreau cunoscute.

Ascultă cu atenţie şi-şi aduse aminte că una din acele voci era a lui Nichols.

Şi barca înainta mereu, şi Shoking era cuprins de spaimă.

„Dacă mă recunoaşte, sunt pierdut” gândea dânsul.

Începu să regrete amar că nu mai era şi acum negru.

Nichols şi tovarăşul său mai vâsliră de câteva ori, şi Nichols se şi află lângă dânsul.

În acelaşi timp, o voce severă se auzi:

— Legaţi-l zdravăn.

Shoking recunoscu vocea Excelenţei sale sir Peters Town.

Cât ai clipi din ochi, Shoking fu legat, iar gura astupată cu o batistă, ca să nu poată scoate niciun strigăt.

După aceea abatele sir Peters Town fu condus la treptele podului Westminster.

Preotul se grăbea, căci era aşteptat la palatul Palmure.

— Ştiţi ce aveţi de făcut? i se adresă lui Nichols, înainte de a se îndepărta.

— Da, excelenţă.

Nichols şi tovarăşul său se întoarseră din nou înspre Shoking.

— Ah, camarade, zise Nichols, ai vrut să râzi de sir Peters Town?…

Vei vedea, acum ce-ai să păţeşti!…

Nichols avea în mână un târnăcop şi tovarăşul său de asemenea.

Şi amândoi se puseră pe lucru. Voiau să dea la o parte piatra care servea de dig subteranei.

Văzând aceasta Shoking îşi stăpâni propria spaimă, pentru a nu se mai gândi decât la stăpânul său.

Înţelesese!…

Valurile Tamisei aveau să fie mânate în subterană!…

Şi Omul Gri avea să fie înecat!…

Deodată, barca în care se afla Shoking fu cuprinsă ca într-un vârtej.

Tamisa se azvârlea furioasă în subterana în care Omul Gri se dusese nebuneşte, la o întâlnire de dragoste.

. . . . . .

Omul Gri intrase în subterană cu capul sus, fără nicio teamă.

Întunericul cel mai complet domnea peste tot.

Dar când ajunse în punctul în care subterana făcea o cotitură, zări o lumină.

„Ea mă aşteaptă”, îşi zise dânsul.

Şi-şi iuţi paşii. Ajuns în sala rotundă a subteranei, Omul Gri rămase uimit.

Miss Ellen transformase locul acela trist, ca un cavou de mormânt, într-un adevărat cuib de dragoste.

Omul Gri surâse, intrând în acest budoar improvizat.

Sosise primul la întâlnire.

Dar aproape îndată apăru şi miss Ellen.

Ea veni spre Omul Gri cu mâinile întinse şi-i zise:

— Foarte bine, eşti exact.

Se îmbrăcase într-o toaletă neagră, care o prindea de minune; părul ei îngeresc îi cădea în şuviţe mari pe umeri.

Miss Ellen luă loc pe un scaun şi-i făcu şi tânărului semn să şadă.

— Tot mă mai iubeşti, domnule? îl întrebă dânsa.

— Cât mă iubeşti şi dumneata, răspunse Omul Gri.

Îngenunche în faţa ei şi începu să-i vorbească în graiul acela dulce şi seducător al pasiunii, grai care nu se întâlneşte decât în ţările calde, în Franţa, în Italia şi pe care englezii nu-l vor cunoaşte niciodată.

Dar, deodată, miss Ellen îl întrerupse cu un hohot de râs.

— Oh, nebun ce eşti! exclamă dânsa.

— Serios, zise dânsul ridicându-se, ţi se pare că sunt nebun?

— Da; nebun şi încrezut.

— Da?… Şi pentru ce?

— Pentru că ai putut crede măcar un singur moment că eu te voi iubi vreodată…

— O cred şi acuma, răspunse dânsul.

Şi, cuprinzându-i mâna, i-o duse la buze.

Miss Ellen râdea cu poftă.

— Ştii dumneata, zise dânsa, că ai căzut într-o cursă?

— Ah!

— O cursă, din care întreaga Irlandă, n-ar putea să te scape. Cu toate acestea, te-am prevenit…

— Şi eu am venit fără nicio teamă.

Ea îi arătă cu degetul treptele care duceau spre casă.

— Un detaşament întreg de poliţişti te aşteaptă acolo.

— Da?

— Şi crezi poate că-ţi va veni uşor să fugi prin partea opusă?

Omul Gri nu răspunse.

Un zgomot vag ajungea până la urechile lor.

— Auzi zgomotul acela? întrebă miss Ellen.

— Da, răspunse Omul Gri, e fluviul care intră în subterană şi care se va urca încetul cu încetul până aici. Va trebui prin urmare să aleg: sau să mă predau, sau să mă înec.

— Ah, ştii lucrul acesta? întrebă dânsa cu un hohot demonic.

— Îl ştiu încă de azi-dimineaţă.

— Şi-ai venit totuşi?

— După cum vezi.

— Dar eşti nebun.

— Nu, căci dumneata mă urai azi-dimineaţă, mă urai acum o oră, mă urai adineauri chiar, dar acum, când mă vezi pierdut, mă vei iubi.

Şi miss Ellen fu nevoită să-şi plece ochii sub flacăra magnetică a privirii sale.

Zgomotul valurilor devenea din ce în ce mai clar.

Capitolul XIV

Ce se petrecu atunci?

Numai cei ce cunosc puterea misterioasă numită magnetism vor putea să înţeleagă.

Deodată, miss Ellen se aruncă la genunchii Omului Gri.

— Ah, murmură dânsa, iartă-mă… iartă-mă… căci te iubesc!…

Şi ridicându-se se aruncă de gâtul fostului duşman.

— Dumnezeule! exclamă dânsa, trebuie să fugim de aici!… Apa se urcă mereu.

Şi râdea şi plângea în acelaşi timp.

— Ştiam bine că vei sfârşi prin a mă iubi! murmură Omul Gri.

Miss Ellen vedea cum vin valurile Tamisei spumegânde, ştia că sus aşteaptă poliţiştii şi începu să-şi frângă mâinile de disperare.

— Ştiam eu bine că mă vei iubi, murmură Omul Gri, ca şi cum ar fi fost preocupat de acest unic gând.

— Ah! Exclamă miss Ellen deodată, tu eşti viteaz şi vei şti să treci peste corpurile a treizeci de mizerabili de poliţişti, nu-i aşa?… Ia-ţi pistoalele, ia-ţi pumnalul!…

— N-am nicio armă, răspunse dânsul simplu.

— Nicio armă!… exclamă dânsa… N-ai nicio armă?…

— Nu… Oare vine cineva la o întâlnire de dragoste înarmat?

Atunci, nebună de disperare, ea îi înlănţui corpul cu braţele şi strigă:

— Nu te vor avea decât după ce mă vor fi ucis pe mine!…

Dar, pe când vorbea astfel, un zgomot se auzi pe trepte şi sir Peters Town apăru, precedat de poliţişti.

— Arestaţi-l pe omul acesta!… ordonă el.

Miss Ellen avu o ultimă inspiraţie.

Ea căută să îndulcească inima de piatră a preotului.

— Lăsaţi-ne să trecem! zise dânsa. Îndărăt!… Lăsaţi-ne să trecem, în numele Domnului, în numele a tot ce ai mai scump, iertare!… Graţie! Îl iubesc!…

Şi continua să-l apere cu corpul ei şi să-l acopere de sărutări.

Dacă ar fi avut un pumnal la dânsa, s-ar fi repezit asupra lui Peters Town şi l-ar fi asasinat.

— Miss Ellen, zise preotul, e multă vreme de când am prevăzut ceea ce se întâmplă astăzi. Dar eu nu sunt femeie… Am sufletul bărbătesc, şi nu pot acorda iertare duşmanilor mei.

— Arestaţi-l! repetă dânsul, imperios.

Poliţiştii înaintară spre Omul Gri şi-i puseră mâinile pe umeri.

— Sunt gata să vă urmez, zise dânsul.

El o susţinea în braţele sale pe miss Ellen, care era zdrobită de emoţie şi durere; şi aruncând o privire dispreţuitoare abatelui Peters Town, îi zise:

— Femeia aceasta m-a pierdut, dar tot dânsa mă va salva într-o zi!…

Continuarea aventurilor o veți afla în volumul următor:

Ruinele Parisului.

Observații

[←1]

Birjar (de la „cab” – birjă cu rol de taxi).

[←2]

Un fel de trăsură asemănătoare cu diligenţa, care servea pentru transportul în comun al călătorilor, pe rute fixe.

[←3]

Lacheu, valet (tânăr)

[←4]

Cab – trăsură de închiriat; un fel de strămoş al taxiului.

Cea mai înaltă funcţie în Biserica Protestantă